

Chia Rẽ Uyên Ương Vô Tội, Bỏ Chồng Có Lý

Contents

Chia Rẽ Uyên Ương Vô Tội, Bỏ Chồng Có Lý	2
1. Chương 1: Từ Nay Về Sau Tiêu Lang Là Người Qua Đường	3
2. Chương 2: Vọng, Vắn, Vắn, Thiết [thượng]	6
3. Chương 3: Vọng, Vắn, Vắn, Thiết [trung]	8
4. Chương 4: Vọng, Vắn, Vắn, Thiết [hạ]	11
5. Chương 5: Chớ Hối Thiếp Về Đâu	13
6. Chương 6: Cầu Khẩn Vô Dụng	17
7. Chương 7: Lời Đồn Được Xuất Hiện Như Thế	19
8. Chương 8: Cường Nữ Thanh Thanh	21
9. Chương 9: Ngã Bài	24
10. Chương 10: Âm Mưu Đang Ấp Ủ	26
11. Chương 11: Quà Tặng Tuyệt Hảo Lúc Đi Xa [thượng]	28
12. Chương 12: Quà Tặng Tuyệt Hảo Lúc Đi Xa [trung]	30
13. Chương 13: Quà Tặng Tuyệt Hảo Lúc Đi Xa [hạ]	32
14. Chương 14: Ta Không Phải Cổ Đảo	34
15. Chương 15: Gặp Kẻ Chồng Ghẹo Phải Làm Sao?	37
16. Chương 16: Hoa Thành Cẩm Lải Nhải	40
17. Chương 17: Mưa Lớn	42
18. Chương 18: Hiệp Nữ Thanh Loan	44
19. Chương 19: Người Đến Ngoài Ý Muốn	46
20. Chương 20: Cho Gà Ăn	48
21. Chương 21: Người Canh Giữ Tình Yêu	50
22. Chương 22: Gặp Lại La Thanh Thanh	52
23. Chương 23: Cuộc Sống Mà Ta Muốn	54
24. Chương 24: Chuyện Phải Đến Sẽ Đến	56
25. Chương 25: Hận Biệt Ly	58
26. Chương 26: Mới Đến Định Châu	60
27. Chương 27: Người Đáng Thương Chịu Thay Tiếng Xấu	62
28. Chương 28: Bổng Nhiên Bị Cẩm Phong Hàn	64
29. Chương 29: Hai Nữ Nhân Thương Lượng	66
30. Chương 30: Cướp Người Cướp Sắc Không Khác Nhau	69
31. Chương 31: Âm Hồn Không Tan	71
32. Chương 32: Tình Yêu Của Ba Đặc Nhĩ	73
33. Chương 33: Ai Đã Giết Nàng?	75
34. Chương 34: Dây Dưa [thượng]	77
35. Chương 35: Dây Dưa [trung]	79
36. Chương 36: Dây Dưa [hạ]	82
37. Chương 37: Sập Bẫy	84
38. Chương 38: Bích Thủy Trà Quán	86
39. Chương 39: Sơn Phần Ngọc Hoa	88
40. Chương 40: Không Phải Người Lương Thiện	90

41. Chương 41: Chạy Trốn	92
42. Chương 42: Bị Bỏ Đói	94
43. Chương 43: Nam Nhân Xuống Bếp	96
44. Chương 44: Chứng Sợ Hãi Trước Hôn Nhân	98
45. Chương 45: Thành Thân	100
46. Chương 46: Phù Dung Trưởng Ấm	103
47. Chương 47: Lời Nương Tử Nói Điều Là Chân Lý	105
48. Chương 48: Xin Đừng Nói Chuyện Với Ta	109
49. Chương 49: Mũ Long Cáo	113
50. Chương 50: Chân Tướng Phơi Bày	117
51. Chương 51: Tri Huyện Huyện An Định	121
52. Chương 52: Đêm Trừ Tịch Không Yên	125
53. Chương 53: Hy Vọng Cuối Cùng	128
54. Chương 54: In Ông Trời Cho Ta Một Cơ Hội	132
55. Chương 55: Hoa Thành Cẩm Tái Xuất Giang Hồ	136
56. Chương 56: Sự Cấp Tòng Quyền	140
57. Chương 57: Về Nhà	145
58. Chương 58: Lời Mẹ Hiền	148
59. Chương 59: Minh Gia	152
60. Chương 60: Giả Trang Và Làm Bộ	156
61. Chương 61: Cuộc Nói Chuyện Trong Vườn	160
62. Chương 62: Cha Mẹ Chồng Đến Nhà	164
63. Chương 63: Cái Bẫy Của Minh Sùng Diên	168
64. Chương 64: Thân Thế Của Hoa Thành Cẩm	172
65. Chương 65: Minh Gia Sắp Sụp Đổ	176
66. Chương 66: Trở Về	180
67. Chương 67: Vui Đùa Cùng Trẻ Con	183
68. Chương 68: Gục Ngã	187
69. Chương 69: Tan Vỡ	191
70. Chương 70: Vệ Phong Minh	194
71. Chương 71: Sống Hay Chết	198
72. Chương 72: Sự Sống Giữa Cái Chết	202
73. Chương 73: Nam Nhân Của Vệ Phong Minh	205
74. Chương 74: Chó Khôn Không Cắn Người	209
75. Chương 75: Ngày Vui Vẻ Cùng Thấp Na [thượng]	213
76. Chương 76: Ngày Vui Vẻ Cùng Thấp Na [hạ]	215
77. Chương 77: Người Là Cái Cọng Hành Gì!	217
78. Chương 78: Sản Tử Phong Vân	221
79. Chương 79: Cuộc Sống Của Chúng Ta Thật Đẹp	225
80. Chương 80: Cùng Nhau Đi Ngắm Biển Thôi	229
81. Chương 81: [ngoại Truyện 1 - Người Chồng Kiếp Trước] Biết Chuộc Tội Nơi Đâu	232
82. Chương 82: [ngoại Truyện 2 - Chồng Cũ Kiếp Này] Không Thể Có Cả Cá Và Tay Gấu[1]	236
83. Chương 83: [ngoại Truyện 3 - La Thanh Thanh] Tiểu Thư Khuê Các Là Cái Gì?	244
84. Chương 84: [ngoại Truyện 4 - Thanh Loan] Phượng Hoàng Gặp Nạn Mặc Người Chà Đạp	247
85. Chương 85: [ngoại Truyện 5 - Dương Vi Và Minh Sùng Diên] Đây Chính Là Một Cuộc Chiến	248
86. Chương 86: [ngoại Truyện 6 - Hoa Thành Cẩm] Mưa Rơi Gác Nhỏ Gian Quế,[1] Mỹ Nhân Đang Vọng	251
87. Chương 87: [ngoại Truyện 7 - Tiểu Hoa] Có Hoa Có Cỏ Còn Có Cây	254

Chia Rẽ Uyên Ương Vô Tội, Bỏ Chồng Có Lý

Giới thiệu

Ngẫm lại, cả đời ta có vẻ khá thất bại. Chồng tìm bồ nhí, tướng công nạp thiếp. Lão hồ không phát

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chia-re-uyen-uong-vo-toi-bo-chong-co-ly>

1. Chương 1: Từ Nay Về Sau Tiêu Lang Là Người Qua Đường

Tôi ly hôn.

Lý do ư? Đại khái là phát hiện ra người nói đời này không thể không có tôi, người nói đem trọn trái tim trao cho tôi đã nuôi bồ nhí bên ngoài.

Có lẽ thái độ của tôi không bộc lộ rõ ràng, khiến cho anh ta tưởng rằng sức chịu đựng của tôi cao lắm. Sự hổ thẹn lóe qua mắt, sau đó anh ta liền cao giọng nói đi làm vất vả cỡ nào, việc xã giao khó khăn cỡ nào, chuyện như thế này phổ biến cỡ nào ở xã hội hiện đại...

Tôi sai lầm rồi, tôi đã đánh giá quá cao sự thấu hiểu của anh ta về mình. Tôi không mắc bệnh sạch sẽ, nhưng chồng của tôi chỉ có thể là của mình tôi, mặc kệ là thân thể hay tâm tư, dù vượt quá giới hạn một chút cũng không được phép! Chẳng lẽ anh ta không thấy bẩn sao? Thứ đó chuyển từ người phụ nữ này qua người phụ nữ khác, có lẽ, anh ta còn cảm thấy rất sung sướng. Nhưng tôi cảm thấy bẩn, vô cùng bẩn!

Kỳ thật tôi muốn hỏi một câu, nếu tôi cũng nuôi bồ bên ngoài như anh, anh còn có thể nói liên mồm được như vậy không? Không thể rồi, đâu có gã đàn ông nào chấp nhận vợ mình ngoại tình chứ? Mặc cho thế giới này suốt ngày hô hào nam nữ bình đẳng, anh ta vẫn muốn lạm dụng đặc quyền nam tính của mình ư? Nhưng tôi không thể vô sỉ như anh ta, làm người nên giữ mình trong sạch!

Sự thật cho thấy, sự kết hợp của chúng tôi là một sai lầm. Chúng tôi đều đánh giá cao đối phương, chưa hiểu hết tính cách của đối phương, chẳng qua chuyện ngoại tình chỉ đào lên ngòi nổ đã được chôn vùi từ lâu. Phương pháp xử lý tình huống này cũng rất dễ dàng, thử hỏi nếu bây giờ trên người bạn có một khối u ác tính nhỏ thì nên làm gì? Tất nhiên đau dài chi bằng đau ngắn, lập tức vung dao xẻo đứt nó! Nếu không, cái u ác tính kia sẽ ngày càng to, thậm chí sẽ đến giai đoạn cuối, cướp lấy mạng nhỏ của bạn.

Cho nên, đứng trước toà án, sau khi đệ trình căn cứ chính xác rằng chồng mình không chung thủy, tôi lắng nghe toà án tuyên bố kết quả cuối cùng. Ánh mắt anh ta nhìn tôi ngỡ ngàng, có hối hận, có hổ thẹn, nhưng vậy thì đã sao? Chẳng lẽ tôi không đau ư? Yêu anh ta, không phải chuyện một sớm một chiều. Ngày ngày đêm đêm quần quít còn đang hiển hiện trước mắt, mỗi câu đường mật gắn bó khăng khít, thề non hẹn biển còn văng vẳng bên tai, tôi yêu anh ta, dù không kinh tâm động phách, cũng là tể thủy trường lưu.(1)

Nhìn đến những chứng cứ ngoại tình, lòng của tôi đau như bị dao cứa. Tôi muốn trốn tránh, càng không ngừng tự nhủ đây không phải sự thật, có lẽ, có lẽ anh ta bị người hãm hại cũng không chừng... cho đến khi anh ta thừa nhận. Tim của tôi dường như ngừng đập, đau hận đan xen cùng những lời anh ta liến thoắng nói yêu tôi không ngừng tạt vào mặt.

Kết quả phán quyết khiến tôi rất vừa lòng, ly hôn, anh ta không còn là chồng của tôi. Sau phiên tòa, anh ta lớn tiếng gọi tên tôi, lao lại đây giữ lấy tay tôi, hỏi vì sao.

Tôi nhìn người yêu dấu thừa xưa này, nhẹ nhàng giã ra, lui về sau vài bước, ánh mắt sáng quắc: “Đừng đụng vào tôi, tôi ghét anh hẳn.”

Anh ta như bị sét đánh, đứng tại chỗ, sau đó, anh ta quỳ xuống trước sự hiện diện của nhiều người, xin tôi tha thứ.

Tôi cười nhạt một tiếng, xoay người bước vội đi. Chồng yêu của tôi à, yêu và hận chỉ cách nhau một đường chỉ, ly hôn đã cắt đứt quan hệ của chúng ta, nhưng không thể làm nguôi đi oán hận và căm tức trong lòng tôi, cho nên, chồng yêu ơi, hãy đón nhận những ngày tháng về sau đi.

Bước xuống bậc thang của tòa án, bỗng nhiên trượt chân, thân thể lập tức mất thăng bằng, cả người tôi ngã nhào xuống cầu thang, va vào góc cạnh rất đau, đầu óc mờ mịt. Thân thể tiếp tục lăn xuống không ngừng, đầu đập mạnh vào bức tượng trước cổng tòa án.

Phía sau truyền đến tiếng gào thét của anh ta, cùng với tiếng hét chói tai lộn xộn hỗn loạn của bạn bè gia đình. Tôi vừa đau đớn vừa nghĩ vì sao ngã xuống rồi mà cơ thể còn có thể lăn xa như vậy, bậc thang hẳn phải cách pho tượng một đoạn khá dài mới đúng...

Một đôi tay run run nhấc đầu tôi lên, tôi thuận thể dựa vào ôm ấp ấm áp, mùi hương này là loại sữa tắm tôi chọn cho anh ta... Tôi cố sức mở to mắt, nâng tay lên, lại phát hiện tay đã dính đầy máu tươi, hô hấp cũng khó khăn. Tôi gắng gượng hít từng ngụm khí, tiếc rằng âm mưu quỷ kế để trả thù của mình còn chưa thực hiện được, chồng yêu của tôi à, ông trời quả thực không bạc đãi anh nhỉ...

Vì thế tôi cố gắng mỉm cười lộ lúm đồng tiền, hướng về người đàn ông đang chảy nước mắt trước mặt, tay lại với về phía bạn bè người thân bên cạnh, dốc hết sức nói: “Trời xanh làm chứng, lên trời xuống đất tôi cũng không tha thứ cho anh.”

Tôi khép mắt lại, nghe thấy bọn họ khóc thét. Chồng yêu ơi, đây là hận thù của tôi, lên trời xuống đất tôi cũng không tha thứ cho anh, có lẽ anh sẽ vì nó mà đau khổ cả đời, có lẽ vừa xoay người anh đã quăng ra sau đầu, nhưng bạn bè người thân của tôi đều nhớ rõ, ít nhất là nhớ rõ thay anh. Công xiềng này, anh trốn được sao?

Đứng ở đình nghỉ mát trong hoa viên, ta đã trở thành một nữ nhân tên là Phó Tĩnh Nhã. Nữ nhân này không chịu nổi tin dữ trượng phu sắp nạp thiếp, suốt ngày dùng lệ rửa mặt, cuối cùng sau buổi trưa của một ngày cô độc, vì bị thương quá độ mà tắc nghẽn cơ tim, mạng sống chấm dứt.

Đây là thời đại phong kiến lạc hậu, nhìn quần áo cũng có thể đoán được, rõ ràng là mùa nóng, nữ tử còn phải mặc kín cổ cao tường trong ba lớp ngoài ba lớp. Phó Tĩnh Nhã thật là một nữ tử đáng thương, tiểu thư trong danh gia vọng tộc, tính cách cũng cao quý, có điều đọc nhiều thi từ tập nhạc nên tế bào lãng mạn phát triển thái quá, gặp được ý trung nhân phong độ tiêu sái nói năng lễ độ ở một ngôi chùa nào đó.

Thời gian đặc biệt, địa điểm đặc biệt, kim phong ngọc lộ vừa gặp gỡ, đẹp hơn hẳn nhân gian vô số,(2) Tương Vương có mộng thần nữ có tình,(3) Phó Tĩnh Nhã mặc cho tình ái trói buộc, ngoan ngoãn ngồi lên kiệu hoa gả cho người nàng yêu.

Không ngờ chỉ ngần ngừ một năm, tướng công lại thích người khác, ngoài miệng vừa nói nàng mới là người quan trọng nhất, đã tích cực muốn cưới nữ nhân bên ngoài kia về. Trong lòng Phó Tĩnh Nhã không hề muốn trượng phu nạp thiếp, nhưng không thể ngăn cản. Trượng phu Tôn Thừa Nghiệp là con trai độc nhất của một gia tộc giàu có trong thành, nàng không những không nên ngăn cản trượng phu nạp thiếp, ngược lại còn phải thay trượng phu tích cực xem xét người để chọn làm tiểu thiếp. Đáng hận hơn là buổi sáng tướng công nàng ngọt ngào thương lượng muốn sinh con, ngay sau đó lại lăn lên giường với nữ nhân khác, kết quả là nàng vừa bất ngờ vừa phẫn nộ, trong lòng tràn ngập oán hận cùng không cam tâm, rời xa thế giới mà nàng có giấy dựa thêm cũng không thể thay đổi này.

Chuyện này cũng tương tự như ta, vì thế ta bình thần nhận lấy thân thể nàng, thậm chí nhận cả xúc cảm oán hận của nàng. Ta thật sự muốn nhìn xem Tôn Thừa Nghiệp rốt cuộc có ba đầu sáu tay như thế nào, mà có thể khiến ột nữ tử tỉnh tựa liên hoa(4) như Phó Tĩnh Nhã cam tâm tình nguyện nhảy vào lưới tình hắn sớm muộn tính. Lúc trước thiết kế tình huống gặp nhau, là do cảm mến đã lâu hay chỉ vì hấp dẫn về ngoài? Nếu nam nhân này yêu Phó Tĩnh Nhã thật lòng, vậy kế hoạch trả thù của ta thật đúng là làm ít lợi nhiều rồi.

Có người nói nữ nhân chỉ biết làm tổn thương nam nhân của mình. Ta không đồng ý với lời này. Rõ ràng người khác tổn thương người trước, chẳng lẽ người phải nén giận, mặc ình bị phản bội? Khi sự thật đã rành rành trước mắt thì muốn tránh cũng không thể. Vào khoảnh khắc tình yêu rơi xuống vực sâu, xoay chuyển thành thù hận, ta không muốn nhân nhượng khúm núm mà sống nữa, ta muốn trút hết một bụng oán hận ra, sau đó yêu hận đều tan biến. Thủa xưa đầy kỷ niệm tan thành mây khói, con đường sau này, có thể là nơi núi sâu người ẩn bàn thơ luận đạo, hoặc ở ngày lành đẹp trời nào đó gả cho người khác, tất cả đều tùy thuộc vào ta. Tiêu lang người qua đường, có lẽ chỉ biết cười mà bước qua.

*

Chú thích:

Tên chương 1 – ‘Từ nay về sau Tiêu lang là người qua đường’:

Lấy ý từ bài thơ ‘Tặng tỷ’ của Thôi Giao dành cho cô tỷ nữ ông rất yêu thích khi nàng đi lấy chồng. Mình tạm dịch nhé:

“Vương tôn công tử nổi gót theo

Lệ buồng xanh biếc thắm khăn hồng

Hầu môn vừa vào sâu như biển

Chỉ còn Tiêu lang kẻ qua đường.”

Hai câu thơ cuối rất kinh điển, nếu xem các bài thơ Đường, sẽ phát hiện rất nhiều cô gái khi nhắc đến người yêu đều gọi là ‘Tiêu lang’, thời Tống, thời Thanh về sau cũng dùng cách này, mà trước thời Đường vẫn chưa xuất hiện. Vậy vì sao ‘Tiêu lang’ được dùng như ‘tình lang’?

Có cách giải thích dựa vào ‘Liệt tiên truyện’ của Lưu Hưởng thời Hán: Tần Mục Công và Tiêu Sứ có tài thổi tiêu, có thể gọi được khổng tước trắng bằng tiếng tiêu của mình. Mục Công có con gái tên là Lộng Ngọc, Mục Công nguyện cho con gái cưới Tiêu Sứ. Tiêu Sứ ngày ngày dạy Lộng Ngọc bài Phượng Minh, mấy năm sau thổi giống như tiếng phượng, phượng hoàng đến nhà của hai người, nên gọi là đài Phượng Hoàng. Hai vợ chồng vẫn ở trên đài Phượng Hoàng, cho đến vài năm sau mới cưới phượng hoàng lên trời. Về sau ‘Lộng Ngọc’ được dùng để chỉ mỹ nữ hoặc tiên nữ, ‘Tiêu Sứ’ dùng để nói tình lang hoặc vợ chồng, sau trở thành ‘Tiêu lang’.

Một cách giải thích khác được viết trong ‘Lương thư – Vô đề kỷ thượng’: “Thiên vệ tướng quân Vương Kiêm Đông lên chúc rượu, vừa thấy Tiêu Diễn, vẻ mặt kính trọng sâu sắc, vì thế Lô Giang Hà ghi lại: Tiêu lang ngồi giữa trung tâm, cao quý không nói nên lời.” Tiêu lang này chính là Lương Vô đề Tiêu Diễn, người lập ra triều Lương, phong lưu đa tài, rất có danh tiếng trong lịch sử. Về sau nhiều người dùng ‘Tiêu lang’ chỉ nam tử được nữ tử yêu say đắm.

(Giới ạ, edit xong đoạn chú thích này mà quáng mắt luôn @__@)

(1) Tế thủy trường lưu: Dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói tình yêu của nữ chính không quá cuồng nhiệt nhưng sâu sắc, chung thủy.

(2) Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, đẹp hơn hẳn nhân gian vô số: Nguyên văn là ‘Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số’. Trích trong ‘Thước kiều tiên’ của Tần Quan, miêu tả đêm Thất Tịch gặp gỡ của Ngưu Lang Chức Nữ.

(3) Tương Vương có mộng thần nữ có tình: Theo một điển cổ, thời Chiến quốc, thần nữ Vu sơn thăm mền Sở Tương Vương, lên xuống phàm trần gặp gỡ. Tương Vương vừa thấy liền đem lòng thương yêu, muốn kết thành vợ chồng, nhưng vì tiên phạm cách trở nên không thể như nguyện. Sau khi Tương Vương về cung liền nhớ mãi không quên, thần nữ Vu sơn muốn gỡ tương tư của Tương Vương, liền vào mộng se duyên vợ chồng rồi trao ngọc bội rồi đi. Về sau Tương Vương đến tận Vu sơn tìm giai nhân, thần nữ lại xuất hiện, nói rằng tiên duyên đã hết, khuyên Sở Tương Vương nên tình cảm, chuyên tâm xã tắc. Tương Vương đồng ý từ biệt, trở về hoàng cung.

(Một phút cho quảng cáo: Để biết thêm thông tin chi tiết về thần nữ Vu sơn, đón đọc phần đầu tiên của Hán trang liễm diễm nhé. :”>)

(4) Tình tựa liên hoa: So sánh một người phụ nữ dịu dàng thanh khiết như hoa sen.

2. Chương 2: Vọng, Văn, Vãn, Thiết [thượng]

Phó Tĩnh Nhã là một tiểu thư quan gia điển hình, phụ thân từng làm đại học sĩ của Long Đồ các, chức quan nhất phẩm, về sau rút lui khỏi quan trường khi đang ở trên đỉnh, cùng thê tử con cái cáo lão hồi hương, cả nhà hòa thuận vui vẻ, hưởng hết phú quý. Được phụ thân hun đúc, Phó Tĩnh Nhã dịu dàng tài đức, tính tình tốt không thể tốt hơn. Ai cũng nói người nào có thể lấy tiểu thư Phó gia thì quả đã tu phúc mấy đời. Nhưng không ai biết Phó Tĩnh Nhã tài mạo ắt nhìn còn cao hơn, thấy phụ thân tài trí hơn người của mình chỉ có một thê tử là mẫu thân, vì thế không thể dễ dàng chấp nhận ý tưởng nạp thiếp của trượng phu. Chỉ tiếc, không như ý muốn.

Phó Tĩnh Nhã thích yên lặng, bình thường rất ít giao tiếp, căn bản không có bạn thân khuê phòng. Mọi người biết tính tình nàng nên ở nhà cả ngày cũng hiếm có ai đến quấy rầy. Chỉ có a hoàn Tiểu Thu mang từ nhà mẹ đẻ đến còn có thể nói chuyện cùng nàng, nửa năm trước gả cho người hầu của trượng phu nàng, cuộc sống cũng không tệ lắm.

Theo ý ta, Tiểu Thu thật là một a hoàn thông minh có chủ kiến. Từ lúc tiểu thư của nàng quen với Tôn Thừa Nghiệp, nàng đã nhìn thấu bản chất của hắn đến tám chín phần, hết lời khuyên bảo vị tiểu thư hoàn toàn mất hồn. Sau này trở thành hồi môn theo tiểu thư vào Tôn gia, theo lý a hoàn hồi môn có thể bị thu phòng,(1) nhưng Tiểu Thu đã sớm tìm đường xoay sở tốt, túm lấy tên hầu Lâm Toàn đi theo Tôn Thừa Nghiệp, đã thế còn đau khổ cầu xin tiểu thư để gả cho hắn. Chắc Tôn Thừa Nghiệp thấy không thể xơ mũi được người trong nhà, bèn vờ tay vờ chân ra bên ngoài.

Từ khi nghe tin cô gia(2) muốn nạp thiếp, lúc nào Tiểu Thu cũng quần bên tiểu thư âu sầu của mình, khuyên răn nàng, kể chuyện bên ngoài trên chộc giúp nàng vui, thậm chí ngay cả tương công của mình cũng không để ý, ngày ngày trông giữ bên cạnh tiểu thư, sợ nàng luẩn quẩn trong lòng.

Chỉ bằng sự trung thành của Tiểu Thu với Phó Tĩnh Nhã, ta đã rất vừa lòng, a hoàn kia sẽ là một chỗ dựa vững chắc. Ta tin tưởng nàng trăm phần trăm.

Tuy Tôn gia dựa vào kinh thương buôn bán để kiếm tiền, nhưng vẫn kém các nhà giàu quyền quý, người hầu trong nhà cũng không nhiều lắm. Trong nhà có một người được gọi là Phúc thẩm, hơn bốn mươi tuổi, thân hình tròn vo, là a hoàn hồi môn của mẹ Tôn Thừa Nghiệp, bây giờ quản lý người hầu đầy tớ trong nhà.

A hoàn trong nhà đều đã trưởng thành, không ít cô gái ôm ý hoài xuân, tuy không dám vọng tưởng thiếu gia, nhưng ẩn tình đưa tình nhìn vài gã hầu nam ưa nhìn vẫn có thể. Có điều, hiển nhiên Phúc thẩm không nghĩ như vậy, chỉ cần biểu tình, ngôn ngữ, hành vi của ai mà hơi khác thường, ánh mắt của bà lập tức sẽ như đèn pha bắn sang, chiếu rọi người kia từ đầu xuống chân.

Tôn Thừa Nghiệp là do Phúc thẩm nuôi lớn, tất nhiên một lòng một dạ của bà đều đặt trên người thiếu gia. Bà hoàn toàn trung thành với Tôn Thừa Nghiệp, mặc dù có lúc không hài lòng với tính tình của ta – Phó Tĩnh Nhã, nhưng kiêng dè thân phận bề trên nên cũng cho vài phần mặt mũi.

Nếu biết dùng người, giá trị của Phúc thẩm cũng sẽ rất lớn. Ta cầm mút hoa quả lên ăn, tấm tắc khen ngon, Tiểu Thu bên cạnh nhìn đến trợn mắt há mồm, bởi vì nàng chưa bao giờ thấy tiểu thư của mình có thời điểm thô lỗ đến thế. Nàng sợ ta bị kích động, canh giữ càng nghiêm mật, ngay cả đi vệ sinh cũng phải theo sau.

Lại nói đến vị quản gia trong nhà – Lâm thúc, phụ thân của Lâm Toàn, cũng là bố chồng của Tiểu Thu. Tôn gia có không ít cửa hàng trong thành, thu chi kết toán sau cùng của các chương quỹ đều gửi cho Lâm thúc. Đừng nhìn tướng mạo hiền lành của Lâm thúc mà tưởng người này ôn hòa, năng lực của ông ấy quả thực không thể khinh thường, nói to tát thì là thông minh tài giỏi, còn thông thường hơn là khéo léo nhanh nhậy.

Tuy là bố chồng của Tiểu Thu, theo danh nghĩa là thông gia, nhưng ta vẫn không an tâm tin tưởng ông ta, người này, phải xếp vào phái trung gian. Thật ra, bất kể ở thời điểm nào, phái trung gian mới chính là lực lượng khiến người ta đau đầu nhất. Quả thực không thể không đề phòng người khác.

Trong nhà còn vài người, tính toán xong xuôi có thể tin tưởng Tiểu Thuận lanh lợi và Tiểu Đa làm ở phòng bếp. Ngần này cũng đủ rồi, dù sao kế hoạch của ta cũng chỉ là trả thù, không phải chuyện lớn gì công khai, nhiều người quá sẽ không tốt.

Ta chậm rãi đi đến phòng thu chi của Lâm thúc, Lâm thúc thấy ta tự đến đây có vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn cung kính mời ta ngồi xuống, hỏi xem chẳng hay ta muốn xem sổ sách trong nhà. Lúc trước khi Phó Tĩnh Nhã gả về đáng ra nên nhận việc quản lý thu chi trong nhà, chẳng qua nàng không muốn hao tổn tâm trí vì mấy việc rườm rà này, cho nên vẫn không quan tâm. Vì thế Lâm thúc vẫn tiếp tục vất vả, đây cũng là nguyên nhân Phúc thẩm có phần không ưng nàng.

Ta nhếch môi, xoa xoa tay vịn trên ghế dựa, lơ đãng phủ nhận: “Không cần, ta chỉ muốn ít tiền mua quần áo.”

Trên mặt Lâm thúc không xuất hiện nhiều phản ứng: “Thiếu phu nhân thích chất liệu như nào, gọi kẻ dưới đi đến cửa hàng mua là được.”

Ta vẫn không ngẩng đầu, ánh mắt hơi ngẩn ngơ nhìn tay vịn, thở dài khe khẽ: “Tướng công chàng...” Muốn nói lại thôi, lông mi dài chớp chớp vài cái, che khuất ánh lệ trong đáy mắt, giọng nói trở nên mong manh: “Ở nhà hơi buồn, ta muốn ra ngoài cùng Tiểu Thu, thuận tiện mua vài bộ đồ thích hợp...”

Lâm thúc thấp đầu: “Thiếu phu nhân nói phải, xin hỏi thiếu phu nhân muốn bao nhiêu bạc?”

“Một ngàn lượng... Không biết có được hay không.”

Lông mày Lâm thúc nhướn lên: “Ta đi lấy cho thiếu phu nhân.”

Trên tay cầm ngân phiếu một ngàn lượng, đang muốn đi ra chợt dừng lại, giọng nói rất đau thương: “Nếu cách này có thể xoa dịu sự khó chịu trong lòng, có lẽ về sau lại phiền Lâm thúc.”

Một tiếng “Vâng” truyền đến, cũng không biết Lâm thúc có biểu tình gì. Dù sao Phó Tĩnh Nhã luôn luôn thiếu tiền riêng đã được cầm trên tay số tiền lớn nhất từ trước đến nay.

Thật sự muốn dẫn Tiểu Thu ra ngoài sao? Thật. Thật sự muốn đi mua quần áo sao? Thật.

Ta đưa một trăm lượng cho Tiểu Thu, bảo nàng đi mua cho ta quần áo màu trắng cực kỳ phổ thông, một trăm lượng này có thể mua được bao nhiêu bộ cứ mua, nhưng tuyệt đối phải giống nhau như đúc, tựa như muốn bán buôn vậy.

Tất nhiên Tiểu Thu không hiểu bán buôn là gì, nàng chỉ băn khoăn là một trăm lượng này đại khái có thể mua được gần một trăm bộ quần áo bình thường, nhưng làm sao mang về đây?

Tiểu Thu tất nhiên rất lo lắng để ta ra ngoài, vì thế trước khi rời nhà cho ta ăn mặc thành bộ dáng một phu nhân bình thường, quần áo người hầu, không hề thu hút người khác phạm tội. Sau đó khuyên can Tiểu Thu nửa ngày, rốt cuộc nói ta sẽ chờ ở Bích Thủy lâu, nàng mới chịu yên tâm đi mua quần áo.

Thế gian ai mà không biết Bích Thủy lâu? Đó là nguyên nhân Tiểu Thu yên tâm. Bích Thủy lâu là nơi chuyên buôn bán tin tức, gần như thành trì nào cũng có sự tồn tại của nó, huyện xã thôn quê cũng sẽ có Bích Thủy Lâu, chẳng qua trang trí không tinh xảo như ở thành lớn, chỉ là các lán nước uống trà đơn giản.

Trà của Bích Thủy lâu rất nổi danh, dù là quan lớn người giàu hay là dân chúng bình thường đều thích nhàn rỗi vào gọi một bình trà, nghe người thuyết thư⁽³⁾ kể chuyện trời Nam đất Bắc. Đương nhiên, khác nhau ở chỗ người cao quý đều ngồi trong phòng riêng ở lầu trên, dân chúng ngồi đại sảnh lầu dưới.

Không ai có thể gây sự ở Bích Thủy lâu, cho dù lão Thiên Vương có đến đây cũng chỉ có nước ngoan ngoãn ngồi uống trà. Không ai biết chủ nhân của Bích Thủy Lâu, nhưng ai cũng biết người đó nhất định là một anh hùng có võ công trác tuyệt. Không ai dám nghi ngờ khả năng của Bích Thủy lâu, việc vụn vặt nhỏ nhặt của bất kỳ kẻ nào, chưa đến vài canh giờ đã được điều tra rõ ràng rành mạch.

Ta đi đến trước bàn của chưởng quầy, khẽ gõ xuống ba cái. Chưởng quầy tươi cười rào đón: “Ái chà, Tôn thiếu phu nhân, uống trà hay thả điều đây?”

‘Thả điều’ là tiếng lóng, ý nói mua tin tức. Bình thường ta không ra khỏi nhà, xuất môn còn mặc như vậy mà hần vẫn có thể nhận ra, chưởng quầy của Bích Thủy lâu quả thực không phải tầm thường.

“Tất nhiên là vừa uống trà vừa thả điều.” Ý là ta muốn mua tin tức hạng thấp.

“Thiếu phu nhân cần điều thông thường, điều tinh tế hay điều cực phẩm?” Điều thông thường là chỉ tin tức sơ lược, điều tinh tế chỉ tin tức đầy đủ, điều cực phẩm là tin tức toàn diện. Mọi người vẫn nói không có chuyện nào là toàn diện cả, nhưng điều cực phẩm này lại có thể làm được.

“Điều cực phẩm.”

Chưởng quầy đưa cho ta một tờ giấy màu vàng để viết chuyện tình cần hỏi lên trên, ta dùng nét chữ tú lệ của Phó Tĩnh Nhã nắn nót, trả năm mươi lượng mua điều, sau đó gọi một ấm Bích Loa Xuân,⁽⁴⁾ tìm vị trí ngồi trong đại sảnh. Vị thuyết thư tiên sinh đang kể chuyện “Hiệp nữ Thanh Loan đại chiến Hoa Thành Cẩm.”

*

Chú thích:

Tên chương 2 – ‘Vọng văn vấn thiết’: Cách khám bệnh của người xưa – nhìn, nghe, hỏi, bắt mạch. Ở đây ngụ ý Phó Tĩnh Nhã đang trong giai đoạn tìm hiểu về cuộc sống xung quanh mình, xây dựng kế hoạch trả thù.

(1) Thu phòng: Nhận làm thiếp.

(2) Cô gia: Cách gọi của nhà gái dành cho chàng rể.

(3) Thuyết thư: Người ngồi ở những quán trà, hay ngoài đường để kể chuyện kiếm tiền.

(4) Bích Loa Xuân: Một loại trà xanh nổi tiếng của Trung Quốc.

3. Chương 3: Vọng, Văn, Vấn, Thiết [trung]

Ta tựa vào lưng ghế, một tay cầm điểm tâm, một tay lật quyển sổ dày khoảng trăm trang. Không thể không bội phục hiệu suất làm việc của Bích Thủy lâu, chỉ hai canh giờ ngắn ngủi đã góp nhặt được hết tất cả những việc nhỏ nhặt trong hai tháng vừa qua của Tôn Thừa Nghiệp. Thậm chí ngay cả lúc hần đi vệ sinh, lúc lên giường kêu a a ưm ưm gì đó cũng điều tra được rõ ràng, gần như có thể đóng thành sách, lấy tên ‘Vài chuyện phong lưu của Tôn thiếu gia’. Kể ra tốn năm mươi lượng mua điều cực phẩm vẫn đáng tiền...

Tiểu Thu sáng mắt, vẻ mặt tò mò nhìn quyển sổ trên tay ta, rốt cuộc không chịu nổi: “Tiểu thư, sách này viết thú vị lắm à?”

Tiểu Thu theo Phó Tĩnh Nhã từ nhỏ, tất nhiên biết chữ. Ta xem xong mấy phần trọng điểm rồi, thuận tay ném cho Tiểu Thu, ra hiệu nàng có thể đọc.

Tiểu Thu hiểu kì mở ra, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, lật được vài tờ đã luống cuống đánh rơi. Tròng mắt nàng rưng rưng, cổ nén nước mắt của mình: “Tiểu thư...”

Giọng nói của nàng khiến ta cảm thấy chua xót, quay đầu đi, ánh mắt nhìn sang nơi khác: “Xem hết rồi à?”

Tiểu Thu quỳ xuống, bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ tay ta: “Tiểu thư đừng đau lòng, là Tiểu Thu không tốt. Nếu hồi trước Tiểu Thu có thể hết sức khuyên bảo tiểu thư, tiểu thư đã không gả vào nhà này, Tiểu Thu sai rồi...”

Ta vuốt vuốt mặt nàng, nở nụ cười: “Em nói đúng, ta không đau lòng nữa.”

Tiểu Thu căng thẳng nhìn ta, chỉ sợ ta biến mất ngay tức khắc.

Ta kéo nàng dậy, cũng thuận tay nhặt quyển sổ kia lên, tiếp tục ăn điểm tâm: “Phó Tĩnh Nhã chết rồi, sau giờ Ngọ ba ngày trước, bây giờ trước mặt em là một người hoàn toàn mới.”

Gương mặt Tiểu Thu hơi nhăn nhó, hiển nhiên nàng nghĩ ta chỉ bực bội nói bừa. Trong lòng thoáng đau, điểm tâm không thể nuốt nổi nữa, vì thế ta tung một quả bom: “Ta chuẩn bị bỏ hẩn!”

Tiểu Thu nhìn ta như đang nhìn thiên thư,⁽¹⁾ sau đó thấy vẻ mặt nghiêm túc của ta, gần như kêu lên: “Tiểu thư, không được đâu! Chưa bao giờ có chuyện nữ tử bỏ chồng, quan phủ cũng sẽ không thừa nhận. Tiểu thư, thanh danh là quan trọng nhất đó...”

Ta chợt nhớ ra chỗ mình đến chính là một thời đại cổ lỗ, thở dài, quả nhiên kế hoạch bỏ chồng không thể thực hiện được. Cặp mắt tràn ngập xót xa: “Tiểu Thu à, nếu tiếp tục sống ở đây thì ta chết mất... Em muốn ta chết đi chỉ vì giữ cái thanh danh tốt sao??”

Tất nhiên ta đang cố tình hiểu sai ý của Tiểu Thu, nhưng ta cần có một chiến hữu làm đồng minh, không thể không dùng thuốc liều mạnh!

Nước mắt Tiểu Thu lập tức rơi xuống: “Không phải không phải đâu... Tiểu thư à...”

Ta vỗ về gương mặt nàng: “Ta còn chưa khóc, sao em đã khóc rồi?” Tay lại với lấy quyển sổ kia, bên trong ghi chép, khoảng hai tháng trước ở nhà bạn tốt Tiền Hạo Vân, tướng công Tôn Thừa Nghiệp của ta gặp được đứa bỏ nhí kia, cũng chính là tình nhân được bao cấp – Dương Vi.

Nhà của Tiền Hạo Vân buôn bán tơ lụa, của cải giàu có, từ nhỏ đã quen biết Tôn Thừa Nghiệp. Con người này là một thương nhân lọc lõi, mà Dương Vi là một tiểu thư danh giá, không biết vì sao lại có quan hệ với nhau. Ngày ấy Tôn Thừa Nghiệp uống rượu ở Thúy Ngọc lâu, uống say sưa xong liền về nhà Tiền Hạo Vân, gặp phải Dương Vi, nhất thời lửa gần rơm bén mạnh, uống nữa uống mãi cuối cùng lên giường luôn.

Theo Bích Thủy lâu, khi đó Tôn Thừa Nghiệp vẫn tỉnh táo, biết rõ mỹ nhân trên giường kia không phải nương tử nhà mình, miệng còn kêu “Tiểu mỹ nhân Dương Vi của ta”... Ghi chép kỹ càng tỉ mỉ như thu hình tại hiện trường không bằng...

Sớm hôm sau, Tiền Hạo Vân thấy tình hình như vậy liền làm ầm lên, tức giận nói Dương Vi là nghĩa muội của hẩn, sao có thể bị người làm nhục? Tôn Thừa Nghiệp qua một đêm ôm mỹ nhân, thần thanh khí爽, đồng ý sẽ tìm một tòa nhà cho Dương Vi ở, sau đó sẽ nói chuyện với vị kia, tức là nương tử Phó Tĩnh Nhã ở nhà, chọn ngày lành đưa về làm thiếp...

Sổ cũng có ghi, Dương Vi không phải loại tiểu thư ngày ngày ở nhà thêu thùa, bình thường rất chua ngoa đánh đá, hàng xóm đều gọi nàng là ‘Cây kéo thêu hoa’.

Ta ngán ngẩm, trước chưa nói đến đây có phải âm mưu hay không, chỉ bằng tính tình trầm lặng không thích tranh đấu của Phó Tĩnh Nhã trước kia, nếu cây kéo này vào cửa chẳng lẽ còn đường sống cho nàng ư? Còn cả mấy việc nhỏ nhặt nữa, liên quan đến vài nợ tình hồi xưa của Tôn Thừa Nghiệp, bàn việc buôn bán xong đến lâu xanh kỹ viện qua đêm cũng là chuyện thường.

Chẳng lẽ trước đây Phó Tĩnh Nhã quả thật đã bị tình cảm làm mờ mắt, ngay cả hành tung cử chỉ của người trong lòng cũng không hề tò mò hỏi han sao?

“Cốc cốc cốc...” Tiếng đập cửa có tiết tấu vang lên.

Ta ngẩng đầu, thấy sắc trời không sớm liền nghĩ là Tiểu Thu đến gọi ăn cơm, liền đi giày bước ra mở cửa.

Cửa mở, một nam tử đứng ở bên ngoài, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc búi cao bằng bạch ngọc quan, mặc trường bào gấm hoa thượng đẳng, tay áo trắng thêu một chữ ‘Phúc’, đai lưng chạm ngọc bích rủ tơ vàng, miệng mỉm cười, cặp mắt mềm mại như nước, dịu dàng nhìn ta: “Nương tử.”

Ta giật nảy mình, nam tử này chính là Tôn Thừa Nghiệp. Nếu không phải biết được tính cách xấu xa của hẩn, thế nào ta cũng bị vẻ ngoài tiêu sái tốt đẹp nổi bật giữa trần thế này lừa rồi. Khó trách Phó Tĩnh Nhã một lòng theo hẩn, thậm chí còn vì hẩn đau lòng mà chết.

Ta lập tức phản ứng lại, mỉm cười: “Mấy ngày nay tướng công đi đâu? Đã bao ngày không gặp rồi?” Vừa nói cả hai vừa vào phòng.

Hiển nhiên Tôn Thừa Nghiệp không ngờ ta sẽ nói vậy, Phó Tĩnh Nhã trước nay chỉ mỉm cười chứ chưa bao giờ mở miệng hỏi, vì thế hỏi ngược lại: “Nương tử nhớ vì phu à?”

Ta nhướn cặp mi thanh tú, giả giận liếc hắt một cái: “Những lời này hẳn là thiếp nên hỏi tướng công, mấy ngày nay tướng công có nhớ thiếp không?”

Tôn Thừa Nghiệp cười ha ha: “Nhớ, đương nhiên là nhớ.” Nói xong liền lại gần ôm vai ta.

Ta cảm thấy khó chịu, nhưng không dám tránh. Để đề phòng hẳn có thêm nhiều hành động quá phận khác, ta nói mình đói bụng, giẫy khỏi tay hắn, búi tóc rồi cùng nhau đến phòng ăn.

Lúc ăn cơm, rốt cuộc ta hỏi đến vấn đề canh cánh trong lòng: “Tướng công, người bên ngoài kia... khi nào thì chuẩn bị vào nhà?”

Tôn Thừa Nghiệp đang ăn canh, đầu cũng không thèm ngẩng lên, đáp: “Đợi sau khi bẩm báo cho cha mẹ đã.” Phụ thân của Tôn Thừa Nghiệp toàn tâm toàn ý với vợ, hai vợ chồng kiêm điệp tình thâm,(2) sau khi Tôn Thừa Nghiệp thành hôn liền rời nhà du ngoạn. Hiện nay chắc đang ở Kỳ Châu, nếu lập tức trở về, nhanh nhất cũng phải một tháng nữa. Với ta, thời gian như vậy là đủ rồi.

Ta cắn môi, siết chặt thìa trong tay: “Tướng công nhất định muốn đưa nàng về sao?”

Tôn Thừa Nghiệp sững sốt, ngẩng đầu thấy biểu tình của ta, cảm thấy khó xử: “Vi phu, vi phu chỉ sợ nàng có thai.”

Có thai? Bích Thủy lâu không nói mà, chẳng lẽ có sơ sót? Ta lạnh giọng: “Nàng mang thai rồi à?”

Tôn Thừa Nghiệp tiếp tục ăn cơm: “Chưa.” Sau đó cảm thấy mình nói vậy không ổn, bổ sung tiếp: “Đó là lỗi lầm do ta phạm phải khi say rượu, sự trong sạch của nàng đã bị ta vấy bẩn...”

Ta làm bộ hừ một tiếng: “Nếu thiếp không đồng ý thì sao?”

Tôn Thừa Nghiệp trầm giọng: “Nương tử luôn là người hiểu đạo lý.”

Một câu hiểu đạo lý liền có thể đuổi ta đi à? Ta quăng thìa trong tay vào bát, khiến Tôn Thừa Nghiệp giật mình. Ta đứng lên vẫy Tiểu Thu đứng sau, trở về phòng.

Bảo Tiểu Thu chuẩn bị nước tắm cho ta, nàng nghi hoặc nói: “Chẳng phải tiểu thư vừa tắm hồi trưa xong à?”

Ta nhú mày: “Lại bẩn rồi.”

Ta dùng ngón cái và ngón trỏ kéo vạt áo xuống, sau đó đá quần áo sang một bên, dùng nước trong tắm lại từ đầu đến chân. Tắm xong gọi Tiểu Thu vào lấy quần áo đi đốt.

Tiểu Thu khó hiểu: “Tiểu thư, vì sao lại phải đốt?”

Ta lười giải thích: “Nếu em tiếc thì cứ giữ lại, đừng để ta nhìn thấy là được.”

Trước lúc đi ngủ, tiếng đập cửa lại vang lên cùng giọng nói trầm trầm gọi ‘Nương tử’. Ta không đáp, bắt đầu đếm thầm.

Kết quả, chưa đếm đến ba mươi, tiếng đập cửa đã ngừng. Nam tử này, ngay cả kiên nhẫn vài phút cũng không chịu cho thê tử của hắn, có lẽ đã kinh nghiệm bay nhảy qua nhiều khóm hoa,(3) nghĩ rằng nương tử của hắn đang hờn dỗi...

Bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa, giọng nữ khê gọi: “Tiểu thư.”

Ta mở cửa, Tiểu Thu đứng bên ngoài, nàng nói: “Tiểu thư, tiểu thư không nên như thế.”

Ta cười khổ: “Tiểu Thu, ta chỉ hỏi em một câu, ta còn có hy vọng sống không?”

Tiểu Thu lập tức ngây người.

*

Chú thích:

- (1) Thiên thư: Sách trời, cũng để chỉ những quyển sách viết cao siêu, khó hiểu.
- (2) Kiềm điệp tình thâm: Tình cảm sâu sắc như cá bơi theo đôi, bướm bướm quần quít.
- (3) Ý nói Tôn Thừa Nghiệp đã có quan hệ với nhiều nữ nhân nên có kinh nghiệm.

4. Chương 4: Vọng, Văn, Vãn, Thiết [hạ]

Từ sau hôm đó, Tiểu Thu không khuyên bảo gì nữa, chỉ yên lặng ở bên cạnh ta, vẻ mặt mang đầy tâm sự. Ta biết nàng đang chậm rãi thay đổi cách nghĩ của mình, chỉ cần thêm thời gian thôi, vì thế không để tâm nữa.

Năm ngày liên tiếp Tôn Thừa Nghiệp không về nhà, đã trở mặt thì quăng bình quăng vỡ luôn rồi. Phúc thẩm bắt đầu trách mắng, nói rằng ả dụ đồ quyền rũ thiếu gia không tốt đẹp gì, nhưng nhiều lúc vì kiêng nể thiếu gia nhà bà mà mắng nhiếc khá ầm ỹ. Ta ở gần nghe đến ù cả tai, đã thế Phúc thẩm còn qua chỗ ta vài lần, nói rằng thiếu gia ở biệt viện bên ngoài không không an toàn không sạch sẽ, tóm lại là muốn ta giữ chặt lòng dạ phu quân của mình. Trời ạ, nếu ta có khả năng này, sao trước đây có thể bị gã nam nhân thối tha kia tổn thương đây mình?

Vì thế, ta cũng bực bội, mấy ngày liên tiếp đều ra ngoài giải sầu, thuận tiện rút ít tiền riêng đến gửi vào tiền trang.⁽¹⁾ Đi chơi lung tung trong thành, thực ra là đang xem xét địa hình để mình có thể nhanh chóng nhớ hết các đường phố cửa tiệm. Sau đó lại đến Bích Thủy lâu mua hai điều, một là cực phẩm của cực phẩm, lúc nói ra, chường quầy liền cả kinh không nói lên lời.

Lượn lờ quanh nhà Dương Vi, vài lần tình cờ gặp nàng. Làn da màu mật ong, mắt to mũi thon, miệng nhỏ chúm chím, vừa nhướng mày mỉm cười liền rạng rỡ bốn phía, mị hoặc vô cùng. Đột nhiên ta hiểu được vì sao Tôn Thừa Nghiệp lại thích Dương Vi như vậy, thậm chí mặc cho Phó Tĩnh Nhã đau lòng cũng quyết tâm đưa nàng về làm thiếp. Phải biết rằng, tuy nợ tình của Tôn Thừa Nghiệp rất nhiều, nhưng hắn cũng chỉ muốn đưa Dương Vi về nhà!

Đường phố nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, ba ngày liên tiếp ta đều gặp một nam tử đẹp trai mà kỳ lạ. Nam tử này khi thì ngông cuồng như một nhân vật võ lâm không ai sánh nổi, khi thì mặc đồ đồ thêu vàng, quyền rũ như người đứng đầu một quán tiểu quan⁽²⁾ nào đó. Mà nói hắn kỳ lạ là vì mỗi lần thấy hắn, bên người hắn luôn có một vị nữ tử khác nhau, cho dù không có, chỉ cần hắn tùy tiện đùa giỡn, mỹ nhân liền theo sát không thôi. Là một nữ tử bị trêu chọc như thế mà vẫn thích nam tử khinh bạc chính mình, thật sự không thể không khiến người ta tặc lưỡi lắc đầu. Huống hồ kẻ háo sắc vẫn thường xuyên đi lại trên con đường này, thế mà không xuất hiện trường hợp con chuột qua phố người người đuổi đánh, thật đúng là không hiểu nổi, không hiểu nổi!

Loại chuyện như vậy, giống như một gia vị cho cuộc sống, thi thoảng nhìn thấy để điều tiết tâm tình cũng tốt.

Một ngày, ta đang đi trên đường với Tiểu Thu, bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay ngăn cản Tiểu Thu, nhìn sang, hóa ra là tên kia. “Vị cô nương này trông quen quá nhỉ?”

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, nam tử này quá lớn mật rồi, rõ như ban ngày cũng dám rở vào. Hôm nay hắn mặc bộ đồ màu đỏ, đầu buộc tử kim quan, hai sợi tua màu bạc buông xuống hai bên má, càng tôn thêm vẻ đẹp trung tính. Một đôi mắt hoa đào ngập nước không ngừng chớp chớp, nhìn Tiểu Thu long lanh sóng tình.

Mấy ngày nay tâm tình Tiểu Thu không tốt, tất nhiên không chú ý đến người rảnh rỗi phá quấy, càng bỏ qua ánh mắt có thể làm say lòng nữ nhân, giọng nói lạnh lùng: “Người là ai? Không biết.”

Nam tử thất bại, vẻ mặt suy sụp, nhưng nháy mắt lại nhiệt tình cười tươi hơn vừa rồi: “Cô nương và ta gặp nhau trên đường là có duyên rồi, vừa rồi còn nói chuyện với nhau, chẳng phải bây giờ đã thành quen biết?”

Tiểu Thu thần nhiên liếc hẩn một cái, không nói gì.

“Tại hạ Hoa Thành Cẩm.”

Cái gì? Ta lập tức nghĩ tới câu chuyện mà thuyết thư tiên sinh ở Bích Thủy lâu kể. Trên giang hồ có một người tên là Hoa Thành Cẩm, phong lưu thành tính, khinh công rất giỏi, là một hái hoa tặc. Hắn thích các nữ tử dăng hoàng ở khuê các nhưng không thích dùng sức mạnh đoạt lấy các nàng, còn tự xưng là nhả tặc.(3) Hiệp nữ Thanh Loan nhìn ngứa mắt, so hơn trăm chiêu vẫn chưa bắt được hắn.

Hành vi của Hoa Thành Cẩm người đời đều biết, tất nhiên Tiểu Thu cũng biết: “Hoa công tử, phu quân ta không thích ta tiết lộ tên gọi ra ngoài.” Thuận tiện còn chỉnh lại búi tóc đang thông xuống của mình, ra hiệu đã lập gia đình.

Gương mặt Hoa Thành Cẩm lập tức như hoa nở, không ngừng thay đổi màu sắc, ta không nhịn được cười, ôm miệng theo Tiểu Thu, vượt qua Hoa Thành Cẩm đi về phía trước. Không ngờ cách ăn mặc mà Tiểu Thu diện cho ta đã có thể lừa gạt nhả tặc đã luyện thành tinh.

Bên cạnh lại đuổi ra một bàn tay ngăn cản đường đi, liếc qua, vẫn là tên hái hoa tặc kia, chẳng qua lần này hẩn ngăn ta.

Mắt hoa đào cười cong như trăng lưỡi liềm: “Cách ăn mặc của vị cô nương này thật sự khiến tại hạ phân vân.”

Ta nhướn mày, hôm nay ta ăn mặc giống bình thường, quần áo người hầu, bôi bừa phấn son cho xấu, đòn eo béo tròn, rất giống mấy bác gái trung niên. Chẳng lẽ Hoa Thành Cẩm cũng có hứng thú với bác gái?

“Nếu cô nương có thể thoa son phấn thượng phẩm, mặc áo lụa tay mây, chắc chắc...”

Nếu có ý dâm, xin đừng thể hiện trước mặt đương sự. Ta nhìn hẩn cười vui vẻ: “Đa tạ công tử chỉ bảo, nhưng phu quân ta coi tiết kiem là thể diện mất rồi.”

Lần này Hoa Thành Cẩm không bị choáng váng vì lời nói của ta, chỉ cười cười hỏi lại “Thật sao?”, sau đó liền thông thả tránh ra.

Đi vào một gian hàng vải bình thường, có vài phụ nhân(4) đang buôn bán, nhìn ra ríu ra ríu rít, thấy ta và Tiểu Thu cũng là nữ nhân nên không ngừng câu chuyện.

Một bác gái nói: “Tiện nhân của Dương gia ỷ vào bản thân có chút nhan sắc nên suốt ngày thông đồng với nam nhân, thật không biết xấu hổ.”

Người khác tiếp tục: “Đúng thế đúng thế, trước phổ còn uốn éo lưng, xoay xoay hông...” Nói xong còn giả vờ lắc lư người, mọi người xung quanh cười ồ lên.

Có một giọng nói căm giận: “Bất chước nữ nhân không biết xấu hổ đó làm gì? Lần trước gã nhà ta xem đến rút con mắt, ta phải lấy gậy đuổi chạy quanh sân một vòng mới nguôi... Mà, nghe nói nàng ta tìm được người rồi?”

“Phải, là Tôn thiếu gia cơ đấy!”

“Ái chà! Vậy chẳng phải hẩn bị đội rất nhiều nón xanh(5) rồi? Nghe nói tiện nhân kia quan hệ với rất nhiều nam nhân mà.”

“Tôn thiếu gia hẩn không ngại gì đâu, hai người bọn họ chẳng phải đẹp đôi sao? Một dâm, một dăng...”

“Ha ha ha ha, vừa hợp, vừa hợp...”

“Ghen tị phải không? Nếu gã nhà ngươi không thích người nữa thì đi tìm Đại Ngưu bên phố Đông đi, người nung núc thịch nhé...”

“Thôi đi, chỉ có người mới thích hẩn ấy...”

...

Ta chăm chú nghe, không tập trung xem mấy đồ thêu tay này, Tiểu Thu bên cạnh lại cực kì kinh ngạc.

Ta bĩu môi, tìm thấy một bức thêu nhị long diễn châu(6) liền mua luôn. Tâm tình cực kỳ tốt, một ý tưởng nho nhỏ đang hình thành. Dương Vi à, vì sao lúc trước ta không chú ý rằng tên này có thể gọi thành ‘liệt dương’(7) chứ, ha ha.

Phá hoại nhân duyên của người khác sẽ bị trâu đá, nhưng nàng ta làm hỏng hôn nhân của người khác, ta cắt nhân duyên của nàng ta hẳn vẫn chưa thể sánh bằng nhỉ?

Sự tình không thay đổi mới thật sự là tồi tệ, con người của ta rất thiện lương cũng rất nhân ái... Ôi, hôm nay gặp một hái hoa tặc trên đường, bộ quần áo này lại phải đốt. Quần áo bẩn nên xử lý như vậy là tốt nhất, dù sao vẫn còn chín mấy bộ đang để dành, đủ dùng đến lúc ta rời đi...

*

Chú thích:

(1) Tiền trang: Ngân hàng ở thời cổ đại.

(2) Quán tiểu quan: Tương đương như lầu xanh, nhưng người phục vụ không phải nữ nhân mà là nam nhân, gọi là tiểu quan.

(3) Nhã tặc: Tên trộm thanh cao à! =))

(4) Phụ nhân: Phụ nữ đã có chồng.

(5) Đội nón xanh: Tương đương như bị cấm sừng, vợ đi ngoại tình.

(6) Nhị long diễn châu: Hai con rồng cùng chơi với một viên ngọc.

(7) Dương Vi đọc gần giống với ‘dương nuy’,nghĩa là liệt dương. =))))))

5. Chương 5: Chờ Hối Thiếp Về Đâu

Thế nào gọi là ngôi sao? Đời trước ta rất bình thường, không có duyên phận tự trải nghiệm, nhưng ở thân thể của Phó Tĩnh Nhã, ta thật sự có thể lĩnh hội một phen.

Ngày mười lăm mỗi tháng là dịp các tiểu thư phụ nhân vào miếu dâng hương, cũng là thời cơ tuyệt vời cho các nam tử trong thành gặp gỡ mỹ nhân trong mộng của mình. Chẳng phải hồi trước Phó Tĩnh Nhã cũng bị Tôn Thừa nghiệp lừa vào tròng như vậy hay sao.

Lúc đầu soi gương, mờ mờ không rõ bóng hình đã thấy điểm lệ kinh người, nhưng về sau nhìn lâu cũng thấy quen mắt. Càng gần ngày mười lăm Tiểu Thu càng mang bộ dáng như gặp đại địch, ta cảm thấy kỳ quái, hỏi ra mới hiểu được mức độ ảnh hưởng của gương mặt Phó Tĩnh Nhã đối với thành Gia Châu này. Tuy không đến mức muôn người đổ xô ra đường, nhưng vì muốn liếc nàng một cái mà mọi người chen chúc xô đẩy cũng là chuyện bình thường. Đây cũng là một phần nguyên nhân Phó Tĩnh Nhã không thích ra ngoài.

Ta đảo mắt, gọi đầy tớ Tiểu Thuận. Tiểu Thuận còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, là một trong số ít người ta tín nhiệm. Hỏi Tiểu Thuận tình huống trong nhà xem có trở ngại gì không, phân phó sự tình xong liền bảo cậu bé lui xuống. Tiếp theo lại gọi Phúc thẩm, biểu lộ hy vọng bà có thể theo ta đi miếu cầu nguyện.

Phúc thẩm có vẻ phân vân, ta liền nói lần này dâng hương là để xin con, giúp tướng công chăm lo hương khói, tìm người hiểu biết chuyện này đi để hướng dẫn. Quả nhiên biểu tình của Phúc thẩm trở nên đau xót, ánh mắt vẻ mặt càng khó xử. Bà nói hôm mười lăm sự vụ trong nhà rất bận, không thể ra ngoài. Ta đoán ngày ấy thư của cha mẹ chồng sẽ về, Phúc thẩm nói việc bận rộn hẳn là chuẩn bị đưa người kia vào nhà rồi. Vì thế ta không bắt buộc, chẳng qua thần sắc vẫn có phần thất vọng.

Quả nhiên Phúc thẩm không đành lòng, lóng ngóng an ủi ta rằng nam nhân ba nàng vợ bốn nàng hầu là chuyện rất bình thường, tuy tướng công nạp thiếp nhưng vẫn quan tâm vợ cả nhất. Ta không lên tiếng, yên lặng nhìn Phúc thẩm cứng miệng mất tự nhiên, sau đó nhoẻn cười lộ lúm đồng tiền: “Phúc thẩm, vậy mười lăm có thể đến hiệu vải ở phố Đông mua bức thêu Bách Tử đồ(1) về giúp ta được không, ta muốn cho tướng công một điều bất ngờ...”

Phúc thẩm luôn miệng đồng ý.

Hôm sau, ta ăn mặc tử tế, dùng khăn lụa che khuất dung mạo, gọi Tiểu Thu ra phố. Trước khi xuất môn lại xin bạc từ Lâm thúc, nói là muốn đi mua ít đồ trang sức.

Trước một hàng đồ bạc, ta trông thấy Tôn Thừa Nghiệp đang đi tới bên này, Dương Vi dựa vào người hắn, thùy mị hiem thấy.

Ta khẽ nghiêng đầu, tay kéo nhẹ, làm bộ như khăn che mặt bị gió thổi bay. Một tiếng thét kinh hãi phát ra, ta đã trở thành tiêu điểm của mọi người. Lúc này, ta mới xác thực hiểu được sức mạnh của khuôn mặt Phó Tĩnh Nhã với dân chúng.

Hiển nhiên Tôn Thừa Nghiệp cách đó không xa cũng thấy ta, không ngờ lại gặp phải thê tử không thích ra khỏi nhà của mình ở trên đường.

Ta mặc y mực màu ngọc bích, mái tóc như thác một nửa búi thấp một nửa rủ trước ngực, trang điểm nhẹ nhàng, nổi bật mặt mày sắc nét như vẽ, tay siết chặt khăn lụa che mặt màu trắng, biểu tình khó tin, nước mắt rưng rưng. Ta nghĩ nếu bây giờ có gió thổi đến, hẳn mọi người sẽ cho rằng năm xưa Hằng Nga trộm linh dược trên trời cũng vì có nỗi khổ tâm, hiệu quả của màn kịch càng tốt hơn.

Tôn Thừa Nghiệp và Dương Vi chậm rãi đi tới, mỗi khi họ tiến lên một bước, ta lại run rẩy lùi về sau một bước nhỏ, xây dựng hình tượng người bị hại thật hoàn hảo.

Rốt cuộc không thể tránh được nữa, ta cúi đầu, nhún người, khẽ gọi một tiếng: “Tướng công.”

Tôn Thừa Nghiệp đã hết kinh ngạc, nhú mồm: “Sao nàng lại ở đây?”

Ta vẫn cúi đầu, nước mắt rơi xuống đất, rõ ràng tiếng động không thể nghe thấy, lại có thể khiến cho khắp đường lớn bỗng nhiên yên lặng dị thường, ta còn nghe được người nào đó hít một hơi thật sâu. Ta lên tiếng: “Thiếp đến cửa hàng bạc chọn ít trang sức.”

Tôn Thừa Nghiệp dùng hơi mũi, khó chịu ừ một tiếng, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở miệng: “À, sớm muộn gì cũng sẽ biết nhau, nàng qua đây đi, đây là Dương Vi, về sau là người một nhà.”

Ta ngẩng phắt đầu, thật sự không ngờ Tôn Thừa Nghiệp sẽ không nể mặt như thế, loại chuyện này mà cũng có thể nói ra ở trên đường lớn, không lẽ hắn còn ôm hận lần trước ta chọc tức hắn? Khăn lụa trong tay bị siết chặt, Tiểu Thu phía sau kéo áo ta: “Tiểu thư.”

Ta cố nén xúc động muốn phẩy tay áo bỏ đi, nhìn về phía Dương Vi, nàng mặc một thân màu đỏ, mỉm cười duyên dáng nhìn ta: “Là tỷ tỷ phải không?”

Ta run giọng hỏi: “Chẳng lẽ đây là lý do mấy ngày nay tướng công không về nhà?” Một khi đã như vậy, ta cũng chẳng cần giữ mặt mũi cho hắn.

“Việc làm ăn há cần hạng nữ nhi như nàng đoán già đoán non? Quả nhiên là loại nữ nhân ngu ngốc.” Hắn lạnh lùng.

“Phu thê chúng ta thành hôn chưa đến một năm mà chàng đã muốn đưa người khác về, lời hứa lúc trước của chàng với thiếp đâu rồi?” Giọng nói chất vấn.

“Ta muốn nạp ai, nạp lúc nào, chẳng lẽ nàng có thể xen vào ư? Chưa kể đến tính tình lãnh đạm của nàng thật sự khiến ta gán đến tận cổ.”

Trái tim ngừng đập, lệ ứa không ngừng trào ra khỏi hốc mắt, giờ khắc này, Phó Tĩnh Nhã kia đã chết thật rồi, bởi vì câu nói của hắn mà thân thể đã cắt đứt luôn một chút lưu luyến cuối cùng. Ta giống như một người ngoài cuộc, lạnh lùng nhìn tất cả, mặc dù nước mắt đang chảy, nhưng không phải của ta.

Cuộc đời Phó Tình Nhã thật sự thất bại thảm hại. Khóe môi của ta nhếch lên, trong lòng âm thầm nói: Không sao, ta sẽ giành lại lẽ phải cho cô. Có những lời này, đau đớn trong lòng dần dần dịu bớt.

Hồi xưa hần nói tính tình lãnh đạm là vầng trăng cao ngạo trên trời, bây giờ tính tình lãnh đạm chỉ có thể khiến hần chán ngán... Nam nhân trước mặt, quả thực vô tình đến cùng cực.

Ta làm ra vẻ không chịu nổi, hốt hoảng chạy đi, Tiểu Thu phía sau kêu lên ‘Tiểu thư, tiểu thư’, nhưng không thể nào đuổi kịp ta. Rốt cuộc ta cũng cắt đuôi được nàng, ngồi xuống một quán trà há miệng thở dốc.

“Đại tỷ, chúng ta lại gặp nhau, thật là có duyên.” Một giọng nói truyền đến từ bên cạnh.

Tim ta giật nảy lên, vội vàng nhìn sang, thấy một nam tử áo đỏ ngồi bên cạnh đang rót nước trà, là Hoa Thành Cẩm.

Ta không kiên nhẫn hừ một tiếng tỏ vẻ chào hỏi, hần cũng không giận, cứ thế cười: “Hôm nay đại tỷ ăn mặc đẹp hơn lần trước rất nhiều.”

Dù biết hần đã nhận ra ta giả dạng đại nương mập mạp mấy ngày trước, nhưng hần mở miệng cứ ‘Đại tỷ’ đến ‘Đại tỷ’ đi khiến ta cũng yên lòng, không khỏi lên tiếng: “Nếu người có hứng thú với cái mặt mèo này, ta cũng không khó chịu.” Nghĩ đến gương mặt đã bị nước mắt làm lem nhem của ta, không phải mặt mèo thì là gì?

“Mặt mèo?” Hoa Thành Cẩm sững sốt, lập tức phản ứng lại: “Ha ha, trong mắt ta lại là chờ được mây tan thấy bóng trăng mà!”

Tên này đúng là mồm mép dẻo quẹo chuyên môn đi lừa nữ nhân, ta không khỏi mỉm cười, mặc kệ cho hần nói.

Hần cũng không chịu thôi: “Gã vừa rồi là chồng nàng?”

Hần nhìn thấy? Ta âm thầm cảnh giác, nhìn hần, không nói gì, một lần nữa kéo khăn che mặt lên.

Hần tiếp tục: “Vừa rồi nàng cố tình nói vậy phải không? Diễn đạt quá.”

Lòng ta kinh hoàng không thôi, trên mặt vẫn không đổi sắc, chỉ bình thản đáp: “Người định làm gì?”

Hần hững hờ nhún vai: “Không làm gì cả, chỉ tùy tiện hỏi. Tò mò thôi.” Sau đó nhoẻn cười: “Bộ dáng của nàng bây giờ giống như một con mèo xù lông vậy.”

Ta mất tự nhiên, mặt nhăn nhó: “Nếu công tử muốn xem kịch thì cứ im lặng mà xem thôi chứ.”

Hần lại làm bộ nghiêm túc nói: “Nhưng ta cảm thấy rất đáng tiếc nhé.”

Ta nghi hoặc, chẳng lẽ cách diễn cường điệu của ta có sơ hở gì ư? Vội vàng hỏi: “Đáng tiếc gì?”

“Đáng tiếc một năm trước ta không đến Gia Châu, nếu không tên tiểu tử kia đã không được lợi như vậy.” Nói năng ngọt xớt.

Ta giận, trừng hần.

Thế nhưng hần nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với ta: “Được, nể mặt mỹ nhân duyên dáng, ta có thể giúp nàng. Nàng muốn nhờ ta làm gì không?”

Mí mắt ta giật giật, ta cần một hái hoa tặc làm gì cơ chứ? Đang định mĩa mai vài câu, bỗng nhiên bật ra một nghi vấn: “Dương Vi cũng là mỹ nhân mà, sao hồi trước người không để mắt đến?”

Hần lắc đầu như cái trống bỏi: “Lúc ta đến Gia Châu, nàng ta đã sớm theo Tiền Hạo Vân rồi.”

Tiền Hạo Vân? Chẳng phải hần nói Dương Vi là nghĩa muội của hần sao? Không lẽ hần có ý đồ gì với Tôn gia? Nghi ngờ dần dần nổi lên.

Ta đứng dậy muốn đi, người nọ ở phía sau kêu lên: “Lúc đi nhớ gọi ta một tiếng.”

Ta xoay người nhìn mặt: “Để làm gì?”

Hần vui vẻ: “Ta muốn biết nàng đi đâu.”

Ta nhướng mày: “Về nhà.”(2)

Hắn trưng vẻ mặt ranh mãnh: “Nàng sẽ không.”

Ta mím môi, hắn thật thông minh. Nhưng ta vẫn chỉ học theo hắn, nhún vai, sau đó cảm thấy không hợp lắm, xoay người rời đi.

*

Chú thích:

Tên chương 5 – ‘Chớ hỏi thiếp về đâu’: Câu cuối trong bài thơ ‘Bốc toán tử’ của tài nữ Nghiêm Nhị.

Nghiêm Nhị nguyên là Chu Áu Phương, là một kỳ nữ tử xuất thân thấp kém, từ nhỏ tập nhạc lễ thi thư, trở thành doanh kỹ của Đài Châu, đổi nghệ danh là Nghiêm Nhị, nổi tiếng bốn phương, nhiều người ở xa ngàn dặm cũng nghe danh mà đến.

Nam Tống Thuần Hi năm thứ chín (1182), Tri phủ Đài Châu là Đường Trọng Hữu giúp Nghiêm Nhị, Vương Huệ và bốn người nữa chuộc thân, về ở cùng mẫu thân ở Hoàng Nham. Cùng năm, Thường Bình Sử Chiết Đông là Chu Hi đến Đài Châu, vì học phái Vĩnh Khang của Đường Trọng Hữu phản đối Lý học của Chu Hi, vì thế Chu Thi lập tức buộc tội Đường Trọng Hữu, trong đó kể tội Đường Trọng Hữu và Nghiêm Nhị có quan hệ bất chính, hạ lệnh cho binh lính ở Hoàng Nham bắt Nghiêm Nhị, giam giữ ở Đài Châu, quát roi bức cung, “Trong hai tháng, năm lần bảy lượt hành hình, gần như chết.” Nghiêm Nhị thà chết không theo, còn nói: “Thân là tiện kỹ, dù có vượt quá giới hạn với Thái Thú cũng không đến mức phải chết. Thi phi thật giả, há có thể xằng bậy làm ô uế sĩ phu. Dù chết ta cũng không vu oan cho người.”

Việc này đến tai triều đình, chấn động Hiếu Tông, cho rằng “Tú tài tranh giành vô lối”, cách chức Chu Hi, truyền hậu nhân của Nhạc Phi là Nhạc Lâm đến ngục giam phóng thích Nghiêm Nhị, hỏi nàng sẽ đi về đâu. Nghiêm Nhị viết ‘Bốc toán tử’. Nhạc Lâm phán rằng nàng đã hoàn lương, chính thức gạch tên nàng ra khỏi kỹ tịch (sổ ghi tên những người bán thân làm kỹ nữ). Về sau nàng trở thành thiếp của Triệu Tống Tôn, tuy trên danh nghĩa không phải phu nhân, nhưng cả đời Triệu Tống Tôn cũng không lấy thêm người khác.

Bài thơ ‘Bốc toán tử’:

“Không phải thích phong trần, dường như lắm tiền duyên.

Hoa rơi hoa nở tự có thì, còn nhờ Đông quân làm chủ.

Phải đi rồi sẽ đi, sao có thể ở lại!

Nếu hoa núi đã vương đầy tóc, chớ hỏi thiếp về đâu.”

Phân tích ngắn gọn: Hai câu đầu thể hiện sự vô tội của Nghiêm Nhị, nàng bị bắt buộc rơi vào chốn phong trần, không phải vì yêu thích gì, tựa như đã bị định ra từ kiếp trước. Hai câu sau tự dụ thân mình như ‘hoa rơi’ – bị nhốt trong lao ngục và ‘hoa nở’ – được phóng thích. ‘Đông quân’ chỉ quan liêm khiết, tỏ rõ sự tín nhiệm và trông chờ được minh oan của nàng. Đoạn sau là khát vọng hạnh phúc, nhất định phải thoát khỏi tai ương này, đồng thời lên án những kẻ đã hãm hại mình. Hai câu cuối ý nói: Khi ta (Nghiêm Nhị) đã được phóng thích, cuộc sống tự do tự tại thì không cần hỏi rằng ta sẽ về đâu. Dùng từ ‘về’ bởi nàng xuất thân doanh kỹ, mà nay nàng khát vọng tự do và tôn nghiêm, không muốn chịu sự chèn ép thống trị như trước.

(Đọc mấy cái điển cổ về tài nữ cũng khá hay nên ta edit đầy đủ luôn :”> dài hơn cả nội dung chính của chương mới chết chứ >.<>

(1) Bách Tử đồ: Còn gọi là Nghênh Phúc đồ, Bách Tử Hi Xuân đồ, Bách Tử Diễn Xuân đồ. Trong truyền thống văn hóa Trung Quốc, nó có ý nghĩa đặc biệt. Vì ‘bách’ dùng để chỉ thứ gì đó lớn lao hoặc vô cùng, vì thế dùng để chúc phúc, chúc mừng ước muốn tốt đẹp có thể đạt đến đỉnh điểm. Điển cố của Bách Tử (trăm con) xuất phát sớm nhất từ ‘Kinh Thi’, ca tụng Chu Văn Vương có nhiều con cháu. Bức tranh vẽ rất nhiều đứa trẻ nhỏ, ngụ ý nhiều phúc thọ lâu, đông con đông cháu, con cháu phát đạt, kéo dài muôn đời.

6. Chương 6: Cầu Khẩn Vô Dụng

Không ngoài dự đoán của ta, vừa về đã nghe bảo Tôn Thừa Nghiệp đang nổi giận đùng đùng ngồi nhà chờ đợi.

Tiểu Thu canh lúc ta đến cửa liền kéo lại, hỏi ta đi đâu. Ta chỉ cúi đầu vâng vâng tay áo, không nói lời nào, càng khiến Tiểu Thu trở nên căng thẳng.

Bước vào phòng, thoáng thấy Tôn Thừa Nghiệp nước mắt đã rơi lã chã, dù là loại mặt người dạ thú lòng dạ cứng rắn cũng không thể không xiêu lòng.

Tôn Thừa Nghiệp nhìn ta khóc, vẻ mặt liền nguôi ngoai, âm thầm thở dài, giọng nói trở nên ôn hòa, trái ngược hẳn với sự châm chọc sắc bén vừa rồi ở trên đường: “Khóc chưa đủ sao? Mắt sưng như hạt đào rồi.”

Ta vẫn ghen ngào, u oán liếc hắt một cái.

“Ta biết nàng đang nghĩ gì, mấy ngày nay quả thực có vài thương buôn đến từ phương Bắc, vì mở rộng việc làm ăn nhà chúng ta, ta đành phải tiếp bọn họ vài ngày, thật đấy. Nàng đừng suy nghĩ lung tung.”

Nói dối! Đã nhiều ngày ta tận mắt thấy người ra ra vào vào biệt viện của Dương Vi, được rồi, ta nhận. “Nhưng thiếp vừa thấy chàng...”

“Nương tử, vừa rồi chỉ là tình cờ thôi, ta thấy một thiếu nữ tử đi một mình trên đường, hơi lo lắng nên đưa tiễn nàng đó một đoạn.” Giọng điệu càng lúc càng dịu dàng.

“Nhưng vừa rồi chàng lại nói thiếp như thế ở trên đường, ư ư...”

“Nương tử, tha thứ cho ta, vừa rồi là ta tạm thời nóng vội, nói không suy nghĩ. Một nữ tử như nàng cứ xuất môn như vậy, chẳng may gặp phải kẻ xấu thì vi phu biết làm thế nào cho phải đây.”

Ta ngừng khóc, gương mặt đáng thương nhìn hắt: “Là thật ư?”

Hắn nở nụ cười như dỗ dành trẻ nhỏ, đến bên cạnh ta ngồi xuống, kéo đầu ta áp vào ngực hắn. Từ người hắn tỏa ra mùi son phấn xa lạ, khiến cho bụng ta nôn nao không thôi, cảm giác buồn nôn gần như không kiềm chế được. “Những lời tướng công vừa nói trên đường cũng không tính phải không?”

“Phải phải phải.” Hắn đáp nhanh nhẹn dứt khoát.

“Chuyện đưa Dương Vi vào nhà cũng không làm nữa?”

Cả người Tôn Thừa Nghiệp cứng đờ, buông tay ta ra. Ta lập tức ngồi thẳng, điều chỉnh tư thế để cách xa hắn một chút. Giọng nói của hắn có vẻ bất đắc dĩ: “Tĩnh Nhã, lúc trước chẳng phải chúng ta đã bàn xong xuôi rồi sao?”

Ta chớp mắt: “Đâu có? Tướng công, thiếp nói đồng ý lúc nào?”

“Vài ngày trước khi ăn cơm tối...” Đại khái là nhớ đến bộ dạng hung tợn của ta hôm đó, nói một nửa lại nuốt vào. Trầm mặc một lúc, khẩu khí trở nên kiên quyết: “Chuyện của Dương Vi không cần nàng can dự, ta nhất định sẽ đưa nàng ấy vào Tôn gia.”

Mất ta trọn to.

Hắn lại điềm đạm nói tiếp: “Nương tử, nàng sợ Dương Vi về rồi vi phu sẽ không yêu nàng nữa sao?” Hắn cười, rất bỉ ổi: “Nương tử, nàng vĩnh viễn là người vi phu yêu nhất, dù vi phu có mất hết mọi thứ, nhất định cũng không thể mất đi nương tử.”

Một dòng điện quen thuộc chạy qua đầu ta, cả người không kiềm được run rẩy, lời nói quen thuộc, đau đớn quen thuộc, thậm chí là trường hợp quen thuộc... Ta cắn môi, tựa như muốn cắn đến chảy máu: “Tướng công, lời chàng nói, thiếp không tin đâu.”

“Tướng công, Tĩnh Nhã thích chàng, thật sự rất thích. Có lẽ, trước kia thiếp chưa từng nói vậy.” Nhìn gương mặt khó hiểu của hắn, ta tiếp tục: “Nhưng mà tướng công, thiếp không thể không có chàng, chàng là tất cả của Tĩnh Nhã đó. Hồi trước chàng nói thích Tĩnh Nhã, hồi trước chàng nói Tĩnh Nhã xinh đẹp như hoa sen, thánh thiện như trăng rằm, chàng nói chàng sẽ luôn thích Tĩnh Nhã, chàng sẽ ở bên Tĩnh Nhã mãi mãi...”

“Nhưng tướng công, vì sao giờ đây chàng không cần Tĩnh Nhã nữa?”

“Ta không như thế mà...” Nét mặt dịu dàng của Tôn Thừa Nghiệp lúc này là chân thật.

“Chàng có, chàng muốn đưa nữ nhân khác vào nhà, chàng muốn Dương Vi. Tướng công, thiếp không hiểu, chàng sẽ đối xử như nào khi có hai nữ nhân chứ, chàng chỉ có một tấm lòng thôi mà. Tướng công, Tĩnh Nhã yêu chàng, nhưng quả thực chàng không cần Tĩnh Nhã nữa sao?” Nước mắt càng chảy càng nhanh.

“Tĩnh Nhã, nàng là tiểu thư nhà quan, là chính thê của ta, nàng nên hiểu đạo lý. Nàng đã thấy người nào có gia cảnh như ta lại chỉ có một thê tử chưa?” Tôn Thừa Nghiệp thành khẩn nói.

“Tướng công, Tĩnh Nhã không hiểu, chúng ta rõ ràng mới thành hôn chưa đến một năm mà.”

“Chuyện này có liên quan gì sao?”

“Không liên quan.” Giọng điệu của ta chuyển từ mát mát sang thần thờ: “Chỉ cần chàng hiểu một chuyện, ở Tôn gia này, có thiếp thì không có Dương Vi, có Dương Vi thì không có thiếp.”

“Nàng!” Tôn Thừa Nghiệp thấy khuyên bảo cũng vô dụng, bèn giận dữ đứng dậy.

“Tướng công, còn chưa hết đâu, nếu chàng cố tình đưa Dương Vi vào Tôn gia, thiếp sẽ về nhà mẹ đẻ.” Ta bắt đầu uy hiếp, không biết thân phận của tiểu thư nhà quan có thể bức bách hần hay không?

Tôn Thừa Nghiệp trừng mắt nhìn ta căm hận: “Phó Tĩnh Nhã, ta nghĩ nàng cần phải suy nghĩ cho sáng suốt!” Dứt lời liền bước ra khỏi phòng.

Đi tới cửa, hần chợt dừng chân: “Nhưng nếu bây giờ nàng muốn về nhà thì cũng tốt thôi. Có điều, đợi sau khi Dương Vi đến rồi nàng phải trở lại, ta sẽ giải thích rõ với nhạc phụ đại nhân.”

Quả nhiên vô dụng, ta cười khổ. Một vị quan từ chức về quê giống như con hổ đã mất răng, điều hâu mất móng vuốt, còn gì có thể uy hiếp? Huống hồ, chuyện con gái đã xuất giá mà về nhà mẹ đẻ vì phu quân nạp thiếp quả thực không phải hay ho gì, từ xưa đến nay nữ nhân đổ kị vốn không có kết cục tốt. “Đổ kị” cũng là một trong bảy tội lớn của con người, phu quân không vì nguyên nhân này mà ghét bỏ con gái nhà họ đã là chuyện đáng mừng.

Thật sự phải đi ư? Tất nhiên là không. Có điều sau khi Tôn Thừa Nghiệp đi rồi, ta kéo xuống chiếc mặt nạ đóng kịch, cảm xúc bị dồn nén trong lòng từ từ dâng lên, thân thể càng lúc càng run rẩy, răng đánh canh cách vào nhau, đầu đốn từ trong ra ngoài, đau lòng, đau đầu, không có chỗ nào không đau. Ta ngã xuống giường, cặp mắt nhắm nghiền. Kể đã từng làm tổn thương ta vô cùng nặng nề đó, ta cứ ngỡ ly hôn đã thả mình tự do, nhưng nào ai biết, nỗi đau khôn cùng lại vẫn theo ta, xuyên qua một không gian không biết tên, như bóng với hình...

Muốn quên một người, thật sự rất khó. Ta siết chặt vạt áo trước ngực, dùng sức cuộn tròn cơ thể, nhưng đáy lòng vẫn manh mún một loại cảm giác, loại cảm giác này khiến ta không muốn từ bỏ, không muốn chữa lành đau đốn, loại cảm giác này nói cho ta biết phải nhớ kỹ từng mùi vị của cơn đau vô tận.

Có lẽ, đau đốn chính là mối liên hệ duy nhất giữa ta và chồng cũ, ta yếu đuối suy nghĩ. Mỗi khi đêm dài người lặng, không ngủ được, ta sẽ nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia. Nhớ đến hồi còn bé, nhớ người nhà, bạn bè, đồng nghiệp, giáo viên... Ký ức giống như một chiếc máy phát hình cũ kỹ, chiếu đi chiếu lại... Nhưng mà, hình ảnh được chiếu nhiều nhất, lại chính là những mảnh vụn vật trong cuộc sống với chồng cũ.

Nghĩ đến liền cảm thấy đáng sợ, lời anh ta nói, động tác anh ta làm, vẻ mặt rồi cả giọng nói đó, hóa ra ta có thể nhớ rất rõ. Lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên nói chuyện, lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên cãi nhau, lần đầu tiên làm hòa... Nhiều lần đầu tiên như vậy, nhiều kỷ niệm ngọt ngào như vậy đều đã bị giết chết, tàn nhẫn tới mức đến tận bây giờ ta vẫn không đành lòng.

Phó Tĩnh Nhã, ta có thể yếu đuối như cô không? Cô trốn tránh, trốn tránh để rồi trả giá bằng sinh mệnh. Hai chúng ta đều mang đầy thương tích như nhau, đều trao lăm tình yêu cho người. Nếu ta cũng trốn tránh, chúng ta làm bạn được không?

Không, sao ta lại yếu đuối? Ta sẽ không sống vì người khác, cuộc đời của ta là của ta, đau đốn tựa như chông gai trên đường đời, mỗi khi người cảm thấy đau đốn, nó sẽ nhắc nhở rằng người đã đi nhầm đường,

muốn người quay đầu lại. Còn những lúc vui vẻ hay buồn bã đều chỉ là phong cảnh trên đường đời mà thôi, chúng ta không thể trốn tránh, cũng không được lựa chọn bỏ qua những cảnh buồn. Có lẽ sau này vẫn không vui vẻ hơn, nhưng, chỉ cần chúng ta coi nó là phong cảnh mà quan sát, chẳng phải đã có thể tô thêm chút sắc màu tươi vui cho nó ư?

Đối mặt với ánh trăng càng lúc càng tròn trên không trung, ta thì thảo độc thoại. Hai ngày liên tiếp Tôn Thừa Nghiệp không về nhà, ngày mai là mười lăm, vở kịch mở màn cũng đã chậm chậm ra sân khấu, không biết sẽ thế nào?

“Nói rất hay!” Một giọng nói vang lên.

Ta quay đầu, thân ảnh Hoa Thành Cẩm yêu ma huyền ảo bước ra từ bóng đêm.

Ta tức giận trừng mắt: “Người là xác khô à, tự nhiên mở miệng nói một câu, làm ta sợ muốn chết.”

7. Chương 7: Lời Đồn Được Xuất Hiện Như Thế

Chuyện dâng hương ngày đó kỳ thực cũng không có gì hay ho để kể. Tình cảnh người người tấp nập cũng bình thường ở kiếp trước thôi, điều khó chịu duy nhất là ta đã trở thành tiêu điểm của mọi người, mà trong những ánh mắt đó còn ẩn chứa sự thương cảm. Rất nhiều cô gái diễm lệ rạng rỡ trang điểm lộng lẫy, mang theo dáng vẻ rụt rè của thiếu nữ, từ sau tấm khăn che mặt mỏng manh nhìn trộm đánh giá các nam tử tuấn kiệt trong đám người đông đúc. Thậm chí một vài cô nương còn nhìn nhau khiêu khích, tựa như chim công đang ganh đua khoe sắc, cực kỳ bổ mắt.

Mấy việc phiền lòng đều giao cho Tiểu Thu giải quyết, đầu óc ta chỉ chăm chăm nghĩ đến vở kịch ở nhà và tiệm vải đã diễn đến đoạn nào rồi.

Quả nhiên, vừa về phủ đã thấy Phúc thẩm giậm chân lau nước mắt, miệng còn gào toáng lên yêu tinh dụ dỗ không biết xấu hổ gì đó. Tính ta không thích xen vào, chỉ đành lực bất tòng tâm nhìn thoáng qua cảm xúc kích động này của Phúc thẩm, đi sang chỗ khác. Cuối cùng, quần gia Lâm thúc ra mặt mới có thể khiến Phúc thẩm ồn ào trở nên bình tĩnh.

Đương nhiên, lúc Tôn Thừa Nghiệp trở về cũng thấy tình cảnh này, sau khi Phúc thẩm nói chuyện riêng với Tôn Thừa Nghiệp, sắc mặt của hắn trở nên bức bối, đập cửa rời đi. Tiểu Thu kể lại cho ta, ta chỉ che miệng cười trộm.

Sự tình kỳ thực rất đơn giản. Ta nhờ Phúc thẩm đến tiệm vải lấy tranh thêu, nhưng trước khi bà rời phủ, Tiểu Thuận đã chạy đến tiệm vải với bộ dạng rất yếu đuối đáng thương, thu hút sự chú ý của mấy bác gái, sau đó từ từ gợi lên đề tài, chuyển sang trọng tâm là Dương Vi. Đương nhiên, bạn bè tốt nhất của nữ nhân là nữ nhân, kẻ địch lớn nhất của nữ nhân vẫn là nữ nhân. Mấy bác gái này ngay từ đầu đã chê trách Dương Vi, hơn nữa vài ngày trước vừa xảy ra chuyện Tôn thiếu gia mắng thê tử bên đường gây xôn xao khắp thành, vì thế vừa nói liền không kiềm chế được mà xỉ vả thậm tệ. Hơn nữa ngày thường Dương Vi không quan tâm đến hành vi phóng đảng của mình, chuyện mấy bác gái nói ra chỉ cần hỏi thăm một chút là xác nhận được chín phần mười, việc này lập tức lọt vào tai Phúc thẩm vừa đến tiệm, hỏi sao chẳng nổi giận.

Mấy ngày trước, a hoàn Tiểu Đa làm ở phòng bếp vào ngồi một quán trà ven đường, nói Dương Vi là biểu tỳ của nàng, kể đi kể lại rằng ngày đó biểu tỳ không đi dâng hương, ở một mình cô đơn, mà mình là không thể ở bên nàng... Lời này nửa thật nửa giả, nữ nhân sắp xuất giá quả thực không thể ra khỏi nhà, ngay cả dâng hương cũng không thể, bởi vì người ta bảo nếu rời nhà thì tướng công tương lai sẽ gặp xui xẻo.

Nếu Dương Vi có hành vi chùng mực ý tứ, một vài lời đồn truyền ra cũng không thể gây ảnh hưởng, nhưng quả thực Dương Vi to gan từ xưa, khiến cho Phúc thẩm đang đi xác nhận nhìn thấy nàng ta đưa một nam tử xa lạ ra khỏi nhà. Chuyện này khiến Phúc thẩm không thể không tin lời đồn đang truyền khắp đường phố, sao bà có thể đồng ý ột nữ nhân như thế vào Tôn gia chứ?

Cho dù Dương Vi quả thực không làm chuyện mờ ám với nam nhân xa lạ kia, thì nàng cũng đã làm trái phong tục, trước kia tân nương gả đi mà rời khỏi nhà, chính là cấm kỵ.

Cho nên chốt lại một câu: Cây ngay không sợ chết đứng, lời này đúng là chí lý.

Tiểu Thu nói, tiểu thư trở nên thông minh. Ta chỉ cười nhẹ, em còn chưa hiểu hết được sự lợi hại của tiểu thư nhà em đâu.

Tiểu Thu nói nàng biết học cái xấu, nghe chuyện như vậy còn âm thầm vui vẻ, cảm giác rất sáng khoái.

Ta cười bảo em giống ta rồi, cũng trở nên thông minh.

Thư của cha mẹ chồng đã gửi đến, không có gì bất ngờ cả, hai người già đều phản đối, thậm chí còn tức giận, bỏ kế hoạch đi du ngoạn, vội vã quay trở về.

Đầu tiên Tôn Thừa Nghiệp nghe lời Phúc thẩm thì giận đến tím mặt, sau đó lại bị bức thư của cha mẹ làm tức nghẹn, mới đập cửa mà đi. Quả thực Dương Vi kia cũng bản lĩnh, có thể dễ dàng Tôn Thừa Nghiệp nói gì nghe nấy, sớm sớm đưa nàng về phủ.

Tổn một ít bạc, bảo các cô nương ở lầu xanh khi đang vui đùa cùng Tôn Thừa Nghiệp, đem chuyện làm giả lạc hồng(1) ra nói vui cho Tôn Thừa Nghiệp nghe, tiến thêm một bước đánh gục sự tự tin của hắn. Chiêu này khá hiệu nghiệm, hắn có vẻ giám sát Dương Vi chặt chẽ hơn trước.

Hôm đến Bích Thủy lâu nghe thuyết thư liền vô ý bắt được một tin tức có ích, một hiệu buôn tơ lụa lớn ở Kinh thành đang dừng chân trong thành Gia Châu, dường như có mối làm ăn với hoàng cung. Nếu giành được vụ buôn bán này, gia cảnh sẽ được nâng cao như Tôn Thừa Nghiệp hay Tiền Hạo Vân, khoảng cách với hoàng gia cũng gần hơn một bước, khiến cho người khác không thể theo kịp. Mà trong thành Gia Châu, chỉ có hai người có thể cạnh tranh, chính là đôi bạn tốt từ nhỏ Tôn Thừa Nghiệp và Tiền Hạo Vân.

Ta ngồi dưới bóng mát, phe phẩy quạt tròn, không nghe lọt tai tiếng ve râm ran đầy trời, trong đầu chỉ nghĩ rốt cuộc Tiền Hạo Vân sẽ gỡ trò quỷ gì. Tiểu Thu chợt tiến đến nói có khách chờ ở phòng chính.

Phòng chính? Chắc không phải nhân vật quan trọng gì chứ, sao lại đến gọi ta? Ta dùng ánh mắt hỏi Tiểu Thu, nàng đáp người đến là Dương Vi, Phúc thẩm ‘mời’ nàng ta đến phòng chính.

“Tình hình chiến đấu có kịch liệt không?” Ta hỏi.

Tiểu Thu cười, cắn cắn môi, chớp chớp mắt.

Ta cầm quạt tròn bước vào phòng chính, Dương Vi ngồi ở ghế trên, gương mặt vẫn chưa hết tức giận, bàn nhỏ bên cạnh không có lấy một chén trà. Ta mỉm cười, nhất định là do Phúc thẩm dặn dò.

Thấy ta tiến vào, biểu tình trên mặt Dương Vi lập tức trở nên động lòng người, nàng chậm rãi đứng dậy, nhìn ta mỉm cười: “Tỷ tỷ.”

Ta run cả người, gương mặt này của nàng ta áp dụng với nam nhân sẽ có hiệu quả rất lớn, nhưng nếu dùng với nữ nhân... Xin lỗi chứ, ta không phải lesbian.

Ta phất tay, bảo mọi người xung quanh lui ra. Tiểu Thu cùng những a hoàn khác không động đây, chắc là sợ ta sẽ bị cây kéo thêu hoa này bắt nạt. Ta đành phải mở miệng bảo các nàng, tiện thể trao cho Tiểu Thu một ánh mắt yên tâm, các nàng mới thận trọng lui bước.

“Sao hôm nay muội muội lại xuất môn?” Ta đặt câu hỏi trước.

Có lẽ tiếng ‘muội muội’ đã thể hiện rằng ta thừa nhận địa vị của nàng ta, nụ cười chợt sáng lạn như mặt trời, vô cùng chói mắt: “Tỷ tỷ thứ lỗi, tiểu muội nóng lòng đến ra mắt tỷ tỷ, lỡ làm trái với lẽ nghi.”

Ta nghĩ là do người nóng lòng chờ vào phủ thì có. Ta nhướn mày: “Lời này của muội muội không cần nói với ta, tướng công đã bảo rồi, chuyện muội vào Tôn gia không cần ta xen vào, càng không đề cập đến việc lễ nghi chu đáo gì hết. Nhưng nếu muội muội có lòng như vậy, ta cũng rất cảm động.”

Biểu cảm của Dương Vi vô cùng hồn nhiên: “Tỷ tỷ làm A Vi xấu hổ chết mất, thấy tỷ tỷ rồi muội mới biết được sự khác biệt giữa trời với đất, giữa mây với bùn. Phu quân tuyệt đối không có ý coi thường tỷ tỷ đâu,

hắn là chàng quan tâm đến tỷ tỷ, sợ tỷ tỷ mệt mỏi vì chuyện vặt vãnh này nên mới không cho tỷ tỷ tham gia thôi.”

Nhìn xem, cuối cùng vẫn giấu đầu lòi đuôi, định đến khoe khoang hay dò hỏi tình địch đây? Ta nhú mày ảo não: “Muội muội nói cũng phải. Xem muội muội hiểu tướng công như vậy, hẳn muội muội rất được lòng tướng công phải không?”

Dương Vi then thùng: “Tỷ tỷ nói chuyện đó sao... Tướng công rất... rất dịu dàng...”

Ta cảm thấy buồn nôn: “Được rồi, sau khi muội vào phủ ta sẽ đưa quà ra mắt. Gia nghiệp lớn như vậy ta còn không quan tâm, chuyện phu quân nạp thiếp đầu cần ta hao tổn tâm trí chứ?”

Ánh mắt Dương Vi lấp lánh: “Vâng, tỷ tỷ nói rất phải.”

Đạt được thông tin mình muốn, không lâu sau Dương Vi liền uốn éo rời đi. Ta còn chưa ra khỏi phòng, Phúc thẩm đã nhào đến, vẻ mặt bức tức hung hăng: “Thiếu phu nhân, sao ngươi lại có thể, có thể...”

Ta thản nhiên: “Chẳng lẽ ta nói gì sai sao?”

“Tiểu yêu tinh không biết xấu hổ kia sao có thể đường hoàng bước vào cửa chính của Tôn gia chúng ta được?!”

“Nhưng phu quân nhất định muốn đưa nàng vào mà.”

“Nàng ta không tuân thủ chuẩn mực, bại hoại gia phong, tính tình lại còn đánh đá nham hiểm. Thiếu phu nhân, nếu nàng ta vào nhà, ngươi...”

Ta rưng rưng chực khóc: “Nhưng ta biết làm thế nào đây? Vài ngày trước phu quân trách mắng ta giữa đường chỉ vì nàng, ta... thà ta thừa nhận nàng, dù sao sớm hay muộn nàng cũng sẽ gánh vác cái nhà này.” Nức nở không thôi.

“Không thể được!” Phúc thẩm nghiêng răng nghiêng lợi, thân hình tròn vo run lên bần bật: “Chỉ cần ta sống một ngày, nhất định sẽ không cho nàng ta bước chân vào cửa Tôn gia này!”

*

Chú thích:

(1) Lạc hồng: Dấu máu đỏ của phụ nữ trong lần đầu tiên giao hợp.

*

P/S: Chắc mọi người sẽ thấy ngạc nhiên vì cuối chương trước nữ chính đang nói chuyện với Hoa Thành Cẩm mà chương này lại chuyển cảnh luôn đúng không? Đừng vội, vài chương nữa chúng ta sẽ biết họ nói gì vào đêm ấy. :D

8. Chương 8: Cường Nữ Thanh Thanh

Thanh Thanh tên đầy đủ là La Thanh Thanh, một nữ tử chân yếu tay mềm. Ta quen nàng ở quán tiểu quan duy nhất trong thành, ngược lại, nàng đã biết ta từ lâu. Ngươi hỏi vì sao ta lại ở trong quán tiểu quan ư? Chẳng phải ta đã mua một cái điều cực phẩm sao, ta dùng nó để tìm một người, về phần là ai, hiện tại ta chưa muốn nói.

Còn việc gặp La Thanh Thanh hoàn toàn là ngoài ý muốn. Trước kia nàng ta ở lầu xanh, tướng công ta là khách quen, vốn nghĩ rằng gặp gỡ lang quân có tình thì cá chép hóa rồng, chim sẻ biến phượng hoàng, ai ngờ tướng công ta chán nàng, quay người đi liền quên luôn mặt mũi, đừng nói gì đến chuộc thân đưa về nhà. La Thanh Thanh ngã từ trên cao xuống, tróc da trầy thịt, nhưng từ đó về sau cũng tinh khôn hơn, tìm một kẻ coi tiền như rác chuộc thân ình, sau đó dùng tiền riêng tích trữ đã lâu mua lại quán tiểu quan

này, nay coi như có thể ngẩng đầu lên làm người. Mà nếu theo lời của nàng ta, chính là chuyển từ nàng bị người khác áp bức trở thành nàng đi áp bức người khác.

La Thanh Thanh là một nữ tử nhanh nhẹn, bình thường thoát nhìn dịu dàng yếu đuối, nhưng mỗi khi quán xảy ra chuyện đều nhờ nàng ta đứng ra giải quyết, hơn nữa lần nào cũng giải quyết hết sức ổn thỏa. Nữ tử này có tâm tư gian xảo.

Nàng nói đã nhận ra ta từ lúc ta vừa bước chân vào quán, mặc cho ta mặc bộ đồ như lợn sề bụng chứa ai thấy cũng ngán. Nàng nói dù sao thì trước đây cũng đã quan sát tình địch một thời gian không ngắn, tất nhiên ta vẩy cái đuôi đánh cái rắm nàng cũng rõ hơn ta.

Ta đơ hết cả người, miệng nói, kinh tởm, ta đánh cái rắm mà ngươi cũng biết, vậy chẳng phải ngươi sắp đổi nghề đi đổ phân sao?

Nàng uyển chuyển liếc ánh mắt giận dữ, húng hắng hòng, ai da, ngươi đáng ghét quá đi.

Người nổi đầy da gà, ta cách xa nàng, thật đúng là buồn nôn.

La Thanh Thanh bảo, nàng muốn ngẩng đầu ưỡn ngực làm người. Ta nhìn chí lớn pháp phòng trước ngực nàng, vừa mới ưỡn lên đã phá hủy hình tượng nữ tử yếu đuối, vì thế ta khuyên nàng tốt nhất nên thiết thực một chút, dù sao nữ tử yếu ớt vẫn được người ta ưu ái hơn.

La Thanh Thanh không phục, nàng nói, lúc trước sao không cho ta vào nhà các ngươi, chí ít bị ta đè còn hơn bị một đứ tiện nhân(1) đè.

Ta trừng nàng, đè cái gì mà đè, ngươi là nữ nhân mà cứ mở mồm ra là nói những lời khiến cho người ta hiểu lầm.

Nàng cười, vào quán tiểu quan còn muốn tỏ vẻ trong sạch à? Bước vào cửa hồng trần còn muốn cắt tóc đi tu? Đã bao giờ sói không ăn thịt? Đã bao giờ chó không ăn cứt? Tỷ tỷ muốn tới đây tìm vui vẻ thì đừng có giả làm khuê nữ còn tân.

Ta tái mặt, nói rõ với nàng, ta đến để tìm một người.

Nàng chớp chớp mắt, dào ơ, tướng công của ngươi không đến đây, đừng có bảo ta chưa nhắc ngươi nhé, tướng công của ngươi không có hứng thú với mấy trò này đâu.

Ta mắng nàng một tiếng, sau đó đưa một thỏi bạc ra để nàng đỡ lằng nhằng.

Quả nhiên nàng chạy vội tới, miệng cười như tím được bí mật gì, cổ ý thấp giọng nói, gặp tình lang à, dùng chiêu này đúng là cao tay, không phải lo lắng chuyện về sau nhĩ.

Ta giơ chân đá bay nàng.

Nói thật, ta rất thích La Thanh Thanh, nàng ta quả thực biến thái, trong một chốc mảnh mai như cành hoa trước gió, chốc sau lại hung hãn như cọp mẹ vừa đi ra từ núi. Nếu so sánh nàng ta với các nữ nhân khác, hiển nhiên là không cùng một tầng lớp.

Người như nàng rất thẳng thắn, rất bình tĩnh, cũng rất tốt đẹp, dù không lộ ra ngoài. Có một số việc được nói ra từ miệng nàng liền trở nên ý nghĩa sâu sắc, tuy rằng đó chỉ là những việc vặt vãnh. Có lẽ trí nhớ từ bé trong đầu xanh khắc sâu quá mức đau thương, thế nên khi nói chuyện vẫn không thoát được khỏi chủ đề đó. Người như nàng rất biết nhìn xa trông rộng, thu xếp cuộc sống của mình đâu ra đấy, dù không phải lúc nào cũng có thể thực hiện được. Người ngoài cho rằng nàng trèo cao chạy xa không biết lượng sức mình, nhưng nàng luôn nghĩ trăm phương ngàn kế để cố gắng hướng tới gần mục tiêu, thậm chí không tiếc trả cái giá rất đắt.

La Thanh Thanh nói, mục tiêu lớn nhất trong đời nàng là có thể trở thành thiếu phụ nhân của một nhà nào đó, trải qua cuộc sống mặc áo gấm ăn đồ ngon, áp bức người khác, muốn cho bọn họ vừa vui vẻ kêu lên ‘một lần nữa’ vừa cố gắng tự sát chính mình. Nàng kể với ta, nàng từng tưởng tượng bản thân từ một thị thiếp nhỏ nhút dần dần vượt qua muôn vàn khó khăn để lên làm thiếu phụ nhân dưới một người mà trên trăm người, còn có thể quản lý tướng công nhà mình, bảo hắn đi hướng Đông hắn không dám đi hướng Tây. Cuối cùng hung hăng nhìn ta nói, nếu nàng vào Tôn gia, ta đã sớm không có ngày lành.

Ta liếc nàng khinh thường, chỉ coi lời nàng như gió thoảng bên tai.

La Thanh Thanh thích bạc, nhưng nàng không thích những thứ phong nhã. Nếu đặt thư họa trước mặt nàng, không phải nàng không biết chữ, mà là chữ không biết nàng. Nàng nói mấy thứ lắt nhít đó nhìn xa tưởng ruồi nhặng, nhìn gần ngỡ ruồi nhặng đang bay loạn, khiến cho người ta đau đầu. Còn mấy câu thơ kia, đọc lên thật như cái rắm, xong rồi chẳng còn gì đọng lại, thà cầm tiền tài vàng bạc trong tay còn hơn.

Đối với chuyện của ta, La Thanh Thanh tỏ ra vô cùng nhiệt tình. Hỏi nguyên nhân thì nàng nghiêm trang đáp, dù thế nào cũng là kẻ muốn vùng lên áp bức kẻ khác, quân tử báo thù mười năm không muộn, có chờ mười năm cũng phải áp bức lại mới được!

Ta nói rõ với nàng, giúp ta sẽ không có thù lao.

Nàng bĩu môi, ta vốn là người như vậy mà.

Ta thầm nghĩ trong lòng, sao tự nhiên quái thế.

Chỉ lát sau, nàng lại lủi đến bên cạnh ta, thật sự không có lợi ích gì sao, ta là người rất tài giỏi, rất lợi hại, trong bụng có đầy diệu kế.

Ta cùng La Thanh Thanh cẩn thận phân tích những quyển sổ nhận từ Bích Thủy lâu, trầm tư hồi lâu, nàng nói, tướng công nhà ngươi thật chẳng ra gì, may mà hồi trước ta không theo hần, nếu không cũng chẳng quản lý được hần. Nói xong còn nhìn ta với ánh mắt thương hại.

Ta cốc một cái lên đầu nàng, nói gì thế, bảo người phân tích chứ chẳng phải rồi hơi ngồi xem trò vui.

Nàng ôm đầu nhảy dựng lên, nói thẳng ta là kẻ đánh đá, rồi còn nói sao lúc trước không nhận ra ta còn có tiềm chất bạo lực. Dưới ánh mắt phẫn nộ của ta, rốt cuộc nàng thăm thương co người ngồi xuống, vẻ mặt như một nàng dâu gả nhầm cho gã phu quân tệ hại, nhỏ giọng thì thầm, vừa phân tích vừa xem trò vui không được sao.

La Thanh Thanh nhìn quyển sổ kia một lúc, đột nhiên nói, Tiền Hạo Vân có âm mưu.

Chuyện này ta cũng biết. Ta lắng lắng đợi câu tiếp theo của nàng.

Trầm mặc hồi lâu, ta mở miệng, hết rồi à?

Hết rồi. La Thanh Thanh mặt không đỏ thỏ không gắp.

Ta khinh thường nàng. Đột nhiên nảy ra một ý, ta cười bảo, ta có cách này.

La Thanh Thanh nhìn ta nghi hoặc, sao ta cảm thấy nụ cười của ngươi gian trá thế.

Ta im lặng mím môi, hai tay túm lấy vai nàng, chân thành tỉ tê, Thanh Thanh, ta biết mấy năm nay ngươi buôn bán được lời không ít tiền bất chính, để cứu rỗi tâm hồn mang đầy tội ác của ngươi, ta quyết định phái ngươi đến nhà Tiền Hạo Vân làm nội ứng!

Gi؟! La Thanh Thanh kêu lên thảm thiết, cương quyết không chịu.

Làm nội ứng thì có thể vào Tiền gia, tiến gần đến giấc mộng làm thiếu phu nhân của ngươi rồi! Ta dụ dỗ.

Quả nhiên, ánh mắt La Thanh Thanh sáng lấp lánh.

Ta thúc nàng, lau nước miếng của ngươi đi, ột cái kết, ngươi có định giúp ta chuyện này không?

Nàng dùng tay áo chùi miệng, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên, thốt ra một từ kiên định, giúp!

*

Chú thích:

(1) Tiện nhân: Người hèn hạ, ti tiện, cũng có nghĩa là ‘con đi’.

*

P/S: Đợt này mình hơi bận nên chắc tuần này chỉ có 2 chương thôi nha >.

~À, truyện này có đến phân nửa sử dụng trần thuật gián tiếp (là giọng văn và cách tường thuật các cuộc đối thoại như chương này ấy), thế nên mọi người cứ làm quen dần là vừa. :”>

9. Chương 9: Ngả Bài

Ta để ý Tiền Hạo Vân đã lâu, càng ngày càng cảm thấy hắn và La Thanh Thanh rất xứng đôi. Hai người bọn họ, một nham hiểm một dung tục, một vô sỉ một mặt dày, ở bên nhau thật đúng là vừa khéo.

Tiền Hạo Vân không có diện mạo ưa nhìn như Tôn Thừa Nghiệp, cũng không có thói cứ rảnh rỗi lông bông liên chạy đến lầu xanh kỹ viện hoặc chui vào lòng các nữ nhân mà nằm như Tôn Thừa Nghiệp, tuy nói hai người bọn họ là bạn tốt chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng tính cách của Tiền Hạo Vân và Tôn Thừa Nghiệp rất khác nhau. Hắn chưa bao giờ làm cái gì không công, mỗi việc hắn làm đều có mục đích nhất định.

Tỷ như chuyện chấn động Gia Châu hắn làm mấy năm trước, hắn dùng một tên ăn mày để đổi lấy sự tín nhiệm của hội trưởng hội buôn tơ lụa, từ một thương nhân nho nhỏ chịu cho kẻ ăn mày núp tay đã trở thành long đầu lão đại của ngành buôn bán tơ lụa ở Gia Châu. Nếu bảo kẻ chưa từng bố thí sự đồng cảm như hắn lại sẵn sàng cứu tên ăn mày mà không mang theo mục đích hay lợi ích, chính hắn cũng không tin nữa là. Nhưng hắn lại làm thế ngay trước mặt bao nhiêu người, hơn nữa dù cho người ta biết rõ ý đồ của hắn vẫn không còn lời nào để nói.

Vậy nên khi ta bước vào cổng chính cửa hàng của Tiền Hạo Vân, nét mặt hắnờ ra, nhưng lập tức tỏ vẻ kinh ngạc chạy ra nghênh đón: “Tẩu tử, sao hôm nay lại rảnh rỗi ghé đây thế?”

Ta tháo khăn che mặt xuống, ngồi lên ghế trên, mang tâm trạng chán ngán đánh giá cửa hàng tơ lụa của hắn, miệng nói: “Không có chuyện gì, tối đây ngồi chơi thôi.” Lời này của ta là nói khéo, nhà mình cũng mở cửa hàng tơ lụa, cần gì tới nhà người khác xem xét, rõ ràng là có chuyện.

Quả nhiên, Tiền Hạo Vân hơi sững sốt, lấy lòng nói: “Ta biết rồi, nhất định là Tôn huynh đã kể với tẩu tử rằng ta mới đem ít đồ từ huyện Phong về đây, nếu hôm nay tẩu tử thích cái gì thì cứ lấy đi.”

Lời hắn nói rất trôi chảy, một đòn vừa rồi của ta tựa như đánh vào không khí, không có tác dụng. Ta cũng không phải một người rất kiên nhẫn, dứt khoát nói thẳng: “Nếu hai nhà chúng ta đều làm buôn bán, vậy có một số việc cũng không cần giấu giếm. Tiền huynh đệ là bạn từ nhỏ của tướng công ta, tình cảm tất nhiên gần gũi hơn người thường. Ta chỉ hỏi người, nếu khách đến hàng ta bảo rằng không hài lòng với tơ lụa đã mua, người sẽ làm thế nào?”

Tiền Hạo Vân hiển nhiên không hiểu ta đang nói gì, chỉ đành đáp theo nghĩa đen: “Nay tẩu tử cũng bắt đầu lo việc cửa hàng rồi ư...” Thấy ta không có phản ứng gì, lại tiếp tục nói: “Nếu khách không vừa lòng, vậy lúc nào cũng có thể trở lại đổi kiểu dáng khác thôi.”

Ta vẫn mang bộ dạng thờ ơ: “Nếu vẫn không vừa ý thì sao?”

“Chuyện này...” Tiền Hạo Vân nhìn ta nghiêng ngẫm: “Thương nhân coi trọng nhất là danh dự, chỉ đành trả lại bạc cho khách.”

Lúc này mặt ta trở nên lạnh lùng: “Tiền huynh đệ nói rất đúng, nhưng nếu Tiền huynh đệ có thể hiểu được điều này, cũng nên hiểu lần này ta đến đây định nói gì đi.”

“Tiểu đệ ngu dốt, xin tẩu tử nói rõ.”

“Ngu dốt? Người chẳng phải ngu dốt gì.” Ta hừ lạnh: “Người nhét Dương Vi vào lòng tướng công ta, khiến tình cảm phu thê ta không hòa thuận, hôm nay ta đến trả đồ!”

“Ý tẩu tử là...”

“Ta nói người mau mang nghĩa muội Dương Vi của người về.”

“Không thể nào!” Tiền Hạo Vân cũng lạnh tanh, giọng nói trở nên tức tối: “Tôn huynh say rượu rồi làm nhục muội tử nhà ta, chẳng lẽ giờ không muốn phụ trách ư?”

“Chuyện này không liên quan đến tướng công ta. Là ta, là ta không thích, bây giờ mời người nhận nằng về chẳng lẽ không được?”

“Một muội tử bị mất trinh tiết còn có thể về nhà sao? Nếu Tôn huynh không đưa A Vi về thì coi như làm nhục ta rồi!”

“Nhục phải không? Người nhất định muốn ta nói rõ ra à? Chuyện này mà nói cho rõ ràng thì không hay ho với người chút nào đâu. Hơn nữa, người vẫn khẳng khái nhận Dương Vi là muội tử của người sao?”

Tiền Hạo Vân nhìn quanh bốn phía, may mắn không có khách, chưởng quầy cũng đang ở xa, vì thế hắn dịu giọng: “Tẩu tử, thật sự ta không muốn tranh cãi với tẩu. Nhưng A Vi là cô nương tốt, tuy rằng có nhiều lời đồn đại ngoài đường ngoài xóm tổn hại đến danh dự của nàng, nhưng sau khi A Vi về Tôn gia rồi nhất định sẽ hết sức phụng dưỡng cho tẩu tử.”

Mí mắt của ta không thèm nâng lên: “Nếu A Vi là cô nương tốt như lời người nói thì sao người không thành thân với nàng luôn đi?”

“Cái gì?!” Về mặt Tiền Hạo Vân nhần nhục, chẳng qua theo ý ta đó là biểu tình khiếp sợ mà thôi: “Xin tẩu tử đừng nói lung tung!” Lát sau lại bồi thêm một câu: “Xin tẩu tử rút lại những lời vừa nói!”

“Rút lại?” Ta nhếch miệng: “Lời nói ra như bát nước đã hắt đi, người đã thấy bát nước hắt đi còn lấy về được chưa? Hay là người vẫn kiên trì gọi Dương Vi là muội muội vì hai người đã làm ra cái việc loạn luân khiến người cảm thấy tiến thoái lưỡng nan hả?”

Nắm tay Tiền Hạo Vân vang lên lách cách: “Xin tẩu tử ăn nói cẩn thận!”

Ta kéo khăn che mặt lên: “Tiền huynh đệ đừng ngại, chuyện mình đã làm vẫn nên thừa nhận là hơn. Chẳng lẽ người cũng không phải nam nhân đầu tiên của Dương Vi, cho nên không muốn nàng ta?” Ta cảm thấy đạo này mình tiếp xúc với La Thanh Thanh nhiều quá, nói chuyện còn mang theo ngữ điệu của nàng.

Tiếp theo, ta chuyển đề tài: “Tiền huynh đệ không cần tỏ vẻ nhần nhục thế kia đâu, cũng đừng mong hão rằng muốn đuổi ta ra khỏi cửa hàng hoặc đến chỗ phu quân ta làm loạn một hồi. Người cũng là người thông minh, hẳn phải hiểu được nếu hôm nay ta thoải mái ngồi ở đây trở mặt thì trong tay ta nhất định đã nắm được chứng cứ mà người không tưởng tượng nổi. Hoặc giả, người thích khi ta nói chuyện với tướng công liền kích động, nhờ miệng lộ ra chuyện người lén lút làm đủ mọi chuyện với Dương Vi. Nếu là thế, tiền đồ của người thật đáng lo nhỉ?”

Tiền Hạo Vân tất nhiên không ngờ một thiếu nữ tử không hiểu biết như ta bỗng dưng có thể nói vậy, trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Lời của tẩu tử cũng có lý, nhưng nay Tôn huynh đã yêu thích muội muội của ta rồi, e rằng nếu ta đưa A Vi về thì Tôn huynh sẽ phản đối.”

A, tên này muốn dùng Tôn Thừa Nghiệp để chống lại ta. Ta cười mềm mỏng: “Chuyện này Tiền huynh đệ không phải lo, cho dù Dương Vi có tiếp tục ở bên cạnh tướng công ta thì nàng cũng chẳng thể vào Tôn gia sớm được, cha mẹ chồng ta sẽ phản đối, mà cũng chẳng giúp ích gì cho việc thu thập thông tin của vụ buôn bán tơ lụa lớn đến từ kinh thành kia đâu.” Nói xong ta cười rất giảo hoạt.

“Người!” Mặt Tiền Hạo Vân trắng bệch. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, cho dù không có chứng cứ gì cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến việc sản xuất nhà hắn. Còn nhờ có kẻ mang dụng ý xấu thổi phồng chuyện lên, vậy địa vị long đầu lão đại của nghiệp tơ lụa trong thành Gia Châu hẳn sẽ khó giữ.

Tay của ta vuốt khăn che mặt, nghịch qua nghịch lại: “Yên tâm đi, ta sẽ không nói ra ngoài. Nhưng hôm nay ta tới đây cũng vì chuyện này.”

Tiền Hạo Vân đứng lên, cung kính cúi đầu chấp tay: “Tiểu đệ xin nghe tẩu tử dạy bảo.”

Lời này nghe sao mà khoan khoái, ta nghiêng đầu nhìn hắn: “Không biết Tiền huynh đệ có sẵn lòng hợp tác với ta không? Vừa hay mấy ngày hôm nay ta nhìn tướng công không vừa mắt cho lắm.”

10. Chương 10: Âm Mưu Đang Ấp Ủ

Tiền Hạo Vân hiển nhiên không thể hiểu được ý nghĩ của ta, một nữ nhân không ở nhà giúp chồng dạy con thì thôi, sao lại còn ra ngoài bán đứng tướng công của mình chứ? Khi ta nói với Tiền Hạo Vân rằng ta nguyện ý thay thế vị trí của Dương Vi trong kế hoạch của hắn, thăm dò báo giá của Tôn gia với vụ buôn bán kia, hắn vẫn đắm chìm trong trạng thái không thể tin. Trong mắt hắn, chắc ta là một kẻ điên.

Lời ta nói không đủ để hắn tín nhiệm, vì thế ta tiếp tục: “Tiền huynh đệ lo lắng cũng là chuyện bình thường, nếu chúng ta tình cờ gặp nhau như hôm nay thì còn chấp nhận được, nhưng nếu tiếp xúc nhiều hơn, người ngoài khó mà không nghi ngờ. Vậy nên trước khi giúp Tiền huynh đệ hoàn thành được tâm nguyện, ta hy vọng Tiền huynh đệ đáp ứng một điều kiện của ta.”

“Chuyện này...” Tiền Hạo Vân vẫn đang trầm ngâm, hắn không biết ta sẽ đưa ra điều kiện gì, càng không có quyết tâm sẽ hợp tác với ta.

Ta khẽ hừ một tiếng: “Chẳng lẽ Tiền huynh đệ cho rằng mình còn tư cách để cò kè mặc cả sao? Phải chăng đi đêm nhiều nên sinh thói đa nghi? Còn nữa, không phải ta đưa không công vụ làm ăn này cho người, thù lao ta muốn cũng không hề thấp.”

Nghĩ đến chuyện ta đang nắm giữ chứng cứ bất lợi với hắn, sắc mặt Tiền Hạo Vân nhiều năm chưa ăn quả đắng chuyển đổi liên tục từ đen sang xanh, hồi lâu mới khôi phục bình thường: “Đại tẩu nói phải, không biết điều kiện của đại tẩu là...”

Ta ho nhẹ, nói: “Điều kiện này với người hoàn toàn là trăm cái lợi không cái hại. Ta có một bằng hữu, phong thái thanh tú thân thể yếu diệu, chỉ tiếc cảnh đời đáng thương hoàn cảnh khốn cùng, bị bán vào quán tiểu quan hầu hạ những người trong đó. Lúc ta phát hiện ra thì đã quá muộn, không thể cứu nàng ra, chỉ đành nhờ Tiền huynh đệ hỗ trợ, đưa nàng thoát khỏi bể khổ, cho nàng một thân phận trong sạch.” Nói đến đoạn xúc động, ta còn giả bộ dùng tay áo lau khóe mắt. “Bằng hữu của ta họ La, tên Thanh Thanh, tuy là một nữ tử chân yếu tay mềm nhưng lại cơ trí vô song, nếu nàng vào nhà của Tiền huynh đệ, ta có thể thuận lợi truyền tin tức ra ngoài. Có được Thanh Thanh, tiền đồ sản nghiệp tương lai của Tiền huynh đệ cũng sẽ không thể đo đếm.”

Trong lòng ta thầm nghĩ không hiểu chiều này của mình có tính là trả thù Tiền Hạo Vân hay không, đại khái là thế đi, chỉ cần La Thanh Thanh vào cửa Tiền gia, hậu viện nhà hắn không muốn bén lửa cũng khó. Xét theo tính tình của La Thanh Thanh, đã xác định chuyện gì rồi sẽ không vòng vo nữa, có thể tưởng tượng được cảnh tượng phồn vinh gà bay chó sủa tương lai của Tiền gia rồi... Ha ha.

Tiền Hạo Vân nghe vậy cũng ngần ngại, nhưng sự tình không theo quy luật chính là con đường sống: “Điều kiện của đại tẩu không coi là khó, ta xin đáp ứng.” Suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, lại nói tiếp: “Thứ trong tay đại tẩu khi nào mới định giao cho tiểu đệ vậy?”

Ta liếc hắn: “Gấp cái gì, phải chờ tới lúc giao dịch hoàn thành đã. Mấy ngày tới người cứ đi thăm dò thoải mái đi, tẩu tử của người cũng chẳng phải kẻ qua sông đoạn cầu.”

Tiền Hạo Vân hiểu ý, mắt cười cong cong, bộ dạng như trút được gánh nặng: “Vậy tẩu tử muốn thù lao ra sao?”

Ta nắm tay trái thành quyền, lòng bàn tay úp xuống, mu bàn tay hướng về phía trước, ngón cái tay phải đặt trên tay trái nhẹ nhàng vẽ nửa vòng, giao dịch ở chợ đen đều dùng tay để ra giá. Tiền Hạo Vân thông thuộc mấy thứ này tất nhiên ngầm hiểu, tỏ vẻ giá này chấp nhận được. Ta ngồi lại cửa hàng của hắn một lát, uống trà, nói hắn không cần quan tâm đến chuyện của Dương Vi, cũng đừng đến đưa nàng ta về, chỉ cần hắn không ra tay can thiệp là được.

Tiền Hạo Vân tất nhiên cầu còn không được, muốn mau mau vứt bỏ khoai lang bỏng tay(1) Dương Vi, sẵn khoái đáp ứng.

Ta tìm chỗ không người thay đổi trang phục, mang bộ dạng bác gái trung niên đi vào quán tiểu quan.

La Thanh Thanh vừa thấy ta liền đứng phắt dậy, ánh mắt xanh rực như sói cái. Ta nhếch miệng, cười bảo may mà bộ dạng vụng về này của nàng không bị khách nhìn thấy. Khi nàng mất hết kiên nhẫn giương nanh múa vuốt nhào đến, ta lập tức hô lên có tin tức tốt như trời long đất lở.

Lời này giống như phép định thân, La Thanh Thanh vẫn giữ nguyên bộ dáng giương nanh múa vuốt đứng đó, nhưng biểu tình trở nên nhún nhó. Ta tức giận mắng nàng chưa trải đời, nào ngờ ngay sau đó nàng hồn bay phách lạc ngồi trên ghế gào khóc.

Biểu hiện này tất nhiên ngoài dự đoán của ta, ta chung quy vẫn nghĩ nữ nhân này nghe được tin tốt sẽ hoa chân múa tay vui sướng, sau đó miệng lập lại lý tưởng vĩ đại của mình, ai ngờ nàng lại khóc chứ.

Ta lôi nàng vào trong sương phòng, dù sao cũng không thể để nàng xấu hổ ngồi khóc ở đại sảnh.

Ta quăng cái khăn tay vào người nàng, tức giận dạy bảo: Người thấy ngu chưa, có sung sướng thế nào cũng không thể sung sướng đến mức này chứ. Người nói xem vừa rồi người ngoác miệng ra khóc lớn, nước mắt nước mũi tùm lum giữa đại sảnh có phải là hù người không đó.

Lúc này La Thanh Thanh cũng đã khôi phục lý trí, vừa cầm khăn lau mặt vừa hoạt động cơ miệng: Cô nương đây đã hù người khi nào, dù có khóc, cô nương đây cũng phải là lê hoa đối vũ.(2)

Ta bảo người thôi đi, trường chinh vạn dặm mới đi được bước đầu tiên, Tiền Hạo Vân có vợ cả rồi.

Có lẽ vừa rồi khóc quá lớn, cổ họng La Thanh Thanh hơi rát, giọng nói khàn khàn mang theo một chút mỉa mai: Có vợ cả thì sao, ta có thể kéo ả ta xuống dưới.

Nhìn bộ dáng kiên định không thôi của nàng, một xúc cảm mơ hồ dấy lên, ta nói người kiềm chế chút đi, vợ cả của Tiền Hạo Vân không tệ, giết người chẳng qua là đầu chạm đất,(3) người cướp tướng công nhà người ta cũng nên tha cho người ta một đường sống.

La Thanh Thanh hiển nhiên không nghe lọt tai, gật đầu đồng ý lung tung, phỏng chừng nàng vẫn còn đắm chìm trên con đường trường chinh vĩ đại của mình. Không ngờ La Thanh Thanh thoát nhìn hời hợt hóa ra lại khát vọng trong sạch và tự do như vậy, cũng thật không ngờ phản ứng của nàng với chuyện này mạnh đến thế. La Thanh Thanh, có lẽ ở những đêm không người, phía sau gương mặt giả lả chốn ăn chơi đàng điếm, đã bao lần trộm rơi nước mắt...

Bỗng nhớ tới một chuyện, ta không thể không dặn La Thanh Thanh, làm gì cũng phải giả vờ yếu đuối cho ta, đừng có vừa vào nhà người ta, người ta cho quả táo ngọt đã quên luôn cả tên họ của mình. Nhờ sau khi làm ăn xong người ta đuổi ra khỏi nhà, có khi ngay cả quán tiểu quan cũng không thèm chứa chấp, bị đá luôn sang kỹ viện.

La Thanh Thanh liếc xéo ta, người lo thừa, mấy năm nay lăn lộn chốn phong nguyệt mãi rồi, có gì chưa trải qua đâu. Chẳng qua thấy người ta thì phải gọi ‘ngài’, gió chiều nào theo chiều ấy, lúc cần thì có thể khóc đến mức đám người kia hận không thể móc tim gan ra mà đỡ. Điểm này há ta lại không biết, đừng nói giả vờ yếu đuối, cho dù ta đóng kịch cả đời cũng không ai phát hiện ra.

Ta nói người đúng là quỷ đội lốt mỹ nhân, sao nhìn thấy ta lại lộ nguyên hình vậy.

La Thanh Thanh cười, hàm răng trắng bóng, ngón tay như hoa lan cong cong giữa không trung rồi đặt hồ lên khoe miệng, không chút thận thùng bảo đây là ngư tử cười như ngọc.

Ta hừ mấy tiếng, mắng nàng là mèo đen, lại dặn dò nàng phải cẩn thận.

Chúng ta cãi đến cãi đi vài câu, cười ha ha không có chút hình tượng. Khi rời đi, ta thở dài, Thanh Thanh, nhất định phải hạnh phúc đấy.

Không biết Hoa Thành Cẩm nhảy ra từ xó nào, đứng trước mặt ta, mang theo nét cười tươi tắn hỏi thăm: “Đại tỷ, đến quán tiểu quan chơi đấy à?”

*

Chú thích:

(1) Khoai lang bóng tay: Việc khó.

(2) Lê hoa đôi vũ: Hình dung hoa lê động hạt mưa, vốn tả điệu bộ khóc của Dương quý phi, sau này dùng để chỉ nữ tử xinh đẹp.

(3) Giết người chẳng qua là đầu chạm đất: Nếu giết người chẳng qua là đầu chạm đất, khi đối phương đã dập đầu nhận lỗi, cũng là đầu chạm đất, cần gì phải tiếp tục bức bách, nên tha thứ cho đối phương.

11. Chương 11: Quà Tặng Tuyệt Hảo Lúc Đi Xa [thượng]

Nhìn Hoa Thành Cẩm mặc quần áo màu tím, dùng mũ buộc bạch ngọc để búi tóc đen, hai hàng tua rủ màu vàng làm nền cho gương mặt họa thủy của hân, khoe miệng ta run rẩy, trong đầu nghĩ tốt nhất đừng dính líu gì đến con bướm bướm hoa này, nhưng miệng vẫn ra vẻ kinh ngạc hỏi hân nhảy từ đâu ra đây.

Hân mở quạt ‘xoẹt’ một tiếng, làm bộ làm tịch phe phẩy hai cái, vẻ mặt thần bí cười nói: “Đại tỷ à, ta đã canh ở ngoài đây từ lúc nàng đi vào rồi.”

Đầu óc ta hỗn loạn, thuận miệng hỏi hân vì sao lại muốn canh ngoài cửa, muốn vào chơi thì cứ quang minh chính đại mà vào đi, dù sao sở thích này cũng chẳng thiếu người ham, cần gì để ý đến ánh mắt của người khác.

Lần này đến lượt Hoa Thành Cẩm méo miệng: “Đại tỷ, nàng đồng ý làm nương tử tương lai của ta rồi, chẳng lẽ bây giờ muốn đổi ý?”

Ta như bị sét đánh, vài đêm trước, tên này lén trèo tường vào nhà ta quấy rầy tâm tình ngắm trăng của ta, hơn nữa tâm tình ngày đó hình như không tốt lắm, câu có câu không hàn huyền hồi lâu mới nhớ ra thân phận của hân, vì thế ta bèn nghiêm túc dần mặt bảo hân không được đụng đến a hoàn nhà ta. Ngờ đâu hân đồng ý ngay lập tức, còn nói ta mới là người tốt nhất để làm nương tử. Có lẽ ánh trăng đêm đó quá bi thương, khiến cho người ta dễ xúc động, đến mức hôm sau ta quên mất đã tán dóc với hân những chuyện gì, chỉ mang máng là hai bên nói giỡn, xem chừng rất vui vẻ. Nhưng bây giờ đột nhiên hân nói ra mấy lời này là có ý gì?

Ta trừng mắt: “Điên mới đồng ý với ngươi! Ban ngày ban mặt đừng có đứng đây nói hươu nói vượn, ta là người đã thành thân, ngươi đừng có giở trò phá hoại danh dự.”

Hân gật gù: “Dù sao cũng sắp không phải nữa, nàng sắp xếp đâu ra đó rồi còn gì?”

Ta cảnh giác: “Sắp xếp cái gì cơ?”

Hân vẫn ung dung cười: “Nàng yên tâm, việc nàng muốn làm, ngoại trừ ta không ai biết cả.”

Ta ảo não nghĩ vì sao trước đây nữ hiệp Thanh Loan không xử quách cái tên Hoa Thành Cẩm này đi chứ, để hân sống nhàn rằng làm hại nhân gian... Vô ý ngẩng đầu, nhìn thấy La Thanh Thanh đang dựa vào cửa sổ của sương phòng lầu hai vẫy tay với ta, cặp mắt giảo hoạt không ngừng đảo qua lại giữa ta và Hoa Thành Cẩm.

Ta đoán chắc La Thanh Thanh đang ngầm thù địch ba cái chuyện tạp nham buồn nôn, liền vội vàng nói với Hoa Thành Cẩm: “Ngươi thật sự muốn đứng nói chuyện trước cửa quán tiểu quan à?”

Hoa Thành Cẩm vô tư nhún vai: “Ta nghĩ là nàng thích.”

Hân quả thực có bản lĩnh làm tức chết người, ta trợn trắng mắt: “Có người mới thích.”

Ai ngờ Hoa Thành Cẩm lập tức ngừng cười, gương mặt trở nên nghiêm túc, vẻ mặt đó khiến ta không thoải mái cho lắm. Sau đó liền nghe thấy giọng nói trịnh trọng của hân: “Ta không thích cái này đâu, ta chỉ thích nữ nhân thôi.”

Giọng nói còn rõ to, không ít bác gái đi ngang dồn dập tia mắt sang, ta thật muốn đào ngay cái hố để chôn mình.

Đi theo Hoa Thành Cẩm, ta không ngừng nhấn mạnh, muốn hấn chí ít ở trước mặt ta thì đừng thốt ra mấy lời ‘hoa mỹ’ khiến người bình thường buồn nôn như thế này. Hoa Thành Cẩm tò mò hỏi ta thế nào là lời khiến cho người bình thường buồn nôn, ta đáp đó chính là lời mà những kẻ không bình thường có thể lải nhải không ngớt.

Hoa Thành Cẩm bưng tỉnh đại ngộ. Hấn nói nàng thật thú vị, không giống như tướng công nàng bảo là tính tình lạnh như băng, phải chăng khi nàng gặp ta đã nhất kiến chung tình, sau đó đầu óc đột nhiên được mở mang, muốn tái giá với ta.

Ta hung hăng phỉ phui hấn, nói với hấn ban ngày ban mặt thì cơm có thể ăn nhiều chứ mộng tưởng hào huyền thì bớt mơ đi, cho dù nam nhân trên đời này chết sạch, ta gả cho heo cũng sẽ không gả cho người.

Hoa Thành Cẩm bắn sang một ánh mắt quyến rũ, cười đến xấu xa, “Đừng bao giờ nói một cách chắc nịch như vậy nhé.” Sau đó đột nhiên nghĩ ra, “Ý nàng là sau này nàng sẽ tái giá với người khác sao?”

Ta không hiểu lắm, trên mặt ta viết chữ ‘về sau cô đơn cả đời’ ư?

Hoa Thành Cẩm giải thích rằng rất nhiều nữ tử sau khi rời khỏi nhà chồng đều chọn sống cô độc cả đời hoặc đi làm ni cô, coi như một cách thủ tiết.

Ta khịt mũi, chẳng lẽ hồi trước khi chọn chồng mắt bị mù, nửa cuối đời tươi đẹp phải chôn vùi à? Không có cửa đâu.

Hoa Thành Cẩm cực kỳ tán thành cách nghĩ của ta.

Những chuyện tiếp theo xảy ra rất thuận lợi. Bên Dương Vi ta chỉ cần giật dây vài cái, căn cứ vào tư liệu mới nhất của Bích Thủy lâu, trình lên tên tuổi và hành động của mấy tên gian phu khiến Phúc thẩm tức giận đến giậm chân. Có điều, mỗi lần đi đến chỗ Lâm thúc để thăm dò tin tức đều phải vắt óc tìm cớ, thật hại người ta phiền muộn một phen.

Tiểu Thu nghiêng đầu nhìn ta: “Tiểu thư thật lợi hại, xem hiểu được cả sổ sách. Trước kia tiểu thư không muốn lo chuyện nhà nhất định là vì muốn làm biếng.”

Ta trưng ra bộ dáng ‘ta đây lười nhác đấy, thì đã sao’, làm Tiểu Thu đỏ khốc đỏ cười.

Tiểu Thu hỏi: “Vì sao tiểu thư muốn nghiên cứu sổ sách vậy, để em đến chỗ bố chồng hỏi thăm tin tức là được rồi mà?”

Ta lắc đầu: “Không ổn, Lâm thúc là người cực kỳ khôn khéo, nếu em hỏi cặn kẽ quá sẽ khiến cho ông ta nghi ngờ, với lại, người ta bảo lời nói thường không hết lòng.” Ta vỗ vỗ quyển sổ trong tay: “Chỉ có đồ vật mới không biết nói dối. Vụ làm ăn sắp tới như một miếng thịt mỡ, Tôn gia tất nhiên sẽ dồn hết tâm sức để phân phối một lượng tiền bạc đáng kể đến các cửa hàng để mở rộng mối quan hệ. Chỉ cần ta so sánh số lượng của trước đây và hiện tại là có thể đoán được tám chín phần.”

Tiểu Thu có vẻ khó xử: “Tiểu thư, ta nghĩ không nên đưa tin tức cho công tử.” Nàng không biết phải nói sao, mặt đỏ bừng: “Hấn ta... hấn ta cũng không phải người tốt mà.”

Ta gạt đầu: “Hấn quả thực không phải người tốt, nhưng ác nhân phải có ác nhân trị, tin ta đi, bây giờ đã có người trị hấn rồi.”

Tiểu Thu vẫn cau mày: “Nhưng mà, nhưng mà... tiểu thư không nên đối xử như vậy với thiếu gia.” Giọng của nàng càng lúc càng nhỏ.

Lòng ta chợt lạnh, ánh mắt như điện: “Vậy ta nên làm thế nào? Tiểu Thu, em nói cho ta biết, có ai nói gì với em phải không?”

Tiểu Thu lập tức phủ định: “Không đâu, tuyệt đối không có.”

Ta ngẫm nghĩ nhìn Tiểu Thu một hồi, thở dài: “Tiểu Thu à, rốt cuộc em muốn nói gì?”

Tiểu Thu cau mày, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Em biết tiểu thư thương em nhất... cô gia có lỗi với tiểu thư, nhưng nếu gia nghiệp mà lão gia và phu nhân vất vả gây dựng nên bị hủy như vậy, em cảm thấy không nên...”

Ta nhếch khóe môi: “Tiểu Thu đúng là một cô nương thiện lương, tên họ Lâm kia quả là có phúc. Nhưng em đừng lo, mất đi vụ buôn bán này cùng lắm chỉ khiến Tôn gia tổn thất nho nhỏ, không thể ảnh hưởng đến gốc rễ. Cha mẹ chồng đối xử tốt với ta, tất nhiên ta sẽ không hại Tôn gia.”

Tiểu Thu mơ mơ màng màng gạt đầu, cặp mày nhúu chặt dần dần giãn ra, vẻ lo âu trên mặt cũng tản đi không ít.

Việc truyền lại tin tức cũng đơn giản, ta thường xuyên ‘không hẹn mà gặp’ La Thanh Thanh đã hoàn lương ở quán trà, hàng bạc. Gột đi phong trần cùng lớp son phấn dày cộm, mặc quần áo màu trắng, tính tình ‘nhu nhược’ của La Thanh Thanh lập tức nổi bật.

Mỗi lần gặp ta, nàng đều tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó rào đón: “Thật là tình cờ.”

Thời gian để đưa thông tin luôn ngắn ngủi, những lúc còn lại chúng ta bắt đầu buôn đông buôn tây. Ta hỏi cuộc sống của nàng ở Tiền gia thế nào, Tiền Hạo Vân có đối xử tốt với nàng không.

La Thanh Thanh vươn tay phải, vẽ một vòng tròn trong không trung rồi nắm chặt thành nắm đấm, biểu tình đặc ý trên mặt thể hiện tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Ta vội vàng đề bàn tay đang cường điệu khuỷu khoảng của nàng, nhắc nhở nàng phải tiếp tục giả vờ yếu đuối, đừng có làm ra bất cứ hành động thiếu vẻ thực nữ nào như thế này trước mắt công chúng, cẩn thận kéo lộ ra bản chất cộc mẽ của mình.

*

12. Chương 12: Quà Tặng Tuyệt Hảo Lúc Đi Xa [trung]

Đạo gần đây tính tình của Tôn Thừa Nghiệp càng lúc càng tệ, làm ăn không thuận lợi, tình hình bên Dương Vi khiến hắn nhiều lần sinh nghi, mà vợ cả là ta lại phản đối chuyện hắn lấy vợ lẽ nên giở trò chiến tranh lạnh, một loạt sự tình khiến hắn dứt khoát quay về với kiểu sống lang bạt hàng đêm ngủ lầu xanh.

Rốt cuộc cũng đợi được đến ngày kết thúc, thư của cha mẹ chồng nói chỉ còn ba ngày nữa sẽ về nhà. Ta bảo Phúc thăm đưa thư đến cho Tôn Thừa Nghiệp, Phúc thăm mặt mày rạng rỡ nói đáng ra thiếu phu nhân nên làm vậy từ lâu rồi, trong mắt bà thì đây là một bước tiến rất tốt. Ta cười khoe lúm đồng tiền, không nói gì hết.

Chuyện làm ăn đã hết hy vọng, Tiền Hạo Vân hoàn toàn nắm quyền chủ động trong tay, hơn nữa theo giao hẹn, hắn trả thù lao cho ta, ta cũng đưa quyền sở hữu từ Bích Thủy lâu đến cho hắn. Cũng may Tiền Hạo Vân không phải một kẻ tệ bạc, hình như hắn đã biết sau chuyện này ta sẽ không ở lại Tôn gia nữa, cho nên không có hành vi gì mang vẻ muốn thu xếp hậu quả đã xảy ra, cũng không đuổi ‘bằng hữu thiện lương vô tội’ La Thanh Thanh của ta đi. Ta không nghĩ rằng kẻ thường xuyên theo Tôn Thừa Nghiệp ra ra vào vào lầu xanh lại không biết La Thanh Thanh, càng không nghĩ có thể lừa gạt Tiền Hạo Vân, nhưng sự thoải mái của Tiền Hạo Vân khiến ột chút chán ghét của ta với hắn đang tồn tại cũng tan thành mây khói.

Bên Dương Vi, nhìn diễn xuất của hai đứa nhỏ lanh lợi Tiểu Thuận và Tiểu Đa là biết, phỏng chừng chuyện châm ngòi thổi gió vu oan hãm hại bọn họ đã làm không ít. Tôn Thừa Nghiệp tất nhiên cũng không vội vàng muốn đưa Dương Vi về như trước, lần này mặc cho Dương Vi sử dụng muôn vàn chiêu thức thì hắn cũng không lung lay. Cha mẹ chồng sắp trở về, muốn lấy Dương Vi hay không chỉ có thể trông vào quyết định của Tôn Thừa Nghiệp, chứ không, một khi cha mẹ chồng có mặt, chỉ xét đến thanh danh của Dương Vi thôi là nàng ta đã tuyệt đối không có cơ hội, huống chi còn cả Phúc thăm.

Trời chưa tối hẳn Tôn Thừa Nghiệp đã về nhà. Ta đuổi hết người làm trong viện đi, nói rằng muốn hầu tướng công một bữa. Dưới ánh mắt ám muội của mọi người, ta làm bộ như không có việc gì mà bắt tay vào bày biện rượu và đồ ăn.

Tôn Thừa Nghiệp vừa vào cửa đã thấy gương mặt tươi cười đón chào của ta, hắn không khỏi lơ là ngồi xuống ghế, ăn mấy miếng uống mấy ngụm liền khen ta là vợ hiền, tiện thể khen luôn bản thân nhìn xa trông rộng đã rước ta vào nhà. Ta cứ diễn cái bộ dáng muốn cười mà không cười, ngồi đối diện thong thả nhìn nét cười biến mất trên mặt hắn, cử động cũng càng lúc càng chậm.

Ta lựa đúng lúc nói: “Nhất định tướng công đã mệt rồi, để thiếp đỡ tướng công đi nghỉ.” Vì thế ta đứng dậy, vừa nâng vừa kéo Tôn Thừa Nghiệp đặt lên giường. Hắn há miệng mà thở, có điều không phát ra âm thanh.

Ta quan sát vẻ mặt kinh sợ của hắn, vô tội nói: “Tướng công chớ lo lắng, mưu sát chồng sẽ bị lăng trì xử tử, thiếp vẫn quý cái mạng nhỏ của mình lắm, cho nên sáng sớm mai tướng công có thể khôi phục như bình thường.”

Tôn Thừa Nghiệp khẽ thở phào.

Ta tiếp tục: “Chẳng qua thấy mấy hôm nay tướng công mệt mỗi quá, cho nên thiếp mới dùng thuốc để tướng công nghỉ ngơi chút thôi. Không lẽ trước đây tướng công chưa bao giờ dùng thuốc này ư? Không thể nào, thiếp tìm được thuốc này trên người tướng công mà, nếu tướng công mang theo bên mình thì đáng ra phải thường xuyên dùng mới đúng chứ?”

Nét mặt của Tôn Thừa Nghiệp lập tức trắng xanh.

“A, thiếp quên nói với tướng công, thuốc này vốn có tác dụng thúc tỉnh, nhưng thiếp thay đổi một ít nên mất tác dụng này rồi, chắc tướng công không quen nhỉ.”

Tôn Thừa Nghiệp mở lớn hai mắt, hình như hắn không ngờ ta sẽ làm được loại chuyện này. Ta nhướn mày cười: “Thôi thì tướng công hãy thành thật kể với ta đi, chàng đã dùng loại thuốc hạng ba(1) này hại bao nhiêu nữ tử rồi?”

Tôn Thừa Nghiệp nhắm mắt, sự việc vỡ lở khiến hắn không thể đối mặt với ta. Đột nhiên ta cảm thấy nói chuyện một mình chẳng thú vị lắm, vì thế lấy ra một tờ giấy, mang chu sa tới, ấn dấu tay của Tôn Thừa Nghiệp lên trên.

Tuy thân thể của Tôn Thừa Nghiệp cứng ngắc không thể cử động, nhưng xúc giác của hắn vẫn còn, hắn lập tức mở mắt, im lặng hỏi ta đã làm gì.

Ta cầm tờ giấy kia phe phẩy trước mặt hắn, sau đó đọc: “Nguyên thê từ xưa kết duyên phu thê, ân sâu nghĩa nặng. Phàm là phu phụ, ba kiếp trước đã gắn bó mới xin được sánh đôi vợ chồng kiếp này, nhưng nếu kết duyên không hợp, tựa như oan gia, tình cũ đã mất. Phu muốn chọn người hiền xứng đáng, thê khó đáp ứng, thê buồn tiêu điều, trách cứ phu phản bội. Đến nước hai lòng chia rẽ, đồng sàng dị mộng, khó hợp một ý, thê theo lời người xưa khuyên răn, mong thê có thể vãn lại đầu thiên tảo,(2) trông phu có thể nối lương duyên. Giải oán tháo nút, không cần hận nhau. Hai bên từ biệt, cuộc sống vui vẻ. Thê chúc cha mẹ chồng an khang, không lấy lại hồi môn, hai người đừng quá mong nhớ. Giờ đây ly biệt, cúi xin hai nhà sắp xếp ổn thỏa, được như ý nguyện.”

Ánh mắt Tôn Thừa Nghiệp nhìn ta có trách móc, có hối hận, có hổ thẹn, có oán hận, còn có cả khó hiểu. Mặt ta không chút thay đổi nói: “Tướng công vừa ấn dấu tay lên tờ giấy, từ nay hai phu thê chúng ta đã đứt duyên.” Nói xong liền thở dài: “Thừa Nghiệp, người nhất định không thể tưởng tượng được ta sẽ viết ly thư(3) này phải không. Phó Tĩnh Nhã trước đây thích người, yêu người, mù quáng nguyện ý nhốt mình cả đời trong nhà để không nghe chuyện phong lưu ái ân bên ngoài của người, mù quáng dâng cả tính mạng mình. Nhưng Phó Tĩnh Nhã đang đứng trước mặt người bây giờ tuyệt đối không yêu người, tuyệt đối không! Là người tự tay bóp chết tình yêu kia, tự tay giết người yêu người!”

Tâm tình Tôn Thừa Nghiệp bị kích động, thân thể cứng ngắc run bần bật. Ta ngồi bên cạnh hắn, nói tiếp: “Giờ đây người còn muốn nói gì, muốn máng ta hay là muốn cầu xin ta?” Hắn lập tức bất động: “Hắn là người cũng thích Phó Tĩnh Nhã đi? Có thể nói là rất thích nữa, nếu không người đã không thành thân với nàng. Bản tính người phong lưu nhưng lại khẳng khái muốn lấy người mình yêu, vậy nên mặc cho có nghe thấy những chuyện phong lưu của người, Phó Tĩnh Nhã vẫn bằng lòng giả câm giả điếc mà yêu người. Nhưng người lại muốn lấy cả Dương Vi.”

Ta mỉm cười: “Người thích Dương Vi ở điểm gì chứ? Nàng xinh đẹp đầy sức sống như ngọn lửa, biết làm nũng, còn có tính cách ngang bướng không tầm thường? Người rất tham lam, vừa lưu luyến dịu dàng như nước lại vừa muốn có ấm áp như lửa. Chẳng lẽ người không biết nước và lửa không thể sống chung sao? Không phải người không biết tính tình của Dương Vi, người có dám chắc sau khi nàng về nhà rồi Phó Tĩnh Nhã còn có thể sống yên ổn? Nam nhân ư, có sen trắng, nhìn lâu cũng thấy gai mắt như một thùng cơm, mà hoa hồng vẫn ngang tàng phóng khoáng như trước. Ngược lại, nếu có hoa hồng, nhìn lâu sẽ tưởng như một con muỗi hút máu trên tường, nhưng sen trắng vẫn thanh đạm tao nhã không đổi. Tôn Thừa Nghiệp, người nói xem có phải người nghĩ như vậy hay không?”

Sắc mặt Tôn Thừa Nghiệp xanh mét, hai mắt nhắm chặt, tựa như mắt diếc tai ngơ trước lời ta nói. Tất nhiên ta không buông tha cho hắn: “Trong lòng người nghĩ gì sao Phó Tĩnh Nhã lại không biết chứ? Vậy nên nàng mới phản ứng mạnh về chuyện người muốn thành thân với Dương Vi. Nhưng sự kiên quyết của người, sự mất kiên nhẫn của người, sự gay gắt của người dần dần đẩy nàng vào đường cùng, khiến cho tình yêu của nàng với người tiêu tan hoàn toàn. Nay ta đứng trước mặt người thậm chí còn không mang một chút oán hận nào, ngày mai khi mặt trời lên, chúng ta đã là hai người xa lạ.”

Khóe mắt nhắm chặt của Tôn Thừa Nghiệp dường như trào ra hai hàng lệ trong, lòng ta rung động, mạch suy nghĩ không khỏi bay tới không gian khác nơi có một nam tử đang sống, thân thể đã phản ứng trước đầu óc, hôn nhẹ lên trán hắn. Đột nhiên ta cũng muốn rơi lệ, nhưng cảm lòng cười nói: “Cảm ơn người, cảm ơn người đã từng cho ta bao ngày tốt đẹp như vậy, ta sẽ không quên.” Cũng cảm ơn nam tử đã từng tổn thương ta sâu sắc kia.

Không để ý biểu tình của Tôn Thừa Nghiệp phía sau, ta cầm lấy bọc đồ bên cạnh ra khỏi cửa, chỉ để lại tờ ly thư cùng quyển sổ điều tra thông tin của Bích Thủy lâu, những thông tin mà hắn Tôn Thừa Nghiệp không có gan đọc lại. Cũng phải thôi, một tay lão luyện trên tình trường trăng gió lại bị một tiểu nữ tử đùa giỡn trong lòng bàn tay quả thực là chuyện mất mặt. Chắc chắn sau khi Tôn Thừa nghiệp xem xong sẽ không còn muốn lấy Dương Vi nữa...

*

Chú thích:

- (1) Hạng ba: Nguyên văn là ‘hạ tam lam’, chỉ ba nghề nghiệp thấp kém nhất, bị người xem thường: Kỹ nữ, đào kép, khất cái.
- (2) Thiên tẩn: Một kiểu tóc của phụ nữ thời xưa, chải tóc hai bên thái dương phồng lên thành một tầng mỏng giống như cánh ve.
- (3) Ly thư: Còn gọi là ‘hư thư’, giấy tờ để hủy bỏ quan hệ vợ chồng thời cổ đại, nôm na là đơn ly hôn.

13. Chương 13: Quà Tặng Tuyệt Hảo Lúc Đi Xa [hạ]

Ít đêm thối tối, ta rút cổ, hít một hơi khí lạnh thật dài rồi nhấc chân bước đến cửa sau. Lúc này, hắc Tiểu Thu đang đứng canh ở đó chờ ta.

Vòng qua hoa viên, bỗng một bóng người xuất hiện trên đường đi. Ta giật mình, dựa vào ánh trăng mà lơ mơ thấy được dáng dấp phía trước là Lâm thúc. Nếu lúc này Lâm thúc có thể chặn đường ta, vậy xem ra mấy mảnh khóe nhỏ của ta cũng không lọt khỏi mắt ông. Trong lòng ta chua chát, tự hỏi ông ấy muốn tới bắt ta sao, hay định chờ sớm mai sẽ tuyên bố hành vi tội lỗi của ta với mọi người? Trầm tính ngẩn ngơ, ta vẫn đã xem thường Lâm thúc.

Dưới ánh trăng, gương mặt Lâm thúc vô cùng nghiêm túc, hình bóng đen mờ nhập vào sắc đêm, áp lực áp đến, ta vốn luôn điềm tĩnh, không hiểu sao lúc này lại cảm giác tim đập nhanh hơn, khó chịu không nói nên lời.

Lâm thúc gật đầu chào ta: “Thiếu phu nhân, có thể nói chuyện với lão nô một lúc không?”

Ta cười khỏ, đến lúc này mà ta còn có quyền từ chối sao, chỉ đành gật đầu, đi theo Lâm thúc ra sương phòng phía sau. Lâm thúc châm nến, có vẻ rất mệt mỗi tựa vào lưng ghế, sau đó thở dài: “Thiếu phu nhân, lão nô đã lường trước ngày này từ lâu.”

Ta không biết mục đích của Lâm thúc là gì, cho nên không lên tiếng.

“Thiếu gia kiên cường từ nhỏ, không ai có thể làm trái ý hần, thiếu phu nhân... cho hần bài học này cũng tốt.” Ánh mắt Lâm thúc chuyển sang bọc đồ bên cạnh ta, khiến ta có cảm giác bị uy hiếp, tay nắm chặt lấy nó, nghe ông nói tiếp: “Thiếu phu nhân đến nước này... là Tôn gia chúng ta có lỗi với thiếu phu nhân, không biết khi nào thiếu phu nhân sẽ tới lấy của hồi môn?”

Nghe ra Lâm thúc không có ý làm khó xử, ta vội vàng lắc đầu: “Không, ta không cần mang hồi môn gì hết, vụ làm ăn vừa thất bại... chắc Lâm thúc cũng biết, coi như là... bồi thường đi.” Ta đắn đo lựa từ, lời lẽ rất khó khăn mới ra được khỏi miệng.

Gương mặt xanh xao của Lâm thúc đột nhiên trở nên nghiêm nghị: “Việc của thiếu phu nhân, tất nhiên lão nô hiểu.” Ta thốt lên một cái, quả nhiên. “Nhưng lão nô cho rằng chuyện này không thể trách thiếu phu nhân, cho nên khi lão nô biết được cũng không ngăn cản. Để thiếu gia ngã một lần, nhận rõ bộ mặt thật của Tiền Hạo Vân cũng tốt. Thiếu phu nhân rời nhà sao có thể không mang tiền phòng thân chứ?”

“Lâm thúc, quả thực ta không cần của hồi môn. Bài học dành cho Tôn Thừa Nghiệp quá lớn, đây là lúc Tôn gia cần dùng tiền.”

Lâm thúc thở dài liên tục: “Thiếu phu nhân, lão nô muốn biết nếu sau này thiếu gia đến cửa cầu xin người, người có thể tha thứ cho hần rồi trở về đây không?”

Ta chần chừ, sợ nói thật thì Lâm thúc sẽ không cho ta rời đi. Sau một lúc cắn môi trầm ngâm, ta nhìn thẳng vào mắt của Lâm thúc, kiên định trả lời: “Ta sẽ không về.”

Lâm thúc cúi đầu: “Lần này thiếu gia đã sai quá rồi. Nếu giữ thiếu phu nhân ở nhà, về sau Tôn gia nhất định sẽ hiển hách vinh quang.”

Ta cười nhẹ, thấy Lâm thúc không có ý ngăn cản nữa liền cúi chào, dứt khoát bước ra khỏi phòng.

Tới cửa sau, thấy Tiểu Thu đứng chờ lạnh run đến mức chân nam đá chân chiêu, ta nhú mày: “Buổi tối ra ngoài sao không biết đường ăn mặc ấm áp hơn, nhìn em sắp đông băng kìa.”

Tiểu Thu thấy ta đến, sụt sịt mũi, nhếch miệng cười với ta nhưng nước mắt lại chảy xuống: “Nếu em quay về, nhờ may tiểu thư đến chờ chẳng phải cũng bị lạnh cóng hay sao? Hơn nữa tiểu thư học thói xấu, ra khỏi nhà không mang em theo nữa, nếu tiểu thư đi luôn không đợi em, chẳng phải em sẽ không được gặp tiểu thư nữa ư?”

Ta làm mặt giận, ôm thân hình lạnh như băng của nàng vào lòng: “Tiểu Thu ngốc, chẳng lẽ trong lòng em tiểu thư lại xấu xa như vậy ư? Em là người đã có gia đình, không chừng mấy ngày nữa còn thành mẩu thân, sao có thể theo ta đi đông đi tây chứ? Với cả, ai nói rằng em sẽ không được gặp lại ta, không phải sinh lý tử biệt gì, đúng là nói gở. Tất nhiên ta sẽ quay về để thăm em rồi, đến lúc đó nhớ phải ôm một thằng nhóc béo cho ta xem đó.”

Tiểu Thu siết chặt lấy thắt lưng ta, rầu rĩ thuận theo: “Vâng vâng vâng, Tiểu Thu nói gở, Tiểu Thu phải sinh một nhóc béo chờ tiểu thư về ôm.”

Ta vỗ vỗ lưng nàng: “Thế mới ngoan, thôi được rồi, ôm nữa trời sẽ sáng mất.” Tiểu Thu thấy vậy mới buông ta ra, mở cửa sau.

Đứng ngoài cửa, ta khoát tay áo vẫy Tiểu Thu: “Em vào đi.”

Hai mắt Tiểu Thu đầm lệ: “Tiểu thư, nhất định phải về thăm em đó, nhất định đó.”

Ta cười, gật đầu. Ánh trăng chếch đỉnh đầu, gió đêm làm thân mình trở nên thoải mái, ta vươn hai tay, có cảm giác muốn bay lên, hần là cảm giác tự do đi.

Trời mới tờ mờ sáng, trình lý thư lên nha môn, rất thuận lợi, ta trở thành người đầu tiên xong việc. Cửa nha môn ở phía Nam, có lý mà không có tiền thì đừng tiến vào. Trước hôm nay ta đã sớm lo liệu người

trong nhà môn từ trên xuống dưới, cho nên làm việc thuận lợi cũng là đương nhiên. Nhìn ẩn quan triện ngay ngắn trên ly thư, từ nay về sau Phó Tĩnh Nhã và Tôn Thừa Nghiệp thật sự là hai người xa lạ.

Ta không rời khỏi thành, tìm người truyền tin đưa một phong thư đến Phó gia, nội dung chính tất nhiên là giải thích việc Phó Tĩnh Nhã và Tôn Thừa Nghiệp đã xa nhau, mong hai người già không cần lo lắng, mình sẽ rời nhà dạo chơi một thời gian. Sau đó ta tìm khách sạn nhỏ, đóng giả làm bác gái trung niên đặt phòng trọ.

Khách sạn này khá gần cổng thành, ta tựa vào cửa sổ nhìn Tôn Thừa Nghiệp mang theo một nhóm người vợ và rời khỏi thành, lại thấy người hầu của Phó gia không ngừng chạy đi thăm hỏi trên đường, không khỏi cảm thấy buồn cười, mất bò mới lo làm chuồng sao? Bò đi rồi, xem các người làm chuồng thế nào.

Ta ở trong khách sạn ba ngày, trong lúc đó La Thanh Thanh có qua thăm ta. Nàng nháy mắt hỏi có phải ta muốn bỏ trốn với nam tử tuần tú hôm nọ đứng nói chuyện trước quán tiểu quan hay không.

Ta lườm nàng một cái, nói cho nàng biết người kia chính là Hoa Thành Cẩm, kẻ thù của nữ nhân.

La Thanh Thanh vừa nghe đã tắc lưỡi, nói Phó Tĩnh Nhã, người đứng là nữ nhân chuyên trêu ong ghẹo bướm, ghẹo được cả một con bướm bướm hoa.

Ta trả miếng, ta đây dị ứng với phấn hoa.

La Thanh Thanh đưa mấy tấm ngân phiếu cho ta, theo lời nàng thì tạm thời gửi ở chỗ ta, không chừng kẻ có tâm địa gian xảo bụng dạ mưu mô như ta sau này sẽ phát tài, đến lúc đó trả về gấp bội là được.

Ta đưa tiền lại cho nàng, bảo rằng tình huống bên đó còn chưa ổn định, cũng nên giữ chút tiền cho bản thân.

Ai ngờ nàng liếc mắt, hậm hực đáp: Nói thế nào thì nói, bây giờ ta cũng là một người hô phong hoán vũ.

Ta cười nàng, đừng nghĩ rằng sai bảo được kẻ hầu người hạ thì mình có thể hô phong hoán vũ, sau này cần phải cẩn thận từng li từng tí.

Nàng vẫn ra vẻ muốn cầm hay muốn chết, ngoài miệng găm gù: Nếu người không nhận thì chính là khinh thường kẻ vừa mới được ưỡn ngực làm người là ta đây.

Ta nản lòng nhìn bộ ngực đầy đặn nhấp nhô của nàng, nhét ngân phiếu vào ống tay áo.

Sáng sớm ba ngày sau, một chiếc xe ngựa đơn sơ lộc cộc chạy ra khỏi cửa thành, đi tới núi Thanh Ngưu.

14. Chương 14: Ta Không Phải Cổ Đảo

Ta bước lên từng bậc thềm ở núi Thanh Ngưu, đường hẹp trắc trở, đá cuội rải rác, nhiều hòn đá lớn lồm chồm nhô ra, bên cạnh là dòng suối róc rách chảy xuôi, thì thoảng còn có chim thỏ vụt qua. Vọng hướng đỉnh Kỳ Tùng mới ngộ được, núi đẹp thường cao thăm thẳm. Lúc thấm mệt, ta tìm một nơi bằng phẳng để nghỉ chân, uống ít nước suối trong vắt, vào miệng rồi cảm thấy rất khoan khoái, sau đó cũng không vội vã leo lên, mang tâm trạng thoải mái vừa ngắm phong cảnh vừa ca hát mà đi.

Trên núi Thanh Ngưu có một ông lão ẩn cư vô cùng thông tuệ, thường giải đáp những thắc mắc của mọi người. Lần này ta đến là để thăm hỏi người này.

Phía trước khoảng xanh lục của sắc núi có mấy gian nhà tranh, hàng rào vòng quanh tạo thành một tiểu viện. Đi tới gần, trong đầu ta chợt vang lên bài thơ của Cổ Đảo: “Hỏi trẻ dưới bóng tùng, đáp thầy đi hái thuốc, ở giữa núi rừng đây, mây mờ không biết chỗ.”,(1) hy vọng mình không giống như Cổ Đảo, tìm người ở ẩn mà không gặp.

Thực tế chứng minh ta không phải Cổ Đảo. Ông lão nhìn thấy ta cũng không ngạc nhiên, nhiệt tình mời ta ngồi xuống uống trà. Ta quả thực đã được sung ái mà sinh lo, sau khi chào hỏi rồi, ta gọi ông ấy là ‘Vương lão’, ông ấy gọi ta ‘nha đầu’.

Vương lão rất hiền từ, ông nói ở nơi này cùng vài đứa trẻ đôi khi cũng cảm thấy cô quạnh, gặp được người trẻ tuổi như ta để tâm sự cũng tốt.

Tiếp lời còn bàn luận về cảnh đẹp bốn mùa trên núi.

Ta quay đầu nhìn núi rừng tràn trề biếc xanh phía sau nhà tranh, lúc này sương trắng bao phủ, trắng xanh tương phản, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót véo von, sơn cốc thanh u, đẹp tựa tiên cảnh.

Vương lão thấy ta vẫn mang vẻ mặt trầm trở nhìn chăm chú vào khung cảnh núi rừng, không khỏi cười nói: “Rất nhiều người cũng khen mấy gian nhà tranh của ta đã chọn đúng nơi để đặt.”

Ta gật đầu đồng ý.

“Mảnh rừng này đẹp chưa đến độ.(2) Cây cối nơi đây sinh trưởng tươi tốt, không hợp để leo cao, dịp này còn trùng xà thú hay xuất hiện, tiểu nha đầu như ngươi phỏng chừng không thể lên được.”

Ta khó hiểu: “Tại sao nhiều cây lại bất lợi cho việc leo núi vậy?”

Vương lão cười ha ha: “Cây nhiều thì lá rụng nhiều, lá rụng nhiều khiến đất mềm xốp. Nhưng dù ta nói thế, hắn ngươi vẫn muốn đi lên để xem có phải không?”

Ta gật đầu: “Vì sao ngài biết được?”

“Con người có khi sẽ như thế, dù biết rõ bước đường phía trước gặp ghềnh khó khăn nhưng lại không nhận được tò mò, hoặc không cưỡng nổi sự hấp dẫn, hoặc khăng khăng đi tiếp, cho đến khi bản thân cảm thấy đau, thấy khổ, mới hiểu được thì ra con đường thật sự gặp ghềnh.”

Ta trầm ngâm: “Đây là kết quả của việc tình cảm không chế lý trí ư?”

“Có thể nói vậy. Ái dục vinh hoa không tồn tại vĩnh viễn, đều là mây khói, không thể hạnh phúc.”(3)

“Bây giờ ta đã biết ái dục vinh hoa không tồn tại vĩnh viễn, ta sẽ không yêu nữa, như vậy được chứ?”

Vương lão hỏi lại ta: “Ngươi thật sự có thể không yêu nữa sao?”

Ta trầm mặc, hồi lâu mới hỏi: “Phật nói: Yêu không nặng không sinh bà sa, niệm không chuyên chẳng sinh tịnh thổ.(4) Ta đã gieo tình yêu nhưng chỉ gặt được quả đắng, nay muốn buông tay, lại cảm thấy nỗi đau khổ như trùng cắn xương tủy, khó mà quên được.”

Vương lão than thở: “Nha đầu, những người tầm tuổi ngươi tới tìm ta phần lớn đều vì tình ái hồng trần. Thế nào là yêu? Tình yêu tự bắt đầu, chỉ là một tấm lòng, một sự tiếp nhận, dùng tâm tư của mình để cảm nhận phiền não của người khác. Chuyện này người bình thường không làm được. Nha đầu, ngươi nói người rất đau khổ, vậy vì sao ngươi lại đau khổ?”

Ta nhú mày: “Hắn nói hắn yêu ta, nhưng hắn phản bội ta.”

Vương lão nở nụ cười: “Trước đừng nghĩ đến hồi ức này, chúng ta nói sang chuyện khác, nếu trong tay ngươi có một quả táo mà ngươi rất thích, nhưng không cẩn thận đánh mất, liệu ngươi có cảm thấy mất mát không?”

“Tất nhiên là có.”

“Ngươi nghĩ xem, nếu quả táo kia là của ngươi, ngươi có quyền lợi được sở hữu nó, cho nên mất nó ngươi cảm thấy đau khổ. So sánh với kẻ mà ngươi nói đến, hắn không phải quả táo, hắn là một thân thể độc lập, hắn có thể lựa chọn sử dụng quyền lợi của mình để yêu ngươi hoặc không yêu ngươi, ngươi không thể hoàn toàn sở hữu hắn, vậy vì sao ngươi lại đau khổ?”

Ta chần chừ: “Chuyện này... ta không thể sở hữu toàn bộ con người hắn, nhưng trước đây hắn trao cho ta tình cảm của hắn mà.”

“Hắn cho ngươi, tất nhiên cũng có thể lấy lại, đây là quyền lợi của hắn. Hay là, ngươi vẫn cho rằng hắn là một quả táo, không cần tôn trọng, hết thấy đều có thể muốn lấy mà lấy?”

“Nhưng khi hắn phản bội ta, ta vẫn còn yêu hắn.”

“Cho nên ngươi đau khổ?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi đau khổ vì hắn hay vì ngươi? Có lẽ bây giờ hắn đang rất hạnh phúc, vậy ngươi đau khổ vì ai?”

Hóa ra tất cả đau khổ đều do ta tự tạo, ta gượng cười: “Có lẽ hạnh phúc vui vẻ trước đây bị hắn lấy lại trong nháy mắt, cho nên đau khổ không chịu nổi thôi.”

Vương lão lắc đầu: “Khi ngươi còn hạnh phúc vui vẻ trao đi tình cảm của mình, hắn cũng trao đi giống như ngươi, về mặt này không thể nói công bằng hay không công bằng. Trái lại, nha đầu, hắn ngươi nên cảm tạ người kia đã cho ngươi một cơ hội mới để tìm kiếm hạnh phúc.”

Ta suy nghĩ trong chốc lát: “Khi ta đi, ta cũng đã cảm tạ hắn.”

“Nha đầu, chẳng phải ngươi cũng khá hiểu chuyện sao?”

“Vương lão, ngài không cần chê cười ta. Phật nói, vì yêu sinh sầu, vì tham sinh sợ. Nếu không yêu, hắn cũng sẽ không sầu không sợ.”

“Tham sân đều là mong ước nông cuồng, duyên phận đến lúc nào há bản thân có thể khống chế được? Không yêu cũng là gò ép, chỉ bằng thuận theo lòng mình, bình tĩnh ngộ ra, không thành thì thuận theo, thành duyên thì vĩnh hằng. Tình không vĩnh hằng, không phải tình; duyên không thành đôi, không phải duyên.”(5)

Ta không lên tiếng.

Vương lão nở nụ cười: “Giống như đường gặp ghềnh ta đã nói, việc này còn chờ bản thân ngươi tự lĩnh hội cho tốt.”

Ta gật đầu, buổi trò chuyện hôm nay ta không thể tiếp thu trong một chốc.

“Tình mỏng ưu phiền, tình dày vô hạn. Trông cảnh sắc tú lệ của núi rừng, sao không thử tìm tình dày?”

Tình tự cuộn cuộn trước lòng ngực, ưu phiền trong lòng bỗng tan hết. Đúng vậy, sao không ôm lấy non sông tráng lệ này, quay về với cảnh đẹp nhân gian chứ?

Quấy rầy Vương lão đến hơn một tháng mới thông thả xuống núi. Từ xa ta đã trông thấy một chiếc xe ngựa mộc mạc, đang chờ người ư? Xuống từ núi cao khiến ta mệt chết, đột nhiên hy vọng hão huyền rằng chiếc xe này đang chờ mình, lại tự giễu nói: Làm gì có người biết tung tích của ta?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt vẫn đánh giá xe ngựa từ trên xuống dưới, sau đó quay đầu bước đi, tiếp tục con đường của mình. Chưa được mấy bước, xe ngựa phía sau bỗng phát ra tiếng động, tiến lên cạnh ta rồi dừng lại, một phu xe đội đầu lạy nhảy xuống. Chưa kịp cho ta thời gian suy nghĩ vấn vợ, người nọ đã tháo đầu lạy xuống, nụ cười rực rỡ như mặt trời hướng về phía ta: “Ha, lại gặp nhau rồi.”

Là Hoa Thành Cẩm, ta hơi kinh ngạc, sao hắn lại bỏ đồng quần áo hoa lệ hào nhoáng mà ăn mặc giản dị như thế này. “Phải, tình cờ quá.”

Hắn cúi người làm tư thế mời: “Lên xe ngựa đi.”

Ta hoài nghi: “Sao ngươi lại ở đây?”

Hắn mặt dày cười: “Chờ nàng mà.”

Ta không tin, nhướn mày nói: “Vậy làm sao ngươi biết ta ở đây? Làm sao biết được hôm nay ta xuống núi?”

Hắn khoanh tay, nhún vai đáp: “Tất nhiên ta biết nàng đi đâu sau khi ra khỏi thành, rồi phát hiện nàng lên núi nửa tháng mà chưa xuống, ta sợ lão quái vật trên kia dụ nường tử tương lai thân yêu của ta xuất gia, ta chỉ đành đến đây chờ nàng. Nếu nàng không xuống, ta liền lên đó vác nàng xuống dưới.”

Khi nghe thấy mấy từ không đứng đắn mắc ói phun ra từ miệng hắn, người ta nổi đầy da gà, lát sau mới chậm chạp hỏi: “Người chờ ta ở đây hơn nửa tháng à?”

“Đương nhiên rồi. Cảm động phải không?”

Ta lộ vẻ mặt muốn xỉu: “Biến, ta tuyệt đối không tin.”

Hoa Thành Cẩm bắt đắc dĩ nhăn nhó: “Dù sao rốt cuộc ta cũng đợi được nàng, hay là, giờ ta ôm nàng lên?” Nụ cười vô lại của hắn khôi phục như trước.

Gân xanh hằn rõ trên trán ta, ta tránh khỏi bàn tay heo của hắn, lên xe ngựa.

*

Chú thích:

(1) Bài thơ ‘Tầm ẩn giả bất ngộ’, viết về người ở ẩn rời xa cuộc sống trần tục, thanh cao nhàn nhã. Giải thích bài thơ: Đứng dưới cây tùng hỏi đứa trẻ rằng sư phụ người ở nơi nào? Đứa trẻ đáp sư phụ lên núi hái thuốc, chỉ biết rằng ông ấy ở trong núi, nhưng mây dày sương đặc, không biết chính xác người đang ở chỗ nào.

(2) Đẹp chưa đến độ: Nguyên văn là ‘mĩ tắc mĩ hĩ’, chỉ thứ gì đó quá thực rất đẹp, nhưng vẫn chưa tới cực hạn, vẫn còn khuyết điểm. Từ trái nghĩa là ‘tận thiện tận mỹ’.

(3) Trích trong ‘Vô lượng thọ kinh’. Nguyên văn: ‘Ái dục vinh hoa, bất khả thường bảo, giai đương biệt li, vô khả nhạc giả’.

(4) Trích trong ‘Phật thuyết a di đà kinh nghĩa uẩn’. Nguyên văn: ‘Ái bất trọng bất sinh bà sa, niệm bất nhất bất sinh tịnh thổ’. Ở đây, ‘bà sa’ và ‘tịnh thổ’ trái ngược hẳn với nhau, ‘tịnh thổ’ là chốn niết bàn, miền cực lạc, ‘bà sa’ là nơi tội lỗi, nói chung cả câu có nghĩa khi muốn thành chính quả thì cần chuyên tâm, vứt bỏ hết tình cảm của mình.

(5) Cách nhìn nhận tình yêu của đạo gia. Nguyên văn: ‘Tùy tâm sở dục, bình tâm cảm ngộ, bất thành tắc dĩ, nhất thành vĩnh hằng. Bất hằng chi luyến, phi luyến; bất thành chi duyên, phi duyên’.

15. Chương 15: Gặp Kẻ Chòng Ghẹo Phải Làm Sao?

Nàng muốn đi đâu?”

“Ta muốn đến Định Châu.” Ánh sáng lơ mơ trong xe ngựa khiến ta cảm thấy buồn ngủ. Định Châu là một thành nhỏ ở biên ải, phong cảnh tuyệt đẹp, là mục tiêu thứ nhất trong hành trình thăm khắp giang sơn tứ lệ của ta.

“Định Châu? Đến đó để làm gì chứ?”

“Nhìn ngắm phong cảnh, ném đồ ăn ngon.” Dù sao số tiền trong tay ta đủ để một nhà bình thường sống hết mấy đời.

Hoa Thành Cẩm nghe xong không hỏi nữa. Ta lắc lư trên xe ngựa, thiếp đi trong tiếng lọc cọc đều đặn.

Tỉnh lại liền cảm thấy cổ ề ảm, trái phải vẫn tròn trĩnh, ta xốc rèm lên xem cảnh vật bên ngoài, xe ngựa đang chạy trên một đường lớn rộng thênh thang. Phong cảnh xung quanh không đẹp lắm, chỉ có cây cối thưa thớt và một vùng cỏ dại. Ta nhíu mày: “Chúng ta đang đi đâu thế?” Thật ra trong lòng vẫn hơi sợ tên Hoa Thành Cẩm này thừa cơ lừa bán ta đi.

“Nàng tỉnh rồi.” Là câu khẳng định.

“Người định đi đâu?” Ta hỏi lại một lần.

“Chẳng phải nàng muốn tới Định Châu sao? Trước khi trời tối phải đến một trấn nhỏ phía trước, nếu không thì đành ngủ ngoài trời thôi.” Giọng Hoa Thành Cẩm hàm chứa sự trêu chọc.

“Người từng đến Định Châu rồi ư?” Hoài nghi hẳn.

“Tất nhiên, không thì sao ta có thể biết đường?”

“Cảnh sắc nơi đó thế nào?”

“À, cũng tạm được. Nhưng mà ở đó có rất nhiều mỹ nữ.”

Ta ngệt mặt, bỗng nhiên biết vì sao hẳn đã từng đến Định Châu. “Tới trấn nhỏ kia người để ta lại là được, lần này làm phiền người quá.”

“Muốn ta bỏ nàng?” Hoa Thành Cẩm hỏi.

“Đúng vậy, không thì người theo ta đi Định Châu nhé?”

“Được.” Hẳn đồng ý ngay tắp lự.

“Dựa vào cái gì?” Ta nổi giận.

“Nàng là nương tử tương lai của ta mà, nàng ra ngoài một mình ta sẽ lo lắng.”

“Hoa Thành Cẩm, xin người có thái độ nghiêm chỉnh một chút.” Ta bắt đầu dĩ nói: “Chẳng lẽ người buông tha sự nghiệp hái hoa vĩ đại để theo kẻ tàn hoa bại liễu như ta đi khắp nơi sao?”

“Tàn hoa bại liễu?” Hẳn cười: “Ta rất thích từ này.”

“Ta đang hỏi người mà.” Ta lại giận.

“Nếu có nương tử rồi, đương nhiên ta phải kiểm chế tính phóng đãng, sau đó sẽ toàn tâm toàn ý bám theo nương tử.” Trả lời nghiêm trang.

“Ta lặp lại lần nữa, ta không phải nương tử tương lai của người, muốn tìm thì tìm người khác ấy.”

“Thế không được, chúng ta đã hẹn ước dưới ánh trăng, nàng không thể đổi ý.”

“Chứng cứ đâu? Ta muốn đổi ý thì đổi ý, với lại ta quả thật không nhớ rõ đã hẹn ước cái gì!” Không cãi được thì chơi xấu.

“Nguyệt lão trên mặt trăng đã sớm buộc hai chúng ta lại một chỗ. Bây giờ nàng có đổi ý cũng vô ích.”

Ai bảo nhà của Nguyệt lão ở trên mặt trăng? Mặt ta đổi sang màu gan heo. Tranh cãi một hồi, kết quả chứng minh kẻ có da mặt dày chính là kẻ có thể đổi trắng thay đen. Hoa Thành Cẩm thắng, mà ta, suýt chút nữa tức sùi bọt mép chết trên xe ngựa. Thật đúng là xe tặc, xe của hái hoa tặc...

Xe ngựa xóc nảy đi vào một trấn nhỏ rải đá, nhà nào cũng tường trắng ngói xám đặc trưng của Giang Nam. Chúng ta vào một khách sạn nhỏ, thuê hai gian phòng.

Ngồi trong sảnh gọi đồ ăn xong, bỗng nhiên Hoa Thành Cẩm sáp lại gần. Thân thể ta theo phản xạ lùi về phía sau, Hoa Thành Cẩm tất nhiên không để ý, hạ giọng nói: “Ta bận chút việc, đi một lát rồi về. Nàng ăn trước, không cần chờ ta.”

Ta nhìn thoáng ra cửa khách sạn, một bóng trắng mảnh mai lóe lên, ta cười thâm: Chó không bỏ được thói ăn phân, tên này tám phần là tái phát bệnh cũ.

Bây giờ ta mặc như người bình thường, áo vải quần thô, dùng trăm gỗ để búi kiểu tóc của phụ nhân, nhưng khi tháo khăn che mặt xuống vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt. Có lẽ cả ngày mệt mỏi xuống núi đi vội, thể xác và tinh thần đều kiệt quệ khiến ta không để tâm, kỳ thật từ lúc bước vào khách sạn chúng ta đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Ai bảo bên cạnh ta là Hoa Thành Cẩm hết như yêu nghiệt chứ?

Kết quả, chiếc đĩa của ta còn chưa gấp được hai lần, đồ ăn trong miệng còn chưa nhận ra được hương vị đã thấy vài đại hán người đầy mùi rượu lão đảo hướng đến chỗ ta.

Ta thầm thở dài một tiếng, sau khi ra ngoài, tuy đã chuẩn bị cho trường hợp như này, nhưng phiền toái nhảy tới vẫn khiến cho người ta đau đầu một phen.

Mấy đại hán dừng lại trước bàn, một gã trong đó phun hơi rượu nói: “Đại ca, con quỷ nhỏ này không tệ, ngon hơn Thúy Điệp ở Bách Hoa lâu, chỉ bằng mang về sưởi chân cho huynh đệ chúng ta đi.”

Nếu là cô nương tức phụ bình thường, nghe xong mấy từ ngữ ô uế như vậy đã sớm xấu hổ cắn phần muốn chết. Gương mặt ta không thay đổi gì, có điều cảm thấy mùi rượu nồng nặc trên người họ cực kỳ ảnh hưởng đến hứng thú ăn uống của ta. Nhưng căn cứ vào nguyên tắc người không đụng ta ta không đụng người, ta vẫn ăn cơm như thường, trong lòng thầm nghĩ: Tình huống này chắc gọi là chòng ghẹo nhỉ?

Như vậy, khi bị chòng ghẹo nên làm thế nào? Một, trước tiên tìm bóng mát dưới cổ thụ, nghĩa là người có lòng hiệp nghĩa, nam nhân có thể đứng ra bênh vực kẻ yếu. Nếu may mắn, nam nhân kia sẽ có dáng vẻ bất phàm tướng mạo đường đường, sau khi anh hùng cứu mỹ nhân còn có thể kết thành nhân duyên mỹ mãn, chắc, trong truyện đều nói thế. Ta nhìn sang bốn phía, kẻ xem trò vui chiếm đa số, những kẻ đó không nhân cơ hội dậu đổ bìm leo đã là may. Còn người ở bên cạnh ta, có thể bảo vệ ta không biết lúc này đã bị giai nhân nào câu hồn đi rồi.

Nếu không hưởng bóng mát dưới cổ thụ được, vậy thử phương án hai, tự lực cánh sinh. Đã từng luyện võ phòng thân của con gái, Taekwondo hay bí kíp thần công XX chưa? Ta nhìn tay chân mảnh khảnh của mình, lại quan sát mấy gã vạm vỡ trước mặt, tốt nhất cứ ngồi nghỉ cho khỏe.

Nếu tự lực cánh sinh không thành, đành phải sang phương án ba.

Thấy ta không phản ứng gì, có đại hán không kiên nhẫn: “Đại ca, chẳng lẽ ả bị điếc?”

Hán tử cầm đầu đập bàn: “Tiểu nương tử, tướng công đang nói chuyện với người đấy.” Nói xong, mấy gã quay ra nhìn nhau cười đắc ý.

Ta buông đĩa, chậm rãi đứng dậy. Căn cứ vào bước một của phương án ba, phải giả vờ nhu nhược. Nhu nhược là vũ khí tuyệt vời khiến người ta thả lỏng cảnh giác. Sắc mặt ta trắng bệch, thân thể run nhè nhẹ, hai tay nắm chặt mép bàn: “Các người muốn làm gì...”

“Không làm gì.” Hán tử đầu tiên nói tiếp: “Theo chúng ta đi một chuyến.”

“Đi... đi đâu?”

“Đương nhiên là theo chúng ta, cũng là theo các tướng công của người về nhà rồi.” Cả bọn cười dâm loạn.

Ta chán ghét nhú mày, miệng vẫn lắp bắp: “Không... Các người... Ta...”

Hán tử cầm đầu vội vàng nhào tới túm tay ta, ta chờ mãi giây phút này, thân hình nghiêng đi, hán tử kịp bắt lấy ống tay áo. Tiếp theo là một tiếng khóc thét, hán tử kia đã cầm tay của chính mình, nước mắt trào ra nhảy sang bên cạnh.

Đây là bước hai của phương án ba: Bình xị hơi cay. Đương nhiên thời đại này chưa xuất hiện thứ đó, nhưng trên thế giới có một loại người bất biến, tính cuồng nhiệt với việc chế thuốc của họ thế hệ sau còn hơn thế hệ trước. Ta đến Bích Thủy lâu mua điều cực phẩm, thường xuyên đi vào quán tiểu quan chính là để tìm cuồng nhân chế thuốc Vệ Phong Minh.

Vệ Phong Minh là một nữ tử không theo thói thường, đánh giá của người giang hồ về nàng tới bây giờ đều là nửa khen nửa chê. Nàng rất thích đến quán tiểu quan, muốn tìm nàng thực ra cũng là chuyện đơn giản. Vệ Phong Minh cảm thấy hứng thú với đề nghị làm thuốc phòng sói, vì thế mới có kẻ lòng dạ đen tối phải nhận đau đớn không chịu nổi như trước mắt ta đây.

Ta quay sang nói với mấy hán tử bên cạnh còn đang sửng sốt: “Hắn không sao, đau ba năm ngày rồi sẽ bình thường.”

Có một hán tử thừa dịp ta chưa chuẩn bị, tiến đến túm được tay ta: “Ả thói tha, huynh đệ chúng ta...” Lời còn chưa dứt, mồ hôi đã chảy xuống ròng ròng.

Ta ghét bỏ giấy tay ra, biểu tình ‘ngươi xong rồi’ nhìn người nọ, nói với những kẻ khác: “Đỡ hẳn đi gấp lang trung đi, chậm là không kịp.”

Thấy người nọ đau đến mức kêu không thành tiếng, đám còn lại đều sợ đến choáng váng, lát sau mới hoàn hồn, hung tợn trừng ta, miệng đầy từ ngữ ô uế cao giọng mắng ta rồi đỡ hai huynh đệ mình ra khỏi khách sạn. Mọi người xem trò vui lập tức tản đi, khách sạn yên lặng đến rợn người.

16. Chương 16: Hoa Thành Cẩm Lải Nhải

Hoa Thành Cẩm trở về chỉ kịp nhìn thấy màn này, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Ta bĩu môi: “Ngươi vừa mất đi một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.”

Hoa Thành Cẩm sững sốt một lúc, sau đó mới nói: “Về sau ta sẽ bồi thường cho nàng. Có điều, nương tử tương lai của ta quả nhiên thật dũng mãnh...”

Lời này ta thấy rất chối tai, gợi lên hình ảnh lúc trước La Thanh Thanh nhảy dựng lên mắng ta là ‘kẻ đánh đá’, vì thế ôn hòa trả lời: “Nếu muốn gọi ta là nữ nhân đánh đá thì cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.”

Hoa Thành Cẩm bị chặn họng, lắc đầu nở nụ cười trong chốc lát, lại thấy ta ngồi bất động một lúc bèn hỏi: “Nàng có muốn biết tình hình trong thành Gia Châu không?”

Tâm sự bị đoán trúng, ta tỏ ra khó chịu nhưng vẫn thấp giọng đáp: “Ta muốn biết La Thanh Thanh có ổn không?” Khi ta đi rồi, không biết Tiền Hạo Vân có trở mặt với nàng không.

Hoa Thành Cẩm liếc ta: “Chỉ La Thanh Thanh thôi sao? Nàng không muốn biết tình huống của Tôn gia ư?”

Ta rầu rĩ so vai: “Cả Tiểu Thu nữa, hy vọng nàng đừng bị người giận chó đánh mèo hay phải chịu tội thay ta.”

Hoa Thành Cẩm cười ha ha: “La Thanh Thanh và Tiểu Thu đều rất ổn, không ai bắt chẹt các nàng, đặc biệt là La Thanh Thanh.”

Nghe giọng hân hân là biết rõ bộ mặt thật của La Thanh Thanh, ta không khỏi mỉm cười.

Hoa Thành Cẩm nói tiếp: “Phó gia và Tôn gia loạn hết cả lên, nhất là Tôn gia. Tôn Thừa Nghiệp chạy đến Bích Thủy Lâu tìm tin tức của ngươi, lại bị báo rằng tin tức của ngươi đã bị mua đứt hoàn toàn, không thể tiết lộ cho bất cứ ai. Sau khi về nhà, Tôn lão gia Tôn phu nhân mới phát hiện con mình không những làm ra chuyện hoang đường như thế, còn khiến con dâu đi mất, Tôn lão gia liền nổi trận lôi đình, ra lệnh cho cửa hàng của Tôn gia ngừng buôn bán một tháng, dốc sức tìm kiếm tung tích của nàng.”

Ta chấn động, ngừng buôn bán một tháng? Tôn gia vừa bị thiệt hại nay còn muốn ngừng buôn bán? Quả thực là tai họa liên tiếp! Ta tăng thêm vài phần thiện cảm đối với cha mẹ chồng ‘chưa từng gặp mặt’ này.

“Ta mới phát hiện nương tử tương lai của ta có bề ngoài giống mèo nhỏ, bên trong lại là một lão hổ.”

Ta thản nhiên cười khê: “Ngươi đang nói đến chuyện ta mua đứt tin tức của Bích Thủy lâu ư?”

Hắn mang theo hứng thú gật đầu.

“Điều này ở Bích Thủy lâu là cực phẩm của cực phẩm.” Nhớ đến biểu tình kinh ngạc của chương quầy Bích Thủy lâu khi ta đưa ra yêu cầu, đến giờ trong lòng vẫn sảng khoái: “Từ trước tới nay không ai dám đưa ra yêu cầu hoang đường như thế ở Bích Thủy lâu. Cũng phải thôi, ngươi nghĩ xem, người ta chuyên môn bán tin tức, thế mà ta lại yêu cầu giữ bí mật tin tức của mình, có lẽ hơi kỳ quặc.”

“Thế mà họ lại đồng ý?”

“Đương nhiên không đồng ý, nhưng ta chỉ là một nữ tử chốn khuê phòng, không có người nào cần hỏi thăm tin tức.”

“Vậy vì sao nàng còn muốn mua đứt tin tức? Chẳng phải là phí tiền?”

“Ừm, lúc ấy chương quỳ cũng nghĩ thế. Trước đó ta đã từng điều tra Tôn Thừa Nghiệp, cho nên nói với chương quỳ rằng bọn họ điều tra quá tỉ mỉ cẩn thận, khiến cho phụ nhân tầm thường như ta cũng phải lo sợ. Ta đưa giá một ngàn lượng bạc, chương quỳ nghe xong cũng không khỏi do dự.” Một điều cực phẩm giá năm mươi lượng, ta dùng một ngàn lượng mua đứt tin tức cũng không phải không thể.

Hoa Thành Cẩm tràn ngập hứng thú: “Hắn không thể tự quyết định phải không?”

Ta gật đầu: “Chương quỳ nói muốn xin chỉ thị của lâu chủ, vừa vặn là lúc ấy lâu chủ Bích Thủy lâu cũng đang ở trong thành Gia Châu.”

Hoa Thành Cẩm nghe vậy liền sáng mắt.

Ta coi nhẹ ánh mắt chờ mong của hắn: “Không đâu, ta cũng muốn đến gặp lâu chủ tuyệt thế vô địch theo lời đồn kia lắm, nhưng rốt cuộc chỉ có chương quỳ đi xin chỉ thị, ta vẫn đứng tại chỗ... Đã thế lâu chủ kia còn đòi thêm năm trăm lượng...” Ta thở dài, khi đó ta gần như phải đưa hết số tiền riêng của mình, đứt gan đứt ruột một phen... Có điều lâu chủ Bích Thủy lâu cũng đã đi sai một nước cờ, bây giờ chắc Tôn gia sẵn lòng dùng cả vạn lượng bạc để mua tin tức của ta, nhưng tiền đến đã muộn rồi. Không biết hiện tại lâu chủ Bích Thủy lâu có xót ruột hay không, ha ha, coi như hòa nhau một ván.

Trên mặt Hoa Thành Cẩm không xuất hiện vẻ thất vọng hay chán chường, hắn bắt đầu tò mò đánh giá ta: “Thứ trên người nương tử... ôi... không phải dùng để đối phó ta đó chứ?”

“Cái đó thì chưa biết.” Ta cười xấu xa, nói nhiều như vậy, sự lo lắng đối với La Thanh Thanh và Tiểu Thu cùng ấy nấy dành cho nhị lão dần dần nhạt đi. “Nếu ta chờ người trở về cứu mỹ nhân thật, nói không chừng đứa nhỏ cũng phải ra đời rồi...”

Lời này làm hắn bị đả kích lần thứ hai. Hắn đáng thương rên rỉ: “Ta sai rồi... lần sau tuyệt đối, tuyệt đối ta sẽ không để nương tử tương lai ở lại một mình nữa...”

Ta nhướn mày, còn có lần sau? Nhưng nhìn bộ dạng ăn năn hiếm có của hắn, ta vẫn cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Khi rót nước trà cho ta, Hoa Thành Cẩm thần bí thì thầm: “Chẳng lẽ nương tử tương lai quen biết Vệ Phong Minh?”

Ta khó hiểu: “Vệ Phong Minh thì làm sao? Chẳng phải kẻ xấu xa gì, quang minh chính đại nói lớn cũng được mà, cần gì giấu diếm che đậy thế?”

Hoa Thành Cẩm giật mình: “Nàng thật sự quen biết Vệ Phong Minh sao?”

Ta liếc hắn bằng nửa con mắt: “Đương nhiên, người cho là thuốc bột trên người ta kiếm từ đâu ra?”

Lúc này, mặt hắn thật sự biến sắc: “Mau cắt đứt liên hệ với nàng ta! Ta không muốn nương tử tương lai của mình bị bà điên kia đầu độc!”

“Còn lâu!” Ta chậm chậm đưa trà lên nhấp một ngụm, ta mới cùng Vệ Phong Minh tạo ra hai loại thuốc phòng sói, một loại rắc trực tiếp lên quần áo, một loại xoa trên người. Ta rất thích loại thứ hai, cảm giác khi xoa lên như kem dưỡng, trước khi xoa loại này phải uống thuốc giải độc, kết hợp với thuốc bôi da, không chỉ phòng sói, còn có thể dưỡng da làm đẹp. Ta và Vệ Phong Minh đã chuẩn bị đem bán thuốc này để kiếm chút tiền.

Hoa Thành Cẩm đen mặt.

Ta uyển chuyển đứng lên, miệng nói một mỗi, nhưng thực tế là vừa rồi bị hai kẻ kia đụng chạm, bây giờ toàn thân khó chịu, chỉ cảm thấy bồn bồn, muốn nhanh nhanh về phòng vứt quần áo rồi tắm rửa.

Hoa Thành Cẩm gọi lại, lấy một gói mút đào đưa cho ta: “Nàng không ăn gì cả, nửa đêm chắc sẽ đói.”

Ta nghiêng đầu, sao người này biết ta thích ăn mút đào? Vừa nhấc mút đào, ta đã nghĩ đến vị chua chua ngọt ngọt của nó, vì thế vươn tay cầm lấy, vui vẻ cười với hắn rồi chuẩn bị về phòng.

Hoa Thành Cẩm phía sau còn lải nhải, không nội dung gì khác ngoài việc Vệ Phong Minh độc ác như thế nào, khó chịu như thế nào. Ta mắt điếc tai ngơ.

Rốt cuộc, trước khi ta muốn đóng cửa phòng, Hoa Thành Cẩm nói: “Ngày mai không thể đi đường lớn, chuyện rắc rối hôm nay mà bị thám thính, người của Tôn gia Phó gia nhất định sẽ đuổi tới ngay lập tức.”

Ta gật đầu, tỏ vẻ biết.

“Còn nữa, trước khi ngủ nhớ phải xem cửa sổ đã cài chặt hay chưa, buổi đêm lạnh, nhớ phải đắp chăn cẩn thận, có chuyện gì cứ gõ vào tường hoặc kêu to, ta ở ngay phòng bên cạnh...”

Ta nhìn hắn, ra hiệu xem hắn còn muốn nhắc gì nữa không.

Hắn tắt bật bổ sung không ngừng: “Còn nữa còn nữa, đừng để bà điên Vệ Phong Minh xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta được không...”

Ta trầm giọng: “Người có biết bây giờ mình rất giống một bà lão lắm lời không hả?”

Hoa Thành Cẩm lập tức ngậm miệng.

Ta đóng cửa.

Thế giới này yên tĩnh.

17. Chương 17: Mưa Lớn

Bầu trời u ám, mưa tầm tã. Ta và Hoa Thành Cẩm bắt đắ dĩ ngồi trong xe ngựa chật hẹp, thở dài chán nản. Không đi được đường lớn bèn đi đường bé, ai ngờ xe ngựa vừa vào núi nhỏ, mưa to đã ào ào đổ xuống. Ta than thở, đáng ra hôm nay không nên ra khỏi cửa.

Thử tán gẫu với Hoa Thành Cẩm, đề tài rất rộng, từ chuyện lạ tin hay trên giang hồ đến chuyện quây quần bí của Bích Thủy lâu. Không biết là ai gợi đề tài, nói đi nói lại chuyển sang thân phận của Hoa Thành Cẩm.

Hoa Thành Cẩm cười khổ k, hắn vốn chỉ muốn nói vài câu với các cô nương xinh đẹp, nào biết nói xong thì các cô nương đó đều ầm ĩ hết cả lên, đòi hắn thành thân với các nàng. Hắn vừa từ chối đã phải gánh cái thanh danh hái hoa tặc trên lưng, đó chính là oan khuất lớn nhất trên đời.

Trong lòng ta phản đối, ai mà biết người đi tìm cô nương xinh đẹp có ý gì, hơn nữa người mang bộ dạng họa thủy như vậy, đứng im thín thút cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, đã thế lại còn chủ động, rõ ràng là đùa cợt tình cảm của cô nương nhà người ta, càng không thể tha thứ. Ta càng nghĩ càng giận, rốt cuộc không nhin được đá một phát, Hoa Thành Cẩm không phòng bị cũng không ngờ đến, lập tức lăn xuống xe ngựa một cách hoa lệ.

Ta chờ trong chốc lát, thấy Hoa Thành Cẩm vẫn chưa bò lên mới chậm chạp vờ lẽ trời đang mưa to, ta ngồi trong xe ngựa không rõ địa hình bên ngoài thế nào, chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện? Vừa nghĩ vậy, ta lập tức vén màn xe, quang cảnh mờ mịt như sương khói, mưa dội ồ ạt xuống lá cây phát ra âm thanh rào rào, Hoa Thành Cẩm ngã cách xe ngựa khoảng hai ba thước, ta không biết rõ tình trạng của hắn, chỉ thấy quần áo đã thấm đẫm nước mưa.

“Hoa Thành Cẩm!” Ta gọi một tiếng, không nghe hắn đáp lại.

Ta vô cùng lo lắng, không màng đến mưa ướt vội vàng nhảy xuống xe ngựa. Chuyện nhảy từ trên xe xuống vốn cực kỳ đơn giản với ta, nhưng ta quên mất mặt đất lầy lội dưới chân rất trơn. “Ai ôi!” Ta té ngã, đau đớn dữ dội truyền đến từ mắt cá chân, nước mắt trong giây lát đã nhòe hốc mắt.

Ta biết mình bị trọ chân. Đây là lần đầu tiên ta trọ chân, hồi xưa ta còn tự hào trước mặt nam nhân kia về chuyện này, người đó cười lớn ôm vai ta nói: Nếu người có dây thần kinh thô như em còn có thể trọ chân, vậy chẳng phải những người còn lại đi bước nào trọ bước đấy sao? Nay ta trọ chân thật rồi, người đó không còn bên cạnh ta nữa, không biết hấn có ổn không, có vui vẻ hài lòng như trước không? Hay là có gia đình khác, như lời Vương lão nói, đã có hạnh phúc mới của mình... Vì sao ta không thể vĩnh viễn ở bên cạnh hấn, nghe hấn nói, nhìn hấn cười? Vì sao ta lại đập đầu vào bức tượng chết tiệt kia, đi đến một thế giới không có hấn...

Hoa Thành Cẩm nghe thấy tiếng kêu của ta, thân đầy bùn đất nhảy lên từ vũng bùn, vừa lo lắng vừa tự trách ngồi trước mặt ta: “Nàng sao rồi?”

Thấy hấn như vậy, ta biết vừa rồi hấn chỉ giả vờ giả vịt ngã trên mặt đất, nhưng hiện tại ta đang hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc của bản thân, căn bản không muốn cãi nhau. Hấn thấy ta ôm chặt mắt cá chân bèn nhướn mày, kéo tay ta khoát lên cổ hấn, vội bế ta lên.

Ta như bị điện giật, giãy dụa điên cuồng: “Đừng đụng vào ta, người điên rồi à?” Trên người ta vẫn còn thuốc phòng sói của Vệ Phong Minh, đặc biệt là trên tay, chạm vào sẽ rất đau.

Hoa Thành Cẩm không nói lời nào, động tác rất nhẹ nhàng đặt ta xuống xe ngựa, lau nước mưa trên mặt ta rồi kéo màn xe xuống.

Ta ngẩn ra, trong lòng mắng tên gốc này tồi tệ: “Sao tự nhiên muốn tắm mưa thế? Không lên nữa à?”

Ngoài xe ngựa truyền đến giọng Hoa Thành Cẩm: “Quần áo nàng ướt rồi, thay đi đã.”

Ta đỏ mặt, không nói gì nữa, vội vàng thay quần áo sạch, trong xe ngoài xe rất yên lặng, chỉ còn tiếng mưa dường như không muốn ngừng vẫn còn rơi lộp độp.

Khi ta gọi Hoa Thành Cẩm lên, mái tóc đen nhánh của hấn đã dính bết vào mặt, cả người ướt đầm như một con thủy quái lên cạn. Hấn lấy lại vẻ cốt nhả lúc trước, tựa như nam nhân vừa rồi nhíu mày nhìn ta không phải hấn, ngồi xuống một góc của xe ngựa, mắng ngấm nước của xe dần dần loang ra.

Trên vạt áo hấn còn vết bùn lớn, ta quan tâm nhắc: “Người không thay đồ sao? Cẩm lạnh đấy.”

Hấn cười: “Không cần, ta có võ công, chuyện này không vấn đề.”

Bỗng nhiên ta nghĩ, nếu hấn hấn thay quần áo tất nhiên ta sẽ phải ra khỏi xe, chúng ta không chuẩn bị ô che mưa, cứ lẩn quẩn vòng vòng như thế... Vốn tưởng rằng hấn sẽ thừa dịp này trêu chọc một phen, nào ngờ lại không, tự nhiên ta cảm thấy không được tự nhiên...

Hoa Thành Cẩm tự trách: “Ta không chuẩn bị chu đáo, chẳng có thuốc thang gì cả, nàng có thể chịu được đến thành trấn tiếp theo không?”

Ta xoa xoa mắt cá chân đang đau buốt, gật đầu, dòng suy nghĩ miên man về những chuyện trước đây chậm rãi tiêu tan, tâm trạng dần dần bình tĩnh trở lại.

Hấn tự giễu nói: “Trước đây ta quen đi một mình, cho tới giờ cũng không nghĩ đến chuyện ra ngoài phải chuẩn bị những gì.”

Ta mím môi: “Người coi ta là gánh nặng ư?”

Hấn vội vàng phủ định: “Đương nhiên không phải, ta đang nghĩ nếu sau này thành thân thì cần thay đổi cách sống trước đây, phải quan tâm chu đáo cho nàng.”

Hấn nói nghiêm trang, mặt ta lập tức đỏ ửng, độ ẩm trong xe ngựa dường như tăng cao, ta không nhịn được xì một tiếng: “Tay người đau không?” Đưa cho hấn một bao giấy: “Nè, thuốc giải. Vừa rồi chắc người đau lắm, xoa đi!”

Hấn rạng rỡ hấn lên: “Biết ngay nương tử tương lai không nỡ để ta chịu khổ mà.”

Ta hừ lạnh một tiếng: “Ta còn tưởng rằng người có võ công thì không sợ chất độc ấy chứ.”

Hoa Thành Cẩm lè lưỡi với ta.

Mưa tạnh trời quang, xe ngựa đi qua một hồ nước, Hoa Thành Cẩm xuống xe lấy nước, ta cũng nhân cơ hội ra ngoài hít thở không khí trong lành. Cẩn rằng nhẩn mặt khắp khiêng tới một tảng đá gần xe, ta cố sức ngồi lên. Xa xa, rặng núi ẩn hiện, nhuộm xanh một mảnh rừng, gần hơn là mây khói lượn lờ, mặt hồ gợn lên từng đợt gió nhẹ mát rượi. Lúc này Hoa Thành Cẩm đã mang nước về, đổi bộ áo màu tím, thắt lại tóc, buộc ngọc quan, tua bạc buông bên má. Ta nhếch môi, trong lòng tán thưởng mỹ nhân, cảnh đẹp.

Hoa Thành Cẩm thoáng ảo não nhìn y phục của mình, bộ đồ phu xe chỉ có một, nay mặc quần áo đẹp của hần để lái xe, thực sự cảm thấy chẳng ăn nhập gì cả. Thấy ta ngồi trên tảng đá nhìn hần cười, hần thở dài nói một tiếng: “Lạnh.”

Ta sờ tảng đá lớn dưới thân, lắc đầu: “Không sao cả.”

Một tiếng gọi khê truyền đến: “Hoa Thành Cẩm!”

Ta ngẩng đầu nhìn một thân ảnh màu xanh từ xa đến gần. Người tới khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc y phục màu xanh, đầu vấn song hoàn kế, mày như liễu, cặp mắt thanh tú nén giận, trong tay cầm bảo kiếm màu bạc, khí thế ào ạt. Tiến lại gần, mắt phượng của nữ tử trợn lên: “Thì ra đúng là tên tặc nhân chết tiệt nhà ngươi!”

Ta khó hiểu đưa mắt về phía Hoa Thành Cẩm, hần nhún vai cười bất đắc dĩ: “Nàng là Thanh Loan.”

18. Chương 18: Hiệp Nữ Thanh Loan

Hai hàng lông mày của Thanh Loan nhíu lại, chân vừa ngừng, miệng đã kêu khê: “Hoa Thành Cẩm!” Về mặt kia rõ ràng là đang thăm oán ‘vì sao chàng không để ý tới ta’?

Có điều Hoa Thành Cẩm không hề đếm xỉa, chỉ chăm chăm phủi vạt áo, đáp: “Không cần to tiếng thế, ta còn chưa điếc.” Đây là lần đầu tiên ta thấy Hoa Thành Cẩm có thái độ thờ ơ với cô nương, lòng hiếu kỳ lập tức trỗi lên.

Thanh Loan nghe vậy liền đỏ mặt, xấu hổ rút kiếm: “Ta từng nói nếu gặp tặc nhân nhà ngươi lần nào sẽ giết lần ấy.” Hoàn toàn không để ý đến việc bên cạnh Hoa Thành Cẩm còn có một người qua đường A tạm thời không tiện di chuyển.

Hoa Thành Cẩm vọt sang bên cạnh, nhảy lên nhảy xuống vài lần rồi dừng ở một chỗ mà nếu bọn họ có đánh nhau cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự an toàn của ta. Thanh Loan đuổi sát hần, bên hồ mịt mờ sương mù, hai thân ảnh một xanh một tím không ngừng xoay chuyển, ngân kiếm trong tay Thanh Loan vờn múa, ánh kiếm bắn ra bốn phía.

Ta từng nghe người thuyết thư ở Bích Thủy lâu nói về Thanh Loan, nàng là nữ hiệp khách hành hiệp chính nghĩa nổi danh trong chốn giang hồ, có võ công tu vi cao cùng diện mạo xinh đẹp vô song, từng đại chiến với nhị đương gia của Tứ Hải tiêu cục ngoài Hoàng thành, khiến vị nhị đương gia không việc ác nào không làm kia phải cúi đầu nhận tội, còn nhiều lần trợ giúp triều đình, có danh tiếng ở cả hắc đạo bạch đạo. Về phần ‘Hiệp nữ Thanh Loan đại chiến Hoa Thành Cẩm’ cũng là chuyện thật, chẳng qua nghe đồn Hoa Thành Cẩm là kẻ gian xảo, so hơn trăm chiêu với hiệp nữ Thanh Loan xong cảm thấy không địch lại, vì thế sử dụng ám chiêu, bỏ trốn mất dạng. Thanh Loan thấy tặc nhân âm hiểm giả dối, bèn tuyên bố nguyện vọng trước mặt hắc đạo bạch đạo: Gặp Hoa Thành Cẩm, phải giết.

Cơ mà nhìn thoáng qua ta đã cảm thấy không đúng lắm. Xa xa tưởng như hai bóng người đang tranh đấu, nhưng nhìn kỹ thì bóng tím chỉ đang tránh né và hồ hững trả đòn, kiếm quang trong tay bóng xanh tuy dữ dội nhưng không tạo nên được một chút uy hiếp nào đối với bóng tím.

Cước bộ của bóng xanh hơi lão đảo, hạ bàn không vững, kiếm quang thoát nhìn sắc bén mà không đủ cương mãnh, cường độ vùng kiếm lại quá lớn, ta buồn cười nghĩ, lát nữa nhất định sẽ mỏi ngón đau tay, tốc độ vẫn chậm hơn bóng tím. Đây quả thực là nữ hiệp xinh đẹp cơ trí lại dũng mãnh hơn người theo lời đồn sao?

Kiểu này á, coi như cũng tự bảo vệ được mình đi. Ta cười mấy tiếng châm biếm, lời đồn trong giang hồ không thể tin tưởng, rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương vừa mới trải đời, sao đã nhảy vọt trở thành nữ hiệp người người kính trọng, không khỏi quá cường điệu.

Cầm thấy tê nhạt vô vị, tầm mắt lập tức dời đi, hai tay ta vẫn chống ra đằng sau để ngồi trên phiến đá, nhìn non sâu nước thăm phương xa, gió mát thổi tới dường như thoang thoang mùi cỏ xanh, con đường tương lai có lẽ sẽ giống cảnh sắc này, có non có nước, còn có hình ảnh con người, tầm nhìn mơ hồ nhưng tâm tình lại sáng khoái. Vào thời khắc này, ta cảm thấy vô cùng may mắn rằng mình có thể đi đến thế giới không có hắc, để ta có thể là chính mình, chuyên tâm đi trên con đường của mình.

Bỗng tiếng gió truyền đến vài tiếng kêu khê, ta miễn cưỡng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy tình huống đã thay đổi. Hoa Thành Cẩm có vẻ khó khăn với việc tránh né, thân hình không thể duy trì sự linh hoạt phiêu dật như lúc đầu, mà Thanh Loan tuy hơi mệt mỏi nhưng tay vẫn khuơ không ngừng, chiêu nào cũng bức bách, tựa như thật sự muốn kết liễu Hoa Thành Cẩm.

Trong nháy mắt, Hoa Thành Cẩm đã nhảy lên một cây cổ thụ bên hồ, chim chóc lập tức hoảng sợ vút lên thành đàn. Ta ngạc nhiên, đang yên đang lành sao lại lên cây? Chắc Thanh Loan cho rằng Hoa Thành Cẩm đã thể suy sức yếu, cũng nhanh chóng vọt đến dưới tàng cây.

Một màn kinh khủng diễn ra. Nơi có chim ắt sẽ có... phân chim. Người bị kinh ngạc đôi khi cũng không khống chế được việc đại tiểu tiện, huống chi là chim? Hơn nữa còn là một bầy chim... Vì thế, một cảnh thối mùi tươi sắc khiến cho người ta mở rộng tầm mắt đã hoa lệ rơi xuống đầu hiệp nữ Thanh Loan xinh đẹp của chúng ta...

Chứng kiến vô công tệ hại của Thanh Loan, ta cho rằng không thể tin được lời đồn trên giang hồ, nhưng màn này lại khiến ta đổi ý, sự tình gì cũng không tuyệt đối, vô công cái thể của Thanh Loan là giả, nhưng Hoa Thành Cẩm dùng ám chiêu là thật... Người này đúng là rất tài tình, ta cười đến suýt nội thương.

Thanh Loan cũng sửng sốt, nữ hài tử đều có tính chung là thích làm dáng, sao chịu được sự trêu chọc như thế? Thanh Loan giận tím mặt, cuối cùng cũng phóng lên cây, ào tới chém Hoa Thành Cẩm. Hoa Thành Cẩm vẫn né trái tránh phải không trả đòn như trước, nhưng lần này Thanh Loan thật sự nổi giận, nàng thừa dịp Hoa Thành Cẩm còn chưa đặt chân mà phi ra thứ ám khí gì đó.

Hoa Thành Cẩm tất nhiên không ngờ Thanh Loan sẽ dùng ám khí, đáng tiếc không thể xoay người trên không trung, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, tay trái của hắn phóng ra một dải lụa trắng, cuốn lấy cành cây gần nhất để mượn lực chuyển thân. Đáng tiếc lụa trắng vẫn bị ám khí của Thanh Loan cắt đứt, 'roạt' một tiếng, lụa trắng tuột khỏi tay Hoa Thành Cẩm, hắn rơi bùm xuống hồ.

Nhìn cảnh nguy hiểm này, ta sớm ngây ngẩn đương trường, không biết được rốt cuộc cảm giác trong lòng là gì, cho đến khi Hoa Thành Cẩm chìm xuống hồ, tim ta mới đột nhiên thất lại, áp lực chèn xuống ngực không thở nổi, không màng đến đau đớn dưới chân, ta đứng lên nhìn ra mặt hồ phía xa.

Mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng. Ta cắn chặt môi dưới, không biết Hoa Thành Cẩm có biết bơi hay không, hình như hơi thở cũng hỗn hển hơn. Thanh Loan xuống cây, ngồi bên hồ lau rửa hết dơ bẩn trên người, đợi trong khoảng thời gian ba nén hương, xác định Hoa Thành Cẩm sẽ không lên nữa mới thản nhiên quay lại. Khi đi qua ta, nàng khinh miệt liếc ta một cái, nhếch mép xem thường.

Ta nhặt một cành cây để chống, bước đến hồ nước la đà sương mờ kia, đầu óc đã hoàn toàn rối loạn, ngộ nhớ, ngộ nhớ Hoa Thành Cẩm gặp chuyện không may... Nếu không phải vì ta, nếu hắn không đưa ta đến đây thì đã không gặp Thanh Loan. Lúc này ta mới hiểu Hoa Thành Cẩm thật sự không phải kẻ xấu, hắn không giống như lời người đời đồn đại, cũng không làm chuyện ác tà trời gì cả... Nước mắt rưng rưng sắp sửa trào khỏi hốc mắt, ta há miệng, cổ họng đau như bị thiêu đốt. Hoa Thành Cẩm, xin người đó, đừng chết.

Tiếng nước chọt xôn xao, một bóng người trôi lên theo tư thế mỹ nhân ngư xuất thủy, dập dềnh trên mặt nước, thấy ta đang ngơ ngác trên bờ liền nhe răng cười.

Ta chau mày, nước mắt lập tức bị khóe mắt cười thành hình trắng non mà chảy xuống, ta len lén vươn ngón trở lên lau nhẹ: "Người đứng là tên gốc."

Ta hỏi Hoa Thành Cẩm vì sao thân thủ của Thanh Loan lại kém như vậy. Hoa Thành Cẩm đáp vài câu ngắn gọn là ta hiểu được đại khái. Đơn giản vì Thanh Loan là đại tiểu thư của đệ nhất sơn trang gì đó trên giang hồ, đệ tử quan môn của vị cao nhân gì đó có vẻ rất nổi, không xem mặt tăng cũng phải xem mặt phật, ai cũng nhường nường ba phần. Nếu có kẻ nào không hiểu chuyện dám ra tay đánh nường bị thương hay không nề mặt mũi nường, vậy thì chuẩn bị tốt cho việc bị đuổi giết đi... Hoa Thành Cẩm nói ta cũng sợ phiền toái mà.

Ta làm bầm, nữ hiệp Thanh Loan kia có vẻ vừa ý người á, sao người lại đối xử với nường như vậy, ghét nường ư?

Sắc mặt Hoa Thành Cẩm trở nên khó nhìn, lập tức gật đầu trả lời: Rất ghét, nường nghĩ rằng suốt ngày mặc áo xanh sẽ thực sự biến thành chim thanh loan sao?

Ta nghĩ đến tính tình mạnh mẽ ngang ngược của Thanh Loan, lại nghĩ tới Hoa Thành Cẩm tiếp kiêu chiêu của nường hệt như đùa với trẻ con, bèn nở nụ cười trên nỗi đau của người khác.

Đáng! Hoa Thành Cẩm, đúng là nên cho người đến điều trị người.

19. Chương 19: Người Đến Ngoài Ý Muốn

Bởi vì vết thương ở chân, đại phu cứ dặn mãi không thể di chuyển xóc nảy, ta và Hoa Thành Cẩm đành ở một thị trấn nhỏ vài ngày liên tiếp. Chân vừa có dấu hiệu khá hơn, ta đã vội vàng thu dọn đồ đạc muốn chuyển đến chỗ khác hít thở không khí. Nơi này quá nhỏ.

Toàn bộ chỉ có một con đường, hai bên không phải ruộng nương bát ngát thì là thôn trang mênh mông. Mỗi một con đường đi quanh quần chằng đến nửa khắc đã hết, ta thầm nghĩ, đời này không muốn phải trải qua cuộc sống như vậy.

Trong thị trấn chỉ có một khách sạn, rất ít người đến ở. Khi ta và Hoa Thành Cẩm ra sức tranh chấp bọc đồ, Hoa Thành Cẩm kiên quyết muốn ta dưỡng thương xong hẵng đi, ta liếc mắt ra cửa thấy một người nhìn ta cười. Ta thở dài nói với Hoa Thành Cẩm, tất cả là tại người, nếu chúng ta đi sớm một chút đã không đụng phải cái tên khẩu phật tâm xà này rồi.

Hoa Thành Cẩm quay đầu nhìn, ngượng ngập cười với ta, sau đó ném bọc đồ của ta từ ngoài cửa vào sương phòng.

Tên khẩu phật tâm xà đi đến trước mặt ta, cúi chào: “Đã lâu không gặp tẩu tử.”

Ta phẩy tay: “Tẩu tử cái gì, bây giờ ta đã không còn là tẩu tử của người. Ta cứ tưởng người không muốn gặp lại ta nữa chứ, Tiền huynh đệ.”

Đúng vậy, người tới là Tiền Hạo Vân. Hoa Thành Cẩm đứng bên cạnh chêm một câu: “Ý trời đó, đây là ý trời.”

Ta hung hăng lườm hắn: “Ý trời cái đầu người.” Hoa Thành Cẩm vẫn mặt dày đeo bám bên cạnh ta, mắt hoa đào cong cong thành hình trăng khuyết, trên mặt không hề có vẻ xấu hổ.

Tiền Hạo Vân nay đã làm ăn thuận lợi, tất nhiên lời nói cũng thẳng tuồn tuột: “Tẩu tử nói đúng, tiểu đệ cũng từng nghĩ sẽ không thể gặp lại tẩu tử. Nhưng lần này tiểu đệ đặc biệt tới tìm tẩu tử vì được Tôn huynh ủy thác, cho nên không thấy không được.” Nói xong còn giả bộ thở dài.

Ta liếc sang Hoa Thành Cẩm đứng cạnh, thấy vẻ mặt tươi cười vốn có của hắn đã biến mất tăm mất tích. Ta cụp mắt: “Nếu đã vậy, hẵng Tiền huynh đệ có nhiều điều muốn nói với ta, chi bằng chúng ta vào trong nói chuyện.”

Tiền Hạo Vân đáp: “Tiểu đệ cũng có ý này.”

Chỉ còn Hoa Thành Cẩm mặt mày ảo não đứng tại chỗ.

“Ta cứ nghĩ sau chuyện kia Tiền huynh đệ cũng không muốn gặp mặt Tôn Thừa Nghiệp, ai ngờ người còn có thể giúp hần.” Bởi vì cảm xúc quá mâu thuẫn, ta không cố kỵ gì cả, lời nói ra như mũi dao đâm người.

Sắc mặt Tiền Hạo Vân thoáng sững sờ, sau đó buồn phiền nói: “Dù sao ta và Tôn huynh cũng có tình nghĩa lớn bên nhau từ nhỏ...” Thấy vẻ mặt mĩa mai của ta lại bổ sung: “Chuyện làm ăn không phải hai ba câu có thể nói xong, lúc trước ta làm vậy quả thực cũng có lý do riêng. Đừng nhắc đến ta nữa, tẩu tử, xin cho ta có nghi vấn này, tẩu thật sự có thể quên Tôn huynh sao?”

Ta châm biếm: “Hôm nay người đến để làm người hòa giải phải không? Nhưng nếu không vì hồi trước người giật dây Dương Vi dụ dỗ Tôn Thừa Nghiệp, há hôm nay phu thê lại có kết cục mỗi người một ngã?”

Hần cười khổ: “Phải phải phải, chuyện đó quả thực là lỗi của tiểu đệ, tiểu đệ hồ đồ. Tiểu đệ xin nhận lỗi với tẩu tử, liệu tẩu tử có thể tha thứ cho ta và Tôn huynh, trở về bên cạnh Tôn huynh được không?”

Ta uống ngụm trà, dồn nén khó chịu trong lòng: “Chưa nói đến việc ta và Tôn Thừa Nghiệp đã cạn tình cạn nghĩa, người cho là sau khi giúp người giành lấy vụ làm ăn kia ta còn có thể trở lại Tôn gia sao?”

Tiền Hạo Vân nghiêm mặt nói: “Tiền Hạo Vân ta có thể thề, chuyện đó ta tuyệt đối không tiết lộ nửa chữ.”

Lòng ta nghĩ: Đường nhiên người không thể tiết lộ, việc kia là do người chủ trương cơ mà. “Không tiết lộ thì đã sao? Phó Tĩnh Nhã ta dù gì cũng xuất thân tiểu thư danh gia vọng tộc, phân biệt rõ ràng lễ nghĩa liêm sỉ, hần phụ ta là bất trung, ta lừa hần là bất nghĩa. Hai bên không còn gì để nói, chỉ độc phần uất, làm thế nào mới có thể nắm tay như thuở xưa?”

“Chuyện này...” Tiền Hạo Vân nghẹn lời, đây có vẻ thất bại lớn nhất của hần. Rõ ràng là người khởi xướng, nhưng nay ba tác lữ chỉ có thể áp úng trong miệng mà thôi.

“La Thanh Thanh có ổn không?”

“Ổn.” Tiền Hạo Vân trả lời theo phản xạ, hần không ngờ ta sẽ nhắc đến La Thanh Thanh.

“Thanh Thanh là cô nương tốt, có điều số phận không may mắn, phải chịu rất nhiều đau khổ. Nếu bây giờ nàng đã là người của người, tuy ta không có tư cách gì nói những lời này, nhưng vẫn hy vọng người có thể đối xử tốt với nàng, đừng để nàng chịu khổ lần nữa.”

Nhắc tới La Thanh Thanh, vẻ mặt Tiền Hạo Vân trở nên mơ màng, ánh mắt cũng dụ đi rất nhiều: “Tẩu tử nói phải, ta sẽ không để Thanh Thanh khổ cực.”

Đường như chợt nghĩ tới điều gì, Tiền Hạo Vân nói: “Nguyên nhân tẩu tử không muốn trở về với Tôn huynh có phải liên quan một phần đến nam nhân ngoài kia không?”

Đây là ý gì? Cho rằng ta không quay về vì có tình nhân bên ngoài, hoặc đã bỏ trốn cùng hần tử ư? Giận dữ bùng lên, ta vỗ mạnh xuống bàn: “Người, người...” Tức giận đến mức không nói thành lời.

Thấy ta kích động như vậy, Tiền Hạo Vân giật mình, hiểu rằng lời nói vừa rồi của mình đã gây ra hiểu lầm, hần vội vã giải thích: “Tẩu tử đừng nóng, tiểu đệ không có ý đó. Tiểu đệ chỉ muốn biết thân phận của người kia, hần có mưu đồ gì không, dù sao một mình tẩu tử ra ngoài không được an toàn cho lắm.”

Ta nhíu mày quát: “Người đó là bằng hữu của ta.” Liếc mắt nhìn hần, cơn giận vẫn chưa tiêu tan: “Tiền huynh đệ đã bươn trải thương trường bao năm, vì sao không thể ăn nói cho rõ ràng? Chừng mực phải trái mà cũng không hiểu sao?”

Ta biết thừa vừa rồi hần cố ý nói vậy, vì thế bưng trà tiễn khách. Tiền Hạo Vân vội nói: “Tẩu tử hiểu cho, vừa rồi tiểu đệ quả thực hồ hồ, nhất thời nói không suy nghĩ, không hề có ý vu tội tẩu tử. Thật ra, lần này Tôn huynh cũng đi tìm tẩu tử.”

Ta nheo mắt, đặt chén trà đang bưng dở xuống, nghe Tiền Hạo Vân tiếp tục: “Lần này đi tìm, Tôn huynh nói nếu tẩu tử không về nhà mẹ đẻ hần đã ra ngoài giải sầu, hần nói theo tính cách của tẩu tử tất nhiên sẽ thích cảnh sắc tú lệ phía Nam, bèn chia chúng ta làm hai nhóm, hần tìm hướng Nam, ta tìm hướng Bắc. Ai ngờ...” Hần cười khổ.

Ta đỡ lời: “Ai ngờ ta lại không thích phong cảnh tú lệ, chỉ yêu non sông tráng lệ phương Bắc, đại mặc cô yên, cuối cùng gặp phải người.”

Tiền Hạo Vân chỉ mím môi cười.

Ta phát tay: “Chuyện này chẳng phải càng chứng tỏ duyên phận của ta và Tôn Thừa Nghiệp đã đứt rồi ư?”

“Từ sau khi tẩu tử rời nhà, Tôn huynh đồn đáo khắp nơi hỏi thăm tìm kiếm. Bây giờ, hần... tựa như đã trở thành một người khác. Tôn bá phụ bá mẫu nghiêm khắc dạy dỗ một phen, nay hần cũng không còn lưu luyến lầu xanh kỹ viện, còn Dương Vi...”

Ta nâng mắt nhìn.

Ánh mắt Tiền Hạo Vân mỉm cười: “Tôn huynh đọc thứ tẩu tử để lại, biết được chuyện của nàng ta rồi tất nhiên sẽ không nữu kéo nữa, đuổi nàng ta đi. Ai ngờ, nàng ta bám được người từ kinh thành đến làm ăn, nghe đâu là một vị quan, đi theo đến kinh thành rồi.”

Dương Vi quả thực có bản lĩnh, ta suy nghĩ, bắt trượt một người lại có thể nhanh chóng tóm lấy một người khác, đúng là tài giỏi.

“Nếu tất cả tật xấu của Tôn huynh có thể sửa chữa, tẩu tử sẽ đồng ý về nhà sao?”

Ta cười tươi như hoa nói: “Chớ không bỏ được thói ăn phân.”

20. Chương 20: Cho Gà Ăn

“Cục cục cục, cục cục cục, Tiểu Lô Hoa, Tiểu Hoàng Hoa, mau tới đây ăn cơm nào, cục cục cục...” Một tay ôm rổ nan, một tay vung trâu và kê, thỉnh thoảng miệng lại phát ra tiếng ‘cục cục’, hiện thời ta đang rất bất đắc dĩ...

Vì sao ta lại ở trong hoàn cảnh này? Để ta nhớ lại đã... Hình như ngày đó nói chuyện với Tiền Hạo Vân xong, ta tức giận đến mức muốn đập phá tất cả, nhưng dù sao chuyện gì đến cũng sẽ phải đến, liền an tâm dưỡng thương. Trái lại, Hoa Thành Cẩm trở nên lo lắng.

Vì thế sau khi vết thương vừa lành lặn, ta và Hoa Thành Cẩm đi xe ngựa đến thành trấn tiếp theo. Đang trên đường bỗng nhiên có một người xuất hiện, xe ngựa dừng không kịp, người kia bị ngã lăn vài vòng, may mà không xảy ra chuyện ngựa giẫm đạp người.

Người chạy ào ra đường đó tên là Triệu Tấn, một thư sinh nho nhã. Vì không cẩn thận làm rơi đồ nên mới xảy ra một màn chấn xe bất tỉnh lịnh giữa đường như vậy. Triệu Tấn là một người nhanh nhẹn, phe phẩy tay cười nói mình không bị thương, nhưng ta vẫn không hết lo lắng, hỏi chỗ ở của hần, thế mới phát hiện cũng là thành trấn nơi chúng ta muốn đến, Hoa Thành Cẩm liền mời hần lên xe ngựa đưa về nhà.

Triệu Tấn không từ chối được đành lên xe, ngồi phía trước nói chuyện và điều khiển xe cùng Hoa Thành Cẩm.

Đến nhà Triệu Tấn, vừa xuống xe ngựa đã thấy một bà lão đi ra từ trong phòng, nét cười dịu dàng hỏi tên họ của ta.

“Cháu họ Phó, tên là Tĩnh Nhã.”

Bà lão cười như nở hoa, liên tục khen ta xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là tính tình diễm đạm, nhất định là con nhà tử tế.

Bên cạnh, Triệu Tấn đang chấp tay cảm tạ Hoa Thành Cẩm. Lúc này ta mới quan sát kỹ để đánh giá thư sinh nho nhã này, da trắng môi đỏ, ngũ quan bình thường, tất nhiên không thể có hào quang chói mắt của yêu nghiệt như Hoa Thành Cẩm, nhưng giữa nét mặt rõ ràng là thông thường lại lộ ra vẻ bình an tốt lành, tựa như phủ trên thân một quang sáng khiến người ta lưu luyến.

Bà lão kéo tay ta, không ngừng cười với Triệu Tấn. Trong lòng ta chợt nghĩ hổng rồi, chẳng lẽ bà lão tưởng rằng ta là ý trung nhân của Triệu Tấn? Lại còn là cô nương chưa lấy chồng?

Triệu Tấn là người then thùng, mặt hần lập tức đỏ lên, lấp bắp giới thiệu đây là bà nội hần, sau đó lại quay sang bà nội giải thích chúng ta chỉ tình cờ gặp gỡ trên đường.

Bà lão nghe xong cười đến híp mắt, nói rằng đây đúng là duyên phận. Ta nhìn Triệu Tấn, mặt hần đỏ tương như nặn được cả máu, oán trách nhìn bà nội ý bảo đừng nói nữa, biểu cảm hết như một đứa nhỏ đang giận dỗi, sau đó lại quay sang ta cười có lỗi, ta vừa liếc nhìn liền ngây người, gương mặt chỉ bình thường, nhưng vừa mỉm cười, quả thực có thần sắc tao nhã vô song.

Hoa Thành Cẩm ho nhẹ một tiếng, bước lên chắn tầm mắt ta, sau đó bắt đầu nhiệt tình nói chuyện với bà lão. Ta vừa ai oán vừa buồn cười nhìn chăm chăm vào cái gáy của Hoa Thành Cẩm, cái tên này, làm gì thế không biết.

Dường như bây giờ bà lão mới để ý đến Hoa Thành Cẩm, ngắc ngứ ‘cháu cháu cháu’ hồi lâu mới đột nhiên bình thường trở lại, thốt ra một câu: “Cháu là ca ca của Phó cô nương phải không? Vừa nhìn đã biết là huynh muội, đều rất ưa nhìn.”

Tuy không thấy biểu tình của Hoa Thành Cẩm, nhưng ta khẳng định mặt hần chắc chắn đang đen sì. Ta ở bên cạnh ghen cười, Triệu Tấn ngượng ngùng gãi đầu.

Bà lão biết chúng ta đến từ phương xa nên nhiệt tình đón chào chúng ta dừng chân vài ngày, nói rằng ở đây mới tốt, rất tiện, ở khách sạn vừa tốn tiền vừa không sạch sẽ, chẳng an toàn chút nào. Không suy suyển được ý của bà lão, chúng ta ở tạm nhà Triệu Tấn.

Ngày hôm sau, ta rửa mặt chải đầu xong bèn đứng giữa sân hít thở không khí trong lành. Bỗng nhiên một cái chổi được nhét vào tay ta, nhìn kỹ lại, thì ra bà lão đã đứng bên cạnh từ lúc nào, còn cười khen ta, đứa nhỏ này thật chăm chỉ, còn sớm đã dậy giúp bà làm việc, kỳ thực trong nhà cũng không có nhiều việc để làm, cháu quét sân trước đã.

“Triệu...” Ta còn chưa kịp nói chữ ‘bà bà’, bà lão đã quay trở về phòng. Ta bắt đắc dĩ nhìn cái chổi trong tay, thở dài, cam chịu đi quét sân.

Chuyện tương tự xảy ra sau khi quét sân xong, trong tay ta có thêm một cái rối nan. Bà lão nhiệt tình giới thiệu mấy con gà nuôi trong nhà, con này tên Tiểu Lô Hoa, con kia tên Tiểu Hoàng Hoa.

Số phận của Hoa Thành Cẩm cũng không hơn ta là mấy, sáng sớm đã bị bà lão sai đến phòng củi để bổ củi.

Nhìn thấy một con gà trống không thèm liếc ta lấy một lần, ung dung nghênh ngang muốn bước vào chỗ sân giữa mà ta vừa quét tước sạch sẽ, ta lập tức quát bảo dừng: “Á, bên đó ta vừa dọn xong.” Con gà này trông như đầu đàn, nó mà đi qua, chẳng phải khắp sân sẽ đầy phân gà sao?

Khuyên can không hiệu quả, ta bắt đầu dụ dỗ: “Cục cục cục, cục cục cục, bên này mới có đồ ăn ngon nè...” Chết mất, không ngờ cũng có ngày ta dở hơi đến vậy...

Rốt cuộc cũng ý thức được hành vi của mình không ổn, ta tự giễu nở nụ cười. Nâng chân lên định đá vào mông con gà một cái, ai ngờ con gà này lại khá thông minh, biết thời thế, vừa kịp lúc giương cánh lùi khỏi tầm chân của ta. Ta đá trượt, đã thế cả người lại lảo đảo, tức thì nổi giận.

Ta giang hai tay như đang bay, gà trống lập tức đập cánh vừa chạy vừa kêu trong sân, ta cười xấu xa, chạy theo sau đuổi bọn chúng, lông gà bay tán loạn, cả đàn trên nhảy dưới trốn. Một con chó màu vàng đang nằm giữa sân cũng chạy tới giúp vui, vì thế một màn ta đuổi gà, chó đuổi ta liền được phát động rầm rộ như vậy. Ta không giữ hình tượng cười lớn, nhốn nháo, chạy huỳnh huých thở hổn hển, cảm giác vô cùng sáng khoái.

Mọi người trong nhà đi ra, bà lão đứng ở cửa cười nói khuê nữ thật lanh lợi, lúc ồn ào cũng xinh đẹp thế. Hoa Thành Cẩm nghe xong thật muốn hộc máu đương trường. Chỉ có Triệu Tấn là tốt nhất, hần chạy ra ngăn con chó lớn đang chạy đuổi, sửa âm ỉ đằng sau ta, giúp ta có thể dừng lại thở vài hơi.

Ta chống thất lưng, miệng vừa thở gấp vừa cười. Trong đầu suy nghĩ, như ta bây giờ mới đúng là gà bay chó sủa đây. Triệu Tấn đỏ mặt hỏi ta có phải con gà trống nhà hần chọc ta tức giận không.

Ta nhìn con gà trống đầu đàn chạy đến lông bay xơ xác, hóa ra nó cũng có chút trình độ, nhưng mà rơi vào tay ta rồi thì cũng không yên ổn được đâu. Ta hươ hươ tay với Triệu Tấn, cười ngượng ngùng.

Lúc này, cái chổi buổi sáng lại được đặt vào tay ta. Bà lão vỗ tay ta bảo cô nương hoạt bát như thế mới tốt. “Triệu...” Chữ ‘bà bà’ còn chưa nói xong, bà lão đã lại đi xa. Ta cười khổ nhìn cái chổi trong tay, nghĩ rằng, đừng phải con gà trống kia, chính ta cũng không yên ổn được.

Khuôn mặt như ngọc của Triệu Tấn lấp lăm lăm mấy giọt mồ hôi, hần áy náy nói: “Phó cô nương, để ta quét cho.” Nói xong đưa tay định lấy cái chổi.

Một bàn tay giành chổi trước: “Thôi để ta.”

Ta nhìn Hoa Thành Cẩm, quần áo của hần sau khi đốn củi đã hơi ẩm mồ hôi, dính vào người nhất định sẽ khó chịu. “Người còn làm được không?”

Hoa Thành Cẩm không trả lời, nhân lúc không ai chú ý, hần sắp lại gần thì thâm, khi nàng vui vẻ trông cực kỳ xinh xắn.

Ta ngẩn ra, đã bao lâu rồi mình không nở nụ cười thật sự?

Một cái khăn ướt đưa tới trước mặt, ta ngẩng lên thấy ánh mắt như mực của Triệu Tấn, vẻ mặt cười ngưỡng ngáp rất đẹp.

21. Chương 21: Người Canh Giữ Tình Yêu

Những điều tốt đẹp luôn khiến người ta vô thức muốn quý trọng, giống như nét cười của Triệu Tấn, giống như Cổ bà bà hàng ngày canh giữ ngoài cửa thành.

Cổ bà bà đã đến tuổi bảy mươi, mỗi sáng sớm đều run rẩy từng bước nhỏ đến cổng thành, ngồi xuống dựa vào tường, cứ thế chờ đợi qua một ngày. Thi thoảng thời tiết không tốt hoặc mưa rơi tuyết đổ, Cổ bà bà vẫn trước sau như một, che ô đứng bên cổng thành, nhìn về phương xa...

Người nào trong thành cũng biết câu chuyện của Cổ bà bà. Bà lão, chính là Triệu bà bà, mỗi lần nhắc đến liền không nén được tiếng thở dài. Khi còn trẻ Cổ bà bà là một cô nương cực kỳ thanh tú xinh đẹp, lớn lên được mai mối, theo ý cha mẹ gả vào nhà họ Cổ trong thành.

Tuy Cổ gia không quyền không thế, nhưng gia cảnh cũng có thể coi là sung túc. Sau khi thành thân, tình cảm của Cổ bà bà và phu quân rất đầm ấm, hạnh phúc ngày qua ngày. Thành thân được ba năm, Cổ bà bà sinh cho nhà phu quân hai đứa con trai, hiểu thảo cha mẹ chồng, cung kính với trượng phu, gia đình tất nhiên rất hòa thuận. Khi đó, ai nhắc đến Cổ gia đều mang nét mặt hâm mộ.

Sóng gió đến không báo trước, việc làm ăn nhỏ nhỏ của phu quân Cổ bà bà bị thua lỗ hết vốn liếng. Nhưng Cổ bà bà không quan tâm, bà nói chỉ cần người còn, cho dù mất đi nhiều tiền vẫn có thể kiếm lại được. Cổ bà bà lương thiện vừa an ủi phu quân, vừa quản lý thu xếp việc nhà ổn thỏa như trước đây.

Cổ bà bà không nhận ra phu quân không nghĩ giống như mình, bà chỉ cảm giác phu quân ngày càng không thích nói chuyện, không muốn cài trâm lên tóc bà, cũng không cười đùa với bọn trẻ nữa. Bà thấy phu quân luôn luôn nhíu mày, cho rằng phu quân vẫn canh cánh chuyện kia, cho rằng chỉ cần thời gian xóa nhòa chuyện kia đi thì phu quân sẽ thông suốt.

Cổ bà bà đã đoán đúng, phu quân của bà quả thực vẫn nặng lòng việc thua lỗ làm ăn, nhưng điều khiến bà không ngờ được là vào một buổi chiều trời trong nắng ấm, phu quân của bà đột nhiên... biến mất.

Điều này khiến cho Cổ bà bà vốn luôn coi phu quân là trời bị mất phương hướng, bà chạy khắp thành, thậm chí thường xuyên đi tìm ở những nơi xung quanh thành, hỏi xem có tung tích của phu quân hay không. Chuyện phu quân của mình vô duyên vô cớ bỏ đi khiến Cổ bà bà khó có thể tiếp nhận, bà luôn nhớ tới ngày tháng ngọt ngào trước đây, nhớ tới thương yêu mà phu quân dành cho bà, nhớ tới những lời ngọt ngào thề non hẹn biển. Vào đêm khuya yên tĩnh trống trải, không biết Cổ bà bà đã khóc hết bao nhiêu nước mắt. Trước mặt cha mẹ chồng, bà vẫn cố gắng nở nụ cười, vẫn hoàn thành bổn phận của con dâu như trước đây.

Bà nói, trong nhà còn có người già, còn có trẻ nhỏ, bà mà gục ngã thì ai sẽ chăm sóc họ? Một mình Cổ bà bà nuôi sống cha mẹ chồng, cùng với hai đứa con nhỏ gào khóc đòi ăn.

Từ ngày đó, hàng ngày Cổ bà bà đều đến cửa thành trông về phương xa, hy vọng phu quân của mình có thể trở về. Cứ như vậy, Cổ bà bà đợi mãi đợi mãi, từ ngày xuân đến tiết thu, từ một nữ nhân xinh đẹp đợi đến tóc bạc đầy đầu, bà vẫn không đợi được tin tức của trượng phu.

Không ai coi thường Cổ bà bà cả, dù thời kỳ này nữ nhân bị chồng bỏ luôn khiến người ta coi thường. Sự tin tưởng kiên định và tình cảm trung trinh của Cổ bà bà đã chinh phục mọi người, ai cũng có khi vô tình hay cố ý giúp Cổ bà bà hỏi thăm tung tích của phu quân. Về sau, đứa cháu lớn hồi xưa đi cùng phu quân của bà trở lại, nói rằng phu quân bà đã phát tài ở kinh thành, bây giờ giàu có nhà cao cửa rộng.

Cổ bà bà tóc bạc trắng nghe thấy tin tức này lại không vui mừng hoặc kích động như những gì mọi người dự đoán, cũng không đến kinh thành tìm kiếm phu quân mà mình tưởng niệm ngày đêm, bà chỉ bình tĩnh gặt đầu, sau đó vẫn như cũ, ngày ngày đến cửa thành canh giữ, chờ đợi, bất kể gió mưa.

Rốt cuộc đến một ngày người kinh thành tới đây, đưa về một bộ quan tài, là phu quân của bà. Người ta nói phu quân bà khẳng khẳng muốn chôn ở quê nhà, bọn họ liền đưa linh cữu trở về.

Cổ bà bà không khóc, bà nói, nước mắt của bà đã chảy khô từ ngày người ấy rời đi. Nhưng hàng ngày Cổ bà bà vẫn run run đi đến cửa thành, ngẩng đầu nhìn phương xa...

Khóe mắt ta cay cay, có phải phu quân của Cổ bà bà đã lấy vợ khác ở kinh thành để kéo dài hương khói không? Triệu bà bà gặt đầu.

Ta khó hiểu, thậm chí còn cảm thấy bất bình, vì sao biết rõ tất cả rồi còn muốn chờ nam nhân vô lương tâm kia cả đời?

Triệu bà bà trù mến nhìn ta nói, cháu còn trẻ, chưa hiểu được chuyện này đâu.

Năm đó có thể bỏ vợ bỏ con, ra đi không lời từ biệt, đặt gánh nặng gia đình lên vai một nữ nhân, ông ta có thể an tâm ư? Sao ông ta còn mặt mũi mà về quê an táng? Chẳng lẽ nhiều năm như vậy ông ta không nghĩ đến cha mẹ vợ con ở nhà? Chẳng lẽ thế giới phù hoa bên ngoài thật sự có sức hấp dẫn đến thế, khiến cho ông ta không thể nhả nổi một cái tin về nhà.

Triệu bà bà trầm mặc, khóe miệng của bà khẽ động dậy nhưng không nói gì cả.

Lòng của ta dần dần trầm xuống, nhìn bóng dáng lom khom nhưng lại vô cùng kiên định của Cổ bà bà, bà ấy, đúng là một nữ nhân xinh đẹp...

Triệu Tấn là thư sinh, gian khổ học tập bao năm chính là vì tương lai có thể đề tên bằng vàng, trở thành trạng nguyên. Mỗi lần nhàn rỗi không có việc gì làm, ta và Hoa Thành Cẩm luôn xấu tính ngồi cạnh hắn, lấy danh nghĩa là giám sát, nhưng thực ra là để quấy rầy. Lần nào Triệu Tấn cũng cười, không bao giờ tức giận.

Một lần, vào giữa trưa, Triệu Tấn gục xuống bàn ngủ say, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, cả căn phòng đều ấm áp. Nghĩ đến hàng đêm hắn phải học hành khổ cực, để hắn chớp mắt một chút cũng tốt.

Ánh dương chói lọi càng lúc càng lên cao, sắp sửa rơi đến gương mặt ngủ say của hắn, căn phòng yên lặng khiến một góc nào đó trong lòng ta đột nhiên trở nên mềm mại. Ta tìm một cái quạt hương bồ, nâng tay che khuất ánh nắng quấy nhiễu mộng đẹp của người.

Dần dần, bàn tay mỏi, cánh tay đau, bầu không khí ấm áp khiến mí mắt của ta nặng trĩu, ta nghĩ, gục xuống bàn nghỉ một lát đi. Vì thế, một tay ta giữ quạt hương bồ, một tay khoanh trên bàn làm gối, nhắm hai mắt lại.

Không biết từ khi nào ý thức dần trở nên mờ nhạt, càng lúc càng xa, cánh tay cũng càng lúc càng nặng, sau đó sau đó sau đó nữa, rốt cuộc, ta ngủ quên, mà quạt hương bồ trong tay thì thuận thế đập xuống mặt Triệu Tấn... Trời cao chứng giám, tuyệt đối không phải ta cố ý...

Triệu Tấn vẽ quả thực không tệ. Có lần, hắn vẽ một bức tranh sơn thủy, xấu hổ hỏi ý kiến của ta.

Ta nhìn bức tranh kia, đỉnh núi dựng đứng, xung quanh là đá lớn, cảnh khô chốc nghiêng, cây tùng và chùa miếu xen kẽ ở giữa, trong thế lương mang theo sức sống, bút pháp có phần sắc sảo lại bị sắc núi trong tranh dung hòa, giống như bản thân Triệu Tấn, mơ hồ hiện ra hào quang, càng nhìn càng khiến người ta quyến luyến yêu thích.

Ta chỉ có thể viết một bài theo thể chữ nhỏ Trâm Hoa, vì thế đề lên: “Mộ vũ thanh sơn loan, lạc nhật ánh quang huy, tích niên nhân hà tại, địa thượng đạp ca hành.”

22. Chương 22: Gặp Lại La Thanh Thanh

Từ hôm gặp Tiền Hạo Vân, ta đã biết một ngày nào đó Tôn Thừa Nghiệp sẽ tìm được mình, vì thế cố ý sắp đặt lộ trình chậm hơn, thậm chí ở lại nhà Triệu Tấn, nghĩ rằng dù sao mình cũng không làm điều gì hổ thẹn với hắn, chỉ bằng gặp mặt sớm rồi nói chuyện cho rõ, về sau miễn phải dây dưa. Thường xuyên chạy ra cửa thành vì không muốn phiền phức thêm nhiều cho nhà Triệu Tấn, cuối cùng ta cũng có cảm giác sống gió sắp đến, lần này có lẽ Tôn Thừa Nghiệp sẽ không dễ dàng buông tha. Kỳ thực, nhắc đến Tôn Thừa Nghiệp, trong lòng ta vẫn còn cảm xúc, đó là hạnh phúc cùng phần hận không dung hòa, một loại cảm giác bài xích khiến trái tim đập đến đau đớn.

Nhưng mà, ở cửa thành, ta lại gặp Cổ bà bà, bóng dáng kiên định của bà luôn vỗ về cảm xúc dữ dội bộc phát của ta, khiến cho ta có thể lựa chọn đối mặt chứ không phải trốn tránh. Ta mỉm cười, nếu không thể tránh thì đối mặt thẳng thắn cũng tốt.

Qua vài ngày yên ả, Hoa Thành Cẩm thích ứng rất nhanh với cuộc sống an nhàn, hắn thường nói với ta, về sau chúng ta sẽ trải qua những ngày tháng như vậy. Lần nào ta cũng hung dữ lườm hắn một cái, bảo hắn đừng có nằm mơ.

Một chiếc xe ngựa gỗ mun chậm trở tỉnh xảo chậm chậm đi vào thành, ta không để tâm lắm, tuy loại xe này khá đẹp, nhưng cũng chỉ là xe chuyên dụng của nữ quyến nhà giàu có. Xe ngựa dừng cách ta không xa, một nha đầu áo xanh nhẹ nhàng vén rèm che bằng vải hoa lên, đỡ một phụ nhân đi ra, mi cong khép hờ, ánh mắt như nước, môi mọng khẽ hé, hàm răng như ngọc, mái tóc mây được búi thành đào tâm kế, thắt nút bằng sợi vàng dây bạc, một đóa hoa mẫu đơn đang chớm nở cài nghiêng trên búi tóc, mặc áo lụa vạt dài thượng phẩm, thắt lưng như cành liễu trước gió, thân hình yếu điệu, nhìn mọi người cười nhẹ, lại mang theo sự thẹn thùng quyến rũ không nói nên lời. Nàng kia uyển chuyển đi đến chỗ ta, tuy đoạn đường ngắn nhưng bước chân tựa như nở sen, ngọc bội va chạm kêu leng keng, gió phe phẩy, mang theo mùi hương thoang thoảng, thấm vào lòng người.

Bàn tay trắng nõn của nữ tử đặt bên hông, khuôn mặt cúi xuống, nhún người chào ta. Ta nheo mắt, vẻ mặt không thay đổi nhìn nàng, nghĩ rằng, diễn cho ai xem vậy? Nhưng liếc qua nha đầu và gã sai vặt đứng cạnh xe ngựa, cũng đành cúi chào qua loa, tỏ vẻ cho nàng chút mặt mũi. Nữ tử không để tâm, che khăn lụa bên môi cười khẽ ra tiếng, giọng nói mềm mại: “Tỷ tỷ trông vẫn thế.”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, cổ nhếch môi, sau đó tiến lại gần nàng, thấp giọng nói: “La Thanh Thanh, xong việc thì thôi, hết giờ diễn rồi nhé.”

Khăn lụa của La Thanh Thanh vẫn che mặt, không ngừng cười duyên, đến lúc kiên nhẫn của ta gần như cạn sạch thì nàng mới nói được vài câu đoạn trang bằng cái giọng nhỏ nhẹ chậm rãi: “Đã nhiều ngày không thấy tỷ tỷ, muội rất muốn tìm nơi yên tĩnh để ôn lại tình cảm, không biết ý tỷ tỷ ra sao?”

Ta lập tức đồng ý, dùng ánh mắt ra hiệu nàng không cần dùng giọng nói chậm chết người này để thử nghiệm sự kiên nhẫn của ta. Trong bụng lại nghĩ màn trình diễn của La Thanh Thanh quả thực vô song, nếu không phải đã biết tính nết đanh đá của nàng ngày xưa, lúc này có khi đã bị nàng lừa ngọt xớt.

Ngồi trong phòng riêng của một tửu lâu, sau khi đuổi hạ nhân ra ngoài, La Thanh Thanh thở phào một hơi, sau đó bắt đầu màn ăm ỉ người cầu ta một cái ta véo người một phen.

Sau khi cười đùa một hồi, La Thanh Thanh ngồi trên ghế thở hổn hển. Ta đánh giá nàng từ đầu xuống chân, nói: “Người ở Tiền gia cũng tốt nhỉ.”

La Thanh Thanh đắc ý ngẩng đầu: “Tất nhiên rồi.” Sau đó lại nhảy dựng lên, giống như con công xoay người tại chỗ, chớp chớp mắt.

Thấy nàng như vậy, ta dở khóc dở cười: “Chẳng lẽ người mặc quần áo đẹp nhất đến đây hả?”

La Thanh Thanh bĩu môi: “Người khinh thường ta thế à?” Chốc sau lại sáp đến nói: “Áo lụa vạt dài này của ta cũng không tệ phải không?”

Ta cười thầm một trận, thẳng thắn nói: “Vài ngày trước, ta đã thấy tướng công nhà người.”

Gương mặt La Thanh Thanh không đổi, chỉ nhẹ nhàng ‘À’ một tiếng.

Ta tiếp tục: “Ta từng nhắc đến người trước mặt hần, bảo hần đối xử tử tế với người. Hần đồng ý rồi, nhưng nhìn về mặt hần...” Thấy bộ dạng căng thẳng của La Thanh Thanh, ta bật cười ra tiếng: “Hình như hần rất để tâm đến người, chẳng lẽ đã thích người rồi sao?”

La Thanh Thanh hiểu ra ta đang đùa nàng, bèn liếc mắt khinh thường: “Người quá coi thường ta rồi, nam nhân đều phải quỳ gối dưới vạt váy của ta...”

Ta hất nàng một bát nước lạnh: “Người cho rằng người là Dương quý phi chắc, chỉ bằng váy lụa vạt dài kia của người thì không đủ để liếc nhìn đâu!” Sau đó lại trưng vẻ mặt châm chọc: “Nhìn người vừa rồi lo lắng thế, chẳng lẽ cũng thích Tiền Hạo Vân kia rồi à?”

La Thanh Thanh phỉ phui một câu, nhưng nét mặt lại không giấu được sự thẹn thùng, còn có phần thẹn quá hóa giận. Tuy nàng lặn lội chốn phong nguyệt đã lâu, nhưng nhìn về mặt hiện tại của nàng, liền biết nữ tử trong ngoài không đồng nhất này quả thực đã đụng phải chữ tình. Chẳng qua hai người đều có tình ý với nhau, không biết là phúc hay họa đây?

Chỉ lát sau La Thanh Thanh đã khôi phục lại, ám muội dựa vào ta: “Hoa Thành Cẩm kia... và người, thật sự không có gì à?”

Ta lộ vẻ uể oải: “Người cảm thấy có gì chứ?”

Nàng còn tỏ ra suy ngẫm trong chốc lát: “Hần có thể đi theo người một thời gian dài, có khi thích người rồi cũng nên. Không phải người ta nói lãng tử quay đầu còn quý hơn vàng sao?”

“Ta chỉ biết là chó không bỏ được thói ăn phân.” Sau đó ta nghiêm túc nhìn nàng: “Thanh Thanh, ta thấy lúc người không suy nghĩ thì ngu như lợn, lúc suy nghĩ còn ngu hơn lợn.”

La Thanh Thanh nghe xong lời này liền nhào tới định cào ta. Ta nhân cơ hội đá nàng một phát, trong lòng ngứa ngáy, sao lại không đập một dấu chân lên cái áo lụa quý giá của nàng cơ chứ?

“Thanh Thanh, trước kia người nói chuyện không như thế này.” Hai chúng ta ngồi phịch trên ghế để thở: “Tính người thẳng như ruột ngựa, mượn điển tích lãng tử hồi đầu để ám chỉ ta, muốn do thám tình cảm thật sự của ta với Hoa Thành Cẩm, đây có phải là việc Tiền Hạo Vân âu yếm kia của người giao cho người không?”

La Thanh Thanh bên cạnh lập tức im lặng, dường như không có đến cả một tiếng thở gấp, lát sau ta mới nghe thấy một tiếng ‘Phải’ truyền đến.

Ta thở dài: “Tiền Hạo Vân nhà người quả thực không tầm thường.”

La Thanh Thanh không nói gì.

“Chắc người đã nói thân phận của Hoa Thành Cẩm cho tướng công đại nhân cơm áo cha mẹ vĩ đại của người rồi phải không?”

“Hần hỏi ta, ta không có cách nào.”

Ta hừ lạnh một tiếng: “Ta biết. Cho dù người không nói, hần cũng sẽ phái người điều tra, hơn nữa lập tức sẽ có được kết quả, ai bảo tên hải hoa tặc kia nổi danh thế chứ.” Nhìn sàn gỗ dưới chân, ánh mắt ta đắm

đăm: “Khi hấn phái người đến đây, hấn biểu cảm cực kỳ khinh khi phải không? Có phải hấn còn nói về sau không muốn người liên hệ với ta? Sợ ta phá hoại thanh danh phu nhân trong sạch bây giờ của người?”

“Không đâu.” Giọng nói của La Thanh Thanh hơi gấp gáp: “Thật sự không có.”

Ta cười lạnh: “Có hay không thì trong lòng người tự rõ. Nhưng ta có thể thông cảm cho người, nếu người không ngoan ngoãn làm theo lời hấn, không biết chừng ngày nào đó người sẽ thật sự trở thành kẻ dọn phân trong thành Gia Châu, làm gì có áo lụa vật dài tốt nhất để mà mặc chứ?”

La Thanh Thanh bất thành linh nổi điên: “Người đúng là đồ tiện nhân xảo quyết, nói chuyện với người thật con mẹ nó mệt mỏi. Bảo ta không giống như trước đây, người thì không à? Ta thích tên vô lại kia thì đã sao, ta thích làm theo lời hấn thì thế nào? Người ghen tị người đỏ mắt thì đi mà tìm một người để gả cho ấy, nếu không tìm được thì về với Tôn Thừa Nghiệp đi, người nói chó không bỏ được thói ăn phân, nhưng nếu hấn thật sự thay đổi, liệu người có trở về không? Ta cũng chẳng phải ăn không ngồi rồi trong thành Gia Châu. Trước kia người nói chuyện có thể sắc bén đâm chết người, mà giờ ăn nói chua loét cứ như một oán phụ lỗ làng cả đời. Người tự hỏi xem rốt cuộc chính người muốn cái gì?”

Ta thở dài một hơi: “La Thanh Thanh, cuối cùng người cũng nói đến điểm mấu chốt.”

23. Chương 23: Cuộc Sống Mà Ta Muốn

Hiển nhiên là La Thanh Thanh không hiểu ta đang nói gì, vẻ mặt mông lung chớp chớp mắt, biểu tình rõ ràng ám chỉ chắc người này bị bệnh, sao bị mắng còn có thể nói là mắng đúng rồi chứ?

Ta cốc một cái lên đầu nàng: “Lại nghĩ đến ba cái chuyện ghê tởm rồi hả? Ý ta là người vòng vo một hồi như vậy, lời muốn nói lại nghẹn chết không ra, nhưng vừa rồi chẳng phải cũng đã nói rồi sao? Người muốn ta về Tôn gia phải không, còn nghe lời tướng công người đến đây khuyên ta nữa? Người học thói nói chuyện quanh co của hấn, không sợ về sau bị tảo hôn à?”

La Thanh Thanh ôm đầu tỏ vẻ khinh bỉ: “Phó Tĩnh Nhã, nữ nhân như người ghê tởm hơn ta, xấu xa hơn ta, thô tục hơn ta.”

Ta gạt đầu lấy lệ: “Đúng đúng đúng, ngài là ai chứ, sắp sửa trở thành nữ chủ nhân của Tiền gia rồi, cuối cùng cũng được trải qua cuộc sống biến thái đứng bên cạnh nhìn người khác vừa tự sát vừa vui vẻ kêu lên ‘một lần nữa’.”

Mặt La Thanh Thanh đỏ bừng, vỗ bàn cái rầm, hình tượng hoàn toàn hung ác, đầu còn vẻ xinh đẹp dịu dàng lúc mới xuống xe ngựa: “Phó Tĩnh Nhã, mau thu dọn đồ của người rồi về Tôn gia, đỡ phải ở đây không tìm thấy nam nhân thì lời ta ra chọc ghẹo.”

Ta liếc nàng: “Sao nào? Không muốn ta đi với hái hoa tặc nữa à?”

La Thanh Thanh nghe vậy lập tức cứng đờ, tiếp đó lại bình tĩnh, bất cần nói: “Không phải người chê hấn là hái hoa tặc sao?”

“Ai vừa nói lăng tử quay đầu còn quý hơn vàng nhỉ?”

Nàng cãi: “Hái hoa tặc làm nhiều điều xấu lắm, nhiều vàng đến đâu cũng không thay được.”

“Nhưng theo ý ta, hành vi của Tôn Thừa Nghiệp không khác gì hái hoa tặc.” Ta nhìn thẳng La Thanh Thanh: “Người biết không? Ta và Tôn Thừa Nghiệp tuyệt đối không thể quay lại, ta chê hấn bẩn, hấn đụng vào ta một chút ta đã cảm thấy ghê tởm, buồn nôn, sao ta còn có thể sống cùng hấn chứ?”

La Thanh Thanh hiển nhiên không coi lời ta là nghiêm túc: “Dương Vi đã không còn là mối đe dọa với người nữa, ả ta đi rồi, bởi vì Tôn Thừa Nghiệp đột nhiên đổi ý không muốn lấy ả. Tôn Thừa Nghiệp vì tìm người mà mấy ngày mấy đêm không chớp mắt, những ngày người đi, hấn không còn ngủ hoa tặc liễu, cũng không chòng ghẹo nữ tử nhà ai, dường như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, tinh thần vừa suy

sụp vừa lạnh lùng. Hẳn phải hết thể lực của Tôn gia đi nghe ngóng tin tức của người, thậm chí nhờ Tiền Hạo Vân dùng thể lực Tiền gia để tìm người, giúp hẳn thương lượng. Vì sao người không thể trở về chứ? Bên ngoài thật sự tốt thế à?”

Nàng nhìn thoáng qua y phục bằng vải thô của ta: “Rốt cuộc người muốn ngoan cố tới khi nào? Rốt cuộc người muốn cuộc sống như thế nào? Ta mà không biết người sẽ nghĩ rằng người đơn thuần là ăn no rủng mỡ, có phúc không biết hưởng, người không muốn sống cùng Tôn Thừa Nghiệp thì muốn sống với ai?”

Ta lắc đầu: “Ta vẫn chưa nghĩ tới chuyện sẽ sống cùng ai, nếu có, ta hy vọng sẽ là người có thể một lòng một dạ với ta, không phải loại người luôn miệng nói ‘nàng là người quan trọng nhất’, nhưng thân thể lại đang làm chuyện hoàn toàn trái ngược. Hơn nữa, ta không hề tin chuyện gương vỡ lại lành, bát nước đã hắt đi không lấy lại được mới là tín ngưỡng của ta, chẳng phải con người nên trả giá cho hành vi của chính mình ư? Trước đây ta toàn tâm toàn ý yêu hẳn, nhưng chỉ đổi lại nay Tần mai Sở của hẳn, tình yêu của ta làm sao mà chịu được? Trước khi đi, ta đã thiêu hủy tất cả quần áo của mình, không muốn lưu lại cho hẳn một chút hy vọng nào, muốn cắt đứt với hẳn! Cho dù trước đây mắt ta bị mù, nhưng ta ngã một lần còn chưa đủ sao?”

“Ta đương nhiên nguyện ý trải qua cuộc sống cơm bưng nước rót, có ai muốn cuộc sống cả ngày lang bạt màn trời chiếu đất đâu? Nhưng ta không thể về thành Gia Châu, không thể gặp mặt Tôn Thừa Nghiệp! Bao nhiêu đêm, lòng ta đau như dao cắt, hẳn là cơn ác mộng của ta, là ma quỷ ta muốn dốc toàn lực để thoát khỏi. Ta không thể sinh con cho Tôn gia, bởi vì trong mắt ta hẳn vô cùng bẩn! Sao hẳn có thể chạm vào ta cơ chứ?”

La Thanh Thanh bị lời nói của ta làm giật mình choáng váng, nàng lẩm bẩm: “Vậy hiện tại người nên làm gì? Không thể phiêu bạt cả đời như vậy đi? Bây giờ người... là người không được chấp nhận...”

Ta cười: “Ý người là khí phụ phải không?” Ở thời đại này, bất kể là bị nhà chồng đuổi đi hay vợ chồng chia tay, nữ tử rời khỏi nhà chồng đều bị gọi là ‘khí phụ’, hơn nữa các nàng cũng không được xã hội phong kiến này chấp nhận, nếu không thể trở về nhà mẹ đẻ hay không tìm được người để tái giá ngay lập tức, kết cục của khí phụ đơn thân ngoại trừ xuất gia thì chỉ còn đường chết. Ta không thêm để tâm, cười nói: “Ít nhất bây giờ rời bỏ hẳn, ta cảm thấy rất tốt, cả người đầy sức sống. Hiện tại ta vẫn chưa có ý ổn định, phiêu bạt, từ miệng người nói ra sao có vẻ vất vả như thế. Một đường phong cảnh một đường hát ca không phải rất tuyệt sao? Trời đất tuy lớn, nhưng nếu ta biến thành chim chóc bay lượn, không ai có thể làm khó dễ ta.”

Lần đầu tiên ta thấy La Thanh Thanh nhú mày, bị ai trong ánh mắt dần dần thẩm vào nàng, nàng cắn chặt hàm răng, giọng nói tựa như rít qua kẽ răng: “Người thật sự muốn chọn cuộc sống như vậy sao?”

Ta nghiêng đầu: “Ít nhất hiện tại là thế.”

Nàng thì thào: “Người chọn con đường khó đi.”

“Không phải người khóc đó chứ?” Nghe giọng của nàng không ổn lắm.

“Người mới khóc ấy!” Giọng La Thanh Thanh cao vút, nhưng ta thấy nàng dùng tay áo lau cực kỳ sang quý lau nhanh hốc mắt: “Người thật chẳng đáng, đúng là ta tự chuốc lấy phiền nhiễu.”

Ta cười lớn không để ý hình tượng, tuy La Thanh Thanh thích Tiền Hạo Vân vô lại, nhưng La Thanh Thanh vẫn là La Thanh Thanh, là bằng hữu mà ta yêu quý!

“Vậy vì sao người lại để cho gã hái hoa tặc kia theo người? Không sợ hẳn động chân động tay với người à?” La Thanh Thanh vẫn rất nghi ngờ chuyện này.

Ta cười ha ha: “Không sợ!” Tất nhiên ta sẽ không nói ra chuyện mất mặt rằng mình không đuổi nổi tên hái hoa tặc kia đi, vì thế nói: “Hoa Thành Cẩm không phải kẻ xấu, hẳn biết ít công phu, nếu gặp chuyện cũng có thể giúp đỡ ta. Người không nên nghi lung tung, hẳn cũng giống như người, đều là bằng hữu của ta.”

La Thanh Thanh hơi thất vọng: “Chẳng lẽ hẳn không thể?”

Ta biết nàng muốn nghe thông tin xác thực từ ta, kiên định nói: “Không thể nào. Chưa nói đến chuyện ta căn bản không có ý muốn lấy chồng, riêng thanh danh hái hoa tặc của hẳn thôi đã đủ để ta không thể gả cho hẳn, ta nói rồi, nam nhân như vậy chỉ khiến ta ghê tởm.”

La Thanh Thanh liếc trắng mắt: “Ghê tởm còn để hấn đi theo người, ghê tởm còn nhìn hấn hàng ngày, có phải người cũng động lòng rồi không, ăn ngay nói thật đi, đừng hòng giấu giếm.”

Ta thực sự bất đắc dĩ: “Thanh danh hái hoa tặc khiến ta cho rằng hấn bẩn, nhưng những ngày ở chung khiến ta cảm thấy hấn không phải kẻ đáng ghét như lời đồn đại. Tuy thì thoảng cũng cợt nhả, nhưng tuyệt đối không làm chuyện gì quá giới hạn. Ta tin tưởng vào ánh mắt của mình. Nhưng, những điều này không thể trở thành lý do để ta động lòng.” Sau đó cười khổ: “Nơi đó, đã đau đớn đến không còn cảm giác.” Tính nghiêm sạch trong chuyện tình cảm khiến cho quan hệ của ta và Hoa Thành Cẩm vĩnh viễn cũng không có khả năng, bởi vì thanh danh ‘hái hoa tặc’ của hấn, bất kể quá khứ hái hoa tặc có là thật hay không.

La Thanh Thanh thở dài: “Sao bụng dạ người lại phức tạp như thế chứ, bớt nghĩ một chút chẳng lẽ sẽ chết ư?”

Ta thở dài theo: “Ta cũng chịu, ta không thể sống như lợn được.”

La Thanh Thanh lại nhảy dựng lên, gương mặt múa vuốt vồ tới.

Không biết qua bao lâu, La Thanh Thanh nói nàng phải về. Ta biết nàng nhớ tướng công bảo bối của mình, thật không hiểu Tiền Hạo Vân kia có điểm gì tốt, phỏng chừng La Thanh Thanh bị sự ngon ngọt của hấn lừa gạt.

La Thanh Thanh vừa mở cửa liền giật mình hô lên, một người đang đứng dựa cửa, ta đưa mắt nhìn lại, hóa ra là Hoa Thành Cẩm.

La Thanh Thanh mang bụng dạ xấu xa cười cười: “Hoa công tử à, nghe đại danh đã lâu.”

Ta nhéo một miếng thịt sau lưng nàng, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, miễn cho nàng nói tiếp mấy lời xấu hổ khiến người ta liên tưởng lung tung. Sau đó thì thăm bên tai nàng: “Mau biến trở về đi, có người nhìn kìa.”

Khuôn mặt La Thanh Thanh nhăn nhó nặn được một cái lúm đồng tiền, nghiêm mặt theo gã sai vặt và nha đầu đi lên xe. Hoa Thành Cẩm không giống thường ngày, không cợt nhả, ngay cả một câu cũng không nói, chỉ yên lặng theo sau ta.

Ta cảm thấy kỳ lạ, lại lười hỏi, La Thanh Thanh đi rồi, còn một đồng phiến toái lớn hơn sắp sửa tới đây.

24. Chương 24: Chuyện Phải Đến Sẽ Đến

Tôn Thừa Nghiệp đã tới. Khi hấn đứng trước mặt ta, ta không biết xưng hô với hấn thế nào. Kêu thẳng họ tên hấn nghe có vẻ gượng gạo, từ ‘tướng công’ đã trở thành quá khứ, gọi ‘Thừa Nghiệp’ thì đến ta cũng cảm thấy rùng mình, dù sao ta với hấn quả thực không quen, người thân thiết với hấn là Phó Tỉnh Nhã đã chết từ lâu. Cho nên ta lựa chọn im lặng, vừa vặn là, dường như hấn không kích động như ta đã dự đoán, nhìn thấy ta cũng không nói gì.

Rốt cuộc, hấn mở miệng, hỏi ta thời gian qua nàng sống có tốt không. Ta cười thản nhiên, nói với hấn mọi chuyện đều ổn. Sau đó ánh mắt hấn lập tức lắng xuống, cổ họng khàn khàn nói nàng gầy đi. Lòng ta nghĩ, không hổ là lão thủ tình trường, biết tìm thời cơ thích hợp để trưng ra sức quyến rũ của mình, nhưng bộ dáng vừa rồi của hấn quả thực khiến người ta hơi lo lắng, giống một đứa trẻ nặng tình mà mờ mịt.

Ta gầy hay không thì không biết, nhưng Tôn Thừa Nghiệp lại thật sự gầy đi, thần sắc cũng hốc hác, không thể sánh với Tôn thiếu gia hảnh hái khôe mạnh trong thành Gia Châu lúc trước. Cặp mắt đỏ tơ máu, dưới cằm râu mọc lởm chởm, hấn đã vài ngày không chăm sóc bản thân. Câu chuyện lúc sau đơn giản là hy vọng ta có thể trở về Tôn gia, cha mẹ chồng và cha mẹ ruột đều rất nhớ ta.

Chuyện phải đến sẽ đến, lòng ta nghĩ như vậy, nhưng vì sao một dòng cảm xúc dần dần trào dâng trong lồng ngực lại khiến tim đập hỗn loạn, không nhận được muốn nổi giận? Ta nhàn nhạt chân thành nói với hấn, không phải tới hôm đó ta đã nói hết rồi sao, ta không yêu người nữa, sao có thể trở về bên cạnh người.

Nhắc tới chuyện buổi tối hôm đó, biểu tình Tôn Thừa Nghiệp trở nên khó coi, đại khái không có một nam nhân nào chịu được việc thê tử của mình bỏ thuốc mê rồi thừa dịp ấn dấu tay lên ly thư đi. Nhưng nhìn gương mặt hắn, vẻ thương tâm vẫn chiếm phần nhiều, nắm đấm của hắn siết chặt, xương tay nổi lên trắng mờ, môi cũng mất đi sắc máu, hắn hỏi ta, vì sao nàng có thể không yêu lại ta, vì sao nàng có thể rời ta đi, trước tượng Bồ Tát ở chùa miếu, chẳng phải chúng ta đã lập lời thề, vĩnh viễn không rời xa sao?

Thần sắc của ta không đổi, trên mặt không lộ một gợn sóng, nhưng trong lòng lại cuộn cuộn nổi phong ba. Là ai phản bội ai trước, là ai bỏ ai trước, có quy định sau khi phạm sai lầm mà quay đầu thì nhất định phải có một người đứng ở chỗ cũ chờ người ư? Có một vài sai lầm không được mắc phải, nếu phạm vào rồi sẽ không thể quay đầu, chắc chắn sẽ phải trả cái giá đắt tương đương.

Tôn Thừa Nghiệp đứng tại chỗ gọi lại những ký ức hắn đã có cùng Phó Tĩnh Nhã. Ta nhú mày, nếu nhớ rõ ngọt ngào lúc xưa, vì sao khi phản bội lại không thêm chùn bước như vậy? Sự tình chưa qua bao lâu, ta vẫn nhớ rõ hắn nói như đinh đóng cột muốn đưa Dương Vi về nhà, hắn không lưu tình đẩy ngã thê tử giữa đường. Ta ghét hắn, ghét nam nhân dùng danh nghĩa tình yêu để trói buộc nữ nhân bên người, ghét nam nhân này giống như một đứa trẻ không biết lớn, vô tâm thương tổn người yêu hắn nhất, ghét giống đa tình như hắn không có nguyên tắc không có lập trường ngổ hoa trợ liễu còn tự xưng là thương hương tiếc ngọc.

Hắn có đủ thói hư tật xấu của nam nhân. Ta lạnh lùng cắt ngang dòng hồi ức của hắn, nói rằng không nhớ rõ, chỉ nhớ mỗi gương mặt kiên quyết bảo vệ nhân tình của hắn mà thôi.

Sắc mặt Tôn Thừa Nghiệp trắng bệch, tựa như không thể tin vào tai mình, hắn nói, Tĩnh Nhã, ta còn yêu nàng mà, xin nàng, trở lại bên ta, được không?

Ta cười khê, ai quy định người yêu ta ta nhất định phải yêu người? Thế giới này nhiều người yêu ta lắm, chẳng lẽ muốn ta yêu lại từng người sao? Tình yêu của ta chỉ có thể thôi, trước kia cho người, người đâm đạp nó dưới chân, bây giờ nó đã hết rồi. Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, nói gì nữa cũng chỉ uống công, chẳng lẽ người đánh má trái của ta, ta còn phải giơ má phải lên cho người đánh tiếp à? Ta chỉ là một nữ tử bình thường, thử hỏi bây giờ người có điểm gì đáng để ta yêu?

Môi Tôn Thừa Nghiệp khê run, sương mù trong mắt cũng dần dần ngưng tụ, ánh mắt hắn tràn ngập hối hận và không cam lòng. Thân là thiếu gia được nuông chiều như hắn sẽ không chấp nhận được sự thật này, có lẽ hắn từng nghĩ chỉ cần tìm được ta, ngọt nhạt khuyên bảo, ta sẽ trở về bên hắn, về Tôn gia. Tựa như lúc Lâm thúc nói, Tôn Thừa Nghiệp bị chiều hư rồi, hắn cần một bài học, một bài học có thể khiến hắn đau lòng đến rỉ máu.

Ta cố gắng đè nén cơn thịnh nộ đang chực trào lên, muốn cười khê tránh ra, ai ngờ hắn lại kéo ta vào ngực, ngoài miệng thì thảo, Tĩnh Nhã, đừng rời khỏi ta, đừng mà...

Lúc này, ta vô cùng hối hận vì sao lại không bôi thuốc Vệ Phong Minh đưa cho. Từ sau ngày mưa làm Hoa Thành Cẩm bị thương, trong lòng ta vẫn có phần áy náy. Cuối cùng ta cũng hiểu được không thể chỉ nhìn phong cảnh của người khác, bất tri bất giác, chính mình đã trở thành một bộ phận của phong cảnh, không thể bàng quan như trước. Có Hoa Thành Cẩm ở bên, ta không hề đơn độc, có lẽ về sau, bên cạnh ta còn có thể có rất nhiều người quan tâm ta yêu quý ta, nếu xoa thứ thuốc khiến người ta không thể tới gần, người tiếp theo bị thương sẽ là ai? Là kẻ hạ lưu xấu xa, hay là người quan tâm đến ta? Cho nên, từ sau ngày đó ta không còn dùng thuốc bôi nữa.

Nhưng thời khắc này, ta vừa gắng gượng giãy dụa vừa hối hận muốn chết, tuy lời thì thâm của Tôn Thừa Nghiệp khiến ta nảy sinh cảm giác không nỡ, nhưng về mặt khác, ta hiểu được đau dài không bằng đau ngắn, những chuyện như này tốt nhất vẫn nên đoạn tuyệt sớm là hơn.

Một lực lớn kéo ta ra khỏi Tôn Thừa Nghiệp, bóng người mảnh mai chắn giữa hai người bọn ta, con người phần nộ trừng trừng nhìn Tôn Thừa Nghiệp, màu da trắng nõn bởi vì nổi giận mà trở nên ửng hồng. Là Triệu Tấn, cảm xúc bối rối của ta lập tức được xoa dịu, gương mặt quật cường của hắn ngẩng lên hằm hằm lườm Tôn Thừa Nghiệp, hai cánh tay giang ra như gà mái mẹ che con, giấu ta ở đằng sau. Mũi ta đột nhiên hơi cay cay...

Hai mắt Tôn Thừa Nghiệp đỏ lên, gương mặt ngập tràn tức giận và không cam tâm, theo ý ta, đây hình như là dự báo nổi điên. Rốt cuộc, hắn nhìn ta một cách thâm thúy, sau đó lại khinh thường liếc Triệu Tấn

đang che trước người ta, xoay lưng rồi đi. Nhưng ta lại không có cảm giác được trút gánh nặng, ta cảm thấy, ánh mắt kia nói rằng hắn sẽ không bỏ qua.

Triệu Tấn im lặng nghe ta kể chuyện của mình, ta có phần ngượng ngùng, lúc trước không thẳng thắn nói thân phận khí phụ của mình không phải vì giấu giếm, mà là... chưa tìm được thời điểm thích hợp...

Triệu Tấn hỏi ta, nam nhân vừa rồi chính là tướng công trước đây của cô nương?

Ta gật đầu.

Hắn chần chừ hỏi tiếp: Vậy Hoa đại ca thì sao?

Ta cười, chỉ là bằng hữu.

Triệu Tấn nói, nam nhân kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, Phó cô nương có cảm thấy ta vô dụng không?

Ta thoáng kinh ngạc, sao lại thế? Thực ra trong thâm tâm ta vẫn rất tán thưởng tính cách trắng như giấy của Triệu Tấn.

Triệu Tấn nói, mùa thu năm nay ta sẽ thi Hương, nếu thi đỗ, nhất định sẽ về bảo vệ cô nương.

Lúc hắn nói lời này, rất giống như đang thề thốt. Nụ cười của ta lập tức trở nên chua xót, cũng dần dần nhận ra suy nghĩ trong lòng nam nhân ngượng ngùng trước mặt mình. Ta nhắc nhở hắn, ta là khí phụ, bị người đời khinh thường, không đáng được đối xử như thế.

Lời của hắn mang theo sự bướng bỉnh, vẻ mặt vô cùng kiên định, hắn nói, Phó cô nương, nhất định ta sẽ bảo vệ cô nương. Nếu nghe kỹ, sẽ thấy trong lời này còn xen lẫn tiếng kim thạch.[1]

25. Chương 25: Hận Biệt Ly

Mấy ngày rồi Hoa Thành Cẩm rất có vấn đề, khi nói chuyện thì mất tập trung, đôi lúc lại thỉnh thoảng ra một câu: Vừa nãy nói đến chỗ nào rồi? Có lần ta thuận tay đỡ một người ăn mày bên đường, về mặt hân kỳ dị, hỏi ta: “Nàng không chê bẩn sao?” Nghe thấy câu nói không đầu không đuôi này, ta lập tức nhíu mày: “Bẩn cái gì mà bẩn, ta không mắc bệnh nghiện sạch.” Nhưng sau đó, hình như hắn còn kỳ lạ hơn.

Đối mặt với thái độ ngày càng nhiệt tình của Triệu bà bà, lại biết hết tâm lòng của Triệu Tấn, ta cảm thấy nếu tiếp tục ở đây sẽ rất gượng gạo, càng ngày càng không được tự nhiên, bèn cùng Hoa Thành Cẩm cáo biệt hai người, lại tiếp tục con đường của mình. Ta không dám nhìn nét mặt của Triệu Tấn, cúi đầu, nghe Triệu bà bà dặn dò, miệng ậm ừ ưng thuận, sau đó thấy Triệu Tấn nói, chờ ta thi đỗ sẽ đi tìm cô nương.

Hô hấp của ta ngưng lại trong giây lát, ngẩng đầu lên đụng phải ánh mắt hơi ngượng ngùng lại rạng rỡ tỏa sáng của Triệu Tấn, không biết nên trả lời thế nào, càng không biết nên từ chối thế nào, chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười, sau đó nhanh chóng đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Về mặt Hoa Thành Cẩm hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn cười nhẹ theo sau ta, lên xe ngựa. Khi ra khỏi cửa thành, ta nhìn thấy Cổ bà bà vẫn đang đứng bên cổng thành nhìn xa xăm, trong lòng cảm thấy vô cùng êm ả.

Chỉ ở chung với Triệu Tấn hơn mười ngày, tình cảm nảy sinh có lẽ sẽ nhạt đi như cơn gió lướt qua. Xe ngựa chậm chậm lăn bánh, có cơn gió mát thổi đến, đảo mắt đã là cuối thu.

Ở thành trấn kế tiếp, Hoa Thành Cẩm nói với ta hắn có một số việc muốn làm, không thể tiếp tục đi theo ta, hy vọng trên đường ta sẽ để ý an toàn, chăm sóc bản thân thật tốt. Ta gật đầu, cũng không thể hiện cảm xúc gì mấy. Đợi đến khi chỉ còn một mình, ta mới nghĩ, nếu không cam lòng, vì sao vừa rồi không giữ hắn lại?

Hắn có chuyện muốn làm, làm chuyện gì chứ? Ta không biết, đột nhiên cả kinh, nhận ra cho tới bây giờ mình cũng chưa từng nghĩ đến việc tìm hiểu hắn, thỉnh thoảng hắn sẽ tâm sự chuyện riêng, nhưng chung

quy ta lại nghe hồ hững, khi hắn không nói ta sẽ không hỏi. Tới bây giờ ta cũng không biết, ngoại trừ tiếng tăm ‘Hái hoa tặc’ lừng lẫy giang hồ ra hắn còn có gia thế gì, có nghề nghiệp gì, tựa như mưa dầm thấm lâu, ta đã vô thức cảm thấy hắn đi theo ta là việc hiển nhiên.

Hoa Thành Cẩm đi rồi. Sáng sớm hôm đó, hắn cưỡi trên một con ngựa đen cao lớn, áo choàng màu đỏ chói mắt dưới ánh nắng nhàn nhạt, hắn cúi người dặn ta phải tìm một phu xe đáng tin, thời tiết lạnh phải chuẩn bị quần áo, rất nhiều điều nữa, tua vòng buồng xuống hai bên má, ta ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu vì sao đột nhiên cảm thấy hắn trở nên anh tuấn bất phàm? Vì sao núu kéo trong lòng lại càng lúc càng nặng?

Theo một tiếng thét lớn, nhìn bóng đỏ cách ta ngày càng xa, tim cũng trở nên trống rỗng, ta bắt đầu nổi giận với bản thân, sao vừa rồi ngay cả một câu cũng không nói nên lời?

Ban đêm, ở một mình trong khách sạn, lần đầu tiên mất ngủ, thậm chí còn hơi sợ hãi. Ngày trước hắn nói có chuyện gì thì kêu lên một tiếng, ta ở ngay phòng bên cạnh. Bây giờ, ai đang ở phòng bên cạnh ta? Những ký ức hỗn loạn về hắn không tự chủ được bỗng hiện lên.

Lần đầu tiên gặp nhau, hắn đang bắt chuyện với cô nương. Lần đầu tiên nói chuyện, hắn chòng ghẹo Tiểu Thu nhưng không thu được kết quả, quay ra chòng ghẹo ta, gọi ta ‘đại tỷ’. Từ khi nào hắn gọi ta ‘Tình Nhã’, gọi ta là ‘nương tử tương lai’ vậy? À, đúng rồi, lần đó đi ra từ quán tiểu quan, hắn chợt nhả xuất hiện, nói ta đã đồng ý làm nương tử của hắn. Mỗi lần ta vô thức nhớ về quá khứ mà đau lòng, hắn luôn bất chợt nhảy ra từ góc nào đó, trên mặt nở nụ cười chói mắt, gọi tên của ta, lần nào ta cũng chịu thua hắn, đau đớn trong lòng cũng tan thành mây khói.

Bây giờ, ta vô cùng hy vọng hắn có thể nhảy ra, dùng nụ cười tỏa nắng xua tan lo lắng trong lòng ta. Hắn thật sự tốt vậy sao? Ta thận trọng nhớ lại, không, không phải, Hoa Thành Cẩm luôn nhằm lúc người cao hứng hất cho người bát nước lạnh, nhằm lúc người tự đắc mà đâm người một dao, nhằm lúc người đau xót mà cho người trái táo ngọt. Phải, nhất định đây là nguyên nhân khiến ta nhớ hắn, hóa ra đánh một gậy hay ột miếng táo ngọt đều là thứ khiến ta dễ chịu.

Ta cười, trong lòng có phần kinh ngạc, còn tưởng rằng mình thích hắn cơ. Thì ra chỉ là ý lại, có lẽ chính là thói quen. Không phải người ta nói thói quen là thứ đáng sợ nhất sao? Lúc sau ta lại tự khẳng định với mình, bất luận thế nào hắn cũng là tên hái hoa tặc nổi danh, sao ta có thể thích một hái hoa tặc chứ?

Ta nằm ở trên giường, cuộn tròn, chắc hắn nhìn rất giống một con tôm bị luộc chín. Ta vừa nằm vừa cười khúc khích, vì sao trước đây lại không để ý rằng Hoa Thành Cẩm tốt như thế?

Hắn đi làm chuyện gì nhỉ? Ta nghĩ, đại khái là theo ta lâu nên chán rồi. Không phải ta không biết đạo này hắn mất hồn mất vía, hơn nữa còn nghe lời đồn về hắn trên giang hồ: Chỉ thích cô nương khuê các, không phải tàn hoa bại liễu như ta, vẫn nên bỏ sớm thì hơn. Hình như có giọng nói từ đáy lòng kêu to không phải thế, nhưng ta lắc đầu không để tâm, mặc dù cảm giác chua chát vẫn chậm chậm dâng lên.

Ngày hôm sau, thoa loại thuốc mà Vệ Phong Minh chế ra, che kín gương mặt, ăn mặc kiểu bác gái trung niên giống hời ở thành Gia Châu, ta đến hàng xe thuê một phu xe trông có vẻ trung thực, một đường hướng đến phía Bắc.

Đưa phu xe hai quan tiền, bảo ông ấy đi chậm một chút, trong lòng nhen nhúm hy vọng Hoa Thành Cẩm có thể xong xuôi sự tình rồi trở về. Nhưng mùa thu đã tàn, hắn còn chưa bắt kịp. Qua sông Trường Giang, hắn chưa theo tới. Mùa đông cũng lặng lẽ mang bông tuyết rời đi, hắn vẫn không trở về. Phỏng đoán dưới đáy lòng từng chút một biến thành sự thật, khiến ta không thể không nhìn thẳng vào nó.

Ta thầm mắng mình có thể tiến bộ hơn một chút không, thiếu người kia chẳng lẽ không thể đến được Định Châu sao, phong cảnh dọc đường vẫn đẹp như thế đấy thôi? Sau đó giọng nói từ dưới đáy lòng nhảy ra phản bác, nếu có hắn, sẽ tốt hơn rất rất nhiều, hắn sẽ quan tâm đi mua mứt đào mà ta thích nhất, sẽ sắp xếp xe ngựa cực kỳ thoải mái...

Dừng lại, không được nghĩ nữa, ta cười khổ. Không phải chỉ mất đi một bằng hữu sao, chẳng lẽ mất đi một bằng hữu lại có thể chết à? Dọc đường đi non sông tươi đẹp, bình nguyên núi cao, đồi ruộng bậc thang, trên đời này không có chuyện thiếu người thì không thể sống, không có người nào đó, xe ngựa vẫn đi như trước, phong cảnh vẫn đẹp như trước, trái đất vẫn quay tròn...

Đến cuối mùa xuân, rốt cuộc ta cũng đến Định Châu. Không có vẻ thê lương cần cỗi, không có bầu không khí nghiêm trang và đại mạc cát vàng như trong tưởng tượng. Tuy là thành trì gần biên cương, tuy có đại quân đóng giữ, tuy nước láng giềng thường thường qua đây khiêu chiến, thành Định Châu vẫn mang cảnh sắc phồn vinh hài hòa.

Thê lương và cần cỗi bị đoàn người náo nhiệt và ruộng lúa xanh rì thay thế, không khí nghiêm trang và đại mạc cát vàng bị người ngoại quốc đủ loại đủ kiểu và trời xanh nước biếc thay thế. Chân đạp đất vàng, nhìn lên trời xanh mây trắng, khoe miệng không nhin được cong lên.

Rời phu xe đi, ta hòa vào đám người huyên náo, chậm rãi theo dòng người thưởng thức thành trì này. Đủ loại màu sắc, đủ loại vật phẩm xen lẫn những mùi hương khác nhau cùng tiếng bản xứ nghe không rõ ràng chợt ào tới, tơ liễu sợi dương cuối xuân rủ phe phẩy, cảm giác rất ấm áp.

Định Châu, ta đến đây.

26. Chương 26: Mới Đến Định Châu

Ta rất thích Định Châu, vì thế tìm một căn phòng nhỏ chuẩn bị ở lại một thời gian. Nhưng nhìn nôi niêu trong phòng bếp, ta đứng hình. Nhớ hồi ở nhà Triệu Tấn, Triệu bà bà vốn bất chấp tất cả cứ nhét này nhét nọ vào tay người khác rồi phân công nghĩa vụ lao động, nhưng sau khi nhìn thấy hậu quả ta gây ra ở phòng bếp nhà bà, cộng thêm dạy dỗ mấy lần mà vẫn thấy khói khét cuộn cuộn trong gian bếp, về sau cũng không dám cho ta nấu nướng gì nữa.

Mọi người đều nói, đến nữ nhân khéo tay còn khó có thể thổi cơm khi không có gạo, huống chi nữ nhân vùng về ta đây thật sự là nhìn thấy gian bếp đã đau đầu. Nhưng mà, có nhà rồi, không thể suốt ngày ăn ở bên ngoài đi? Vì thế, ta nhờ vợ chồng Vương đại thẩm nhà bên sang giúp đỡ.

Ta nói với mọi người rằng mình đến từ một thành nhỏ phía nam, tìm người thân nương tựa, có điều không hỏi được tin tức của người thân, cũng may còn ít tiền đủ để sống tạm qua ngày. Vương đại thẩm rất quý mến ta, bà nói cô nương đáng thương, ta nhất định sẽ tìm nhà chồng tốt ở Định Châu cho cháu. Đối với hành động giả mạo khuê nữ còn tân của mình, tự ta cũng xấu hổ một thời gian, nhưng không còn cách nào, thói đời xô đẩy, nếu để người ta biết thân phận khí phụ của ta, chắc chắn ta không có chốn dung thân.

Ta vật vờ nghe Vương đại thẩm tính toán kết đôi uyên ương cho ta, vô số lần nhắc tới một đại phu ở Bách Thảo đường, nhưng bù lại Vương đại thẩm có tài nấu nướng rất tuyệt, đặc biệt là món bánh nướng, người đã thấy ngon, ăn vào càng ngon.

Vợ chồng Vương đại thẩm có một con trai một con gái, con trai mấy năm trước bị gọi đi xuất chinh, cũng may cứ nửa năm liền báo tin bình an về một lần, con gái lấy chồng năm ngoái, gả ột thương gia vùng khác, thành Gia Châu chẳng thiếu gì những thương gia đến từ vùng khác.

Hai nước mở cửa biên thùy để buôn bán, những khu chợ sầm uất được đặt ngoài thành Định Châu khoảng mười dặm, một tháng họp hai lần, phần lớn các giao dịch là đồ đồ, không ít thương nhân tới tấp đến đây để bán tổng bán tháo các mặt hàng tơ lụa hay đồ cổ thừa thừa trong nước, tìm mua một ít quần áo trang sức của nước ngoài, khi về đem sang tay cũng được chút tiền. Cũng vì thế, thành Định Châu mới có cảnh phồn vinh náo nhiệt như hôm nay.

Định Châu là một thành trấn cởi mở, ở trong thành lúc nào cũng có thể bắt gặp người trong nước hay người nước ngoài, ngay cả tướng lĩnh nước láng giềng cũng thường xuyên ra vào thành Định Châu. Vương đại thẩm dặn ta tốt nhất không nên ra ngoài một mình, bởi vì không ít kẻ buôn người rình rập bắt các cô nương ngây thơ về nước hắt hủi nô lệ, hoặc bán vào lầu xanh kỹ viện.

Thấm thoát, tháng năm náo nhiệt ồn ã đã đến. Hôm nay là tiết Tiểu Mãn, Vương đại thẩm mua ít Hà Thủ Ô, hái cải đắng ngoài vườn, chuẩn bị làm bữa ăn đặc biệt cho ngày này. Tiểu Mãn là một trong hai mươi bốn tiết, đến vào mùa hè khi cây trồng đã sắp kết trái, quả đang dần dần mẩy, nhưng vẫn chưa chín hẳn.

Người nơi đây khá coi trọng tiết Tiểu Mãn, đặc biệt là đồ ăn, phải ăn nhiều đồ đắng một chút, một là thể hiện thời kỳ giáp vụ sắp trôi qua, hai là ăn nhiều đồ đắng có thể thanh lọc cơ thể.

Tháng năm từ xưa đến nay vẫn được gọi là ‘tháng độc’, mà ngày năm tháng năm cũng chính là tiết Đoan Ngọ, được xưng là ‘đứng đầu chín độc’. Ngày này, mọi người đều uống rượu Hùng Hoàng, nước lá Ngải để ngừa bệnh dịch, thời nhà Chu có ghi lại như sau: “Mùng năm tháng năm, dùng Lan tắm rửa.”[1] Còn ‘Hoàng đế nội kinh’ viết rằng: Ba tháng hè, cây cối trở hoa, trời đất giao mùa, vạn vật phồn thịnh. Đêm nằm sớm dậy, ngày không bực bội, làm cho suy nghĩ không gợn, làm cho tài hoa trở thành xuất sắc, làm cho tinh thần thoải mái, nếu quan tâm hưởng ngoại, thuận theo khí hè, hình thành phương pháp lâu dài. Nếu làm trái sẽ hại thân, mùa thu sốt rét, thu hoạch thiếu người, Đông Chí bệnh nặng. Đây chính là đạo lý dưỡng sinh của mùa hè.

Sau Tiểu Mãn không lâu là đến tiết Đoan Ngọ, nhà nào cũng bận rộn gói bánh ú, đeo túi lá Ngải, thêu hầu bao túi gấm. Ta bỏ cuộc, bảo rằng mình không biết thêu, Vương đại thẩm giật mình nhìn ta nói, chắc cháu là tiểu thư nhà nào ở phía Nam rồi. Ta nhướn mày, bà cũng đoán đúng tám chín phần.

Đua thuyền rồng là một hoạt động truyền thống, vào ngày này, người trong thành Định Châu hầu như đều tụ tập ở ven hồ nước trong thành, từ xa đã có thể thấy thuyền khắc đầu rồng, bởi vì màu vàng tươi và vàng sẫm đều là màu kỵ của hoàng gia, cho nên thân thuyền sơn màu vàng xanh, dáng thuyền hẹp dài, chỉ có chỗ cho ba người ngồi. Bỗng nghe thấy một tiếng pháo vang, về mặt mọi người đều trở nên hưng phấn.

Ta đứng giữa đám người, nhìn ngang nhìn dọc mà không thấy tình hình đằng trước, nhưng không muốn bỏ qua buổi náo nhiệt này, bèn cố sức lách lên trên đám người, cho đến lúc không khí bị rút cạnh, phổi đau như bị kim châm, cách mạng mới thành công, ta đứng ở hàng đầu tiên.

Chiêng trống khua lên vang trời, mặt đất dưới chân dường như cũng rung động. Tiếng hoan hô trong đám người ngày một to hơn, ánh mắt đều nhìn chăm chăm hơn mười con thuyền rồng đang lướt nước thần tốc, lớn miệng gào thét, nhảy nhót, hưng phấn đến đỏ cả mặt. Các cô nương lấy ra chiếc khăn thêu mình yêu thích nhất, vung vẩy, mùi hương lan tỏa từng đợt. Ta cũng bị tình cảnh hưng phấn xung quanh ảnh hưởng, cùng mọi người hăng hái kêu gào nhún nhảy, mặc kệ ai giẫm chân ai, cũng mặc kệ ai huých phải lưng ai, mọi người dồn sức gào cổ lên, hy vọng thuyền rồng mình thích có thể về đích đầu tiên.

Một chiếc thuyền rồng tựa như mũi tên rời cung, bứt lên trước các thuyền còn lại, nhanh chóng lao về bờ. Hử? Vì sao người mặc áo trắng ngồi đầu trông lại quen vậy? Càng tới gần đích, tiếng hoan hô càng lớn, về mặt mọi người cũng càng hưng phấn, ta không có cơ hội tìm bất kỳ ai để hỏi.

Bóng trắng hơi nghiêng đầu nhìn sang hướng này, tuy chỉ là một cái liếc mắt, nhưng ta vẫn thấy rõ, mặt phù dung, mắt hoa đào, môi đỏ khê hê, nhưng nét cười trên môi không có vẻ yêu nghiệt như dĩ vãng mà trở nên điềm đạm tao nhã, tóc thắt bằng lục ngọc quan, rủ tua màu xanh, tay áo trắng phất phật theo chiều gió. Chúng ta đã bao ngày không gặp rồi, Hoa Thành Cẩm? Hóa ra người cũng đến Định Châu.

Ta chưa kịp ngẫm xem mình đang có tâm trạng gì, một bóng xanh bỗng vọt qua trên đám người, mũi chân chạm nhẹ mặt nước, sau đó cấp tốc bay đến bóng trắng đầu thuyền. Là Thanh Loan! Trong đầu xẹt qua bộ dáng lúc trước Hoa Thành Cẩm chật vật rơi xuống nước vì bị nàng ta hại: “Cẩn thận!”

Xung quanh rất ồn ào, ta còn không nghe rõ tiếng hô của mình. Chỉ tích tắc sau, bóng trắng rơi xuống nước trong một tư thế vô cùng thảm hại, bóng xanh bay sang bờ bên kia.

Ta nhẹ lòng, khả năng bơi của Hoa Thành Cẩm hẳn không tệ. Các đại hán trên thuyền rồng liên tiếp nhảy xuống nước cứu người, người trên bờ nhao nhao chửi rủa, khi hán tử thô lỗ và nữ tử hào sảng phương bắc mắng người thì quả không thể khinh thường, mắng hồi lâu mà không bị lặp lại, hơn nữa tất cả còn đồng tâm mắng nữ tử áo xanh quấy nhiễu cuộc đua thuyền rồng.

Hình như Thanh Loan cũng biết mình đã bị đám đông phẫn nộ, lên bờ một chốc đã bỏ đi mất dạng. Một tiếng hoan hô cất lên, đã có chiếc thuyền rồng khác về đích. Cô nương xinh đẹp thướt tha ngự ngà đeo túi thơm tự thêu vào cổ nam tử trong lòng...

Hai hán tử nhô đầu lên mặt nước, trên vai còn khoác một cánh tay, người ở giữa không phải Hoa Thành Cẩm thì ai! Hoa Thành Cẩm được đặt nằm giữa trên bờ, đã có người đi gọi đại phu... Không ít cô gái tỏ ra lo lắng sốt ruột, một vài người bàn luận:

“Rốt cuộc là ai đã hại Hoa đại phu...”

“Hoa đại phu thường xuyên bị hãm hại, người tốt như thế sao lại xúi quẩy vậy...”

...

Mắt thấy sắc mặt Hoa Thành Cẩm nằm trên mặt đất ngày càng xanh, đại phu thì chưa thấy bóng dáng, ta không thể không đứng ra làm ngựa chết chừa ngựa sống, chỉ huy hán tử bên cạnh lật úp Hoa Thành Cẩm lại, sau đó bảo hán tử làm tư thế quỳ một chân xuống đất, nhằm vào giữa lưng Hoa Thành Cẩm, sau đó nện thật mạnh...

“Ôc” một tiếng, nước bị nôn ra. Lát sau, được mọi người nâng đỡ, Hoa Thành Cẩm đứng lên. Hắn mơ màng nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng trên người ta, nở nụ cười yếu ớt, hai tay ôm quyền: “Đa tạ cô nương cứu giúp.”

Một tiếng gọi ‘cô nương’ như dội nước lạnh lên đầu ta, ta lơ mơ hiểu được vì sao hắn lại có nét cười nho nhã khiêm nhường, hơn nữa còn không biết bơi: “Người không phải Hoa Thành Cẩm?”

[1] Mừng năm tháng năm, dùng Lan tắm rửa: Vào tiết Đoan Ngọ thì dùng cây Bội Lan đun nước tắm gội, dùng để thuyết minh phẩm cách cao thượng của Khuất Nguyên.

27. Chương 27: Người Đáng Thương Chịu Thay Tiếng Xấu

“Cô nương biết đệ đệ của tại hạ?” Đó là câu nói cuối cùng của người nọ hôm ở bên hồ. Lúc sau có người giới thiệu: “Đây là đại phu nổi danh của thành Định Châu chúng ta, Hoa Thành Vân Hoa đại phu.”

Hoa Thành Vân? Hoa Thành Cẩm? Tên chỉ khác nhau một chữ, dung mạo giống nhau như đúc, nhưng lại mang hai phong thái khác hẳn, một người nho nhã lãnh đạm như trích tiên, một người tuấn mỹ yêu mỹ như yêu nghiệt, hóa ra bọn họ là huynh đệ...

Ta gần như đã chạy trốn về nhà, ngay cả vòng thắt nhiều màu buộc trên cổ tay cũng không biết rơi đâu, thậm chí muốn tìm một chỗ để trốn, yên tĩnh một chút, bình lặng suy nghĩ một chút. Lúc vào nhà còn đập đầu vào hồ lô treo trên cửa, Vương đại thẩm buồn cười bảo ta là cô nương hấp tấp.

Vài ngày liên tiếp ta không đi đâu, cũng không biết rốt cuộc mình đang sợ cái gì, chỉ cảm thấy bái xích việc ra ngoài. Vương đại thẩm vốn không thích một cô nương như ta xuất đầu lộ diện, cho nên cũng không nói gì về tình trạng này của ta. Ta nghĩ có lẽ mình bị bệnh rồi, chứ không sao lại tự nhiên ngại ngùng như thế, tuy nói ta không quen với cuộc sống ở thành Định Châu, nhưng ta sợ ai, ta cần phải sợ ai? Người tên là Hoa Thành Vân kia, cùng lắm chỉ có bộ dạng giống hệt Hoa Thành Cẩm, mà cho dù Hoa Thành Cẩm có thật sự đứng trước mặt ta, chẳng lẽ ta lại sợ hắn ư? Đại khái sẽ gạt đầu nói với hắn một tiếng, người đã đến rồi, chứ còn có thể có gì nữa?

Ta thuyết phục bản thân, chuẩn bị ra chợ chơi. Vừa mở cửa, đã thấy hai người đứng ngoài. Một là Hoa Thành Vân, hắn vẫn mặc trường bào màu trắng thuần, sắc mặt hơi nhợt nhạt, một bàn tay giơ giữa không trung, tư thế đang sắp gõ cửa, vẻ mặt có phần kinh ngạc, tiếp đó cười nhẹ gạt bỏ sự gượng gạo giữa đôi bên. Phía sau hắn là một thiếu niên chừng mười một mười hai tuổi, thân hình gầy gò, mi thanh mục tú, đang cau mày nhìn bọc đồ ôm trong lòng.

“Thật vừa lúc.” Ta sửng sốt, nghĩ rằng vì sao càng không muốn thấy người nào lại càng phải thấy người đó, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

Hoa Thành Vân gạt đầu, vừa mở miệng định nói thì đã ho sù sụ, hắn là rơi xuống nước bị cảm, đến bây giờ vẫn chưa khỏi. Thiếu niên bên cạnh ân cần nhìn hắn, gương mặt vô cùng lo lắng.

Ta không nhịn được cười: “Thân thể còn chưa tốt sao lại ra ngoài hứng gió, mau mời vào trong.”

Tay của Hoa Thành Vân vẫn đặt bên miệng, nét cười trên khóe môi chưa phai: “Không sao cả.”

Thiếu niên bên cạnh chịu không nổi nói: “Sư phụ không cần phải đích thân sang đây cảm tạ ân nhân, con đã bảo muện vài ngày cũng không sao, nhưng sư phụ cứ không nghe lời con cơ.”

Hoa Thành Vân lạnh nhạt liếc nhìn nó, giọng nói tuy ôn hòa nhưng đã hơi trầm: “Không được vô lễ với ân nhân.”

Ta vội vàng đỡ lời: “Đứa nhỏ này nói đúng đấy, dù sao ta cũng ở đây chứ có chạy đi đâu đâu, lúc nào người đến cũng được mà. Vả lại hôm đó chỉ là thuận tay cứu người, Hoa đại phu cần gì canh cánh trong lòng, nếu người đó bệnh thì người bệnh của người biết làm sao bây giờ?”

Nghe lời ta nói cứ như thể cả thành Định Châu chỉ có mình hắn là đại phu, Hoa Thành Vân nở nụ cười, xen lẫn với hai tiếng ho nhẹ: “Sao ân nhân lại nói vậy.”

Đưa hắn đến phòng khách, Vương đại thẩm đi ra, vẻ mặt ngạc nhiên: “Cháu biết Hoa đại phu à, tốt rồi, ta còn đang định sắp tới giới thiệu hai người với nhau đấy.”

Tật xấu của Vương đại thẩm không khác gì Triệu bà bà, thích giúp người ta nổi tư hòng xe nhân duyên, tranh cãi câu cơm của bà mỗi... Ta sợ tình hình sẽ trở nên xấu hổ, bèn nhờ Vương đại thẩm đi pha ấm trà nóng, chứ nếu để không khí trở nên ấm muội, ai không biết còn tưởng hôm trước ta cứu Hoa Thành Vân là vì mến mộ hắn. Bây giờ đang thịnh hành lấy thân báo đáp, nếu xảy ra chuyện này... Ta đổ mồ hôi lạnh, nghĩ xa quá rồi, cho dù ta đồng ý thì Hoa Thành Vân Hoa đại phu cũng không tình nguyện đâu...

Đang suy nghĩ miên man, Hoa Thành Vân lại quay sang ta vái dài: “Cảm tạ ân cứu mạng của Phó cô nương.” Thấy ta xua tay, vẻ mặt lúng túng liền nói tiếp: “Tại hạ biết cô nương cứu người không phải vì muốn báo đáp, nhưng nếu sau này Phó cô nương có nguyện vọng gì, Hoa mỗ nhất định sẽ gắng sức thực hiện.”

Câu sau nghe rất vừa ý, ta nói: “Ta chỉ là một nữ tử, không có nguyện vọng gì cả, chuyện này cho qua đi, về sau chúng ta không nhắc lại nữa, hai bên không nợ nhau, có được không?”

Hoa Thành Vân không tán thành: “Ân cứu mạng nặng hơn trời, tại hạ há phải hạng người vong ân phụ nghĩa? Phụ lão hương thân trong thành Định Châu đều có thể làm chứng cô nương cứu tại hạ, cô nương đừng từ chối nữa.”

Ta gượng cười, nghĩ rằng sao hai huynh đệ này đều khó chơi như vậy, rốt cuộc không khước từ nổi, đành phải đồng ý.

Hoa Thành Vân giới thiệu thiếu niên bên cạnh, tên Nghiêm Đông, là được đồng của hắn. Ta hơi nghi ngờ hỏi có phải hắn vẫn luôn ở trong thành Định Châu này không.

Hoa Thành Vân đáp: “Nhìn vẻ mặt của cô nương, chắc là có biết đệ đệ của tại hạ. Tại hạ không thích du ngoạn bên ngoài, cho nên vẫn thường ở thành Định Châu, hiếm khi ra ngoài.” Một lúc sau, lại do dự hỏi: “Có phải cô nương...” Hắn nhíu mày, cân nhắc từ ngữ: “...đến tìm đệ đệ của tại hạ không?”

Ta cũng đoán được sơ sơ, chắc Hoa Thành Cẩm là tên yêu tinh gây họa, chung quy sẽ có vài gia đình của cô nương hắn đã chòng ghẹo đến tìm ca ca của hắn, giống như sự xuất hiện của Thanh Loan hôm nọ. Ta thở dài, cảm thấy hơi buồn cười: “Không phải, chúng ta chỉ quen biết mà thôi. Thế chuyện tương tự như mấy hôm trước có thường xuyên xảy ra không?”

Hoa Thành Vân gật đầu: “Có, chắc hẳn bọn họ đều tưởng tại hạ là đệ đệ.” Bên môi còn dẫn theo tia cười khổ.

Ta bị số đỏ trải qua bao lần nạn lớn không chết của hắn làm chấn động, lúc sau mới phản ứng lại: “Sao người không bảo Hoa Thành Cẩm tự chịu lấy? Người không bao giờ giải thích à?”

“Có người tin ta sao?” Hoa Thành Vân cup mắt, hỏi lại ta.

Ta bất đắc dĩ, chỉ cần nhìn khuôn mặt kia, muốn người ta tin quá là khó khăn.

Trên mặt Hoa Thành Vân thoáng hiện nét ảm đạm, cười khổ nói: “Đại khái tại hạ là đại ca nhưng không được hắn yêu quý, tại hạ ở thành Định Châu đã nhiều năm mà hắn chưa bao giờ xuất hiện, nhìn gương mặt giống hệt mình... có lẽ cũng cảm thấy ghét bỏ.”

Ta nghĩ tên Hoa Thành Cẩm này có hơi vô trách nhiệm thật. Lắc đầu thở dài một chốc, nhìn thấy Hoa Thành Vân ho nhiều hơn, Nghiêm Đông bên cạnh trông rất lo lắng, liền bảo hắn chú ý thân thể, dặn Nghiêm Đông chăm sóc sự phụ cho tốt.

Hoa Thành Vân đứng dậy cáo từ. Hai chúng ta lại chào hỏi vài câu, hắn mới rời đi.

Vài ngày sau, Vương đại thẩm sang đây hỏi ta sao không có tin tức gì của Hoa đại phu? Ta nường mày, hỏi bà cháu có thể có tin tức gì của Hoa Thành Vân cơ chứ?

Vương đại thẩm bảo bây giờ tất cả các cô nương trong thành Định Châu đều chăm chăm canh Hoa đại phu đấy, người tốt, y thuật cao siêu, là lựa chọn tốt nhất để làm phu quân.

Ta nghĩ thầm, đã thế càng không nên tiếp xúc nhiều với Hoa Thành Vân, nếu không, không biết chừng ngày nào đó đi dạo trong thành sẽ bị một nữ tử vì yêu sinh hận ném trứng thối, rồi trở thành kẻ thù chung của tất cả các cô nương trong thành.

Hoa Thành Vân chẩn bệnh ở Bách Thảo đường, từ xa ta đã thấy một hàng dài đứng ngoài cửa. Tìm người hỏi mới biết được, mỗi buổi sáng Hoa Thành Vân đều hạ giá chẩn bệnh xuống thấp nhất, những người nghèo khổ không có tiền đi khám đại phu khác sẽ đến chỗ Hoa đại phu, trong đó có không ít ăn mày.

Nhìn hàng dài này, ta lầm bầm, Hoa Thành Vân hết bệnh rồi à, khám cho nhiều người như thế, thân thể hắn có thể chịu được sao?

Bên trong cùng của Bách Thảo đường là nơi Hoa Thành Vân ngồi xem bệnh, bây giờ đang bị một đám người đông nghịt vây quanh, phần lớn là phái nữ, thoạt nhìn đều có vẻ khỏe mạnh, hắn là đặc biệt đến gặp Hoa Thành Vân. Nghiêm Đông bên cạnh đầu đầy mồ hôi thành thực ngăn cản các cô nương, bảo các nàng không được nói chuyện to tiếng, tránh quấy rầy Hoa Thành Vân.

Xem ra giá của Hoa Thành Vân khá cao nhỉ, ta cười thầm, nếu như vậy, ta không làm phiền hắn nữa, đi thẳng đến quầy thuốc, đưa đơn thuốc. Khi lấy thuốc xong, quay người lại, ta nhìn thấy một bóng áo xanh trong đám đông, nhìn kỹ, quả thực là Thanh Loan.

Sao nàng ta lại ở đây? Chẳng lẽ nàng ta cũng đã biết Hoa Thành Vân không phải là Hoa Thành Cẩm ư?

28. Chương 28: Bổng Nhiên Bị Cẩm Phong Hàn

Nghĩ đến đây, ta không khỏi dừng bước, đại khái là không muốn Hoa Thành Vân lại trở thành kẻ chết thay xui xẻo đi, còn mơ hồ nảy sinh ý tưởng bênh vực kẻ yếu vì hắn.

Thanh Loan trà trộn vào đám đông, vẻ mặt giống hết mấy nữ tử xung quanh, biểu cảm có phần hưng phấn, ánh mắt dịu dàng như nước, nếu không phải gần đây ta nhạy cảm với màu xanh, trong chốc lát quả thực không nhận ra được nàng. Chẳng lẽ Thanh Loan thích Hoa Thành Vân? Nhưng không phải nàng thích Hoa Thành Cẩm sao?

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, ngẫm cho kỹ cũng thấy có lý, diện mạo giống nhau như đúc, phẩm hạnh của ca ca lại tốt hơn đệ đệ nhiều lắm, ai cũng sẽ chọn Hoa Thành Vân thôi. Có điều, ta thật sự thật sự thật sự không thích Thanh Loan.

Nữ tử này rất kiêu ngạo, rất ngang ngược, rất không biết chừng mực. Nàng thoạt nhìn phóng khoáng tự tại, nhưng thực tế lại núp dưới ánh hào quang của gia tộc, lột đi lớp da ấy, nàng không là gì cả. Sự kiêu ngạo của nàng chẳng qua chỉ là thế lực khổng lồ của gia tộc, sự ngang ngược của nàng chẳng qua chỉ là theo ta thì sống chống ta thì chết, sự không chừng mực của nàng chẳng qua chỉ là không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác. Không biết vì sao, ta cứ nhìn nàng không vừa mắt!

Khi ở cùng Hoa Thành Cẩm, ta có thể cười nhạo hắn, trêu chọc hắn. Nhưng với Hoa Thành Vân, nam tử tao nhã này, ta thật sự không muốn để Thanh Loan tiếp xúc với hắn, dây dưa với hắn. Đây là lần đầu tiên

ta có cảm xúc bài xích mãnh liệt đến thế với một nữ tử, cho dù là lúc đối mặt với Dương Vi, ta cũng có thể ung dung đối đáp, nhưng với Thanh Loan ta chẳng có nổi một chút cảm xúc tích cực nào.

Có lẽ nhiều chuyện xảy ra khiến ta trở nên gay gắt, có lẽ Thanh Loan luôn lộ vẻ tươi cười chế giễu như có như không cùng ánh mắt không coi ai ra gì, khiến ta nảy sinh ý tưởng hung dữ muốn lột vòng hào quang và sự kiêu ngạo của nàng xuống chà đạp dưới chân, cuối cùng ta cũng hiểu được phần nào tâm tình của La Thanh Thanh.

Nhìn chằm chằm bóng người kia trong chốc lát, ta ra khỏi Bách Thảo đường. Trên đường tắt gặp người qua lại, tiếng rao hàng sôi nổi, ánh dương rực rỡ chiếu đến lóa mắt, ta vươn tay che đầu, về nhà.

Vương đại thẩm sang hỏi ta có gặp Hoa đại phu hay không, ta bảo bên cạnh hẳn có nhiều cô nương lắm, cháu chên không nổi nên đành cầm thuốc về. Vương đại thẩm tiếc rẻ, bà nói: Phó cô nương, ta thấy cháu là cô nương tốt, nhưng cô nương lớn rồi phải lấy chồng, cháu không có người thân nào để nương tựa ở trong thành này, số tiền ít ỏi cũng không thể nuôi cháu cả đời, một cô nương độc thân về sau sẽ sống thế nào chứ? Không bằng nhanh chóng tìm một người vừa giàu vừa tốt tính, còn có thể xứng đôi với dung mạo của cháu.

Ta tò mò, chẳng lẽ Hoa Thành Vân là người có gia sản giàu có ư?

Vương đại thẩm gạt đầu, bà nói phàm là hiệu thuốc có tên Bách Thảo đường ở phương bắc, chín phần mười đều là cửa hàng của Hoa Thành Vân.

Chuyện này khiến ta hơi kinh ngạc, không khỏi hoài nghi, hỏi Vương đại thẩm rằng hẳn có nhiều cửa hàng như vậy mà không ra ngoài tuần tra sao?

Vương đại thẩm vén lại tóc mai bên tai, nghĩ một lúc rồi nói: Đúng thế, Hoa đại phu chưa bao giờ ra khỏi thành Định Châu, hơn thế, ngày nào cũng có rất nhiều người trong thành Định Châu chờ hẳn chẩn bệnh, cả người từ nơi khác đến nữa, Hoa đại phu không rảnh đi đâu hết.

Buổi chiều ta hắt xì và ho khan vài tiếng, Vương đại thẩm hỏi có phải ta bị cảm phong hàn hay không. Ta chỉ cảm thấy cổ họng khó chịu, hơi khô hơi rát, lắc đầu nói uống nhiều nước chắc sẽ không sao.

Ai ngờ đến chạng vạng lại bị sốt, tự sờ trán cảm thấy hơi nóng, người vừa mỏi vừa đau, không còn một chút sức lực nào cả, mí mắt sụp nặng, rất muốn ngủ. Mơ hồ nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Vương đại thẩm, ta gắng gượng mở mắt, thấy vẻ mặt lo lắng của bà. Bà bảo cô nương này, bị bệnh sao không nói tiếng nào, trán nóng quá, cháu không tìm đại phu nhờ bị sốt cao thì sao?

Ta muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị nhồi bông, khù khụ hồi lâu, cảm thấy nóng rát, lời nói ra hết như tiếng cửa gỗ rên rẹt. Ta chỉ có thể khều khào, đại thẩm không cần tìm đại phu, trong nhà không có nhiều tiền, tìm một ít vỏ cây liễu đun nước uống là được rồi.

Đây không phải lần đầu tiên ta bị cảm phong hàn, cảm phong hàn giống như cảm cúm, trước khi đến Định Châu ta đã bị vài lần. Đôi khi uống mấy ngụm nước ấm là có thể khỏi, nếu nghiêm trọng hơn bị sốt, phu xe liền đun vỏ cây liễu cho ta uống, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Vương đại thẩm nói, cô nương nói gì vậy, e là sốt mê sảng rồi, vỏ cây liễu đun nước sao có thể uống bữa, chúng ta vẫn đủ tiền trả thuốc cảm phong hàn, cho dù cháu có xót chút tiền kia thì đại thẩm ta đây cũng phải mua cho cháu.

Ta thấy cưỡng lại vô ích, liền không cãi nữa, ngủ lúc nào chẳng hay. Trong lúc朦胧 cảm thấy bên cạnh có người, rất ấm áp, rất quen thuộc, khiến cho người ta không nhận được muốn dựa vào, muốn rơi nước mắt. Ta cố gắng mở mắt để nhìn xem người nọ là ai, nhưng ánh mắt tựa như bị bịt một tầng lụa trắng, chỉ có thể thấy loáng thoáng bóng hình. Ta nghĩ rằng hỏng rồi, hay là ta bị bệnh thương hàn, không chữa trị kịp thời nên bị mù.

Dường như nhận thấy cảm xúc nôn nóng bất an của ta, người bên cạnh cầm tay ta, bàn tay ấm áp hơi thô ráp, ta giật mình rồi lại lơ mơ. Bóng trắng mơ hồ bỗng nhạt nhòa, nước mắt ta ứa ra, thân thể không còn chút sức lực, đến dụi mắt cũng không làm được, chỉ riêng việc khóc thút thít đã rút cạn toàn bộ hơi sức. Đột nhiên có tấm vải ấm đặt lên mắt, một phần của nó che mũi ta, ta hé miệng thở, cảm thấy miệng đắng chát không chịu nổi, vô cùng khổ sở, nhưng hình như cổ họng đỡ đau hơn.

Ta hỏi: “Ai vậy?”

Một giọng nói mang theo ý cười truyền đến: “Là tại hạ, nghe nói cô nương bị bệnh nên đến thăm.”

“Là Vương đại thẩm bảo phải không? Phiền người quá. Bây giờ ta nói được rồi, người mau trở về đi.”

Ý cười trong tiếng nói càng đậm hơn: “Bệnh của cô nương chưa khỏi, cần tĩnh dưỡng vài ngày trên giường.”

Ta miễn cưỡng đáp: “Ta biết, bệnh đến như núi lở, bệnh đi như kéo tơ mà!”

“Cho nên không thể sốt ruột.”

“Ừm.” Đột nhiên nhớ đến ánh mắt, ta hơi lo lắng: “Hoa đại phu, mắt của ta có thể bị thương tổn gì không? Vừa rồi ta nhìn không rõ lắm.”

“Không sao, đây là ảnh hưởng của cảm phong hàn, giảm sốt sẽ hết.” Giọng nói ôn hòa của hấn khiến người ta có thể an tâm.

Sau đó Hoa Thành Vân không nói phải rời đi, ta cũng không lên tiếng nữa, dường như đã quên tay còn bị người ta nắm, cứ như vậy lại mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Khi mở mắt ra lần nữa, phát hiện tấm vải kia còn phủ lên mắt, ta liền kéo xuống, là một chiếc khăn màu trắng. Mũi của ta vẫn tắc như trước, nhưng tâm tình lại vui vẻ vì thị lực hồi phục. Động đậy tay trái, hình như bị cái gì đè lên, quay đầu lại nhìn, ôi chao, một đầu tóc đen.

Người nọ cũng tỉnh, hấn đứng thẳng dậy, hơi mơ màng nheo mắt, thấy ta nhìn hấn không chớp, ý cười lại ‘trèo’ lên khuôn mặt dịu dàng của hấn: “Phó cô nương tỉnh rồi, thân thể đã đỡ hơn chưa?” Sau đó túm tay ta để bắt mạch.

Tim ta đập thành thạch: “Sao sao sao sao, sao người lại ở đây?” Nói xong lại thấy không đúng: “Sao tối qua người lại không đi?”

Hoa Thành Vân vẫn mang vẻ mặt không màng sóng gió: “Hôm qua tình hình của Phó cô nương vô cùng nguy hiểm, tại hạ cần phải ở bên để đề phòng bất trắc.” Nhưng một chốc mới nói tiếp: “Bây giờ Phó cô nương đã giảm sốt, chỉ cần uống thêm ít thuốc, vài hôm nữa sẽ khỏe hấn. Phó cô nương không cần lo lắng vấn đề danh tiết, tại hạ là đại phu, thường xuyên trải qua chuyện này, huống chi còn có Vương đại thẩm giúp tại hạ chăm sóc cô nương, không để cô nương tổn hại một chút nào.”

Lúc này ta mới để ý đến Vương đại thẩm gục trên cái bàn gần đó, đang ngủ rất say, không khỏi cảm thấy thẹn thùng, còn nóng hơn cả khi phát sốt.

Đánh thức Vương đại thẩm, Hoa Thành Vân viết đơn thuốc, bảo lát nữa sẽ sai Nghiêm Đông đem thuốc sang đây. Lòng ta rất áy náy, liền nhờ Vương đại thẩm tìm lấy ít tiền từ trong y phục của ta.

Hoa Thành Vân cười nhẹ: “Phó cô nương hoàn cảnh nghèo khó, chút phí tổn nho nhỏ cứ để tại hạ gánh vác đi.”

Ta nhìn hai lượng bạc vụn trong tay Vương đại thẩm, càng cảm thấy áy náy. Chắc chắn Vương đại thẩm đã kể hết lời than nghèo kia của ta cho hấn. Hoa Thành Vân quả thực không phải người dễ chơi, dùng lời nói của ta để quay ra trêu chọc lại.

29. Chương 29: Hai Nữ Nhân Thương Lượng

ằm nghỉ trên giường một thời gian, thân thể dần dần khoan khoái, Hoa Thành Vân ngày nào cũng đến một lần, nếu thật sự bận không đến được thì sai Nghiêm Đông thay hấn sang trông ta. Lúc đầu ta còn cảm thấy không quen, nhưng sau cũng hiểu chẳng có gì là không tốt.

Đã mấy hôm rồi cứ gặp ta là Vương đại thẩm lại hớn hờ vui mừng, ý của bà là khen ta đã biết cách ganh đua. Thôi, coi như ta sinh bệnh không đúng lúc, làm sao được.

Đợi tới lúc cơ thể khỏe mạnh có thể ra khỏi nhà, Vương đại thẩm liền dặn đi dặn lại, muốn ta mang ít đồ sang cảm tạ Hoa Thành Vân. Ta bĩu môi, nhớ tới lời chế giễu của Hoa Thành Vân hôm nọ, không khỏi nẩy lên tính cáu kỉnh trẻ con: Không đi, cháu làm gì có tiền mua quà cảm ơn cho hần?

Vương đại thẩm dí trán của ta nói, chưa từng thấy người nào không chịu kém cạnh như cháu, mấy trái đào trên đường, tốn hai ba đồng tiền là mua được rồi, Hoa đại phu tận tâm tận lực với cháu thế, còn bỏ qua thông lệ trước kia, cháu nên biết là Hoa đại phu không bao giờ đến tận nhà để chẩn bệnh cả, cho dù bệnh nặng đến đâu cũng không đi.

Ta không đồng ý, bỗng nhiên lại bật cười một tiếng, nghĩ rằng tám phần là vì Hoa Thành Vân có tướng mạo tuấn mỹ, từng có người mượn danh nghĩa chẩn bệnh mà lừa gạt hần, cho nên mới có luật bất thành văn này. Nói vậy Hoa Thành Vân cũng rất đáng thương, ta dứt khoát quăng nóng giận ra sau đầu, vui mừng phấn chấn đi ra ngoài.

Vẫn còn sớm, buổi sáng là lúc hần đang xem bệnh, nhớ tới đoàn người dài ngoằng kia, cộng thêm các cô nương ‘như hổ như sói’ có ‘ánh mắt thèm thuồng’, ta rùng mình một cái, tốt nhất vẫn nên chờ qua giờ cao điểm hẵng qua đó. Tình cờ thế nào hôm nay lại là ngày họp chợ, ta mới khỏi bệnh, chưa thể chịu được mệt nhọc, loạng choạng men theo đường đi ra khỏi thành, lúc chậm chạp đến được các gian hàng đã là gần trưa. Liếc thấy một chỗ bán quả sơn trà, chủ sạp đang lắc lắc đầu, không ai thăm hỏi thăm sạp hàng của ông ấy.

Quả sơn trà là sản vật phía nam, vị ngọt, có thể là phương thuốc trị ho. Ở phương bắc tất nhiên hiếm người biết, nhất là thành Định Châu thuộc vùng biên cương phía bắc, còn vào thời đại tin tức chưa lưu thông thế này, mua quả sơn trà quả thực là một chuyện không sáng suốt.

Ta tiến đến hỏi giá, chủ sạp thấy có người quan tâm bèn mở miệng sư tử chào giá trên trời. Ta cười lạnh một tiếng, quay người bước đi, trong lòng hiểu được vì sao quả sơn trà ăn rất ngon lại không bán được. Chủ sạp thấy tình hình không ổn, vội vàng gọi ta lại, nói muốn thương lượng giá.

Ta cò kè với ông ta một hồi, mới giành được cái giá chỉ cao hơn giá phía nam một chút. Chủ sạp trông khá ủ rũ, ta tò mò hỏi mới biết, thì ra chủ sạp muốn đưa quả sơn trà phía nam đến chợ lớn để bán, kiếm thêm chút tiền, xui là dù đã thúc ngựa phi nhanh, đến Định Châu cũng đã hỏng mất một nửa, chủ sạp chỉ đành đẩy giá cao lên, nào ngờ mấy người phương bắc chưa từng thấy quả này bao giờ, chỉ nhìn chứ không mua. Chủ sạp thở dài một tiếng, lần bán sơn trà này chắc sẽ thất bại.

Ta âm thầm kinh ngạc, ý tưởng rất hay, chỉ là không thực tế lắm. Khuyên chủ sạp thêm mấy câu, ta mới tiếp tục đi dạo các hàng khác.

Đợi đến khi cảm thấy mệt mỏi ta mới trở về thành, lúc gần tới Bách Thảo đường quả thực không thể nhắc nổi chân, cho dù không muốn thế nào đi chăng nữa thì ta cũng phải vào trong ngồi nghỉ một lát, hướng chỉ ta còn ôm theo một bao sơn trà vừa to vừa nặng như thế.

Vừa vào cửa ta liền sưng sốt, Hoa Thành Vân đang nói chuyện với một nữ tử, tình cờ ta cũng biết nàng kia, đúng là Thanh Loan. Tuy Hoa Thành Vân mỉm cười, nhưng chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh nhạt. Còn chưa kịp quan sát tỉ mỉ, hần đã thấy ta, vội vàng lên tiếng gọi, thái độ thân thiện đến mức tự ta cũng nhận thấy là đối đãi khác biệt.

Thấy Hoa Thành Vân không để ý đến mình, Thanh Loan chen vào vài câu, thấy không hiệu quả bèn nhìn lướt qua ta một cái rồi bỏ đi. Ta giống như một cái cọc gỗ đứng trước mặt Hoa Thành Vân, cứ ngơ ngác liếc qua liếc lại, Hoa Thành Vân buồn cười, hỏi ta đang yên đang lành sao lại biểu hiện kỳ quái thế.

Sau mấy ngày vừa rồi, ta và Hoa Thành Vân đã hiểu rõ đối phương. Ta trêu chọc hần, bảo có phải người không nhớ để nàng đi hay không.

Hần vừa thở dài vừa cười, vẻ mặt rất khôi hài. Chốc sau, ta hỏi hần Thanh Loan đến tìm hần làm gì.

Hần nói là đến để xin nhận lỗi.

Ta tò mò hỏi, vậy người thật sự tha thứ cho nàng rồi hả?

Hoa Thành Vân liếc nhìn ta, không thì còn làm gì nữa?

Ta ngạc nhiên, nhưng đó là người suýt chút nữa hại chết người mà, lúc đó mặt người xanh mét... chắc chắc...

Đại khái là Hoa Thành Vân không muốn nhớ lại tình cảnh ngày ấy bị rơi xuống nước, dù sao bất kỳ ai ném phải mùi vị đó cũng chẳng cảm thấy dễ chịu, cho nên mặt cũng trắng bệch.

Ta không nhắc lại chuyện này nữa, Nghiêm Đông đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, vừa ăn quả sơn trà ta mang đến vừa lầu bầu, ý là không thể tha thứ cho Thanh Loan, về sau không cho nàng ta bước vào Bách Thảo đường một bước.

Hoa Thành Vân nghe xong liền trừng mắt nhìn nó, nhưng thằng nhóc Nghiêm Đông đúng là dạy nhiều vô ích, ta chỉ ngồi cười.

Về sau ta cũng thường xuyên ghé thăm Bách Thảo đường, nhưng toàn đụng phải Thanh Loan, đây là sự tình cờ, hay do số ta đen? Nghiêm Đông lần nào cũng nghiêng răng nghiêng lợi giã thuốc, nện chày âm âm.

Ta nhận ra rằng mình luôn trở thành vị cứu tinh của Hoa Thành Vân, ánh mắt Thanh Loan nhìn ta từ liếc qua biến thành chăm chăm, sau thành trừng lớn, cuối cùng là nhìn hằm hằm, thậm chí ta còn có thể thấy được ngọn lửa trong mắt nàng. Ta lo lắng suy nghĩ, nếu Hoa Thành Vân quay người đi, liệu nàng có lập tức rút kiếm đâm một nhát lên người ta hay không.

Ta nửa đùa nửa thật nói giỡn với Hoa Thành Vân, ta trở thành bia đỡ đạn của hai người các người, nếu ta bất hạnh mà anh dũng hi sinh, nhất định nàng ta là hung thủ.

Hoa Thành Vân tức khắc thẳng lưng tỏ vẻ anh hùng, đừng sợ, có ta bảo vệ nàng rồi.

Ta lườm hắn, chỉ sợ như vậy ta còn chết nhanh hơn.

Hoa Thành Vân nghi ngờ nhìn ta, nghiêm trang nói có ta ở đây sao nàng chết được? Sau đó lại vỗ trán giả vờ tỉnh ngộ, à, chắc là nàng tự sát phải không?

Nói xong bọn ta cùng cười lớn, Hoa Thành Vân cũng có ít tẻ bào kể chuyện cười lạnh.

Có một số việc cứ khẳng khẳng muốn từ suy đoán trở thành sự thật, tuy chuyện này đòi hỏi số đen giảm phải phân chó, nhưng ta không giảm, Thanh Loan lại tìm tới tận cửa. Một lần ta vừa bước chân ra khỏi Bách Thảo đường, Thanh Loan không biết nhảy đến từ xó nào, chặn đường đi của ta, ra hiệu chúng ta cần nói chuyện.

Không còn cách nào, cường quyền ở trước mắt, ta đành cam chịu số phận đi theo nàng ta rẽ đông rẽ tây, đến một ngõ nhỏ. Ta bĩu môi, không có thành ý gì cả, mời ta uống cốc trà có tốn mấy đồng tiền đâu. Sau lại nghĩ, không phải nàng ta muốn giết ta rồi tiêu hủy xác chết đấy chứ? Càng nghĩ càng thấy có khả năng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thanh Loan đứng yên, hai tay ôm kiếm dựa tường, nở nụ cười kiêu ngạo: “Ta cứ bảo sao người nhìn quen mắt thế, thì ra trước đây đã gặp người đi cùng Hoa Thành Cẩm.” Bộ dạng rất khinh thường.

Ngay cả đồ gốm cũng có ba phần là đất, hướng chi đối mặt với nữ nhân mình ghét, thua gì chứ không thua khí thế, chết thì chết, ta không chịu tỏ ra yếu kém hơn: “Hân hạnh hân hạnh, ta cũng thấy người trông quen quen, người mà trước đây Hoa Thành Cẩm sống chết không thêm để ý, chắc là người rồi.”

Thanh Loan lạnh mặt không đáp: “Hừ, Hoa Thành Cẩm đâu, không cần người nữa hả?”

Ta cười: “Vậy còn người? Không tìm được Hoa Thành Cẩm liền tìm ca ca của hắn, đáng tiếc ca ca của người ta vẫn không thêm quan tâm đến người. Bây giờ muốn tìm ta làm mối à, người xác định là mình muốn đổi mục tiêu rồi?”

“Người!” Mặt Thanh Loan lúc xanh lúc trắng, lộ ra sát khí: “Ta cần gì con tiện nha đầu như người làm mối? Về sau nhất định hắn sẽ xin ta gả cho hắn.”

Ta suýt nữa thì nở ra một nụ cười, người này đúng là có trình độ tự kỷ cao. Ngẫm đến thế lực nhà nàng, tuy to lớn thật, nhưng hắn địa vị không cao, nếu không sẽ không mặc ột cô nương ra ngoài giang hồ. Có ai thấy tiểu thư nhà người xuất đầu lộ diện bao giờ đâu, lại còn là vùng đao múa kiếm nữa? Chẳng qua cũng chỉ là giang hồ thô thiển thôi, không thể nào so với Hoa Thành Vân có gia sản to lớn và địa vị đại phu được mọi người kính trọng. Rõ ràng Thanh Loan hy vọng hảo huyền treo cao, lại không hiểu rõ tình thế.

Nghĩ đến đây, ta cười lạnh: “Tốt thôi, nữ hiệp Thanh Loan, người chờ hần hỏi người gả cho hần đi, ta xin phép không làm phiền.” Nói xong quay người rời đi.

Thanh Loan linh hoạt vọt người, chắn trước mặt ta: “Không được đi.”

Ta cười tươi như hoa: “Ta không đi, người định thế nào?”

“Hần vốn nhã nhặn lễ độ với ta, nếu không phải người đứng giữa cản trở, hần sẽ không bỏ mặc ta.” Thanh Loan hầm hầm nhìn ta.

Ái chà, người ta không thích nàng, ngược lại thành lỗi của ta hả?

“Ta muốn người cách xa hần ra.” Thanh Loan phẫn nộ nói.

30. Chương 30: Cướp Người Cướp Sắc Không Khác Nhau

Ta thần nhiên đáp: “Ta không liên quan gì đến hần, sao lại bảo cách xa?”

Thanh Loan nhìn ta không chớp mắt: “Người muốn bao nhiêu?”

Dung tục! Ta khinh bỉ. Nhưng chó khôn không nghe lý lẽ, người điên trước mặt ta dường như đã sẵn sàng xông lên cắn ta một miếng bất cứ lúc nào. Ta nở nụ cười: “Ta không cần tiền.”

Tay cầm kiếm của nàng ta run run: “Người không chịu rời đi?”

Ta cũng học theo bộ dáng của nàng, tựa lên tường: “Ta nói ta không cần tiền, ta cần người. Nếu người có thể gọi Hoa Thành Cẩm đến thành Định Châu gặp ta, ta sẽ đi luôn.”

Hoa Thành Vân kể, vì huynh đệ có hiềm khích, chuyện gọi Hoa Thành Cẩm đến Định Châu là bất khả thi, hy vọng lời hần nói là thật. Thanh Loan thoáng suy xét, gật đầu đồng ý: “Được.” Rồi lập tức bổ sung: “Trong thời gian này người không được phép đến Bách Thảo đường.”

Ta giả bộ choáng váng sững sờ, ánh mắt lại long lanh cười nhạt: “Người cho người là ai? Đại tiểu thư chắc? Ta là a hoàn để người sai khiến à? Vì sao ta phải nghe lời người?”

“Tiện nhân, không cho người đến chính là không cho người đến, làm gì nói lảm chuyện rắc rối thế, người có chịu hay không?” Thanh Loan gầm lên.

Ta hừ nhẹ, miệng đáp: “Ồi chao, ta rất sợ đó nha.”

Nhận ra sự khinh thường của ta, Thanh Loan tuốt trường kiếm kề lên cổ ta. Ta dùng tay cầm mũi kiếm sắc bén, đẩy sang bên cạnh, ra vẻ nhảm chán đuổi đuổi chân đấm đấm tay, nhún vai một cái: “Giao dịch xong.” Cát bước muốn đi.

Thanh Loan ngăn lại: “Người nói rõ ràng cho ta.”

Lần này đến lượt ta nguyệt nàng: “Người bảo đấy nhé, được, ta sẽ nói rõ ràng cho người. Người không muốn ta đến Bách Thảo đường, rành rành là đang nhờ ta, lại muốn uy hiếp tính mạng ta. Xin lỗi chứ, ta đây cứ không chịu lép vế đấy!” Thấy sắc mặt nàng đã xanh mét, ta tiếp tục: “Cho nên thương lượng của chúng ta không thành. Người muốn giết ta? Muốn ta bị thương? Ta khuyên người nên để dành chút sức lực đi, người tưởng rằng Hoa Thành Vân không phát hiện ý định hại người của người hả? Nếu ta xảy ra chuyện gì, người đầu tiên Hoa Thành Vân nghĩ đến chính là người! Người cho là, hần tao nhã thì sẽ không làm những chuyện tuyệt tình tuyệt nghĩa à?” Sau đó bất đắc dĩ nói: “Có trách thì trách ánh mắt ăn tươi nuốt sống của người nhìn ta rất rõ ràng ấy.”

Thanh Loan giận tím mặt, mũi kiếm lại đưa về phía trước, dí sát cổ ta: “Nói bậy! Ta không tin trong lòng hần người lại quan trọng như vậy!”

Ta liếc nàng: “Ta cũng không tin, nhưng chuyện người làm với ta lại khiến ta cảm thấy ta rất quan trọng với hắn.”

Đút kiếm vào vỏ, Thanh Loan giận dữ bỏ đi. Đàm phán thất bại. Ta bám vào tường, chân mềm nhũn bước ra khỏi ngõ nhỏ. Tình huống vừa rồi, bảo không sợ là giả, dù sao ta vẫn còn chưa chán sống.

Ta vô cùng buồn bực rảo bước trên đường, trong đầu có giọng nói bảo ta mau cách xa Hoa Thành Vân một chút, tên kia chính là quả bom hẹn giờ, rất nguy hiểm; mà một giọng nói khác lại bảo ta không được nghe lời nữ nhân kia, càng không thể để nàng ta thành công, nàng ta nghĩ mình là ai chứ. Ta cứ trầm tư như vậy, cho đến khi một cô nương đi đến trước mặt ta, nhìn ta đánh giá từ trên xuống dưới, tuy trùm khăn che mặt, nhưng kiểu quan sát không kiêng nể gì ngay giữa đường xá quả thật khiến ta lúng túng một phen. Cô nương kia nặng giọng hừ một tiếng, giậm chân một cái rồi đi. Lát sau ta mới phát hiện, không ít cô nương trên đường cũng nhìn ta như vậy.

Ta giật mình, chẳng lẽ gần đây thân thiết với Hoa Thành Vân quá, ta đã trở thành kẻ thù chung của phái nữ trong thành Định Châu rồi ư? Ta cười khổ, Hoa Thành Vân, người hại khổ ta rồi. Sức mạnh nhường này, còn lớn hơn cả tên hái hoa tặc kia nữa.

Vài nam tử đi đến từ phía xa, phục sức của ngoại tộc, dáng vóc cao lớn, trong đó có một người mắt nâu, râu quai nón, nhìn là biết người nước láng giềng. Người ngoại tộc trong thành Định Châu nhiều không đếm xuể, thậm chí tướng lĩnh nước láng giềng cũng thường xuyên ghé thăm, chỉ tiếc ta chưa có dịp trông thấy.

Lúc đi ngang qua mấy người đó, nam tử râu quai nón bỗng kéo khăn che mặt của ta. Ta vừa giật mình vừa giận dữ, quay người hung hăng lườm gã, lại nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt những người đối diện.

Đến lúc này ta mới nhớ ra phải che mặt lại, đáng tiếc đã quá muộn. Gương mặt của Phó Tĩnh Nhã đẹp thì rất đẹp, nhưng không thể để người ngoài nhìn thấy. Ta cau giận trừng nam tử kia, nghĩ rằng thế là nổi danh rồi, không thể ở lâu trong thành Định Châu nữa.

Một gã ngoại tộc để râu dê, gương mặt thô tục nhếch miệng nói: “Tướng quân, cô nương này xinh đẹp quá. Chẳng lẽ nữ tử đeo khăn che mặt đều mỹ lệ như vậy?” Nói xong còn đưa mắt nhìn các cô nương có khăn che mặt trên đường.

Râu quai nón được gọi là tướng quân không đáp lời, vẫn nhìn đắm đắm vào ta không thôi, ta bị nhìn đến điên người, thật muốn xông lên tát cho gã vài cái, nhưng nghe tên râu dê gọi gã là tướng quân, tạm thời không đụng vào được, chỉ có thể kiềm chế bản thân.

Một gã cao gầy khác tiếp lời: “Huynh đệ, nữ tử Trung Nguyên có mấy người có thể xinh đẹp hơn hẳn nàng? Tìm được nàng này, đúng là nhờ ánh mắt của tướng quân rất tinh, vừa ngắm thân hình đã biết là mỹ nhân!” Nói xong bọn ngoại tộc cười ha ha.

Râu quai nón cười cười, nheo mắt hỏi ta: “Tên là gì?”

Tuy ta rất muốn gào lớn “Ta là bà cô nhà ngươi”, nhưng nhìn dáng người bự chẳng như gấu của gã, ta đành nén xuống, căng thẳng cắn môi, gần như cắn đến bật máu.

Gã ngừng cười: “Không nói?”

Ta chỉ làm như không nghe thấy.

“Người không nói làm sao ta tìm được người nhà của ngươi?”

Để làm gì?

“Nàng đi theo tướng quân của chúng ta rồi, tất nhiên phải thông báo cho người nhà của nàng chứ, để bọn họ cảm thấy nàng đã làm rạng rỡ tổ tông chứ sao!” Vài kẻ cất giọng trêu chọc.

Ta không thể chặn được cơn giận bùng lên: “Các ngươi cả gan cướp đoạt dân nữ ư?”

Râu quai nón truyền ra áp lực vô hình khiến ta không tự chủ được rùng mình một cái, không khí ngột ngạt ép người ta muốn cúi đầu không dám nhìn thẳng. Ta dốc sức cắn răng, trừng trừng nhìn gã, tự nhủ mình không được cúi đầu, cúi đầu là thua.

Râu quai nón lại cười, nhưng lần này gã túm cổ tay ta: “Theo ta đi.” Gã cao như thế, sức rất khỏe, có thể dễ dàng vác ta lên. Ta kinh hoàng không thôi, đấm đá, phản kháng, nhưng không có thuốc của Vệ Phong Minh, dường như ta đã trở nên yếu đuối dễ bị ức hiếp.

“Các người dựa vào đâu mà hoành hành làm việc xấu trong thành Định Châu? Người không sợ hai nước sẽ giao chiến sao?”

Râu quai nón nhếch mép cười: “Hai nước giao chiến thì đã sao? Lão tử còn đang lo không có trận để đánh đây này!”

Ta suýt bị gã chọc tức chết, nếu gã cướp đoạt ta, ta thà đập đầu chết luôn: “Người buông tay ra! Buông ra!”

Người vây xem càng lúc càng nhiều, nhưng không một ai bước lên can thiệp. Sức lực của ta dần dần cạn kiệt, nước mắt không kìm được đã chảy xuống, lúc ta đang tuyệt vọng, một người đột nhiên xuất hiện: “Tướng quân Ba Đặc Nhĩ, xin dừng bước.”

Hai mắt ta nhắm lại, mờ mịt nhìn lại, là Hoa Thành Vân. Hắn cười lạnh nhạt: “Người không được mang cô nương này đi.”

Râu quai nón cau mày: “Tiểu tử miệng còn hơi sữa ở đâu ra, dám xen vào việc của lão tử?”

Hoa Thành Vân nói: “Tại hạ chưa bao giờ lo chuyện bao đồng, nhưng liệu người có thể nể mặt Trác Lập Cách Đồ đại hãn mà buông tha cho cô nương này không?”

“Người là người phương nào? Vì sao lão tử cướp dân nữ còn phải xem mặt mũi đại hãn?”

Sức lực của râu quai nón quả thực rất mạnh, cánh tay của ta bị hắn siết tưởng như muốn gãy. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên đầu, nhìn Hoa Thành Vân thương lượng với đám người xấu này, rốt cuộc ta không gượng nổi nữa, ngất đi.

Một giây trước khi hôn mê, ta thoáng thấy bóng dáng của nha dịch nha môn.

31. Chương 31: Âm Hồn Không Tan

Mở mắt, là căn phòng xa lạ, thần kinh của ta tức khắc căng thẳng, bật dậy trên giường, trước nhìn xem quần áo của mình còn nguyên vẹn hay không, sau đó lại đánh giá căn phòng, ngồi ở mép giường một lúc lâu, hít thở sâu mấy hơi mới đứng dậy mở cửa ra ngoài.

Chưa đi được mấy bước đã gặp Nghiêm Đông. Nghiêm Đông chào ta, Phó cô nương tỉnh rồi à?

Thấy Nghiêm Đông ta mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị người ta bắt đi... Ta hỏi Nghiêm Đông đây là đâu, nó đáp đây là sương phòng phía sau Bách Thảo đường, Hoa Thành Vân đã đưa ta về.

Đang nói, Hoa Thành Vân đã đi đến từ phía sảnh chính, trên mặt vẫn mang nụ cười tao nhã. Chúng ta ngồi giữa sương phòng, Nghiêm Đông đi pha trà, Hoa Thành Vân bắt mạch cho ta. Hắn nói uống ít thuốc an thần sẽ không sao nữa. Ta lắc đầu như cái trống bỏi, thuốc có ba phần độc, ta không muốn hơi một tý là uống thuốc, vì thế giờ tay làm ra vẻ mình rất khỏe mạnh.

Chợt thấy vết bầm quanh cổ tay, ở giữa màu tím, xung quanh là tơ máu màu đỏ màu vàng xen kẽ, ta nghĩ lại mà rùng mình. Hoa Thành Vân cũng thấy vết bầm kia, nét cười tiêu tan, nói rằng vết bầm cần phải xoa bóp mới nhanh khỏi. Ta hết sức ủng hộ, dùng đầu ngón tay đụng nhẹ, nhưng tức khắc đau đến nhăn nhó mặt mày. Lửa giận trong lòng bùng lên, con mẹ nó chứ, gã căn bã kia, sao lại nặng tay như vậy, trách không được phải mang bộ dạng gấu bự người không ra người quỷ không ra quỷ, còn muốn sàm sỡ cô nương đây!

Ngay lập tức, ta không đụng vào vết thương nữa, dù không chạm vào mà vẫn còn đau âm ỉ đây này! Hoa Thành Vân thản nhiên bảo ta đến gần hắn. Ta vội vàng giấu hai cánh tay ra sau lưng, nín nọt cười đáp, sao dám phiền ngài chứ, ta tự làm được, tự làm được.

Nhưng Hoa Thành Vân lại quăng đi gương mặt ôn hòa của hân, lộ vẻ lạnh lùng, không thèm nghe phân bua mà kéo cánh tay ta, tất nhiên ta không thể chối từ, trong lòng uất ức nghĩ mình đã bị gương mặt dịu dàng của hân lừa rồi, quên luôn hôm nay chính hân đã cứu ta. Đau đớn bỗng ập đến, ta siết tay nghiến răng, vừa đau vừa mỏi, tự ta có thể cảm thấy huyết Thái Dương của mình gào giết không ngừng, nhưng không dám mặt dày lớn tiếng kêu gào, chỉ đành thấp giọng lầm bầm, miệng không ngừng xin xỏ Hoa Thành Vân nhẹ tay nhẹ tay.

Ta đã đau thế rồi, rúm ró hết cả, mà Hoa Thành Vân vẫn trừng về mặt kia, ta vừa khinh khỉnh nhìn vừa nghĩ người này thật là tàn nhẫn, nghĩ xong lại cảm thấy mình ngu ngốc, không tàn nhẫn mà có thể làm đại phu à?

Hít khí lạnh qua kẽ răng, ta rên rỉ khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc Hoa Thành Vân đã chịu buông tha. Ta trằm mặt phất tay nói lời cáo từ, đi tới cửa mới phát hiện trời đã gần tối, về đến nhà chắc đã tối hẳn. Lòng ta không tự chủ được lại run rẩy, ký ức trong ngày vẫn còn trước mắt, gã kia còn không sợ cả đại hân... Tuy ta không biết hôm nay Hoa Thành Vân làm thế nào đuổi được râu quai nón đi, nhưng khó mà đảm bảo gã không ngấm ngấm ra tay, nhờ đâu gã đến cửa nhà ta ôm cây đợi thỏ, ta chỉ còn nước khóc chết...

Ta quay đầu, ngượng ngùng hỏi Hoa Thành Vân, hôm nay có thể cho ta qua đêm nhờ ở đây được không, Hoa Thành Vân gật đầu nói sắc mặt nàng không tốt, cứ uống một bát thuốc an thần đi. Lần này ta không cự tuyệt nữa.

Ta nhờ Nghiêm Đông chuyển một phong thư cho Vương đại thẩm, cam đoan rằng nếu về sau thấy đồ ăn ngon ở chợ nhất định sẽ nghĩ đến nó đầu tiên. Nghe vậy Nghiêm Đông mới thỏa lòng chạy đi.

Hoa Thành Vân nói đại tướng quân canh giữ biên cương phía Bắc là bạn cũ của hân, tri huyện thành Định Châu cũng là bạn tốt của hân, hân bảo nàng yên tâm, ở trong thành Định Châu, nàng rất an toàn.

Buổi tối, ta trần trọc không ngủ được, có thể là vì không quen giường. Kể cũng buồn cười, xóc nảy hơn nửa năm bên ngoài mà không quen giường, vừa ở Định Châu một thời gian lại cảm thấy quen. Không cầm nổi lòng, ta giơ tay xoa mặt, dung mạo của Phó Tĩnh Nhã mang đến gì cho ta nhỉ? Trên đường đi thì che che giấu giấu, hốt hoảng lo lắng, cả sự khiếp sợ run người hôm nay nữa, điểm tốt duy nhất đại khái là quen biết Hoa Thành Cẩm. Nếu không có dung mạo này, sao hân có thể đùa giỡn nói cười với ta? Tiếc là thu hút về ngoài chung quy không thể dài lâu, chẳng mấy chốc, đã chán.

Vỗ vỗ mặt, sao đột nhiên ta lại bị quan vậy? Dung mạo này có điểm xấu, tất nhiên cũng có điểm tốt, nếu không, nữ tử có chút sắc đẹp trên đời biết sống thế nào?

Cuối cùng mơ mơ màng màng thiếp đi, thấp thoáng nghe thấy tiếng kim loại âm ỉ va chạm, ta nhú mày, nhà nào thừa hơi nửa đêm còn không đi ngủ?

Hôm sau, ta cảm ơn Hoa Thành Vân rồi về nhà. Nghiêm Đông muốn tiễn ta nhưng bị ta từ chối, thấy Hoa Thành Vân bị các cô nương vây quanh, không có Nghiêm Đông thì hân chán bệnh thế nào?

Càng đến gần nhà, ta bước càng chậm, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Đúng như dự đoán, gã có vóc dáng vạm vỡ đang đứng ngoài cửa nhà ta kia không phải là râu quai nón hôm qua muốn bắt ta thì là ai? Trong cơn tức giận, ta ân cần thăm hỏi tám đời tổ tông nhà hân ở trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ như trước. Không thể để lộ hành tung, ta nhìn chằm chằm gã đang đứng canh trước cửa, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, dần dần lùi về phía sau... Có lẽ ta đã quên mất tính cảnh giác của tướng quân, gã kia đột nhiên quay đầu nhìn về hướng ta, ánh mắt như chớp, nhanh chóng vồ lấy ta.

Như bị đóng đinh tại chỗ, ta còn không cảm giác được tiếng tim đập của mình, tuy cách một lớp khăn che mặt, nhưng ta có thể khẳng định gã có thể nhận ra ta! Nghĩ đến đây, ta quay người bỏ chạy, nghe thấy tiếng quát phía sau, sự kinh hoàng ập tới, ta dùng hết sức bình sinh chạy thực mạng, dù chết cũng không thể bị chà đạp dưới tay bọn chúng!

Nhưng mới chạy có một đoạn, bả vai đã bị túm lấy kéo về đằng sau, ta không chịu được, lảo đảo lùi lại vài bước, còn chưa đứng vững dạ dày đã còn cào cào lên. Hốc mắt cay cay yết hầu chua chua, ta che miệng chạy vội đến bờ tường nôn thốc nôn tháo... Hồi lâu sau mới lấy khăn ra lau nước mắt nước mũi, nhìn sang con gấu bụi bên cạnh.

Gấu Bự ra hiệu ta đến quán trà ngồi, ta mệt mỏi gật đầu, cổ họng bỏng rát, tuyệt đối không chạy thoát được khỏi gã.

Gấu Bự gọi hai chén trà lớn, ta bưng lên uống ực một ngụm, uống xong lại gọi thêm chén nữa, liên tiếp hai chén, cổ họng không khó chịu nữa, nhưng dạ dày lại bắt đầu nôn nao...

Gấu Bự tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Người chạy gì thế?!”

Trong lòng ta khinh bỉ, hừ, coi ta là đứa ngu à, không chạy chẳng lẽ đứng đó chờ người bắt ta đi lần nữa chắc?

Thấy ta không đáp, Gấu Bự giả dòm tốt tính cười cười: “Người tên là Phó Tình Nhã?”

Ta hừ lạnh, chẳng phải người đã điều tra hết rồi sao?

“Cha mẹ thân thích của người đâu?” Gấu Bự kiên nhẫn không chịu tha ta.

Xem ra lần này phải trả lời, ta lạnh lùng nói hai tiếng: “Chết rồi.”

Gấu Bự sờ râu, gương mặt hiện lên nụ cười quái lạ: “Chết là tốt, chết là tốt...” Thấy ta nhìn hằm hằm, hắn mới giật mình phát hiện đã lỡ lời, ấp a ấp úng định giải thích, nhưng vật vã nửa ngày mà chẳng nói được cái gì ra hồn, cuối cùng lờ mờ phân giải thích: “Hôm qua ở trên đường người không nể mặt tướng quân đây chút nào, vừa khóc vừa kêu, chẳng lẽ theo tướng quân đây thì người chịu oan ức gì sao?”

Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nóng nảy chẳng kiềm chế nổi, hừ mạnh một tiếng tỏ vẻ khinh thường.

“Tuy người có sắc đẹp, nhưng theo tướng quân là vinh dự của mọi nữ nhân trên thảo nguyên, ta thấy người vừa mất, thế mà người còn không muốn, chẳng lẽ người tình nguyện đi theo tên mặt trắng gió thổi đã gục hôm qua à?” Gấu Bự vuốt râu quai nón, coi như không nghe thấy tiếng hằm hừ của ta.

Ta bất đắc dĩ, khiêu thử mỹ khác nhau, cô nương đây không thích loại hình thú vật, nhưng vẫn không chịu lên tiếng.

“Hắn không chăm sóc được người đâu, vừa lúc người không có người thân, về cùng tướng quân đi!” Gấu Bự cầm chén trà lên hớp một ngụm lớn: “Nếu không phải tên mặt trắng kia chịu để ta đâm hai cái, hôm qua ta đã mang người về rồi, hôm nay người đã là thê tử của ta.”

32. Chương 32: Tình Yêu Của Ba Đặc Nhĩ

“Người nói cái gì?!” Lời nói của Gấu Bự khiến ta thoáng chốc kinh hãi.

Gấu Bự nheo mắt: “Ta bảo, người theo tướng quân đây về!”

“Không phải câu này!” Ta vội vàng ngắt lời: “Hôm qua, người làm gì Hoa Thành Vân vậy?”

“Hoa Thành Vân?” Gấu Bự suy tư: “Ý người là tên mặt trắng hả? Ta nói với hắn rằng nếu hắn có thể chịu hai đâm của ta, ta sẽ thả người.”

“Người!” Ta tưởng như bị chọc tức chết, ánh mắt liếc xuống nắm tay ngăm đen của gã, chịu một quyền này thì lục phủ ngũ tạng lại chẳng lộn tung phèo ấy chứ...

“Người quan tâm đến tên mặt trắng kia à?” Gấu Bự bĩu môi: “Nữ nhân Trung Nguyên đúng là không hiểu biết, nhưng chính ta cũng không ngờ hắn có thể chịu được hai đâm của ta, người thường ăn một quyền là ngã rồi, hai quyền không chết cũng mất nửa mạng. Chắc chắn, tiểu tử đó còn có thể gắng gượng đưa người đi, quả thực cũng có bản lĩnh...”

Ta càng nghe càng hoảng sợ, Hoa Thành Vân chỉ là một đại phu bình thường, nhận hai đâm của Gấu Bự, nhớ đến sắc mặt trắng bệch và vẻ tươi cười thản nhiên hôm qua của hắn, khó phải nói, trong lòng ta cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Ta muốn lập tức đi xem tình hình của Hoa Thành Vân, hình như Gấu Bự cũng phát hiện ra ý ta, lạnh mặt: “Hôm nay người phải theo ta đi!”

Máu nóng dồn lên não, ta buột miệng: “Cút đi! Có quỷ mới theo người!” Nói xong lại cảm thấy lúng túng, ngừng một chút, ta quyết định nói lý lẽ với gã: “Ta còn không biết người tên gì.”

“Người không biết?” Gấu Bự hơi ngạc nhiên: “Ta là Ba Đặc Nhĩ.”

“Tốt lắm, Ba Đặc Nhĩ.” Ta định thần: “Người... chắc là có thê tử chứ?”

Gấu Bự nhếch miệng cười, giọng nói mang theo sự tự hào: “Ta có ba thê tử, các nàng là Tháp Na, Ô Lục Cát và Cát Nhã. Người sắp được trải qua cuộc sống hạnh phúc cùng các nàng ấy.”

Ta tận lực bỏ ngoài tai câu cuối cùng của Gấu Bự, phát hiện sự dịu dàng khi gã gọi tên của Tháp Na: “Kể về Tháp Na đi.”

Gấu Bự dường như không tin nổi ta có thể nói chuyện bình tĩnh nhã nhặn với gã, nhắc tới Tháp Na, gương mặt bị râu quai nón che khuất một nửa của gã bỗng dịu lại: “Tháp Na là viên ngọc của thảo nguyên, là cô nương xinh đẹp nhất trên thảo nguyên, tiếng ca của nàng truyền từ phía đông sang phía tây, ngay cả thần hoa trên núi tuyết cũng say mê giọng hát của nàng. Trái tim của Tháp Na còn rộng rãi hơn cả nam nhi, trái tim của nam nhi như chim ưng bay vút trên bầu trời, nhưng lúc nào Tháp Na cũng có thể khiến chim ưng cao vợi vợi kia quỳ dưới chân nàng.”

Theo lời gã, Tháp Na thật sự là một cô nương xinh đẹp: “Trong số đó cũng bao gồm cả người?”

“Phải.” Gấu Bự thẳng thắn thừa nhận, nếu đổi thành nam tử Trung Nguyên phải phủ phục dưới chân một nữ tử, e rằng sẽ lập tức xấu hổ vung kiếm tự vẫn. Gấu Bự tiếp tục nói: “Lấy được Tháp Na là vinh quang lớn nhất đời Ba Đặc Nhĩ ta.”

Nghe câu đó, sự chán ghét của ta với Gấu Bự giảm đi rất nhiều. Ta nhẹ giọng hỏi: “Vậy hai thê tử còn lại của người thì sao?”

“Bọn họ là nữ nhi của trưởng lão trong tộc.” Lúc nhắc tới hai vị thê tử kia, rõ ràng Gấu Bự không có sự nhiệt tình như Tháp Na, chỉ nhàn nhạt giới thiệu thân phận các nàng.

Ta cảm thấy thú vị: “Tháp Na... khi nàng biết người muốn cưới hai nữ nhân này thì có tức giận không?”

“Tức giận?” Gấu Bự sáng tỏ: “Ý người là ghen hả? Sao Tháp Na có thể ghen chứ, lòng của nàng có thể chứa toàn bộ thảo nguyên. Nàng đối xử với hai nàng kia tốt lắm, như tỷ muội ruột.”

Ta âm thầm bĩu môi, tỷ muội ruột? Có thân thể chứ thân nữa cũng chẳng biến thành tỷ muội được. “Ta không tin, tuy Tháp Na tốt như vậy, nhưng nếu nàng thấy người cưới nữ nhân khác mà còn thờ ơ, thậm chí niềm nở chúc phúc, ta nghĩ chắc nàng không yêu người.” Ta nở nụ cười thương hại.

“Vô liêm sỉ!” Gấu Bự giận dữ: “Người không được nói xấu Tháp Na!”

Ta quan sát kỹ lưỡng từng chi tiết trong biểu cảm của Gấu Bự, tuy lời gã nói nghe có vẻ ấu trĩ, nhưng lại khiến ta cảm nhận được tình yêu sâu sắc và sự bảo vệ của gã với Tháp Na. Gã, hẳn là yêu Tháp Na nhỉ?

“Ta không nói xấu gì nàng ấy hết, nàng là nữ tử quý báu của thảo nguyên các người, ta không muốn bị người ta bảo là ghen tị. Nhưng người nghĩ lại đi, có nhiều người thích Tháp Na như vậy, nếu có người muốn cướp Tháp Na đi, người sẽ có cảm giác gì?”

“Ai dám cướp nữ nhân của ta! Nếu thực sự có kẻ như vậy, nhất định ta sẽ quyết đấu với hắn, giết chết hắn!” Gấu Bự gầm gừ.

Ta gật đầu: “Chẳng qua người chỉ nghe thấy có kẻ mến mộ Tháp Na mà cướp nàng đi, đã hùng hực muốn quyết đấu giết chết hắn, nhưng người không nhìn lại việc mình cưới thêm thê tử vào nhà, không lẽ Tháp Na không tị nạnh chút nào ư?”

“Sao nữ nhân có thể giống nam nhân chứ!”

“Vì sao không thể giống nhau?” Ta ngẩng cao đầu: “Tháp Na là viên ngọc của thảo nguyên, lòng của nàng có thể chứa vạn vật, nhưng vĩnh viễn không chứa được chuyện người mình yêu đem lòng yêu người khác.”

Gấu Bự bị lời nói của ta ảnh hưởng, thấp thỏm nóng giận: “Đừng có lên mặt dạy ta, nữ nhân Trung Nguyên các người đến nói chuyện cũng không độ lượng như Thập Na.”

Ta bị hấn chẹn họng, nửa ngày không thốt ra lời, nói lý lẽ với cái tên đầu gỗ như hấn thật sự như nước đổ lá khoai. Đang lúc sốt ruột, đột nhiên một bóng trắng xuất hiện trước bàn, ta ngược đầu lên, thấy Hoa Thành Vân mang về mặt hồ hững hờ nhìn ta, có điều ánh mắt lại mang vẻ lo lắng, làn da tái nhợt không một tia máu.

Ta nặn ra nụ cười khó coi: “Sao ngươi lại đến đây?”

Hoa Thành Vân không trả lời ta, hấn nhìn Gấu Bự, mà Gấu Bự đang vuốt râu quai nón, thích thú nhìn Hoa Thành Vân. “Chẳng lẽ tướng quân không giữ lời nói hôm qua?”

“Hôm qua?” Gấu Bự cao giọng cười lớn vài tiếng, dọa ông chủ quán trà trốn vào góc không dám ra, mấy bàn bên cạnh thấy tình hình không ổn cũng nhanh chóng giải tán. “Hôm qua ta chỉ nói ngươi chịu hai quyền của ta thì có thể mang tiểu nương tử đi, không ngờ hôm nay lại có thể gặp nàng, Trung Nguyên các người chú trọng duyên phận, chẳng lẽ ta với nàng thế này không gọi là có duyên phận sao?”

Tiểu nương tử? Duyên phận? Có lẽ sự xuất hiện của Hoa Thành Vân truyền thêm can đảm cho ta, ngay cả ta cũng không biết rốt cuộc là vì nguyên do gì, hồi này ta còn khúm núm chỉ dám oán thầm, mà lúc này lại hùng hực muốn há mồm mắng lớn.

Nhưng Hoa Thành Vân không cho ta cơ hội gây họa, hấn chỉ thờ ơ liếc ta một cái, ta liền ngoan ngoãn ngậm mồm, tỏ vẻ biết thân biết phận. Hoa Thành Vân mềm mỏng nói: “Tướng quân cứ đùa, hôm qua dân chúng trong thành Định Châu đều có thể làm chứng là tướng quân đã buông tha cô nương này. Nhưng nếu tướng quân muốn lật lọng, tại hạ cũng không biết phải làm sao.” Hoa Thành Vân cứ một câu tướng quân hai câu tướng quân, không ngừng nhắc nhở cho Gấu Bự thân phận của gã, tin tức một tướng quân lật lọng chơi xấu mà truyền ra kiểu gì cũng không dễ nghe. Cho nên nói quy kết có thể đè chết người, chính là tình hình lúc này đây.

Gấu Bự người thô, nhưng lòng không hề thô. Gã nóng nảy phát tay, quay sang ta: “Bảo hấn là tên mặt trắng mà ngươi không tin, hấn chuyên nhằm chỗ sơ hở của người khác mà đâm chọc. Phó Tĩnh Nhã, đi theo hấn ngươi chắc chắn sẽ không hay ho, bây giờ theo ta còn kịp.”

Trước mặt bao nhiêu người, tất nhiên Gấu Bự không thể cường ép lời ta đi. Ta bối rối nhìn hấn: “Ba Đặc Nhĩ, hay là ngươi về hỏi Thập Na trước đã?”

Gấu Bự nhận ra ta đang nói lấy lệ, bỗng nhiên đứng dậy, chau mày. Có Hoa Thành Vân ở bên, ta không còn kinh hồn bạt vía như lúc trước, ánh mắt lộ ra ý cười: “Ngươi cứ kể chi tiết về dung mạo của ta cho Thập Na, cả chuyện chúng ta gặp nhau như thế nào. Ta nghĩ, hấn nàng sẽ không đồng ý.”

Gấu Bự tức giận: “Ta bảo rồi, không được nói xấu Thập Na! Thập Na tuyệt đối không như lời ngươi nói.”

Ta biết người thẳng tính như Gấu Bự nhất định sẽ nhắc đến ta trước mặt Thập Na, vì thế nhoẻn cười lộ lúm đồng tiền, rửa mắt chờ mong.

33. Chương 33: Ai Đã Giết Nàng?

Ừa đêm còn loáng thoáng nghe thấy tiếng lách cách, ta tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhà ai mà hơn nửa đêm còn muốn sửa nồi mài dao, cho dù bận việc gì cũng cần gì chuẩn bị lúc muộn thế này?

Hôm sau, Vương đại thẩm nói Lý gia bên phố Đông muốn cưới vợ mới, hỏi ta có đi uống rượu mừng hay không. Vương đại thẩm biết nhà kia, ta lại không biết, tự nhiên đi chẳng phải xấu hổ sao? Vương đại thẩm bảo không phải xấu hổ, dù sao chỉ là chúc mừng, nhưng đây là lần thứ hai bọn họ đón dâu, một cô nương như cháu đi cũng không tốt lắm.

Hồi trước, con trai duy nhất của Lý gia cưới cô nương A Lương bên láng giềng, sau khi gả về nhà chồng, bảy năm cũng không thấy cô nương đó sinh con, có điều nể nang mối quan hệ thân thiết giữa hai nhà, lại là hàng xóm, ngắc đầu không gặp cúi đầu gặp,[1] Lý gia đành lặng lẽ chịu đựng, ngậm bồ hòn làm ngọt. Nhưng nhà mẹ đẻ của cô nương lại bần khoản, nói với hai người già bên Lý gia, hay là cưới thiếp đi. Lý gia cười khổ bảo, nhà chúng ta nghèo như vậy, cưới thiếp làm sao có thể nuôi nổi.

Nghĩ đến tình nghĩa hai nhà, cha mẹ A Lương nghe vậy lại nói chi bằng để A Lương về nhà. Vì thế chỉ mấy ngày sau, A Lương cầm một tờ hưu thư về nhà mẹ đẻ, nguyên nhân bị bỏ là không thể sinh con.

Chẳng bao lâu, Lý gia lại sắp xếp cưới con dâu, lần này còn là một cô nương xinh đẹp, hôn lễ của Lý gia được tổ chức rất long trọng, sự tình xôn xao truyền đến phố lớn ngõ nhỏ, nhà nhà đều biết.

Thế nhưng, không ai đồng cảm với A Lương, tựa như nàng đáng bị chồng bỏ, đáng phải nhận số phận này. Ta hỏi Vương đại thẩm thế A Lương phải làm sao bây giờ. Vương đại thẩm đáp đây là số phận của nữ nhân, nếu có người vừa ý A Lương muốn đón nàng về làm thiếp, A Lương còn có thể sống tốt, chứ không về sau anh trai chị dâu quản lý việc nhà, A Lương chỉ còn cách cạo đầu làm ni cô thôi.

Ta đã gặp A Lương, một nữ nhân giản dị có cặp mắt to, vừa nhìn đã biết là người khuôn phép, có lẽ đây là lý do nàng không thể ngắc cao đầu ở nhà chồng, gương mặt A Lương hiếm khi xuất hiện nét cười, cặp mắt to không có chút tinh thần nào. Nay, Lý gia muốn cưới con dâu mới, hai nhà lại ở cùng một con phố, A Lương nên làm gì đây?

Tối hôm nay vô cùng náo nhiệt, từ xa đã nghe thấy tiếng pháo nổ ì ùng ở Lý gia, khách khứa ồn ào huyên náo còn hơn không khí vui mừng của một lễ hội, cùng với từng đợt hương thơm của đồ ăn, thật sự khiến người ta háo hức.

Ta thoáng lo cho A Lương, lại ngại không quen biết nàng nên không thể đường đường chính chính đi thăm nàng, chỉ đành giả bộ như ra ngoài đi dạo mà ngang qua cửa nhà nàng. Lần này Lý gia đón dâu thanh thế rất lớn, phàm làm người thân, người quen đều đi chúc mừng hết, nhà A Lương vắng vẻ, không khí trái ngược hẳn với sự vui mừng của cả con phố. Bởi vì thời tiết đang nóng dần, các nhà bình thường khi ăn tối đều mở cửa để gió mát lúc chạng vạng thổi vào sân nhà, nhà A Lương cũng vậy.

Trừ A Lương, có lẽ mọi người trong nhà nàng đã đến Lý gia chúc mừng rồi, ta không biết tâm tình bọn họ khi ở Lý gia sẽ thế nào, thấy cảnh tân nương bái đường liệu có cảm thấy vui vẻ như những người chung quanh không.

Ta giả bộ đi ngang qua, A Lương đang ngồi ăn ngoài sân nhà. Trong sân có một cây dương cao lớn, cành lá tỏa ra bốn phía, chỉ cần có một cơn gió thoảng qua, lá cây um tùm sẽ đong đưa xào xạc, ve trên cây kêu rất vang, thi thoảng bên vách tường còn truyền đến tiếng dế mèn.

Trong căn nhà hiu quạnh này, A Lương đang lặng lẽ ăn cơm. Cặp mắt to tròn bị lông mi dài rậm che phủ, cái trán trắng nõn mịn màng cúi thấp, nàng gấp từng tiếng cơm, dường như hòa vào cảnh vật chung quanh, trở thành một bức họa.

Ta cứ đi tới đi lui mấy lần, thấy sau khi ăn cơm xong, A Lương vào phòng kéo ra một cái ghế dựa, nàng khép mắt nhẹ nhàng nằm xuống đó, gương mặt mang nét cười, miệng ngậm nga một khúc hát không biết tên, thần sắc rất thanh thản.

Ta yên lòng, thì ra hai chữ kiên cường không bị thời gian hay lễ giáo khống chế, nó hẳn là tồn tại trong bản chất nào đó không thể xóa nhòa của con người. Ta cũng khe khẽ hát, quay trở về nhà, lúc đi ngang qua Lý gia, ta nhìn thoáng vào, trước cửa đầy mảnh vụn của pháo, ván cửa được bọc hai miếng vải đỏ, tiếng chúc mừng liên tiếp truyền ra từ bên trong.

Sau đó, A Lương chết. Khi nghe được tin này, ta đang rửa bát, nhìn chiếc bát vỡ vụn thành mảnh nhỏ, ta không thể hiểu được, vì sao nàng lại chết chứ. Ta nhớ lại hàng mi rất dài của nàng, cái trán trắng nõn mịn màng, nàng nằm đó, miệng còn ngậm nga một điệu hát, lúc ấy nàng có vẻ rất hài lòng rất mãn nguyện, còn bây giờ tuy nàng vẫn nằm, nhưng đã trở thành một thi thể lạnh băng.

Vương đại thẩm nói, nửa đêm hôm Lý gia cưới vợ, A Lương lặng lẽ thất cổ tự tử, chết ở trong sân nhà nàng, dưới bóng cây dương cao cao. Ta nghĩ đến tán dương xào xạc và những con ve bán mạng kêu không dứt, A

Lương, thì ra người không thật sự kiên cường. Khi người nằm trên chiếc ghế kia, gương mặt mỉm cười hẳn là vì được giải thoát phải không, khúc hát người ngâm nga có phải khúc hát mà trước đây hẳn đã hát cho người nghe không?

Cổ bà bà ta đã gặp ở trần nhỏ hồi trước và A Lương thất cổ trong thành Định Châu bây giờ đều là khí phụ, vì sao A Lương lại chết? Ai đã giết nàng? Là ai?

Bóng dáng kiên định của Cổ bà bà dường như lại xuất hiện trước mắt ta, bà canh giữ tình yêu của mình, ngay cả khi đất trời sụp đổ, ngay cả khi người mình yêu đã thay lòng đổi dạ, bà vẫn kiên trì chờ đợi, canh giữ tình yêu của một người. Chờ đợi và trông về nơi xa đã trở thành tất cả của bà.

A Lương, một phụ nhân luôn giữ bổn phận, tự tử vì không chịu nổi việc bị nhà chồng bỏ, ta nghĩ nàng cũng đang canh giữ, canh giữ phần tình cảm mà mình đã từng có được kia. Cuộc đời nàng đã không thể nhìn thấy tia hy vọng nào, có lẽ tự nàng cũng hiểu rõ, nàng và người đó không còn cơ hội.

Cùng là khí phụ, vì sao thái độ của mọi người với hai người lại khác hẳn nhau? Cùng là canh giữ tình yêu của một người, đâu mới là con đường đúng? Có lẽ trong thâm tâm của cả hai, sự kiên trì của bản thân là đúng đắn. Nhưng A Lương ơi, nhìn những người đang khóc vì người, người nữ lòng làm vậy ư?

Cái chết của A Lương khiến ta cực kỳ chấn động, lần đầu tiên cảm thấy tính mạng rất mỏng manh, nó như bong bóng xà phòng, lúc này còn đang ung dung, lóe ra bảy sắc màu dưới ánh mặt trời, ngay giây sau có thể sẽ tan vỡ, biến mất không dấu vết. Gương mặt Cổ bà bà và A Lương thay phiên xuất hiện trong tâm trí ta, tình yêu, không phải nên vứt bỏ ngay từ lúc nó thay đổi sao?

Ta đến lễ cúng tuần của A Lương. Màu trắng ngun ngút châm nhói mắt ta, A Lương, có lẽ người không biết ta đã quanh quẩn trước nhà người trước khi người đi, cũng không nhớ rõ mỗi lần chúng ta gặp mặt luôn gật đầu chào hỏi như người quen, chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau một câu, lần nào cũng yên lặng đi ngang qua, nhưng người nhìn thấy những người đang khóc trước linh đường của người không? Trong số họ có người nhà của người, có người người yêu, bọn họ từng có lỗi với người, giờ đây người có thể tha thứ cho họ không?

Nghe nói làm cúng tuần hồn sẽ về, hồn phách trở lại nơi mình mong nhớ nhất. A Lương, người muốn đến đâu?

Ta thấp cho người một nén hương, hy vọng dọc đường người được an lành, lần sau gặp mặt chúng ta còn có thể gật đầu chào hỏi, không nói một câu mà đi ngang qua nhau, nhưng lần sau, hy vọng trong mắt người sẽ tồn tại kiên cường và hạnh phúc.

Mấy ngày đó, ta không đến Bách Thảo đường của Hoa Thành Vân, chuyện này không liên quan gì đến thỏa thuận với Thanh Loan, hoàn toàn vì áy náy, hai cú đâm và âm thanh xé ruột xé gan mỗi khi hẳn ho khò khè, ta không thể bù lại. Hoa Thành Vân nói ta là ân nhân cứu mạng của hẳn, hẳn nhận hai quyền vì ta cũng là chuyện nên làm. Nhưng chẳng phải ân cứu mạng đã báo từ khi hẳn chữa khỏi mắt ta sau cơn sốt phong hàn ư?

Hoa Thành Vân lắc đầu, hẳn nói, ân cứu mạng là chuyện cả đời, vĩnh viễn không dám quên.

34. Chương 34: Dây Dưa [thượng]

Ta không thể hiểu được cách hiểu của Hoa Thành Vân về ân cứu mạng, nhưng cảm thấy nếu không thăm hỏi cũng không cảm ơn thì quả thực rất ăn cháo đá bát, vì thế mua ít đồ bỏ đem đến Bách Thảo đường.

Lúc này, Bách Thảo đường không đông đúc như buổi sáng, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến ta phải trợn mắt há miệng, nửa ngày cũng không hoàn hồn nổi. Trong phòng khách, Hoa Thành Vân và Thanh Loan đang tán gẫu rất vui vẻ, không hề mang theo cảm giác xa lạ như trước. Hoa Thành Vân thấy ta đến vẫn bước ra đón như thường, nhưng không còn vẻ vội vàng, xem ta là cứu tinh nữa.

Bụng ta như bị thui một đám, không để ý đến loại xúc cảm dị thường đang nảy lên, ta miễn cưỡng nở nụ cười: “Hình như ta tới không đúng lúc thì phải.”

“Sao lại thế chứ.” Hoa Thành Vân nói xong liền mời ta lên ghế trên ngai, mà ánh mắt của Thanh Loan rõ ràng đang nói “Đúng là người đến không phải lúc.” Lòng ta chua chát, tựa như thứ đồ vật yêu thích bị người ta cướp đi, rất không cam lòng.

Ta đưa túi đồ bỏ trên tay cho Nghiêm Đông, trước mặt Thanh Loan, có cố thể nào cũng không nói được câu cảm ơn, chỉ đành hỏi: “Bây giờ sức khỏe người sao rồi?”

“Tốt lắm.” Hoa Thành Vân cười ảm áp, “May nhờ Thanh Loan cô nương tìm được thuốc tốt mới bình phục nhanh như vậy.”

“À...” Ta ề ề đáp lời, mùi vị chua xót trong lòng càng đậm, lẩm bẩm: “Thì ra là thế.”

Nhàm chán vô vị ngồi một lúc, nghe Thanh Loan và Hoa Thành Vân nói nói cười cười, ta không thể xen vào, cũng không muốn xen vào, vì thế yên lặng đứng dậy từ biệt. Không ngờ Thanh Loan cũng đứng dậy bảo đã không còn sớm, ta và nàng cùng ra khỏi cửa Bách Thảo đường.

Ở bên ngoài, Thanh Loan trề mắt quăng một câu: “Người làm trái với thỏa thuận.”

Ta đảo mắt: “Người cũng không tìm được Hoa Thành Cẩm.”

Vì thế thỏa thuận không thành, cụt hứng ra về.

Việc Tôn Thừa Nghiệp có thể xuất hiện trước mắt quả thực là một sự bất ngờ đối với ta, ta hoảng loạn kéo hần đi xa khỏi nhà ta, càng xa càng tốt. Ta không biết ta hoảng loạn cái gì, sợ hãi cái gì, nhưng ta không muốn thân phận khí phụ của mình bị vạch trần, không muốn bị xem thường như A Lương.

Câu đầu tiên Tôn Thừa Nghiệp nói khi nhìn thấy ta là: “Nàng chơi bên ngoài lâu như vậy rồi, nên trở về nhà đi.”

Ta dở khóc dở cười vì thái độ này của hần, tuy biết hần sẽ không dễ dàng buông tha, nhưng ta cũng không ngờ hần có thể tìm đến tận Định Châu. Hỏi hần làm sao tìm được ta, đáp án của hần khiến ta thất hết cả ruột, trên đời này không phải chỉ có Bích Thủy lâu buôn bán tin tức, tuy nơi khác không hiệu quả bằng Bích Thủy lâu, nhưng sau một thời gian vẫn có thể chuyển giao được tin tức. Bạc của ta ơi, ta đau lòng quá, trong lòng thầm mắng tên lâu chủ của Bích Thủy lâu, chắc chắn hần đã biết từ đầu, thế mà còn lừa tiền của ta... Thật không ra gì...

Tại khách sạn hần trọ, Tôn Thừa Nghiệp nhìn bộ y phục vải của ta, thở dài: “Tĩnh Nhã, trở về đi. Nếu nàng không đi, thời gian dài như vậy, chắc chắn chúng ta đã có đứa nhỏ.”

Ta mĩa mai: “Nếu ta không đi, có đứa nhỏ hay không ta không biết, nhưng có tiểu thiếp là chắc chắn.”

Hiển nhiên đã dự đoán được thái độ của ta, Tôn Thừa Nghiệp không hề biến sắc, hần thở dài: “Đây là cuộc sống mà nàng muốn? Ta biết ta khiến nàng đau lòng, bây giờ nàng không theo ta về cũng không sao, từ khi nàng rời Gia Châu, phần lớn việc làm ăn ta đã thu xếp ổn thỏa, phần còn lại nhờ cha trông nom, bây giờ ta có rất nhiều thời gian để ở bên cạnh nàng, cho đến khi nàng hồi tâm chuyển ý.”

Ta không biết vì sao hần không hiểu được quan điểm của ta, vì sao hần có thể cố chấp cho rằng nhất định ta có thể trở lại bên cạnh hần, cho dù bây giờ ta có thêm hai cái mồm cũng không thể nói rõ được. Ta tức giận: “Người hết hy vọng đi, Phó Tĩnh Nhã yêu người đã chết rồi! Chết rồi, người có hiểu không, có hiểu không?!”

“Không.” Tôn Thừa Nghiệp khề lắc đầu: “Nàng chính là Tĩnh Nhã, Tĩnh Nhã chính là nàng. Tĩnh Nhã yêu ta sâu nặng, nàng cũng sẽ trở về bên ta.” Bỗng nhiên, vẻ mặt hần trở nên nguy hiểm: “Hay là, nàng thích người khác rồi?”

Ta trợn mắt, trong lúc tức giận buột miệng đáp: “Đúng, ta đã thích người khác, người làm được gì nào? Người muốn thế nào? Chúng ta không còn quan hệ gì cả, người dựa vào đâu mà quản lý ta.”

Tôn Thừa Nghiệp cười lớn, nhưng trong mắt lại không động ý cười: “Tĩnh Nhã, đừng bảo ta nàng thích tên kia, nàng có muốn ta nói cho nàng thân phận của hần không?” Hần ngừng cười: “Nàng lớn lên ở chốn

khue phòng nên không biết cũng phải, chứ còn ai trên đời này không biết Hoa Thành Cẩm là tên hái hoa tặc chứ?”

“Vậy thì đã sao?” Ta nhìn thẳng hắn, tâm trạng rất bình thản.

“Nàng biết hắn là hái hoa tặc?” Về mặt hắn rồi cuộc cũng trở nên kinh ngạc: “Nàng biết, mà còn thích hắn?”

Ta không lên tiếng.

“Tốt lắm, tốt lắm. Tình Nhã, hôm nay ta thật muốn nàng nhìn thấy người nàng thích học theo chó quỳ dưới đất cầu xin ta tha hắn như thế nào.” Tôn Thừa Nghiệp cười lạnh.

Nghe xong lời này, ta bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ hắn bắt được Hoa Thành Cẩm rồi?

“Người đâu!” Hắn kêu lớn.

Một giọng nam lạnh lẽo cung kính vang lên bên cửa: “Thiếu gia có gì dặn dò?”

“Dẫn tên hái hoa tặc kia đến cho bổn thiếu gia! Hôm nay ta sẽ trừ hại cho thiên hạ!” Giọng nói Tôn Thừa Nghiệp mang theo sự kích động.

Ta cười nhạt: “Trừ hại, sao ngươi không trừ mình trước ấy?”

Tôn Thừa Nghiệp không tức giận: “Tình Nhã, không còn hắn nữa, nàng sẽ trở lại bên ta. Hắn không phải là người tốt, hắn đã hại bao nhiêu nữ tử rồi? Chẳng phải nàng hận ta cười thêm thiếp ư? Sao nàng có thể chịu đựng được hắn chứ?”

Tiếng quát tháo bên ngoài dứt quãng truyền đến, sau đó cửa mở tung, một bóng trắng bị đẩy ngã xuống đất. Giọng nam lạnh lẽo kia nói: “Thiếu gia, người đã được đưa đến.”

Tôn Thừa Nghiệp giọng khinh khỉnh: “Tình Nhã, có phải nàng thích khuôn mặt hắn hay không? Nếu hắn không có khuôn mặt này, có phải nàng sẽ không thích hắn nữa không?”

Hai chân ta nhũn xuống, ánh mắt dán chặt vào người mặc áo trắng kia, ta không nhìn được mặt hắn, chỉ thấy cái áo khoác vốn mang màu trắng thuần của hắn nay đã bụi bẩn lấm lem, búi tóc rối bù, ta chưa bao giờ tin thần phạt, vậy mà bây giờ lại bắt đầu cầu nguyện trong lòng, người kia, tuyệt đối đừng là hắn.

Thấy ta không nói tiếng nào, giọng điệu khắc nghiệt của Tôn Thừa Nghiệp lại vang lên: “Tình Nhã, nàng xem, con rùa đen rút đầu này còn không dám ngẩng đầu lên nữa.” Nói xong vung tay lên, có người bước đến nâng cầm người nọ, bắt hắn ngẩng đầu lên.

Lời cầu nguyện trong lòng tan thành mây khói, tay của ta bắt giắc run rẩy, nước mắt vòng quanh, gương mặt tuần dật phi phàm không còn chút máu, mấy vết bầm tím loang lổ, khoe môi lờ mờ dấu máu, một khoảng tụ máu rất lớn gần đuôi mắt, chỉ cần lệch một tấc, cặp mắt kia sẽ bị mù! Đôi môi trắng bệch mím chặt, ánh mắt trước nay sáng ngời trong treo giờ lại nhắm nghiền, dường như không muốn nhìn thấy những thứ dơ bẩn trước mắt.

Nước mắt ta rồi cuộc không nén được, rơi xuống lã chã, ta quay lại tát cho Tôn Thừa Nghiệp một cái, đánh mạnh đến mức hắn giật mình nghiêng sang một bên. Ta phần nộ nói: “Tôn Thừa Nghiệp, trước đây ta nghĩ ngươi là một kẻ phóng đảng văn dốt vũ dốt, hiện tại mới biết ngươi còn là một tên hạ lưu xem thường mạng người! Hắn là Hoa Thành Cẩm à, có phải hắn không? Mở to mắt chó của ngươi mà nhìn cho rõ đi!”

35. Chương 35: Dây Dưa [trung]

Hoa Thành Vân, ngươi có hận ta không? Chắc là hận rồi, gặp phải ta chẳng hay ho gì cả. Từ chịu đòn của Ba Đặc Nhĩ đến nhục nhã giam lỏng của Tôn Thừa Nghiệp, thậm chí khi ngươi rơi xuống nước lúc mới gặp cũng có một phần là vì ta. Đau đớn ngươi bị Ba Đặc Nhĩ đánh còn chưa khỏi hẳn, tuy ngươi nói dùng thuốc

của Thanh Loan đã khỏe hơn nhiều, nhưng ta để ý có đôi lúc người quay lưng về phía ta khẽ ho khan, âm thanh còn mang theo sự kìm nén, người không muốn ta biết phải không?

Hôm nay, ta gặp người ở chỗ của Tôn Thừa Nghiệp. Nói vậy người cũng biết ta không phải một cô nương, mà là một khí phụ, một khí phụ bị người đời khinh thường. Người có trách ta giấu giếm người, thậm chí lừa gạt người không? Hẳn là oán trách rồi, nếu không sao người lại nhắm mắt, không muốn liếc nhìn ta dù chỉ một lần chứ? Người như ta, ngay cả thẳng thắn cũng không làm được, làm sao có thể xứng đáng để người bảo vệ lần này qua lần khác?

Tôn Thừa Nghiệp đưa mu bàn tay lên sờ má, sững sờ nói: “Nàng dám...”, rồi lập tức nhú mày: “Sao hẳn không phải Hoa Thành Cẩm? Nàng nhìn kỹ xem!”

“Vậy người bắt hẳn đến đây như thế nào? Bắt được ngay, hẳn không phản kháng phải không!” Vừa lau nước mắt, ta vừa chế giễu.

“Ta thuê kẻ có tiếng trên giang hồ, sao lại không thể bắt được ngay?”

“Ai chẳng biết Hoa Thành Cẩm tính tình gian xảo, khinh công trác tuyệt, mấy tên nhãi nhép người mang đến có thể tài giỏi thế sao?” Ta nghiêng rằng: “Người cứ hỏi bất kỳ người nào trong thành Định Châu xem kia là ai?”

Tôn Thừa Nghiệp im lặng trong chốc lát.

“Ai trong thành Định Châu cũng biết hẳn là đại phu Hoa Thành Vân nổi tiếng, cũng là ca ca của Hoa Thành Cẩm! Hẳn gần như chưa từng ra khỏi thành Định Châu nữa bước!”

Tôn Thừa Nghiệp sa sầm mặt, hẳn liếc mắt, lập tức có người ngoài cửa chạy đi thăm dò. Chỉ một lát, người nọ quay về thăm thì bên tai Tôn Thừa Nghiệp, càng nghe mặt hẳn càng đen. Ta áy náy nhìn Hoa Thành Vân vẫn đang bất động, lòng hoang mang lo sợ.

Hồi lâu sau, Tôn Thừa Nghiệp nói: “Tại hạ bắt nhầm người, không biết vị này là Hoa đại phu, đã đắc tội rồi, đã đắc tội rồi.” Nói xong ra hiệu mở trời cho hẳn, sai người nửa đẩy nửa mời đưa hẳn ra ngoài.

Bắt nhầm người còn có thái độ tồi tệ như vậy, ta trừng mắt nhìn Tôn Thừa Nghiệp: “Ngu xuẩn!” Trong lòng lại không an tâm vì Hoa Thành Vân, đẩy cửa chạy ra, rút cuộc đuổi kịp hẳn ở trên đường.

Ta chạy vội đến mức thở hổn hển: “Hoa đại phu, người không sao chứ?”

Ánh mắt Hoa Thành Vân vẫn trong trẻo nhàn nhạt như thường, nụ cười thản nhiên lại hiện ra: “Ta không sao.”

Ta cúi đầu: “Ta... rất xin lỗi. Người kia là... của ta, là... trước đây...”

Hoa Thành Vân điềm đạm đáp: “Ta biết rồi, nàng không cần nói nữa.”

Ta thà nghe hẳn mắng ta hai câu hoặc phớt lờ ta, chứ như bây giờ hai tai của ta đều đỏ ửng, ngập ngừng nhẹ giọng nói: “Hoa đại phu, để ta đưa người về.”

Hoa Thành Vân lắc đầu, giọng nói vẫn dịu dàng: “Không cần, ta không sao.”

Giọng nói của ta càng nhỏ: “Ta muốn... ta muốn đưa người về.”

Hoa Thành Vân kiên quyết: “Thật sự không cần.”

Mũi ta cay cay, sự khước từ rõ ràng như vậy khiến trái tim ta cũng phải cảm thấy đau đớn, mi mắt chớp thật nhiều, ta cố gắng kìm giọng của mình để không mang theo tiếng nức nở: “Vậy người đi đường cẩn thận.”

Hoa Thành Vân gạt đầu rồi đi, ta vội vàng quay người, ân cứu mạng, nghĩa bất bình,[1] hẳn là cứ tan thành mây khói như thế này. Lần sau gặp mặt, nhiều nhất cũng chỉ là chào hỏi một câu mà thôi.

Ta suy sụp đi về nhà, nằm gục suốt cả ngày, không ăn cơm, không uống nước, không nói lời nào. Hôm sau Vương đại thẩm không theo lệ thường tới nhà ta, cũng không đến gọi ta sang ăn cơm. Tản bộ trong sân hồi lâu, ta mới mở cửa ra ngoài.

Bên ngoài có một bát cơm nóng hổi, mùi thức ăn quen thuộc bay tới, rõ là đồ Vương đại thẩm nấu. Ta không hiểu, vì sao bà không gõ cửa mà lại đặt bên ngoài như vậy? Chân chờ một lúc rồi ta cũng đem đồ ăn vào, một ngày không ăn gì, ta đã đói sôi bụng.

Giữa trưa, đoán là lúc Vương đại thẩm đến đưa cơm, ta đứng ở mép cửa nhìn lên, thấy bà vội vàng đến, vẻ mặt có phần luống cuống, ánh mắt xáo xác nhìn chung quanh như làm việc xấu gì đó. Ta đẩy mạnh cửa, chạm mặt với Vương đại thẩm đang hoảng sợ, bà cười gượng, đẩy nhanh đồ ăn vào tay ta, sau đó quay người đi về.

Ta giữ bà lại, hỏi bà có phải đã xảy ra chuyện gì không mà bà lại căng thẳng thế.

Wương đại thẩm vừa gỡ tay ta vừa cường gượng gạo, miệng ấp úng nói không nên lời, ánh mắt đảo loạn nhưng không hề nhìn ta.

Thấy vậy, ta hơi tức giận, bỏ tay ra không kéo bà nữa, nói rằng bà tự nhiên xa lạ, khách khí với ta.

Wương đại thẩm không phủ nhận, bà thoáng đỏ mặt, thừa dịp bốn phía không có bóng người bèn vội vã lôi ta vào nhà, đóng cửa lại. Bà đứng sau cửa nhìn ra ngoài một lúc lâu mới dựa vào ván cửa, vỗ vỗ ngực thở hổn hển.

Ta càng nghi hoặc, hay là có người xấu theo dõi bà ấy?

Lát sau, Vương đại thẩm nói với ta, Phó cô nương, không phải ta không muốn đến, cũng không phải ta coi cháu là người xa lạ, mà là ông chồng nhà ta không muốn cho ta thân thiết với cháu, ngay cả cơm cũng không thích ta đưa sang. Ta nghĩ cô nương như cháu không biết nấu ăn, nên mới lên lút đưa ít cơm cho cháu.

Tuy cháu không hay gặp Vương thúc, nhưng cũng biết ông ấy là người lương thiện, bình thường rất nhiệt tình với hàng xóm láng giềng, nhà ai gặp khó khăn ông ấy cũng ra tay giúp đỡ. Sao tự nhiên lại ghét cháu như vậy? Chẳng lẽ cháu làm chuyện gì khiến cho người ta không muốn tiếp xúc hay sao? Ta hỏi Vương đại thẩm.

Wương đại thẩm thở dài, chẳng lẽ cháu chưa nghe gì à? Có lời đồn cháu không phải một cô nương mà là khí phụ đến từ phương Nam, vì muốn làm cao nên mới giả bộ là cô nương, còn nói cháu dụ dỗ Hoa đại phu nữa.

Lúc nói mấy câu này Vương đại thẩm cúi gằm, giọng điệu buồn bã.

Ta ngỡ ngàng, cứng nhắc hỏi, sau đó thì sao? Họ còn nói gì nữa không bác?

Nghe thấy giọng ta là lạ, Vương đại thẩm ngẩng đầu lên, bà bảo, cháu gái à, ta tin cháu, cháu không phải loại người như vậy.

Ta thề lương cười đáp, sao cháu lại không phải loại người như vậy chứ? Cháu chính là một khí phụ, là một đồ phụ, cháu không muốn tướng công cưới thiếp nên mới bỏ hấn, cháu không thấy mình đã làm sai.

Hiển nhiên không ngờ rằng ta sẽ thừa nhận, vẻ mặt Vương đại thẩm nặng nề, khe khẽ thở dài, nếu một ngày nào đó ông chồng nhà ta muốn cưới thiếp, ta cũng sẽ không muốn, nhưng chắc chỉ ăm ỉ một thời gian rồi cuối cùng đành chấp nhận số phận thôi.

Ta thẳng lưng, cái gì gọi là số phận? Như Cổ bà bà cũng là số phận, như A Lương cũng là số phận, cháu không muốn làm Cổ bà bà, không muốn làm A Lương, cháu tự đi được tự sống được, sao phải bị người khác coi thường? Sao phải bị người khác phỉ báng?

Wương đại thẩm nói, đây là lỗi của nữ nhân, cho dù cháu làm đúng, chỉ cần người đời nói cháu sai thì chính là cháu sai, cánh tay làm sao dài hơn đùi được? Nghe nói tướng công nhà cháu còn đến tận Định Châu tìm cháu à?

Ta gạt đầu, chỉ nói mình không muốn về.

Wương đại thẩm khuyên, trước mắt cháu chỉ có hai con đường, một là theo tướng công của cháu về. Bất kể cháu bị bỏ hay là hai bên đồng ý chia tay, bây giờ cháu vẫn là khí phụ, không ai hỏi cháu có nỗi khổ gì, bọn họ chỉ biết châm chọc rồi chế giễu cháu. Cháu không có nhà mẹ đẻ, tướng công lại biết quay đầu tìm cháu, về với hấn cũng được mà.

Thấy ta lắc đầu không nói, Vương đại thẩm tiếp tục, hai là làm thiếp nhà người ta. Bình thường, nếu khí phụ không về nhà mẹ đẻ, không làm ni cô sẽ không còn đường sống. Nhưng thành Định Châu khác với những nơi khác, chuyện này khá phổ biến, với dung mạo như cháu, tìm nhà giàu có để làm thiếp cũng không phải không thể, nhưng cháu bỏ chồng vì lý do ghen tuông, e rằng sẽ hơi khó.

Ta rất mệt mỏi, bên ngoài không đồn đại ta xuất thân là tiểu thư nhà quan, chẳng lẽ người tung tin đồn không phải Tôn Thừa Nghiệp? Vậy người trong thành biết thân phận của ta còn ai nữa, chẳng lẽ là Hoa Thành Vân?

[1] Nghĩa bất bình là chỉ Hoa Thành Vân đã thấy việc bất bình mà ra tay, cứu Tĩnh Nhã thoát khỏi Ba Đặc Nhĩ.

36. Chương 36: Dây Dưa [hạ]

Không, không thể, nhất định không phải là Hoa Thành Vân. Nhưng ngoài hai người kia thì còn ai biết chuyện riêng của ta chứ?

Vương đại thẩm bảo ta mấy ngày tới đừng ra ngoài, chờ đến khi lời đồn lắng xuống rồi xuất hiện cũng chưa muộn.

Ta cười nói, chỉ sợ lúc cháu đi ra ngoài phong ba lại nổi lên thôi.

Lúc Vương đại thẩm đi về, bà vẫn cẩn thận ngó nghiêng như trước, nhìn trái nhìn phải rồi tắt tả chạy. Cảm thấy từng đợt sóng bi ai dội trong lòng, ta không muốn làm gì cả, chỉ chậm chậm bước về giường ngả lưng, cặp mắt mở to chảy xuống hai hàng nước mắt.

Vài ngày sau, rốt cuộc ta không thể nhịn nữa, ta đã sai ư? Ta dám làm dám chịu, sợ cái gì, chỉ cần mình luôn ngẩng cao đầu thì sẽ không thua! Lời đàm tiếu cũng tự biến mất!

Nghĩ như vậy, ta ra ngoài. Sự thật chứng minh ta ngây thơ biết bao, ngay cả khi ta ngẩng cao đầu, tiếng mọi người rì rào bình luận, tiếng cười nhạo vẫn cứ đập vào tai. Ánh mắt mọi người mang theo coi thường, mang theo khinh rẻ, mang theo chế giễu, mang theo kỳ thị, mang theo cười cợt trên nỗi đau của người khác, tất cả hòa với tiếng nói của đám đông đan thành một cái lưới, quăng lên đầu ta.

Ta đứng giữa ngã tư đường, nghĩ rằng nếu lúc này có người ra lệnh một tiếng, hẳn ta sẽ phải hứng chịu vô số trứng thối, rau nát, đá cứng ném vào người. Ta yên lặng lùi vào góc tường, nhưng dù đi đến đâu, ta vẫn là tiêu điểm của mọi người.

“Nhìn xem nhìn xem, nữ nhân không biết xấu hổ đến kìa...”

“Ai cơ? Nàng ta hả? Không phải chính là cô nương mấy ngày trước vừa dụ dỗ Ba Đặc Nhĩ tướng quân sao?”

“Cô nương cái gì, là giả đấy... Đã gả chồng rồi...”

“Gả rồi? Gả rồi mà còn dám xưng là cô nương? Thật đúng là phường kỹ nữ thấp hèn, rõ như ban ngày mà dám quyền rũ nam nhân trên đường...”

“Ả thông đồng với địch phản quốc...”

“Ả vô liêm sỉ nên bị chồng bỏ...”

“Ả muốn dụ dỗ Hoa đại phu của chúng ta...”

“Dâm phụ như ả đáng bị thả trôi sông...”

“Bắt ả đến nha môn...”

Tiếng bàn luận càng lúc càng to, đứng dưới bóng râm mà ta còn cảm thấy ánh mặt trời sáng đến lóa mắt, muốn đi tiếp về phía trước cũng chẳng thấy đường, chiếc lưới kia đã siết chặt, ta chỉ có thể hoang mang

đứng đó nghe mọi người phê phán. Chiếc vỏ cứng cáp trong lòng bị lột xuống từng lớp, ta đưa mắt nhìn quanh, không ai giúp ta.

Ta sẽ bị thả trôi sông, sẽ bị bắt đến nha môn ư? Lý trí nói với ta nên lập tức rời khỏi đây, chạy trốn cũng được, chạy trốn đến một nơi không bị họ tìm thấy, không bị người khác soi mói nhục mạ. Nhưng vì sao ta không thể cất bước, vì sao ta thà nghe mắng chửi sỉ nhục cũng không muốn rời khỏi thành Định Châu này, chẳng lẽ thiên hạ to lớn nhưng không có chỗ để ta dung thân?

Không, Định Châu là mục tiêu hàng đầu của ta, sao ta có thể cúp đuôi trốn chạy như vậy? Lý trí giảng co với tình cảm cũng chính là sự tranh chấp giữa đối mặt và trốn tránh, ta không thể chịu được những lời nói khó nghe này nữa, nhưng lại không có chỗ trốn. Ta ngồi xổm xuống, vòng tay ôm chân, vùi đầu vào hai gối, chờ đợi, chờ đợi những người này chửi mắng xong sẽ tản đi.

Đột nhiên bả vai bị vỗ nhẹ, ta cả kinh, chẳng lẽ thực sự có người đi báo quan? Ta ngẩng đầu lên, thấy Hoa Thành Vân mang theo nụ cười nhẹ nói với ta: “Hỏi sao tìm khắp nơi không thấy nàng, thì ra nàng ở đây.”

Ta chưa thể hoàn hồn, cứ mở to mắt nhìn, hắn không phát hiện mọi người xung quanh đang chỉ trỏ ta ư? Sao hắn còn dám bắt chuyện với ta?

Thấy bộ dạng ngơ ngác của ta, hắn cười đến mức mắt cong thành trăng non: “Còn thất thần làm gì? Đi thôi!”

Nói xong, hắn vươn tay về phía ta.

Ngón tay hắn thon dài trắng nõn, ba đường chỉ tay dài và rõ nét, lòng bàn tay có vết chai dày, ta chần chừ, chẳng lẽ hắn không biết nếu nắm tay ta trước mặt bao nhiêu người ở đây liền chứng tỏ hắn có quan hệ âm mưu không rõ với ta, thậm chí còn... muốn cưới ta? Hai tay ta tì trên đầu gối, lòng bàn tay nhộp mồ hôi, ta nhìn nụ cười trước sau như một của hắn, vì sao cứ cảm thấy nụ cười này còn đẹp hơn cả ánh mặt trời lấp lánh vậy?

Thấy ta không cử động, Hoa Thành Vân chủ động dắt tay ta, kéo ta đứng dậy trong tiếng thở hắt vì ngạc nhiên của mọi người. Một mùi hương thanh nhã thoảng qua, nhất thời lồng ngực ta tràn đầy hương vị ngọt ngào đậm đặc này. Hắn nắm tay ta, đôi môi nở nụ cười ôn hòa, mở ra một con đường trong đám đông. Tay hắn to lớn mạnh mẽ, khô ráo và ấm áp, không giống như ta ướt đầm mồ hôi.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, hắn đưa ta về tận nhà. Ta hỏi hắn sao lại biết ta đang ở đâu.

Hắn đáp thấy ta bị một đám người vây quanh nên đi đến nhìn xem.

Ta hỏi hắn có biết hậu quả của việc hôm nay dắt ta rời đi không.

Hắn gạt đầu.

Là vì ân cứu mạng dù thế nào cũng không thể báo đáp kia ư?

Hắn lắc đầu.

Vì gặp chuyện bất bình nảy sinh lòng hiệp nghĩa ư?

Vẫn lắc đầu.

Ta không hỏi tiếp, hắn cũng không giải thích. Ta cười khổ, có lẽ thật sự đã đến lúc rời đi.

Chuyện của Hoa Thành Vân và ta xôn xao khắp phố lớn ngõ nhỏ, phần lớn các cô nương đều bênh vực Hoa Thành Vân, ghen tị nói nhất định ta đã dùng thủ đoạn gì đó để cám dỗ hắn, thế nên hắn mới có quan hệ với loại người ‘dâm đảng’ như ta, cho dù ta được cưới về cũng chỉ làm thiếp thôi. Sóng gió thân phận khí phụ của ta dần dần lắng xuống, Vương đại thẩm lại vui mừng quang minh chính đại vào nhà ta, dù sao, bây giờ ta đã có người để ý.

Vương đại thẩm khen ta che giấu giỏi, hỏi ta từ lúc nào đã phát triển đến mức này với Hoa Thành Vân. Ta cười khổ không thể đáp cũng không thể phủ nhận, chỉ đành bảo bà đi hỏi Hoa Thành Vân ấy.

Trong vài ngày yên ả, ta tự hỏi vì sao sau khi vào thành Định Châu cái gì cũng loạn hết cả lên, thậm chí còn hoài nghi cả cách làm việc của bản thân. Sự yên bình bị phá vỡ, cuộc sống đột nhiên không thanh thản,

đường như nó đã biến thành một con quái thú khổng lồ, chỉ chờ ta buông vũ khí đầu hàng sẽ nuốt chửng lấy ta.

Ta chợt nhớ những ngày đi từ Gia Châu đến Định Châu, mặc dù khổ cực, xóc nảy lại mệt mỏi, nhưng ta luôn cảm thấy thoải mái vui vẻ. Khi gặp phải khó khăn, khi cảm thấy cô đơn, khi ốm đau chán chường, ta có thể cổ vũ bản thân, Định Châu không còn xa nữa. Lúc ấy Định Châu là mục tiêu sống sót của ta, mà Định Châu bây giờ thì sao? Mục tiêu của ta đang ở đâu?

Hải đăng của cuộc sống đã biến mất, mặt biển tối đen chỉ còn mình ta cô đơn phiêu bạt. Cho đến khi Hoa Thành Vân vươn tay về phía ta, mùi hương thanh nhã vương vấn trong xoang mũi, ta mới hiểu được, hóa ra thứ mình tìm kiếm còn là sự ấm áp như vậy. Nhưng đáng tiếc, sự ấm áp này không phải là của ta.

Từ thiện cảm ban đầu đến lưu luyến hiện tại với Hoa Thành Vân, càng lúc ta càng không thể kiểm soát được tình cảm của chính mình. Chẳng lẽ là yêu từ cái nhìn đầu tiên? Không, ta lắc đầu, yêu từ cái nhìn đầu tiên trong quan điểm của ta chỉ là hấp dẫn về ngoài, ta chưa bao giờ tin. Chẳng lẽ vì Hoa Thành Cẩm? Đột nhiên ta không dám suy nghĩ tiếp, vội ra ngoài mua một cái bản đồ da dê, mục tiêu kế tiếp phản chiếu qua ánh mắt, Bồng Lai ở cạnh Đông Hải. Trong truyền thuyết cổ, Đông Hải có ba tòa núi tiên là Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu. Chân đặt trên đất tiên, đến ngọn núi nổi danh tìm người ở ẩn, thăm viếng học hỏi, há chẳng phải là hạnh phúc?

Nghĩ vậy, ta nắm chặt tấm da dê trong tay, tự tin mỉm cười, hào khí bỗng trào lên trong lồng ngực, ngỡ như sức mạnh vừa mất đi nháy mắt đã quay trở lại.

37. Chương 37: Sập Bẫy

Sớm ngày hôm sau, vừa ăn cơm xong thì có tiếng gõ cửa. Ta mở cửa ra thấy Tôn Thừa Nghiệp, kẻ đã mất tăm mấy ngày. Sắc mặt hắn có vẻ không vui, chắc là nghe được lời đồn đại về ta và Hoa Thành Vân khắp đầu đường cuối ngõ.

Ta không muốn mời hắn vào ngồi, hắn lại lách mình qua khoảng trống giữa ta và ván cửa để chen vào. Ta vốn không muốn thấy bản mặt hắn, nay hắn xử sự như vậy càng nổi giận, đập bàn hét: “Người đi ra ngoài cho ta, chỗ này không đón chào người!”

Tôn Thừa Nghiệp nhíu mày: “Chỗ này không đón chào ta, chẳng lẽ đón chào Hoa Thành Vân kia sao?”

Ta ngẩng cao đầu: “Liên quan gì đến người?”

Hắn đột ngột đứng dậy, bực bội đi hai vòng quanh phòng, sau đó dừng lại, gương mặt u ám nguy hiểm: “Nàng là nương tử của ta, sao ta có thể mặc kệ! Chẳng lẽ ta có thể nhìn nàng ngốc nghếch bị hắn lừa sao? Hắn là ca ca của hái hoa tặc, cũng chẳng sạch sẽ hơn là bao, nàng chỉ nhìn vẻ ngoài của hắn thì không thể biết được lòng người hiểm ác đâu!”

“Người cho là ta còn có thể bị vẻ ngoài lừa dối ư? Giống như hồi trước gặp người chác.” Ta lạnh lùng nói: “Nếu năm đó ta có một chút xú cảnh giác để đi điều tra con người người, tất nhiên sẽ không có dịp cho người đến tận cửa nhà ta ầm ĩ thế này. Nói chung ta vẫn hiểu đạo lý ngã một lần nhớ cả đời.”

“Nàng là nương tử của ta, chuyện này vĩnh viễn cũng không thay đổi!” Tôn Thừa Nghiệp gầm lên giận dữ, cảm xúc của hắn kích động hơn bao giờ hết.

“Ta không phải! Ta và người đã không còn quan hệ gì nữa!” Ta không tỏ ra yếu kém, quát trả.

“Nàng!” Tôn Thừa Nghiệp nhào đến tát ta một cái: “Nàng vô liêm sỉ! Nàng bỏ ta chẳng phải vì cái tên mặt trắng kia à? Sao dám nói một cách đường hoàng đến vậy? Cho dù hồi trước ta có sai, nhưng giờ ta đã thành tâm thành ý xin nàng trở về, thế mà nàng còn vênh váo với ta!”

Nửa mặt bóng rât, ta ngẩng đầu trừng mắt nhìn hân, hận trong tay mình không có con dao: “Người là đồ tiểu nhân đê tiện! Đừng có đổ những điều xấu xa dơ bẩn của ngươi lên đầu ta, ngươi thật sự khiến ta căm ghét! Có chết ta cũng không theo ngươi về!”

“Thôi đi, Phó Tĩnh Nhã nàng sống là người của Tôn gia, chết là quỷ của Tôn gia, đừng nghĩ mình có thể thoát được!” Hình như hân muốn tiến lên siết cổ ta.

Ta vội vàng né người: “Ta có chết cũng nghiền xương thành tro, dù tan thành mây khói cũng không muốn gặp lại ngươi.”

Tôn Thừa Nghiệp nghe vậy, lửa giận lại bốc lên, sau vài lần tránh né, cuối cùng hân nắm được cổ tay ta, lôi ta vào phòng trong ném lên giường.

Ta có dự cảm không tốt, vừa muốn đứng dậy đã bị một thân thể nặng nề đè lên, mùi hương xa lạ bao phủ, cái hôn ướt át nóng rực dí xuống, bàn tay xấu xa sờ soạng lung tung trên người ta.

Ta căm uất phản kháng, đẩy người hân: “Khốn kiếp! Ngươi muốn làm gì!”

Tôn Thừa Nghiệp có vẻ vô cùng hưng phấn, mặc cho ta trốn trái tránh phải, những nụ hôn khiến ta buồn nôn vẫn liên tiếp đặt xuống trán, mắt, má... “Tĩnh Nhã.” Hân phấn khích, hơi thở phả vào mặt ta: “Ta rất nhớ nàng, hân nàng cũng vậy phải không?”

Hân mở miệng nhưng tay không ngừng, chỉ một lát đã kéo được vạt áo ta xuống, áo trong trắng như tuyết lộ ra. Thấy tình cảnh này, dường như hân càng thêm hưng phấn, lầm bầm: “Tĩnh Nhã Tĩnh Nhã, chỉ cần nàng vẫn là người của ta thì sẽ không rời bỏ ta, Tĩnh Nhã, ta sẽ không bao giờ để nàng rời bỏ ta...”

Cơ thể của hân rất nặng, chân bị đè, ta chỉ có thể dùng tay để phản kháng. Dần dần cánh tay tê mỏi, sức lực ngày càng yếu, suy nghĩ cũng ngày càng nặng nề, chẳng lẽ ta sẽ bị hân làm nhục?

Ta cắn tay hân, nghiến chặt không chịu buông ra, ta phần hận muốn cắn đứt một miếng thịt trên người hân. Nghe thấy tiếng kêu lớn đau đớn của Tôn Thừa Nghiệp, miệng ta tràn ngập mùi máu tươi.

Hân lấy tay kia tát ta một cái đau đến mức đầu vầng mắt hoa, ta vừa nhắm miệng hân liền nhân cơ hội rút tay. Giọng nói Tôn Thừa Nghiệp lạnh hơn, động tác trên tay cũng càng lúc càng nhanh. Bỗng nhiên ta cảm thấy người man mát, áo trong đã bị xé, chỉ còn chiếc yếm màu xanh nhạt vô cùng chướng mắt.

“Nàng hận ta như vậy? Nàng muốn giữ gìn vì hân? Hôm nay nhất định ta phải có được nàng, ta muốn nhìn xem tên khốn kiếp dám dụ dỗ nàng còn muốn nàng hay không!” Nói xong, hân với tay kéo quần ta.

“Đồ vô liêm sỉ!” Ta gào lớn, dốc hết sức lực còn sót lại tát cho hân một cái, sau đó kêu to: “Cứu ta với, cứu...”

Cặp mắt Tôn Thừa Nghiệp vẫn đỏ vì tơ máu, ta biết hân đã phát cuồng rồi. Hân đè lên người ta, ghì chặt cổ ta, sức hân rất mạnh, dù ta cố gắng gỡ tay hân cũng chỉ phí công.

Ta trợn trừng mắt, há miệng muốn hô hấp nhưng phổi đau đớn như bị kim châm... Cảm giác dần dần biến mất, rõ ràng ta đang mở to mắt mà tầm nhìn ngày càng mơ hồ. Tôn Thừa Nghiệp như ma quỷ, tay vẫn siết chặt cổ ta, thế giới của ta chỉ còn một màu đen kịt.

Cạch! Hình như cửa mở, theo sau là giọng nữ hét lớn, sức nặng trên người nhẹ hơn, dường như có thứ gì đó chảy xuống từ khóe mắt. Chắc là ta... sắp chết rồi.

Tĩnh lại, đập vào mắt là chiếc màn quen thuộc, hóa ra ta vẫn nằm trên giường nhà mình, muốn cúi đầu nhìn quần áo lại phát hiện cổ đau đớn không thôi, giọng nói ôn hòa của Hoa Thành Vân truyền đến từ bên cạnh: “Nàng tỉnh rồi.”

Ta há miệng muốn nói nhưng cổ họng nhức nhối, chắc là bị thương dây thanh quản. Hoa Thành Vân lập tức đi rót chén nước, đỡ ta dậy cho ta uống từng ngụm nhỏ. Vương đại thẩm nghe thấy động tĩnh cũng đi từ phòng ngoài vào, vẻ mặt vui mừng: “Cháu gái, cháu tỉnh rồi. Hừ chết ta mất.”

Ta muốn mỉm cười an ủi bà, chỉ tiếc không tài nào cười nổi, uống liên tiếp hai chén nước cổ họng mới đỡ hơn. Mở miệng chỉ nghe thấy tiếng khều khào khàn đặc, cảm giác rất gượng gạo: “Hoa Thành Vân, người ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện riêng với Vương đại thẩm.”

Hoa Thành Vân nghe thế nhú mào: “Nàng... đừng nói quá nhiều.”

Thấy ta gật đầu đồng ý hẳn mới đi ra.

Vương đại thẩm ngồi trước cửa sổ, nắm tay khích lệ ta. Ta mở miệng: “Vương đại thẩm, bác nói thật cho cháu biết, cháu có bị...” Nhớ tới hai tròng mắt đầy tơ máu của Tôn Thừa Nghiệp, dạ dày ta thắt lên, rốt cuộc không nói được hết câu.

“Không đâu.” Vương đại thẩm phủ định: “Ta tình cờ gặp Hoa đại phu nên cùng hắn đến đây, đến cửa thì nghe thấy tiếng kêu của cháu, Hoa đại phu liền đá cửa xông vào...” Hốt mất Vương đại thẩm ươn ướt, kéo tay áo lau mắt xong, bà nói tiếp: “Hoa đại phu lập tức lôi tên súc sinh kia ra, suýt chút nữa, suýt chút nữa cháu đã bị hắn bóp chết... Tên súc sinh đó, chẳng trách cháu không muốn về với hắn...”

“Còn ai biết việc này nữa không bác?” Tâm trạng ta rất nặng nề.

“Không ai nữa, Hoa đại phu bảo chuyện này tổn hại danh dự của cháu, chúng ta thế sẽ không tiết lộ.” Vương đại thẩm nghiêm túc đáp.

“Vậy Tôn... tướng công cũ của cháu...” Ta không thể nói được tên của kẻ kia.

“Ta muốn lôi cái tên súc sinh kia đi báo quan, nhưng Hoa đại phu nói cần hỏi ý kiến của cháu.” Vương đại thẩm nghiêng rặng nghiêng lợi: “Đối xử với cháu đến mức ấy, đáng ra nên bắt vào nha môn cho đi lưu đầy!”

Ta thở dài: “Hắn là con trai độc nhất của Tôn gia, được nuông chiều từ bé, sao chịu nổi khổ cực lưu đầy? Năm đó cha mẹ chồng đối xử với cháu không tệ, mặc dù hắn... phụ cháu, nhục cháu... cháu cũng không thể lấy oán trả ơn cha mẹ chồng. Chỉ cần sau này cháu không gặp lại hắn nữa là được rồi.”

38. Chương 38: Bích Thủy Trà Quán

Người mang tính cách có thù phải trả như ta đâu thể để Tôn Thừa Nghiệp rơi vào tay quan phủ chứ? Chỉ khi ta tự trù tính khiến hắn rơi vào đau khổ, sự oán hận và nhục nhã của ta mới có thể nguôi ngoai thôi.

Vương đại thẩm thấy ta bình thản, không quát tháo hay rầu rĩ khốc lóc bèn thở phào một hơi. Chốc sau bà nói: “Cháu gái, lần này cháu không thể không gả cho Hoa đại phu.”

Ta khó hiểu nhìn bà: “Vì sao lại thế ạ?”

“Lúc chúng ta đi vào, quần áo cháu rách tả tơi hết, Hoa đại phu nhìn thấy tất nhiên phải...” Thấy ta sầm mặt, Vương đại thẩm tự biết đã lỡ lời, cúi đầu cười ha ha hai tiếng bảo sẽ nấu cho ta mấy món ngon, sau đó ra ngoài.

Hoa Thành Vân cầm một bát cháo ngô đi vào, hẳn mỉm cười: “Nàng đói bụng rồi phải không? Ăn cháo luôn nhé.”

Ta gật đầu, hẳn ngồi bên mép giường, rất cẩn thận đưa thìa cháo lên trước miệng thổi nhẹ rồi đưa đến miệng ta. Hành động này rất thân mật, ta cảm thấy không được tự nhiên: “Ta tự xúc là được rồi.” Nói xong lại giải thích: “Tay chân của ta đâu có bị thương.”

Hoa Thành Vân hơi dẩu môi, bướng bỉnh như một đứa trẻ nhỏ, hẳn không nói gì cả, ánh mắt chăm chú nhìn vào cái thìa kia, thìa đặt lên môi ta, ra hiệu cho ta ăn.

Ta không biết làm sao nên đành há miệng ăn. Hẳn rút khăn tay lau khóe miệng ta, lúc này mới vừa lòng tươi cười. Rồi thìa thứ hai, thìa thứ ba... Khi ăn hết bát cháo, hẳn cẩn thận hỏi: “Nàng có muốn ăn thêm một bát nữa không?”

Ta lắc đầu nguây nguây, ra hiệu mình đã no căng bụng rồi, hẳn hờn dỗi đặt bát, sau đó vẽ mặt lại đột nhiên sáng bừng: “Về sau cơm của nàng đều do ta xúc!” Giọng nói trịnh trọng như thể tuyên bố chủ quyền quốc gia và toàn vẹn lãnh thổ, bộ dạng của một người sở hữu.

Ta trẻ miệng phản kháng: “Ta có tay có chân, không cần người xúc!”

Hoa Thành Vân giơ hai tay ôm mặt nhào người lên giường, nhìn ta rưng rưng đáng thương, ta thấy mà lòng run rẩy, hàm răng ngứa ngứa. Lát sau ta mới phát hiện, hình như câu cuối cùng của Hoa Thành Vân... cực kỳ ám muội...

Cổ bị thương nhưng tay chân vẫn lạnh lạnh, có điều vừa muốn xuống giường ta đã bị Hoa Thành Vân trách móc nghiêm khắc, Vương đại thẩm còn hòa vào với hắn. Hoa Thành Vân lấy lý do đau cổ nên phải nằm chỗ bằng phẳng, nếu không sẽ lâu khỏi, còn đưa ra ví dụ của trẻ con sơ sinh, vì cổ chưa phát triển cứng nên phải nằm chứ không được bế nhiều, lúc sau còn lôi gương đồng ra so sánh với đầu của ta. Ta oán trách, nói không lại hắn nên chỉ có nước chịu đựng, đến nửa đêm ta mới sức nghĩ, hắn dùng gương đồng so sánh đầu ta ý nói đầu ta vừa to vừa nặng. Ta thầm mắng hắn, không hổ là đại phu nho nhã, kỹ xảo châm chọc người đúng là cao siêu bậc nhất.

Trong những ngày nghỉ ngơi này, ta rất bình tĩnh phân tích mọi việc. Bị Ba Đặc Nhĩ bắt ép, rồi Tôn Thừa Nghiệp xuất hiện, thân phận của ta bị lộ, cuối cùng là Tôn Thừa Nghiệp định làm nhục ta, tất cả đều diễn lại trong đầu ta một lần. Ta cảm thấy chúng quá trùng hợp, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?

Đầu tiên là tướng quân Ba Đặc Nhĩ, hắn là người chân chất, ngay cả thê tử mình yêu nhất nghĩ gì còn không biết được, sao tự nhiên lại giặt khăn che mặt của một nữ tử ngay trên đường? Ta không cho rằng sau khi mình đeo khăn che mặt rồi còn xinh đẹp hơn người ta, cũng không cho rằng Ba Đặc Nhĩ có bản lĩnh phân biệt được dung mạo nữ tử dù cách một lớp khăn che. Như vậy, vì sao hắn lại chú ý tới ta?

Rồi Tôn Thừa Nghiệp xuất hiện và Hoa Thành Vân bị đánh hai lần. Lúc Tôn Thừa Nghiệp đến ta đã cảm thấy kỳ lạ, đặc biệt là lúc ta biết hắn bắt Hoa Thành Vân, nghi ngờ càng dâng cao. Đầu tiên Hoa Thành Vân giúp ta chặn Ba Đặc Nhĩ, ngay sau đó hắn bị Tôn Thừa Nghiệp bắt giữ sỉ nhục đánh cho thương tích nặng thêm, chuyện này chắc chắn không đơn giản. Nếu nói mục đích nhằm vào Hoa Thành Vân, vậy việc tiết lộ thân phận chắc chắn đặc biệt dùng để đối phó với ta.

Có lẽ không ngờ Hoa Thành Vân có thể giúp ta dẹp hết lời đồn đại xâm xì, người kia liền tương kế tựu kế, lợi dụng sự đổ kỵ của Tôn Thừa Nghiệp, hoặc Tôn Thừa Nghiệp lợi dụng sự đổ kỵ của bản thân, thú tính trào dâng muốn làm nhục ta, ‘ôn chuyện cũ’ với ta. Nếu thế, người hận ta nhưng cứ chăm chăm nhằm vào Hoa Thành Vân là ai chứ?

Người kia dường như muốn chia rẽ mối quan hệ giữa ta và Hoa Thành Vân, muốn ta mất hết thanh danh, rồi cuộc không thể sống nổi trong thành Định Châu... Ta càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng thấy có thể, cái bẫy này đã đặt từ lâu, chỉ chờ ta nhảy xuống. Mà tên của người kia... từ từ hiện ra trong đầu...

Có thể biết được thân phận của ta, có bản lĩnh khiến Ba Đặc Nhĩ chú ý ta, hại Hoa Thành Vân bị thương nặng... Người đứng giữa hưởng lợi dần dần được ta khẳng định...

Ta nhìn cặp mắt đã không còn sưng đỏ trong gương đồng, trên cổ vẫn còn vết thâm tím, ta nghiêng rằng, Tôn Thừa Nghiệp, giỏi lắm...

Mấy ngày nay, Vương đại thẩm và Hoa Thành Vân thay phiên trông ta, thấy quang đen nhàn nhạt dưới mắt Hoa Thành Vân, ta cực kỳ áy náy. Bình thường hắn đã bận lắm rồi, giờ còn phải phân tâm đến chăm sóc ta, không biết tên nhóc Nghiêm Đông kia thăm mắng ta thế nào nữa...

Vì thế ta bảo Hoa Thành Vân về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, nếu lo lắng thì bảo Nghiêm Đông chạy sang giúp ta là được rồi, hắn đỡ phải đi đi về về. Hoa Thành Vân lườm ta, ánh mắt đầy vẻ chỉ trích, rõ ràng tràn ngập ý ghê tởm ‘Nàng ghét bỏ ta’ gì gì đó. Ta cười khổ, rõ là ta thương hắn, sao lại trở thành người xấu thế này?

Hoa Thành Vân tức giận nhất quyết không chịu về, ta đành kệ hắn. Từ khi nào mà người này ngoan cố như vậy? Trước kia dễ tính mềm mỏng, nho nhã tiêu sái thế cơ mà...

Mấy tiếng tranh cãi truyền đến từ cửa lớn, ta đoán được người đến là ai nhưng không muốn thấy hắn, dứt khoát làm bộ như không nghe không biết, Hoa Thành Vân và Vương đại thẩm cũng rất ăn ý không nhắc đến.

Rốt cuộc Hoa Thành Vân đã cho phép ta xuống giường đi lại, ta cơ hồ muốn nhảy cẫng. Việc đầu tiên ta làm chính là tìm chứng cứ cho phỏng đoán của mình.

Thành Định Châu cũng có Bích Thủy lâu, có điều Bích Thủy lâu này... nên gọi là Bích Thủy trà quán thì đúng hơn, chính là quán trà lầu nước ta và Gấu Bự đến uống trà. Trà các màu^[1] của Bích Thủy lâu không được yêu thích trong thành Định Châu, mọi người ở đây thích uống trà địa phương hơn, lúc uống cũng không thường thức tinh tế, phần lớn là một hơi cạn sạch, uống xong cảm thấy vị ngọt mát, cho nên Bích Thủy lâu không thể mở được ở thành Định Châu.

Chủ quán trà thoát nhìn nhát gan sợ phiền phức, nhưng thật ra lại rất khôn khéo. Ông ta thấy ta đứng ngoài cửa quán trà, quan sát một lát là biết ta đến mua tin tức, lập tức chạy ra đón: “Phó cô nương muốn mua trà hay mua điều?”

Ta vô cùng khinh bỉ tên lâu chủ thần bí của Bích Thủy lâu, hấn lừa ta bao nhiêu bạc như vậy mà còn muốn cười nhạo ta... Tất nhiên ta không thể để hắn rút thêm nhiều tiền của ta, vì thế chỉ bảo ông chủ ta muốn điều bình thường, còn là hạng thấp nhất.

Ông chủ trà quán cười cười đưa cho ta một tờ giấy Tuyên Thành hơi dóm dỏ và một cái bút lông đã rụng khá nhiều lông. Nhớ hồi mua điều cực phẩm ở Bích Thủy lâu thành Gia Châu, ta được dùng giấy màu vàng có thoảng mùi thơm của mực, phân biệt đối xử, nhất định là phân biệt đối xử.

Ta mím môi, dùng nét chữ mảnh viết kín cả tờ giấy, không chừa một chỗ trống nào. Sau khi đưa cho ông chủ trà quán, ông ta nhìn lướt ta, cười nói: “Ba ngày sau Phó cô nương có thể đến lấy điều.”

Ta gật đầu. Ta viết hết những điều mình suy đoán để Bích Thủy lâu trả lời, đây là loại tin tức dễ nhất, chỉ có hai đáp án: Đúng hay sai.

Trước đây chỉ cần chờ một hai canh giờ đã có thể nhận được khoảng một trăm trang tin tức, bây giờ có một chữ mà phải đợi ba ngày, quả thực là phân biệt đối xử.

39. Chương 39: Sơn Phấn Ngọc Hoa

Ba ngày sau, ta nhận được thông tin từ Bích Thủy trà quán. Nhìn tờ giấy nhăn nhúm kia, ta khẽ nhếch môi.

“Phó Tĩnh Nhã!” Tiếng chào hỏi thỉnh thoảng vang lên.

Ta cứng đờ người, bất đắc dĩ quay đầu nặn ra nụ cười gượng gạo: “Ba Đặc Nhĩ.”

Gấu Bự lôi ta về Bích Thủy trà quán, gọi hai chén trà lớn, gương mặt hớn hở trưng nụ cười khi thấy người gặp nạn: “Mới vài ngày không gặp đã có chuyện hả?”

Ta trề môi, nghĩ rằng cho dù gặp chuyện không may thì liên quan gì đến người, nhưng tay lại bất giác xoa xoa cổ, trên đó vẫn còn vết bầm nhọt.

Tất nhiên Gấu Bự biết tình cảnh của ta, gã sảng khoái uống một ngụm trà lớn rồi nói: “Đã bảo người theo tên mặt trắng kia sẽ không sung sướng gì, giờ hối hận chưa?”

Ta thản nhiên buông tay, thấy gã đang vui vẻ nên cũng không sợ sẽ đắc tội gã: “Dù sao còn hơn đi theo người.”

Sắc mặt Gấu Bự trầm xuống, dường như nghĩ đến chuyện gì lẩn khuất trong lòng. Rốt cuộc, gã chần chừ mở miệng: “Ta kể chuyện của người cho Tháp Na rồi.”

“À?” Ta rất hứng thú: “Có nói mấy câu kiểu như ta rất xinh đẹp không?”

Gấu Bự cười khùng khục: “Ta chưa bao giờ biết miêu tả nữ nhân...” Gã ngừng đột ngột, rồi bổ sung: “Trừ Tháp Na ra. Nhưng ta có một bức vẽ của người nên đưa cho nàng nhìn.”

Sao gã lại có bức vẽ của ta? Nghi hoặc nổi lên, dường như điều gì đó cũng sáng tỏ theo.

“Sau khi Tháp Na xem xong...” Gấu Bự lại sầm mặt, trông rầu rĩ hơn rất nhiều: “Nàng bỗng nhiên không tập trung, quên lấy bình trà từ trên bếp xuống, nướng thịt bị cháy, hỏi nàng nàng cũng không để ý... Ta nghe nói...”

Gấu Bự bất chợt lúng búng, ta rất sợ gã sẽ tự cắn đầu lưỡi của mình, trong lòng lại cười thầm, vênh tai nghe: “Ta nghe nói người Trung Nguyên... có ‘ma kính’, tức là nữ nhân thích nữ nhân...”

Hả? Ta há hốc mồm, Gấu Bự thật là khờ, rõ ràng Tháp Na đang ghen, gã lại khẳng khái cho rằng chúng ta bị les...

Thấy ta cười thầm, sắc mặt Gấu Bự càng xấu, ta vội vàng thanh minh: “Tháp Na tuyệt đối không phải như người nghĩ đâu, chắc nàng sợ ta cướp người đi...”

“Sao có thể, sao người có thể cướp Tháp Na từ ta chứ.” Gấu Bự tỏ vẻ khó tin.

Nói chuyện với Gấu Bự thật là mệt óc, ta bắt đầu dĩ thử dài, cam chịu giải thích: “Tháp Na sợ người sẽ yêu ta, không yêu nàng nữa.”

“Vớ vẩn, có lý nào ta lại không yêu Tháp Na.” Gấu Bự bỗng đập uỳnh xuống bàn: “Ý người là Tháp Na ghen?”

Ta nghiêng đầu: “Không đúng à? Chẳng lẽ ta phải cướp Tháp Na rồi bỏ trốn người mới vừa lòng chắc?”

“Cướp? Không ai dám cướp nàng!” Gấu Bự gầm lên.

Phí hoài cái chức tướng quân của gã, ta bĩu môi: “Làm gì mà to tiếng thế? Người to mồm không có nghĩa là người đúng! Ai có thể bắt ép viên ngọc của thảo nguyên? Chẳng phải người đang ép nàng sao? Ép nàng phải chấp nhận hết thê tử này đến thê tử khác của người, cưới con gái của trưởng lão chưa nói, lại còn muốn bắt dân nữ trên đường.” Ta rất muốn xả giận cho bản thân.

“Người đang vu tội!” Gấu Bự hừ giọng: “Ta không tranh luận với người.”

“Nếu người không tin thì hãy mua ít phần son trang sức của nữ tử Trung Nguyên về cho Tháp Na, bảo với nàng là ta đã có ý trung nhân, sắp thành hôn rồi. Chắc chắn về sau nàng sẽ không bứt rứt, hơn nữa còn yêu người hơn.” Ta vờ tốt bụng gợi ý, Tháp Na thấy phần son trang sức của nữ tử Trung Nguyên nhất định sẽ lo lắng suy nghĩ, thậm chí còn có thể cãi nhau với Gấu Bự. Ta càng nghĩ càng đắc ý, nếu đến đoạn gay cấn Gấu Bự gào lên thông tin ta đã có ý trung nhân, tình cảnh lúc ấy, chắc chắn không chỉ xấu hổ và hỗn loạn bình thường đâu...

“Phần son trang sức?” Gấu Bự ngăn người, gã chất phác vặn vẹo tay: “Đó là đồ của nữ nhân, ta chưa bao giờ chọn cả.” Chưa từng chọn thì cứ mua liền tay thôi! Đề nghị thực dụng đó còn chưa kịp ra khỏi miệng, ta đã nghe thấy tiếng Gấu Bự: “Hay là người đi chọn với ta đi!”

Câu này của gã là khẳng định, vốn không cho ta quyền phản đối. Ta bị gã nửa ép nửa mời ra khỏi trà quán, cảm thán cuộc đời suốt ngày bị ức hiếp... Ai biết sau hôm nay người ta lại dồn đại gì, nếu dẫu đổ bìm leo, ta làm sao thoát được tội danh quyến rũ tướng lĩnh nước láng giềng, thông đồng với địch phản quốc cơ chứ...

Ta cố gắng xoa dịu quan hệ với Gấu Bự, không phải chỉ vì bây giờ ta không thể động vào một sợi lông tơ của gã, mà còn vì trong tay gã nắm giữ thứ ta muốn biết.

Đi qua một cửa tiệm bán son phấn, Gấu Bự nhắc chân định bước vào, ta kéo gã: “Cửa hàng này mà người cũng dám vào à?”

Gấu Bự khó hiểu: “Sao không dám vào? Chỉ là ít đồ dùng của nữ nhân mà thôi, chẳng lẽ có thể ăn thịt người sao?”

Ta cười xấu xa: “Cũng không đến mức ăn thịt người, nhưng đồ của nữ nhân cũng có năm bảy loại, cửa tiệm người định vào là loại hạng bét, chẳng lẽ người muốn mua thứ đồ thấp kém để lừa bịp Tháp Na sao?”

Mặt Gấu Bự lúc xanh lúc đỏ không thốt được lời nào, lát sau nhỏ giọng than thở: “Đồ của nữ nhân đúng là phiền phức.”

Ta dẫn Gấu Bự đến Hương viên. Sơn phấn ở Hương viên là loại tốt nhất, giá cũng đắt dã man. Chủ tiệm Hương viên thấy Gấu Bự đi vào, phản ứng đầu tiên tất nhiên là muốn trốn, ta nhượng mảy, cùng Gấu Bự lựa chọn sơn phấn.

Thấy chúng ta tới để mua đồ, chủ tiệm cũng không sợ hãi nữa, bắt đầu đi ra mời chào: “Đây là phấn thơm mới của Hương viên, cô nương thấy sao?”

Ta gật đầu rồi cầm lấy, bề mặt trong suốt sáng óng, hạt phấn mịn màng, mùi hương nức mũi, ta tiện tay đưa cho Gấu Bự xem. Gấu Bự đưa lên mũi ngửi, nhíu mày: “Mùi này nặng quá.”

Ta cười: “Người ngửi thế tất nhiên là thấy nặng, mỗi lần chỉ thoa một ít phấn, thoang thoang hương thơm thôi.”

Chủ tiệm bên cạnh hòa theo: “Cô nương này nói rất đúng.”

Gấu Bự không hiểu, thấy ta đề cử thì quyết luôn: “Thế thì mua đi.”

Lần lượt chọn thêm mấy thứ, Gấu Bự chỉ phụ trách trả tiền, chủ tiệm thấy ôn thần biến thành quý nhân, cười rất sung sướng, vừa giới thiệu đồ mới vừa ba hoa chích chòe.

Ra khỏi Hương viên, chúng ta lại đến hàng bạc. Nhân lúc đang chọn trâm cài tóc, ta ra vẻ thuận miệng hỏi: “Người có bức vẽ của ta à?”

Gấu Bự gật đầu, chỉ vào một cái trâm vàng chạm trổ hoa mẫu đơn, bảo chủ hàng lấy ra cho xem.

“Ta không nhớ mình đã từng vẽ bức nào hay chưa.” Ta cầm trâm vàng, quan sát rồi đưa cho Gấu Bự: “Cũng không tệ lắm, tả cho ta nghe bức vẽ kia như thế nào đi.”

Gấu Bự cũng rất vừa lòng với trâm vàng, gật đầu đáp: “Tranh vẽ có gì mà tả, không phải người thì là ai?” Gã cầm trâm vàng, nghĩ một chút: “Nhưng mà... hình như không giống lắm, người trong hình cực kỳ tao nhã, không đánh đá như người...”

Ta vờ tức giận giật chiếc trâm vàng trong tay gã thả lại cho chủ hàng, nói: “Cái khác.” Nghĩ rằng chắc là bức vẽ của Phó Tình Nhã trước đây, có nét khác ta cũng là đương nhiên.

Chủ hàng đưa ra một đôi khuyên tai phỉ thúy được chạm thành hình bướm bướm, rất thanh thoát, vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng. “Không tệ.” Ta chột giả bộ giật mình, kinh ngạc hỏi Gấu Bự: “Sao bức vẽ của ta lại ở chỗ người?”

40. Chương 40: Không Phải Người Lương Thiện

Gấu Bự phát hiện ta hơi kỳ lạ, đặt đôi hoa tai kia xuống, nghiêm mặt đáp: “Thuộc hạ của ta đưa lên, ta thấy vẽ đẹp nên giữ lại.”

“Vì thế hôm ấy người mới kéo khăn che mặt của ta?”

“Ta chỉ muốn xem có đúng là người trong tranh không, bởi cặp mắt giống nhau.” Gấu Bự nói đến là đương nhiên: “Người Trung Nguyên các người thật là khó hiểu, rời khỏi trượng phu sẽ không thể sống được sao? Nếu tên mặt trắng kia bỏ người, người theo ta vẫn kịp đấy.”

Vẫn là lời cũ nhai đi nhai lại, ta cười: “Hắn bỏ ta hay không liên quan gì đến người, Tháp Na có thể giận đấy.”

“Ta không tin Tháp Na sẽ tức giận vì người.”

“Được rồi được rồi, không phải vì ta, coi như là vì người được chưa? Mau xem đôi hoa tai này có được không, ta rời xa nam nhân vẫn có thể sống rất tốt.”

Gấu Bự nở nụ cười tán thưởng: “Lời này nghe rất giống kiểu của Tháp Na.”

Ta lờm hẩn: “Tháp Na của người tốt nhất, ta đâu dám giống nàng. Mau chọn đi, nếu không Tháp Na sốt ruột lại cho người ăn thịt cháy bây giờ.”

Gấu Bự ngậm miệng, chăm chú chọn trang sức. Chọn đến chọn đi một hồi, Gấu Bự không hề keo kiệt khi mua đồ cho Tháp Na, tổng cộng tốn không ít tiền, coi như độc ác ‘giết’ gã một lần đi.

Lúc sắp chia tay, ta dặn Gấu Bự đốt bức vẽ kia đi.

Gấu Bự không hiểu vì sao ta muốn đốt, nói rằng bức tranh kia vẽ rất đẹp. Ta đáp đó là nguyên nhân chia rẽ gã và Tháp Na, gã liền gặt đầu đồng ý.

Gấu Bự nói nếu có khó khăn cứ đến tìm gã, gã và Tháp Na nhất định sẽ chiều cổ ta.

Ta cười, không chối từ, chuyện tương lai ai có thể nói trước chứ, điều may mắn là Gấu Bự đã thật sự từ bỏ ý nghĩ cướp ta về.

Từ sau ngày thương lượng thất bại, ta chưa gặp lại Thanh Loan. Hỏi Hoa Thành Vân hẩn cũng chỉ biết sơ sơ, bảo rằng nhà có việc gấp nên đi về.

Ta không thể không quay lại Bích Thủy trà quán, ông chủ đã trở thành người quen của ta, mỉm cười hỏi: “Phó cô nương tới mua điều hả?”

Ta khẽ thở dài: “Ông đúng là tinh mắt.” Vô cùng không tình nguyện đưa bạc mua tin tức cụ thể của Thanh Loan, lòng ta than vãn, đây là vốn riêng của ta đó, đáng ra dùng để nuôi ta cả đời, sao Bích Thủy lâu lại xấu xa như vậy, không giảm giá chút xíu nào...

Rốt cuộc ta đồng ý gặp Tôn Thừa Nghiệp, nhìn hẩn quỳ trước mặt ta, vẻ mặt khổ sở rất giống nam nhân hồi trước đã quỳ xuống trước mặt mọi người cầu xin ta hồi tâm chuyển ý khi mới ra khỏi tòa án. Ta biết rất nhiều mặt của Tôn Thừa Nghiệp, có khi hòa nhã, có khi nóng nảy, có khi quỵrũ, có khi tuyệt tình, có khi hưng phấn, có khi ủ rũ... Càng hiểu hẩn càng cảm giác được suy nghĩ của hẩn vẫn chưa trưởng thành, thậm chí đôi khi rất cố chấp. Nhớ lại bộ dáng phát cuồng của hẩn, nhớ lại bàn tay gần như đã bóp chết ta, ta vẫn cảm thấy tim đập thình thịch.

Ta nói, ta tha cho người, nếu người còn lương tri thì đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, chúng ta không nợ nhau.

Tôn Thừa Nghiệp khóc rống, nước mắt ròng ròng, hẩn cầu xin, Tình Nhã, cho ta một cơ hội được không?

Vương đại thẩm đứng chắn trước mặt ta quở trách hẩn, hỏi sao cháu gái muốn bỏ người, người xem bây giờ người không ra người chẳng ra quỷ, suýt nữa giết chết nàng, về với người rồi ai mà biết nàng còn có thể sống thêm bao lâu nữa? Đúng là không thể sánh bằng Hoa đại phu của chúng ta...

Ta kéo tay áo Vương đại thẩm ra hiệu bà đừng nói nữa, sợ Tôn Thừa Nghiệp sẽ đối phó với Hoa Thành Vân. Ta lùi về sau vài bước để giữ khoảng cách an toàn với hẩn, hẩn giải thích và xin tha thứ, đứng trên lập trường nam nhân mà nói, hẩn quả thực đã bỏ đi sự kiêu ngạo... thậm chí là danh dự...

Ta lắc đầu hỏi hẩn, khi thông đồng với Thanh Loan lên kế hoạch hại ta, người có nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ trở thành kẻ thù không? Người có nghĩ đến chuyện ta sẽ bị phỉ báng trên đường không? Ta xuất thân như thế nào người rõ hơn ai hết, chẳng lẽ người không sợ ta không chịu nổi nhục nhã mà tự sát sao?

Tôn Thừa Nghiệp sững sốt, ấp úng không đáp.

Thanh Loan tra được tin tức của ta rồi tìm người, người tiết lộ tất cả thông tin của ta cho nàng, thỏa thuận của các người là hãm hại ta và Hoa Thành Vân, các người toan tính gì ai chẳng biết! Đám người giam giữ Hoa Thành Vân hẩn là người của Thanh Loan rồi, đáng tiếc sự tình không phát triển theo hướng người mong đợi. Có lẽ người không ngờ Hoa Thành Vân sẽ không sợ chuyện cũ, không ngại đàm tiếu mà giúp ta một phen, vì thế người mới muốn sỉ nhục để ta không còn mặt mũi gặp hẩn, ngoan ngoãn theo người về?

Tôn Thừa Nghiệp lớn giọng phủ định, không phải ý của ta, là của Thanh Loan, ả nói chỉ cần nghe lời ả nàng sẽ quay trở về bên ta.

Quân đề tiện mưu mô chúc quỷ! Vương đại thẩm tức đến giậm chân.

Nàng ta nói gì người cũng nghe? Ai không biết còn tưởng người yêu nàng ta cơ đấy. Ta mĩa mai xong, chuẩn bị nhắc chân rồi đi. Trước khi đi ta hỏi hấn, bây giờ người cảm thấy chúng ta còn có cơ hội sao?

Khoảnh khắc quay người, ta liếc qua khoeo mắt thấy Tôn Thừa Nghiệp thất thần khuyu xuống...

Vương đại thẩm vẫn tức tối bất bình, bà bảo hồi xưa cháu tìm nam nhân kiểu gì thế, hấn còn có thể thông đồng với người ngoài đến hại cháu? Ta cười khổ đáp, vâng, sao cháu lại chọn nam nhân như vậy chứ.

Vương đại thẩm nói tha thứ như thế rất lợi cho hấn. Ta không đáp, vừa hôm qua thôi, thủ lĩnh thổ phỉ ở Đông Sơn đã truyền tin đến, đồng ý hợp tác với ta.

Cách thành Định Châu ba mươi dặm có một ngọn núi gọi tên là Đông Sơn, trên đó có một nhóm thổ phỉ chuyên cướp của thương gia đến từ vùng ngoài. Ta tìm cách nhờ người liên hệ với họ, thương lượng chuyện bắt cóc Tôn Thừa Nghiệp.

Ta tiết lộ xuất thân của Tôn Thừa Nghiệp, tiền chuộc có thể giúp họ khỏi lo chuyện cơm áo một thời gian dài. Hơn thế, bây giờ Tôn Thừa Nghiệp đang ở vùng biên cương phía Bắc, ngay cả quan phủ cũng không thể sờ đến, Tôn gia tất nhiên không biết phải ứng phó thế nào, vụ làm ăn này với bọn họ chỉ lãi không lỗ.

Thủ lĩnh thổ phỉ hỏi ta là ai, ta chỉ trả lời là nạn nhân từng bị Tôn Thừa Nghiệp hãm hại, còn nhắc Tôn Thừa Nghiệp là con trai độc nhất của Tôn gia, nếu đòi tiền chuộc thì chỉ cần cho hấn ném chút khổ sở là được, đừng tổn hại tính mạng hấn.

Khiến nhà người ta tuyệt tự sẽ bị sét đánh. Đây là nguyên văn lời thủ lĩnh thổ phỉ kia.

Ta chưa bao giờ là người thiện lương, thiện lương đôi khi là từ nói tránh cho yếu đuối. Ta bố thí cho người khác, vậy khi ta nghèo túng ai sẽ bố thí cho ta? Ta không nghĩ mình đã sai lầm hay ác độc, đây chỉ là một cách để ta tự bảo vệ mình.

Tin tức của Thanh Loan từ Bích Thủy trà quán khiến ta buồn cười. Một vị tai to mặt lớn được nghe kể về hiệp nữ Thanh Loan bèn nhớ mãi không quên, sau đó may mắn nhìn thấy dung mạo của hiệp nữ, lập tức thể phải cưới được nàng về nhà. Vị này là người có tiền có thế, cái gì cũng ổn chỉ có tuổi tác là không ổn, bây giờ đã sáu mươi có lẽ, thế thiếp đây nhà, Thanh Loan mà về chắc chắn sẽ không cô đơn.

Việc để Thanh Loan làm thiếp là một loại sỉ nhục đối với gia tộc của nàng, nhưng người này thật sự có địa vị vô cùng cao quý, tuyệt đối không thể đắc tội, nhưng lại không dám từ chối thẳng thừng, đành phải gọi Thanh Loan về nhà để bàn bạc kỹ hơn.

Đọc đến đây, ta nhếch miệng cười, suy nghĩ xem có cách gì khiến cho việc này trở thành sự thật, không thể thay đổi hay không? Nợ ta nhất định phải trả, ta chưa bao giờ nhận mình là người tốt.

41. Chương 41: Chạy Trốn

Mấy ngày nay Vương đại thẩm vui vẻ ra ra vào vào, ta hỏi bà sao lại vui thế, bà nói Hoa đại phu và cháu đều lớn cả rồi, cần chọn ngày lành mà thành thân đi, chuyện này không nên kéo dài, bây giờ ta cứ chuẩn bị sẵn hết đã, hai tám tháng này là ngày lành đấy.

Ta đổ mồ hôi lạnh, Hoa Thành Vân cũng giật mình lắp bắp, hấn hỏi, thế có vội vàng quá hay không?

Vương đại thẩm đáp, cháu gái đã gả lần hai, nghi lễ đơn giản là được rồi.

Hoa Thành Vân cười nói, nhưng đây là lần đầu ta thành hôn, nếu quá sơ sài chắc chắn người khác sẽ bảo ta bạc đãi Phó cô nương, cho nên không thể thiếu tam mai lục sính được.

Vương đại thẩm xoa đầu ta nói, người ta tốt vậy, cháu gái đúng là có phúc.

Ta chỉ có thể cười theo, lúc này không có chỗ cho ta góp miệng.

Phòng của ta xuất hiện hai cái hòm lớn bằng gỗ đàn hương, tỏa ra mùi gỗ thơm nhẹ nhàng, bên trong xếp quần áo đồ dùng của nữ tử, đáy hòm còn có tiền bạc, đây là sính lễ. Trên bàn phòng khách chồng chất rất nhiều hộp gấm bọc lụa đỏ đựng đầy đồ cổ quý hiếm, ngọc bích phi thúy gì gì đó, cũng là sính lễ. Nhìn mấy thứ này ta mới chính thức có cảm giác Hoa Thành Vân là chủ của Bách Thảo đường phương Bắc, giàu có sung túc, đây mới là sính lễ thứ nhất trong lục sính thôi.

Vương đại thẩm ở lại nhà ta đến khuya, bà tháo tóc giúp ta, đưa lược chải từng lọn, có phần cảm khái nói, sao ta cứ cảm thấy luyến tiếc như gả con gái ấy. Lát sau lại bảo không phải, ở cùng một thành, chẳng qua cách vài con phố, vẫn có thể gặp mặt thường xuyên, Hoa đại phu là người tốt, còn rất yêu cháu...

Bà trầm ngâm một hồi, rốt cuộc cũng khuyên, nếu về sau Hoa đại phu có ý nạp thiếp, cháu tuyệt đối không thể ngăn cản, đừng liều lĩnh như lần trước. Dù sao cưới cháu là hấn đã thiệt thòi, vậy mà hấn còn chịu tổ chức hôn lễ lớn vì muốn đảm bảo địa vị sau này của cháu, thế nên cháu nhớ phải biết kiềm chế, chớ náo loạn.

Ta không đồng ý với lời của Vương đại thẩm, nhưng cũng không phản bác. Biết đâu nếu ta phản bác bà sẽ giảng tiếp mấy đức hạnh của thê tử, nghĩ thôi đã đau đầu.

Tiến Vương đại thẩm rồi, ta không ngủ, đợi đến khi trăng sắp lặn, mặt trời nhú lên phía chân trời, ta cầm bọc đồ nhẹ nhàng đi ra ngoài. Quay đầu nhìn thoáng qua đồng sính lễ gần như xếp thành núi trên bàn, ta do dự liệu có nên để lại thư hay không. Cân nhắc một lúc, ta vẫn viết vài từ, nói ta đi đây, đừng tìm ta.

Đầu ngõ nhỏ có chiếc xe ngựa ta đã thuê từ ba ngày trước, muốn sớm hôm nay cửa thành vừa mở sẽ ra khỏi thành, đi về hướng Đông đến Bồng Lai. Ngồi trong xe ngựa, ta mỉm cười, Bồng Lai là tiên cảnh của ta.

Hôm nọ ta không tìm được hỏi Hoa Thành Vân vài câu. “Là vì ân cứu mạng dù thế nào cũng không thể báo đáp kia ư?” Hấn lắc đầu. “Vì gặp chuyện bất bình nảy sinh lòng hiệp nghĩa ư?” Hấn vẫn lắc đầu.

Hấn không giải thích, cũng không nói mấy câu tình cảm, ta vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, cảm thấy hấn tổn thương lòng tự trọng của ta, ngay cả câu giải thích cũng không có, cứ ám muội không đen không trắng, mãi cho đến khi Vương đại thẩm bắt đầu chủ động thu xếp việc hôn nhân cho ta, hấn mới nói cưới ta.

Ta không thể tiếp nhận được, tất cả đều quá nhanh! Tựa như giấy trước đang xem mặt giấy sau đã kết hôn, tuy thời gian chúng ta ở bên nhau không ngắn, nhưng hấn chưa bao giờ bày tỏ gì với ta, xúc cộm khi ta bị thương có thể chỉ vì cảm thông nên bất giác muốn chăm sóc.

Còn một chuyện ta không thể giải thích, liên quan đến chính ta. Có đôi khi ta nhìn Hoa Thành Vân lại tự nhiên nghĩ đến Hoa Thành Cẩm, thậm chí cảm thấy ngay giây sau tên kia sẽ nhảy ra trước mặt ta, mặt dày mang theo nụ cười rực rỡ gọi ta là nương tử tương lai, hăm hở như muốn tắt cả mọi người trên thế giới đều biết.

Vì sao lại thế, ta không dám nghĩ. Nhưng ta biết, khi ta thấy đám nữ nhân vây quanh Hoa Thành Vân gọi ‘Hoa đại phu Hoa đại phu’, lửa trong lòng ta bốc lên ngày càng mạnh, đặc biệt nếu ta thấy Hoa Thành Vân mỉm cười nói chuyện với các nàng, ta cảm thấy rất đau lòng, thậm chí muốn lập tức đuổi hết những nữ nhân này đi, để hấn chỉ có thể để ý đến ta.

Ta có cảm giác với Hoa Thành Vân, nhưng thế không có nghĩa là nhất định ta phải gả cho hấn, dường như ta chưa đến mức một lòng với hấn. Hơn nữa ta vẫn không thể quên câu nói, trên đời này bất kể ai rời bỏ ai đều có thể tiếp tục sống.

Xe ngựa lộc cộc lăn trên đường đá, đến cửa thành vừa lúc nó mới mở, ta xao xuyến nhấc rèm lên nhìn hai chữ ‘Định Châu’ khắc trên cửa thành, thờ dài.

Ngồi trong xe ngựa, ta cảm thấy vui sướng như lúc mới tới phía Bắc, chỉ khác là không phải mùa đông. Phương Bắc rất lạnh, ta còn có thể nhìn thấy hơi trắng tỏa ra từ mũi mình, tay chân trụi trong chăn bông suốt ngày cũng không ấm nổi, cuối cùng vẫn tê buốt, vừa đau vừa ngứa như bị mèo cắn.

Lúc đó ta không nghĩ nhiều, ngày ngày trôi qua giản đơn và hạnh phúc, trừ việc thỉnh thoảng nhớ đến Hoa Thành Cẩm, thời gian còn lại đều là lý tưởng đối với thành Định Châu.

Vẫn nhớ, lần đầu tiên thấy tuyết đổ ta không hề cảm thấy lạnh, bông tuyết đọng đưa tao nhã như điệu múa bale cổ điển, đáp xuống mặt ta, trên tay, trong cổ, tuyết càng rơi càng dày, chỉ một chốc ngay cả chớp lông mi cũng ra tuyết. Phu xe đau khổ nhìn ta nói, cô nương, chúng ta mau tìm chỗ nghỉ chân thôi, cứ thế này chắc chắn mai sẽ không đi đường được, vừa ướt vừa trơn, không chừng vài ngày sau vẫn phải dừng. Khi ấy ta không để tâm, chỉ cười nói, vậy nghỉ ngơi một chút đi, dù sao cũng không vội.

Bây giờ mùa hè đã sắp tàn, sóng gió trong thành Định Châu cũng dần biến mất, nghe tiếng xe ngựa, dường như Bồng Lai chẳng xa đến thế.

Bỗng nhiên xe ngựa chấn động rồi dừng lại. Ta khó hiểu, vén màn xe ló đầu ra. A! Hoa Thành Vân đang đứng trước xe ngựa, hai tay dang ra chặn đường đi, gương mặt vốn luôn tươi cười dịu dàng nay trở nên lạnh lùng, cặp mắt oán giận trừng ta, dường như chất vấn trong im lặng.

Phu xe thấy tình hình này, lúng túng nói: “Cô nương, cô xem...”

Ta phát tay: “Đừng lo, ta biết người này.” Ta nhảy từ trên xe xuống, bước lại gần hấn, kìm nén sự bối rối trong lòng mà lắp bắp: “À, vì có việc gấp... nên ta đi hơi vội... không kịp báo cho người...”

Hoa Thành Vân vẫn lẳng lẳng nhìn ta, giữ nguyên tư thế vừa rồi, không nói gì cả, bầu không khí vô cùng gượng gạo.

Lúc này, Nghiêm Đông đi theo hấn rất cuộc không nhận được: “Cô nương bị sao vậy, sư phụ muốn thành hôn với cô mà cô lại trốn. Sư phụ không tốt chỗ nào, hễ có việc gì người cũng lo lắng cho cô đầu tiên, mấy lần bị thương cũng là vì cô, sao cô có thể... có thể...” Nghiêm Đông không tìm được từ, ngừng một chút mới bổ sung: “Lòng lang dạ sói.”

Ta thật sự cảm thấy ngượng ngùng, cúi gầm mặt: “Ta không có ý gì...” Đứng trước xe ngựa, tay cầm bọc đồ, có giải thích cũng chỉ phí công. Ta lén nhìn sắc mặt của hấn, nhỏ giọng hỏi: “Người tức giận à?”

Câu này là thừa, nhưng ta vẫn muối mặt hỏi. Hoa Thành Vân mím môi không đáp, rất lâu sau mới mở miệng, giọng nói nặng như búa đập lên núi băng vạn năm: “Ta có điểm nào không tốt sao?”

Một câu dễ dàng gợi lên sự hổ thẹn trong ta, ta vịn vịn hai tay cả buổi, lại giằng co vạt áo cả buổi, rốt cuộc nói: “Ta sai rồi, ta về với chàng.”

42. Chương 42: Bị Bỏ Đói

Lúc ngồi trên xe ngựa quay về, Nghiêm Đông khinh khỉnh nhìn ta vô số lần, tặng kèm theo tiếng hừ lạnh. Chỉ có Hoa Thành Vân vẫn giữ hình tượng, lạnh mặt không nói, ta nhìn mà tim đập thình thịch mồ hôi ròng ròng. Ta không hiểu sao hôm nay số mình xui thế, trốn thành thân mà bị đương sự bắt tại trận.

Trước khi lên xe phu xe còn nhìn ta cười tỏ vẻ thấu hiểu, ông ấy cho rằng ta là cô nương nhà nào đấy, cãi nhau với tướng công tương lai xong rồi bỏ trốn. Ta khóc không ra nước mắt, rõ ràng là chàng có lỗi với ta trước, giờ lại quay ngoắt thành ta chột dạ chờ đợi phán quyết cuối cùng...

Về nhà rồi, ta tươi cười giải thích với phu xe, cũng may người ta không để bụng. Ta ôm bọc đồ rề rề đi vào phòng, tất cả mọi thứ vẫn y nguyên, bức thư ta để lại đang lẳng lẳng nằm trên bàn.

Ta cảm thấy hơi bất thường, vừa quay đầu lại phát hiện Hoa Thành Vân không theo vào, chỉ đứng ở giữa sân, vẻ mặt lạnh lùng như cũ. Ta thở dài, còn tức giận cơ à, chẳng phải ta về rồi sao?

Ta ra đón chàng vào, chàng không để ý tới ta, ta lại gần kéo chàng, chàng né ra, lại kéo, lại né, kéo tiếp, né tiếp... Nghiêm Đông nhìn không chịu nổi mới lên tiếng phụ họa: “Hay sư phụ vào nói chuyện?”

Hoa Thành Vân không nhìn nó, lạnh lùng mở miệng: “Con về đi.”

Nghiêm Đông lập tức cúi đầu ưng thuận, sau đó liếc nhìn ta cảnh cáo một cái mới vừa lòng đi về.

Lúc này trời đã sáng hẳn, ta thấy chàng đứng như một khúc gỗ cứng ngắc ở giữa sân, gương mặt tuy còn vẻ tức giận nhưng lại dễ thương vô cùng, ta bắt giác mỉm cười: “Không được trốn.” Rồi với tay kéo chàng: “Chàng muốn đứng trong sân bao lâu đây?” Lần này chàng không tránh nữa.

Chàng tủi thân nhìn ta: “Ta có điểm nào không tốt sao?”

Ta không biết nói gì, âm ừ cả buổi mới nặn ra được một lý do: “Ta... ta... chàng thấy đấy, ta không biết làm gì cả, ngay cả thứ cơ bản nhất là nấu cơm cũng không biết. Ta không xứng với chàng, không thể gả cho chàng, chàng không kịp ăn cơm thì làm sao bây giờ?” Ta lúng túng đến mức nói năng lộn xộn.

Sắc mặt Hoa Thành Vân thoáng dịu đi, nhưng chàng vẫn chu môi, gương mặt trắng như ngọc hiện lên hai rặng đờ: “Nàng không biết nấu cơm thì để ta nấu.”

“Chàng? Biết nấu cơm?” Ta suýt nữa cắn nhầm vào lưỡi, chẳng phải thời đại này quân tử thường tránh xa nhà bếp sao?

Mặt Hoa Thành Vân càng đỏ, nụ cười dần dần cong lên, chàng túm quần nghiêm mặt gật đầu.

Thấy chàng không tức giận nữa, ta lôi chàng ra ngồi ngoài cửa phòng khách, ngẩng đầu nhìn lên, vạn dặm không mây, hôm nay là ngày nắng.

Hoa Thành Vân hỏi: “Nàng dự định đi đâu vậy?”

“Không có dự định gì hết.” Ta thề thốt phủ nhận. “Ta định là đi đến đâu tính đến đó, dù sao ta cũng không quen biết ai.” Không hiểu vì sao ta không muốn nói cho chàng.

“Liều lĩnh!” Chàng lại giận, lần này biểu tình rất nghiêm túc: “Nàng không sợ người khác bắt nàng đem bán ư?”

Ta bông đùa: “Ta ngốc đến vậy chắc? Còn để người ta bán? Ta bán người khác thì có.”

“Nàng không ngốc? Vậy nàng có biết phu xe kia là người như thế nào không? Ngay cả dự định cũng không có còn muốn đi ra ngoài.” Chàng hừ nhẹ một tiếng, càng giận.

Lịch sử kinh nghiệm nói cho ta biết, Hoa Thành Vân bảo làm sai chính là làm sai, tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt cho qua chuyện hoặc gân cổ ngụy biện, hiệu quả thường trái ngược hoàn toàn.

Ta rút đầu lè lưỡi nhìn trộm chàng, tuy vẻ mặt chàng rất nghiêm, nhưng khóe miệng lại mơ hồ hiện lên nụ cười, sống mũi cao thẳng khiến cho gương mặt càng sắc nét, hóa ra chàng nhìn nghiêng cũng đẹp như thế.

Không thể không nói nam sắc mê người, sau một hồi chàng ‘lơ đãng’ hỏi khéo, ta cười ngây ngô, chẳng giữ mồm giữ miệng mà kể hết chuyện mình giận chàng, vì sao lại giận, rồi tự ái linh tinh gì đó ra. Nói xong mới giật mình hoảng sợ mà gơ tay ôm miệng, nhìn sang thấy chàng đang đắc ý cười khê.

Ta vỗ ngực, nghĩ rằng nguy hiểm quá nguy hiểm quá, suýt chút nữa nói luôn cả việc định đi tìm Hoa Thành Cẩm. Chẳng phải chàng vẫn tao nhã thanh đạm như hoa cúc ư? Sao tự nhiên lại có thể lạnh lùng, còn trưng lên nụ cười khiến người ta nhìn mà muốn đâm cho vài cái thế?

Chàng nhẹ nhàng nắm tay ta, cả người ta run lên, cảm thấy hơi cứng ngắc, đây là lần thứ hai chúng ta nắm tay. Chàng quay đầu nhìn ta, ánh mắt sáng ngời trong veo phản chiếu hình bóng ta, chàng cười ảm áp: “Bảo nàng ngốc nàng còn không chịu nhận? Đã khi nào nàng thấy ta chủ động cứu cô nương khác chưa? Đã khi nào nàng thấy ta suốt ngày chạy đến nhà người khác chưa? Đã khi nào nàng thấy ta nắm tay cô nương khác chưa?”

Giọng của chàng tuy ôn hòa nhưng lại mang theo sự danh thép không thể phản bác, từng lời đánh đúng vào tâm lý ta. Ta đỏ mặt, mím môi không nói nên lời.

“Nàng nói sự không rõ ràng của ta làm tổn thương lòng tự trọng của nàng, nhưng nàng tức giận đến mức bỏ trốn liệu có phải đã tổn thương ta quá nặng không? Nàng có biết khi đứng chắn trước xe ngựa, ta có cảm nhận thế nào không?”

Ta tự biết mình đã sai, chàng nói một câu ta liền áy náy thêm một phần, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, ẩm ướt dấp dính cảm giác rất khó chịu, ta muốn rút tay ra lại bị chàng nắm càng chặt, chàng vừa dùng sức

vừa nhìn sang, ánh mắt rõ ràng đang nói ‘Sao, còn muốn trốn à’. Ta lập tức thả lỏng, mặc cho chàng nắm thật chặt, vết chai cứng trên tay chàng siết vào tay ta hơi ngứa.

‘Ọc ọc’ một tiếng, ta vừa lúng túng vừa buồn cười, nhìn sang Hoa Thành Vân, chàng cũng ngừng nói chuyện. Lại ‘ọc ọc’ tiếng nữa, ta đưa tay kia sờ bụng, thăm thương nói: “Ta vẫn chưa ăn cơm...”

Hoa Thành Vân không nhịn được phì cười một tiếng, thành ra vỏ bọc nghiêm túc hay lạnh nhạt đều bị sụp đổ hết. Thấy chàng như vậy, ta được đằng chân tiện lân lên đằng đầu: “Ta muốn sang nhà Vương đại thăm ăn cơm.”

“Không được.” Chàng lập tức cự tuyệt. Khi ta đang thăm mắng chàng ngược đãi thì nghe tiếng chàng nói: “Ta nấu cho nàng ăn.”

Lời này mang theo một chút ám muội, thật đấy, chỉ một chút thôi, nhưng vẫn khiến lòng ta cảm thấy ngọt ngào. Ta chợt phản ứng lại: “Trong nhà ta không có gì cả!”

Từ trước đến nay ta chưa từng động vào phòng bếp, trong nhà càng không có nguyên liệu nấu ăn, trừ một túi mít đào đã gần hết, ngay cả củi khô để nhóm lửa cũng không có.

Ta cố nén cười, giả vờ xịu mặt đưa Hoa Thành Vân vào phòng bếp mà ta còn chẳng mấy khi ghé, nhưng lúc nhìn thấy bệ bếp phủ một tầng bụi dày, ta vẫn bật cười ha ha.

Hoa Thành Vân cũng cười theo, sau đó lại nghiêm mặt nói rằng chúng ta sẽ cùng nhau quét dọn sạch sẽ. Ta nhảy dựng lên, miệng hô lớn mặc kệ mặc kệ, ta thà không ăn chứ không dọn phòng bếp đâu.

Hoa Thành Vân thấy tình hình này thì rất bất đắc dĩ, chàng nói nàng đi mua một bó củi khô và ít thức ăn về được không? Chàng xắn tay áo như đang chuẩn bị dọn thật, ta không nỡ nhìn tiếp, đành trả lời ta đi ta đi, sau đó chạy ra nhanh như chớp, trong đầu hiện lên hình ảnh bộ quần áo màu trắng của Hoa Thành Vân biến thành màu đen.

Lúc ra khỏi cửa, ta trưng cầu ý kiến: “Có thể cho ta sang nhà Vương đại thăm lót bụng trước được không?” Bụng ta này giờ vẫn kêu réo không ngừng.

“Không được.” Hoa Thành Vân tay cầm khăn lau chạy ra: “Về sau nàng chỉ được ăn cơm ta nấu thôi!”

Ta nhìn cái khăn mới lau chưa được hai đường đã đen sì, khoe mắt giật giật, trong lòng cảm thán: Chờ chàng làm cơm xong chắc đã đến trưa rồi, hy vọng lúc đó ta còn sống... Ta tức tối giờ nắm đấm, sau đó rầu rĩ đi ra ngoài.

43. Chương 43: Nam Nhân Xuống Bếp

Đói sôi bụng, ngay cả cát bước cũng cảm thấy nặng nề, cộng thêm tối qua gần như không ngủ, lúc này tinh thần ta quả thực ngán ngơ mệt mỏi không chịu nổi. Ta mua một bó củi khô, mười đấu gạo, ít quả cà, dưa chuột, tiện mua thêm nho với dưa hấu...

Ôm dưa hấu cỡ củi khô, cổ tay còn vung vẩy giỏ rau, ta trông giống mấy bác gái hay đi chợ trên đường từ bao giờ thế này? Ngửi mùi dưa hấu giòn ngọt, ta không khỏi nuốt nước miếng, bụng réo càng to.

Về nhà, đặt hết đồ đạc trong tay xuống, ta ngồi trên ghế thở hổn hển, lờn người nào đó vẫn giữ được tà áo trắng ngần như trước nói: “Chàng dọn xong chưa?”

Người nọ mỉm cười: “Ta đang chờ thức ăn của nàng.”

Ta uể oải nằm bò lên bàn, miệng cảm râm: “Nhanh lên một chút... Bất kể ngon hay chán chỉ cần no bụng là được, ta không chê chàng đâu...” Nói thật ra ta vẫn băn khoăn về tay nghề của chàng, một nam nhân trong xã hội phong kiến đột nhiên nói với người sẽ vì người mà rửa tay xuống bếp nấu ăn, nhưng vấn đề trọng điểm là chàng không phải một đầu bếp, nếu đặt người vào hoàn cảnh này người có thể tin tưởng không? Ta thở dài, lại bồi thêm một câu: “Ta bỏ dưa hấu ăn trước có được không?”

“Không được.” Đáp áp nằm trong dự kiến.

Nước miếng của ta bắt đầu chảy vô tận trong thời gian chờ đợi đằng đằng...

Sự thật chứng minh dự đoán lúc đầu của ta rất chính xác, khi Hoa Thành Vân bưng đồ ăn nóng hổi lên đã là giờ cơm trưa. Kể gần như đã hấp hổi là ta vừa ngửi được mùi hương mê người kia đã vực lại tinh thần, mặc kệ nó còn nóng, cầm đũa gấp một miếng cà đưa lên miệng.

Có thể vì bụng đói quá, cũng có thể vì đói đến choáng váng hoa mắt sinh ra ảo giác, sao ta lại thấy đồ ăn trong miệng không chỉ ngon đến mức gọi lên cảm giác thèm thuồng, còn khiến ta âm thầm cảm động. Ta chậm chậm buông đũa, đột nhiên không muốn ăn nhanh như vậy, phải từ từ nhấm nháp.

Hoa Thành Vân thấy ta đặt đũa thì kinh ngạc, sau đó nhíu mày: “Khó ăn lắm ư?” Nói xong gấp một miếng lên thử, thắc mắc: “Không mà?” Chàng hỏi ta: “Chẳng lẽ không hợp khẩu vị nàng?”

Ta cười rộ: “Không phải đâu, ăn ngon lắm.”

“Vậy mau ăn đi.” Chàng thở phào, gấp đồ ăn đưa tới bên miệng ta: “Ta đút cho nàng.”

Ta hàm hừ, trừng chàng: “Cần gì chàng phải đút? Ta có tay mà!”

Chàng nói nhẹ tênh: “Lần trước ta bảo rồi, về sau cơm của nàng đều do ta đút!”

Lần trước? “Lần trước vì ta bị ốm nên mới cho chàng quyền lợi này, bây giờ thu lại!” Vớ vẩn, ta lớn đến thế này rồi mà còn phải để một nam nhân biến ta thành trẻ nhỏ mà đút cơm sao, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục!

Hoa Thành Vân giống như lần trước, bưng bình đưa đồ ăn đến bên miệng ta, lần này ta quay đầu cố tình không nhìn chàng, tay không ngừng gắp cơm trắng lên ăn.

“Phó Tĩnh Nhã!”

Ái chà! Ta nhướng mày, không gọi ta là Phó cô nương nữa à? Tuy chàng gọi tên ta lúc đang ở trạng thái tức giận, nhưng ta vẫn không kìm được sự xao động trong nội tâm, có trời chứng giám, không phải vì ta sợ hãi.

Ta quay đầu lại, ngửi thấy mùi đồ ăn và củi lửa hỗn độn trên người chàng, đáy lòng run lên, một nơi nào đấy bỗng nhiên trở nên mềm mại. Phải quý trọng chàng, không bao giờ tổn thương chàng nữa, ta thầm nghĩ. Hé miệng ăn đồ ăn chàng đút, nhìn thấy nụ cười rộng mở vì mãn nguyện của chàng, sáng ngời và rực rỡ.

Buổi chiều chàng đi ra ngoài mua thịt và trứng gà, ta bảo chàng mua thêm vài vò rượu về, chàng trừng mắt nói không cho nàng uống rượu. Ta không kiên nhẫn bảo chàng cứ làm theo lời ta là được. Lần này thái độ của ta rất cương quyết, cứ kệ chàng trợn mắt nhìn ta cả buổi, sau đó thấy chàng ầm ục quay người đi ra ngoài.

Rượu được mua về là Lê Hoa Bạch, vừa vào miệng đã ngửi thấy mùi thơm ngát mang theo hương hoa lê nhàn nhạt, khi uống lại có vị cay xè, từ yết hầu đốt qua thực quản tới tận dạ dày, sau đó dạ dày nóng lên, cả người khoan khoái. Hoa Thành Vân không thuyết phục được ta, đành phải cho ta uống một ít. Chàng còn lấy ra một gói mứt đào, bảo rằng ta biết nàng thích ăn.

Ta ngẩn ngơ, hình như đã từng có người nói như vậy, cũng đưa cho ta một gói mứt đào. Ta hỏi Hoa Thành Vân vì sao chàng biết ta thích ăn cái này? Chàng hé miệng cười đáp, ta biết là biết thôi.

Buổi tối, chàng trở tài nấu bếp làm mấy món ăn, ta vừa ăn vừa nghĩ có một tướng công lên phòng khách xuống phòng bếp như vậy cũng rất tốt, có điều kiện để đem ra ngoài khoe khoang, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là ta có lỗi, dù sao ta là hoa vui liễu dập, còn chàng thoát nhìn... ừm... có vẻ rất trong trắng...

Bỗng nhiên ta cảm thấy dùng từ này để hình dung một nam nhân thì thật kỳ quặc, cẩn thận ngẫm lại những suy nghĩ vừa rồi, ta thật hận không thể đâm ình mấy cái, ta bị nhiễm thói hư thật xấu thích khoe khoang của nam nhân từ bao giờ vậy? Theo ta thấy, giấu kín mới phải đạo chứ... Á... Hình như nói thế cũng không đúng...

Hai chúng ta ngồi ngoài cửa ngắm trăng, bên cạnh có đầy đủ đồ ăn, hoa quả, một người ôm vò rượu nhỏ, một người bắt đầu càn nhàn.

“Chàng đó, trừ lúc tức giận thì không chịu gọi tên ta, cứ Phó cô nương Phó cô nương, chẳng lẽ ta họ Phó tên Cô Nương sao? Nghe nhiều đến mức ta muốn nôn! Trước kia ta còn tưởng cái tên Phó Tĩnh Nhã rất dễ nghe, thế mà chàng không thèm gọi!”

“Đâu có... nếu ta trực tiếp gọi khuê danh của nàng thì sợ nàng không thích, chê ta lỗ mãng, với lại làm gì có đạo lý gọi thẳng tên cô nương nhà người ta? Nếu ta gọi thật, e rằng Vương đại thẩm cũng không muốn ta đến chơi nữa...”

“Không thể nào, trong mắt bà chàng đúng là một viên ngọc, theo lời bà nói, có thể cưới chàng là ta đã tu phúc tám đời. Chàng đừng nghi ngờ, trước khi ta gặp chàng bà đã kêu gào muốn giới thiệu hai ta với nhau... Hì hì, kết quả bà còn chưa hành động, chàng đã gục ngã dưới chân ta... Ha ha...”

“Ha ha...” Ngây ngô cười theo.

“Chàng có thể ngăn mấy cô nương vây quanh chàng được không, ta nhìn mà lòng lo lắng, lần sau đừng để ta thấy chàng cười với người khác, nếu không... hừ hừ...” Uống nhiều liền nói nhiều, ta không tài nào kìm được miệng mình, ngược lại ngày càng hưng phấn.

“Trừ nàng ra ta không cười với ai cả... thật đấy... Tĩnh Nhã, ừm, ta biết có thể trong lòng nàng còn có người khác, nhưng ta không để ý, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, cho dù chỉ thích ta một chút xíu thôi, ta đã thỏa mãn rồi... Lời nàng nói ta đều nghe theo, thật đó... Nàng bảo ta cười với ai ta sẽ cười với người ấy, nàng không cho ta cười với ai ta sẽ không cười với người ấy, ừm... chỉ cần nàng chịu gả cho ta, hàng ngày ta sẽ nấu cơm cho nàng...” Người này chắc cũng đã uống say rồi.

“Hì hì... Bớt miệng lưỡi dẻo quẹo lời ngon tiếng ngọt đi, ta thích ai, hừm? Chàng bảo ta thích ai? Ngay cả chính ta cũng không biết, hừ, có đôi khi ta rất ghét bản thân. Chỉ sợ cũng sẽ đến lúc chàng ghét ta, ta phải ra đi...” Ta vốn không biết mình đang nói cái gì: “Nam nhân các chàng đều như thế, không chiếm được mới là tốt nhất, có được rồi sau hai ba năm là chán... Một đám không ra gì...”

“Ta không giống bọn họ! Ta không như vậy...” Người kia say túy lúy hét lớn với ánh trăng.

“Sao chàng lại không giống, chẳng lẽ chàng không phải nam nhân à?”

“Tĩnh Nhã, nàng thật xấu miệng...”

“Bụng ta cũng xấu đó, chàng biết không?”

“Ha ha, Tĩnh Nhã ngốc, nàng nói gì ta cũng tin... nhưng mà nàng phải gả cho ta, không được đi đâu nữa...”

44. Chương 44: Chứng Sợ Hãi Trước Hôn Nhân

Rốt cuộc hai người gào rú với trăng đã không trụ được nữa, ta tựa vào cạnh cửa mơ mơ màng màng, không khí trong lành, mí mắt nặng nề, cơ thể nóng nực, rất muốn đi ngủ... Vừa ngủ gật một tẹo, đầu lắc lư qua lại rồi gục xuống thật mạnh, ta lập tức giật mình tỉnh dậy... Không muốn mở mắt, ta mò mẫm bám tường đi vào phòng, lúc đến được bên giường thì mắt mở hé hé. Hở? Vật thể màu đen trên giường là cái gì vậy?

Ta đưa tay sờ sờ, nó hơi ẩm áp, chọc chọc, lại co dãn nữa, cào cào, còn chưa đúc kết được cảm giác gì đã nghe thấy tiếng người lẩm bẩm, Tĩnh Nhã, đừng cào ta...

Lúc này ta mới nhớ ra Hoa Thành Vân đang ở nhà ta, chàng nằm thẳng cẳng chiếm hết giường ta, ta kéo chàng: “Đi đi, chàng nên về rồi...”

Không để ý đến ta. Ta lay chàng: “Chàng lui vào trong, cho ta một chỗ...”

Vẫn không để ý đến ta.

Ta muốn lúi chàng ra ngoài, tiếc rằng không đủ sức. Quả thực là mệt không chịu nổi, ta ngồi xuống đất dựa vào giường, ngửa đầu ngủ luôn.

Ngày hôm sau ta phát hiện mình đang nằm còng queo dưới đất. Mơ màng nhớ lại hôm qua dựa vào giường cơ mà, không ngờ dáng ngủ của mình khó coi như vậy. Tên nam nhân nào đó vừa ngủ dậy trên giường đối diện dụi mắt, giọng khàn đục hỏi: “Sao nàng lại ngủ dưới đất?”

Ta nghiêng răng, chàng nói xem vì sao ta ngủ dưới đất?

Mới sáng sớm Nghiêm Đông đã đến gõ cửa, tuy nó không nói gì nhưng ta có thể thấy bây giờ nó đề phòng ta còn hơn đề phòng sói, ánh mắt im lặng quắt mạnh vào ta, lên án ta chính là hung thủ ra tay nhúng chàm sự phụ hoàn mỹ của nó.

Ta vô cùng bức dọc với kiểu nhìn này, nhất là nhớ đến hôm qua người nào đó tranh giường làm ta phải lăn lộn dưới đất một đêm, vì thế ta cười nói với Hoa Thành Vân: “Đứa nhỏ Nghiêm Đông này nhìn kỹ đúng là rất khôi ngô, tuổi cũng lớn rồi, nên thu xếp chuyện hôn nhân cho nó chứ nhỉ?”

Nghiêm Đông rùng mình một cái, ánh mắt từ lên án chuyển thành sợ hãi và thăm thương, trước tiên tội nghiệp nhìn sự phụ có quyền quyết định của mình.

Hoa Thành Vân hơi chần chờ: “Nhưng... tuổi Nghiêm Đông vẫn còn nhỏ mà?”

Ta cười gian trá, cười đến mức Nghiêm Đông lại run vài cái, Hoa Thành Vân đang quay lưng về phía ta nấu cơm trong phòng bếp không nhìn thấy, vì thế ta càng không kiêng nể gì: “Để thành hôn thì đúng là tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn nên sắp đặt chuyện hôn nhân cho nó, chờ nó làm xong lễ đội mũ[1] liền thành thân.”

Hoa Thành Vân cảm thấy ta nói có lý bèn gật đầu.

Ta nhếch miệng, vui vẻ nhìn Nghiêm Đông đã đờ thành khúc gỗ: “Vậy chuyện này cứ giao cho ta đi, ta đảm bảo sẽ tìm được một nàng dâu tốt cho nó.” Ta nhấn mạnh ba chữ ‘nàng dâu tốt’, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Đông lập tức tái xanh.

Hoa Thành Vân quay mặt nhìn ta cười dịu dàng, coi như đồng ý. Mặt Nghiêm Đông xanh lét.

Ta ngoắc tay gọi Nghiêm Đông đi vào phòng trong. Vừa vào tên tiểu tử đó đã cãi nhau với ta: “Sao cô nương lại bắt sự phụ của ta nấu cơm cho cô ăn! Người không phải đầu bếp!”

Ta nghiêm túc gật đầu: “Chàng không phải đầu bếp, nhưng chàng không nở để ta đói chết.” Thuận tiện bổ sung một câu: “Chàng nấu cơm còn ngon hơn đầu bếp.”

Nghiêm Đông quét ánh mắt khinh thường ra để miệt thị ta. Ta lắc đầu đắc ý nói: “Nhờ phúc của ta, người có thể ăn cơm do sự phụ tự tay nấu! Sao nào, trước đây chưa từng ăn phải không?”

Sắc mặt Nghiêm Đông đỏ lên: “Sao sự phụ có thể làm được việc nặng như thế này chứ?”

Ta phẩy tay: “Có gì mà không được? Hôm qua chàng chiếm giường ta cả đêm.”

“Cô, cô...” Nghiêm Đông chỉ vào người ta, ngón tay run rẩy... Được rồi, lời nói của ta có chút xiu ý nghĩa khác, chỉ trách Nghiêm Đông quá ngây thơ thôi...

“Nếu người không nghe lời, ta sẽ tìm nàng dâu xấu cho người.”

Nghiêm Đông vừa nghe liền nghiêm nghị hỏi: “Cô nương muốn ta làm gì?” Phóng chừng sự dẫn dắt của ta khiến nó hiểu sai, vẻ mặt nó rất khinh thường: “Sự phụ sẽ không để cô tìm cho ta một nàng dâu xấu đâu!”

Ta rất vô tội nhìn nó: “Nàng dâu xấu? Bộ dạng có thể xấu, nhưng bụng dạ không xấu là được. Còn loại mặt mũi ngốc nghếch biết nghe lời người á, nữ tử hiền lành có tài đức như thế thì thừa mứa ra, ta tin sự phụ của người sẽ không phản đối đâu. Người chưa nghe người xưa thường nói phu nhân xấu là người có phúc sao,[2] không chừng nàng dâu xấu này còn có thể mang may mắn đến cho người nữa kia.” Ta nói xạo mà mắt không chớp mũi không dài, nhìn sang Nghiêm Đông, nó tức giận đến mức mặt mũi vằn vện hết cả...

Được rồi, ta thừa nhận ta cười hơi ác độc: “Người xem, sự phụ của người thậm chí còn vì ta mà nấu cơm nữa, chắc chắn dù ta tìm một nàng dâu xấu cho người chàng cũng không phản đối, nhưng chỉ cần người nghe lời ta nói, ta sẽ để người tự tìm cô nương mình vừa ý.”

Nghiêm Đông cúi đầu suy nghĩ một lát, rầu rĩ nói: “Cô muốn ta làm gì? Ta sẽ không hại sư phụ đâu.”

Hay nhỉ, tiểu tử này đã coi ta là nữ ma đầu chuyên ức hiếp nam nhân nhà lành rồi, ta bĩu môi: “Ta muốn người ngăn cản mấy cô nương suốt ngày vồ lấy sư phụ người.”

Nghiêm Đông ngẩng đầu khó hiểu nhìn ta, nhỏ giọng đáp: “Ta vẫn luôn ngăn cản mà.”

“À.” Ta cảm thấy hơi mất mặt: “Vậy ngăn không được thì tới tìm ta... Nhớ phải quan sát xem sư phụ của người nói chuyện với cô nương nào, nói cái gì, có cười với người ta hay không, mỗi ngày báo cáo với ta một lần.”

Nghiêm Đông lại ngẩng đầu, cặp mắt tinh quái. Tiểu quỷ!

Ta nghĩ trong lòng, nếu không trốn được thì yên tâm gả cho chàng đi, hy vọng Hoa Thành Vân có thể giữ mình trong sạch như những gì chàng thể hiện, còn có tên tiểu quỷ này giúp ta, ngày tháng về sau không cần quá vất vả...

Lúc Hoa Thành Vân mang tam sính đến, bàn đã chật ních hết cả, ta đưa mắt đánh giá cái bàn gỗ cũ rích bốn chân cột kẹt đang lung lay sắp đổ, ngồi chờ tên khởi xướng kia bước lên cho nó một cú cuối cùng để nó vinh quang về hưu, trở thành một ứng cử viên làm củi đốt trong phòng bếp.

Không đợi được cái bàn bị sụp, ta miễn cưỡng nâng mắt lên nhìn nam nhân vẻ mặt phấn chấn: “Chàng đưa toàn bộ gia sản đến đây à?”

Hoa Thành Vân cười thẹn thùng, đặt đồ đạc xuống đất dựng lên một chồng mới: “Không phải.” Mắt chàng cong thành hình trăng non: “Làm sao bây giờ, Tình Nhã, ta muốn xây cho nàng một căn nhà bằng vàng bạc ngọc ngà.”

Từ sau ngày uống say chàng liền gọi ta là Tình Nhã, ta nghi ngờ hôm đó tên gốc này không uống rượu, việc chiếm giường ta cũng là cố ý. “Được được.” Ta không từ chối: “Phải canh chừng ngày ngày có người đến khoét góc tường nhà mình, hoặc triều đình đến diệt trừ chàng, cái tên thổ phỉ dám xưng vương chiếm cứ thành Định Châu, ai bảo chàng dám xây một căn nhà còn khí thế hơn cả hoàng cung...”

Chàng ngại ngùng: “Đúng là ta chưa suy xét kỹ.”

Ta trợn mắt: “Chàng... chàng định xây thật đấy à? Ta tưởng chàng chỉ nói đùa thôi chứ.”

Chàng cười ảm áp: “Không đâu, ta muốn trao hết mọi thứ tốt đẹp cho nàng.”

Mồm mép trơn tru, bốn chữ này thoáng hiện trong đầu ta. Ta há miệng muốn làm bộ như không tin rồi mĩa mai chàng vài câu, nghi ngờ chàng chế giễu chàng trên chộc chàng, nhưng ánh mắt vừa lướt qua gương mặt nghiêm túc của chàng, tất cả lời lẽ đều nghẹn trong họng, rốt cuộc không nói được, có một âm thanh nhắc nhở ta: Người từng hứa rồi, sẽ không bao giờ tổn thương chàng nữa.

Ta hơi xấu hổ, chẳng lẽ kỳ vọng từ trước tới nay của ta không phải tình cảm như thế sao? Lúc trước ta phân vân giữa tin tưởng và không tin tưởng, nay nếu ta đã lựa chọn tin tưởng thì vì sao lại có ý muốn rút lui chứ? Ta đã từng kết hôn một lần, vậy mà bây giờ lại có chứng sợ hãi trước hôn nhân...

45. Chương 45: Thành Thân

“Tình Nhã, hát một bài đi.” Giọng nói mềm mỏng của Hoa Thành Vân trầm xuống, rất êm tai.

“Không đâu.” Ta cự tuyệt.

“Vì sao?” Chàng vắn hỏi.

“Không vì sao cả, chỉ là ta không muốn hát.”

“Hát cho ta một bài thôi, được không?” Dụ dỗ bằng nam sắc.

Ta không chống đỡ được, buông vũ khí đầu hàng, trong đầu cố gắng nhớ lại mấy bài mình biết, nhưng nghĩ mãi mà không ra, vất vả một hồi mới nhớ đến lời bài hát ‘Khúc ca bốn mùa’: “Mùa xuân đã đến sắc xanh ngợp ngoài cửa sổ, cô nương ngồi bên cửa thêu đôi uyên ương...” Hát hai câu mà chưa ra được nhịp điệu gì, ta vốn mù âm nhạc, lúc hát lên nghe cứ kỳ quặc sao đó, vì thế ta tức thì ngậm miệng không hát nữa.

Ta liếc chàng một cái, chàng đang cố gắng nhin cười. Ta bĩu môi: “Cười đi cười đi, đừng nhin mà hại thân, ta không bồi thường nổi đâu.”

Được sự đồng ý của ta, rốt cuộc chàng cười to ha ha, ôm bụng ngặt nghèo, ta khó hiểu: Buồn cười đến thế sao? Chàng thậm chí còn cười ra nước mắt: “Sao nàng không hát nữa? Hát tiếp đi mà, rất dễ nghe đó.”

Ta trừng mắt, tốt lắm, Hoa Thành Vân, chàng có dũng khí đấy. Người nghe ta hát mà cười thì nhiều vô số kể, nhưng dũng cảm bảo ta hát tiếp lại còn khen ta hát hay chỉ có mình chàng, hừ, về sau khi chàng rơi vào tay ta rồi, xem chàng còn cười được nữa không... Ta thầm oán.

Hoa Thành Vân dần dần ngừng cười, chàng nói: “Để ta hát cho nàng một bài nhé.”

Ta tức giận hằm hừ, nghĩ rằng, để coi chàng hát xong ta sẽ chê bai chàng thế nào.

“Đêm gió xuân đốt ngàn pháo hoa, gió thổi sao rơi tựa mưa trời. Ngựa xe như nước người tấp nập. Phượng tiêu réo rất, đèn ngọc rực rỡ...” Giọng ca nam tính khiến người ta say lòng, quả thực hát rất khá, hương vị cổ xưa mộc mạc hòa vào âm điệu du dương, một bụng tức giận của ta đột nhiên lặn mất tăm. Ngồi trên thềm cửa cũ kỹ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phía trước là khoảng sân nhỏ, nam nhân bên cạnh đang hát cho ta. Bờ vai của chàng dường như rất ấm áp, ấm áp đến mức ta thậm chí muốn dựa vào. Thân thể hành động trước khi lý trí suy xét, Hoa Thành Vân cứng người, giai điệu cũng hơi lạc đi, sau đó lại nhanh chóng khôi phục bình thường, ta nghe thấy tiếng tim chàng đập rất nhanh.

Ta kể với Hoa Thành Vân về gia thế bối cảnh của mình và cả những khúc mắc tình cảm đã từng có với Tôn Thừa Nghiệp. Chàng nghe xong cảm thấy đau lòng, nói rằng từ nay về sau sẽ đem hạnh phúc đến cho ta, quyết không phụ ta.

Ta rất vui, cũng rất không vui. Vui vì rốt cuộc chàng đã hiểu ra, không duy trì quan hệ ám muội không minh bạch như trước, nếu không chắc ta còn phải trốn một lần nữa; không vui vì ta không ủng hộ lời chàng nói, hạnh phúc không phải ai trao cho ai, hạnh phúc là thứ nằm trong tay của mình, cần mình tự bắt lấy...

Ta phải tin tưởng chàng, không thể vì đụng phải hai gã phụ tình mà đổ oan cho tất cả nam nhân trên đời này; ta phải tin tưởng chàng, ỉnh một cơ hội để có thể một lần nữa tiếp nhận và có được tình yêu; ta phải tin tưởng chàng, tin rằng chàng thật lòng yêu ta, thích ta, muốn che chở cho ta.

Thậm chí ta còn mừng thầm trong bụng mà nhìn chàng, mặt như quan ngọc, thất lưng thẳng băng, nam nhân này sắp thuộc về ta, mà ta chỉ có thể yên lặng chờ đợi trong bất an và hưng phấn.

Hoa Thành Vân nói kiến thức của chàng đều do sư phụ dạy, sư phụ chàng là một ông lão tính cách cổ hủ, cực kỳ cứng nhắc, trước đây không ít lần chàng bị sư phụ ‘điều trị’, kể đến đây chàng còn ôm tay rừng mình hai cái, vẻ mặt nhăn nhó. Đáng tiếc sư phụ chàng đã qua đời vài năm trước, chỉ để lại hai đồ đệ, một là chàng, một là Vệ Phong Minh.

Chàng không nhắc đến cha mẹ người nhà, khi ta hỏi chàng, chàng chỉ đáp qua loa là đã chết hết, bị diệt môn. Ta giật mình, không an lòng hỏi chàng có muốn tìm kẻ thù để báo thù không. Chàng lắc đầu đáp rõ ràng, không nghĩ đến cũng không muốn.

Hoa Thành Vân rất thích ca hát, những bài chàng hát ta đều thích nghe. Ăn cơm chiều xong, lúc rảnh rang chúng ta sẽ sóng vai ngồi trước cửa, nghe chàng hát cho ta hết bài này đến bài khác, có bài ta nghe hiểu được, có bài ca từ quá sâu sắc, ta không hiểu lắm nhưng vẫn thích nghe, thích ngồi cùng chàng như vậy, ngắm bầu trời, ngắm mặt trời, ngắm mặt trăng...

Bậc cửa không rộng, ngồi một lúc lâu sẽ bị nhức móng, sau đó đau ê ẩm, ta lén lút chạy đến nhà vệ sinh ngó thử, hần một vết sâu tạo thành cái rãnh đỏ đỏ, nhìn vào mà phát hoảng, hần chàng cũng giống ta. Nhưng không ai trong chúng ta đề cập đến chuyện này, cũng không chuyển chỗ ngồi, cùng lắm thì đổi tư thế, dịch dịch về phía trước hoặc dịch dịch về phía sau.

Vương đại thẩm đột này ít tới nhà ta, bà mang về mặt trêu chọc nói, ta đã nghe thấy tiếng âm ỉ của hai cháu từ xa, làm gì có gan đến tận nhà phá việc tốt của các cháu chứ?

Ta xấu hổ cười cười, trong lòng lại có cảm giác mãn nguyện.

Rốt cuộc đã đến ngày đó. Đèn long phượng được châm lên bên cửa sổ rọi ánh trắng, bắc đèn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, ba bát hạt sen, táo tàu, canh bột viên được bày ra, hoa quả và thịt nấu cũng được bưng lên, áo ngủ màu đỏ thêu mẫu đơn ra mắt dưới trăng. Trên bàn đặt thước, gương, kéo, ý nói ‘Long đầu kính, giác tiền xích’. Ta ngồi trước bàn, Vương đại thẩm chải đầu cho ta, miệng nói: “Chải một lần chải đến cuối. Chải hai lần chải đến tóc trắng mây bạc. Chải ba lần chải đến con cháu đầy nhà. Chải bốn lần chải đến bạch đầu giai lão.”[1]

Thời khắc này, lòng ta vô cùng bình tĩnh, nỗi bất an trước đây, những bàng hoàng và sợ hãi, tất cả đều biến mất không thấy, chỉ có yên lòng, yên lòng, yên lòng.

Thoa son phủ phấn, dùng phẩm đen vẽ lông mày, điểm dấu chu sa giữa trán. Trong hương khí vấn vít, ta mặc áo cưới đỏ rực, chất vải lụa thượng đẳng trơn bóng lóng lánh, tiếng pháo bên ngoài bỗng nổ lên, tiếng kèn thổi vang trời, ta đột nhiên vui sướng không kìm được.

Vương đại thẩm nhắc mũ phượng trên bàn đội lên đầu ta, vừa cử động tiếng leng keng của ngọc đá đã vang lên không dứt. Vương đại thẩm kích động nói: “Cháu gái, bên ngoài đang giục giã đó, ta cũng không có gì để dặn dò cháu, ta biết cháu là cô nương tốt, có điều tính khí quá mạnh mẽ, đôi khi cần kìm nén thì nên kìm nén, cần nhẫn nhịn thì nên nhẫn nhịn...”

Ngoài sân truyền vào tiếng người huyên náo, có người bắt đầu ồn ào mời tân nương đi ra ngoài... Vương đại thẩm nhắc tay áo lau nước mắt trên khóe mi, thấy ta tươi cười nhìn bà bèn quở trách: “Bọn họ đang giục giã, cứ cho bọn họ giục một lúc đã, không để bọn họ chờ thì không thể hiện được sự dè dặt của cô nương. Cháu còn cười nữa à, cô nương lập gia đình đều khóc cả, cháu nhất định phải khóc cho ta...”

Khóc ư... không khóc được... Bây giờ khóe miệng của ta cứ cong lên, chỉ muốn cười. Vương đại thẩm cũng cười nói: “Cô nương này không có mặt mũi không có da mặt gì cả, rụt rè một chút, ngượng ngùng một chút đi, đừng để người ta nhìn vào mà cười nhạo, thật chưa thấy cô nương nhà ai lập gia đình mà còn cười hân hoan đến vậy, cho dù cháu có muốn cười thật thì cũng phải kìm nhẫn một lát...”

Ta thấy bà cười nên càng không kiềm chế được, nào ngờ cười một lúc bỗng nhiên cảm thấy đa cảm, sống mũi cay cay, tự ta cũng chẳng biết ta đa cảm cái gì, chỉ là muốn khóc, chỉ là cảm thấy tâm trạng hơi khó chịu...

Thấy ta lúc khóc lúc cười, Vương đại thẩm cũng không ngăn cản, bà đành phải nói, khóc đi khóc đi, nhân lúc này ta kéo tân lang đi vào, bằng không cháu lại cười tiếp... Khăn lụa đỏ thắm phủ xuống ngăn tầm mắt, Vương đại thẩm ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta, trước mắt là một khoảng đỏ rực như thể thế giới này chỉ có một mình ta, vắng lặng lẻ loi.

Bỗng nhiên có người chạm vào quần áo của ta, ta cả kinh, hô hấp ngừng lại, tim đập thành thịch, như ý muốn ngửi thấy hương thơm thanh nhã từ trên người người nọ, ta mới yên tâm định mở miệng nói chuyện. Đúng lúc ấy giọng Vương đại thẩm cất lên từ bên cạnh: “Trước khi tân nương vào động phòng thì không thể nói chuyện với tân lang!” Theo sau là một trận cười lớn.

Mặt ta đỏ bừng, may mà có khăn lụa che khuất, đầu ta cúi gằm xuống. Ta nghe thấy Hoa Thành Vân đứng cạnh cũng cười khê, trong lòng vừa giận dữ vừa buồn cười, đến chàng cũng chế giễu ta...

Vương đại thẩm tiến đến đỡ ta đứng lên, sau đó có người cao giọng hô: “Tân nương ra khỏi cửa...”

Vương đại thẩm nhẹ nhàng nói với ta, nên khóc rồi. Ta gắng sức thút thít, thế mà cũng ra được vài giọt nước mắt thật, hơn nữa còn gọi lên cảm giác chua xót đang lấn dần trong bụng, càng không thể ngừng lại. Thấy ta không ngừng được, Vương đại thẩm vội vàng nói: “Cháu gái ngọc, chỉ cách có vài bước chân chứ không phải về sau không gặp nhau được nữa, khóc to quá người ta lại cười cho đấy...”

Đi đến trước cửa chính, có người hô lên: “Tân nương lên kiệu!” Tiếng pháo đi đằng.

46. Chương 46: Phù Dung Trưởng Ấm

Quả thực hai nhà cách nhau không xa, chỉ một lát đã đến, ngồi bên trong kiệu ta lắc la lắc lư theo nhịp, nghe thấy bên ngoài rộn rã tiếng kèn, đây là một cảm giác mới lạ khiến ta muốn phì cười. Vừa mới há miệng mới sức nhớ không được thô lỗ, đành phải cắn môi dưới, cố gắng kìm nén.

Kiệu được đặt xuống, đầu óc đang treo lơ lửng của ta cũng hạ xuống theo. Có người vén rèm kiệu đỡ ta ra, bước qua chậu than, một đầu lụa đỏ được nhét vào tay, tầm mắt của ta hoàn toàn bị che kín nên không biết phương hướng nào, chỉ có thể nắm chặt tấm lụa, cảm thấy hơi căng thẳng, không tự chủ được đi theo người ta bước nhanh hai bước về phía trước, dừng một chút, rồi lại đi, cứ vừa đi vừa ngừng như vậy, cuối cùng thì đứng yên.

Bên tai vang lên tiếng hô: “Nhất bách thiên địa!” Ta quỳ xuống tại chỗ, vái đầu.

“Nhị bách cao đường!” Có người giúp ta quay sang hướng khác, ta nhẹ nhàng quỳ xuống, lại vái tiếp.

“Phu thê đối bách!” Lần này không ai đến đỡ ta, ta cúi người vái về hướng đầu lụa đỏ bên kia, xung quanh rộ lên tiếng trầm trồ.

“Đưa vào động phòng! Lễ thành!” Tiếng nói vừa dứt liền nghe thấy mọi người ồ ạt chúc mừng, tuy không thấy biểu tình của bọn họ, nhưng ta nghe cũng biết, chắc hẳn ai nấy đều vui vẻ ra mặt.

Lụa đỏ dắt ta đi tiếp về phía trước, ta cúi đầu nhìn qua khe hở thấy đường đi dưới chân, có người giúp ta ngồi xuống giường, sau đó ta nghe thấy một câu chúc mừng rồi cửa phòng chợt kẹt vang lên, tiếng nói chuyện ồn ào bên ngoài tựa như xa xôi lắm, cửa đã bị đóng lại.

Không khí bỗng trở nên loãng hơn, một cái đòn cân^[1] vén khăn lụa trùm đầu của ta lên, ta ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt sáng ngời của Hoa Thành Vân, chàng cười, không phải nụ cười vắn nhả thanh đạm mà là nụ cười ngây ngô, miệng nhoeo ra, lộ hàm răng trắng bóng rất ưa nhìn.

Ta vừa định trêu chàng vài câu, bên ngoài đã có người gõ cửa sổ: “Hoa đại phu, tân nương tử kiểu gì cũng là của người rồi, nhìn cả đời cũng được, bây giờ ra uống rượu trước đã, vội cái gì chứ...”

Hoa Thành Vân một thân áo đỏ cười càng sâu, thế này cứ giống như Hoa Thành Cẩm mới là người đang đứng trước mặt ta vậy. “Chờ ta.” Trong lúc ta thất thần, chàng đã đẩy cửa ra ngoài.

Nếu Hoa Thành Cẩm có thể đến dự, thấy người hấn luôn miệng gọi là nương tử tương lai đã trở thành tẩu tử của hấn thì không hiểu sẽ ra sao nhỉ? Ta vỗ vỗ mặt mình để tỉnh táo lại, không cần nghĩ đến mấy chuyện tạp nham kéo lại mất vui.

Cạnh cửa sổ là cây nến long phượng màu đỏ tươi, tỏa ra mùi thơm ngát và làn khói mờ ảo, trên bàn đặt mấy món ăn may mắn. Ta dựa vào thành giường, chờ thời gian trôi qua từng chút từng chút một, nhìn sáp nến long phượng chảy xuống, khô lại thành hình dạng kỳ lạ.

Cạch một tiếng, cửa mở, Hoa Thành Vân mang theo hơi rượu đi vào, thấy ta, chàng cười hệt như một đứa trẻ: “May quá, nàng vẫn ở đây.”

Tim ta nhói lên một cái, ta vắt một chiếc khăn ẩm lại gần lau mặt cho chàng, thuận tiện cởi luôn áo ngoài. Mắt chàng lim dim, bộ dáng rất hưởng thụ. Ta kéo chàng ra bàn uống rượu hợp cần, uống xong một chén rượu, mặt của ta cũng bắt đầu nóng lên.

Ánh mắt chàng có vẻ mơ màng: “Tình Nhã, ta thật sự cưới được nàng rồi sao?” Sau đó lại có phần ảm ức than thở: “Nàng không biết, vì cưới nàng mà ta phải trả giá lớn thế nào đâu... nhưng không sao, chỉ cần nàng là nương tử của ta thì tốt rồi...”

Ta biết chàng rất cực nhọc, vươn tay vuốt nhẹ gương mặt chàng: “Ta có tài đức gì chứ? Chàng thích ta ở điểm nào?”

Chàng cười híp mắt: “Ta không biết, thích là thích! Không ai có thể trở thành nương tử... ờ... của ta, không ai có thể kết duyên với ta, chỉ có nàng thôi, phải... chỉ có nàng...” Xem ra chàng thật sự say rồi.

Ta lại gần kiếng chân hôn lên đôi môi cảm dỗ của chàng, mềm mại mang theo hương rượu, ta cười thỏa mãn, dùng giọng điệu dỗ dành nói: “Chàng say rồi, mau đi nghỉ đi.”

Chàng nghe thấy nhưng không chịu làm theo, kéo ta vào lòng, vùi đầu xuống cổ ta: “Không được, hôm nay nhất định ta phải động phòng với nàng.”

Còn nói trắng trợn như vậy! Mặt ta nóng rực, đưa tay ra sau lưng chàng vỗ về: “Ngoan, hôm nay chàng đã mệt lắm rồi, về sau còn nhiều thời gian mà.”

Chàng càng không chịu yên, dùng đầu cọ lên cổ ta, thi thoảng còn cắn với nhấm, miệng khều khào nghe không rõ ràng: “Nàng xấu lắm, ta không nghe nàng đâu, nếu hôm nay không động phòng, về sau chắc chắn nàng sẽ lòi chuyện này ra cười nhạo ta trước mặt các con...”

Ta buồn cười, sao chàng lại hiểu ý nghĩ trong đầu ta vậy, quả thực ta có suy nghĩ này, nếu về sau chàng phàn nàn gì ta, ta sẽ lên án năm xưa chàng đã để ta cô đơn gối chiếc trong đêm động phòng hoa chúc như thế nào... Chàng còn nói các con, con của chúng ta... Ta ôm chàng, vô cùng ngọt ngào.

Bàn tay nóng của chàng vươn ra, muốn tháo thắt lưng của ta lại bị ta ngăn cản, ánh mắt mê man trách cứ, ta nghiêng đầu nói: “Chàng còn chưa cởi cửi phượng vi[2] cho ta.”

Cửi phượng vi được buộc bằng cách đặc biệt, chỉ có tân lang mới biết cởi ra thế nào, vừa rồi lúc ngồi chờ ta đã thử cởi vài lần rồi, tiếc rằng đầu chẳng thông minh tay cũng vụng, kiểu gì cũng không tháo được, chứ không ai mà muốn đội cái thứ nặng mấy cân này trong thời gian dài như vậy. Đẹp thì đẹp thật, nhưng đè mỗi cả cổ.

Hoa Thành Vân lập tức tháo cửi phượng vi cho ta, ta lắc lắc cổ cho thoải mái, nhìn chàng cười xấu xa, tướng công à, đêm nay, hy vọng chàng có thể chịu đựng được...

Ta nhẹ nhàng cởi áo ngoài, lộ ra áo lót màu trắng như tuyết, tiến lên ôm cổ chàng, ăn miếng trả miếng chậm rãi cắn mút.

Thân thể chàng cứng đờ, sau đó lập tức phản ứng lại, nóng vội tìm kiếm môi của ta, mơn trớn rồi xâm chiếm, miệng lưỡi dây dưa, mùi rượu thoang thoang trong khoang miệng ta, lưỡi chàng lướt qua hàm trên, ngứa ngứa, tê tê, ta muốn cười mà cười không nổi, chỉ có thể phát ra tiếng ‘a a’.

Có lẽ âm thanh này khiến chàng vừa lòng, tay chàng bắt đầu càn rỡ, quần áo từng lớp một tuột xuống khỏi người, tay chàng sờ đến đâu cũng có thể đẩy lên lửa tình.

Ta cười khẽ, không tỏ ra yếu thế mà mở vạt áo của chàng, tay chuyển động trong lồng ngực chàng, dần dần có xu hướng đi xuống dưới... Đột nhiên ta kéo hằn áo trong của chàng ra, bàn tay rê khắp nơi, vừa lòng nghe thấy tiếng chàng thở dồn dập.

Chúng ta cứ hôn nhau như vậy, xé rách quần áo của đối phương cho đến khi cả hai hoàn toàn lỏa thể. Cả người ta dựa sát vào chàng, cảm thấy ham muốn của cả hai đang trào dâng mãnh liệt.

Rốt cuộc chàng không nhịn được nữa, bế ta lên, tư thế này khiến ta cảm thấy ngượng ngùng, ta vùi đầu vào đường cong ở cổ chàng.

Chàng nhẹ nhàng đặt ta lên giường, với tay hạ màn, màn đỏ nhuộm thân thể chúng ta thành màu sắc rực rỡ mà mê người. Chàng nhẹ nhàng đè xuống, sợ ta bị đau nên tay hơi run run chống giữ.

Trán chàng lấm tấm mồ hôi, cắn răng thở hổn hển, nhưng giọng nói vẫn cực kỳ dịu dàng: “Tình Nhã, có được không?”

Ta bị sự quan tâm của chàng làm cảm động, chẳng lẽ chàng đã quên đây không phải lần đầu tiên của ta sao? Ta khích lệ nhìn chàng, cảm nhận ánh mắt chàng, ôm lấy chàng, hòa vào làm một với chàng. Ánh mắt rực lửa kia chỉ chứa một mình ta, trong khoảnh khắc rung động đó, ta cảm thấy linh hồn của chúng ta cũng đã hòa làm một.

Trưởng phù dung, vẫn ấm.

47. Chương 47: Lời Nương Tử Nói Đều Là Chân Lý

Cuộc sống sau hôn nhân của ta và Hoa Thành Vân tương đối hài hòa. Sau khi thành hôn ta mới phát hiện thật ra tính cách của chàng không hề tao nhã ôn tồn như ta vẫn tưởng, ngược lại, khi đối diện với ta, những ý nghĩ quái đản kỳ lạ trong đầu chàng xuất hiện nhiều vô kể, nói năng cũng không nề nếp nữa, thành ra ta bảo ta bị chàng lừa vào rọ rồi. Chàng cười càng thêm gian trá.

Nghiêm Đông vẫn có phần không vừa ý với ta, nhưng sau khi nó tội nghiệp gọi một tiếng ‘sư nương’, ánh mắt không ngừng giải bày sự trách móc rốt cuộc đã biến mất, nó nói, xin người, nhất định phải đối xử tốt với sư phụ. Nghe lời nó, cứ như thể ta từng đối xử không ra gì với sư phụ nó không bằng, chẳng phải ta chỉ phạm lỗi một lần thôi sao? Chẳng lẽ làm sai rồi không thể sửa chữa à?

Có một ngày, ta ủ rũ không vui, đó là lần đầu tiên ta nổi giận với Hoa Thành Vân. Nguyên nhân là ta thấy chàng nói chuyện với một cô nương khác, giọng điệu ôn hòa, nét cười mềm mỏng, ta tức khắc nóng máu, ghen tuông bùng lên. Ta biết mình đang vô cớ gây sự, dù biết rõ nụ cười của chàng với người khác luôn mang theo sự xa cách, ta vẫn bị sự đồ kị làm mờ mắt, tuy không lập tức xông ra chỗ chàng, nhưng quần áo đã bị ta cào rách một lỗ nhỏ.

Ta biết, có biết bao người cả công khai và lén lút đang cười nhạo ta, ai cũng cho rằng Hoa Thành Vân vẫn có thể cười thêm lần nữa, cười làm vợ cả hay vợ lẽ chính là đề tài chuyện phiếm sau bữa ăn của bọn họ. Vương đại thẩm nói, cháu gái, nắm bắt thời cơ có một đứa con đi, đứa bé có thể ổn định tất cả.

Ta cười khổ, đâu phải ta không muốn có con chứ? Cho tới nay, con cái vẫn là nguyện vọng đẹp đẽ nhất được chôn giấu dưới đáy lòng ta, có điều, muốn sinh con cũng cần duyên phận. Nhớ lại trước đây, ta không quan tâm, chồng cũ cũng không quan tâm, chúng ta cứ lần lữa không có con, về sau ta lại nghĩ, con của ta nhất định là một đứa có phúc, không cần phải chịu sự ảnh hưởng của bóng đen gia đình tan vỡ.

Hoa Thành Vân không cãi lộn với ta, thậm chí chàng còn không biện minh, chờ ta phun hết lửa giận ra, lý trí trở lại. Đối với sự thất thố của mình, ta cảm thấy rất khó xử, từ khi nào mà chàng đã trở nên quan trọng như vậy trong lòng ta?

Thấy ta tức giận không nói nữa, Hoa Thành Vân đi đến ngồi trước mặt ta: “Nàng cảm thấy đỡ hơn chưa? Những lời vừa nói đều là thật phải không?”

Vừa rồi... hình như ta nổi cáu nói bừa không ít, hình như còn hơi nặng lời... Ta đuối lý nhưng không bỏ được sĩ diện, nếu giải thích thì mặt mũi của ta đây còn đâu chứ? Ta quay đầu sang một bên, không nhìn chàng, cơn tức còn chưa xẹp hết.

Chàng quay người đưa lưng về phía ta, nói: “Lời nương tử nói đều đúng, lần này vi phu sai rồi, lần sau vi phu nhất định sẽ sửa. Tha thứ cho ta, được không?”

Ta chậm chậm quay đầu lại, vươn tay vỗ vai chàng, giọng rầu rĩ hỏi: “Chàng làm gì thế?”

“Cống nương tử thôi.” Chàng trả lời đến là hợp tình hợp lý: “Vi phu làm sai, phạt vi phu cống nương tử đi ba vòng trong sân để nương tử hết giận được không?”

Ta cong môi, đáp: “Ý kiến này không tệ. Ta phạt chàng cống ta, khi nào ta bảo ngừng mới thôi.”

“Tuân lệnh.” Chàng quay đầu lại cười, khiến ta hoa cả mắt.

Mùi hương thoang thoảng trên người chàng rất dễ chịu, ta dựa vào tấm lưng rộng của chàng, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của chàng, vô cùng sấm hối về những việc mình vừa làm, ta nhẹ nhàng nói: “Tướng công?”

“Ừm?”

“Dừng lại đi, ta không giận nữa.”

“Nhưng ta còn chưa đi đến ba vòng.” Chàng hơi ngẩn ra.

Chàng không biết võ công, ta thật sự sợ chàng bị mệt: “Ta nói xuống dưới là xuống dưới.”

Có lẽ sự quan tâm trong mắt ta biểu lộ rất rõ ràng, bị chàng nhìn thấu, từ nay về sau, mỗi khi ta tức giận hoặc chàng phạm sai lầm, chàng đều dùng chiêu này, lần nào chưa đến ba vòng ta cũng đã bảo chàng dừng lại... Sau đó chàng sẽ kéo tay ta, kê vai ngồi một chỗ, hát cho ta nghe.

Mỗi lần ta tức giận, chàng không hề thanh minh, yên lặng chờ ta xả hết cơn tức mới tiến lên chịu đòn nhận tội. Theo như lời chàng nói, mấy kẻ đổ thêm dầu vào lửa đều là đồ ngốc. Chàng chưa bao giờ nói rằng ta sai, chàng bảo bất kể nàng nói gì đều đúng hết.

Trước đây khi chàng nói lời này ta vẫn cho rằng chỉ là lời ngon tiếng ngọt, nghe để biết thôi chứ không cho là thật. Đến ngày hôm nay chứng kiến mới biết lời đó không phải giả dối.

Cho đến một lần bị Nghiêm Đông bắt gặp. Khi nó đi vào, Hoa Thành Vân đang công ta đi dạo quanh sân, miệng không ngừng xin lỗi. Nó kinh ngạc ra mặt, tròn mắt suýt nhảy ra ngoài, thấy nó sắp hóa thành tượng đá trong sân của chúng ta, ta hung hãn trừng mắt một cái. Lúc này nó mới thấy bản thân không nên vô lễ, vội vàng khom người quay người. Khoảnh khắc cánh cổng khép lại, ta thấy mặt nó tràn ngập nét cười trên choker.

Từ đó về sau, thái độ của Nghiêm Đông với ta tốt hẳn lên, ngày ngày hỏi han ân cần, cho sư nương ta đây ít mặt mũi. Ta khó hiểu, không phải hôm nọ nó thấy ta bắt nạt sư phụ của nó hay sao, giờ lại đổi tính là thế nào?

*

Hoa Thành Vân thích đưa ta đến Bích Thủy trà quán uống trà, chàng nói tách trà lớn ở đây có hương vị rất ngon. Ông chủ trà quán quen ta, càng quen Hoa Thành Vân, ông ta tươi cười hơn hờ chạy ra đón hai chúng ta.

Ta ghét Bích Thủy lâu, thành ra ghét luôn cả Bích Thủy trà quán, bọn họ thâm hiểm lấy đi vô số vốn riêng của ta, trong mắt ta, Bích Thủy lâu đồng nghĩa với bỉ ổi. Nhưng ông chủ trà quán cũng từng giúp ta mấy việc, trước mặt người ta không tiện nói xấu, chỉ có thể lén lút kéo áo Hoa Thành Vân.

Hoa Thành Vân nhìn ta: “Nàng không thích chỗ này sao?” Đúng là chàng rất hiểu ta: “Chẳng phải nàng thường xuyên đến sao?”

Ta siết tay, nghĩ rằng toàn vì bị ép buộc. Ta nhỏ giọng nói với chàng: “Trước đây ông chủ của Bích Thủy lâu từng lừa tiền của ta, tiền này ta có tồn không dùng cũng không muốn để hắn được lợi.”

Hoa Thành Vân kinh ngạc nhìn ta, vẻ mặt tức cười: “Nàng đã gặp ông chủ của Bích Thủy lâu rồi à? Hắn lừa nàng? Không thể nào?”

Ta trừng mắt: “Sao lại không thể?”

Chàng lập tức chữa lại: “Có thể.”

Ta thở dài: “Ông chủ của Bích Thủy lâu thần bí như vậy, ta đâu có may mắn được gặp hắn. Nếu để ta gặp hắn, gặp một lần đánh một lần, không đánh lại cũng phải phải nhử hắn.”

Hoa Thành Vân vừa định hỏi tiếp, ta quay đầu đã thấy ông chủ trà quán đứng phía sau, nụ cười cứng đờ, không hổ là buôn bán tin tức, xem ra đứng nghe ở đó đã lâu.

Ta khoát tay, nói với Hoa Thành Vân: “Về rồi nói tiếp.” Lại bổ sung một câu: “Lần sau tuyệt đối không đến nữa.”

Hoa Thành Vân gật đầu cười.

Mặt ông chủ trà quán như muốn khóc, ta nhìn mà không hiểu gì cả, chẳng qua ta chỉ bảo không đến đây nữa thôi, sao lại có vẻ đã kích ông ấy như vậy?

Sự thật một lần nữa chứng minh, nói lời không được quá kiêu căng. Còn chưa đến hai ngày sau, ta đụng mặt Gấu Bự, gã vừa thấy ta, còn chưa kịp chào hỏi đã kéo ta đến Bích Thủy trà quán. Ta bực mình ngồi xuống, ông chủ trà quán đang pha trà cười tít cả mắt.

Kỳ lạ, tách trà lớn ở đây uống ngon vậy sao? Ngay cả gã Gấu Bự cũng chung tình với nó, hơi một tí là tốt đến.

Gấu Bự bảo Tháp Na nhìn thấy son phấn trang sức lần trước gã mang về thì rất thích. Nhìn dáng vẻ của gã, chắc Tháp Na đã khôi phục như thường.

Ta đặc ý nói với Gấu Bự ta đã thành thân.

Gấu Bự bĩu môi hỏi, thật là tên tiểu bạch kiểm kia đấy hả?

Ta khinh thường gã, tiểu bạch kiểm cái gì mà tiểu bạch kiểm, có đại phu nào anh tư phi phạm như tướng công nhà ta chứ?

Gấu Bự suýt chút nữa phun trà, bị nghẹn đến mức ho khan, gã vừa khù khụ vừa nói, người người người... cái đuôi của người đứng là vênh lên tận trời rồi.

Ta cười sung sướng, có chọc thủng một lỗ trên trời ta cũng chẳng sợ.

Gấu Bự bảo, bây giờ cười, sau này thì khóc.

Ta lập tức trở giọng, ta nhổ vào cái miệng quạ đen của người, nói xui không linh nói tốt mới linh.

Người để ý hần như vậy sao? Ta cảm thấy Gấu Bự không có ý tốt.

Phải.

Bỗng nhiên Gấu Bự mang vẻ mặt kích động cầm tay ta nói, chuyện lần trước của ta với Tháp Na thật sự là phải cảm ơn người á.

Gã nói hai chữ cảm ơn như rít qua kẽ răng, ta lập tức nghe ra có điểm kỳ lạ, hay là âm mưu lần trước định cho nhà gã gà bay chó sủa bị gã phát hiện rồi? Ta lập tức phối hợp làm ra vẻ không biết gì, tiện tay giúp đỡ đầu đáng nhắc đến, bây giờ ta đã là người có chồng, tướng quân cần chú ý đến hành động của mình một chút. Nói xong liếc mắt nhìn cánh tay gã đang nắm tay ta.

Gấu Bự cười thích thú, rút tay lại. Đứng dậy tính tiền còn liếc nhìn ta một cái.

Rốt cuộc ta cảm thấy gã có vấn đề, nhưng trong một chốc chưa thể nghĩ ra. Từ trước tới nay ta chưa bao giờ thấy Gấu Bự bỏ chạy như bị lửa đốt mông thế này, bình thường gã đến thành Định Châu đều rất thông dong.

Đột nhiên lông tơ cả người dựng đứng, ta chợt có cảm giác muốn co người lại, co đến mức không ai nhìn thấy. Bên cạnh có tiếng nói quen thuộc nóng vội cất lên: “Gã tới tìm nàng làm gì? Gã uy hiếp nàng? Không buông tha cho nàng?”

Giọng nói gấp gáp khiến ta bực mình, hóa ra gã Gấu Bự ngấm ngấm mưu tính ta, nam nhân này thoát nhìn cao lớn thô kệch, nhưng thực tế cực kỳ chi li xét nét, có mấy việc bé như hạt đậu mà được đáp trả bằng trò đùa hôm nay của gã, lại còn là tướng quân nữa chứ, ta khinh thường gã.

Không thể không kéo Hoa Thành Vân đang quan tâm ta ngồi xuống, bình tĩnh hòa nhã giải thích với chàng hành vi của Gấu Bự, sau khi cam đoan sau này thấy gã sẽ bỏ chạy xa rất xa, một lời cũng không thềm nói với gã, Hoa Thành Vân mới hết giận trở lại trạng thái bình thường.

Lúc ra khỏi trà quán, ông chủ trà quán cười đến là đắc ý, gương mặt cơ hồ nở được cả hoa. Lần sau lại đến nhé, ông ta vẫy tay tiễn, ta lại ầm ục thêm một lần.

*

Vệ Phong Minh là sư tỷ của Hoa Thành Vân. Chuyện quen biết Vệ Phong Minh ta chưa từng nói cho chàng, ta nghĩ, một ngày nào đó chàng cũng sẽ biết thôi, không cần ta phải nói.

Bàn trong thư phòng của Hoa Thành Vân xếp rất nhiều sổ sách dày cộp, trông như thể đọc mãi không xong. Vương đại thẩm bảo sức khỏe của Hoa đại phu không tốt, năm nào cũng sẽ bị ốm nặng một trận, mỗi lần phải nửa năm mới khỏi, cháu gã về đó rồi thì chăm sóc hẩn cho tốt. Sau khi thành hôn, ta thấy Hoa Thành

Vân phơi phới như gió xuân, không bệnh tật gì cả, đặc biệt là buổi tối sinh lực rất dồi dào. Bệnh này có thể là thay người chịu tiếng xấu nhận đòn rồi...

Nhưng lời nói của Vương đại thẩm lúc nào cũng vang lên bên tai ta, ta cầm một quyển sách trên bàn, muốn làm vợ hiền mẹ đảm chia sẻ ít áp lực với tướng công, ai ngờ vừa mở ra trang thứ nhất, chữ nhỏ chi chít đã ùn ùn xuất hiện. Ta lập tức nhớ tới lời của La Thanh Thanh, chữ viết ấy à, mấy thứ lít nhít đó nhìn xa tưởng ruồi nặng, nhìn gần ngỡ ruồi nặng đang bay loạn. Quả thực vô cùng chí lý.

Chăm chú đọc, ngoài mấy thứ Huyền Sâm, Hà Thủ Ô, Hoàng Kỳ, Sinh Địa ra, những thứ còn lại toàn là dược liệu ta không biết, nhớ được mấy cái tên thuốc đầu ta đã phình ra rồi, hướng chi, đoạn sau ghi chép rất lộn xộn, nhìn một tí là đau mắt nặng đầu. Ta chịu thua, ăn năn cười với Hoa Thành Vân rồi tự nguyện lùi xuống hậu phương, đứng cạnh giúp chàng rót trà mài mực, thuận tay cầm quyển tiểu thuyết mới mua ở chợ ngồi xuống đọc cùng chàng.

Lúc mới gả đến, quả thực Hoa Thành Vân có lời hết tài sản tích góp của mình ra, dâng cho ta như thể dâng vật quý, khiến ta đỡ khóc đỡ cười. Ta khuyên can mãi mới bảo được chàng cầm về, nhưng hơi ngạc nhiên vì sao chàng có nhiều gia sản như vậy lại chỉ ở hậu viện của Bách Thảo đường, không có quản gia người hầu.

Hoa Thành Vân cười nói mình ta động tay làm việc đã quen, có Nghiêm Đông cũng đủ rồi.

Nghiêm Đông đứng cạnh nghe thấy sư phụ khen ngợi, ánh mắt mừng rỡ cười híp thành đường thẳng. Làm người phải khiêm tốn, tuy ta vô cùng tán thưởng sự tiết kiệm của Hoa Thành Vân, nhưng ta cảm thấy giáo dục nên làm sớm, tỷ như, đứng sau Nghiêm Đông hắt cho nó bát nước lạnh.

Ta nói, Lý gia bên thành Tây có một cô nương, năm nay mười bốn, đã trở mã ra dáng lắm rồi, ta thấy đứa nhỏ kia cũng có ý với Nghiêm Đông, hay là...

Nghiêm Đông lớn giọng phản đối, nàng ta còn lớn hơn con, sao được!

Hoa Thành Vân nhú mày suy nghĩ...

Ta nhướn mày, hai tay chống thắt lưng nói: “Lớn hơn chút thì sao, nữ hơn ba còn ôm vàng đấy! Huống hồ người ta chỉ hơn con có một tuổi!”

Về mặt Nghiêm Đông thì thâm. Ta vừa lòng nghĩ, thế này mới hợp với gương mặt suốt ngày trợn mắt nhìn ta chứ.

Hoa Thành Vân quan sát ta trêu chọc Nghiêm Đông, cười thờ dài nói, cứ từ từ hẵng hay. Sau đó đi ra ngoài.

Nghiêm Đông tức giận, vung tay hỏi ta: “Không phải đã bảo là cho con tự chọn sao, người nói mà không giữ lời!”

Ta buông tay: “Đâu phải ta không giữ lời, muốn cho con chọn là phải có điều kiện, con đã quên mình hứa gì với ta à? Không đưa tí tin tức nào cho ta mà còn mặt dày vạ nổi, con nói xem hai ta ai mới không giữ lời nào!”

Nghiêm Đông đỏ mặt: “Chẳng phải người ở hậu viện của Bách Thảo đường sao, tự ra phòng khách xem là biết rồi, còn hỏi con...”

“Như thế lại khác!” Ta chấp tay ra sau lưng, nghiêm mặt nói: “Nếu ta cứ ngày ngày ra phòng khách, dân chúng thành Định Châu sẽ nghĩ sau khi tướng công cưới ta liền bị thê tử quản lý nghiêm ngặt, cảm thấy ta bất nạt tướng công, tổn hại đến danh tiếng của tướng công...”

Nghiêm Đông trề môi, than thở: “Vốn là thế rồi, đã bất nạt...”

Ho nhẹ một tiếng: “Nói gì đó?”

Nghiêm Đông tức giận cả tiếng: “Chưa nói gì cả!”

Ta vỗ vai của nó: “Nếu còn muốn tự chọn nàng dâu thì phải nói thật với ta đó nha.”

Nghiêm Đông cau mày, dường như đang tự hỏi điều gì, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Sư nương, có một chuyện con không biết nên nói không.”

Đã mới đến đây rồi còn bày đặt nói nữa hay không à, ta trưng bộ mặt cười hòa nhã để gần: “Nói đi, sư nương giúp con phân tích.”

Thấy ta không nghiêm túc gì cả, mặt mày Nghiêm Đông càng nhăn nhó, nó trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng: “Sư nương, con biết sư nương không hợp với cái cô nương hại sư phụ rơi xuống nước.”

“Ừ.” Ta gật đầu, chờ câu tiếp theo của nó.

“Nhưng cô nương kia đột nhiên biến mất trước khi người và sư phụ thành thân.”

Chuyện này ta cũng biết, không phải Thanh Loan bị một ông già địa vị cao quý vô kể bắt thành hôn sao?

“Vài ngày trước, nàng ta có đến Bách Thảo đường tìm sư phụ.”

Lòng ta trầm xuống, ngực như bị một tảng đá đè nặng. Đầu óc suy nghĩ hỗn loạn, không ra manh mối, sao nàng ta có thể thoát khỏi lão già kia? Hay là, lão già có tiền có thế kia để mặc nàng chạy Đông chạy Tây?

Thấy sắc mặt ta không tốt, Nghiêm Đông cup mắt nói tiếp: “Hai ngày nay nàng ta cứ đến Bách Thảo đường tìm sư phụ. Tuy... tuy nàng ta đã từng hại sư phụ, nhưng cũng đã cứu sư phụ, sư phụ không thể mặc kệ nàng ta, đành phải tiếp đón theo lễ nghi...” Nghiêm Đông nói: “Xin sư nương cân nhắc cẩn thận, bình tĩnh đối phó, đừng giận cá chém thớt với sư phụ.”

Câu cuối cùng, nó nói tương đối thận trọng.

48. Chương 48: Xin Đừng Nói Chuyện Với Ta

Ta vốn đã không thích gặp Thanh Loan, nàng trù tính hãm hại ta, khiến ta trở thành một quân cờ trong quỷ kế của nàng, đùa giỡn đến trầy trật, coi như thù càng thêm thù, hận càng thêm hận. Ta nghĩ rằng nhất định nàng ta sẽ gả cho lão già kia, cho nên không ra tay với nàng, ngờ đâu ba tháng sau người ta vẫn dồi dào sinh khí nhảy đến trước mặt mình, trắng trợn có ý xấu với tướng công của mình, hành vi này chính là một cái tát thẳng vào mặt ta.

Nhưng nay đã khác xưa rồi, ta rất tỉnh táo, không đi tìm Hoa Thành Vân chêu trọc một trận, chỉ yên lặng nghĩ, nữ nhân này không ngoan ngoãn bảo vệ gia tộc của mình, an tâm lấy chồng đi, còn đến đây làm gì?

Tuy đầu óc tỉnh táo, nhưng lòng dạ ta vẫn rối bời. Lòng vừa rối, ý nghĩ liền loạn, dường như cầm một cuộn chỉ bị rối tung hồi hải giả, nhưng dù thế nào cũng không tìm thấy đầu chỉ. Tính ý lại đột nhiên nảy lên, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu: Bích Thủy trà quán! Tiếp theo lại nghĩ đến nụ cười như hoa nở của ông chủ trà quán, ta càng khó chịu.

Nếu không nghĩ ra sẽ không nghĩ nữa, suy tư hồi lâu, ta làm bộ duyên dáng uyển chuyển bước vào phòng khách mà mình vốn chẳng muốn đặt chân. Vừa vào liền thấy Nghiêm Đông chào đón như thể ta là cứu tinh, nháy mắt với ta, ta nhìn theo tầm mắt nó, tức điên người! Tư thế của Thanh Loan cơ hồ đã nằm bò lên người Hoa Thành Vân, mà nét cười ôn hòa vạn năm không đổi trên mặt Hoa Thành Vân đã biến mất từ lúc nào, gương mặt vô cùng lạnh đậm, kẻ thức thời đều trốn sang bên cạnh sợ bị vạ lây, chỉ có mình Thanh Loan còn chưa biết xấu hổ muốn dựa gần thêm chút nữa.

Chẳng qua mới vài tháng không thấy, Thanh Loan đã trở nên càn quấy như vậy. Một thân áo màu xanh không đổi, gương mặt lại tô đỏ trát xanh, trang điểm đậm khiến cho người ta càng thêm ngứa mắt. Bên này ta tích tụ lửa giận, bên kia Hoa Thành Vân sắp sửa không nhịn nổi nữa mà bùng nổ, lúc này tuy Bách Thảo đường không đông đúc như buổi sáng, nhưng cũng chẳng vắng vẻ gì, một số người đứng đó có ý quan tâm Hoa đại phu của bọn họ, một số chỉ vì xem kịch vui. Ta không thể để cho người khác cười nhạo Hoa Thành Vân được.

Ta kéo tay Nghiêm Đông đi nhanh lên phía trước, hạ giọng nói với nó: “Tất cả cứ theo ta.”

Nghiêm Đông mặc ta kéo, không hề phản kháng.

Lúc sắp đến gần, ta đẩy mạnh nó một cái, nhưng vì sức lực của nữ tử không đáng kể, Nghiêm Đông chỉ lao đảo lên trước vài bước. Đứa nhỏ này cũng thông minh, nháy mắt đã hiểu được ý ta, dựa vào lực đẩy này mà loạng choạng ngã xuống chỗ Thanh Loan.

Thanh Loan không hổ là người luyện võ, lập tức nhảy lên khỏi người Hoa Thành Vân, rút cuộc Nghiêm Đông ngã ục một cái lên người Hoa Thành Vân. Ta kêu lên sợ hãi, chạy vội tới, vẻ mặt day dứt không thôi nhìn nó: “Nghiêm Đông, sư nương không cố ý, vừa rồi ta bị người xô đẩy, không ngờ lại đụng phải con. Sao rồi, có bị đụng vào đâu không? Có đau không?” Một bàn tay ta còn ôm lấy cánh tay kia, bộ dạng như thể bị va chạm rất đau, nước mắt áy náy vòng quanh, giọng nói run rẩy, vô cùng ân hận.

Nghiêm Đông tựa người đứng lên, vội vàng đáp: “Sư nương nói quá rồi, tại con không nhìn thấy sư nương. Nghiêm Đông không sao cả đâu.”

Ánh mắt Hoa Thành Vân lóe lên tia sáng thấu hiểu, nụ cười ôn hòa một lần nữa hiện trên gương mặt chàng: “Ừ, Nghiêm Đông không sao cả, nương tử không cần áy náy quá mức.” Nói xong còn nắm lấy tay ta.

Đám người cũng không kinh ngạc là mấy, sau khi ta thành thân với Hoa Thành Vân, chuyện vợ chồng vô cùng đầm ấm cả thành Định Châu đều biết. Đáng ra không nên quá phô trương, nhưng Hoa Thành Vân là người thế nào chứ, cộng thêm sau khi thành thân dường như chàng biến thành người khác, ban ngày ban mặt mà dám táo bạo nửa ôm nửa kéo ta đi trên đường, mấy lần ta bảo thôi nhưng chàng không có chuyển biến gì, cũng may người dân trong thành Định Châu khá cởi mở, lòng dân chất phác, nếu không đã bị lôi đi phạt tội từ lâu rồi.

Hoa Thành Vân giới thiệu với ta: “Nương tử, Thanh Loan cô nương đến chơi.”

Thanh Loan cô nương? Ta cào cào lòng bàn tay chàng, nghĩ rằng, phải là Thanh Loan tiện nhân mới đúng! Gương mặt lại niềm nở tươi cười: “Ồi chào, đúng là Thanh Loan cô nương rồi, đã lâu không gặp.”

Thanh Loan nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm chặt của ta và Hoa Thành Vân, tưởng chừng có thể đọc ra một cái lỗ, biểu cảm khó diễn sự ghen tị lại miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, khuôn mặt không hài hòa chút nào, thậm chí còn có phần dữ tợn đáng sợ. Ta giả bộ run lên một cái, trong lòng lại suýt nữa cười bò ra. Nghe thấy nàng đáp: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, Phó cô nương.”

Phó cô nương? Ta hừ một tiếng khó có thể nghe lọt, gương mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc: “Bây giờ... ta đã không phải Phó cô nương nữa, ta và tướng công...” Ta ngượng ngùng nhìn Hoa Thành Vân, dùng ánh mắt dịu dàng đe dọa chàng tiếp lời cho ta, bảo vệ hình tượng nữ tử nhu nhược của ta.

“Tĩnh Nhã đã là nương tử của ta rồi.” Đối mặt với Thanh Loan, giọng nói của Hoa Thành Vân không thể ôn hòa như bình thường.

Mặt Thanh Loan tối sầm, rút cuộc nàng ta không giữ được gương mặt cười nữa, giả bộ kinh ngạc nói: “Phó cô nương, sao cô lại... Mấy tháng trước chẳng phải tướng công của cô nương còn nghìn dặm xa xôi từ phía Nam đến đây tìm cô sao?”

Không nói đã êm, vừa nói ra ta liền phẫn nộ, người âm mưu hại ta mà còn muốn tỏ ra có lý hử. Định khiêu khích chia rẽ sao? Nếu có thể, ta thật muốn tát cho nàng ta mấy cái bạt tai, nhưng bây giờ đang ở trước mặt bao người, ta cần phải giữ gìn hình tượng nữ tử yếu mềm để không làm mất mặt Hoa Thành Vân. Vì thế ta ‘ôi chào’ một tiếng, trốn vào lòng Hoa Thành Vân, nước mắt đau đớn rơi xuống lông mi, tựa như lời nói của Thanh Loan đã sỉ nhục ta.

Có vài người trong đám đông bắt đầu bắt bình thay cho ta, chỉ trích sao Thanh Loan có thể nói như vậy, dù sao ta cũng đã lập gia đình, ai lại nhắc đến chuyện cũ.

Có người nói giúp, Hoa Thành Vân tất nhiên cũng chẳng cần kiêng nể gì nữa, dù sao thê tử nhà mình đã bị tổn thương, mặt chàng đành lại nói: “Thanh Loan cô nương, xin gọi Tĩnh Nhã là Hoa phu nhân.” Chỉ một câu đã khiến Thanh Loan phải chịu áp lực rất lớn.

“Hoa... phu nhân...” Giọng nói của Thanh Loan cơ hồ rít qua kẽ răng, ta biết hiện tại nàng hận ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu vừa rồi ta có ý muốn đánh nàng, vậy bây giờ hẳn nàng đang mong muốn được lôi ta ra băm vằm trăm mảnh, không phải ta vu oan cho nàng, nàng ta viết hắn lên ánh mắt kia, khắp người tỏa ra khí lạnh.

Ta bỗng nhiên nghĩ ra vì sao Thanh Loan lại xuất hiện ở thành Định Châu mà không thành thân, chắc là bên nhà nàng dùng hết khả năng để kéo dài thời gian, muốn nàng tìm được một lang quân như ý rồi gạo nấu thành cơm, lão già kia tuy quyền cao chức trọng nhưng không bắt được thóp của gia tộc đó, trong thời gian ngắn chưa thể động vào bọn giang hồ lỗ mãng, chỉ đành xí xóa. Tính toán này rất được, chỉ tiếc đến khi nàng về, ta và Hoa Thành Vân đã thành thân, không còn chỗ cho nàng chen vào nữa. Nếu nàng biết rằng kế sách của mình lại trở thành công cụ hỗ trợ cho tình cảm của ta và Hoa Thành Vân, chắc chắn nàng ta sẽ hối hận muốn chết à xem.

Ta giả vờ lau nước mắt, lời nói ra không hề so đo ngờ vực: “Hắn là Thanh Loan cô nương nhiều ngày không đến Định Châu nên không biết tin chúng ta đã thành thân, ta nghĩ ngợi lung tung rồi.”

Gương mặt nhăn nhúm của Thanh Loan nhìn chằm chằm vào ta, nói: “Tỷ tỷ nói phải, muội muội lắm miệng quá. Tỷ tỷ tuyệt đối đừng để bụng nhé.”

Gì thế? Không làm được vợ cả liền có ý nhảy sang bên vợ lẽ? Ta ghét nhất cái giọng tỷ tỷ muội muội giả mù sa mưa này, giận dữ liếc nhìn Hoa Thành Vân một cái, sức hấp dẫn của người này đúng là không nhỏ, hiệp nữ tâm cao khí ngạo mà cũng tình nguyện làm lẽ cho chàng. Nhưng có ta ở đây thì nằm mơ đi!

Vì thế ta cười cười: “Thanh Loan cô nương nói gì vậy. Huynh đệ tỷ muội nhà ta đều đủ cả, không cần thêm muội muội nữa, Thanh Loan cô nương cứ gọi ta Hoa phu nhân là được rồi.”

Ta nói rõ ràng rành mạch, tất cả mọi người đều hiểu có ý tứ gì, mấy người nhin kém lập tức bật cười.

Thanh Loan rốt cuộc không nên được nữa, nàng nhìn Hoa Thành Vân xin giúp đỡ, hy vọng tướng công luôn luôn tao nhã của ta có thể đỡ lời cho nàng. Đáng tiếc hành vi vừa rồi của nàng khiến chàng cảm ghét, Hoa Thành Vân thậm chí còn tươi cười nhàn nhàn quan sát chuyện vui.

Thanh Loan cũng chẳng vừa, đứng đó lúng túng nhưng vẫn có thể nặn ra một nụ cười, khiến ta nhìn mà khó hiểu: “Hoa phu nhân, vừa nãy ta mạo phạm quá, ta thấy ta và phu nhân rất hợp tính, hay hôm khác chúng ta hẹn nhau ra ngoài chơi có được không?”

Gương mặt Hoa Thành Vân lóe lên một tia căng thẳng, trực giác của ta nhận định Thanh Loan muốn lôi ta ra ngoài giết người diệt khẩu, thời khắc này ta tin nàng đã không từ thủ đoạn rồi, vậy nên không cần suy nghĩ liền từ chối: “Thật xin lỗi, Thanh Loan cô nương, cơ thể ta yếu đuối, tướng công không đồng ý cho ta ra ngoài, tướng công bảo ta cần phải tĩnh dưỡng.”

Ta một câu tướng công hai câu tướng công, rành rành là một nữ nhân coi chồng là trời. Về mặt Thanh Loan thần bí: “Nhưng ta tin rằng sẽ có một số việc Hoa phu nhân rất muốn biết.” Thậm chí nàng còn dọa dẫm nhìn Hoa Thành Vân, dường như để thị uy: “Hay để ngày mai ta đến thăm hỏi Hoa phu nhân?”

“Tướng công bảo ta cần tĩnh dưỡng.” Ta mỉm cười, thể hiện đủ tác phong của mẹ hiền vợ đảm: “Ta là phận nữ, không hứng thú với chuyện gì cả, chỉ cần yên tâm an phận ngồi nhà là tốt rồi.”

Thanh Loan không giận dữ, ngược lại còn nhoẻn cười: “Cũng được thôi, sớm hay muộn phu nhân cũng sẽ biết.” Nói xong, nàng cúi người chào, không chờ chúng ta đáp lễ đã quay người nghênh ngang bước đi.

*

Trong hậu viện, ta kéo tà áo của Hoa Thành Vân hỏi, nàng ta nói gì với chàng đấy?

Hiếm thấy nhé, nương tử còn đặc biệt làm dáng vì ta cơ đấy, chàng đáp không đúng trọng tâm, lấy một lọn tóc của ta đặt lên mũi, gương mặt say sưa.

Ta đang định mở miệng hỏi lại, bỗng nhiên chàng há mồm hást xì một cái, nước miếng nước mũi phun hết lên tóc ta.

Dưới sự căm tức của ta, chàng vẫn còn có thể cười hì hì dùng tay áo lau lau, hủy diệt chứng cứ rồi làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Cái tên đáng ghét này, sao hồi trước ta lại cảm thấy chàng giống thần tiên hạ phàm chứ? Bị lừa rồi, nhất định là bị lừa rồi...

Hoa Thành Vân giúp ta gội đầu, chàng nói, tóc nương tử đẹp quá.

Thừa dịp chàng múc nước gội tóc cho ta, ta với tay vạt chàng một cái, nói, không đứng đắn.

Chàng đáp, chỉ cần nương tử thích, cả đời này ta có thể không đứng đắn.

Ta đột nhiên bật thốt lên, sao ta cảm thấy càng ngày chàng càng giống đệ đệ của mình thế?

Sau khi thành thân, đây là lần đầu tiên ta nhắc tới Hoa Thành Cẩm, tuy ta có ý phê phán hẳn không tham dự hôn lễ của ca ca ruột, nhưng chưa từng hỏi Hoa Thành Vân về lý do, tựa như người kia là kẻ xa lạ, chúng ta chẳng cần nhắc đến hẳn.

Hoa Thành Vân thuận miệng đáp, sao có thể?

Ta nhớ đến lời nói kỳ quặc của Thanh Loan, nếu bảo trong lòng không hiểu kỳ thì là giả. Nhưng lòng hiểu kỳ sẽ hại chết mèo, ta vừa nắm bắt được hạnh phúc, không muốn hồ đồ mất đi một cái mạng nhỏ. Ánh mắt kỳ lạ của Thanh Loan khi nhìn Hoa Thành Vân không hẳn chỉ là mền mọ, dường như còn là sự pha lẫn của mền mọ và uy hiếp, khiêu khích, nhớ lại thôi đã khiến ta khó chịu cả người. Ta từ từ nhắm mắt chờ Hoa Thành Vân xối nước cho ta, đột nhiên nảy ra ý nghĩ, chẳng lẽ Hoa Thành Vân có nhược điểm gì bị Thanh Loan biết được?

Ngay lập tức ta nở nụ cười, không thể nào. Hoa Thành Vân đường đường chính chính mở hiệu thuốc Bắc, làm đại phu cứu người, có nhược điểm gì có thể bị Thanh Loan nắm giữ chứ? Cho dù có, chắc chắn cũng chẳng đáng nhắc đến.

Nhưng ta vẫn hỏi thẳng, tướng công, rốt cuộc Thanh Loan tìm chàng làm gì?

Hoa Thành Vân cười, chàng đáp, chẳng lẽ nàng không thấy sao? Không thấy còn đấy Nghiêm Đông ra xô nàng ta?

Dám cười ta, ta dùng giọng nói nghiêm túc bảo chàng, đấy là tự Nghiêm Đông ngã ra chứ, ta nào có sức khỏe đến thế.

Hoa Thành Vân thuận theo lời ta, phải phải, sức của nương tử dành hết để kéo tà áo ta rồi.

Ta lại vươn tay đánh chàng. Tướng công, sao ta cứ cảm thấy hình như Thanh Loan đang uy hiếp chúng ta?

Cánh tay xối nước cho ta của Hoa Thành Vân dừng một chút, dừng dừng nói, nàng ta có cái gì có thể uy hiếp chúng ta chứ? Cho dù có, bây giờ nàng hối hận cũng muộn rồi.

Tướng công đang chỉ trích thái độ của ta với Thanh Loan sao? Giọng ta ngầm chứa sự đe dọa.

Ta nào dám chứ, chàng ném cái gáo trong tay ra, ôm lấy ta từ phía sau. Ta ngo nguẩy, tóc vẫn còn ướt nước. Chàng nói, ta rất vui, nương tử rất quan tâm đến ta, phải không?

Ta nói, chàng mau thả ta ra, nước sắp chảy vào mắt rồi này.

Một chiếc khăn sạch sẽ thấm lên mắt ta, chàng nói, nương tử, nàng vĩnh viễn không thể rời khỏi ta. Đang nói dở, bờ môi mềm mại đã trườn lên cổ ta.

Ta đang định bảo, chỉ cần chàng không làm chuyện có lỗi với ta thì ta sẽ không rời đi. Nhưng vừa mở miệng đã bị nhiệt huyết của chàng lấp kín, ngăn chặn.

Ta nghĩ, với tính tình cao ngạo không coi ai ra gì của Thanh Loan, chắc chắn sẽ không có chuyện không mời mà đến. Nàng ta khẳng khái đòi nói chuyện với ta như vậy, ta cười, chẳng lẽ nàng còn tưởng rằng lần đàm phán này có thể là màn kịch cá nhân như giao ước lần trước sao. Lần trước, ta là bên thắng, lần này, tướng công đã là của ta, nàng có lợi thế gì chứ? Ta sẽ chờ đến lúc nàng ta mất mặt.

Khi nhìn thấy Thanh Loan, ta đã ngấm ra vì sao nàng lại ở đây, nhưng ta không chắc suy đoán này có đáng tin hay không. Cho nên ta ôm một bụng bực dọc đi nhờ Bích Thủy trà quán, trở mắt nhìn ông chủ trà quán nhận bạc từ tay ta...

Sự tình không chệch khỏi suy đoán của ta, ngón trở tay trái ta quần đuôi tóc, Thanh Loan, chuyện lần trước chúng ta còn chưa tính sổ xong đâu!

Ta dạo Đông dạo Tây trên đường nhưng không thấy bóng dáng Gấu Bự. Ta hơi bực, lúc không muốn thấy gã thì gã cứ như quỷ chẳng hiểu nhảy ra từ xó nào, lúc muốn gặp gã thì kiêu gì cũng chẳng thấy tăm hơi. Nếu không phải có việc muốn nhờ gã giúp, ta cần gì phải vật vờ như hồn ma đi tìm người chứ!

Ta không muốn Hoa Thành Vân nhúng tay vào chuyện đối phó với Thanh Loan, ta tin rằng khả năng của chàng thừa sức ứng phó Thanh Loan, nhưng ta không muốn chàng tham gia, đây là cuộc chiến của nữ nhân, là một phần mảnh khéo trả thù của ta...

Ta không muốn trắng trợn đi tìm Gấu Bự, giờ ta đã là thê tử của Hoa Thành Vân, lúc nào cũng phải suy nghĩ dưới lập trường của chàng. Ta không biết rốt cuộc chàng có bao nhiêu gia sản, nhưng chỉ riêng cửa hàng Bách Thảo đường trải rộng khắp phương Bắc đã khiến bao người cả công khai và ngầm ngầm đỏ mắt ghen tị! Nếu vì ta mà có kẻ lôi chuyện Gấu Bự ra rêu rao, triều đình há có thể tha cho?

Địa vị của thương nhân trong xã hội phong kiến rất thấp, tuy Hoa Thành Vân là đại phu, nhưng cũng là ông chủ đứng đầu Bách Thảo đường, bất luận thế nào cũng không thoát khỏi cái mũ thương nhân, nếu triều đình có ý thu hồi gia sản của Hoa Thành Vân thì quả thực là một chuyện dễ dàng, không chừng còn có thể lấy mạng của chàng!

Có lẽ ta nghĩ quá nhiều, nhưng những chuyện này vẫn nên cảnh giác một chút thì hơn. Ta nhớ ra hôm nay là ngày các sạp trong chợ mở hàng, vì thế về nhà lấy thêm tấm áo choàng khoác người, đi đến hơi họp chợ.

Tuy sắc trời đã sâm sẩm, nhưng mua bán ở chợ vẫn náo nhiệt như trước. Giờ đã là mùa đông, đồ lông bán rất chạy, ta tiện tay cầm một chiếc áo trấn thủ lông cáo màu xám, ước thử lên người một chút rồi đặt xuống, lại cầm lấy một cái mũ lông cáo lửa, đồ tươi, cực kỳ bắt mắt.

49. Chương 49: Mũ Lông Cáo

Chủ quán thấy ta thích cái mũ không dứt ra được, mặt mày rạng rỡ ra giá. Bộ lông bóng mượt mềm mại, vừa sờ tay vào đã thấy ấm, nghe giá cũng hợp lý, ta định sẽ mua luôn, ai ngờ một bàn tay to giật lấy cái mũ từ tay ta: “Ta mua.”

Ở đâu ra loại người như vậy, rõ ràng là ta vừa ý trước, ta muốn mua, thế này là ăn cướp trắng trợn! Quay đầu trừng mắt lại phát hiện người nọ là Gấu Bự, đúng là tìm mãi mãi mà không thấy á, trong bụng vui mừng nên không so đo chuyện cái mũ nữa.

“Ba Đặc Nhĩ, đúng là người rồi.” Ta không kìm được sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Gấu Bự nhếch miệng cười, thanh toán tiền, đưa mũ cho ta: “Sao thế, tiểu bạch kiểm đối xử với người không tốt, nhớ ta à?”

Ta xì một tiếng, nhận mũ thuận miệng hỏi: “Cho ta hả?” Trong lòng lại nghĩ nhất định là cho Thập Na.

Không ngờ Gấu Bự lại gật đầu, gã nói: “Thập Na nghe chuyện của người xong liền muốn gặp người.” Nói rồi lại hơi chần chừ: “Người thật sự không phải ‘ma kính’ đấy chứ?”

Ta nghiêng rằng, có người mới đồng tính luyện ái ấy! Vung tay giả dờ đánh hấn: “Ta lấy chồng rồi mà người còn dám nói thế hả!”

Gấu Bự lập tức bảo: “Ở đây thì chưa cho ta chút mặt mũi, dù sao ta cũng là đại tướng quân.”

Ta liếc mắt nhìn quanh, không ít người ngoại tộc đang bỏ bê việc mua bán nhìn sang. Ta ngượng ngùng hạ tay xuống.

Lúc này Gấu Bự mới phản ứng lại: “Trước kia gặp nhau người toàn không tình nguyện nói chuyện với ta, hận không thể cách ta càng xa càng tốt, giờ lại chủ động chào hỏi, có phải gặp chuyện gì hay không?”

Nghe như đang mô tả một tên tiểu nhân, nhưng ta lại không thể xoi mói mà châm biếm câu nào, vì sự thật đúng là như thế, ta thở dài, ta rõ là tiểu nhân. Nhưng ta vẫn mặt dày nói: “Bảo với người chuyện này.”

“Chuyện gì?” Gấu Bự theo ta đến một nơi vắng vẻ, tùy ý ngồi xuống đất. Ta chỉ có thể ngồi xổm, quần áo choàng thật chặt, chỗ này gió lộng, cực kỳ lạnh. Thế mà Gấu Bự dường như không quan tâm.

Ta hỏi gã: “Người có quen biết Trần vương gia nước ta không?”

Gã chau mày: “Biết, chuyện người hỏi liên quan đến lão à?” Mặt gã không hề giấu giếm vẻ ghét bỏ.

Ta gật đầu.

“Chẳng lẽ lão cũng để ý đến người?” Gã nói như đúng rồi.

Người cho là ai cũng giống người thích bắt dân nữ chắc, ta thăm chê bai, liếc mắt nhìn gã: “Người không thích lão à?”

Lời vừa ra khỏi miệng ta đã thấy có vấn đề, Gấu Bự rùng cả mình, cười gượng: “Ta không có sở thích đó.”

Ta đỏ mặt, giải thích: “Ý ta không phải vậy...”

“Ta biết.” Gấu Bự cắt ngang lời ta, gương mặt vẫn còn vẻ khinh thường: “Lão già kia, trừ nữ nhân ra thì còn gì có thể khoe khoang chứ? Đất đã lấp được một nửa rồi mà còn không bỏ được thói nhét nữ nhân vào nhà, sớm hay muộn sẽ chết dưới gấu vấy họ.”

Ta chớp mắt: “Trần vương gia vô cùng háo sắc?”

“Người bị lão để ý thật hả?” Gã lại hô to gọi nhỏ: “Người tiêu rồi, nữ nhân mà lão vừa mắt không ai có thể thoát khỏi tay lão, vì nữ nhân, lão già này có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào!”

Ta nhe răng cười, cổ tay giơ lên: “Lần này không cần cho người mặt mũi nhỉ?”

Gấu Bự lập tức giả ngu, lấy lòng nói: “Không không, có tướng quân đây rồi, không ai dám động vào người! Người cứ yên tâm đi!”

Ta buông tay thở dài: “Không phải thế, ta muốn người đi kích động Trần vương gia một chút, để lão lôi nữ nhân lão vừa mắt kia về...”

Gấu Bự sững sốt, dường như không nghe rõ: “Người không bị lão để ý à?”

Ta ừ một tiếng nho nhỏ, coi như trả lời, nghĩ một chút lại nói: “Nữ nhân kia... hồi trước đã quấy rầy tướng công của ta, nay lại tới làm loạn. Trước đây ta biết Trần vương gia muốn bắt nàng về làm thiếp nên tha cho nàng, nhưng không hiểu nàng dùng thủ đoạn gì khiến Trần vương gia đồng ý trì hoãn, vừa quay người liền quần lấy tướng công ta, muốn gao nấu thành cơm...”

Lời nói của ta rất thẳng thắn, Gấu Bự nghe xong ghen hòng nhìn trân trân. Gã nhú mày rồi chớp mắt, giọng nói bất thường: “Đã bảo người từ đầu là tiểu bạch kiểm không đáng tin mà người không chịu nghe, nhìn kia kia, bản mặt của hắn được mỗi cái mời gọi nữ nhân...”

Ta cau mày: “Không liên quan đến tướng công nhà ta, nữ nhân kia cũng là người có thể lực trên giang hồ, ta tìm người tất nhiên là để nhờ xem có thể nói khích Trần vương gia một chút không, khiến lão không chờ nữa... cũng có thể giúp nhà ta yên bình.”

Gấu Bự suy nghĩ hồi lâu: “Đây là chuyện của nữ nhân các người mà...”

Ta không nhiều lời: “Cho một câu ngắn gọn đi, rốt cuộc có giúp được việc này hay không?”

Gấu Bự cúi đầu thở dài: “Vì hồi trước người chọn đồ cho Thập Na, việc này ta đành phải giúp thôi!”

Ta biết, lời vừa nói ra, ta phải đứng ở bên phía Gấu Bự, mối quan hệ của gã và Trần vương gia có thể thân thiết có thể hời hợt, nhưng gã nói gã có thể giúp ta, về chuyện này... ta không cần nghĩ cũng biết rất phức tạp, phức tạp đến mức chỉ cần không cẩn thận, cái đầu của ta có thể rơi xuống...

Ta hớn hử vuốt ve cái mũi trong tay hỏi: “Cái này cho ta thật hả?”

Gấu Bự phẩy tay: “Một cái mũi mà phải hỏi nhiều thế sao?”

“Người không sợ Thập Na tức giận ư? Vừa rồi ở chợ, rất nhiều người chứng kiến người tặng ta, à không, người tặng một cái mũi lông cáo xinh đẹp ột cô nương xinh đẹp...”

Gấu Bự một tay chống đất, một tay vỗ ngực, ngửa mặt lên trời cười lớn, cười đến mức ho khan liên tục: “Khụ... Thập Na còn lâu mới như lời người nói...” Nói xong lại cầm lấy mũ lông cáo, đội ngay ngắn lên đầu ta.

Gió vẫn rít gào thổi qua, lạnh thấu xương, nhưng đôi tai lập tức ấm lên, theo đó cả người cũng ấp áp, ta cao giọng nói với Gấu Bự: “Cảm ơn người nhé.”

Gấu Bự vẫn cười sang sảng như trước.

*

Ta biết sớm hay muộn Thanh Loan sẽ tìm tới cửa, khi nàng đến, ta đang đứng trong sân ngắm hoa mai đỏ. Nàng ta không đi cửa chính, nhảy thẳng qua tường vào sân, trũng trũng nhìn ta.

Thời tiết rất lạnh, gò má và hai tay của nàng ta buốt lạnh đỏ ửng, ta mời nàng vào phòng ngồi, bê hai chén trà nóng đến, nghe thấy tiếng nói hơi chầm chọc của Thanh Loan: “Cần gì khổ thế? Không làm thiếu phu nhân của Tôn gia, đến tận Bắc cương làm chuyện này, người cam tâm sao?”

Lòng ta hơi khó hiểu: “Vậy nếu đổi thành người làm, chắc người sẽ sung sướng lắm nhỉ?”

Mặt Thanh Loan lập tức sa sầm, nháy mắt lại khôi phục như thường: “À, người ở đây yên tâm thoải mái, bình an vui vẻ làm Hoa phu nhân như thế, ta thật không ngờ đó.”

Ta nguyền nàng, nhấp một ngụm trà nóng để ấm người: “Tướng công đối xử với ta tốt lắm, đây quả thực là chuyện biết bao người cầu mà không được.”

“Đúng vậy.” Thanh Loan rút tay vào trong ống tay áo, trong lòng vẫn ôm thanh kiếm lạnh lẽo: “Chắc các cô nương trong thành Định Châu hận người chết đi được.”

Ta không biết rốt cuộc nàng đến đây có ý gì, nhìn chằm chằm vào mắt nàng nói: “Có lẽ thế, nhưng mà ta nghĩ, người hận ta không chỉ là các cô nương trong thành Định Châu không thôi đâu.”

Thanh Loan nở nụ cười, cười đến đắc ý, có phần càn rỡ, nàng ta nói: “Phải, không chỉ trong thành Định Châu. Người có thể đi hỏi xem, người là Hoa phu nhân, trên giang hồ có bao nhiêu cô nương hận người tới tận xương?! ”

Trên giang hồ? Giang hồ liên quan gì đến chúng ta? Ta hơi sững sờ, rốt cuộc Thanh Loan muốn nói gì! Đáy lòng bứt rứt, dường như có thứ gì đó muốn trào dâng!

Thanh Loan hiển nhiên rất vừa lòng với phản ứng của ta, chậm chậm nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, nói: “Ta nhớ chúng ta từng có ước định, nếu ta tìm thấy Hoa Thành Cẩm, dẫn hần đến Định Châu, người sẽ không bước chân vào Bách Thảo đường nữa.”

Ta thản nhiên nhìn nàng: “Đáng tiếc người không tìm được Hoa Thành Cẩm.”

Thanh Loan không đếm xỉa đến lời ta: “Người bảo ta tìm Hoa Thành Cẩm, chẳng lẽ người thích Hoa Thành Cẩm ư? À, ta nhớ ra rồi, lần đầu tiên gặp mặt, không phải người đang đi theo Hoa Thành Cẩm sao?”

Ta đập nhẹ lên bàn một cái: “Thanh Loan cô nương đừng nói lung tung. Bây giờ ta đã là thê tử của Hoa Thành Vân, đại tẩu của Hoa Thành Cẩm, người muốn lôi chuyện này ra bôi nhọ ta là có rắp tâm gì?”

Thanh Loan dựa lưng vào ghế, bộ dáng vô cùng biếng nhác khinh thường: “Không rắp tâm gì cả, lần này ta tìm người là có ý tốt!” Dừng một chút, lại nói: “Nói thật cho người biết cũng không sao, Tôn Thừa Nghiệp và ta có ít giao tình, hần nói người như người không thể thích Hoa Thành Cẩm, càng không thể gả cho hần, phải không? Cũng đúng thôi, hần là hái hoa tặc mà, kẻ xấu xa mà bất kỳ ai trên giang hồ cũng muốn trừng phạt.”

Ta nhướn mày cười nhạt: “Thanh Loan cô nương và Tôn Thừa Nghiệp có ít giao tình? Ta đây chẳng tin.” Thấy Thanh Loan mở miệng định cãi, ta nói: “Dựa vào sự hiểu biết của ta với Tôn Thừa Nghiệp, nếu đến chuyện này hần cũng có thể nói với người, hần các người phải có ít gian tình mới đúng. Thanh Loan cô nương đừng nóng giận, ta cũng chỉ suy đoán dựa vào tính tình ngày xưa của Tôn Thừa Nghiệp thôi, chẳng phải muốn làm nhục thanh danh của cô nương. Nhưng mà, cô nương với Tôn Thừa Nghiệp, bất kể là gia thế hay tướng mạo đều rất xứng đôi.”

Thanh Loan không nhịn được nữa, nàng hừ lạnh một tiếng: “Người cho người là ai? Một khí phụ không ai cần, người dựa vào cái gì mà tranh giành với ta?”

“Ta là một khí phụ, nhưng tướng công chỉ cần ta, còn người là ai?”

“Người!” Thanh Loan cười lạnh: “Người nghĩ tướng công người tốt lắm hả? Ngoài mặt thì nhân hậu tao nhã, bên trong thì nham hiểm giả dối! Người cho là người quen hán trong thành Định Châu sao? Người đã biết hán từ lâu rồi!”

“Người nói cái gì?” Bồn chồn trong dạ càng dâng cao.

“Ta bảo người đã biết hán từ lâu rồi! Người thành thân với hán đã một thời gian, chẳng lẽ không phát hiện điều gì bất thường sao? Ha ha, thật ra trong lòng người đã hoài nghi, thậm chí còn đang vui mừng nhỉ, hán chính là Hoa Thành Cẩm! Tướng công của người chính là Hoa Thành Cẩm!” Thanh Loan không kiêng dè cất giọng cười lớn, tiếng cười sắc bén chói tai, ta ngậy người giữa tràng cười của nàng.

Ta cố gắng giữ bình tĩnh, mặc kệ trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, ta cũng không thể thua nữ nhân xấu xa điên khùng này được. Ta cố gắng tìm lại giọng nói của mình: “Ăn nói hồ đồ! Kế sách của người quá vụng về, nếu muốn vu oan cũng nên tìm chứng cứ chứ!”

“Chứng cứ?” Thanh Loan nhìn ta đăm đăm, muốn phát hiện sơ hở từ vẻ mặt ta: “Người ở trong thành Định Châu nho nhỏ này tất nhiên không biết, từ khi Hoa Thành Vân xuất hiện ở thành Định Châu, Hoa Thành Cẩm liền biến mất trên giang hồ.”

“Chuyện này có thể chứng minh điều gì?” Ta nghe thấy giọng nói hờ hững của mình đang hỏi: “Những chuyện này chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Người còn nói là trùng hợp? Người có biết năm nào Hoa Thành Cẩm cũng phải biến mất mấy tháng trên giang hồ không? Người nghĩ xem thành Định Châu này là gì chứ, chính là sào huyệt của tên hái hoa tặc! Là bức bình phong hán dùng để che giấu thân phận thật của mình!”

Nhìn Thanh Loan kích động, ta buông thông tay: “Đây cũng chỉ là lời nói từ một phía.”

“Người!” Thanh Loan tức đỏ mặt: “Người bị tên hái hoa tặc kia mê hoặc không muốn rời đi thì cứ nói thẳng, dù khẳng khẳng không thừa nhận cũng không thể chứng minh hán không phải Hoa Thành Cẩm.”

“Vậy cũng không thể chứng minh chàng là Hoa Thành Cẩm thôi.” Ta nói thẳng: “Người không tìm được vật chứng mà đã muốn định tội cho chàng à? Quan lớn trong nha môn cũng chẳng quyết đoán được như cô nương đây đâu.”

Thanh Loan đứng bật dậy, nói: “Kiếm của ta từng đâm vào bụng trái của Hoa Thành Cẩm, bây giờ hán vẫn còn vết sẹo, người có thể xác minh.”

“Không có.” Ta lập tức trả lời, vừa thấy nàng định phản bác liền cười bổ sung: “Tình cảm của ta với tướng công vô cùng tốt đẹp, có tác nào trên người chàng mà ta chưa từng thấy chứ? Trên người chàng, đến một cái nốt ruồi cũng không có, lấy đâu ra vết sẹo?”

Thanh Loan nghe ta nói, gương mặt vừa thẹn vừa quẫn, kiếm trong tay siết chặt. Ta thờ ơ như không nhìn nàng, tìm lại đập thành thịch.

Chung quy, Thanh Loan vẫn không đánh ta, quay người bỏ đi.

Ta lập tức đi tìm Gấu Bự, bên tai vẫn lảng vảng tiếng nói của Thanh Loan “năm nào Hoa Thành Cẩm cũng phải biến mất mấy tháng trên giang hồ”, “từ khi Hoa Thành Vân xuất hiện ở thành Định Châu, Hoa Thành Cẩm liền biến mất trên giang hồ”, Vương đại thẩm nói sức khỏe của Hoa đại phu không tốt, năm nào cũng sẽ bị ốm nặng một trận, mỗi lần phải nửa năm mới khỏi. Lúc ấy ta tưởng nguyên nhân là vì mấy kẻ tìm Hoa Thành Cẩm gây sự cũng nhảm người giống Thanh Loan, khiến Hoa Thành Vân chịu tai bay vạ gió. Hóa ra là thế này, là thế này.

Ta nói với Gấu Bự, muốn từ nay về sau Thanh Loan không thể mở miệng nói chuyện, muốn cho nàng không thể bước ra khỏi Trần vương phủ của Trần vương gia một bước, tốt nhất là phế bỏ võ công của nàng, nàng sẽ không gây sự nữa. Nghĩ rằng thanh kiếm rất uy phong sao? Ta sẽ cho người vĩnh viễn không thể uy

phong nữa! Người muốn tranh giành tướng công của ta sao? Người đi tranh giành với người khác đi, tranh đến đầu rơi máu chảy, cửa nát nhà tan đi!

Gấu Bự rất kinh ngạc với yêu cầu này của ta, gã nói sắc mặt ta không tốt, khuyên ta nên nghỉ ngơi. Ta nhìn gã không chớp mắt, hỏi gã rốt cuộc có đồng ý hay không.

Dường như Gấu Bự bị sự độc địa của ta hăm dọa, vội vàng gật đầu đồng ý. Thanh Loan, về sau liệu người có kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay không đây?

Ngồi trên bậc cửa hậu viện, gió lạnh ào ào thốc qua, tay ta buốt giá không còn cảm giác, vô thức cào cào lên cửa. Bỗng nhiên ngón tay hơi đau, ta cúi đầu nhìn, một cái dằm gỗ cắm vào đầu ngón tay, thấp thoáng rịn ra ít máu. Ta về phòng tìm kim gậy nó, không đau chút nào cả.

Ta dựa người cạnh cửa sổ, nhìn cảnh mai đỏ bị gió thổi đông đưa. Chính cửa sổ này, ngày đó đặt nền long phượng, cây nến đỏ rực cháy sáng và nhảy múa thỏa thuê, màn màu đỏ, quần áo màu đỏ, khắp nơi đều tràn ngập màu đỏ.

Chúng ta uống rượu hợp cần, tình cảm mãnh liệt, những thứ đó, tất cả mọi thứ, chẳng lẽ đều là giả sao? Chàng công ta, hát cho ta nghe, nấu cơm cho ta, chàng nhẹ giọng dỗ dành ta, bảo lời nương tử nói đều đúng, chàng thấy Gấu Bự sẽ giương cung bạt kiếm, tuy chàng không biết võ công, căn bản không thể đánh thắng người ta.

Chàng thật sự không biết võ công, không đánh thắng được sao? Lần đầu gặp chàng, tay áo chàng phát gió, đứng trên thuyền rồng, thoát nhìn như tiên giáng trần; lúc ta bị bệnh, chàng tới chăm sóc ta, xúc cơm cho ta, lúc nào cũng trông nom cẩn thận; khi ta bị người khác dè bủ, chàng vươn tay về phía ta, lấp lánh như ánh mặt trời; khi ta ôm bọc đồ trốn đi, chàng chặn trước xe ngựa, lạnh lùng mà bướng bỉnh... Rốt cuộc chàng có bao nhiêu gương mặt? Chàng biết làm nũng chơi xấu, biết dỗ ngon dỗ ngọt, biết uy hiếp đe dọa, biết thỏa hiệp bó tay...

Ta thật sự không hiểu, tất cả đều là giả dối sao? Không, không thể, ta từng nói phải tin tưởng chàng, chàng là tướng công của ta, sao ta có thể nhẹ dạ tin lời của người ngoài rồi nghi ngờ chàng chứ? Ta không nên làm thế!

50. Chương 50: Chân Tướng Phơi Bày

Tĩnh Nhã. Chàng gọi ta. Đói bụng lắm phải không? Hôm nay phòng khách nhiều việc, ta về muộn, sao nàng không thấp đèn lên? Không vui à? Ai chọc nương tử nhà ta bực mình thế? Vì phu đi đòi lại lễ công bằng cho nàng!

Chàng vừa nói vừa xắn tay áo. Ta đi qua ôm lấy chàng, hít mùi hương quen thuộc trên người chàng, nhẹ nhàng nói, không có gì, ta chỉ cảm thấy hơi cô đơn.

Chàng cười, à, hóa ra ta làm mích lòng nương tử, vậy nương tử muốn ăn gì nào, vì phu xin nhận tội.

Ta cọ cọ trong lòng chàng, nói, bất luận chàng làm gì, ta đều thích hết.

Buổi tối, sau cơn mây mưa, chúng ta đầm đìa mồ hôi ôm lấy nhau, mồ hôi chảy xuống bên thái dương của chàng, lăn xuống hầu kết, ta rướn lên liếm, bờ ngực chàng run run, tiếng cười trầm thấp phát ra, chàng hỏi, nàng muốn thêm lần nữa thật hả?

Ta ngoan ngoãn nằm dựa lên cánh tay chàng, làm thân tầm gửi yên lặng. Ban đêm ánh nến chưa tàn, chiếc áo lót trên thân chàng không bao giờ được cởi, khi hỏi thì chàng đáp như vậy mới có mỹ cảm an toàn.

Tay của ta khẽ run, túm chặt lấy áo lót của chàng, vì căng thẳng nên lòng bàn tay nhớp dính đầy mồ hôi. Ta nhẹ nhàng luồn vào trong áo, sờ đến bụng bên trái của chàng, chỗ đó có một vết dài nhỏ lồi lên, trong khoảnh khắc tim của ta ngỡ như ngừng đập. Ta giả bộ lơ đãng kéo áo lót của chàng. Chàng cười nói, nương tử, đừng nghịch nữa, lạnh mà.

Trong nháy mắt, ta nhìn thấy một vết sẹo dài nhỏ trên bụng trái. Mắt ta tối sầm, đau lòng muốn chết, tháng ngày tươi đẹp dường như sụp đổ trong tích tắc, chỉ còn một đồng hoang tàn.

Ta trở mình đưa lưng về phía chàng, chàng lay ta, nường tử, nường mệt à?

Ta không lên tiếng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Chàng không hỏi lại, không bao lâu, phía sau vang lên tiếng hít thở đều đặn. Chàng ngủ say rồi.

Đầu óc ta mông lung, hóa ra trong mắt người khác ta vẫn chỉ là một đứa ngốc từ đầu đến chân, bị lừa dối, bị đùa giỡn là chuyện dễ dàng như vậy.

Ngày hôm sau tỉnh lại, chúng ta im lặng cùng ngồi ăn cơm sáng. Ăn xong, chàng nhận ra cảm xúc của ta không ổn định, tiến lên ôm ta hỏi han, nường làm sao vậy?

Ta đẩy tay chàng, hỏi, chàng có chuyện gì lừa dối ta không?

Chàng thoáng giật mình, cười ôn hòa, sao có thể chứ, không có.

Ta nhìn ánh mắt ngời sáng của chàng, lại hỏi, thật không? Thật sự chưa bao giờ lừa gạt ta?

Lần này chàng không nói gì, cánh tay lại ôm lấy ta. Ta rất thất vọng, thậm chí có phần tuyệt vọng, cặp mắt sáng sủa như vậy, sao có thể dối gạt ta chứ?

Chàng phát giác ra điều gì đó, hỏi ta, nường biết rồi ư?

Ta cứ tưởng mình đã không cười nổi nữa, nhưng còn chưa mở miệng đã nhẹ nhàng nở nụ cười, thì ra cười là chuyện đơn giản như thế, cho dù lòng chỉ còn ảm đạm, ta vẫn có thể căng mặt nặn ra nụ cười. Ta nói, ta đã biết chàng là Hoa Thành Cẩm.

Gương mặt chàng vẫn mang vẻ bình thản, cười dịu dàng. Ta chờ chàng, chờ chàng mở miệng, chỉ cần chàng chịu nói một câu không phải, chỉ cần chàng chịu phủ nhận, mặc kệ có chứng cứ gì bày ra trước mặt, ta tuyệt đối sẽ không do dự nhảy vào lòng chàng, tin tưởng chàng, trân trọng chàng.

Ta chờ mãi, rốt cuộc chờ đến khi mắt hết kiên nhẫn, chờ đến khi cười ra nước mắt. Ta nói, ta đúng là đứa ngốc, rõ ràng đã phát hiện ra sự khác thường từ lâu nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng chàng, yêu chàng. Biết rõ những hành động nhỏ, những vẻ mặt trong lúc vô thức của chàng giống hệt Hoa Thành Cẩm, ta vẫn tự nói với mình, chàng là Hoa Thành Vân, là ca ca của hần, bởi vì chính miệng chàng nói với ta, cho nên ta một lòng tin tưởng, chàng xem, ta có phải đồ ngốc hay không?

Trách không được chàng bảo ta là đồ ngốc. Ta hất cánh tay chàng ra, chàng toan tính cái gì, toan tính ta cái gì? Ta chỉ là một khí phụ, có đức hạnh gì mà khiến chàng hao tổn tâm trí như thế?

Ngay từ đầu chàng đã lừa ta, bất luận chàng là Hoa Thành Vân hay Hoa Thành Cẩm, chàng vẫn lừa ta. Thành Định Châu này là nơi ở của chàng từ xưa phải không? Nếu ngày đó ta xuống núi Thanh Ngưu mà không nói sẽ đến Định Châu, nhất định chàng cũng lừa ta đến Định Châu, phải không?

Chàng lừa ta, thậm chí dùng tính mạng của mình để đánh cược! Rõ ràng chàng biết bơi, thế mà tiết Đoan Ngọ lại rơi xuống nước suýt nữa chết đuối, chắc chắn chàng nghĩ ta sẽ không tìm được lòng mà cứu chàng có phải không! Hay lắm, chàng đúng là nhọc lòng!

Vì sao chàng không thẳng thắn? Vì sao không dám đường đường chính chính đến trước mặt ta? Chàng muốn nói cho ta biết giữa chúng ta chỉ có giả dối, được xây dựng bằng giả dối sao, vậy có phải chúng ta cũng như bọn trẻ con chơi trò gia đình, dễ lập dễ tan không!

Hoa Thành Vân vẫn bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt đau đớn, chàng hỏi, trong mắt nường, chẳng phải ta là người như thế hay sao? Bất kể ta có nói gì đi chăng nữa, bất kể ta có biện minh thế nào, nường vẫn cho rằng ta là một tên vô lại phải không?

Ta cắn môi run rẩy, cả người cũng đang run rẩy. Ta gào thét trong lòng, vì sao vì sao, cảm xúc ai oán phần nộ cơ hồ muốn xé rách bản thân.

Ta giữ chặt lấy góc bàn bên cạnh, cố gắng cất tiếng, việc đã đến nước này, nói nữa cũng vô dụng, chàng muốn viết ly thư hay để cho ta viết đây?

Ánh mắt chàng ngập tràn bất lực và hoang mang, chàng nói, bất luận thế nào nàng cũng muốn đi sao? Bất luận thế nào nàng cũng muốn rời khỏi ta, nàng chán ghét ta, không muốn gặp lại ta nữa ư? Tĩnh Nhã, rõ ràng nàng yêu ta, nàng đã yêu ta rồi, nàng còn muốn đi đâu!

Ta ở đây thì còn ý nghĩa gì? Nơi này đều là dối trá, không có điều gì chân thật cả, chàng muốn ta sống tiếp thế nào? Ta rơi lệ đầy mặt.

Tĩnh Nhã, nếu ta không lừa nàng, ta sẽ được ở bên cạnh nàng ư? Có lẽ, nhưng một ngày nào đó nàng sẽ thuộc về người khác, mà người đó chắc chắn không đến lượt ta! Ta đã nghĩ, nửa năm từ Gia Châu đến Định Châu, chỉ cần ở bên nàng, từng chút một tiến vào cuộc sống của nàng, nàng sẽ dần dần yêu ta, cuối cùng không rời xa ta.

Nhưng ta đã đánh giá thấp nàng. Sự kiên định của nàng khiến ta cảm thấy tim nàng được khắc bằng đá, dù ta cố gắng đến đâu, dù nàng có thể chứng kiến, thậm chí đã động lòng, nàng vẫn kiên định nói: Sao ta có thể gả ột tên hái hoa tặc chứ! Nàng thừa biết chỉ là giả, nhưng nàng cứ khẳng khẳng để ý cái hư danh đó!

Nếu không thể bỏ hư danh này, nàng sẽ mãi mãi không quan tâm đến ta. Ta chỉ có thể trở về, an phận mở hiệu thuốc Bắc, làm một Hoa đại phu được mọi người ca ngợi! Ta gánh mối thù diệt môn trên lưng, sư phụ chỉ dạy y thuật và khinh công cho ta, hạn chế công phu thực dụng, ông muốn ta sống cả đời trong thành Định Châu, không được bước chân ra ngoài! Ông sợ ta ra ngoài gặp rắc rối, càng sợ ta ra ngoài báo thù!

Lần nào sư tỷ cũng hăm dọa xuất môn, chỉ có ta không được. Ta khó chịu liên sinh bệnh nặng, lúc vừa khỏi bệnh, ta lừa mọi người, lén lút trốn ra khỏi thành. Cuộc sống bên ngoài rất tuyệt, ta đùa giỡn chán chê, không ngờ rước phải thanh danh hái hoa tặc, nếu biết cái tiếng này sẽ hại thân, trước đây hà cớ gì ta phải ra khỏi thành chứ?

Ta dành nửa năm ở Định Châu làm Hoa Thành Vân, nửa năm ra giang hồ làm Hoa Thành Cẩm. Nay ta muốn an phận ở bên cạnh nàng làm Hoa Thành Vân, nàng lại không cần ta nữa, có phải không?

Môi chàng lộ ra một nụ cười khổ, thần sắc đau thương. Mỗi câu của chàng đều đâm vào lòng ta, chẳng lẽ ta thật sự để ý hư danh như vậy?

Ta cúi đầu nhìn chàng, miệng nói ra lời tàn nhẫn, hãy thả ta đi.

Chàng hỏi ta, là ta lừa nàng hay nàng tự lừa gạt chính mình? Bỏ nàng là chuyện không thể, thả nàng đi... càng không có cửa. Đừng dùng những mảnh khoe cốn con của nàng với ta, phải biết rằng, nhất cử nhất động của nàng ở thành Định Châu ta đều biết, thậm chí nàng liên hệ thủ lĩnh thổ phỉ ở Đông Sơn đi bắt cóc Tôn Thừa Nghiệp, còn tìm Ba Đặc Nhĩ xuống tay với Thanh Loan ta cũng biết hết!

Ta thần người, nói, Hoa Thành Vân, xin chàng, xin chàng buông tha cho ta.

Dường như chàng bị chấn động rất mạnh, môi trắng bệch, nàng cầu xin ta? Vì muốn rời đi mà nàng lại có thể cầu xin ta sao?

Ta vô thức gạt đầu, phải, ta xin chàng, cầu xin chàng. Tất cả không phải lỗi của chàng, là do ta ngu, ta ngốc, biết rõ có sự bất thường nhưng vẫn nuốt vào lòng, do ta không nhìn thấu hết thấy, không nhận ra chàng. Nếu tổn thương đến chàng, ta chỉ có thể nói lời xin lỗi mà thôi.

Một tiếng 'choang' vang lên, ta ngược mắt, chàng hất rơi ấm trà trên bàn, vỡ tan, nước tung tóe vô cùng hỗn loạn, hỗn loạn giống như chàng. Nghiêm Đông đứng ngoài cửa, không biết nó đến từ lúc nào, đã nghe được bao lâu.

Mặt Nghiêm Đông trắng bệch, rụt rè thông báo, sư phụ, người bệnh đã chờ đầy phòng khách.

Hoa Thành Vân tiến đến ôm ta, vùi mặt vào bả vai ta, chẳng bao lâu, chỗ đó liền ẩm ướt. Ta ngẩng đầu lên, cắn răng, yên lặng rơi lệ. Ta nói, chàng dùng sai cách với ta rồi.

Hoa Thành Vân thẳng lưng buông ta ra, quay người đến phòng khách. Đi được mấy bước, chàng dừng lại, không quay đầu mà nói, xin nàng, đừng đi.

Đợi bóng chàng mất tăm, ta mới khóc nức nở thành tiếng. Là chàng kéo ta ra khỏi bóng tối, nay chàng lại tự tay đẩy ta vào... không, là tại ta, lúc trước bước ra khỏi bóng tối chẳng qua chỉ là uống rượu độc đồ khát.[1] Ta chợt nhớ tới lời nói của Vương lão ở núi Thanh Ngưu, biết thì đã sao, biết dễ làm khó!

Ba ngày liên tiếp ta không ra khỏi cửa, Thanh Loan biến mất như không khí, nhưng ta biết rõ, chắc giờ Thanh Loan đã trở thành vị tiểu thiếp thứ bao nhiêu đó của Trần vương gia rồi. Nhưng chung quy nàng vẫn phá hoại cuộc sống của ta!

Từ ngày ấy, ta và Hoa Thành Vân rất ít khi nói chuyện, thậm chí ta không hề quan tâm đến chàng. Hiển nhiên chàng rất để ý đến ta, sợ ta lén chạy trốn, có một lần, ta lấy một bộ quần áo mới trong tủ ra ướm lên người, bị chàng giật lấy ném đi. Nhìn ánh mắt lo lắng hốt hoảng của chàng, dường như có bàn tay đang siết chặt lục phủ ngũ tạng của ta, đau đến mức âm thầm muốn rơi lệ.

Chàng hỏi ta, vì sao lại dễ dàng từ bỏ chàng như vậy, dễ dàng từ bỏ cuộc sống hạnh phúc hiện tại.

Ta chỉ ngồi nhà nói, cuộc sống của chúng ta như những căn phòng lớn này, trụ cột của nó là giả dối, bất luận phòng lớn có xây dựng lộng lẫy đến đâu, cho dù có xây thành cung điện trong hoàng cung, khi sự giả dối bị phơi bày, nó cũng sụp xuống thành đồng đổ nát. Chàng xem chúng ta bây giờ đi, có phải đã thành đồng đổ nát rồi hay không. Nghĩ lại hồi chúng ta mới quen biết, chàng không thấy nực cười sao?

Ta vừa nói vừa phũ phình trong lòng, không phải, chúng ta khi đó sao có thể nực cười? Nhưng ta không giữ được miệng mình, lời nói chua ngoa cứ bật thốt ra, muốn kìm cũng không được!

Hoa Thành Vân cười thầm, nàng không thay đổi chút nào, lòng dạ vẫn lạnh lùng như vậy, ta từng nghĩ bằng giá trong lòng nàng một ngày nào đó sẽ bị ta làm tan chảy, nhưng lòng của nàng là đá cứng, nếu bị dồn ép, nàng sẽ giơ lên ném ta. Chẳng lẽ nàng không đau sao?

Đau! Sao lại không đau! Chỉ khi khiến cả chàng và ta cùng đau, ta mới không ai oán. Chỉ khi khiến cả chàng và ta cùng đau, ta mới có thể cảm thấy chân thực!

Rốt cuộc ta cảm thấy, hai người ở bên nhau chính là tổn thương lẫn nhau, ngay cả khi ta ngàn vạn lần không muốn thương tổn chàng, ta vẫn không khống chế được bản thân! Bây giờ ta đang trong trạng thái điên cuồng... Ta không biết nếu cứ tiếp tục như vậy, liệu mình có thể càng thêm đa nghi mà trở nên điên khùng hay không, ta nghĩ ta cần phải bình tĩnh.

Ta đi dạo trên đường như bình thường, sau đó ra khỏi cửa thành, gió bắc thổi qua người, ta vội vàng đến thôn trang gần nhất. Tới đó, gió đã yếu hơn nhiều, tuyết rơi tán mát trên không, ta thuê một chiếc xe ngựa, không còn tâm trạng bình thản vui vẻ ngắm tuyết giống năm ngoái, lên xe rồi ta không chịu được nữa gục người xuống.

Ta không cầm theo gì cả, quần áo, bọc đồ, lộ phí, không có gì hết, trên người chỉ mang mấy lượng bạc vụn đủ tiền thuê xe đến huyện An Định gần đây. Tiền riêng của ta lấy từ Tôn gia vẫn còn khá nhiều trong tiền trang, chỉ dành đến nơi khác rồi lấy.

Mặc dù đã rời khỏi thành Định Châu, ta vẫn nhớ đến dáng vẻ lạnh lùng u oán mà tui thân của chàng khi chặn trước xe ngựa ngày đó. Cảnh vật bên ngoài dần trắng xóa, người trên đường rất ít, có vẻ cực kỳ tịch liêu, mọi âm thanh đều được phóng đại, kể cả tiếng hô hấp của bản thân. Ta cuộn mình ngồi trong xe, miệng không ngừng hà hơi lên tay, yên lặng nghe tiếng hít thở và tim đập của mình, thậm chí có thể nghe được cả tiếng máu chảy trong mạch máu.

Lắc lư trông chừng đến huyện An Định, trời đã tối mịt, lúc ta chạy đến tiền trang thì nó đã đóng cửa. Ta vừa đói vừa khát đứng tại chỗ chà xát chân tay, trời lạnh như vậy, nếu hôm nay không thể tìm thấy chỗ ở, ăn ngủ bên ngoài chắc chắn sẽ bị chết cóng. Nhìn ánh nến ấm áp trong khách sạn, ngửi mùi bánh bao bay đến từ góc đường, ta không ngừng nuốt nước miếng, bụng càng cồn cào khó chịu.

Tuyết vẫn bay lả tả, ta rút cổ, cố gắng muốn giữ ắt mình ấm áp một chút, bỗng nhiên, ta lấy cái mũ lông cáo trên đầu xuống, một cơn gió lạnh thổi đến lùa qua cổ áo, buốt đến mức da đầu run lên, lông tơ dựng đứng, ta nhấc chân chạy đến hiệu cầm đồ.

Nắm chặt hai đồng bạc trong tay, ta nhíu mày, nói hết lời với ông chủ khách sạn mới xin được ở nhờ một căn phòng chứa củi, ngần ấy bạc còn chưa đủ thuê giường chung, ta nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, ông chủ

hiệu cầm đồ này đúng là xấu bụng! Dùng mấy đồng tiền cuối cùng mua hai cái bánh bao, ta co quắp run lập cập trong một góc phòng củi, ăn ngấu nghiến. Ăn được một nửa, ta hơi thất thần, mỗi buổi tối, Hoa Thành Vân luôn cười nhẹ đưa đồ ăn đã nấu ngon lành đến trước mặt ta... Ta nhéo đùi nói với chính mình, người thật không có tiền đồ.

Không thể thấp nển, ông chủ đã căn dặn, phòng củi không giống nơi khác, không được châm lửa. Cũng may trong phòng còn có rất nhiều rơm rạ, ta trải một tầng dày lên mặt đất, nằm xuống cởi áo choàng lên đắp, lại lấp thêm một tầng rơm rạ lên người, cuộn mình giữa chúng, cơ thể vẫn lạnh buốt, dường như ngày càng lạnh. Ta cố trấn tĩnh, lằm bằm, thả lỏng, không lạnh, không lạnh. Từ lúc thả lỏng người, thân thể bắt đầu ấm dần lên.

51. Chương 51: Tri Huyện Huyện An Định

an ngày mệt mỏi nên chẳng bao lâu sau ta đã ngủ, nửa đêm bỗng bị âm thanh xì xì xèo xèo đánh thức. Theo sau tiếng xì xèo còn cả tiếng chín chít, ta không biết phải làm sao, cơ thể không nỡ rời xa ‘ổ chăn’ vừa mới ấm áp, vì thế ta nghiêng răng nhắm mắt lại, con chuột chạy ngang qua ngay sát đỉnh đầu, cảm giác lông lá khiến ta cơ hồ muốn thét chói tai. Ta nhắm tịt mắt lại, mím môi siết nắm đấm.

Cứ mơ màng như vậy lại ngủ tiếp, sáng sớm tỉnh dậy không sáng khoải tỉnh táo như bình thường, đầu nặng trĩu, khó chịu, ta thậm chí kêu không ổn, không thể bị cảm lạnh được.

Thu xếp một chút rồi loạng choạng ra phố, tuyết hôm qua đã ngừng rơi, trên đường không còn chút dấu vết. Ta dựa tường, tòa nhà bên cạnh chính là tiền trang, chờ mãi, vất vả đợi đến khi tiền trang mở cửa, ta đầu nặng chân nhũn nhẽo bước vào, lấy khoảng mười lượng bạc. Cầm đồng bạc nặng trĩu trên tay, đầu ta không đau, sức sống dâng trào, phong hàn một nhọc gì gì đó, tất cả dẹp sang một bên đi. Hôm qua nhìn thấy cánh cửa khép chặt của tiền trang ta còn nghĩ mình sắp chết, bây giờ ngấm lại thật đúng là buồn cười, sinh mệnh là thứ quý giá nhường nào, sao có thể nói chết là chết.

“Phó cô nương.” Trên đường lớn người đến người đi, đột nhiên nghe thấy có người gọi, ta bắt giác định đáp lời, sau đó lại lắc đầu cười, sao có thể chứ, ở huyện An Định làm gì có người biết ta?

“Phó cô nương.” Ta nhú mào quay đầu, rốt cuộc xác định tiếng nói này đang gọi ta. Vừa nhìn thấy người gọi đã giật nảy, không ngờ là Triệu Tấn đã hơn một năm không gặp.

Triệu Tấn hình như cao hơn một chút, ngũ quan thông thường toát ra sự chín chắn, hẳn có vẻ rất vui mừng: “Phó cô nương, quả nhiên là cô nương, đã lâu không gặp.”

Ta cười lễ độ, gật đầu nói: “Đã lâu không gặp.”

“Sao Phó cô nương lại ở đây?”

“Lúc trước ta ở Định Châu, tối qua mới đến đây.” Ta hỏi lại: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Năm trước ta đỗ thi Hương, đến huyện An Định làm tri huyện cứu phẩm. Hồi ấy Hoa đại ca bảo hai người muốn đến định cư bên bờ sông, ta đi tìm cô nương nhiều lần nhưng chẳng thấy, không ngờ hai người lại chuyển lên phía Bắc. Hôm nay gặp lại...” Hiển nhiên Triệu Tấn hơi kích động.

Trước đây ta biết được tấm lòng của Triệu Tấn, nhưng không biết chuyện Hoa Thành Vân lừa Triệu Tấn, nghĩ lại đúng là vừa bực mình vừa buồn cười. Ta sợ Triệu Tấn lại nói thêm cái gì, nhớ đến ánh mắt kiên định ngày ấy của hắn, lưng ta bắt đầu đổ mồ hôi, hướng chi bây giờ ta đã lấy chồng, dù sao cũng nên nhanh chóng cắt đứt cảm tình này: “Ngươi đã quen cuộc sống ở đây chưa?”

Lời nói của Triệu Tấn bị ta ngắt, hắn sững sốt, sau đó cười thẹn: “Khá tốt, có điều mùa đông hơi lạnh.”

Ta gật gù: “Đúng thế, hện không thể quán chán ra khỏi nhà.”

Đi được một đoạn, bỗng nhiên ta dừng lại hỏi: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đến nhà của ta, bà nội thường xuyên nhắc đến cô nương, nếu nhìn thấy cô nương, chắc chắn bà sẽ rất vui mừng.” Vì phần khởi, gương mặt Triệu Tấn hơi ửng hồng.

Lòng ta hồi hộp, gặp Triệu bà bà sao... Hình ảnh trước đây bà nhét cái chổi vào tay ta, trạng thái túng quẫn khi cho gà ăn... chợt hiện lên trước mắt, ta cười đồng ý, trong đầu lại khóc lóc phản đối: Không đi, không muốn đi đâu...

Một căn nhà cũ kỹ, một cái sân, Triệu bà bà đang quét sân. Ta ra hiệu để Triệu Tấn không lên tiếng, đi đến trước mặt bà bà nói: “Triệu bà bà, cháu đến chơi này.”

Triệu bà bà cố gắng đứng thẳng lưng, so với năm trước bà già đi khá nhiều, có lẽ vì không thích ứng được với sự rét buốt của phương Bắc, mặc áo bông rất dày nhưng vẫn hơi run rẩy. Bà lập tức nhận ra ta: “Khuê nữ, là cháu à, đã lâu lắm rồi không thấy mặt.” Nói xong liền liếc mắt nhìn Triệu Tấn: “Tên tiểu tử nhà ta luôn miệng nhắc đến cháu.”

Nụ cười của ta cứng lại, lần này Triệu bà bà không nhét chổi trong tay bà vào tay ta, ngược lại quăng cái chổi dắt ta vào phòng. Vừa ngồi xuống ghế, ta lập tức cất lời giải thích hiểu lầm: “Triệu bà bà, cháu đã thành thân rồi.”

Triệu bà bà và Triệu Tấn đều sửng sốt, đặc biệt là Triệu Tấn, sắc hồng hào trên mặt rút sạch, dường như còn phờ phạc hẳn. Rốt cuộc, hần mở miệng: “Vớ Hoa đại ca à?”

Ta cắn môi, gật đầu.

Triệu Tấn lại trở về như thường, cười nói: “Ta cũng nghĩ thế, Hoa đại ca rất tốt, đối xử với Phó cô nương cũng rất tốt.”

Triệu bà bà bên cạnh vỗ tay hân, hiền lành nói: “Cháu đừng để ý, tên tiểu tử nhà ta nói không đầu không đuôi gì cả. Thành thân là được rồi, cô nương tốt như cháu hẳn là nên lấy chồng, chỉ tiếc tiểu tử nhà ta không có phúc đó thôi.”

Ta nghe xong mà đầu mũi cũng rịn mồ hôi, không biết là xấu hổ hay mắc cỡ.

Triệu bà bà hỏi tiếp: “Cháu cũng ở đây à? Ta đến tuổi này rồi, không hay ra ngoài tản bộ, chưa gặp cháu lần nào.”

Ta lắc đầu: “Cháu mới đến hôm qua, trước đây ở thành Định Châu.”

“Định Châu?” Triệu bà bà lặp lại, ánh mắt chuyển sang nhìn Triệu Tấn hỏi: “Có phải không xa nơi này lắm không?” Triệu Tấn gật đầu. Bà lại quay về nhìn ta: “Về sau cháu phải thường xuyên đến đây nói chuyện với bà già này đây, ta già rồi, vô dụng lắm, không thể đi xa, cháu thường xuyên đến đây chơi, nhé?”

Ta không biết nên lắc đầu hay gật đầu, Triệu bà bà đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi ta: “Cháu đi một mình à? Tướng công của cháu đâu? Không đi với cháu sao?”

Ta càng không biết nói thế nào, chỉ có thể lắc đầu.

Triệu bà bà sa sầm mặt: “Hắn đối xử với cháu không tốt? Bắt nạt cháu? Đuổi cháu ra ngoài?” Triệu Tấn nghe vậy, sắc mặt cũng rất khó coi.

Ta vội vàng đáp: “Không phải không phải, tướng công chàng... chàng đối xử với cháu tốt lắm...” Vậy vì sao ta còn đi một mình? Đầu ta chậm chậm cúi gằm xuống...

Triệu Tấn há miệng muốn hỏi lại bị Triệu bà bà kìm lại. Bà cười thấu hiểu: “Còn giải thích gì nữa? Nhất định là cháu bị tử thân rồi... Có phải cãi nhau với tướng công, sau đó chạy một mạch đến đây không?” Câu cuối cùng, Triệu bà bà nói rất khẽ.

Khi bà nói xong, ta nghĩ, quả đúng thế, cảm giác khó tả xiết, chỉ đành cụp mắt mím môi không nói tiếng nào.

Triệu bà bà khẽ thở dài, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Hiện tại các cháu vẫn còn trẻ, nhưng ngắm lại thì không giống ta hồi trước. Ta đã già thật rồi, không thể hiểu rõ được suy nghĩ trong lòng các

cháu. Năm đó, ta với ông của Triệu Tấn cũng từng chia tách. Chẳng qua, điều kiện hồi đó tệ hơn, bây giờ còn có thể nuôi gà, chứ lúc ta gả cho phu quân, cả nhà chỉ có bốn bức tường, nghèo xác nghèo xơ...”

Triệu bà nói xong, miệng còn mang theo nụ cười, ánh mắt bà trở nên xa xăm, giọng nói hoài niệm quá khứ có vẻ thê lương, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy được sự hạnh phúc, giống như... giống như Cổ bà bà, tự có quan điểm của mình về tình yêu, có sự kiên trì không mấy người biết...

“Trước khi thành thân, ta và phu quân chưa từng gặp nhau, chỉ biết ông ấy là một tên nghèo rớt ở thôn Tây. Lúc cưới ta về, ngay cả một mảnh lụa đỏ cũng không có, ta đành dùng khăn trùm đầu tân nương mà trước đây mẹ ta đã dùng khi được gả về, mặc bộ quần áo mới nhất để đón dâu. Hồi đó ta cũng rất tủi thân, dâu phải dễ mà được làm tân nương, thế mà cái gì cũng không có...”

Ta chợt nhớ đến ngày mình được gả cho Hoa Thành Vân, ngập mắt một màu đỏ rực, đám người náo nhiệt, ánh trăng rọi cửa sổ, mùi hương thoang thoang, nền long phượng lung linh...

“Phu quân là người chất phác, không biết nói ngọt dỗ ta vui vẻ, nhưng hiểu rằng khi cưới ta đã bị tủi thân, nên đối xử với ta tốt gấp bội.” Ánh mắt Triệu bà bà long lanh ánh lệ: “À! Lúc đó, ông ấy rất tốt với ta nhưng chẳng có nhiều điều kiện, chỉ là cái gì tốt cũng dành cho ta, có một bát cơm, ông ấy nhường hết cho ta, còn mình thì ngồi bên cạnh nhìn, xoa tay cười ngây ngô. Nấu một nồi cháo, ông ấy chỉ uống ít nước cháo lỏng phía trên, còn phần dưới để lại cho ta. Khi đó ta hỏi, chàng là nam nhân mà ăn ít như thế sao được? Cháu đoán xem ông ấy trả lời thế nào?”

Ta tò mò nhìn bà, nghe bà kể tiếp: “Ông ấy lại bảo chỉ cần nương tử ăn no, ta sẽ không đói.” Triệu bà bà cười, khóe mắt chớp chớp ngăn lệ rơi. Hoa Thành Vân luôn cười dịu dàng hỏi ta, nương tử thích ăn cái gì, vi phu lập tức đi nấu... Ta hít một hơi thật sâu, cổ họng nghẹn nghẹn.

“Ta cứ nghĩ cặp vợ chồng nào cũng như vậy, coi việc phu quân đối xử tốt với ta là đương nhiên. Sau đó, ta tình cờ về nhà mẹ ruột, thấy đại tỷ bị nhà chồng đánh cho thương tích đầy mình trốn về nhà, nhưng bắt đấm dĩ bị cha mẹ bắt quay lại. Khi ấy đại tỷ quỳ dưới đất đau khổ cầu xin cha mẹ, đại tỷ nói nếu quay về chắc chắn nàng sẽ bị đánh chết. Nhưng nàng vẫn bị đưa về. Từ đó ta mới biết, ông ấy đối xử với ta như vậy là rất hiếm thấy. Đại tỷ về nhà chưa được hai năm đã chết, bên kia đưa thư sang, nói là đại tỷ băng huyết mà chết, nhưng chúng ta ai cũng hiểu, nàng bị tra tấn chết...”

“Về sau ta có con, ông ấy đối xử với ta càng tốt. Ông ấy rất gầy, gầy đến mức hàng ngày ta lấy việc đếm xương ông ấy làm vui. Nhưng nay có con, tình trạng của chúng ta càng khốn khó, hai người lớn ăn đã không đủ no, huống chi còn đứa nhỏ? Đất đi thuê, lương thực thu hoạch được sau khi trả cho chủ đất thì chẳng còn lại là bao. Lúc đó, không ít người khuyên ông ấy ra ngoài lập nghiệp, không chừng có thể kiếm được tiền. Nhưng ông ấy luôn lắc đầu phản đối, ta biết, ông ấy không nỡ bỏ ta, không nỡ bỏ con. Ông ấy đi rồi, phận nữ như ta còn dè dặt thêm con nhỏ, phải đối mặt với cuộc sống như thế nào? Ta cũng không muốn ông ấy đi, khi đó ông ấy đã chiều ta phát hư rồi...”

Ta gật đầu, tướng công của Cổ bà bà không chịu nổi sự dụ dỗ từ thế giới bên ngoài, bỏ lại một mình bà chăm sóc con cái và cha mẹ chồng, chờ đợi cả đời... Ông nội của Triệu Tấn đúng là người chu đáo cẩn thận.

“Nhưng rồi đứa con lớn của chúng ta bị chết. Ta quả thực không thể chịu nổi, khóc cả ngày, ông ấy không biết phải an ủi ta thế nào, chỉ đành ngồi cạnh ta thở dài. Ta biết, tuy đứa bé bị sốt rồi chết, nhưng thực ra là bị đói chết...” Triệu bà bà nói đến đây liền lau nước mắt: “Ta quyết tâm, thế nhất định phải ra ngoài kiếm tiền để giúp ông ấy và con cái có được cuộc sống sung túc.”

“Phu quân khuyên ta mấy lần, ta không chịu theo, vừa nhắm mắt lại là nghe thấy tiếng khóc của đứa con khi bị ốm. Sau đó ta nói chuyện thẳng thắn với ông ấy, cầm theo bọc đồ, thực ra cũng chỉ có mấy bộ quần áo rách nát, đi đến một nhà giàu có trong huyện làm người hầu.”

“Ta bị phu quân chiều hư rồi, bình thường ông ấy đều nghe theo ta, nhường nhịn ta, nay đến nhà người khác làm việc quần quật, làm cả những việc nặng nhọc mà từ lúc sinh ra ta chưa từng làm. Đêm nào ta cũng khóc, nhớ ông ấy và các con. Nhưng ta ký giấy bán thân rồi, chưa đến dịp hoặc ông chủ chưa cho phép thì không được về nhà. Nếu bị bắt sẽ bị giải đến nha môn.” Triệu bà bà đã hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức, vẻ mặt thay đổi theo từng câu nói.

“Ta càng ngày càng nhớ đến sự tốt đẹp của phu quân, càng ngày càng nhớ. Rốt cuộc có một hôm nhận được thư từ nhà, nói ông ấy bị ốm, đứa nhỏ không ai chăm. Ta hoảng hốt, chạy đến hỏi ông chủ xem có thể về nhà vài ngày không. Khi ấy lại vừa lúc ông chủ đang bận, thiếu người, tất nhiên ông chủ không cho ta đi. Ta sốt ruột không chịu nổi, nửa đêm mạo hiểm chạy trốn.”

“Đáng tiếc chạy chưa xa đã bị người ta phát hiện, ông chủ phái người dẫn theo chó đến bắt ta, lôi ta về. Ông chủ mắng ta không biết điều, ta xin họ tha cho ta, cho nhà chúng ta một con đường sống, ông ta bảo được thôi, rồi sai người lột sạch quần áo ta, ông ta nói, nếu người có thể trần truồng chạy về, sẽ không ai cản người cả.”

“Nếu là những nữ tử khác chắc đã tự sát rồi, nhưng ta thì không, lòng ta chỉ canh cánh nghĩ về phu quân của mình, không ai ngờ ta trần trụi mà vẫn có thể chạy về! Ta cố tình làm thế đấy!” Giọng nói Triệu bà bà ngập tràn sự quật cường.

“Ta chưa chạy được mấy bước đã có người đuổi theo, ta tưởng đến bắt ta nên chạy nhanh hơn. Sau đó lại nghe thấy giọng một người làm thuê ở cùng phòng gọi ta mới dám dừng lại, nàng quần quanh người ta một tấm vải làm áo lót, bảo rằng vốn định lấy một bộ quần áo cho ta, nhưng ông chủ dò xét nên không thể lấy nữa, chỉ có thể lén lút cầm một tấm vải ra. Nàng nói muội chạy mau đi, trời tối cũng không ai nhìn thấy.”

“Ta chạy một mạch về nhà, vừa vào nhà đã thấy phu quân nằm trên giường, gầy không thành hình người, miệng còn gọi tên ta. Ta nhào đến ôm ông ấy, ông ấy thấy ta chỉ quần vải quanh thân, bàn chân đầm đìa máu, liền ôm ta khóc nức lên. Đó là lần đầu tiên ta thấy một nam nhân khóc. Chuyện đó, ừ, rất thảm thiết.”

“Ta nói là ta trốn về, ông ấy nghe xong rất căng thẳng, bảo rằng muốn giấu ta đi. Nhưng nhà rất nghèo, ngay cả chỗ giấu người cũng không có. Cũng may ông chủ vẫn còn tốt bụng, không phái người đến bắt ta, ta liền an tâm ở nhà. Phu quân cũng không phải bị ốm, ta hỏi thì ông ấy nói thật ra vì nhớ ta nên sinh bệnh. Ta mắng ông ấy, nhưng trong lòng tuyệt đối không giận dữ.”

“Chúng ta cứ thế sống cả đời, cho tới bây giờ, chưa bao giờ ông ấy nói nặng với ta một lời, thậm chí ngay cả câu từ chối cũng không. Khi ông ấy chết, ta rất muốn đi theo, nhưng ông ấy cầm tay ta bảo ta cần phải sống cho tốt, giúp ông ấy nhìn cháu chắt sinh ra. Ông ấy nói mình nợ ta cả đời, nói không thể cho ta cuộc sống sung sướng, còn bảo rằng không thể quên được hôn lễ đơn sơ tốt cùng của chúng ta, kiếp này ông ấy không thể trả, kiếp sau nhất định sẽ bù cho ta một hôn lễ vô cùng tương xứng.”

“Cả đời phu quân rất trung thực, chưa bao giờ lừa lọc gì ai, đến phút cuối cùng mới lừa ta một lần, muốn ta hứa cho ông ấy kiếp sau...”

Triệu bà bà kể xong câu chuyện của mình, hồi lâu mới hoàn hồn lại, bà nói, vợ chồng phải bên nhau cả đời. Hai phía đều hi vọng cho người kia thấy mặt tốt đẹp nhất của mình, nhưng chúng ta lại không thể thập toàn thập mỹ, có một ít khuyết điểm thì cần gì tính toán thiệt hơn, mở một mắt nhắm một mắt mới tốt. Hẳn là phu quân của cháu, cháu sẽ tiếp nhận trọn vẹn hẳn, cháu là nương tử của hẳn, hẳn sẽ tiếp nhận trọn vẹn cháu. Xung đột luôn là chuyện khó tránh khỏi, lúc đau khổ sao không nghĩ phải làm thế nào mới có thể hạnh phúc hơn? Phải nhớ quý trọng người trước mắt.

Ta ở nhà của Triệu bà bà, nội tâm dần dần bình tĩnh, ta tự mình đã từng trải qua hôn nhân nên hiểu được bản chất của hôn nhân, nhưng nhìn trải nghiệm gặp ghênh của Triệu bà bà rồi quay lại nhìn mình, quả thực chỉ biết thở dài rằng bản thân chưa sánh bằng. Thậm chí ta cũng không như A Lương, nàng lấy cái chết để bày tỏ sự kiên trì của mình, còn ta thì sao? Ta và Hoa Thành Vân từ hai người xa lạ dần dần đến bên nhau, bất luận có dùng mảnh lời nào, ít nhất chúng ta vẫn thật lòng. Cho dù ta khẳng khái chàng đã sai, chàng thật sự sai lầm, chẳng lẽ ta không thể cho chàng một cơ hội sao?

Hay là nói, liệu chàng có cần cơ hội này không...

52. Chương 52: Đêm Trừ Tịch Không Yên

Hiện tại đã quen với cuộc sống ở nhà Triệu Tấn, lúc đầu ta nghĩ mỗi khi mình đụng mặt Triệu Tấn sẽ cảm thấy hơi ngại ngùng, ai ngờ hoàn toàn không phải. Hắn vẫn thẹn thùng cười đỏ mặt, nhưng ta biết hắn đã thật sự bỏ cuộc, chúc phúc cho ta. Có bà nội là Triệu bà bà độ lượng thoải mái, cháu trai cũng chẳng kém là bao...

Không cần Triệu bà bà nhét chổi vào tay, ta tự giác quét tước, cho gà ăn. May mà bầy gà này không phải bầy trước đây, ít nhất không khiến ta đau đầu như thế. Lúc nhàn hạ, Triệu bà bà sẽ kéo ta hỏi han chuyện nhà, câu trước câu sau hỏi tình huống của Hoa Thành Vân. Trong quá trình chậm rãi tự thuật, ta biết mình đang tiến vào một cái ngõ cụt, Triệu bà bà cốc đầu ta nói, đúng là nha đầu chuyên để tâm vào mấy chuyện vụn vặt.

Thời gian nhớ đến Hoa Thành Vân ngày càng nhiều, hơn nữa chỉ nhớ về sự tốt đẹp của chàng. Ta không bài xích cảm giác này, nó khiến cho ta biết bản thân không muốn rời xa chàng chừng nào, lúc quét tước cũng nhớ, lúc cho gà ăn cũng nhớ. Ta nói với chính mình, chờ chàng đến tìm ta, ta sẽ theo chàng trở về. Còn lúc này, ta thật sự không có mặt mũi về Định Châu. Hơn nữa, nhất định Hoa Thành Vân đang cực kỳ tức giận, chàng hiểu ta rất rõ, nhưng ta thì không thể xác định liệu chàng còn muốn ta nữa hay không?

Những ngày trời đẹp gió nhẹ, ta kê một cái bàn một cái ghế trong sân, ngắm trời ngắm mây, sau đó tâm trạng sẽ vô cùng tĩnh lặng. Những ngày thời tiết không tốt, ta sẽ cùng Triệu bà bà run cầm cập ngồi sưởi bên cạnh chậu than, miệng oán trách cái chậu sưởi nhỏ quá, sưởi được tay thì chân bị lạnh. Hoa Thành Vân không đến, chân của ta sẽ đông cứng mất. Vừa đau vừa ngứa, giống hệt năm trước, Triệu bà bà bảo, bất kể là tay hay chân, chỉ cần bị buốt lạnh một lần, năm sau nếu không chăm cẩn thận sẽ bị buốt lạnh lần nữa. Quả nhiên.

Ta đếm từng ngày trôi qua, nghĩ rằng chắc cơn tức của Hoa Thành Vân đã tiêu hết rồi, nhưng chàng vẫn không tìm đến, chẳng lẽ không biết ta ở đây? Ta tự cốc đầu mình, tin tức của Bích Thủy lâu đã bị ta mua đứt, chàng biết tìm ta thế nào? Nhưng nghĩ lại thì không đúng, Tôn Thừa Nghiệp bảo nơi bán tin tức không chỉ có mỗi Bích Thủy lâu, chẳng qua những nơi khác tốn nhiều thời gian hơn, đã nhiều ngày như vậy, cho dù chậm nữa cũng phải có tin tức của ta chứ. Chẳng lẽ cả ngày ta chỉ loanh quanh trong nhà Triệu Tấn, không ra ngoài nên không có manh mối?

Nghĩ vậy, mấy ngày sau ta đều ra ngoài lượn một vòng, Triệu bà bà trêu chọc ta, nói rằng nếu ta nhớ tướng công thì mau mau trở về, cẩn thận chàng bị mấy nữ nhân lăng lợ quyến rũ. Ta thầm mắng, chàng dám! Thế nhưng trong lòng vẫn rất lo âu, đặc biệt là khi nghĩ đến các cô nương hay vây quanh chàng.

Chuyện này rõ ràng là lỗi của chàng, sao cuối cùng lại đến lượt ta cúi đầu xin lỗi?!

Nhưng ta vẫn không nhận được đến hỏi Triệu Tấn, hắn là tri huyện huyện An Định, hẳn phải có ít tin tức. Triệu Tấn lo lắng nhìn ta, lắc đầu, tất nhiên hắn cũng biết chuyện cãi nhau của chúng ta từ đầu đến cuối.

Ta chán nản, trong lòng không ngừng nghĩ đến tình huống xấu nhất, có phải chàng thật sự nổi giận rồi không? Hay là thật sự thất vọng? Hay là lúc đó ta lỡ nói câu nào khiến chàng đau lòng? Chàng thật sự không cần ta nữa? Ta biết ta đã sai rồi, ta biết ta đã sai rồi còn chưa đủ sao?

Ngày qua ngày, đã gần đến cuối năm, ngay cả Triệu bà bà luôn trêu chọc ta cũng bắt đầu lo lắng. Ta ôm một tia hy vọng cuối cùng, nhờ mấy người hàng xóm tiện đường đến thành Định Châu hỏi xem gần đây có chuyện gì xảy ra không, bọn họ rất thoải mái đồng ý.

Hai ngày chờ đợi là sự giằng co đối với ta, ta nói với chính mình, nếu biết Hoa Thành Vân, không thì Bách Thảo đường hay người có liên quan đến chàng xảy ra chuyện gì không hay, ta sẽ lập tức trở về. Ta biết, mình đang tìm một cái cớ để về Định Châu thôi.

Hàng xóm đã trở về, ông ấy bảo Định Châu không có chuyện lớn gì cả, dưới sự hỏi han chi tiết của ta, ông ấy nói hết mấy chuyện nhà ai cưới vợ, nhà ai cưới thiếp, nhà ai cãi lộn, thế nhưng không có chút tin tức nào của Hoa Thành Vân. Ta hỏi, chẳng lẽ Hoa đại phu, Bách Thảo đường không có chuyện gì sao? Người hàng xóm cẩn thận nhớ lại, lắc đầu nói, không có.

Ta cảm thấy sức lực toàn thân bị rút đi, thế là thế nào? Chàng không đi tìm ta, thậm chí không tiết lộ thông tin ra bên ngoài, càng không sai người đi tìm... Có lẽ chàng đang cố gắng lãng quên, lãng quên nữ nhân vô lý gây sự, ích kỷ vô tình như ta! Lòng của ta làm bằng đá, lúc giờ lên ném sẽ làm đau người khác, lúc thả xuống sẽ làm đau chính mình. Ta biết mình đáng đời, đây là trừng phạt, ta từng thế sẽ tuyệt đối không tổn thương chàng, khiến chàng đau lòng, giờ đây là lúc lời thề ứng nghiệm.

Ta rời nhà Triệu Tấn, lên xe ngựa đi về hướng Đông Nam. Triệu bà bà nói, sắp đến Tết rồi, hay là ở lại đón Tết đã, lỡ đầu sau tất niên tướng công đến đón cháu về thì sao? Triệu Tấn bình thường hay e thẹn nay lại nắm chặt đấm tay, ánh mắt bắn ra tia lửa, hần nói, để ta đi tìm Hoa đại ca! Ta cản không cho hần đi. Ta nói, chẳng lẽ ta còn chưa đủ xấu mặt ư?

Chẳng lẽ ta phải chờ đợi, đợi cho đến khi chàng quên ta rồi cưới người khác? Ta không thể đứng tại chỗ, đứng tại chỗ rồi sẽ héo mòn, già cỗi. Ta không phải Cổ bà bà, không thể đứng mãi một nơi chờ một người. Ta ở huyện An Định, gần chàng như vậy, chàng không đến, ta cũng không thể từ bỏ hy vọng mong manh, miễn là ta rời đi, ta sẽ nghĩ rằng chàng vẫn chưa tìm được ta, không vì lý do nào khác, chỉ là chưa tìm được mà thôi.

Xe ngựa đi rất chậm, ta nói với phu xe mình muốn thưởng thức phong cảnh ven đường, không cần đi quá nhanh, thật ra là để tạo một cơ hội cho người nào đó, một cơ hội có thể đuổi theo ta. Tuy luôn nghĩ đến trường hợp tệ nhất, nhưng ta vẫn tin rằng chàng sẽ tìm đến, chàng đã tốn bao công sức mới lừa được ta đến tay, sao có thể nói bỏ là bỏ? Chàng nói chàng hiểu ta, chẳng lẽ ta không hiểu chàng? Á, ngẫm lại cho kỹ, thật đúng là không hiểu...

Chàng biết ta thích ăn gì, ta lại không biết chàng thích ăn gì ghét ăn gì; chàng biết ta thích màu hồng sẫm của hoa hải đường, ta lại không biết rốt cuộc chàng thích màu trắng hay màu đỏ; chàng biết ta thích ngồi giữa sân sưởi nắng, ta lại không biết rốt cuộc chàng thích sưởi nắng giống ta hay chỉ vì muốn ở bên ta nên mới ngồi sưởi nắng...

Lòng ta nặng nề nhớ nhung, xe ngựa lại đi chậm hơn chút nữa, Hoa Thành Vân, tên gốc này, chàng mau mau đuổi theo đi, bất kể chàng lạnh mặt hay là không nấu cơm cho ta nữa ta cũng không để ý, chỉ cần chàng bảo vẫn quan tâm đến ta là ta sẽ theo chàng về ngay.

Phu xe nói, cô nương, chúng ta sắp đến thành Ung Châu rồi.

Ta gật đầu, trong lòng càng bất đắc dĩ. Không biết từ khi nào Bồng Lai cách ta ngày càng xa, mở tay phải nhìn đường chỉ tay, ta đột nhiên nở nụ cười. Ta nói, bé cưng à, phụ thân con còn chưa tìm đến, khi nào con mới sinh ra trên đời đây? Hoa Thành Vân, nếu chàng còn chưa đi tìm ta, về sau chàng tự chịu đó!

~*

~“Cô nương, mai là Tết Nguyên Đán, hôm nay không ở lại đây đón đêm trừ tịch à? Cho dù chúng ta đi không ngừng thì đến thành Ung Châu cũng đã là lúc trời sáng rồi.” Phu xe tốt bụng hỏi.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, cũng là trừ tịch. Ngày này nhà nào cũng đi viếng mộ mả, năm ngoái ta cũng trải qua trên xe ngựa, gả cho người ta rồi mà vẫn còn một mình trên xe ngựa đón năm mới, ta cười khổ, Hoa Thành Vân vẫn chưa tới tìm ta. “Vây phiền bác rồi, khiến bác bị liên lụy không thể đón trừ tịch trọn vẹn.” Ta khéo léo an ủi.

Phu xe cười xòa: “Những người coi xe là nhà như chúng ta cần gì biết trừ tịch với nguyên đán chứ, chẳng qua ta thấy cô nương đi một mình, lộ trình cũng không vội vàng, sao không ở lại chơi Tết cho vui chứ?”

Ta chỉ có thể cười ậm ờ, lấy một chiếc khăn che mặt dúi đó từ tay áo ra che đi khuôn mặt mang vẻ buồn khốc. Một mình đón trừ tịch hết sức cô quạnh, không giống như năm ngoái, năm nay ta đã trải qua sự ngọt ngào và vui vẻ khi hai người bên nhau, sao có thể chịu đựng sự cô độc và lạnh lẽo nữa? Loại người hay nghĩ bậy nghĩ bạ lại có tính cách khó chịu như ta rất không được lòng người, chàng không đuổi theo, hoặc không đuổi theo nữa cũng là đương nhiên...

Đường từ đây đến thành Ung Châu là đường cái, hai bên cỏ mọc um tùm, hiếm thấy xuất hiện làng mạc thôn ấp, rời khỏi khu có người ở, không khí rợn rã cũng theo đó bay đi, trên đường cái không có người, một chiếc xe ngựa lóc cọc chạy có phần cô liêu.

Ta xúc màn xe lên, vươn một bàn tay muốn đón lấy thứ gì đó từ không khí lạnh như băng, sau đó ngơ ngác nhìn lòng bàn tay trống rỗng, cảm thấy mất mát. Ta nói với phu xe, chuyển đi này thật phiền hà cho bác, ngày hôm nay ta sẽ thêm tiền công.

Phu xe hiển nhiên rất vui vẻ, hăng hái không cần phải nói, roi trong tay vút lên, cùng với một tiếng “Được!”, xe ngựa hiển nhiên đi nhanh hơn. Ta không nói gì nữa, lại vươn tay ra ngoài xe đón ngọn gió buốt lạnh, năm ngón tay xòe ra.

Phu xe lơ đãng nhìn ra phía sau, thấy động tác của ta thì cười ha ha, nói rằng cô nương nên rút tay về đi, nếu không tay sẽ bị cồng đẩy, tay mà bị buốt cồng thì trông sẽ không đẹp.

Ta hỏi ông ấy, tay bị buốt không phải chuyện thường tình sao, trời lạnh giặt quần áo, làm việc nặng, lâu dần tay sẽ bị khô nứt. Phu xe nói, vừa thấy đã biết cô nương xuất thân nhà giàu có, từ trước đến nay chưa bao giờ bị buốt cồng, chứ những cô nương nhà nghèo chắc chắn sẽ không vươn tay ra chịu lạnh đâu!

Ta trò chuyện câu có câu không với phu xe, giữa trưa dừng lại ăn bánh, cho ngựa nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.

Trời dần tối, cảnh vật bốn phía dần nhòa đi, chỉ còn thấy bóng dáng, cuối cùng tất cả chìm vào bóng tối lặng lẽ, không nhìn rõ nữa.

Xe ngựa lắc lư khiến ta buồn ngủ, đột nhiên ngựa hí lên, thân xe chấn động, xe ngựa dừng lại. Tim của ta đập thình thịch, dường như lại thấy một người như ngọc lạnh lùng đứng ở trước xe, bướng bỉnh nhìn ta.

Xuống xe mới phát hiện không phải như vậy, có sáu người đứng trước xe, đội hình xếp thành hình cái quạt, toàn thân mặc y phục dạ hành màu đen khó phát hiện trong bóng đêm, chỉ thấy trường đao trong tay một người lóe ánh sáng lạnh. Trong đêm trừ tịch không một ánh sao này, dường như bọn họ cũng hòa vào đêm tối, không thể nhìn rõ.

Ta tiến lên hai bước đến cạnh phu xe mới phát hiện, những người này đều che mặt, phu xe bực bội nhỏ giọng mắng nhiếc, thổ phỉ chỗ nào mà không biết phép tắc như vậy, đến Tết mà cũng xuống núi ăn cướp, đúng là xúi quẩy!

Ta vừa nghe là thổ phỉ liền nhú mày. Phu xe tất nhiên đã từng trải, quen thuộc với những chuyện thế này, tiến lên ôm quyền nói: “Các vị đại gia, ta là người nghèo đến từ huyện An Định, trên đường đến Ung Châu thăm người thân đón trừ tịch, đi vội vàng không mang theo nhiều tiền.” Nói xong rút ra hai lượng bạc, sau đó nói tiếp: “Hôm nay dịp Tết, các vị đại gia giờ cao đánh khê tha cho chúng ta một lần, hôm sau chúng ta đi từ Ung Châu về nhất định sẽ dâng thêm quà cho ác vị đại gia...”

Không ngờ một trong mấy tên thổ phỉ vung tay hất bạc trong tay phu xe, phu xe sững sốt, ta thầm nghĩ, chẳng lẽ chê ít? Ta tiến lên hai bước, cúi người thi lễ, đưa mười lượng bạc trên người cho phu xe, thấy phu xe cầm bạc đưa cho thổ phỉ, ta nói: “Tiểu nữ một mình xuất môn thật sự rất khó khăn, mong các vị hảo hán tha cho chúng ta một con đường sống, đây là toàn bộ gia sản của ta.” Mười lượng bạc quả thực không ít, đủ để người nghèo sống tạm tiện qua ba năm.

Không ngờ có đến sáu người mà không ai mở miệng nói chuyện, cánh tay phu xe cầm bạc trong gió đêm bắt đầu run rẩy, ta không rõ ngọn nguồn, bọn họ không nói cần tiền càng chứng minh cửa này khó mà qua được, bọn họ muốn làm gì? Rốt cuộc ta cũng cảm thấy bọn thổ phỉ hôm nay có phần không bình thường.

Không phải ta chưa từng gặp thổ phỉ, lúc ở Định Châu thông đồng với thổ phỉ bắt cóc Tôn Thừa Nghiệp là ví dụ, chẳng qua thân là nữ tử nên không gặp thủ lĩnh thổ phỉ, tất cả đã có người âm thầm giết dây, chỉ cần có tiền, không gì không thể.

Đột nhiên tên thổ phỉ cầm trường đao vung tay, hàn quang chợt lóe trong bóng đêm, nhìn kỹ lại, thanh đao kia rõ ràng chỉ vào ta! Chẳng lẽ muốn giết ta sao?

Tay của phu xe run lẩy bẩy, nhưng ông ấy vẫn cầm tiền đưa lại cho ta, nhỏ giọng nói, cô nương, đám người hôm nay không ổn, đợi lát nữa nếu có cơ hội, cô nương nên chạy mau đi.

Đợi có cơ hội? Da đầu ra run lên, hiển nhiên phu xe đã lường đến tình huống xấu nhất. Ta hít sâu một hơi hòng trấn định: “Nếu các vị hảo hán không cần tiền, vậy sao lại cản đường đi của ta? Ta trước không hỏi

sau không oán với các vị, các vị có thể giải thích rõ ràng cho tiểu nữ được không? Nếu có yêu cầu gì xin cứ nói, tiểu nữ nhất định sẽ làm hết sức có thể để giúp các vị.”

Sáu người chậm chậm bước lại gần, ta đổ mồ hôi lạnh, tay siết thật chặt. Một trong sáu người nói: “Trước không thù sau không oán? Chuyện đã rồi còn muốn lấp liếm sao? Yêu cầu của chúng ta chính là lấy mạng người!”

Ta cười khổ: “Ta quả thực không biết các vị, chẳng lẽ các vị hảo hán nhận lầm người?”

Một giọng nói khàn khàn cất lên: “Có phải người tên là Phó Tình Nhã không?”

Ta giật mình, nghĩ rằng quả thực đám người này tìm ta, như thế cho dù ta nói dối cũng khó có thể trốn được, bèn đơn giản thừa nhận, trong lòng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Đúng là tiểu nữ.”

“Ha!” Người cầm trường đao nói: “Quả nhiên không tìm lầm người! Giết ả!”

Tiếng nói tưởng như là ra lệnh này lại không khiến ai nhúc nhích, giọng nói khàn khàn lại vang lên: “Giết chẳng phải là lợi cho ả sao? Đêm nay còn dài... sao không tra tấn ả, để ả trải qua đêm trừ tịch cuối cùng khó quên?”

Một giọng nói đệm thêm: “Đúng là nên như thế, giết ả chẳng thú vị!”

Ta suy nghĩ tứ tung, âm thầm cân nhắc, tình thế trước mắt rõ là không có cửa trốn, rốt cuộc ta đã đắc tội với ai, nay tàn nhẫn trả thù ta như vậy?!

53. Chương 53: Hy Vọng Cuối Cùng

Ta nhắm mắt rồi lại mở ra, trầm giọng nói: “Theo như lời các vị, hôm nay ta không thể thoát được sao?” Giọng nói còn mang vẻ châm biếm, khiến cho chính ta cũng cảm thấy khó tin.

Một kẻ trong đó khinh thường: “Người có thể thử mà, chạy được thì cứ chạy! Cũng coi như cho chúng ta thêm ít lạc thú nhỉ?”

Phu xe đứng nghệt tại chỗ không nén được run rẩy. Áo của ta bị mồ hôi vã ra ướt đầm, dính sát vào lưng cực kỳ khó chịu, ta nghiêng rằng: “Nếu các vị đến tìm ta, có thể đừng ảnh hưởng tới người khác, tha cho vị phu xe này một đường sống được không?”

Một giọng khác cất lên: “Lão tử không khoái nhìn bộ dạng giả vờ giả vịt của ả, sắp chết rồi còn quan tâm đến người khác làm gì, chẳng bằng mau quỳ xuống liếm giày bọn ta, hầu hạ bọn ta thoải mái, biết đâu bọn ta còn cho người sống lâu thêm thời gian một nén nhang...” Nói xong lại cười mấy tiếng dâm dăng.

Người duy nhất trong cả sáu vẫn chưa nói gì tiến lên vài bước, ta đẩy mạnh phu xe, ông ấy không đề phòng, bị ta đẩy ra sau vài bước rồi ngã bệt xuống đất. Đúng lúc này, đầu ta đau nhói, khăn che mặt bị lột ra, một cái tát đánh đến khiến cho đầu ta ong ong, để lại sự đau đớn như thể ngũ quan bị bóp méo.

Người kia cao hơn ta khoảng mười phân, bàn tay túm tóc vẫn chưa buông ra, ta đau đớn không chịu được, bất giác cong người theo lực kéo của người đó, nghe tiếng nói cất lên: “Quả nhiên mang bộ mặt ti tiện dụ dỗ người khác, loại rẻ mạt này nên bán vào nhà thổ, hầu hạ nam nhân chắc chắn sẽ...” Tiếng nói vừa liên thoảng vừa sắc bén, hóa ra là nữ nhân!

Một giọng khác lại bồi tiếp: “Hừ, chi bằng để ả hầu hạ lão tử trước, nhìn làn da mịn màng này, chắc chắn... chẳng trách...”

Mặc dù chung quanh rất tối, nhưng ta có thể cảm thấy rõ ràng lửa giận và thù ghét phát ra từ nữ nhân này, nàng ta nghiêng đầu nhìn sang phía người kia, ánh mắt sắc nhọn lạnh buốt. Đường như người kia cảm thấy không ổn, ngậm miệng nín thính.

Nữ nhân lại tăng sức kéo, giật tóc ta lần nữa, ta nhin đau không rên một tiếng. Giọng khàn vang lên: “Hử? Nữ nhân này cũng có chút khí phách đấy! Thú vị.”

Biết rõ lúc này mở miệng chính là tìm đường chết, tự chuốc lấy nỗi khổ, nhưng ta vẫn không kìm được cất lời, giọng nói đầy vẻ khinh bỉ: “Hóa ra người là nữ nhân hả, quả thực nhìn không ra...” Nói xong còn đưa mắt qua lại ngực nàng đánh giá.

Dường như nữ nhân kia không ngờ ta còn có thể phản kháng, vung tay tát ta một cái: “Người cho rằng ai cũng giống ả tiện nhân nhà ngươi sao!”

Cái tát này dường như mạnh hơn cái lúc nãy, đánh đến mức ta lật mặt, răng cắn phải đầu lưỡi, cảm giác đau đớn bao trùm, mùi máu tươi ngập tràn khoang miệng. Cũng may lúc đánh ta nàng phải dùng lực nên buông lỏng tóc, ta thuận theo lực tát ngã phịch xuống, bộ dạng yếu ớt, ngồi đúng hướng gió!

Chẳng lẽ ta dễ đối phó như vậy sao? Cho dù hôm nay khó thoát khỏi cái chết, ta cũng quyết không để cho bọn chúng sống tử tế! Ta nhân cơ hội rờ đến thắt lưng, cơ hồ muốn hóa đá, đáy lòng lạnh buốt, thuốc mà Vệ Phong Minh đưa cho không đem theo người, vẫn để trong bao quần áo trên xe ngựa. Sợ sẩy rồi!

Dường như cả sáu người không phát hiện hành vi của ta, bước chậm chậm tới gần như mèo vờn chuột, từng bước chân đều mang theo sự bồn cợt, ta quả thực nếm trải cảm giác sợ hãi! Bọn chúng sao có thể là thổ phỉ! Rõ ràng là có thù với ta, muốn báo thù! Nếu ta không biết bọn chúng, vậy chắc chắn họ hàng hoặc bạn bè của chúng có thù oán với ta!

Mỗi bước tới gần như bước chân của tử thần, ta không địch lại được sự sợ hãi và rối loạn trong nội tâm, nhưng dù thế nào cũng không muốn cúi đầu, chỉ bình tĩnh nhắm mắt, chờ đợi cái chết.

Giọng nói của nữ nhân lại vang lên, ta mở mắt, thấy nàng ta đang kéo tay một người, kích động nói: “Đại ca, nữ nhân như vậy mà huynh cũng muốn sao? Huynh không sợ ả giở trò à! Thấy sắc đẹp trước mắt là huynh quên cả lòng dạ rắn rết của ả rồi! Tiện nhân này độc địa như thế, tuyệt đối không thể giữ lại mạng sống!”

Người kia có vẻ không cam lòng: “Hừ, bản mặt đẹp như thế nhưng lại có độc, muối muối, có phải muối suy nghĩ nhiều hay không? Có nữ nhân nào được huynh chơi đùa mà không một lòng đâu?”

Nữ nhân nhỏ giọng nói gì đó với người kia, người kia chần chừ không tiến lên. Ta thầm cười lạnh, lòng dạ độc ác thì đã sao, nếu hôm nay ta gặp nạn lớn mà không chết, chắc chắn sau này sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần cho bọn vô sỉ này!

Nay trên người ta không có vật gì phòng thân, chợt nghe thấy phu xe hô to một tiếng: “Cô nương chạy mau!”. Ta còn chưa phản ứng lại đã thấy kinh phong áp đến, theo bản năng muốn tránh nhưng đã không kịp, trúng ngay một cước vào giữa bụng, lực phủ ngũ tạng như bị đánh nát. Ta quỳ rạp dưới đất nôn ọe một trận, miệng nồng mùi máu tươi. Vào lúc này, ta lại nhớ đến chuyện trước đây Hoa Thành Vân thay ta chịu hai quyền của Gấu Bự, chắc chắn đau hơn ta bây giờ nhiều lắm, nghĩ như vậy, ta nhin không được cười ha ha.

Ta vừa cười vừa ho khan, cơ hồ muốn cười cho hết lực phủ ngũ tạng, âm thanh đến ta nghe còn thấy sồn tót gáy, thê lương ai oán, chỉ có tự ta biết, ta đang cười chính mình... Ta còn có thể trở về bên cạnh chàng sao?

Thấy ta cười lớn, bọn chúng đều sửng sốt. Nữ nhân kia là người đầu tiên phản ứng lại, không buông tha ta: “Mặc kệ ả giả thân giả quý!”

Ta tỉnh táo trong đau đớn, vô cùng không cam lòng và ai oán. Ta cười trời cười đất cười chính mình, ta là người đã chết một lần, đâu còn sợ chết nữa? Ta chỉ lưu luyến, rất lưu luyến...

Ánh sáng lạnh lóe qua trước mắt, theo bản năng, ta nhấc tay che, cánh tay lập tức đau nhức, hóa ra là người cầm trường đao, tuy hấn bịt mặt, nhưng ta vẫn thấy được vẻ tàn nhẫn khát máu lóe ra trong mắt hắn.

Tay trái vội ôm lấy tay phải, ầm đính ụt sùng một khoảng, xem ra bị thương không nhẹ. Ta chớp mắt mấy cái, cảm thấy tầm mắt hơi mờ đi, vào đúng lúc gần người này, vai trái lại bị đá một cước rất đau, ta ngã

ngửa ra phía sau, đầu đập mạnh vào thứ gì đó cứng như tảng đá...

“Cô nương chạy mau đi!” Giọng phu xe còn xen tiếng nghen ngào. Cơn đau khiến ý thức của ta mơ hồ, tầm mắt cũng nhòe nhoẹt dần, ta hít một hơi lạnh, muốn đầu óc tỉnh táo hơn một chút. Ta phải nhớ kỹ, nhớ kỹ những kẻ này, nhớ kỹ bọn chúng đã đối xử với ta như thế nào cho đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh! Phải giống như câu nói: Thành quỷ cũng không buông tha cho bọn chúng!

“Ái chà, vẫn còn có người xem trò vui ở đây!” Giọng khàn khàn nói.

“Ta còn tưởng hắn đã chạy đi từ lâu rồi chứ.” Giọng hèn hạ vô sỉ tiếp, “Vừa hay, chúng ta thiếu một nhân chứng, để cho hắn nhìn tiểu mỹ nhân này chết như thế nào đi...”

Ta ngửa mặt nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời đen kịt, lục phủ ngũ tạng bị thiêu đốt, ho khù khụ ra máu, cả người đau đớn như gãy xương đứt gân....

Chợt nghe thấy tiếng cò soàn soạt vang lên, hình như có người chạy nhanh về phía này. Hiển nhiên mấy kẻ kia cũng nghe thấy động tĩnh, nữ nhân quyết đoán ra lệnh: “Giết ả trước đã! Đỡ nấy sinh nhiều phiền hà!”

Ta nhắm mắt lại, ngỡ như có thể cảm giác được hàn khí trên thanh đao cắt qua cổ ta, thời khắc này, lòng ta không hề hoảng hốt, tim không đập, không có âm thanh gì hết, cho đến khi... ‘leng keng’ một tiếng, trường đao chéch đi, tính mạng của ta được bảo toàn.

Một bóng người đứng gần đó, giọng nói thân thuộc khiến hốc mắt ta cay cay: “Các người thật không biết xấu hổ, không dám đụng đến ta mà đụng đến nương tử của ta!”

Ta là người sắp chết nhìn thấy bình minh hy vọng, bất chấp nguy hiểm gần trong gang tấc, vận hết toàn lực cắn răng bò lên, nhìn về phía tướng công của ta, lòng ngập tràn bi thương: Vào lúc này, người ta không muốn nhìn thấy nhất là chàng; nhưng người ta hy vọng nhìn thấy nhất, cũng là chàng.

Công phu của chàng ta biết rất rõ, chàng cũng từng nói, khinh công cao siêu đủ để giữ mạng cho chàng, nhưng chàng không biết công phu thực dụng... Ta quyến luyến nhìn bóng người kia, nhìn chàng tiến đến ngày càng gần, đến trước mặt ta, cho tới khi ta nhìn rõ được mặt chàng.

Cặp mắt chàng sáng như sao đêm, chàng nói, nương tử, mặt kẻ nài có bằng lòng gặp ta hay không, ta cũng sẽ đứng ở đây, mặc cho nàng mắng nàng đánh, nhưng nàng tuyệt đối đừng tức giận, nàng nhìn xem, bọn người này lòng dạ hiểm ác, cũng may vì phu vẫn đi theo nàng, hà, sao vì phu có thể yên tâm để nàng một mình chứ...

Nếu không phải tình trạng hạn chế, chắc chắn ta sẽ lập tức nhảy vào lòng chàng, kéo vạt áo chàng nói ta không tức giận, ta tha thứ cho chàng, thật ra ta cũng có lỗi... Bỗng nhiên cổ cứng lại, một cánh tay bóp cổ ta, ta không tài nào thở được, đến mức lưỡi cũng thè ra một nửa, dạ dày không ngừng co thắt, muốn nôn mửa nhưng không thể, vì thể phổi càng bị đè nén. Ta liều chết níu lấy cánh tay đang muốn lấy mạng ta, muốn giãy dụa để tìm cơ hội thở, tiếc là chỉ phí công... Mí mắt ngày càng sụp, cánh tay cũng ngày một nặng, giây phút ta nhắm mắt lại, dường như nhìn thấy sát khí lộ ra trong mắt Hoa Thành Vân...

Ý thức chưa hoàn toàn mất đi, ta vẫn nghe được nhất cử nhất động xung quanh. Nữ nhân phía sau ta cười khinh miệt: “Ha, không ngờ ngay cả hái hoa tặc Hoa Thành Cẩm cũng có nương tử...” Câu tiếp theo chuyển sang lạnh lùng: “Vậy để hôm nay ta tiễn đôi gian phu dâm phụ các ngươi lên trời đi!”

Tay trái của nàng ta chuyển động, tay phải theo đó giảm bớt lực, tình trạng của ta lập tức đỡ hơn. Ta mở mắt, vẫn chưa hồi được chút hơi sức nào, Hoa Thành Vân dường như tiếp cận gần hơn lúc này, mà trong tay của nữ nhân kia có thêm một thanh trường kiếm. Nhìn thấy kiếm, dường như có thứ gì đó lóe qua đầu ta, ta chưa kịp suy nghĩ đã thấy thân hình Hoa Thành Vân lay động, nháy mắt đã đến bên cạnh, không đợi người xung quanh phản ứng lại, bạch quang trong tay chàng đã chớp lên, xước qua mặt của nữ nhân kia, ta không nhìn thấy rõ lắm, đại khái là một khối bạch ngọc.

Nữ nhân kia kinh hãi rút kiếm muốn đâm, nhưng lại có vẻ e sợ khối bạch ngọc trong tay Hoa Thành Vân, theo tiềm thức muốn lùi về phía sau, Hoa Thành Vân nhân cơ hội này dùng thủ pháp khép léo cướp ta ra khỏi tay nàng, lập tức trở về chỗ cũ.

Động tác như mây trôi nước chảy này thật ra chỉ trong chớp mắt, Hoa Thành Vân ôm chặt lấy ta, bất đắc dĩ không thể quan sát thương thế của ta, chỉ nhìn chăm chăm sáu kẻ đã tức đỏ mắt kia, miệng hỏi: “Nương tử, nàng sao rồi?”

Vừa có thể hô hấp, cổ họng rất rát, yết hầu cuộn cuộn mùi máu tươi, chỉ cần ho một tiếng nhất định sẽ phun ra máu, lúc này địch lớn ở trước mặt, sao có thể để chàng phân tâm vì ta? Vì thế ta cố nén lại, không nói lời nào, gật đầu.

Hoa Thành Vân thở khê ra, sáu kẻ kia thừa dịp này vây chúng ta vào giữa, giọng vô sỉ nói: “Hoa Thành Cẩm, tuy nương tử này của ngươi đẹp thật đấy, nhưng nếu ngươi chịu thả ả đi, ngày mai lão tử sẽ bù cho ngươi chín mươi nương tử khác, về ngoài tuyệt đối không thua kém ả!”

Hoa Thành Vân cười nhạt, đáp: “Ta không dám, nay ta đã cưới vợ, tất nhiên chỉ nghe lời vợ nói. Huống chi, ta rất sợ nàng cơ mà.”

Lời chưa nói xong, tiếng xé gió đã vang lên, Hoa Thành Vân ôm ta nghiêng người, sau đó hai tiếng ‘phập phập’ vang lên, có thứ gì đó bị cắm xuống đất, ngay sau đó mấy ánh hàn quang thoáng hiện, chẳng bao lâu, hai chúng ta đã bị vây bên trong trận kiếm.

Tim ta đập rất nhanh, không còn thái độ bình tĩnh chấp nhận cái chết nữa. Ta nhìn Hoa Thành Vân không chớp mắt, không bỏ qua bất cứ biểu tình gì trên gương mặt chàng. Đôi môi chàng dẫn theo nụ cười nhạt, thêm vẻ thoải mái và ngang ngạnh hơn so với lúc trong thành Định Châu, ôm theo ta, chàng tuyệt đối không bối rối, ngược lại còn có phần hứng thú bất cần. Ta túm chặt áo chàng, cố gắng không tạo thêm phiền toái, giảm bớt gánh nặng cho chàng.

Tình huống không quá lạc quan, chàng vẫn cười hỏi ta, nương tử, nàng sợ không?

Sợ, sao lại không sợ! Ta chết thì không sao, lỡ chàng gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? Mặc dù khinh công của chàng rất tốt, nhưng mang theo ta cũng không thể trốn thoát, cái tên xấu xa này, chàng đặc biệt muốn lòng ta sinh hổ thẹn, bắn khoăn, cuối cùng khiến ta đau lòng mà chết sao? Ta kìm nén cảm xúc tiêu cực mãnh liệt, nhẹ nhàng lắc đầu, học theo chàng, nở nụ cười ung dung trên môi.

Nhưng nụ cười này cũng chỉ trong chớp mắt, một tiếng ‘roạt’ của quần áo bị cắt vang lên trong đêm tối. Tiếng hét của ta nghẹn lại trong miệng, ta mím môi nhìn chàng, muốn từ vẻ mặt chàng nhìn xem rốt cuộc chàng có bị thương hay không. Mặt chàng không hề biến sắc, qua lại không ngừng giữa những khoảng hở của trận kiếm, khiến lòng ta thấp thỏm không yên.

Hoa Thành Vân không có vũ khí, chỉ dựa vào di chuyển để tránh né lưỡi kiếm. Mục tiêu chủ yếu của sáu người bọn chúng là ta, thấy Hoa Thành Vân không có vũ khí, thậm chí không trả đòn, biết chàng không phải sự uy hiếp nên chỉ chăm chăm nhìn ta tìm thời cơ xuống tay.

Nữ nhân kia đúng là giáo hoạt, chém ra một hư chiêu rồi chĩa trường kiếm vào lưng ta, lúc này dù muốn tránh cũng không kịp, Hoa Thành Vân xoay người ôm ta vào ngực, sau đó thân thể chấn động mạnh một cái, thời khắc này, ta thật sự muốn chết.

Dù chết, ta cũng không muốn chàng bị thương một chút nào. Ngoài dự liệu của ta, tên giọng khàn kia vốn thừa dịp nữ nhân đắc thủ đánh lén Hoa Thành Vân, lại không ngờ Hoa Thành Vân liều mình cứu ta, tay đâm chệch vào vai trái Hoa Thành Vân. Thanh kiếm sượt qua má ta đâm vào bả vai Hoa Thành Vân, dường như ta còn nghe thấy tiếng kiếm xuyên qua da, chất lỏng ấm áp bắn lên mặt, ta ngơ ngác nhìn gương mặt vẫn mỉm cười như cũ của chàng, nhìn chàng trước sau đối địch.

Mấy kẻ kia không lường rằng Hoa Thành Vân có chiêu này, đột nhiên chàng dồn khí, ôm ta bay lên phía trước mấy kẻ đó. Chàng nói, Tĩnh Nhã, nương tử, cuối cùng ta vẫn bảo vệ nàng, phải không? Tay chàng giơ lên, bột phấn tung bay, đây là vị trí có lợi, thuận chiều gió.

Chàng nói, nương tử, tuy ta không có công phu thực tế, nhưng dù sao ta cũng là đại phu, dù không lợi hại như sư tỷ... Bỗng chàng nhẹ buông ta ra, ho hai tiếng, ta nghe thấy nữ nhân kia hét lên thê thảm, mấy kẻ đó lảo lộn dưới mặt đất, bộ dáng rất khổ sở.

Chàng nói, nương tử, có thể nhanh chóng đưa ta đến thành Ung Châu được không? Ta kinh hãi tột cùng nhìn gương mặt cười yếu ớt của chàng, nghẹn ngào kêu thảm thiết.

54. Chương 54: In Ông Trời Cho Ta Một Cơ Hội

hông biết từ khi nào, mấy kẻ ngã xuống đất kia không động đậy nữa. Ta gồng mình đỡ Hoa Thành Vân đã xụi lơ, liều mạng tiến về phía xe ngựa. Phu xe thò đầu ra từ phía sau xe ngựa: “Cô nương, cần giúp đỡ không?”

Cảm ơn trời đất là ông ấy còn chưa đi, ta nhờ ông ấy giúp ta đưa Hoa Thành Vân lên xe. Tuy hơi thở của Hoa Thành Vân rất yếu ớt, nhưng chàng vẫn cố gắng nhìn ta mỉm cười. Ta muốn kiểm tra miệng vết thương của chàng, nhưng trời rất tối, chiếc đèn dầu duy nhất đã bị rơi vỡ nát. Ta chỉ có thể dựa vào trí nhớ, ánh chừng quần chặt mảnh vải vào chỗ chàng bị thương, bàn tay sờ chỗ nào cũng cảm thấy ẩm dính.

Ta gần như muốn gục ngã, nhưng cố dồn nén sự bất an trong lòng, cười nói với chàng, cũng may bị thương không nặng, chàng cố chịu đến thành Ung Châu là ổn thôi.

Chàng gật đầu.

Ta vội hỏi phu xe bao lâu nữa mới đến Ung Châu. Phu xe chỉ đáp, sắp rồi sắp rồi.

Ta hận không thể lấp cánh cho xe ngựa, hận không thể ngay lập tức đến thành Ung Châu. Chàng nói, nương tử, có phải nàng giận ta không?

Ta lắc đầu, không tức giận, ta đã hết giận từ lâu rồi, chàng giữ sức chút đi, tạm thời đừng nói gì, được không, được không?

Chàng cười, nhưng nụ cười rất mơ hồ, chàng nói, nàng xem nàng căng thẳng chưa kìa, ta không sao đâu, nàng không cho ta nói, vậy nàng nói đi, nói cho ta chuyện gì khiến nàng vui vẻ nhất được không?

Chuyện vui vẻ nhất, chuyện vui vẻ nhất... Ta mù mờ chậm chạp, trong đầu toàn nghĩ về chàng, ta cau mày mặt dày nói, chuyện khiến ta vui vẻ nhất chính là gặp được chàng...

Chàng ho khò khè, dưới ánh mắt lo lắng của ta, giọng nói của chàng lộ vẻ khó tin cùng sự kinh ngạc vui mừng, thật sao?

Thật đó, ta bắt đầu nói đông nói dài, mấy ngày cách xa nhau ta nhớ chàng như thế nào, lúc quét sân cũng nhớ, lúc cho gà ăn cũng nhớ...

Chàng cắt ngang bài kể lể của ta, hoài nghi hỏi, nương tử, nàng thật sự không giận ta ư?

Ta vội vàng gật đầu.

Vừa rồi nàng không thèm gọi tên ta. Trông chàng có vẻ tủi thân.

Thành Vân, tương công. Ta biết thời thế, xoa dịu cảm xúc của chàng.

Không phải, từ lúc ta ra khỏi thành Định Châu đã không có Hoa Thành Vân. Chàng giận dữ phản bác.

Ta bỗng nhiên hiểu ra mình đã đặt nhiều áp lực như thế nào lên chàng, ta ôm đầu của chàng vào lòng, ghé sát tai chàng, thấp giọng nói: “Thành Cẩm, đừng rời bỏ ta.”

“Ừ.” Chàng đồng ý.

Đầu ngón tay bỗng nhiên có một loại cảm giác mát mát, ta nhú mày, chàng nói, ta vẫn muốn nghe nàng gọi tên ta.

Thành Cẩm, Thành Cẩm, Hoa Thành Cẩm, ta cảnh cáo chàng không được bỏ lại ta, không được bỏ lại con của chúng ta, nếu không bất kể thế nào ta cũng không tha thứ cho chàng! Chàng nghe thấy không? Nghe được thì trả lời, trả lời ta! Chàng phải nói chuyện với ta, không được ngủ, không được nói mấy câu khiến người ta cảm thấy điềm xấu, chàng nghe thấy không?

Chàng cười khẽ, gắng sức quay đầu nhìn ta hỏi, chúng ta có con từ bao giờ thế, sao ta không biết?

Hốc mắt cay cay, mũi cũng sứt sứt, ta giơ tay phải lên trước mặt chàng, chàng thấy không? Ba đường chỉ tay này, một là chàng, một là ta, còn một đường là đứa con sau này của chúng ta.

Chàng nắm lấy tay ta, nhẹ nhàng vuốt ve, chàng nói, ta biết là nàng không chạy thoát được khỏi lòng bàn tay của ta mà, nàng nghĩ rằng nàng vờ như dạo phố rồi lén lút trốn đi ta không biết ư? Khụ, đúng là cô nương ngốc, ta đi ngay phía sau nàng, đáng tiếc nàng không hề quay đầu lại nhìn dù chỉ một lần. Giọng của chàng càng lúc càng mỏng manh.

Trong bóng đêm, ta ôm chàng, bất tri bất giác lệ đã rơi đầy mặt. Tiếng nói của chàng có phần bắn khoăn, ta không dám tiếp cận nàng quá gần, sợ nàng vẫn chưa tha thứ cho ta, ta biết tính tình của nàng, thành thân lâu như vậy rồi, ta không nên giấu nàng đến tận bây giờ... Nếu sớm biết rằng nàng nhớ ta đến thế, ta đã mang nàng về từ lâu... Nàng biết không, lúc thấy nàng đến ở nhà Triệu Tấn, ta hận không thể châm lửa thiêu huyện An Định của bọn họ đấy... Ha ha, nhất định nàng không thể tưởng tượng được...

Phải, ta không ngờ, không ngờ cái tên nếu không cọt nhả cười đùa thì lại nghiêm trang như chàng còn có thể có ý nghĩ điên cuồng như thế. Chàng nói, nhưng ra ngoài cũng tốt, ra ngoài rồi ta chính là Hoa Thành Cẩm tiếng xấu đồn xa, ta đây mặc kệ người khác nghĩ thế nào, ta định đợi đến khi hết kiên nhẫn rồi sẽ mặc kệ nàng còn tức giận hay không, cứ bắt nàng đi luôn...

Nương tử, ta sai rồi, ta không nên cách nàng xa như vậy, nếu không nàng sẽ không bị thương...

Ta trợn mắt nhìn chàng, chàng muốn ta áy náy sao? Có phải chàng muốn ta nói rất xin lỗi, thật ra tất cả là lỗi của ta, nếu ta không trốn khỏi nhà thì sẽ không có chuyện ngày hôm nay? Tốt lắm, chàng làm được rồi.

Hoa Thành Cẩm cười ha ha, cười vô cùng đắc chí thỏa mãn, nhưng âm thanh ngày càng nhỏ. Nước mắt của ta rơi càng nhiều, đời này ta không thể trốn được tên nhân tinh vô lại này rồi!

Bên trong xe ngựa ngập tràn mùi máu tươi khiến người ta buồn nôn, tiếng nói cũng ngày một trầm một nhỏ, cuối cùng không nghe thấy âm thanh nào nữa. Chàng cầm tay ta, hơi sức cũng chẳng còn là bao, chàng nói, nương tử đừng lo, ta không sao, chỉ là gấp gáp chạy đuổi một thời gian dài, mệt rồi, bây giờ ngủ một lát, khi nào đến thành Ung Châu ta sẽ tỉnh lại...

Ta ôm chàng, cảm thấy hơi thở của chàng mong manh, máu tươi ướt tay tàn nhẫn nói cho ta biết sinh mệnh yếu ớt biết nhường nào... Dường như có thứ gì đang nứt vỡ trong trái tim ta, “Aaaaaaa...” Giữa nơi hoang dã tĩnh lặng, ta tuyệt vọng hét lên, rốt cuộc không khống chế được cảm xúc của bản thân, ta co quắp trong xe ngựa lớn tiếng gào khóc đau đớn.

Xe ngựa xóc nảy mạnh hơn, phu xe đi nhanh hết mức có thể. Cuối cùng trước lúc bình minh chúng ta đã đến thành Ung Châu.

Đêm trừ tịch, nhà nhà đón giao thừa. Từ xa đã thấy đèn đuốc sáng trưng trên tường thành. Nhưng cửa thành đã đóng, chúng ta phải làm thế nào?

Ta nhảy từ trên xe ngựa xuống, dùng hết sức đập cửa thành như kẻ điên: “Mở cửa, mở cửa đi... Ta xin các người, mở cửa... Cứ chàng, cứu tướng công của ta... Xin các người mở cửa, mở cửa... Mở cửa ra...”

Trên lầu của cổng thành có người quát lớn: “Nữ nhân lắm mồm từ đâu đến đây? Chưa đến giờ mở cửa thành, một canh giờ nữa hãy quay lại.”

Ta lập tức quỳ xuống, hướng về phía lầu trên, không ngừng dập đầu: “Quân gia, xin ngài thương xót, cứu tướng công nhà ta, chúng ta đi đường gặp nạn, tính mạng của chàng đang nguy hiểm, xin quân gia ngoại lệ một lần, mở cửa thành cho chúng ta đi vào tìm đại phu...” Ta dập đầu bình bịch, cầu xin, nói năng không đầu không đuôi...

Phu xe chạy đến bên cạnh ta, ông ấy nhanh chóng giải thích chuyện vừa xảy ra cho người kia. Ta cầu xin thần phạt, tuyệt đối đừng mang chàng đi, chàng là hy vọng cuối cùng của ta, là chàng đưa ta ra khỏi bóng tối, giúp ta một lần nữa đứng lên, nếu không có chàng, ta làm sao trải qua được cuộc đời hiu quạnh này...

Đèn đuốc trên cổng thành bỗng nhiên sáng rực hẳn lên, mấy cây đuốc chung quanh cửa thành cũng được thắp, ta mừng rỡ ngẩng đầu, tựa như niềm hy vọng trong đời cũng đã được thắp sáng.

Dưới ánh đuốc, ta xuất hiện nhếch nhác không chịu nổi, khắp người đầy máu, kiên quyết quỳ tại chỗ, cầu xin hy vọng sống còn.

Bộ dạng thê thảm của ta khiến vị quân gia kia giật mình, gã nhướn mày mở miệng mắng nhiếc: “Tên lưu manh khốn nạn nào lại không tha cả nữ nhân thế này!” Sau đó gã nói vài câu với người khác, không bao lâu, cửa thành chậm chậm mở ra.

Ta hô lên một tiếng, nhanh chóng trở về xe ngựa ôm Hoa Thành Cẩm nói: “Thành Cẩm Thành Cẩm, chàng cố gắng gượng, chúng ta đến thành Ung Châu rồi, chàng được cứu rồi! Chàng đã đồng ý với ta, nhất định phải gắng gượng!” Ta vẫn còn trong tình trạng điên cuồng, ngay cả câu cảm tạ cũng chưa nói với vị quân gia đã phá lệ gia ơn kia.

Cũng may người ta không để ý, vung tay lên nói với phu xe: “Đi vào mau lên, đêm trừ tịch, lão tử cũng không muốn dính xui xẻo.”

Phu xe vội vàng lên xe, muôn phần cảm kích chạy vào thành Ung Châu. Ông ấy vừa đánh xe vừa an ủi ta: “Cô nương đừng nóng vội, tướng công nhà cô nhất định có thể cứu chữa được. Cô phải kiên cường mới có thể chăm sóc cho tướng công của cô chứ...”

Bây giờ trong lòng ta chỉ toàn nghĩ về Hoa Thành Cẩm, nghe thấy lời khuyên bảo của phu xe nhưng lại không thể đáp, vừa khóc vừa cười khó có thể kiềm chế. Xe dừng trước cửa một cửa hiệu chữa bệnh, ta nhờ phu xe đỡ Hoa Thành Cẩm đang hôn mê xuống, còn mình chạy tới gõ cửa.

“Thịch thịch thịch, thịch thịch thịch...” Ta lo lắng đập cửa, hận không thể dỡ bỏ ván cửa cản trở này đi. “Đến đây đến đây...” Bên trong có tiếng trả lời, giọng nói có vẻ không kiên nhẫn.

Cửa mở hé, ánh sáng lọt ra ngoài: “Ai đó? Có chuyện gì?” Ta giữ chặt lấy mép cửa, tiếng nói run run, chỉ sợ hấn không cứu Hoa Thành Cẩm: “Đại phu đại phu, tướng công của ta gặp kẻ xấu giữa đường, bây giờ thương nặng bị hôn mê, xin ngài cứu lấy chàng...” Nhìn thấy ánh mắt khó chịu của người kia, hai đầu gối ta mềm nhũn, ngã như sắp quỵ sụp xuống.

“Đi đi, đi đi, thật là xui xẻo, cả người đầy mùi máu mùi bệnh, tìm nhà khác đi! Hôm nay chúng ta không khám bệnh!” Nói xong định đóng cửa lại.

“Không không không!” Ta cuống quýt quỳ xuống, liệu mình giữ ván cửa không để người kia khép lại: “Xin ngài giúp đỡ, cứu chàng đi mà, chỉ cần có thể cứu được chàng, bao nhiêu tiền ta cũng có thể trả...”

Người kia nhìn ta đánh giá từ trên xuống dưới, vẻ không kiên nhẫn càng rõ rệt, hấn cao giọng: “Ta đã nói hôm nay không khám bệnh, tìm chỗ khác đi!”

Ta dùng hết sức bình sinh chống cửa, miệng la hét: “Xin ngài, xin ngài rủ lòng thương...”

Ván cửa sắp sập vào tay, vẻ tàn nhẫn chột lóe qua mắt người kia: “Người!”, nhưng vẫn muốn đóng cửa lại. Nỗi sợ hãi tưởng chừng nuốt chửng lấy ta, ta trở mắt nhìn ánh sáng hy vọng bên trong cửa vô tình khép lại trước mắt.

“Khoan đã.” Một giọng nói trầm ấm cất lên. “Để ta khám.”

Người kia nghe vậy liền buông cửa ra, cúi đầu đứng thẳng: “Sư phụ.”

Ta ngẩng đầu, một hán tử cao lớn đứng bên cửa, khe héch cằm: “Tướng công của người?”

Ta quay đầu, phu xe đang đỡ Hoa Thành Cẩm đứng ở phía sau. Ta gật đầu: “Phải, xin ngài cứu chàng.”

Bởi vì ngược sáng, ta không thấy rõ bộ dáng của hán tử này, chỉ nghe thấy y nói: “Tướng công của người chỉ bị thương ngoài da, không chết được, tên tiểu tử này có vẻ sống dai lắm... Nhưng còn người hấn là bị nội thương phải không? Nếu không chữa trị sẽ chết đó!”

Ta hít sâu một hơi, kiên định nói: “Xin cứu tướng công của ta trước, chàng mất máu quá nhiều.”

Hán tử ra hiệu cho người kia dìu Hoa Thành Cẩm vào nhà, ta thở phào một hơi, rốt cuộc thả được tảng đá trong lòng xuống, tay vịn vào khung cửa chậm chậm đứng lên, cũng theo sau đi vào.

Đêm trừ tịch, gian nhà rất sáng, vừa từ bóng tối đi vào căn phòng này, cặp mắt chưa kịp thích ứng nên đau nhức khó chịu. Đợi đến lúc thấy Hoa Thành Cẩm nằm trên giường, hán tử vừa rồi đang nhanh nhẹn băng bó vết thương cho chàng, ta mới chính thức nhẹ nhõm, ai ngờ vừa nhẹ nhõm liền choáng váng mặt mày, nhắc tay lại phát hiện vẫn còn chảy máu... Cả người lập tức rũ xuống, không biết gì nữa.

Lúc mở mắt ra, điều đầu tiên ta nghĩ đến là Hoa Thành Cẩm.

Nhìn cách bài trí của căn phòng, có vẻ là khách sạn, Hoa Thành Cẩm hẳn phải ở bên cạnh phòng ta. Ta men theo tường cố gắng đứng dậy, đi từng bước nhỏ sang căn phòng bên phải. Bởi vì không chắc chắn, ta thử gõ hai tiếng trước, sau đó mới đẩy ra... Hoa Thành Cẩm vẻ mặt hồng hào đang ngồi trên giường nói thao thao bất tuyệt với vị phu xe trung thực kia...

Ta vừa vui mừng vừa cảm thấy lửa giận ngùn ngụt... Chắc phu xe bị sắc mặt thay đổi liên tục của ta dọa sợ chết khiếp, chào ta một câu rồi ra ngoài. Ta đến giường ngồi xuống, nhìn bát thuốc bên cạnh, bình tĩnh nói: “Sao lại không uống?”

Chàng cười đến là vô tội: “Rất nóng.”

Ta đưa tay thử độ ấm của bát, không nóng chút nào.

Chàng vội vàng bổ sung: “Ta vừa định uống thì nàng tới.”

Nói vậy! Vừa rồi chàng còn đang ba hoa chích chòe, tươi cười hơn hở! Ta tỉnh rụi cầm bát thuốc đưa chàng, nhìn chàng uống một hơi cạn sạch, tiện tay lau khước miệng chàng.

Chàng rụt rè liếc mắt nhìn ta: “Nương tử đã bảo không tức giận.”

Ta hỏi: “Ta đang tức giận à?”

Chàng muốn cãi lại nhưng không có bằng chứng gì, chỉ có thể lúng túng nói: “Nương tử, lời nàng nói đều là sự thật sao?”

“Lời nào?”

“Nói là... nhớ ta, lúc cho gà ăn gì đó cũng nhớ...”

Ta không nhịn được nữa, khước miệng giương lên: “Không được nhắc lại.”

“À?” Chàng trợn mắt, sau đó không chịu nghe theo: “Nương tử...” Chàng túm tay áo ta, trông rất giống trẻ con đang làm nũng.

Đây là thời điểm dạy dỗ phu quân, ta ra vẻ khoan dung: “Chuyện lúc trước thôi không đề cập, còn bây giờ chàng phải thẳng thắn, chàng còn chuyện gì đối ta nữa hay không?”

“Chuyện này...” Hiển nhiên chàng không dự đoán được câu hỏi của ta, không khỏi ngẩn người, vẻ mặt rất lưỡng lự.

Chàng thật sự vẫn còn việc đối ta! Gân xanh của ta cũng phải nổi lên, còn có việc gì? Còn có việc hệ trọng gì muốn đối ta?

“Nương tử, ta nói thì nàng đừng nổi giận nhé...” Chàng xuống giọng mềm mỏng.

“...” Xem tình hình đã.

“Ông chủ của Bích Thủy lâu là ta!” Những lời này chàng nói vừa nhanh vừa lưu loát, bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi.

Ta không dự đoán được sẽ là điều này, cả người không ngừng run rẩy, nghiêng rằng nghiêng lợ: “Chàng có biết ta khinh bỉ ông chủ của Bích Thủy lâu thế nào không?”

Chàng rất trịnh trọng gật đầu.

“Chàng có biết Bích Thủy lâu lấy bao nhiêu tiền riêng của ta không? Còn khiến ta đắc chí một hồi, đùa giỡn ta như đứa nạc!”

Chàng dịch về phía sau một chút.

“Chàng có biết ta đã thề nếu thấy ông chủ giấu mặt của Bích Thủy lâu thì nhất định phải đánh hắn như tử không?”

Chàng lại dịch ra sau một chút, dựa vào tường.

“Chàng còn dám nói chàng là ông chủ thần bí kia sao?”

Chàng hoàn toàn co rúm trong góc tường.

“Á!”

“Ôi!”

“Hức!”

...

Thời điểm đánh chông, xin hãy lánh đi chỗ khác.

“Ai da!” Hình như lần này đụng vào chỗ bị thương thật.

Ta vội dừng tay, kiểm tra miệng vết thương của chàng. Sau lưng một kiếm, trên bả vai một kiếm, cánh tay trái lúc trước ôm ta cũng bị một vết sâu. Ta nhìn vết thương phía sau lưng chàng, cực kỳ nguy hiểm, xuống hai tấc nữa là đâm vào thận rồi... Vừa rồi cười đùa với ta, miếng vải trắng băng vai trái của chàng thấm ra ít máu đỏ.

55. Chương 55: Hoa Thành Cẩm Tái Xuất Giang Hồ

Ta vừa đau lòng vừa cảm phẫn, nhẹ nhàng sờ vào vết thương trên người chàng, lòng mảy cau lại: “Hôm qua... bọn chúng đã chết rồi à?”

Hoa Thành Cẩm cười ha ha: “Bọn chúng đâm ta mấy kiếm, dù thế nào cũng không thể để cho chúng được lợi chứ? Hôm qua suýt chút nữa ta chết dưới tay bọn chúng, mà quan trọng nhất là bọn chúng còn làm nường tử ta yêu nhất bị thương, đương nhiên đáng chết! Phải không, nường tử?”

Chàng đã hiểu rõ tính ta từ lâu, có thù trả gấp trăm lần, nhìn bộ dáng không để tâm, vẻ mặt hờ hững băng quơ của chàng, ta lại nghĩ đến chuyện chàng là ông chủ thần bí của Bích Thủy lâu, có lẽ cũng không phải người thiện lương gì, ta cũng chịu, biết nói sao đây, chắc là nỗi nào úp vung này thôi!

Chẳng lẽ chàng không biết gì nhưng cũng lấy mạng bọn chúng ư? Ta chợt nhớ đến thanh trường kiếm của nàng kia, dường như rất quen thuộc: “Chàng có tra ra được ai là người đứng phía sau không?”

Chàng nhún vai: “Nường tử, bọn họ đều đến tìm nàng đó!”

Ta nghĩ một lát, dè dặt ướm thử: “Chẳng lẽ là Thanh Loan?”

Chàng chưa đáp, kiên nhẫn chờ câu tiếp của ta.

“Ta thấy kiếm của nữ nhân kia trông rất quen mắt, giống kiếm của Thanh Loan. Nếu ta nhớ không nhầm, Thanh Loan dùng ngân kiếm... Còn nữa, ngoài Thanh Loan ra ta không nghĩ ra ai có thể xuống tay tàn nhẫn với ta như vậy... Ta hiềm khi làm chuyện tuyệt tình, trừ khi có người thật sự chọc vào ta, một là Thanh Loan, một là Tôn Thừa Nghiệp...”

“Cả đời này Tôn Thừa Nghiệp chắc cũng chẳng biết chuyện hắn bị bắt cóc là do ta xúi giục... Phó Tĩnh Nhã yếu đuối hoàn mỹ kia mãi mãi sống trong lòng hắn...” Nói đến đây, Hoa Thành Cẩm bỗng cầu ta một cái rõ đau, ta trừng mắt nhìn chàng, nam nhân này khi ghen tuông thật chẳng phong độ chút nào.

Chàng nhanh chóng đổi chủ đề: “Nường tử phân tích rất đúng. Dưới sự xúi giục của nường tử, à không, dưới sự xúi giục của tướng quân Ba Đặc Nhĩ, Trần vương gia bắt chấp mọi ngăn trở cưỡng ép Thanh Loan phải cưới, hơn nữa để đề phòng nàng ta trốn đi còn phế bỏ võ công của nàng ta... Chuyện này quả thực khiến nàng ta sống còn khổ hơn chết... Nường tử làm rất tốt, chuyện gì cũng lường được... Có điều phải tay phải chân còn chưa sạch sẽ hẳn, khiến người ta tìm được nguồn gốc...”

Ta chọc chọc thắt lưng chàng: “Sao chàng biết tử tử thể... Chàng biết từ khi nào?”

“Sáng hôm nay.” Hoa Thành Cẩm cười giả lả, chớp chớp mắt: “Trước khi nàng vào phòng...”

Đúng là Thanh Loan? Ta tưởng rằng chỉ cần ở phủ của Trần vương gia, nữ nhân này có thể biết thân biết phận, ít nhất việc tranh sủng cũng đủ để nàng ta bận rộn, ai ngờ nàng ta vẫn khá nhàn nhã, ta thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với nữ nhân này: “Vây đám người hôm qua là... người nhà của Thanh Loan?” Hung hăng tàn ác như vậy không giống kiểu thuộc hạ... Ánh mắt ghét bỏ khinh thường của nữ nhân hôm qua vẫn còn hiển hiện trong đầu, khiến cho dạ dày vừa mới dịu xuống của ta lại cồn cào lên...

“Ít nhất ta biết nữ nhân hôm qua cứ chìa mũi nhọn vào nàng là tỷ tỷ của Thanh Loan...”

Quả nhiên, mà nữ nhân đó còn gọi gã nam nhân trơ tráo hèn hạ là đại ca... Ta cúi đầu một lúc, đột nhiên mở miệng: “Chàng cảm thấy cứ bỏ qua như vậy sao?”

“Hừm?” Hoa Thành Cẩm làm bộ muốn ngã vào người ta, bị ta ngăn lại. Ban ngày ban mặt, phải đứng đắn một chút. “Nàng cho rằng chúng ta bỏ qua, nhà bọn họ sẽ bỏ qua sao? Bọn họ muốn giết nàng, lại bị ta giết... Chắc chắn... Trước đây bao lần ta nhẫn nại với Thanh Loan chẳng phải thành không công rồi? Ngẫm lại đúng là lỗ vốn...” Hoa Thành Cẩm hoàn toàn bại lộ bản chất gian thương của chàng, không đếm xỉa đến sự ngăn cản của ta, cứ nhích lại gần, tay vòng qua lưng ta.

Ta không dám ngộ nguỵ quá mạnh, sợ ảnh hưởng đến vết thương của chàng, thở dài nói: “Chàng muốn diệt cả nhà họ? Không phải dễ như vậy chứ?” Dừng một chút, ta chợt nghĩ ra: “Hay là chàng tung ra vài tin tức lớn, giữ lại vài tin tức nhỏ... Nhà bọn họ là cây to đón gió, chiêu mượn dao giết người này không tệ!”

Hoa Thành Cẩm nhìn ta tán dương: “Thông minh! Không hổ là nương tử của ta, hữu dũng hữu mưu! Trên đời này trừ nàng ra không ai có thể làm nương tử của Hoa Thành Cẩm đây... Thế mà hồi trước nàng còn không cần...”

Ta trừng mắt, chàng lập tức ngậm miệng, chuyển sang cười ngây ngô. Bỗng nhiên chàng rút ra một bao giấy từ trong thắt lưng của ta, giơ ra, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

Ta cũng không giấu giếm: “Là thuốc sư tỷ Vệ Phong Minh của chàng chế cho ta, hiện tại ta không bôi trên người, nhưng vẩy vào người khác cũng sẽ đau đớn tột cùng, trước kia chàng cũng ném mùi đau khổ này rồi...” Sự hồ đồ tối hôm qua khiến cả đời này ta cũng không quên được, rõ ràng đã đứng ở vị trí thuận gió có lợi, mà ngay cả thuốc phòng thân cũng không có... Nếu không ta đã chẳng bị thương nặng như vậy, Hoa Thành Cẩm cũng sẽ không bị thương...

Hoa Thành Cẩm ôm chặt lấy ta, quăng bao giấy trong tay xuống đất. “Chàng!” Ta nhú mày: “Cẩn thận vết thương của chàng!”

Hoa Thành Cẩm ngang ngược nói: “Ta không cho nàng dùng thuốc nữ nhân kia chế! Tốt nhất nàng bớt nhắc đến nàng ta đi, cũng đừng giao du với nữ nhân điên ấy nữa! Nàng ta biết chế thuốc, chẳng lẽ ta không biết à? Loại thuốc nhẹ hều ấy còn chưa đáng để nhìn! Nếu hôm qua nàng dùng thuốc này, ngược lại còn chết nhanh hơn! Nó không lấy mạng người, trái lại còn dễ dàng chọc giận bọn họ! Muốn điều chế thuốc thì phải như ta, điều chế loại thuốc vừa có thể gây đau đớn vừa khiến người ta chết khó coi!”

Nhắc tới Vệ Phong Minh chàng liền kích động, xem ra chàng và vị sư tỷ này chồng chất oán hận đã lâu. Chàng kể rằng ý kiến chết tiệt không cho chàng rời khỏi thành Định Châu là của sư tỷ điên khùng, nàng học được tinh hoa của sư phụ, nhưng chỉ để chàng học khinh công và y học, đáng ghét nhất là nàng còn coi nam nhân như đồ chơi! Có thời gian là chui ngay vào quán tiểu quan! Còn chòng ghẹo cả chàng! Chàng cảnh cáo ta tuyệt đối không được thân thiết với nữ nhân điên đó!

Ta bĩu môi, xòe tay: “Chàng lợi hại nhỉ, thế chàng đưa thuốc bột hôm qua dùng để đẩy người vào chỗ chết cho ta đi...”

Hoa Thành Cẩm không phản đối, quả thực đặt một gói thuốc bột vào tay ta. Ta nghiêng đầu nhìn hồi lâu, bỗng nhiên nhớ ra hình như hôm qua chàng dùng một khối màu trắng như bạch ngọc gì đó: “Thứ trắng trắng hôm qua chàng cầm trong tay là ngọc à?”

Chàng gật đầu: “Là hàn ngọc trên Thiên Sơn, rất hiếm có, toàn bộ Trung Nguyên chắc không hơn ba khối, hai khối còn lại hẳn đang ở trong hoàng thất. Khối ngọc này của ta là do sư phụ để lại. Hàn ngọc là thứ kịch độc, có một lần ta bị người ta đuổi đến cùng đường, cực chẳng đã phải dùng hàn ngọc, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng sụt qua mắt mà đã khiến hẳn bị mù rồi...”

Ta sợ hãi: “Sao chàng dám tay không cầm thứ này?” Dứt lời ta lập tức biết mình hơi ngốc, nếu hàn ngọc thuộc sở hữu của chàng, tất nhiên chàng biết cách kiểm chế nó.

Quả nhiên chàng cười ha ha: “Nương tử đừng lo, hàn ngọc đã theo ta nhiều năm, tất nhiên ta biết độc tính của nó.”

Ta bị nội thương không nhẹ, nói chuyện nửa ngày đã cảm thấy kiệt sức. Chàng đỡ ta nằm xuống, chu đáo lấy chén nước trên bàn cho ta uống. Ta mệt mỏi nhắm mắt: “Chờ chúng ta khỏi hẳn sẽ về Định Châu phải không?”

Hoa Thành Cẩm trông như thể nghe thấy câu gì tức cười lắm, trợn mắt đến mức mặt đỏ bừng: “Nương tử, khó khăn lắm mới ra ngoài được, nài cho là ta có thể tùy tiện trở về thế sao?”

Có vẻ đã gây họa rồi, ta cắn môi hỏi: “Vậy Hoa đại phu của thành Định Châu phải làm sao bây giờ? Còn nhiều người chờ chàng xem bệnh mà.”

Hoa Thành Cẩm nhún vai: “Hoa đại phu bị ốm thôi! Cái cơ này lúc nào cũng hữu dụng, về phần bệnh nhân hử, liên quan gì tới ta?”

Rốt cuộc ta đã biết, chàng là người giả nhân giả nghĩa. Nhưng mà, ta càng thích.

...

Ta vươn tay: “Đưa đây.”

Chàng ngơ ngác: “Cái gì?”

Ta trừng mắt, còn có thể là cái gì nữa? “Số tiền Bích Thủy lâu của chàng bịp ta ấy, chàng trả lại đây.”

“Cái gì mà Bích Thủy lâu của chàng?” Chàng giả bộ cương quyết, nhưng gương mặt vẫn có vẻ chột dạ: “Của ta chính là của nàng, bản thân ta còn còn của nàng, huống chi Bích Thủy lâu? Đừng nói đến số tiền đó, tất cả tiền của Bích Thủy lâu đều là của nàng.”

Ta lườm chàng: “Ai muốn Bích Thủy lâu của chàng? Ta chỉ muốn tiền của ta! Trả đây!”

Chàng lắc đầu, than thở lòng dạ của nữ nhân thật khó đoán. Ta kéo áo chàng, nghiêng răng ken két: “Trừ ta ra, chàng đã từng dong dẽm lòng dạ của nữ nhân nào rồi?”

Chàng lắc đầu như cái trống bỏi, chỉ kém chỉ tay lên trời thề: “Tuyệt đối không có.”

Ta nghiêm mặt bổ sung: “Số tiền bị chàng lừa toàn là tiền riêng ta lấy từ Tôn gia...” Thấy mặt chàng đổi màu đen sì, ta lập tức giải thích: “Ta dùng trí tuệ để lấy, tuyệt đối là kết quả lao động cần cù của ta...”

Giải thích không được thông qua, chàng thần nhiên liếc mắt nhìn ta: “Ta cũng như nàng, dựa vào trí tuệ để lấy, tiền của ta đều là tiền của nàng, không cần phải ngại.”

Người này ra khỏi thành Định Châu là hoàn toàn bại lộ bản tính, tính cách vô lại cộng thêm da mặt dày của Hoa Thành Cẩm được tận dụng hết cỡ. Nhưng mà, có thể sống sót để nhìn thấy chàng, ta quả thực có phần bù ngùi như được tái sinh làm người...

Không thể không nói, sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân rất lớn, khi ta còn dựa tường để đi, Hoa Thành Cẩm đã có thể sung sướng xuống giường hoạt động. Ta thanh toán mười lượng bạc cho hán tử trong hiệu thuốc đã cứu chúng ta, hẳn không từ chối. Tuy ta hơi phật lòng tên đồ đệ thấy chết không cứu của hẳn, nhưng đêm trừ tịch người ta không muốn dính vận xui cũng là chuyện thường tình... Ta đưa hai mươi lượng bạc cho phu xe, ông ấy chắt phác cười, cô nương, tiền xe không nhiều như vậy. Ta đáp đây là tiền cảm tạ ông đã cứu mạng. Phu xe lại không nhận, ông ấy nói, ta đã đồng ý đưa cô đến Ung Châu thì chính là đến Ung Châu thôi, ân cứu mạng gì ta không biết.

Cuối cùng Hoa Thành Cẩm đứng ra dàn xếp, bảo phu xe cứ nhận tiền đã, đây là tiền xe chúng ta trả trước, hy vọng ông ấy sẽ tiếp tục đánh xe cho chúng ta.

Phu xe cầm hai mươi lượng bạc cân nhắc, trông không vui vẻ lắm, ông ấy nói, nhưng số tiền này vẫn còn nhiều quá.

Hoa Thành Cẩm vỗ vai ông ấy hỏi, nếu chúng ta đi đến một nơi rất xa thì sao?

Phu xe do dự một lúc lâu rồi mới nhận tiền.

Hoa Thành Cẩm nháy mắt với ta: “Nàng tìm đâu được phu xe trung thực vậy?”

Ta đắc ý trong lòng, nhưng vẫn vờ tỉnh bơ: “Chàng nghĩ ta là chàng chắc, không biết nhìn người làm sao lẫn lộn trên giang hồ được!”

Chàng há mồm như muốn cãi lại, nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu im lặng.

Chớp mắt đã đến Tết Nguyên Tiêu, Tết Nguyên Tiêu rất náo nhiệt, ban ngày đông đúc, còn có xe hoa chuyên môn đi rải hoa, nếu bắt được thì năm nay sẽ gặp vận may! Khắp thành Ung Châu sôi động hẳn lên, nam nữ già trẻ ai cũng mặc quần áo mới, tay cầm một cái giỏ nhỏ, ra đường nhận hoa. Ta vốn định ra đường góp vui, nhưng ta và Hoa Thành Cẩm đều đang bị thương, không chịu nổi sự chen lấn của đám người, cuối cùng đành đứng bên cửa sổ khách sạn nhìn xuống, say sưa quan sát.

Hoa Thành Cẩm nói: “Đợi đến tối chúng ta đi đoán đồ đèn^[1] được không?”

Ta nghe thấy buổi tối có thể ra ngoài, lập tức gạt đầu lia lịa.

Chàng bổ sung: “Chỉ đứng xem từ bên ngoài, không được chen lấn trong đám người.”

Ta đồng ý ngay, mắt vẫn nhìn xuống đám người náo nhiệt đông nghìn nghịt bên dưới, tiếng hoan hô ngày càng từng bừng nhộn nhịp, cảm xúc bị đè nén cũng dâng lên, thật hận không thể chạy ngay xuống cầm cái rổ đón hoa may mắn.

Hoa Thành Cẩm đưa mắt lại gần, cười xấu xa: “Còn không thưởng cho ta một chút?”

Ta sững sốt, sau đó cũng cười xấu xa vỗ một phát vào má chàng, không dùng sức nhưng nghe vẫn rất vang. Hoa Thành Cẩm xoa mặt, oan ức nhìn ta, ta làm như không thấy, chàng giả bộ tiếp đi!

Mong mỗi mãi mới đến lúc trời tối, ta mặc bộ quần áo đẹp nhất, còn trang điểm một chút, sau đó kéo Hoa Thành Cẩm đòi ra ngoài.

Hoa Thành Cẩm giữ chặt ta: “Nếu đi xem hoa đăng thì giờ vẫn sớm, ít nhất cũng nên ăn cơm tối đã.”

Nghe vậy, ta xụ mặt, nhưng biết lời chàng nói có lý, lúc này vẫn sớm.

Chàng nhìn ta đánh giá từ đầu xuống chân, nhíu mày, giọng nói chua chua: “Nàng chê chúng ta chưa đủ phiền toái sao? Ăn mặc như vậy, người ta ngấm đèn hay là nắm nàng đây?”

“Thế đã sao?” Nói thật, trong lòng ta còn hơi vui mừng, trong thành Định Châu nam nhân này rất nề nếp, tuy sau khi thành hôn đã từng bại lộ một ít tính tình, nhưng dù sao vẫn che giấu rất tốt. Nhưng bây giờ chàng còn biết ghen nữa, không uống công hời ở thành Định Châu ta phải ngăn bao nhiêu “vận đào hoa” chết giẫm của chàng...

Hoa Thành Cẩm lục lọi bao quần áo, rốt cuộc tìm thấy một bộ, áo màu đỏ nhạt, váy màu trắng, ta bĩu môi, coi như cũng nhìn được. Ta rất sợ chàng sẽ lôi ra bộ vải thô xấu nhất, vậy há chẳng phải ta sẽ giống như bà mẹ già đi bên cạnh chàng sao?

Tẩy lớp trang điểm trên mặt, mặc bộ áo cũ, tóc búi đơn giản, thấy Hoa Thành Cẩm mặc một bộ trường bào màu xanh cũng không nổi bật lắm, ta vừa lòng gật đầu. Bỗng nhiên chàng kéo ta, khoác thêm một lớp áo choàng màu đen, mặt của ta cũng lập tức đen như cái áo... Tên này đã có mưu đồ từ sớm!

Hoa Thành Cẩm tỏ vẻ vô tội, chàng nói, nàng bị cả nội thương ngoại thương, không chịu nổi gió lạnh đâu. Chàng nói rất hợp tình hợp lý, hùng hồn tự đắc, ta đau đầu, ta thật không đầu lại được tên nhân tình này!

Mặc áo choàng đen, ta đi theo Hoa Thành Cẩm ra cửa. Bên ngoài đầy mùi khói đốt của pháo trúc, gió lạnh thổi qua, ta và chàng nắm tay, nhìn nhau cười, có chàng ở bên, ta không lạnh chút nào.

Mới đi được một lúc, tuy tinh thần ta rất hứng khởi, nhưng thân thể đã hơi mệt nhọc, chuyện này tương đương với tình huống trước mắt là một bàn đại tiệc mỹ vị, nhưng tiếc rằng dạ dày lại bé xíu... Thân ốm đau này hao mòn tinh lực của ta. Hoa Thành Cẩm cười hỏi ta, năng mệt rồi à?

Ta bắt đầu dĩ gặt đầu, cảm thấy rất mất hứng, khẳng khái đòi đi chơi đoán đồ đèn. Mỗi cái đèn viết một câu đố, vừa được đoán câu đố vừa được cầm một lồng đèn cá chép. Ta phần chần chèo Hoa Thành Cẩm chen lên phía trước, nghe thấy chàng kêu chậm một chút chậm một chút, cuối cùng cũng chen được lên đầu.

Đưa ra mười đồng tiền, ta lẻ lười nhìn chàng, đoán đồ đèn thật. Người bán đèn đưa cho chúng ta một cái lồng đèn cá chép, bên trên viết: Quê nhà, tên một vị thuốc. Ta đặc ý nhìn chàng cười, đúng là đánh bừa mà trúng, có chàng là đại phú ở đây, còn sợ không giải được sao?

Hoa Thành Cẩm cười khẽ, trước mặt người khác chàng luôn hành xử như Hoa Thành Vân trong thành Định Châu, phỏng chừng đóng giả mười mấy năm đã thành thói quen rồi... Chàng nói, ta mặc kệ, năng tự đoán đi.

Ta nghệt mặt, cầm cái đèn lên nhìn trái nhìn phải, chỉ chốc sau trán đã đổ mồ hôi, trong lòng thầm oán chàng chơi xỏ ta vào thời khắc quan trọng, trong đầu không ngừng nhớ lại tên mấy vị thuốc Đông y ta đọc được hôm thử mở sách của chàng, đó là mấy tên thuốc duy nhất mà ta biết... Có những loại gì ấy nhỉ? Hình như là Hà Thủ Ô, Huyền Sâm, Hoàng Kỳ, Sinh Địa...

Sinh Địa? Ta ngẫm nghĩ, rụt rè hỏi: “Sinh địa?” Hoa Thành Cẩm nhướn cười, ta phần khởi đi tìm người bán đèn trả lời.

Cầm lồng đèn cá chép đi trên đường, bọn trẻ cười đùa chạy ngang qua chúng ta, xa xa đèn đuốc rực rỡ, ai cũng tươi cười. Ta nói với Hoa Thành Cẩm: “Ta muốn về Gia Châu.”

“Hả?” Hoa Thành Cẩm chưa phản ứng lại.

“Ta nghĩ, tương công đối với ta tốt như vậy, không thể không minh bạch, không danh phận ở bên ngoài được. Thành Gia Châu còn có cha mẹ ta khỏe mạnh, chúng ta nên về gặp cha mẹ.” Thật ra là vì ta nhớ Tiểu Thu và La Thanh Thanh.

Hoa Thành Cẩm nắm chặt tay ta, giọng nói có phần kích động: “Được.”

56. Chương 56: Sự Cấp Tòng Quyền

Chúng ta ở thành Ung Châu tỉnh dưỡng gần một tháng, trong lúc đó ta từng nghênh ngang đến Bích Thủy lâu của thành Ung Châu nghe kể chuyện uống trà không trả tiền, suýt chút nữa bị người ta túm đi báo quan, may mà Hoa Thành Cẩm xuất hiện kịp thời mới thoát được. Ta âm ức nói, chẳng qua chỉ muốn thử uống trà “chùa” ở Bích Thủy lâu một lần thôi mà, chẳng lẽ tí sĩ diện ấy cũng không cho?

Hoa Thành Cẩm vừa bực mình vừa buồn cười, đưa ngón trỏ dí trán ta năng năng năng nửa ngày mới bảo, nếu đến Bích Thủy lâu uống trà nghe chuyện, ngay cả ông chủ như chàng cũng phải trả tiền, không có ngoại lệ.

Ta lập tức ỉu xiu.

Giết sáu kẻ kia, nhà của Thanh Loan hẳn không chịu để yên, nhưng ta đợi ngày này qua ngày khác, tình hình vẫn yên ổn, ta nghĩ rằng đây chỉ là sóng yên biển lặng trước cơn bão lớn, rốt cuộc đợi đến khi cạn kiệt kiên nhẫn đi hỏi Hoa Thành Cẩm, mới biết rằng bây giờ nhà của Thanh Loan đang cuống cuống không lo nổi thân mình, tạm thời không phân tâm đối phó hai tên tiểu tốt không quan trọng như chúng ta.

Một tháng sau, chúng ta lên đường xuống phía Nam. Bồng Lai dường như đã trở thành tiên cảnh không thể đến được trong lòng ta, ta không muốn nói ước vọng này cho Hoa Thành Cẩm, để chàng đỡ phải bày ra thêm mấy trò khó lường. Nói không chừng đến khi chúng ta về già, có thể cùng nhau đến Bồng Lai ngắm biển.

Ta nói xin lỗi phu xe, đại ca, kéo dài thời gian của ngài như vậy, thật là có lỗi.

Phu xe không để tâm, ông ấy nói, cô nương, tiền xe của cô với công tử đủ để ta đánh xe cho hai người ba năm, một tháng chờ đợi vừa rồi quả thực không là gì cả.

Ta mím môi, người này đúng là chất phác.

Trên đường xuống Nam, tin tức cứ lần lượt được đưa đến, thế lực của gia tộc Thanh Loan khiến hoàng thất lo lắng, địa vị trăm năm của võ lâm thế gia có nguy cơ lung lay, ngay cả chuyện gả Thanh Loan cho Trần vương gia cũng không thể bảo vệ cả nhà họ.

Khi chúng ta tới thành Gia Châu đã là tháng tư, gió Nam ẩm ướt âm ẩm phủ vào mặt, vô cùng dễ chịu. Nhà của Thanh Loan rốt cuộc không còn sức chèo chống nữa, dưới sự chèn ép của triều đình và giậu đổ bìm leo của những võ lâm thế gia khác, giang hồ đệ nhất lỗ mãng cuối cùng cũng sụp đổ, tâm bệnh lớn của triều đình biến mất, giang hồ đi vào trạng thái rần rần mất đầu...

Con dê dài ngàn dặm sụp đổ vì một hang kiến, câu này quả không sai. Có ai ngờ chỉ vì lúc đầu Thanh Loan ương bướng độc đoán, dần dần dẫn đến kết quả xấu nhất như thế này, có ai ngờ hai tên tiểu tốt không đáng kể đến như chúng ta lại có thể làm bật gốc rễ của giang hồ đệ nhất thế gia? Ta nằm trong xe ngựa nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nảy lên chút thương cảm, Hoa Thành Cẩm sắp lại gần nói, nương tử, chúng ta đến rồi.

Ta hát chàng sang một bên, nhú mày, dừng đến đây, nóng lắm.

Hoa Thành Cẩm gào lên, nóng á? Mới tháng tư mà!

Thật ra là ta đang bức dọc, không biết vì sao, càng đến gần Gia Châu ta lại càng rối lên, giống như có chuyện gì còn chưa nghĩ được thông suốt, giống như có chuyện gì đã bị ta quên mất, giống như có chuyện gì ta không muốn đối mặt, nhưng đi theo tướng công nhân tinh này, sống ngày an nhàn dài lâu quá rồi nên trí nhớ cũng mờ nhạt dần...

Hoa Thành Cẩm hỏi ta, nàng định về thăm Phó gia à?

Ta cắn môi suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu, ở khách sạn là được rồi. Ta không phải Phó Tĩnh Nhã thật, nếu về Phó gia sẽ cảm thấy bỡ ngỡ, đối mặt với bậc bề trên xa lạ, có lẽ ta không thể nảy sinh nổi chút ít cảm giác thân thiết... Loại tình thân này là thứ ta không thể giả tạo, càng không thể tổn thương lòng của người già... Ta có phần hối hận, có trời mới biết ta bị ma xui quỷ khiến gì lại nói muốn về Gia Châu, ta thấy Hoa Thành Cẩm cũng hồ đồ rồi. Có lẽ chàng vốn đã chẳng sáng suốt...

Ta tản bộ trên đường, thành Gia Châu trông vẫn vậy, thế mà thoát cái đã hai năm, đường cái vẫn náo nhiệt, trước cửa hàng bạc kia, Tôn Thừa Nghiệp từng quát tháo ta trước mặt mọi người; đi thẳng theo phố này, đến chỗ rẽ có cây du kia là tòa nhà trước đây Tôn Thừa Nghiệp sắp xếp cho Dương Vi, không biết bây giờ ai đang ở; hàng thêu phố thông kia, bên trong vẫn là mấy phụ nhân lú rú nói chuyện, trong chớp mắt, ta cảm thấy hoảng hốt, những ngày đến Định Châu thật sự như một giấc mộng.

Bỗng nhiên ta thấy một người dường như là lão bộc trong Phó gia hướng nhìn bên này, theo bản năng ta sờ lên khăn che mặt, nhẹ thở hắt ra, cũng may còn chưa rơi. Liếc mắt thấy lão bộc đi sang hướng này, nếu hỏi chuyện thì chẳng phải ta sẽ bị lộ sao? Ta siết tay, quay người bỏ chạy.

Phía sau truyền đến tiếng kêu hơi khàn của lão bộc: “Cô nương, cô nương!”. Sau đó không gọi cô nương nữa, gọi thẳng: “Tiểu thư, tiểu thư!”.

Ta càng chột dạ.

Ta hồn hển mệt lử chạy về khách sạn, lại phát hiện Hoa Thành Cẩm đang nói cười tươi rói với một cô nương xinh đẹp e lệ, nhất thời lửa bốc lên, tên này đúng là vô tổ chức! Ta ho lớn hai tiếng trước mặt chàng, sau đó quay người về phòng.

Chỉ lát sau, Hoa Thành Cẩm cũng trườn vào trong. Thấy hành vi không đập bàn cũng không quăng ghế của ta thì có vẻ nghi hoặc khó hiểu, chàng lo sợ bất an hỏi, nương tử giận à? Cô nương kia là người quen của ta...

Ta cười lạnh, phải, người quen, sao ta có thể quên mình đã gặp chàng như thế nào chứ? Lúc ấy chàng đang bắt chuyện với cô nương trên đường nhỉ! Người quen của chàng trong thành Gia Châu hẳn là không ít!

Hoa Thành Cẩm ứa mồ hôi lạnh, gương mặt còn chột dạ hơn khi nãy ta bị lão bộc đuổi, chàng nói, nương tử đừng giận, đây là chuyện trước kia rồi, bây giờ ta chỉ coi trọng nương tử.

Ta liếc ngọt chàng một cái, giọng lạnh hơn, chẳng lẽ chàng không biết ta đã là hoa tàn ít bướm? Xem ra mỹ danh của chàng không phải là tin đồn vô căn cứ!

Hoa Thành Cẩm lấy lòng bảo, y bất như tân nhân bất như cựu[1]... A, ý của ta là trên đời chỉ có nương tử là tốt, ta tuyệt đối không có lòng nào với các cô nương khác! Nhìn bộ dáng muốn thề muốn nguyện của chàng, ta cũng không tức giận thật, chỉ là cảm thấy cảnh tượng vừa rồi hơi chướng mắt thôi.

Thấy sắc mặt ta dịu đi, Hoa Thành Cẩm quay lưng lại phía ta, ngồi xổm xuống, nương tử, ta sai rồi, ta công năng.

Trước mặt là Hoa Thành Cẩm, tất nhiên ta không moi ra được chút lòng thương hương tiếc ngọc gì, vỗ vỗ tấm lưng rộng của chàng nói, trời nóng!

Hoa Thành Cẩm tủi thân, trời còn chưa nóng! Vừa nói vừa quay đầu bĩu môi nhìn ta.

Ta cảm thấy bó tay, vỗ thật mạnh vào lưng chàng, dù sao vết thương của chàng đã lành từ lâu. Ta đã bảo mà, chàng là đại phu, chắc chắn sẽ không phụ bạc bản thân, lành nhanh hơn tất cả mọi người!

Ta nói với chàng, vừa rồi ta gặp lão bộc của Phó gia.

Bước chân của chàng hơi loạn xạ, sao nàng không theo ông ấy về?

Ta nắm chàng một cái, ta về với ông ấy thì chàng làm sao bây giờ? Xem lại mỹ danh của chàng đi, ta rất sợ cha mẹ không chấp nhận chàng, sẽ chia rẽ vợ chồng chúng ta...

Chàng kêu thảm một tiếng, không thể nào chứ, nương tử?

Ta càng nghĩ càng thấy có thể, nói như đình đóng cột, nhà của ta là dòng dõi thư hương, con rể như chàng quả thực là... rất không phù hợp...

Chàng tội nghiệp hỏi, vậy ta đổi thành thân phận của Hoa Thành Vân được không?

Ta gơ ngón trở quơ quơ trước mặt chàng, không thể nào, nếu trách thì trách trước đây chàng quá rêu rao trong thành Gia Châu, phạm ai có mắt đều nhớ được chàng.

Chàng không hé răng, rồi bỗng nhiên kêu lên một tiếng làm ta giật cả mình, còn chưa kịp chỉnh đốn chàng, đã nghe thấy chàng nói, nương tử, ta có một ý hay để tránh bị nhà nàng chia rẽ.

Ta rất ngạc nhiên, tên nhân tình này lại nghĩ ra phương pháp đại nghịch bất đạo gì đây?

Lập tức chàng quăng ta lên giường thật mạnh, cười xấu xa nói, chờ chúng ta có con, nhà nàng chắc chắn sẽ không đuổi cha đứa bé ra ngoài...

Ta nhìn chàng căm tức, giữa ban ngày ban mặt!

Chàng không thèm để ý, sự cấp tòng quyền![2]

Đừng đến đây, nóng quá!

...

Đừng cởi quần áo, tổn hại thuần phong mỹ tục!

...

Đừng mạnh bạo như vậy!

...

Được rồi, cái cuối cùng này để ta tự cời, được không?

*

Ta nghĩ hết cách, cuối cùng cũng rút ra nên liên hệ với Tiểu Thu, cô nương thông minh trước đây luôn ở bên lo nghĩ cho ta nay đã trở thành mẫu thân của một đứa trẻ.

Nhìn thấy ta, Tiểu Thu dường như không tin nổi vào hai mắt mình, nàng dụi dụi mắt, rồi dụi tiếp, sau đó nhảy dựng lên vui mừng như một đứa nhỏ, kéo tay ta kêu ầm ỹ, là tiểu thư là tiểu thư. Vừa nói vừa chảy nước mắt, đúng là tiểu thư, tiểu thư, Tiểu Thu còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại người nữa.

Ta vỗ tay nàng nói, em xem mình kìa, còn khóc sao, bây giờ em đã là bà mẹ một con rồi, sao có thể cư xử không chín chắn vậy chứ? Vừa khóc vừa cười như con cún nhỏ đi tiểu!

Nàng vẫn khóc, nàng nói, tiểu thư nói mà không làm, bây giờ mới đến gặp Tiểu Thu, Tiểu Thu cực kỳ nhớ tiểu thư, lúc Tiểu Thu sinh Tiểu Bảo đau muốn chết tiểu thư cũng không ở bên cạnh... Em nghĩ cả đời này sẽ không gặp tiểu thư nữa...

Tiểu Bảo tất nhiên là đứa bé Tiểu Thu mới sinh, đã được sáu tháng, tròn trịa trắng trẻo rất đáng yêu. Ta đau lòng lau nước mắt của cô nương ngốc này, giọng nói cũng không khỏi nghẹn ngào, bây giờ ta đến cũng không coi là quá muộn mà, đừng khóc đừng khóc, em xem hai chúng ta cùng ôm đầu khóc lóc thì giống cái gì chứ?

Tiểu Thu nắm ta, nước mắt vừa ngừng lại muốn rơi xuống, nàng nói, tiểu thư gầy đi, chắc ở bên ngoài chịu nhiều khổ sở, nếu có Tiểu Thu ở bên thì chắc chắn tiểu thư sẽ không phải khổ...

Ta sa sầm mặt, em theo ta thì Tiểu Bảo sinh ra thế nào? Có em đi theo chẳng lẽ ta sẽ không màn trời chiếu đất sao? Ngốc! Ta dí trán nàng.

Tiểu Thu ôm trán bĩu môi, tiểu thư lần này về sẽ không đi nữa phải không? Giọng nói có vẻ làm nũng và lầy lòng.

Cô nương ngốc học đâu được bộ dáng này thế? Ta cười phá lên, Tiểu Thu đỏ mặt, thật là đáng yêu.

Sau một hồi kích động ngẩn ngui, Tiểu Thu nhắc lại câu hỏi trước, giọng nói dè dặt, tiểu thư, lần này người trở về sẽ không đi nữa à?

Ta nhướn mày, sao lại không đi nữa? Tiểu Thu à, chắc em không biết ta lập gia đình rồi, gả đến biên cương đất Bắc, chính là Định Châu.

Nói xong liền thấy Tiểu Thu tỏ vẻ bi thương, tiểu thư, Bắc cương khổ lắm phải không, đường xá cũng rất vất vả?

Nha đầu kia nghĩ gì vậy? Ta nghiêng đầu nghĩ, chẳng lẽ Tôn Thừa Nghiệp không kể chuyện ta lập gia đình ở thành Định Châu ra ư?

Tiểu Thu chậm chậm lên tiếng, cô gia... Nàng cẩn thận liếc nhìn ta một cái, dừng chốc lát mới tiếp tục, hấn không được như trước đây nữa, nếu năm đó hấn mang về ngoài này gặp tiểu thư, chắc chắn kết quả cuối cùng sẽ không phải thế này... Năm trước thiếu gia đi tìm người, rốt cuộc lại bị thổ phỉ ở phương Bắc bắt cóc, thổ phỉ muốn gia sản của Tôn gia, lão gia tức giận đến mức suýt phát bệnh.

Tiểu thư... Nếu người không hài lòng với cuộc sống bây giờ thì trở lại đi, hai năm nay lão gia luôn muốn thu xếp hôn sự cho thiếu gia, nhưng thiếu gia vẫn mong tìm người về đây, đến bây giờ cũng không lấy người khác...

Ta xua đi sự khó chịu trong lòng, cười nói với Tiểu Thu, sao em lại bảo ta sống không tốt? Tướng công hiện tại rất thương ta, có phải tiếng 'cô gia' kia của em cần phải đối người không?

Tiểu Thu bĩu môi, tiểu thư, nếu người sống tốt thì sao lại gầy như vậy?

Gầy? Ta bắt giắc sờ sờ thịt trên lưng, cười khổ bảo, Tiểu Thu, có phải em muốn thấy ta biến thành một con heo mới không bảo ta gầy không?

Tiểu Thu mím môi, rốt lại thì tiểu thư có định về hay không?

Ta gõ đầu nàng nói, còn chưa gặp cô gia mới mà em đã thiên vị rồi, chẳng hiểu Tôn gia làm gì mà em cứ khẳng khẳng một lòng thế, chắc là tên họ Lâm kia chuốc mê hồn dược cho em, để đây ta sẽ tìm hẩn tính sổ!

Tiểu Thu xấu hổ, giữ chặt tay áo ta không nói gì.

Ta hỏi Tiểu Thu tình hình của Phó gia, đặc biệt là sau khi ta rời đi.

Tiểu Thu bảo, Phó lão gia tự trách mình, phu nhân cũng ốm nặng một đợt. Phó gia cũng phái người đi tìm tiểu thư, suýt chút nữa báo cáo lên triều đình, nhưng sợ ảnh hưởng đến danh dự của người nên không làm nữa. Nghe nói Phó lão gia và phu nhân cả ngày rầu rĩ không vui, đã một thời gian dài Phó gia không bố thí...

Ta nhú mày, sau khi gả con gái đến Tôn gia rồi thì không quan tâm, chẳng lẽ là ta trách nhầm bọn họ? Chẳng lẽ bọn họ vì muốn tốt cho Phó Tĩnh Nhã nên mới không có chút tin tức nào? Chẳng lẽ bọn họ vì muốn tốt cho Phó Tĩnh Nhã nên mới mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện hoang đường của Tôn Thừa Nghiệp?

Sau một ngày hàn huyên chuyện Đông chuyện Tây với Tiểu Thu, biết tướng công của nàng rất thương nàng, sau khi ta rời Tôn gia cũng không bạc đãi nàng, ta liền yên lòng, nói với nàng ta phải về, nếu không người nhà sẽ lo lắng.

Tiểu Thu ôm Tiểu Bảo, đột nhiên tùy hứng nói hôm nay muốn ở lại với ta. Ta lắc đầu, hai năm không thấy, lá gan của nha đầu này ngày càng to, chắc chắn là vì tướng công nhà nàng chiều quen rồi.

Ta cười gheo nàng, em bỏ được tướng công nhà mình hả?

Tiểu Thu vẫn có phần chần chừ, nhìn ta một lát, cắn răng nói, ai thèm tiếc chàng!

Ừm. Ta ra về tự hỏi, em bỏ được tướng công của em, nhưng tướng công nhà ta lại lưu luyến ta, em muốn ở lại cũng phải hỏi xem chàng có đồng ý hay không đã...

Tiểu thư... Tiểu Thu biến sắc, lo lắng nói, sao người vẫn như trước vậy? Cô gia nói gì liền nghe nấy, cho dù không muốn cũng miễn cưỡng làm, chừng nào tiểu thư mới bỏ được tật xấu này?

Ta không ngờ Tiểu Thu sẽ nói như vậy, lại nghĩ hẩn trước đây Tiểu Thu vẫn vô cùng tự trách về chuyện Phó Tĩnh Nhã gả vào Tôn gia, mà thực ra chuyện này có liên quan lớn đến nàng đâu? Chẳng qua Phó Tĩnh Nhã mở quáng trong tình yêu, làm chuyện ngốc nghếch mà thôi, không liên quan đến người khác, cần gì tự trách?

Ta còn chưa kịp giải thích đã thấy Tiểu Thu tiếp tục, vậy hôm nay em không về, phải giúp tiểu thư xem cô gia mới này có đáng để tiểu thư thích hay không! Nàng nhìn thẳng vào ta, kiên định nói, tiểu thư, lần này bất kể thế nào người cũng phải nghe em!

Ta cứng họng, nghĩ rằng nếu em thấy Hoa Thành Cẩm chắc chắn là ngàn vạn lần không ưng. Vừa hay không hiểu sao Tiểu Bảo khóc òa lên, dỗ thế nào cũng không nín. Ta chớp thời cơ nói, nhìn xem, ngay cả Tiểu Bảo cũng đòi cha, em còn dám nói em không nhớ tên họ Lâm kia à?

Tiểu Thu đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Ta bảo, dù sao ta vẫn còn ở Gia Châu một thời gian dài, em muốn gặp cô gia mới cũng không cần gấp gáp ngay bây giờ, lần sau còn có dịp, em xem đứa bé khóc thế này rồi, ta không phải mẹ còn đau hết cả lòng, huống chi là em? Lo lắng cho đứa bé thì đừng lời thôi nữa, mau mau về tìm người khám cho bé xem thế nào thì hơn.

Dưới sự khuyên bảo của ta, rốt cuộc Tiểu Thu đã chịu đồng ý đi về. Ta ôm trán, Hoa Thành Cẩm ơi, phỏng chừng ngay cả cửa của Tiểu Thu chàng còn không qua nổi, làm sao qua được cửa của Phó gia đây?

Ta bưng chén trà Thiết Quan Âm của Bích Thủy lâu, nghe người thuyết thư nói chuyện mới trên giang hồ, về ta và Hoa Thành Cẩm. Theo lời đồn đại, tên hái hoa tặc mà ai cũng muốn diệt trừ rốt cuộc đã 'lăng tử quay đầu' cưới vợ rồi, hơn nữa còn bị quản lý trở nên ngoan ngoãn dễ bảo. Mọi người ai cũng vỗ tay tán thưởng, ca ngợi rằng nữ tử này quả là hiếm có, giải quyết một mối họa lớn cho giang hồ.

Ta nhú mày, lúc về nên nói cho Hoa Thành Cẩm, người thuyết thư nhà chàng ba hoa chích chòe quá, tả ta như một nữ anh hùng hy sinh vì nghĩa vậy, ta không thích làm nữ anh hùng, nếu bảo là nữ thổ phỉ nghe còn xuôi tai.

57. Chương 57: Về Nhà

Ta từng đến Bích Thủy lâu hỏi xem Vệ Phong còn ở Gia Châu hay không, đành phải rút tiền mua một cái điều phổ thông để lấy về một tờ giấy nhàu nhĩ, nghĩ rằng nếu nàng còn ở Gia Châu thì nhất định phải đi hỏi thăm!

Về sau chuyện bị Hoa Thành Cẩm biết, chàng bèn khăng khăng canh phòng nghiêm ngặt, gác ta rất nghiêm, thậm chí còn bày ra trò cấm cửa. Cũng may năng suất của Bích Thủy lâu không tệ, đưa đến tin tức Vệ Phong Minh không còn trong thành Gia Châu, Hoa Thành Cẩm thở phào nhẹ nhõm, còn ta lại cảm thấy nuôi tiếc. Thuộc phòng sói kia đành phải chờ mòn chờ mỏi tiếp thôi.

Ta cầm chén Thiết Quan Âm, nghe người thuyết thư chuyển chủ đề sang chuyện tình yêu tình báo của công tử nào đó ở kinh thành, vừa lòng gật đầu. Chợt thấy bàn đối diện có người nhìn cực kỳ quen mắt, ngấm kỹ lại, suýt chút nữa ta đánh rơi chén trà. Ho khù khụ một hồi mới thốt được một câu: “Ca ca?”

Người đối diện mặc áo gấm màu vàng nhạt, mặt như quan ngọc, mày kiếm mũi thẳng, khí khái hơn người, khóe miệng hơi trễ xuống biểu thị cảm xúc hiện tại không được tốt lắm. Hắn nhìn ta sắc lém: “Muội muội, sao hai năm không gặp mà ngay cả ca ca cũng quên luôn vậy?”

Ta đang lo lắng sẵn, nghe vậy lại càng chột dạ. Ta đưa mắt nhìn vô định xung quanh nhưng không dám nhìn hắn, Phó Thiên Du trong trí nhớ mờ nhạt của Phó Tĩnh Nhã là một vị huynh trưởng điềm đạm, chưa từng nổi giận, ít nhất cũng chưa từng nổi giận với Phó Tĩnh Nhã. Nay đổi lại là ta, quy luật này bị phá vỡ...

Thấy ta hồi lâu im thin thít không đáp lời, sắc mặt Phó Thiên Du lại càng lạnh, hắn khẽ chau mày nói: “Ngày ấy lão bộc trong nhà bảo thấy muội trên đường, ta còn không tin, không ngờ đúng là sự thật.” Hắn kiềm chế nhìn ta, không bước lên cho ta một trận: “Muội về Gia Châu từ bao giờ, sao không trở về nhà? Trước đây vì sao đi mà không nói một tiếng cho người nhà?”

Ta hoang mang lo lắng, chỉ có thể quanh co: “Ca ca đừng trách, muội cũng mới về chưa lâu, cảm thấy không có mặt mũi nào về nhà, cho nên...”

Phó Thiên Du nói: “Không sao, cha mẹ ở nhà thấp thỏm nhớ muội, quả thực muội không nên bỏ đi không từ biệt như thế. Nếu hôm nay đã gặp nhau thì muội theo huynh về đi.”

Ta nghĩ cả buổi cũng không ra được cớ nào từ chối lấy lệ, chỉ đành ngang bướng: “Bây giờ không được, ca ca, tướng công của muội ra ngoài làm việc chưa về, đợi buổi tối chàng về, chúng ta sẽ về nhà.”

Phó Thiên Du trợn mắt nhìn ta nửa ngày mới hỏi được một câu: “Muội muội có vị hôn phu mới ư?”

Miệng ta méo xệch, nghĩ rằng nói gì thế, chẳng lẽ còn muốn ta thủ tiết chắc, đã gọi là hai bên ly hôn rồi thì còn giữ gìn vì ai nữa? Vì thế ta thần nhiên đáp: “Không dám gặt huynh trưởng.”

Hình như nhận ra sự xa cách trong giọng nói của ta, Phó Thiên Du sửng sốt, gương mặt có phần xấu hổ, lúng búng giải thích: “Ý huynh không phải như vậy... Huynh muốn biết em rể là người nơi nào? Làm nghề gì? Hai người thành thân từ bao giờ?...”

Một loạt câu hỏi của hắn được đưa ra, sao ta có thể lập tức trả lời tất cả, chỉ cảm thấy buồn cười, hóa ra đã trách nhầm vị ca ca không biết ăn nói này, hắn quả thật lo nghĩ cho ta. Vì thế ta cười nói: “Ca ca không cần hỏi nhiều, đợi buổi tối muội cùng phu quân về nhà là biết.”

Phó Thiên Du dường như còn chưa hoàn hồn: “À... thế sao, tốt lắm.”

Đội Hoa Thành Cẩm xử lý xong công chuyện của Bích Thủy lâu, ta kể lại tình hình cho chàng, Hoa Thành Cẩm tuyệt đối không căng thẳng, thậm chí còn nổi hứng lôi ra một bộ trường bào màu đỏ đun diện lên người... Ta hết nói nổi, chẳng lẽ tên này không biết cái gì gọi là căng thẳng sao? Rõ ràng là nhà của mình, mà ta lại cảm giác như phải đến gặp cha mẹ chồng ấy...

Trở lại Phó gia, có cảnh cả nhà ra chào đón như trong dự liệu, nhưng không có tình huống nhào đến ôm ấp gào khóc nước mắt ròng ròng như ta tưởng tượng.

Ta bước vội đến trước mặt hai người già, hành lễ: “Phụ thân, mẫu thân.”

Phụ thân của Phó Tĩnh Nhã là một nhà nho nổi danh, dòng dõi học hành tiếng tăm, rất có nền nếp, khoe mắt chân mày đều mang vẻ đôn hậu, thấy đứa con bất hiếu là ta nhưng vẫn cười nhẹ, chỉ thở dài: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi.”

Mẫu thân của Phó Tĩnh Nhã khi còn trẻ nhất định là một đại mỹ nhân, tuy đã có tuổi nhưng gương mặt vẫn thấp thoáng vẻ tao nhã tuyệt thế năm xưa. Bà kéo tay ta, nhìn từ trên xuống dưới kỹ càng một lần, rồi khẽ khàng vuốt ve gương mặt ta, khoe mắt không ngừng chảy lệ. Ta cảm nhận được tình mẫu tử sâu sắc của Phó mẫu, không khỏi thốt lên: “Mẫu thân.”

Hoa Thành Cẩm đứng lúc bước lên vái chào thật thấp: “Con rể Hoa Thành Cẩm bái kiến nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân.”

Ta âm thầm thở thốt, không ngờ Hoa Thành Cẩm lại giới thiệu bản thân như vậy, ta tưởng kiểu gì chàng cũng dùng thân phận Hoa Thành Vân để dối mặt. Sau đó nghĩ kỹ, chàng đã bảo ta, vì trước đây giấu giếm ta mà chàng đã cực kỳ hối hận, với người nhà của ta, sao chàng còn có thể phạm vào sai lầm ngu ngốc này?

Nhưng điều khiến ta không ngờ được là Phó gia cũng không choáng váng là mấy, chắc Phó Thiên Du đã đánh tiếng trước. Nhưng cứ ngẫm đến thanh danh của Hoa Thành Cẩm, ai ai cũng biết, mà Phó phụ chỉ khẽ gật đầu, gương mặt Phó Thiên Du thản nhiên như không, chỉ có Phó mẫu hơi nhíu mày, chẳng qua cũng chỉ trong giây lát. Uống công ta còn chuẩn bị một bài diễn văn thanh minh giúp Hoa Thành Cẩm.

Chuyện tiếp theo được đề cập tất nhiên là cuộc sống hai năm vừa qua của ta. Lúc đầu còn là ta tự nói, về sau biến thành Hoa Thành Cẩm kể hộ, chàng ăn nói rõ ràng mồm mép tài giỏi, hoàn toàn thể hiện phong thái như trích tiên của Hoa Thành Vân ở thành Định Châu, miệng mang nụ cười nhàn nhạt, khiến cho người ta không rõ là thân thiết hay xa lạ.

Ta thấy Phó phụ vẫn liên tục gật đầu, vẻ mặt rất vừa lòng. Phó mẫu lại để tâm trí đi đâu, không biết đang suy nghĩ gì. Khi biết chúng ta ở khách sạn, Phó Thiên Du liền bảo chúng ta về nhà ở. Ta cũng nhẹ nhàng giải bày chúng ta chỉ ở đây một thời gian ngắn, không lâu nữa sẽ về Định Châu, nói xong chợt nghe thấy Phó mẫu thở dài khe khẽ. Trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi, còn có chút khác khoải.

Trước khi về phòng, Phó mẫu căn dặn một câu: “Tĩnh Nhã, ngày mai có khách đến nhà, là biểu ca của con, vốn luôn ở kinh thành nên con chưa từng gặp. Con với Thiên Du phải chiều cố người ta, không được lơ là.”

Ta ngoan ngoãn quay đầu nhìn Hoa Thành Cẩm, rõ ràng là bộ dáng một phụ nữ có chồng hiểu lý lẽ. Thấy Hoa Thành Cẩm gật đầu ta mới đồng ý, suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra nguyên nhân. Chẳng phải chỉ là một biểu ca bình thường chưa từng gặp mặt sao? Quảng ột mình Phó Thiên Du ứng phó là tốt rồi.

Ta yên lặng đi theo Hoa Thành Cẩm, nghe thấy chàng nhỏ giọng nói với ta, nương tử, vừa rồi nàng liếc ta một cái, ta cảm tưởng như trời sắp sập.

Ta lườm chàng, chàng có ý gì hả?

Chàng cười hì hì, nếu nàng lúc nào cũng ngoan ngoãn xin ý kiến của ta như vừa rồi...

Ta lập tức nhếch mặt lên trời bảo, không có cửa đâu.

Chàng cúi gằm, ta biết mà, vừa rồi tí nữa là ta không nhận ra nàng là nương tử của ta ấy chứ. Nàng nói xem, đã bao giờ nàng ngoan ngoãn như vậy chưa?

Ta nhéo một miếng thịt trên lưng chàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, chỉ cần mình chàng ngoan ngoãn chẳng phải tốt rồi sao?

*

Đêm qua ta chẳng ngủ được, tên Hoa Thành Cẩm kia giày vò ta như đánh tiết canh đến quá nửa đêm, chẳng lẽ chuyện dẫn chàng về nhà thật sự khiến chàng hưng phấn như vậy sao, ta nghĩ lại, xem ra trước kia ta quả thực ít quan tâm đến chàng.

Vừa lơ mơ tỉnh lại, không biết vì sao rơi vào trạng thái lo lắng bất an, mang theo ưu tư mê man đến bàn ăn mới giật mình nhận ra Hoa Thành Cẩm đi đâu rồi! Tật xấu của ta lại nổi lên, phàm là chuyện lo lắng thì luôn có kết quả tệ nhất, chẳng lẽ Phó gia không ưng ý con rể Hoa Thành Cẩm, thừa dịp ta chưa dậy liền gọi chàng đến thuyết giáo một trận, để chàng thấy khó mà lui, hoặc chỉ đơn giản đuổi thẳng chàng ra ngoài?

Tình hình này rất phổ biến trong tiểu thuyết thời xưa, nhớ đến thái độ kỳ lạ của người trong Phó gia hôm qua, nghe thấy thân phận của Hoa Thành Cẩm mà không có phản ứng gì, chẳng lẽ nhần nhện chưa bùng phát rồi chờ dịp? Càng nghĩ càng thấy có thể, càng ngẫm sắc mặt càng khó coi, ta đứng phắt dậy, dứt khoát đi ra sân.

Phó Thiên Du đến tìm ta lại bị ta đẩy ra, gọi một đám người làm, ta vội vàng bảo ban: “Tìm cô gia về đây cho ta!”

Tất cả mọi người sững sốt, một a hoàn sợ hãi đáp: “Tiểu thư, cô gia bảo còn có chuyện làm ăn chưa giải quyết xong, sáng sớm đã ra ngoài, còn dặn chúng ta không được quấy rầy tiểu thư, bảo hôm qua tiểu thư rất mệt...”

Ta lúng túng đến mức mồ hôi rịn khắp người, cái tên này ra ngoài mà không bảo ta câu nào à? Nhìn mấy người này xem, ai có thể cam đoan họ không cười nhạo ta chứ? Ta ngượng ngùng quay đầu, Phó phụ, Phó mẫu, còn cả Phó Thiên Du đều đang đứng phía sau ta, vẻ mặt ngạc nhiên.

Xong rồi, ta tuyệt vọng nghĩ, bây giờ ngay cả hoa lá sâu cá trong sân này đều biết Hoa Thành Cẩm quan trọng thế nào với ta, ngay cả một khắc cũng không muốn rời. Mặt nạ hôm qua hỏng hết rồi, ngoan ngoãn hiểu chuyện gì chứ, tất cả đều quẳng hết sang một bên, ta xấu hổ cúi đầu.

Phó phụ ho nhẹ một tiếng rồi quay người đi về, Phó mẫu nhìn ta nở nụ cười miễn cưỡng, cũng đi theo Phó phụ. Chỉ còn Phó Thiên Du, muốn ho nhẹ mấy cái để lấp liếm, nhưng rốt cuộc công lực có hạn, phì cười một tiếng, ta lập tức đen mặt, trong lòng lạnh buốt...

Lỡ cười một tiếng biết là không ổn, hấn lại ho khù khụ một tràng để che giấu, kết quả vẽ rắn thêm chân, càng giấu càng lộ, lại thấy có thêm mấy người làm mặt mũi đỏ bừng vì ghen cười. Ta hoài nghi không biết Phó Thiên Du này có phải cố ý đến trêu chọc ta không, nhìn gương mặt anh tuấn có nét giống ta, ta cố gắng khống chế bản thân, chỉ sợ không kìm được liền xông lên chà đạp mặt hấn dưới gót giày. Nghếch mặt lên trời khinh khỉnh, ta vươn tay ra sức vỗ lưng cho hấn, miệng thì dịu dàng hỏi han: “Chẳng lẽ hôm qua ca ca bị cảm lạnh? Có muốn khám đại phu không?”

Tay ta vỗ bồm bộp sau lưng hấn, Phó Thiên Du mặt ghen đỏ bừng, vội vàng né sang bên cạnh để tránh ‘ma chướng’ của ta: “Phiền muội muội lo lắng rồi, vi huynh chỉ đột nhiên bị... sặc, khụ khụ, không có gì đáng lo.” Sau đó nhìn đám người đang cúi đầu cười thầm trước mặt: “Vừa rồi chỉ là hiểu lầm, tiểu thư không có chuyện gì cả, mọi người đi làm việc đi.”

Ta lặng lẽ quan sát đám người tản ra, trong lòng thiêu đốt lửa giận, có điều một câu cũng không nói nên lời... Phó Thiên Du lại gần, ánh mắt vẫn chưa xua hết ý cười, hấn cố tình làm mặt nghiêm túc nói: “Lần này trở về, muội muội vui vẻ hơn trước rất nhiều, huynh rất vui mừng đó.”

Ta tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn cúi đầu đáp: “Đa tạ ca ca quan tâm.”

Lúc này Phó Thiên Du không che giấu gì nữa, cười ha ha thành tiếng: “Ra ăn cơm thôi, phụ thân mẫu thân đang chờ chúng ta đấy.”

Ta ưng thuận đáp, không cam lòng bước theo, trợn mắt chun mũi làm mặt quỷ sau lưng hấn...

*

Trừ ta ra, được cả nhà ra tận cổng để đón chắc chỉ có mình vị biểu ca ta chưa từng gặp thôi, chẳng hiểu họ hàng xa xôi như thế sao lại khiến nhà nhảy dựng lên vậy? Sau đó nghĩ lại, không phải, tướng công nhà ta

chưa về, không thể tính là cả nhà ra đón, ta đây vẫn quan trọng hơn.

Đang nghiêng đầu suy nghĩ miên man, chợt thấy một chiếc xe ngựa trang nhã cổ kính chậm chậm chạy đến. Xe ngựa chỉ một màu đen thẫm, bên ngoài chạm khắc hoa văn tinh xảo, để cũng không thiếu hoa lá cành, thoạt nhìn rất bắt mắt, đến trước cửa, xe ngựa dừng lại. Một tiểu đồng trên xe bước xuống, đến bên cạnh xe khom người nói: “Gia, chúng ta đến nơi rồi.”

Ta nhướng mày, ra oai cũng ghê đây. Tiểu đồng đợi đến khi người trong xe trả lời mới chậm rãi mở cửa xe, một người trẻ tuổi bước xuống, mắt sâu mũi cao, sắc nâu trong ánh mắt như một lớp sương dày, vĩnh viễn không thể nhìn thấu, đầu đội mũ tròn châu tử kim, mặc trường bào màu xanh đen thêu hoa, cổ tay thêu chỉ vàng, chân đi đôi giày màu trắng. Người này nhìn lướt qua mọi người một lần, cuối cùng dừng ở Phó phụ, khóe môi chậm chậm nhếch lên.

Đây là biểu ca đó hả? Ta cảm thấy trong lòng khó chịu, khó chịu với áp lực vô hình y mang đến cho người ta, lại càng không thích sự ngạo mạn không coi ai ra gì của y, vừa thấy đã biết người này lòng dạ sâu sắc, đa nghi.

Phó phụ không hổ là người từng trải chốn quan trường, cười khê, nói vài câu khách sáo liền xua tan áp lực vô hình của y. Tiếp lời giới thiệu từng người, khi giới thiệu đến ta, ánh mắt y nhìn về phía khác: “Biểu muội?” Giọng điệu nghi vấn.

Trường hợp này không có chỗ cho nữ tử mở miệng, Phó Thiên Du vội thay ta đáp lời: “Tình Nhã cũng mới về hôm qua.”

Vị biểu ca này thần nhiên liếc nhìn ta một cái, ánh mắt dừng lại ở búi tóc trên đầu ta: “Ta nghe nói hiện tại biểu muội đã không có chồng?”

Lời vừa nói ra, xung quanh yên ắng. Chẳng phải nói vậy sẽ khiến ta khó xử sao? Không chờ Phó phụ Phó mẫu giải quyết, ta đã giành nói trước: “Ta với biểu huynh chưa từng gặp mặt, biểu huynh thân ở kinh thành nên cũng có chuyện không biết, tiểu muội đã kết duyên với người khác, tất nhiên phải búi tóc.”

Vị biểu ca này dường như không ý thức được mình đã khiến cho không khí trở nên gượng gạo, khê gật đầu, lại đưa mắt về phía Phó phụ.

Hình như hôm nay ta rất xui xẻo, trước mặt cả nhà vì Hoa Thành Cẩm mà mất thể diện, bây giờ lại thò đầu ra một biểu ca quái gở, trông thì tưởng không hề để ý, nhưng kỳ thực đều nhằm vào ta, thật đúng là kỳ lạ!

58. Chương 58: Lời Mẹ Hiền

Biểu ca họ Vương, tên một chữ Quảng, nhà ở kinh thành, trông có phần tài hoa, hình như còn nhậm chức quan nhỏ trong triều. Ta âm thầm bĩu môi nhìn y hằn huyền với mọi người, rõ là y đang cười mà dường như không phải cười, rõ là y đang nhìn người ta, mà ta lại cảm thấy cặp mắt y mọc trên đỉnh đầu. Ta liếc mắt với Phó Thiên Du, ý là, lát nữa huynh đi mà ứng phó với y.

Phó Thiên Du bất đắc dĩ nhìn ta nhăn nhó, biểu thị đồng ý rồi. Ta còn chưa kịp tung tăng vui mừng đã nghe Phó mẫu lên tiếng: “Tình Nhã, lát nữa con đưa biểu ca ra ngoài đi dạo.” Ta ngẩn người, vì sao lại là ta? Nhiều người ở đây như thế, Phó Thiên Du lù lù ra đây, sao bà không chọn hẳn lại cứ phải chọn ta chứ?

Ta thẳng thừng từ chối: “Mẫu thân thứ lỗi, nữ nhi thật sự trông ngóng phu quân, cho nên muốn đi gặp chàng, hay để ca ca tiếp đãi biểu ca vậy.”

Phó Thiên Du cứ như một chú cún bị bắt đi cày, cam chịu cúi đầu ôm việc này vào người, nào ngờ Vương Quảng nói: “Không phiền biểu muội đâu, huynh cũng đang muốn làm quen với chồng biểu muội, chúng ta tiện đường mà.”

Phó Thiên Du vừa há mồm, thấy tình thế như vậy liền ngậm lại. Cặp lông mày vừa rồi còn nhíu chặt của Phó mẫu giãn ra, gật đầu đồng ý: “Như thế cũng được.”

Mặt ta đen sì, vẻ mặt nhờn và nhìn về phía Phó phụ, nào ngờ bộ dạng ông cũng chẳng khác gì Phó Thiên Du, ta khốn khổ nuốt mấy ngụm nước miếng, thật đúng là cha nào con nấy.

Trong lúc đợi vị biểu huynh Vương Quảng này nghỉ ngơi trong chốc lát, Phó mẫu liền gọi ta vào phòng nhỏ thủ thi một hồi.

Sự tình chẳng chệch suy đoán của ta là bao, Phó mẫu kéo tay ta nói, con gái, hai năm nay con ở bên ngoài thật khổ quá rồi, chuyện Tôn gia lúc trước, tuy ta và phụ thân con cũng có biết, nhưng chúng ta cảm thấy nếu nhúng tay vào chuyện này thì không chừng còn khiến con lâm vào tình cảnh xấu hổ túng quẫn hơn, chúng ta tin tưởng con sẽ tự vượt qua được cửa ải khó khăn, nào ngờ con dùng cách thức cực đoan như vậy, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng bỏ. Phó mẫu nước mắt vòng quanh, con à, có phải con vẫn hận ta và phụ thân con không?

Ta ngồi nghiêm lắng nghe, quạt tròn trong tay phe phẩy, nghĩ rằng đây chắc là chính sách dụ dỗ rồi. Nhưng bà nói cũng phải, nếu hồi trước nhà mẹ đẻ can dự, quả thực Tôn Thừa Nghiệp sẽ đẩy Phó Tĩnh Nhã vào hoàn cảnh khó khăn hơn gấp bội. Nhưng bọn họ cho rằng Phó Tĩnh Nhã có thể vượt qua cửa ải khó khăn như thế nào chứ? Đại khái chắc là ngấm bồ hòn làm ngọt đi, nữ tử này không ngăn cản được Tôn gia nạp thiếp thì còn cách gì nữa đâu? Nghĩ như vậy, ít nhiều gì ta cũng có phần khinh thường, nhưng gương mặt vẫn thản nhiên như không, yên lặng nghe Phó mẫu nói tiếp.

Thấy ta không đáp lời, Phó mẫu lộ vẻ bồn chồn, cách nói chuyện của bà càng thêm dịu dàng, bà nói, con gái, hai năm nay chúng ta đều nhớ con, sức khỏe của cha con vốn đã không tốt, cứ ngày lễ ngày Tết đều ra cửa nhà ngóng về hướng cổng thành, lúc ăn cơm còn buột miệng nói, cất đĩa cá chiên hoa cúc đi cho con bé, đó là đồ ăn nó thích nhất... Lần nào chúng ta cũng phải bảo ông ấy rằng con còn chưa về, ông ấy mới sực nhớ ra... Phó mẫu lau nước mắt.

Nói đến mức này, ta nghe cũng phải xúc động, phụ thân mẫu thân vất vả rồi, tại nữ nhi bất hiếu.

Nghe thấy ta nói lời này, Phó mẫu ngẩng đầu lên, ánh mắt rất thân thương, bà bảo, con gái, có thể kể cho ta nghe ở bên ngoài con chịu những cực khổ tủi thân nào không? Bây giờ về nhà rồi, sẽ không còn ai dám ức hiếp con nữa đâu, đừng sợ nhé.

Ta liếc mắt nhìn ra chỗ khác, rót cuộc bình tâm nói, mẫu thân lo lắng nhiều quá, quả thực con chưa bao giờ phải chịu oan ức gì ở bên ngoài cả, đường đi xóc nảy, xem hết cảnh Giang Nam Giang Bắc, nhận được chân tình chốn Bắc cương, những chuyện này con chưa từng nghĩ ngợi gì nhiều. Về sau gặp được phụ quân, hai chúng con đồng cam cộng khổ, những ngày qua là thời gian đẹp nhất trong đời nữ nhi, sao có thể nói là khổ chứ?

Phó mẫu có vẻ rất kinh ngạc, bà hỏi, chẳng phải con bảo ngày gặp Tôn Thừa Nghiệp là ngày đẹp nhất trong đời con sao?

Ta sững sốt, chẳng lẽ Phó Tĩnh Nhã trước đây từng nói lời này rồi? Nhưng ta không có chút ấn tượng nào cả. Chỉ còn cách kiên trì giải thích, xin mẫu thân thứ cho nữ nhi trước đây nông cạn, quả thực trước đây nữ nhi đã chọn sai người.

Vậy sao con có thể khẳng định bây giờ con không chọn sai người nữa chứ? Phó mẫu vẫn nói giọng triu mến.

Tuy rằng đã lường trước, nhưng khi chính tai nghe thấy câu này ta vẫn ngỡ người một chốc. Nhìn vẻ mặt của Phó mẫu như đang nói chuyện vui bình thường, nhưng ngấm kỹ lời bà vừa nói, những câu trước chỉ dùng để làm đệm lót. Đây là mục đích của bà sao?

Ta không đoán được suy nghĩ trong lòng bà, lạnh mặt hỏi, nữ nhi không hiểu mẫu thân muốn nói gì?

Phó mẫu cười đáp, trước đây khi con khẳng khái đòi gả cho Tôn Thừa Nghiệp, ta từng khuyên con phải suy nghĩ kỹ càng, nhưng con cứ sống chết phải cưới hắn. Nay con dẫn Hoa Thành Cẩm về, luôn miệng nói hai con thể này thể nọ... Ôi, không phải con không biết danh tiếng của hắn chứ? Một tên từng trải đời như vậy, làm sao con so được với hắn.

Ta cần môi nghĩ nên phản bác thế nào mới tốt, không thể hỗn xược với bà.

Phó mẫu nói tiếp, không phải ta bảo Thành Cẩm không tốt, chỉ là ta lo lắng cho con. Con gái à, con luôn để cái thứ tình ái này che mờ mắt, nếu sớm biết sẽ như vậy, trước đây ta đã không bảo phụ thân con dạy con đọc sách biết chữ! Cả ngày chỉ ôm mấy quyển truyện, đọc đến phát ngốc rồi. Con xem lại mình sáng nay đi, Thành Cẩm mới biến mất một lúc con đã căng thẳng đến vậy. Sao ta có thể giao con cho nó? Con có thể cam đoan con không hề bị uất ức gì không? Con à, ta thật sự không muốn thấy con bị tổn thương lần này qua lần khác, thế nhưng tính con cứ bất cần như vậy...

Ta không cầu kính, chỉ bất đắc dĩ thở dài, vậy mẫu thân muốn thế nào?

Phó mẫu nhìn ta, ta có thể làm thế nào nữa? Con và Thành Cẩm đã thành hôn rồi, cho dù ta với phụ thân con không muốn thì biết làm sao? Các con đã báỉ thiên địa, con đã là người của nó.

Chẳng qua... Phó mẫu đột ngột chuyển câu chuyện, à phải, trước đây con chưa gặp biểu ca nhỉ, y là một người không tồi. Trước đây ta từng có ý muốn gả con cho y, có điều phụ thân con rời khỏi triều đình rồi, nhà chúng ta quả thực không xứng với nhà họ nữa. Nếu con bị oan ức gì có thể đi tìm y, chắc chắn y sẽ ra tay giúp con. Ta thấy vừa rồi y dường như rất để ý đến con.

Để ý? Suýt chút nữa ta học máu. Thế mà gọi là để ý? Người ta còn chưa liếc mắt nhìn ta một cái. Ta vừa bội phục ánh mắt của Phó mẫu, vừa suy đoán có thật Phó mẫu không còn ý gì khác không? Dứt khoát phản đối, mẫu thân, ta có ca ca rồi, cần gì nhờ người khác?

Phó mẫu vươn tay dí trán ta, bé ngốc ạ, đừng có nhắc đến ca ca bỏ đi của con, lớn như vậy mà bảo sao cũng không chịu lấy vợ... Bây giờ đại ca có thể bảo vệ con, về sau thì thế nào? Sớm hay muộn nó cũng cưới vợ đó!

Ta mạnh miệng, chẳng phải cưới vợ rồi vẫn là huynh trưởng của con sao?

Phó mẫu thở dài nói, sao còn giống như trước được? Với lại, nhiều ca ca giúp con chẳng lẽ không tốt sao?

Rốt cuộc ta cũng cảm thấy lời Phó mẫu có lý, liền thoải mái hỏi, mẫu thân, có phải biểu ca đã có biểu tẩu hay không? Vì sao không cùng đến đây?

Phó mẫu không ngờ ta hỏi câu này, sững sốt một lúc, vẻ mặt hơi ngượng ngập, biểu ca của con đến tuổi này rồi tất nhiên là... ôi, chuyện nhà biểu ca con, làm sao mà ta biết được.

*

Ngồi trong phòng riêng ở Bích Thủy lâu, ta bắt chéo chân uống Bích Loa Xuân. Nhờ phúc của vị biểu ca Vương Quảng này, lần đầu tiên đã được ngồi trong gian phòng đơn Bích Thủy lâu, đây là đãi ngộ dành ấy vị quan to quý nhân có tiền không biết chỗ tiêu. Gian phòng đơn bố trí tương đối thanh lịch, xung quanh một màu xanh lục nhạt, khiến tâm tình nóng nảy của con người cũng có thể bình tĩnh lại, an tâm thưởng thức chén trà thơm.

Tiếng người thuyết thư truyền lên đông dục từ đại sảnh, vẫn là sự tích quang vinh ta hàng phục đạo tặc hái hoa Hoa Thành Cẩm. Ta thầm kêu một tiếng không ổn, hôm qua giảng co với Hoa Thành Cẩm mãi, quên mất nói với chàng chuyện người thuyết thư.

Biểu ca Vương Quảng hỏi, biểu muội, chẳng lẽ phu quân của muội làm việc ở Bích Thủy lâu này?

Ta lập tức lắc đầu giải thích, phu quân buôn bán thuốc ở Bắc cương, có điều muội thích trà ở Bích Thủy lâu nên hẹn chàng tới đây gặp mặt.

Vương Quảng thờ ơ nhìn cách bày biện trong Bích Thủy lâu, mở miệng đánh giá, so ra kém Bích Thủy lâu ở kinh thành.

Lòng ta nói đây là tất nhiên, kinh thành là nơi nào chứ, Gia Châu đâu muốn chết mà dám so với kinh thành. Đúng là tên thiên cận, nói vậy hẳn người chưa từng thấy Bích Thủy trà quán chỉ bán cốc trà lớn rồi. Nhưng mặt vẫn cười giả lả gật đầu nói phải.

Bỗng nhiên y thản nhiên hỏi, biểu muội có biết tên tử của thứ sử kinh thành tên là Dương Vi không? Y bổ sung thêm, ta nhớ Dương Vi cũng là người Gia Châu.

Nghe thấy cái tên đã lâu không nhắc đến, hô hấp ta ngừng lại, dường như trước mắt lại hiện lên hình bóng nữ nhân mặt phấn khoe mã kia, ta không ghét nàng, nàng ta có thủ đoạn của chính mình. Không ngờ nàng ta bon chen tốt như vậy, đã trở thành thê tử của thứ sử tam phẩm.

Nhưng ta cũng không muốn đề cập đến chuyện cũ, vừa định phủ nhận lại nghe Vương Quảng tiếp lời, Dương Vi bảo nàng ấy vẫn nhớ đến muội, dấu sao muội cũng là nữ nhân khiến cho nàng ấy ghi nhớ sâu sắc mà.

Giờ ta nên cảm thấy vinh hạnh à? Ta ghét nói chuyện với người quá thông minh, vì mình sẽ thường xuyên không hiểu được rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì, nói một thôi một hồi rồi còn chưa đến chủ đề chính. Phó mẫu như thế, Vương Quảng cũng như thế, đương nhiên trừ Hoa Thành Cẩm, chàng không phải quá thông minh, chàng là một nhân tình rồi.

Đến lúc này mà không nhận ra địch ý của Vương Quảng thì ta đúng là con ngốc, ngay từ đầu đã không liếc mắt nhìn ta, trước mặt mọi người nói chuyện khiến ta khó xử, dùng khí thế bức người muốn ở riêng với ta, cuối cùng đến Bích Thủy lâu, có vẻ y đã phôi bày rành rành địch ý của mình.

Vì ai? Vì Dương Vi sao? Người chỉ là một tên quan nhỏ như cành đỗ mà còn mơ ước thê tử của quan tam phẩm, sợ đầu mình gắn với cổ chắc quá hả? Vì thế ta cười lạnh một tiếng, quen thì sao, không quen thì sao? Có gì vì một nữ nhân mà biểu ca lại dồn ép biểu muội của mình đến thế? Hơn nữa nữ nhân kia là thê tử của quan tam phẩm, sao biểu ca có thể thân thiết với vợ người như thế?

Nụ cười của Vương Quảng hình như rộng hơn vừa rồi, y nói, tất nhiên ta không quen thân vợ của thứ sử đến vậy, ta quen thân với Dương Vi từ lúc nàng ấy còn chưa gả cho thứ sử.

Ta nhếch miệng, tình huống gì đây? Cứ như một nam nhân khổ tình vì không chiếm được người yêu rồi quay lại gây chiến với tình địch cũ của người yêu ấy... Ta cầu mình một cái thật mạnh, chắc là đạo này ta đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi...

Vương Quảng nói tiếp, biểu muội đừng hiểu lầm, ta không có ý khác, chỉ muốn biết người có thể khiến A Vi để bụng có bộ dạng như thế nào thôi.

Ta cười nhớn lúm đồng tiền, trong lòng thì buồn nôn muốn chết, ta phẩy tay, biểu ca, huynh thấy đấy, ta không có ba đầu sáu tay, cũng không thiếu mất thiếu mũi.

Rốt cuộc Vương Quảng cũng vui cười, lần này là cười thật.

Chờ đến lúc Hoa Thành Cẩm tiến vào, cảnh chàng thấy chính là ta đang cười đáp lễ với một nam tử xa lạ ngoài cười nhưng trong không cười. Chàng bước nhanh về phía ta, ta đứng dậy giới thiệu.

Một hồi giả tình giả ý tăng bốc lẫn nhau, ta nghe đến mức ghê răng ứa nước miếng. Đôi co qua lại, biểu ca Vương Quảng của ta tử tử hỉ hỉ han thân phận gia cảnh của Hoa Thành Cẩm, Hoa Thành Cẩm cũng trả lời đầy đủ, về phần là thật hay giả, chỉ có tên nhân tình chàng biết được.

Ta chống má nhìn hai người bọn họ luân phiên nhau trình diễn một cảnh máu me be bét không dùng đao kiếm, trong lời nói ẩn lời nói, lời khách sáo, ý tại ngôn ngoại, ... Nghe đến mức ta kinh hồn bạt vía, nếu không phải biết rằng hôm nay mới là lần gặp mặt đầu tiên của hai người, chắc ta còn tưởng họ có thù sâu như bể ấy chứ!

Ta nhướng mày nhìn Hoa Thành Cẩm, ý là, trước kia chàng có thù hận với y à?

Hoa Thành Cẩm liếc ta một cái, ý nói, oan uổng quá, ta chưa bao giờ gặp y cả.

Ta cong khóe miệng, tướng công, chẳng lẽ người này có tính 'long dương',[1] gặp chàng thì nhất kiến chung tình, muốn dùng cách này để khiến chàng chú ý đến mình?

Hoa Thành Cẩm cũng nhếch miệng, nghĩ ngợi lung tung, chờ về rồi ta xử lý nàng.

Biến, đúng là cái tên thích tính số. Hai người cứ như vậy thật mất mặt, ta nháy mắt ra hiệu.

Hoa Thành Cẩm liếc ta một cái trắng mắt, ai mời ôn thần này đến đây? Chẳng lẽ không biết mời thần thì dễ tiền thần thì khó hay sao?

Ta tròn mắt chớp chớp, ý là nhìn ánh mắt vô tội của ta này, tuyệt đối không phải ta muốn đưa y đến, lệnh của mẹ khó cãi...

Hoa Thành Cẩm nghiêng đầu, nàng vẫn là đầu sỏ...

Ta trẻ hai khỏe miệng xuống, ta oan uổng thật mà, tin ta đi...

Có lẽ ‘tin tức’ truyền đi bị người ta nhìn thấu, hoặc giả chịu không nổi hai chúng ta mất qua mây lại, biểu ca Vương Quảng ho nhẹ một tiếng ra hiệu mình vẫn tồn tại, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của chúng ta vờ vọt uống hai ngụm trà, xong mới lãnh đạm đứng dậy cáo từ.

Ta nghĩ trong thành Gia Châu y không quen đất không quen người, sợ sẽ lạc đường, cũng đứng lên theo muốn đưa y về. Ai ngờ y từ chối thẳng thừng, cứ như ta tổn thương danh dự của y không bằng. Ta với Hoa Thành Cẩm khuyên bảo không được, trơ mắt nhìn y rời đi. Ta thở dài, danh dự có thể nấu cơm ăn à? Thấy mặt mũi y không tệ, có khí thế có oai phong, thời buổi này các cô nương đều thích kiểu đó. Đợi lát nữa thấy mấy bác gái thím gái chạy đuổi theo y đầy đường hỏi ngày sinh tháng đẻ, đã lấy vợ hay chưa, y sẽ biết từ chối chúng ta là sai lầm to lớn thế nào...

Hoa Thành Cẩm biếng nhác nói: “Biểu ca của nàng đúng là quý hóa nhỉ.”

“Đúng đó, người ta đến từ kinh thành mà, mắt cao hơn đầu, thuộc họ Cốc.”

Hoa Thành Cẩm phì cười: “Người ta là tiểu hầu gia tiếng tăm lừng lẫy, mắt không đặt cao hơn đầu thì đặt chỗ nào nữa?”

Hầu gia, mắt ta giật giật, chẳng lẽ y che giấu thân phận? Y thật sự là biểu ca của ta sao?

“Cô nương ngọc, nàng cho rằng tên thật của y là Vương Quảng chắc?”

Ta cảm thấy ngột ngạt, rất bức bối, mắt nhắm mắt mở cho qua câu chê ta ngốc của Hoa Thành Cẩm. Hóa ra cả nhà đều coi ta như khỉ mà lừa, ta dám khẳng định, bọn họ ai cũng biết thân phận của vị biểu ca này! Chỉ có mình ta không hay biết, nói cho cùng bọn họ muốn làm gì?

Ta hung hăng đập mấy cái lên bàn, được Hoa Thành Cẩm chạy lại gần cầm tay ta thổi phù phù. Ta nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Thế, gã hầu gia kia tên là gì?”

Hoa Thành Cẩm vui vẻ: “Nàng không biết? Tiểu hầu gia ngang ngược hống hách nổi danh kinh thành đấy?”

Ta hừ lạnh: “Ta làm sao biết được y là tên khốn nào!”

“Y tên là Minh Sùng Diên á.”

59. Chương 59: Minh Gia

Ta cầm quyển sổ nhỏ từ Bích Thủy lâu về nghiên cứu tường tận, đương nhiên, tiền trả cho điều cực phẩm này do Hoa Thành Cẩm chi. Tập giấy dày trên dưới trăm trang, ghi chép tỉ mỉ đủ loại sự tích của Minh Sùng Diên ở kinh thành.

Minh Sùng Diên, tiểu hầu gia của Minh gia. Minh gia là công thần khai quốc trong triều, sau khi giúp hoàng gia giành lấy thiên hạ, được tiên hoàng tứ phong Minh hầu gia cha truyền con nối, lại ban thưởng đất nhưng Minh gia từ chối không nhận. Minh gia xuất thân võ tướng, biết cách giữ mình, các thế hệ đều từ già sự nghiệp khi đang ở trên đỉnh cao, cũng không nắm binh quyền, là chỗ dựa có lợi nhất của vương quyền. Minh gia mấy đời trung trinh như một, đời nào cũng có nữ nhi gả vào cung làm phi tần, được đế vương sủng ái, nhưng không tranh giành quyền lực hậu cung.

Đọc đến đây, ta gạt đầu, quả thực Minh gia có đạo lý xử thế riêng biệt. Tiếp tục xem, liền thấy phần nói đến vị tiểu hầu gia Minh Sùng Diên của Minh gia. Mười bốn tuổi y đã theo quân đội xuất chinh trấn thủ

biên cương xa xôi, chịu bao khổ sở chốn tái ngoại, bởi vì anh dũng giết địch, uy vọng trong quân đội ngày càng tăng, mười sáu tuổi được hoàng đế triệu về kinh thành khen ngợi, thậm chí muốn phong cho y danh hiệu tướng quân. Minh Sùng Diên tuân theo đạo lý xử thế của gia tộc, biết rằng nếu thiếu niên đã làm tướng quân, tất nhiên sẽ phải chịu nhiều lời gièm pha, bèn khéo léo khước từ ý tốt của hoàng đế, cũng không trở về biên cương phía Bắc nữa, chỉ an nhàn ổn định ở kinh thành làm chức tiểu hầu gia của mình.

Y thường cùng một số công tử nhà giàu ăn chơi trác táng với nhau, kỹ viện, rượu chè, bài bạc, đấu chọi, không cái gì thiếu mặt y... Trong kinh thành y thoải mái hoành hành, không ai quản nổi, hoàng đế sủng y, Minh gia che chở y, ngoài mặt, chỉ có y đánh người khác, không có chỗ cho người khác đánh y...

Đến đoạn này, ta không khỏi nhủ mày, y ngang ngược hống hách chốn kinh thành như thế, chẳng phải hoàn toàn đi ngược lại nguyên tắc làm người khiêm tốn làm công dốc sức của Minh gia sao? Đọc kỹ phần dưới, Minh Sùng Diên có một người dì là hoàng quý phi, rất được hoàng đế sủng ái. Dì y lại yêu chiều y... Phần tiếp theo thật khiến ta choáng váng, người dì này hóa ra là bạn thân chốn khuê phòng của Phó mẫu, chẳng trách lúc trước Phó mẫu bảo muốn gả ta vào Minh gia, thì ra vì lý do này.

Sở thích của Minh Sùng Diên cũng không khác người ta là mấy, đặc biệt yêu thích mỹ nhân. Nghe đồn y ném cả đồng vàng vào Túy Hoa lâu nổi danh kinh thành chỉ để mua đêm đầu của mỹ nhân. Y từng hăm hở theo đuổi biểu muội mà Lý thứ sử đưa từ Gia Châu đến, trở thành đề tài bàn tán xôm tụ cho đám người kinh thành mỗi dịp rảnh rỗi. Có điều hành vi càn rỡ không được lòng mỹ nhân, sau khi mỹ nhân chính thức gả cho Lý thứ sử rồi, việc này liền chìm xuống.

Biểu muội của thứ sử chắc là Dương Vi rồi, không ngờ nàng đến kinh thành còn khơi lên một cơn phong ba màu hồng như thế, quả nhiên là tài giỏi. Đoạn cuối trang có một hàng chữ nhỏ khiến ta chú ý: Về sau có người đồn vợ của thứ sử và Minh Sùng Diên vẫn còn vương vấn, bởi vì không có nhân cứ chứng cứ, đa số người cho rằng đây chỉ là tin thất thiệt.

Ta cười thầm, không chừng đúng là sự thật ấy chứ, nhìn thái độ của ‘biểu ca’ với ta là biết.

Vợ của Minh Sùng Diên là con gái của thứ sử Kinh Châu, họ Ngụy. Ngụy nữ thái độ cung kính, dịu dàng đôn hậu, vẻ ngoài xinh đẹp, có điều rất hiếm khi gặp người ngoài. Mặc dù Minh Sùng Diên ăn chơi trác táng bên ngoài nhưng cũng không mang về nhà, có người bảo Minh Sùng Diên một lòng với vợ.

Ta không cho là đúng, nếu đã một lòng sao còn ra ngoài ăn chơi đàng điếm? Chuyện say đắm Dương Vi hẳn là có thật, nếu ta là nam nhân, gặp một người có sắc đẹp, có đầu óc, có thủ đoạn như Dương Vi, muốn không mê muội cũng khó.

Phần còn lại đều giải thích ở kinh thành Minh Sùng Diên kiêu ngạo ra sao, hôm nay đánh bạc bao nhiêu tiền, ngày mai gây gổ với công tử nhà ai, ngày kia đùa giỡn cô nương nhà nào... Ta đóng sổ lại, khê lắc đầu, người đó và vị biểu ca ta biết hoàn toàn khác biệt. Quyển sổ đề cập tới một kẻ không hiểu việc đời ăn chơi trác táng, nhưng ở nhà ta, vị biểu ca này cực kỳ tương phản, y có cơ mưu kín đáo, mặc dù ngạo mạn nhưng vẫn coi như hiểu lễ nghi. Trừ việc chia mũi nhọn vào ta, không vừa mắt ta và Hoa Thành Cẩm ra, cũng không làm chuyện gì khác người cả.

Y một mình rời Bích Thủy lâu đi về không gây náo loạn gì, cũng không thấy y trêu chọc cô nương nhà ai, ta không tin mỹ nữ ở Gia Châu ít hơn kinh thành... Bây giờ ta đã hiểu được sức ép uy nghiêm mang trên người y là từ đâu mà ra, cũng giống Ba Đặc Nhĩ, nó xuất phát từ sự tôi luyện trong quân đội...

Nếu kẻ ở kinh thành là bộ mặt thật của y, vậy tại thành Gia Châu này y làm bộ cho ai xem? Đặc biệt giấu họ giấu tên, thăm hỏi một lão thần rời khỏi triều đình đã lâu có mục đích gì?

Ngược lại, nếu ở thành Gia Châu y mới thể hiện bản chất thật của mình, thế hình tượng ăn chơi trác táng trong kinh thành để cho ai xem? Không lẽ là hoàng đế? Y ngăn dăm xa xôi tìm đến Phó phụ, chẳng lẽ vì Minh gia gặp nạn?

Ta trầm ngâm một lúc lâu, càng nghĩ càng thấy có khả năng. Tuy có đạo lý xử thế biết tiến biết lùi, nhưng Minh gia mấy đời là võ tướng, chưa nói đến chuyện giúp triều đình lập chiến công hiển hách, chỉ bằng danh tiếng uy vọng của Minh gia ở chốn dân gian, chắc hẳn được nhiều người ủng hộ, chỉ bằng điểm ấy, triều đình đã cần phải đề phòng Minh gia rồi.

Chức vị ấy à, đôi khi không thể quá thanh liêm, nhìn trường hợp này xem, làm tốt còn bị cấp trên nghi kỵ, sao có thể không buốt lòng? Ngay cả hoàng quý phi được sủng ái nhất hậu cung cũng không thể tìm được sự hoài nghi của thiên tử...

Cho nên thông minh như Minh Sùng Diên, mười bốn tuổi đã có thể ra chiến trường giết địch, mười sáu tuổi lập chiến công, hoàng thượng lo lắng gọi y về, y liền trở thành một thiếu niên ngang ngược, tùy ý hoành hành trong kinh thành, giao du với một đám ăn chơi trác táng, muốn giảm bớt sự đề phòng của hoàng thượng. Có lẽ sau thời gian dài thấy hoàng thượng vẫn không bỏ được chút phòng bị đó, Minh Sùng Diên mới giấu tên giấu họ đến Gia châu tìm Phó phụ.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán nhất thời của ta thôi, là thật hay giả ta không có hứng thú tìm hiểu thêm, với lại, cái đầm nước đục triều đình kia há là thứ tiểu nữ tử như ta có thể hiểu rõ? Về phần vì sao Phó mẫu cứ tâm niệm gửi gắm ta cho biểu ca, ta nghĩ mãi không ra, chẳng lẽ muốn ta làm con tin của Phó gia? Sau đó vội cười mình thần hồn nát thần tính, rõ là không có khả năng! Vậy thì vì sao?

Ta dứt khoát không thêm đoán mò nữa, dù sao Minh gia bọn họ cũng không liên quan gì tới ta, Phó mẫu bắt ta làm gì, ta không thể ngỗ ngược, nhưng ta có thể thờ ơ không quan tâm. Ta có thể cảm nhận được tấm lòng thương yêu thành thật của bà, tin rằng bà tuyệt đối sẽ không hại ta... Ta và Hoa Thành Cẩm trở về cùng lắm cũng chỉ coi như thăm người thân, cần chi dính dáng đến mấy chuyện đầu đầu này?

Còn thái độ kỳ quái của Minh Sùng Diên với Hoa Thành Cẩm nữa. Rõ ràng y thừa biết thanh danh trên giang hồ của Hoa Thành Cẩm, nhưng lại làm bộ như không biết, hết câu hỏi này đến câu hỏi khác vờ như không có dụng ý gì, thực ra lại từng bước chèn ép. Nhìn qua thì tưởng y là một huynh trưởng biết quan tâm đến muội muội, muốn bảo đảm cho tương lai của muội muội, trên thực tế, có thật là thế không?

Trước đây chúng ta vốn không quen biết! Phó Thiên Du còn chẳng đến mức này nữa, có phải y đã vượt quá chức phận không?

Đang lúc ta suy nghĩ đến chỗ rối rắm, một tiểu a hoàn bên ngoài tiến vào thông báo: “Tiểu thư, nhị phu nhân của Tiền gia đã nhận lời mời của tiểu thư, ngày mai hẹn gặp ở Bích Thủy lâu.”

*

Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, đây là lần thứ hai ta ngồi ở phòng đơn của Bích Thủy lâu, chẳng qua người ta chờ đợi thành La Thanh Thanh. Hôm qua lúc a hoàn đến báo ta còn giật mình, nhị phu nhân của Tiền gia, cuộc sống không tệ nhỉ, từ một nữ nhân không có danh phận lên được vị trí nhị phu nhân.

A hoàn kia là một cô nương thật thà lại mau miệng, thấy ta tò mò về xưng hô này liền kể rất nhiều chuyện về La Thanh Thanh. Ví như La Thanh Thanh được Tiền Hạo Vân sủng ái như thế nào, thủ đoạn của La Thanh Thanh cao siêu ra sao, hoặc là La Thanh Thanh đã trở thành chủ mẫu lo liệu việc nhà, vợ cả chẳng qua chỉ là bình hoa trang trí...

Mấy chuyện này ta không hứng thú nghe, ta muốn La Thanh Thanh chính miệng kể cho ta biết, giống như lần trước, hết một con bướm hoa nhảy nhót lung tung khoe khoang thành tựu của mình...

Giờ Tỵ một khắc, La Thanh Thanh khoan thai bước đến. Ta thấy nàng chậm chậm tới gần, bộ đồ lụa tay mây mềm mại mặc trên người nàng ngỡ như là đương nhiên, trang sức trên đầu hình như bớt đi rất nhiều, nhưng từng bước đi vẫn vang lên tiếng ngọc ngà đinh đang. Nàng thấy ta tất nhiên cũng vô cùng vui sướng, có điều gương mặt thêm phần điềm tĩnh và khí thế uy nghiêm. Ta nhìn La Thanh Thanh che mặt đứng trước mắt, trong khoảnh khắc bỗng thấy hoảng hốt, nói vậy chuyện chủ mẫu quản gia là chuyện thật rồi.

Nàng đi vào, mang theo hương phấn son thoang thoảng, ta hoàn hồn, đứng lên đón: “Đến rồi hả? Tiền nhị phu nhân?”

Nàng cười, quạt tròn vung lên giã đánh: “Bớt nói cái từ đáng ghét này đi.”

Ta tiến lại gần, mùi son phấn kia khiến ta không nhận được khế nhứ mảy, ngoài miệng vẫn chanh chua: “Tiền nhị phu nhân? Nô tỳ đến xin thưởng đây!”

La Thanh Thanh sáng giọng: “Đến quái gì!” Nàng đảo mắt: “Sao đang lượn lờ bên ngoài lại quay về? Chắc ở bên ngoài không chịu nổi ăn uống kham khổ hả? Thôi về cũng tốt, có người này thương người kia yêu, ta

không hiểu sao trước đây người lại không biết tốt xấu chạy lung tung.”

Ta nghĩ ta thật sự bị coi thường rồi, nhưng nghe lời nói của nàng trong lòng vẫn có phần khoan khoái, vươn tay đẩy nàng một cái: “Người bây giờ ở nhà cao cửa rộng của Tiên gia thì biết cái gì, lần này ta cùng phu quân về thăm người thân, người muốn xuyên tạc thành lại mặt[1] cũng không sai.”

La Thanh Thanh trợn mắt: “Người giả cho người ta rồi?”

“Chẳng lẽ còn có thể là giả?”

“Ai? Ta có biết không?”

“Biết.”

Im lặng trong chốc lát, nàng nghi hoặc hỏi: “Thật là tên hái hoa tặc kia hả?”

Ta liếc nàng trắng mắt, nữ nhân này vốn không giữ mồm miệng, ta chẳng cần so đo: “Người ta có tên tuổi đài hoàng, Hoa Thành Cẩm, hay không?”

“Ha!” Về mặt La Thanh Thanh ám chỉ ‘người điên rồi’: “Chẳng phải người bảo sẽ không lấy hấn à? Sao tự nhiên lại đổi ý?”

Ta nhàm chán quạ quạ: “Người tốt, ta cũng yêu chàng, liền giả luôn.”

“Yêu hấn liền giả cho hấn? Chẳng phải người để bụng thanh danh của hấn sao?”

“Thanh danh có ích gì? Có thể nấu cơm ăn chắc? Sự thật chứng minh ánh mắt của người phàm đều rất tầm thường, khiến ột viên minh châu bị vùi lấp.”

La Thanh Thanh trợn trắng mắt: “Vậy người nói xem tình yêu có thể nấu cơm không? Một tên tiểu tặc cả giang hồ chối bỏ sao có thể chăm sóc nổi đại thần tôn quý nhà người?”

Ta nghiêm mặt: “Xin chú ý chút, tên tiểu tặc bị giang hồ chối bỏ mà người vừa nói là phu quân của ta đấy, La Thanh Thanh, hai năm không gặp sao người ngày càng dung tục thế?”

“Ta dung tục? Phải, ta không có lắm tâm địa gian xảo như người, ta chỉ biết đói thì phải ăn no, ăn no rồi phải muốn ăn ngon, ăn ngon rồi phải ăn có danh dự, ăn có danh dự còn phải sĩ diện để người ta hầu...”

Lần này đến lượt ta yên lặng, thời tiết ngày càng nóng khiến bức tức trong lòng dễ phát hỏa, ta hít sâu một hơi: “Ta không tìm người để cãi nhau.”

Bên kia cũng xuống giọng: “Ta cũng không cố ý.”

Mũi ta hơi cay cay: “Tiền nhị phu nhân, ta nghe nói người sống không tệ nha, hùng tâm tráng chí trước đây hấn là đã thực hiện được rồi?” Vừa nói xong ta đã muốn tát ình hai cái, nói kiểu gì mà vẫn cảm thấy chưa loét thế này, ta bị trúng tà à?

La Thanh Thanh không tranh cãi về thái độ của ta, nàng bảo: “Đừng gọi ta là Tiền nhị phu nhân, ta không thích nghe.”

Ta không hiểu, chờ câu tiếp theo của nàng, đây chẳng phải chuyện nàng đã trông ngóng từ nhiều năm trước sao? Sao đến khi giành được tới tay lại không thích nữa?

Nàng nhú mày: “Ta không thích nghe cái tiếng ‘nhị’ này.”

Lòng ta lập tức sáng tỏ, giống như lời nàng vừa nói, lúc không có cơm ăn thì muốn ăn no, ăn no lại muốn ăn ngon, ăn ngon rồi muốn danh dự... Đây chẳng phải là lòng tham con người như rắn muốn nuốt voi[2] sao?

Ta nói sang chuyện khác: “Tiền Hạo Vân đối xử với người có tốt không?”

Nàng nói thản nhiên như không: “Chẳng lẽ còn không tốt?”

Ta ngấm ngấm bộ váy tay mây trên người nàng: “Đây là bộ thứ mấy rồi? Nhớ trước đây lúc người mặc nó đến tìm ta, đầu hếch cao thật cao, xoay tới xoay lui như con công.”

Đường như nàng cũng nhớ lại tình cảnh đó, một tay kê phe phẩy quạt tròn, một tay vuốt tóc mái, cười nói: “Lúc đó quả thực rất ngốc, giống hệt một con ngốc.”

Ánh mắt của nàng lại chuyển đến người ta, giọng nói có phần cảm khái: “Không ngờ một tiểu thư nhà quan như người lại chịu được cảnh màn trời chiếu đất, hôm qua ta nhận được thư mời của người còn tưởng rằng cuộc người không chịu nổi khổ cực nữa nên đã quay lại chứ, không ngờ người còn tự gả chính mình rồi.”

Ta cười: “Sao nói nghe tang thương vậy, người xem mình đi, xinh đẹp hơn trước đây bao nhiêu rồi?”

“Thật không?” Bàn tay đưa quạt tròn của nàng ngừng một chút, trong nét cười có phần chua xót: “Vì sao ta lại cảm thấy già đi, làm cái gì cũng có phần lực bất tòng tâm? Ta nghĩ ta đã có thể hiểu được lý do vì sao trước đây người muốn ra đi rồi. Người nhìn lại mình đi, vẫn giống như hai năm trước.”

“Sao có thể giống được? Người nhìn coi da ta thô ráp chưa, mùa đông hàng năm chân lạnh buốt, cảm giác đó... Ta thấy ta mới là già đi, người vẫn giống như trước.”

“Được.” Nàng liếc nhìn ta một cái: “Nào có ai như chúng ta, tranh nhau bảo mình già, chẳng nói được cái gì tốt đẹp.”

Ta thở dài một hơi, lồng ngực bức bối.

La Thanh Thanh hỏi: “Lần này trở về định ở lại mấy ngày?”

“Sao? Muốn ta đi mau hả?”

“Nghe xem người nói cái gì kìa.” La Thanh Thanh xì ta một tiếng: “Ta đang nghĩ lần này chúng ta từ biệt, bao giờ mới có thể gặp lại.”

Ta không đáp vào trọng tâm: “Lúc nào cũng được, ta muốn đi thì đi, Thành Cẩm không quản được ta, nếu người muốn thì có thể đến Định Châu thăm ta nữa, chắc chắn Tiền Hạo Vân sẽ ngoan ngoãn phục tùng người, dọc đường đi dâng của ngon vật ngọt cho người ăn...”

La Thanh Thanh thở dài yếu ớt: “Người cho là ta có thể bỏ hết tất cả để đi thăm người sao?”

“Chẳng lẽ Tiền Hạo Vân đối xử với người không tốt?”

“Chắc người cũng đã nghe nói, hiện tại ở Tiền gia ta là người quản lý, nếu giờ ta bỏ đó, người có thể dự đoán được hậu quả không?”

Ta nghe mà ngẩn ngơ, hình như mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng xấu nhất. “Chẳng lẽ vợ cả của Tiền Hạo Vân không chấp nhận người?”

La Thanh Thanh cười lạnh một tiếng: “Người nghĩ là ta để ả vào mắt sao? Nếu không phải trước đây người nói để cho ả ta một đường lui, ta đã kéo ả từ vị trí vợ cả xuống dưới rồi...” Thấy ta bất bình nhìn nàng, nàng ngừng nói, đưa quạt tròn lên che mặt, hồi lâu mới mở miệng: “Người cho là nhà của Tiền Hạo Vân chỉ có ta và vợ cả ư?”

60. Chương 60: Giả Trang Và Làm Bộ

La Thanh Thanh hít sâu một hơi như muốn lấy thêm dũng khí, nàng nói: “Ả vợ cả kia chẳng đáng để mắt tới, chỉ biết mấy trò mèo. Chắc chắn người không tưởng tượng nổi đâu, từ khi đến nhà đó ta không uống nước trong giếng, nước giếng nhà đó có vấn đề.” Nàng nhún vai, thờ ơ kể tiếp: “Một tiểu thư như người có lẽ chưa từng nghe thấy thủ đoạn đó, nhưng ta xuất thân từ đâu chứ, tất nhiên thừa biết thủ đoạn này rất bình thường ở những gia giàu có thế thiếp mẫu thuẫn. Uống nước trong giếng này không hại tới sức khỏe, nhưng có thể khiến nữ nhân không thể sinh con.”

Ta quan sát vẻ mặt La Thanh Thanh, nàng vẫn mang bộ dáng như vừa rồi, thậm chí ánh mắt còn có phần thoải mái. “Thoạt nghe không ngờ được phải không? Vợ cả cũng dùng thủ đoạn đó, đây là nguyên nhân vì sao Tiền Hạo Vân đến giờ vẫn chưa có con.”

Tay nàng vô thức sờ bụng: “Lúc ta vào cửa lớn của Tiền gia, Tiền Hạo Vân đã có một vợ cả, ba tiểu thiếp, sáu a hoàn thông phòng. Mấy nữ nhân này ngoài mặt ai nấy đều dịu dàng, nhưng bụng dạ đều tranh chấp một mất một còn, ở Tiền gia không có thủ đoạn thì đừng nghĩ đến chuyện sống sót. Ta không hại người khác, người khác sẽ hại ta, nhưng ta nghĩ, ta vẫn bất giác đi vào con đường của các nàng, đến bây giờ... cũng chưa có động tĩnh gì...”

Ta siết chặt góc áo, trong lòng chỉ có cảm giác thương hại và chua xót: “Thanh Thanh, người hối hận ư?”

La Thanh Thanh quay đầu nhìn ta, nàng nói: “Vì sao ta phải hối hận? Ta rất biết ơn ông trời đã để ta biết người, mà người lại cho ta cơ hội này. Người nghĩ xem, nếu hai năm trước ta không vào Tiền gia, lúc người về có khi nào đã đi viếng mộ ta rồi không?”

Sắc mặt nàng tái nhợt nhưng lộ vẻ kiên định: “Chỗ đó là nơi đàn ông tầm hoan, là nơi ăn thịt người, một khi vào rồi đừng nghĩ là thoát được, đi ra cũng sẽ bị người giẫm đạp dưới lòng bàn chân, mãi mãi không thể ngẩng cao đầu. Tiền gia cũng là nơi ăn thịt người, nhưng ta có thể ngẩng đầu lên, có thể phản kích!”

Ta vẫn biết La Thanh Thanh là một cô nương kiên cường bền bỉ, nhưng sự thay đổi trong hai năm qua của nàng thật khiến ta đau lòng: “Ta nhớ Tiền Hạo Vân quả thực thích người, không phải sao?”

“Nếu không có một chút thích này của hắn, người nghĩ rằng một nữ nhân xuất thân từ chốn phong nguyệt yên hoa như ta sao có thể leo lên thành nhị phu nhân, sao có thể tay cầm tiền tay nắm quyền? Bây giờ Tiền Hạo Vân nhà lớn nghiệp lớn, tiệc tùng buôn bán ngày nào cũng có, thị thiếp người khác cho hắn nhiều không đếm xuể, đám nữ nhân đó hận không thể lôi ta ra lột da róc xương còn không phải vì một chút thích của hắn ư?”

Ta quay đầu sang bên, không nhìn nàng, gương mặt dửng dưng và cứng nhắc của nàng thật khiến ta đau đớn, nếu vẫn là La Thanh Thanh của trước đây, hẳn đã nhảy dựng lên mắng chửi từ lâu, quát mắng khiến cho người ta choáng váng ong đầu không phân biệt được một với hai... Nhưng bây giờ, mềm yếu đã trở thành vũ khí của nàng, trong ngoài bất nhất đã bị nàng vứt bỏ, nàng chính là Tiền gia nhị phu nhân, không còn là La Thanh Thanh chống nạnh gào năm uống sáu tùy ý cười mắng kia nữa.

Có người nói, giả trang chỉ là làm bộ. Ta thấy không phải, giả trang là mặt nạ của một người, là sự bảo vệ bản thân theo bản năng. Giả trang một ngày cũng là giả trang, giả trang một năm cũng là giả trang, nhưng nếu giả trang mười năm thì sao? Giả trang cả đời thì sao?

Giả trang, lâu dần chiếc mặt nạ kia liền biến thành bộ mặt thật của mình, ít nhất cũng sẽ kết hợp với bản tính vốn có, không thể phân biệt. Như Hoa Thành Cẩm, thân phận Hoa Thành Vân là lớp vỏ bảo vệ của chàng, ta từng hỏi chàng mấy lần chúng thành Định Châu chờ chàng khám bệnh biết làm sao bây giờ, chàng trả lời là không liên quan đến mình. Sau đó ta nói chàng giả nhân giả nghĩa, nhưng trên đường thấy bệnh nhân đổ bệnh cấp tính, sao chàng lại tự động đến bên giúp chữa trị? Trước mặt Phó phụ Phó mẫu, chàng kiên trì giữ thân phận Hoa Thành Cẩm, nhưng nói năng hành động đều điềm đậm lễ phép như Hoa Thành Vân, chuyện này thì giải thích thế nào? Chỉ có thể nói, Hoa Thành Vân đã trở thành một bộ phận không thể thiếu trong bản tính của Hoa Thành Cẩm, là một loại biểu hiện vô thức chàng dùng để giành lấy thiện cảm trước mặt người đời.

Lại nhìn La Thanh Thanh, bây giờ cho dù đối mặt với ta, mặt nạ của nàng cũng không gỡ xuống, nhớ ngày đó chúng ta cười nói đùa giỡn, lần nào ta gặp nàng cũng dặn dò một câu, nhớ kỹ hình tượng yếu đuối của người đó... Nay mềm yếu đã trở thành thói quen của nàng, trở thành vũ khí quen tay, La Thanh Thanh của dĩ vãng đã thật sự biến thành nhị phu nhân tiểu lý tàng đao,[1] mặt phấn không giận cũng uy nghiêm...

Chắc La Thanh Thanh đã hoàn thành giấc mộng trước đây của nàng rồi, dù bên trong là trả giá và gian khổ ta không thể ngờ tới, nhưng vì sao ta không cảm nhận được sự vui vẻ sung sướng của nàng vậy? Nhớ ngày đó, khi nàng nghe thấy mình có thể vào Tiền gia, cô nương kiên cường này còn mừng đến bật khóc, nay, có địa vị, có tiền tài, nàng đã có được cuộc sống mình ước mong, nàng còn muốn gì nữa đây?

La Thanh Thanh nói: “Ta ở Tiền gia hai năm, tận mắt trông thấy ba người bị tống cổ ra ngoài.” Giọng nàng nặng nề: “Hai người bị khiêng ra ngoài, một người bị tội đuổi đánh ra ngoài. Phó Tình Nhã, người cũng biết ta không phải người nhất gan, trước đây khi chưa đến Tiền gia ta cũng đã thấy người chết rồi... Nhưng hai người bị khiêng kia mặt đều đen sì, người toát ra mùi thối, mủ chảy ròng ròng... Tiền gia bảo với người ngoài là bị bệnh mà chết, nhưng nhìn là biết bị độc chết... Quan phủ cũng không truy cứu... Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu ta không bảo vệ bản thân, người chết tiếp theo không chừng chính là ta...”

Hốc mắt ta cay cay: “Chẳng lẽ Tiền Hạo Vân không quản lý sao? Nữ nhân của hãn hung ác như vậy, chẳng lẽ hãn không biết sao?”

La Thanh Thanh cười nhạo ta ngây thơ: “Hãn là người đứng đầu trong nhà, có gì trốn được mắt hãn? Chẳng qua nam nhân có chuyện của bọn họ... chỉ cần hậu viện ngoài mặt có vẻ êm ả, âm ỉ không quá đáng thì hãn sao cũng được. Nói không chừng hãn còn ước gì bớt được mấy cái miệng lú lo ấy chứ...”

Ta hoảng sợ, sao trước đây ta khờ khạo vậy, ngỡ rằng kế sách nhỏ nhen của mình có thể khiến nội bộ Tiền gia mâu thuẫn, ai ngờ Tiền gia vốn đã là một đám cháy đỏ... Ta vươn tay ra muốn cầm tay nàng an ủi, không ngờ La Thanh Thanh bỗng nhiên giật lùi về phía sau, tránh né sự đụng chạm của ta...

Ta sững sốt, rụt tay về, trong lòng không rõ là cảm giác gì. La Thanh Thanh nhìn ta cười gượng gạo, định mở miệng giải thích gì đó nhưng không nói lên lời, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài thâm kín: “Nếu người không muốn gây phiền phức thì mau mau về với phu quân của mình đi, mấy ngày nay Tôn Thừa Nghiệp ra khỏi thành mua hàng, không biết người đã về Gia Châu. Nếu hãn mà biết... không hiểu còn tạo ra phong ba gì nữa... Hai năm nay hãn chưa lập gia đình chẳng phải là vì người sao? Không ngờ người lại gả cho người khác rồi... Người chắc không biết, lúc hãn đến Bắc cương tìm người thì bị thổ phỉ bắt cóc, lúc về chỉ còn nửa cái mạng...”

Hãn chưa lập gia đình là vì ta? Vì sao nói thế chứ? Chẳng phải ở Định Châu hãn đã biết chuyện ta và Hoa Thành Vân sao? Nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, ta nhìn La Thanh Thanh mỉm cười, gật đầu.

La Thanh Thanh thấy ta đồng ý rồi liền thở phào: “Lúc người chưa rời Gia Châu ta đã hãm mộ người, lúc người rời Gia Châu rồi ta lại càng hãm mộ người... Ta vừa mắng người không biết tốt xấu vừa hãm mộ người, người nói xem thế là thế nào?”

Ta không cười nổi, giật chiếc quạt tròn trong tay nàng, hùng hổ quạt hai cái mới nói: “Còn sao nữa, chẳng qua thì giống ta, mất hết cả tự trọng rồi!”

La Thanh Thanh sững sốt, sau đó cười ha hả, vươn tay ra tranh quạt tròn ta đang cầm, dường như nhớ lại chuyện trước đây.

Lúc La Thanh Thanh về, ta ngắm nàng bước từng bước chậm rãi, xung quanh là người hầu a hoàn, hết như lúc nàng vừa vào cửa, dáng dấp cao quý, ngọc bội đính đang. Nhìn nàng dần đi xa, để lại căn phòng còn vương mùi son phấn, trong lòng trào lên nỗi buồn nhàn nhạt.

Ta đang suy nghĩ miên man trong căn phòng trống thì Hoa Thành Cẩm vẫn chực chờ đi vào. Chàng nhướn mày cười: “Nương tử sao vậy? Gặp La Thanh Thanh còn rầu rĩ không vui ư?”

Ta thở dài: “Có phải trước đây ta làm sai rồi không? Đáng ra không nên để nàng vào Tiền gia?”

Hoa Thành Cẩm khó hiểu: “Chẳng lẽ cuộc sống của nàng ấy ở Tiền gia không như ý hay sao?”

“Không phải.”

“Ta cũng nghe nói bây giờ La Thanh Thanh là chủ mẫu quản gia ở Tiền gia, đây không phải chuyện nàng ấy tâm tâm niệm niệm ư, nàng còn rảnh rỗi suy nghĩ cái gì?” Chàng dính lại gần: “Có rảnh thì thà quan tâm tới phu quân của nàng đi.”

Chỉ là La Thanh Thanh trở nên như vậy khiến ta cảm thấy rất bức rứt, đưa mắt lườm chàng: “Quan tâm chàng? Chàng có chuyện gì à?”

Chàng như một đứa trẻ dúi đầu vào lòng ta, cọ đi cọ lại: “Đọc nhiều sổ sách như vậy người ta bị váng đầu hoa mắt rồi! Không biết ai tiết lộ chuyện ta đến Gia Châu, toàn bộ sổ sách của cửa hàng ở Giang Nam ào

ào bay đến. Nương tử, hay là...”

Ta giật giật búi tóc trên đầu chàng: “Hay là chúng ta về đi?”

Chàng vui mừng cầm tay ta: “Người hiểu ta chỉ có nương tử thôi.”

Ta cười, hừ nhẹ một tiếng: “Bớt ba hoa đi, chẳng qua ta cũng đang có ý này. Ta cứ cảm thấy thái độ của Phó gia với chàng rất khó đoán, hơn nữa Minh Sùng Diên xuất hiện... Tránh được thì nên tránh, chúng ta cứ đi sớm cho lành.”

Hoa Thành Cẩm chớp chớp mắt: “Đúng là nương tử biết thương ta, nhưng mà nhạc phụ nhạc mẫu vẫn đối xử với ta tốt lắm mà.”

Ta nghiêng đầu: “Ta có nói là đối xử với chàng không tốt à?”

Chàng im bật.

Buổi tối, ta nói với Phó phụ Phó mẫu rằng chúng ta định nhanh chóng khởi hành về Định Châu, không ngờ bị Phó mẫu phản đối quyết liệt. Bà nói, khó khăn lắm con mới về nhà, mẫu thân còn chưa kịp chăm sóc, sao con đã muốn đi ngay?

Phó Thiên Du lập tức đưa ánh mắt khiển trách nhìn ta và Hoa Thành Cẩm, ta thấy mà vã mồ hôi, cứ như mình thật sự làm gì đó ngược lẽ trời không bằng.

Ta lập tức giải thích, mẫu thân hiểu cho, con lo lắng việc làm ăn ở Định Châu, từ Định Châu đến Gia Châu đường xá xa xôi, mặc dù thời gian ở nhà chỉ ngắn ngủi, nhưng đã rời Định Châu khá lâu rồi. Mẫu thân yên tâm, mặc dù con ở chốn biên cương xa xôi nhưng hàng năm sẽ về nhà ở một thời gian...

Lời còn chưa dứt đã bị Minh Sùng Diên cắt ngang, y nói, biểu muội phụ ở phương Bắc mở Bách Thảo đường chắc là có người quản lý mà? Ta thấy việc làm ăn của biểu muội phụ cũng không gấp gáp gì lắm, sao lại không ở nhà thêm một thời gian nữa.

Ta nhìn thẳng vào cặp mắt tối đen không ánh sáng của y, nghĩ rằng đây có phải một kiểu khiêu khích không?

Phó phụ im lặng này giờ cũng lên tiếng, con ở nhà thêm một thời gian nữa đi.

Lời này nói ra giống như câu phán quyết, bao nhiêu giải bày đều bị ta nuốt lại vào bụng. Ta có phần ray rứt nhìn về phía Hoa Thành Cẩm, lại thấy chàng mỉm cười không để ý, nắm lấy tay ta. Ta cũng nắm chặt tay chàng, nghĩ rằng chuyện đến đâu thì tính đến đó, đời này ta và chàng có thể nào cũng không chia lìa.

Phó mẫu bảo, con gái, con ở nhà nhàn rồi không có việc gì thì đưa biểu ca đi dạo xung quanh đi chứ?

Ta nhú mày, để ca ca đưa biểu ca ra ngoài không được ă? Con dù sao cũng là phận nữ lưu, ra ngoài với nam tử quả thực không đứng đắn.

Phó mẫu khoan dung cười nói, ca ca phải chuẩn bị cho khoa thi lên triều đình, gần đây không thể đi lại nhiều. Tuy con là nữ nhi nhưng đã gả cho người ta rồi thì còn sợ gì? Nữ nhi phải phóng khoáng một chút mới tốt.

Đầu ta âm ỷ đau, bắt đắ dĩ đáp, không biết biểu ca thích đi đâu, chẳng lẽ con lại dẫn y đến mấy cửa hàng của nữ nhi à?

Gương mặt Phó mẫu vừa tức giận vừa buồn cười, mấy cửa hàng con thường đi là nơi nam nhân có thể đến à? Thật muốn ăn đòn!

Ta gật đầu đồng ý, nhận công việc khổ sai này. Khi về tìm Hoa Thành Cẩm, ta hỏi chàng mai có thể đi cùng ta không, có chàng theo ta cũng an tâm hơn. Không ngờ Hoa Thành Cẩm cười khổ, liên tục chấp tay xin lỗi, bảo rằng chuyện ở Bích Thủy lâu hỗn độn quá, chàng không bỏ được.

Ta thở dài, ý trời rồi, ý trời để ta đi cùng với tên biểu ca đáng ghét này rồi. Ngày mai không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây... Ta trùm chăn kín đầu, chưa được một lúc đã thấy Hoa Thành Cẩm kéo chăn của ta, chàng hỏi, nương tử, chẳng phải nàng bảo nóng à?

Ta đập chăn trợn trắng mắt.

Buổi đêm mơ một giấc, trong mơ La Thanh Thanh cười duyên lại gần vỗ vai ta nói, lại tới quán tiểu quan chơi à, biết ngay người không chịu nổi cô đơn mà, ha ha... Ta xông đến đánh đấm, nói, La Thanh Thanh, rốt cuộc nữ nhân hư hỏng nhà ngươi đã lộ bản tính rồi hả? Ta bảo mà, sao người có thể giả bộ nhĩ thiếu phu nhân tốt đến thế chứ. La Thanh Thanh vỗ ngực, chẳng phải dựa vào sự quyến rũ của ta sao! Ta nhìn bộ ngực nhấp nhô sóng lớn của nàng, cảm khái nói, Thanh Thanh, thôi người cứ giả trang tiếp đi còn hơn...

Trời sáng, ta cười nên tỉnh. Hoa Thành Cẩm bên cạnh nhìn ta thắc mắc, mắt mũi ta lại cay cay, khung cảnh trước mắt bỗng tan vào hư không.

Trầm tư một lúc lâu, ta hạ quyết tâm đến núi Thanh Ngưu! Cách thành Gia Châu cũng không xa lắm, ở đó ta nghĩ Minh Sùng Diên cũng không thể giữ được trò gì, huống chi ta rất muốn gặp lại Vương lão, không biết ông ấy còn nhớ tiểu nha đầu đã đến thăm hỏi hai năm trước không.

Trên đường đi, Minh Sùng Diên không nói câu nào. Ta cũng mặc kệ y, cuộn lại trong góc của xe ngựa muốn ngủ một giấc. Cũng may đi bằng xe ngựa xa hoa của Minh Sùng Diên, ánh sáng đầy đủ, không gian cũng rộng rãi, còn có cả một cái bàn con.

Ta lặng lẽ nhìn y thản nhiên lôi ra một quyển sách để đọc, thầm nghĩ trong lòng, người giả bộ nhà nho tao nhã đấy à, cô nương đây đã nhìn ra bản chất của người từ lâu rồi, múa đao trên chiến trường mà còn dám chạy đến Gia Châu vờ làm trí thức uyên bác, đúng là thói đời ngày sau.[2]

Không thể không nói suy nghĩ của ta là suy nghĩ cây nho chua,[3] thiên chi kiêu tử,[4] có tiền có quyền có mỹ nữ, đến thành Gia Châu còn được Phó phụ Phó mẫu đối đãi như khách quý, rõ ràng là đến nhờ vả người ta mà cứ như người ta nhờ vả y, còn bắt ta đưa y đi thăm thú phong cảnh. Nói thế nào ta cũng là tiểu thư cơ mà, nói thế nào ta cũng là phụ nữ đã gả chồng cơ mà, nói thế nào cũng nên chừa chút mặt mũi đừng để ta xuất đầu lộ diện chứ? Sao những lúc thế này không lôi chuyện công dung ngôn hạnh ra mà nói hả?

Ta ngấm ngấm oán trách không ngừng, nhưng chỉ có thể giả vờ ngủ trong góc, nghĩ kiểu gì cũng thấy uất ức!

Rốt cuộc xe ngựa chậm chậm ngừng lại, hầu xe bấm báo: “Công tử, tiểu thư, đã đến núi Thanh Ngưu rồi.”

Ta phớt lờ bàn tay định đỡ ta của gã hầu, nhảy thẳng từ trên xe xuống. Minh Sùng Diên chỉ thản nhiên nhìn lướt qua ta, không nói gì, cả người vẫn lạnh như băng. Hy vọng Vương lão thấy thái độ ngạo mạn này của y thì đuổi cổ y xuống núi... Thật ra đuổi xuống núi cũng tốt, đừng đuổi ta là được...

61. Chương 61: Cuộc Nói Chuyện Trong Vườn

Ó lẽ ta trời sinh đã không có khả năng nhớ đường, rõ ràng từng tới núi Thanh Ngưu một lần rồi, mà giờ vẫn chẳng khác nào lần đầu tiên, thấy chỗ nào cũng lạ, ấn tượng mơ hồ duy nhất là con suối róc rách ở xa...

Đường đi hơi trơn, có lẽ vì sáng nay trời mưa phùn. Ta y vào chuyện mình đã từng tới đây để đi trước dẫn đường, còn Minh Sùng Diên đi đứng kiêu du sơn ngoạn thủy, rề rề theo sau ta, vẻ mặt vẫn như trước không có nhiều biểu cảm.

Bỗng nhiên ta trượt chân, người lao đảo, ta chưa kịp kêu thảm một tiếng không ổn, tiếng thét hoảng hốt đã ra khỏi miệng trước, nhắm mắt lại, chắc là không tránh được việc trầy xước tay chân. Nào ngờ tay ta được kéo gấp, loạng choạng lùi về sau rồi dừng lại. Ta mở to mắt, đối diện là con người đen không tài nào nhìn thấu của Minh Sùng Diên. Y đứng đưng như ong mày, gương mặt mang theo vẻ trêu chọc khó nhận ra.

Đứng vững rồi, sự hoảng hốt ban nãy nuốt trở lại bụng, ta thở phào ra một hơi, cảm kích mỉm cười với Minh Sùng Diên. Tuy người này rất đáng ghét, nhưng lúc này y cũng đã ra tay kéo ta, con người không thể lấy oán trả ơn, sự ghét bỏ dành cho y cũng giảm bớt một ít...

Nào ngờ bàn tay đang tóm cánh tay ta của Minh Sùng Diên trượt xuống, thản nhiên nắm bàn tay ta. Ta vừa sợ vừa giận, thế này... chẳng khác nào chòng ghẹo còn gì? Sao y có thể nắm tay ta chứ!

Ta cau mày muốn rút tay lại, có điều sức y mạnh hơn hẳn, ta vùng vẫy vài lần còn chưa thoát được, ngược lại chỉ khiến y nắm càng chặt. Ta bị đau, cắn chặt môi dưới nhìn xuống, hận không thể đâm vài nhát vào bàn tay trắng trẻo kia, tim đập loạn cào cào, lúc này ta nên làm thế nào cho phải?

Ta hằm hằm nhìn y, y cũng nhìn ta không chớp mắt, trước khuôn mặt lãnh đạm thấy sóng lớn cũng không kinh sợ kia, ta chẳng thể thấy được điều gì. Xúc cảm trên tay khiến ta cố gắng khống chế tâm tình của bản thân, bình tĩnh bình tĩnh, ta cúi đầu hít nhanh hai hơi sâu. Lúc ngẩng lên đã mỉm cười được, dùng ánh mắt nghi vấn để nhìn y.

Gương mặt luôn lạnh lùng của Minh Sùng Diên bỗng nở nụ cười, tuy phong thái giống như đêm khuya vén mây thấy trăng, nhưng theo ta vẫn là nụ cười giả tạo lạnh đến tận xương tủy thôi. Quả nhiên y nói: “Thức thời đấy.”

Sức siết trên tay giảm đi một chút, ta không thêm nhận cơ hội y ban phát cho ta để vùng thoát, đành phải ngoan ngoãn để y nắm. Tên đệ tiện nham hiểm này thấy sắc liền thêm, giữa chốn núi rừng hoang dã lợi dụng cô nương đây, nhưng ta không thể đắc tội với y, dù sao đã biết y là tiểu hầu gia rồi, không phải ta sợ hoàng quyền, mà là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Chẳng phải chỉ là nắm tay sao, cùng lắm thì về rửa thêm mấy lần... Ta đang âm thầm tính toán, thấy y lơ đãng quay đầu sang, ánh mắt lóe lên sự khen ngợi. Ta đột nhiên cảm thấy bất lực.

Trong lòng suy nghĩ trăm chiều, chỉ mấy bước đường ngắn ngủi mà ta nghĩ đến ong đầu, rốt cuộc không kiếm được mở miệng hỏi: “Biểu ca, bây giờ ta không sao rồi, huynh có thể bỏ tay ra không?” Đối với loại mặt dày trắng trợn thế này, nói quanh co chắc chắn y nghe không lọt, chỉ có cách nói thẳng mới khiến kẻ địch sợ hãi!

Minh Sùng Diên nhếch môi: “Đường núi trơn trượt, sao ta có thể yên tâm để biểu muội đi một mình chứ? Nhỡ xảy ra chuyện gì thì khi về ta biết ăn nói thế nào?”

Ta nghiêng rằng, nụ cười trên mặt càng ngọt ngào: “Đa tạ biểu ca quan tâm, nhưng ta không phải kiểu mong manh yếu đuối như thứ sử phu nhân ở kinh thành, ta không phút nào dám quên chuyện nam nữ phải có khoảng cách.” Nói xong, trong lòng thoải mái hơn một chút, người khác không thoải mái ta liền thoải mái...

Minh Sùng Diên dừng lại, ta cúi đầu không dám nhìn về mặt y, ta vẫn nhớ lúc mới gặp y có thể phóng ra áp lực cơ hồ khiến người ta thốt không ra lời. Yên lặng một lát, y lên tiếng: “Quả nhiên thú vị y như A Vi nói. Cơ mưu không thâm sâu bằng đám nữ nhân khác, nhưng lại thức thời cộng thêm miệng lưỡi sắc bén, thú vị, thú vị.” Đường như y thấy thứ gì đó hay ho lắm không bằng, cười ha ha buông tay ta ra, sau đó tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Ta đứng nghệt tại chỗ, tức giận đến mức mắt mũi vắn vẹo, lộn xộn nửa ngày, hóa ra ta chính là nữ nhân thú vị qua miệng Dương Vi, đồ chơi thú vị trong mắt Minh Sùng Diên?!

Liếc mắt nhìn gã hầu đứng cách đó không xa, giờ gã đã như tượng đá, ánh mắt vọng phương xa, mắt mù tai điếc. Lòng ta cảm thán, thật là người hiểu chuyện, chỉ tiếc theo làm chủ rồi... Tên kia, đầu óc có vấn đề!

Từ xa đã thấy một lão nhân tóc bạc ngồi cạnh bàn đá ngắm cảnh thưởng trà, lòng ta chợt trào lên cảm xúc vô hạn, nửa đi nửa chạy đến nơi, vội vội vàng vàng hỏi: “Vương lão, ngài còn nhớ cháu không?”

Vương lão đặt chén, nhìn ta cười hiền: “Sao lại không nhớ? Mấy năm nay làm gì còn nha đầu nào chuyên môn đến núi Thanh Ngưu để gặp lão già lẩm cẩm như ta?”

Trước mặt Vương lão ta rất thoải mái, vui vẻ cười lớn.

Vương lão nhìn Minh Sùng Diên đi phía sau ta, nhíu mày: “Nha đầu, cháu đúng là biết đem phiền hà đến cho lão già này.” Sau đó tiếp đón Minh Sùng Diên: “Công tử, mời ngồi.”

Ta cười bảo: “Vương lão đừng để ý đến y, đây là người thân của cháu, cùng cháu đến núi Thanh Ngưu ngắm cảnh.”

“Người thân nhà cháu có địa vị cao quý ghê.” Vương lão nói một cách ý tứ.

Chẳng lẽ ngài biết xem tướng, xem cho cháu với... Những lời này suýt nữa bị ta buột khỏi miệng, nếu ta nói thế, chẳng phải đã tuyên bố ta biết thân phận thật của Minh Sùng Diên, kẻ tự xưng là biểu ca Vương

Quảng sao? Trán lập tức rịn mồ hôi lạnh, ta giả bộ tự nhiên đáp: “Vương lão, ngài xem chẳng chuẩn gì cả. Tuy biểu ca của cháu đến từ kinh thành xa xôi, nhưng chỉ là một quan nhỏ không đáng kể. Ngài nhìn nhầm rồi, nhầm rồi!”

Vương lão cười, không đề cập đến đề tài này nữa, ông hỏi: “Nha đầu, cháu đi cũng phải hai năm rồi đấy nhỉ?”

Ta gật đầu: “Vâng, hai năm, phong cảnh này năm đó thấy mới mẻ, nay nhìn cũng thấy mới mẻ.”

Vương lão vuốt chòm râu, nói: “Ta ngắm cả ngày mà còn thấy mới mẻ, nói gì đến cháu.”

Ta tròn mắt: “Ngày nào cũng xem mà không chán ạ?”

“Hàng ngày mặt trời mọc không giống nhau, cảm nhận bằng tấm lòng thì vạn vật của mỗi ngày đều khác biệt. Nha đầu, hai năm sau trở về, chẳng phải chính cháu cũng đã khác sao?”

Ta cười ngốc: “Có lẽ đúng là khác thật.”

“Lúc từ biệt ta rời khỏi đây, cháu giống như một hòn đá có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu trên ngọn núi này, góc cạnh rõ ràng, thậm chí còn có phần sắc bén. Còn bây giờ cháu nhìn mình xem, giống như hòn đá cuội dưới suối, những cạnh nhọn đã bị mài nhẵn hết...”

Ta cảm thán trong lòng, sao lại là hòn đá, ta không thích bị so sánh với hòn đá chút nào cả...

Minh Sùng Diên hỏi chen vào: “Muội ấy thật sự bị mài nhẵn rồi sao?” Tiếp theo quay đầu nhìn ta, làm bộ lăm lăm: “Như thế này mà còn là mài nhẵn, vậy trước đây muội như thế nào nhỉ? Nữ nhân đánh đá chưa ngoa à?”

Mặt ta không kìm được run rẩy: “Biểu ca, xin huynh chú ý từ ngữ khi nói chuyện. Trước đây ta cũng như bây giờ, là một nữ tử đoan trang nền nã! Có thể tha thứ cho những kẻ mặt dày bỉ ổi!”

Minh Sùng Diên lạnh nhạt nhìn ta: “Chắc là muội bị bắt ép nên thế hả?”

Ta hết nói.

Xuống núi Thanh Ngưu, ta chất đầy một bụng tức giận. Minh Sùng Diên thường xuyên gây hấn với ta, nói những câu cực kỳ cay nghiệt. Ta nghi ngờ đời trước y là nữ nhân, nếu không thì chắc hẳn ở kinh thành bị chèn ép bức bối, liền chạy đến đây châm chọc khiêu khích tình địch cũ của nữ nhân mình yêu để phát tiết.

Ta lạnh mặt, ngồi trong xe ngựa chịu đựng Minh Sùng Diên đang thích thú nói chuyện chưa ngoa, trong lòng nghĩ, đừng chấp y đừng chấp y, y có vấn đề, ta không thèm chấp y...

Rốt cuộc y cũng cảm thấy chán, cặp mắt đen nhìn ta chằm chằm: “Vừa rồi còn nói năng hùng hồn, sao giờ đã câm điếc vậy?”

Ta vội ho một tiếng, đáp: “Ta đang nghe biểu ca dạy bảo, huynh cứ dạy tiếp, dạy tiếp đi.”

Minh Sùng Diên rốt cuộc trưng mặt lạnh tanh không thèm nói năng nữa. Ta cảm thấy vô cùng hải lòng với khoảng thời gian y không nói lời nào.

Lúc về nhà trời đã tối, khi chúng ta đi qua hoa viên, y đột nhiên kéo ta tại, ngón tay hơi lạnh khẽ lướt qua hai má, toàn thân ta lập tức nổi da gà.

Trong bóng tối không nhìn rõ mặt y, chỉ có thể cảm giác hô hấp của y gần trong gang tấc, ta cố gắng quên đi động tác vô lễ vừa xong của y, lãnh đạm nói: “Biểu ca, không còn sớm nữa, nếu không đi gặp phụ thân mẫu thân thì chắc chắn bọn họ sẽ lo lắng.”

“À.” Y cười khê, ta cảm thấy số lần y cười hôm nay đặc biệt nhiều, nhưng thấy y cười là lòng ta run rẩy: “Vừa rồi người hầu đã vào báo tin chúng ta về rồi.”

“Vậy Tĩnh Nhã xin phép không tháp tùng biểu ca nữa, hôm nay ta đã mệt lắm rồi.” Nói xong muốn bỏ đi.

Y gọi với theo: “Muội cam lòng à?”

Cái gì? Ta không hiểu câu hỏi không đầu không đuôi của y.

“Muội cam lòng gả ột tên hái hoa tặc à?”

Lửa giận bùng lên, ta tức tối cười đáp lại: “Ý của biểu ca là Tĩnh Nhã bị ép gả cho phu quân sao?”

“Muội hiểu ý ta.” Y nói: “Ta không tin muội cam tâm tình nguyện gả cho hắn.”

“Vậy biểu ca nghĩ sao? Nhất định biểu ca có quan điểm riêng nhỉ? Biểu ca cho là ta có mục đích gì?”

“Trước khi ta đến một ngày thì muội về nhà thăm người thân, muội dám bảo đây là trùng hợp sao?”

“À, ra là biểu ca nghĩ ta về để dụ dỗ huynh?”

“Muội có thể phủ nhận ư? Muội có dám nói muội không biết thân phận thật của ta không?”

“Ta...” Ta ghen lời, nhưng vẫn không cam lòng: “Biểu ca không khỏi đề cao bản thân quá, Tĩnh Nhã tự biết mình dung mạo tầm thường, sao có thể lọt vào mắt biểu ca? Biểu ca nói như thế quả là đánh giá cao Tĩnh Nhã rồi.”

“Ta có thể nhận định đây cũng là một phương thức muội dùng để dụ dỗ ta không?”

Tên kia đúng là không biết xấu hổ! Cuối cùng đầu óc ta tỉnh táo hơn chút, đằng nào cũng nói rồi, mà bốn phía chẳng có người, ta thẳng thắn: “Biểu ca quyền cao chức trọng, tất nhiên mắt cao hơn đầu, mặc dù Tĩnh Nhã chỉ là hạng nữ lưu nhưng cũng tự biết thân biết phận! Ai ngờ người ở địa vị cao lại chẳng biết đạo lý sống trên đời phải biết mình là ai, quả thực khiến Tĩnh Nhã khó tin.”

Giọng nói y mơ hồ mang theo sự giận dữ: “Ý muội là gì?”

Ta hồ hững hờ nhún vai, dùng tư thế quen thuộc của Hoa Thành Cẩm: “Ý của Tĩnh Nhã rất rõ ràng, chính là người quyền quý như huynh ta tránh còn không kịp, sao có thể sinh ra ý nghĩ đề hèn như thế được!”

Y nghe xong đáng ra nên nổi trận lôi đình, ngờ đâu nghe giọng điệu của y, dường như sự giận dữ thoáng qua vừa rồi chưa từng xuất hiện: “Cho dù muội nghĩ như vậy, nhưng lệnh tôn,[1] nhất là lệnh đường[2] không nghĩ như vậy đâu, chẳng phải bà luôn tâm niệm giao muội cho ta sao? Tốt nhất là để muội yêu ta rồi theo ta trở về kinh thành ấy nhỉ?”

Ta giật mình, thì ra Phó phụ Phó mẫu quả thực không hài lòng với con rể Hoa Thành Cẩm, bọn họ không lập tức biểu lộ ra ngoài vì họ là thế gia vọng tộc nho sĩ, không thích nói trước mặt, chỉ có thể quanh co để Hoa Thành Cẩm biết khó mà lui, hoặc khiến ta thay lòng đổi dạ. Ta khẽ run, trở lại Gia Châu quả nhiên là sai lầm ư?

Lấy lại bình tĩnh, ta nói: “Nếu biểu ca đã nói thẳng như vậy, chắc hẳn cũng không có ý định gì với ta. Chúng ta cứ cứ xử hòa nhã với nhau chẳng phải tốt rồi sao?”

“Muội cảm thấy thế là tốt?” Y lên giọng, giọng nói nhuốm màu mỉa mai.

“Chẳng lẽ biểu ca có cách nào tốt hơn?”

Y trầm mặc.

Ta hít sâu một hơi, nói: “Ta biết biểu ca thích Dương Vi, càng rõ là Dương Vi với ta đã từng có xích mích. Nếu biểu ca thích nàng ấy, ta không có lời nào để nói, nhưng ta muốn nhắc biểu ca một câu, biểu ca đừng thái quá, chuyện Phó gia ta ưng thuận với biểu ca còn chưa làm đâu.” Lúc này, ta phải đánh cuộc một phen.

“Muội uy hiếp ta?” Giọng nói của y tràn ngập nguy hiểm.

“Tiểu muội nào dám.”

“Sao muội biết ta thích Dương Vi chứ? Vì sao ta không thể thích muội?”

Thích ta? Thích ta còn suốt ngày chĩa mũi nhọn vào ta, thích ta còn có thể khiến ta bẽ mặt? Ta chau mày: “Biểu ca chớ nói đùa, chuyện biểu ca thích biểu muội thứ sử truyền bá rộng rãi ở kinh thành, tiểu muội ở Gia Châu cũng đã nghe rồi.”

“Chà.” Y hừ nhẹ ra tiếng: “Tin tức của biểu muội cũng nhanh thật. Ta thích A Vi, nữ nhân đó có thủ đoạn, đủ thông minh, bản lĩnh gió chiều nào theo chiều nấy không tệ. Nhưng hiện tại nàng ta đã lập gia đình, mà nàng từng tiến cử muội với ta, còn ca ngợi muội không ít lần, sao? Không tin à?”

Tay của ta siết chặt, ngẫm cảm thấy sự tình không ổn. Y tiếp tục nói: “Thật ra ta cảm thấy rất hứng thú với muội. Thoạt nhìn thấy giống con mèo nhỏ yếu đuối dễ bị ức hiếp, nhưng khi thật sự chọc vào muội, muội sẽ thừa dịp người ta chưa chuẩn bị mà dốc sức đánh trả, rõ là một con hổ con lại có thể khiến người ta tưởng rằng mình là mèo. Suy nghĩ bình tĩnh, có khả năng quan sát tinh tường nhưng không có cơ mưu sâu sắc. Thú vị thú vị, nữ nhân như muội sao có thể không mang về thưởng thức một phen chứ?”

Thân thể ta không khống chế được cơn run rẩy.

“Đúng rồi, giống như muội nói, chuyện Phó gia đồng ý với ta còn chưa làm, cho nên ta chuẩn bị phối hợp hoàn toàn với lệnh tôn lệnh đường, như vậy muội càng có thể theo ta về kinh nhi?” Nói xong, y thông thả quay người bỏ đi.

Hóa ra sự tình chẳng khác ta nghĩ là bao, chẳng qua ta không phải con tin, mà là thứ trao đổi trung gian... Lòng dạ ta rối bời, không biết là đau thương hay tức giận...

Bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau kéo ta tiến vào vòng ôm ấm áp, ta hoảng hốt trong giây lát, sau đó chợt ngửi thấy mùi thơm quen thuộc. Ta thả lỏng, cơ hồ tê liệt ngã vào ngực chàng.

Âm điệu Hoa Thành Cẩm có phần rầu rĩ: “Nương tử, y nhìn thấy điểm tốt của nàng, làm sao bây giờ, ta rất muốn giấu nàng đi, không cho ai thấy cả...”

Giọng nói của chàng còn mang vẻ bất an, hơi run rẩy, chàng đã nghe được bao lâu rồi? Ta đứng thẳng lên quay người lại, ánh trăng ló ra khỏi tầng mây dày, hắt lên gương mặt Hoa Thành Cẩm tái nhợt, chỉ có cặp mắt đen láy và đôi môi đỏ là nổi bật. Thì ra, lần trở về này quả là một sai lầm.

Ta vòng tay ôm chàng: “Ta là nương tử của chàng, tất nhiên chàng phải bảo vệ ta. Đừng nói ngay cả một tiểu hầu gia chàng cũng không đấu nổi... Ta không muốn gã ột nam nhân yếu đuối dễ bị ức hiếp đâu...”

Vòng tay của chàng siết chặt ta, khiến ta rất đau, cảm thấy không thở nổi, nhưng ta cũng không nói với chàng, chỉ lặng lẽ dựa vào ngực chàng, nghe chàng nói bên tai ta: “Không ai có thể cướp nàng khỏi tay ta, cho dù lão hoàng đế đến đây cũng không thể!”

62. Chương 62: Cha Mẹ Chồng Đến Nhà

Từ sau ngày đó, Hoa Thành Cẩm bỗng nhiên cực kỳ bận, ta không biết rốt cuộc chàng định dùng thủ đoạn nào để đối phó với Minh Sùng Diên, nhưng ta biết lần này Minh Sùng Diên đã thật sự chọc giận Hoa Thành Cẩm.

Còn về Phó gia, ta quả tình không muốn phỉ báng, dù nay hình tượng Phó gia đã hoàn toàn sụp đổ trong lòng của ta, trở nên xấu xí ác độc. Ta từng thổ lộ với Hoa Thành Cẩm muốn lặng lẽ về Định Châu, nhưng lại bị chàng cười lạnh từ chối, chàng nói, nàng không tin ta hay không tin chính mình? Ta á khẩu không trả lời được, nam nhân này lúc bực mình rất chỉ là khó tính.

Ta cố tình lảng tránh Minh Sùng Diên, không chọc được chẳng lẽ không trốn nổi sao! Mỗi khi nhớ tới tình hình hôm nọ ở hoa viên, ta cứ cảm thấy toàn thân khó chịu, dường như có điều gì đó bị ta bỏ qua... Cẩn thận ngẫm lại vẫn không thể suy ra được cái gì rõ ràng...

Ta đang buồn bực ngồi trong phòng, một a hoàn tiến vào thông báo: “Tiểu thư, lão gia và phu nhân mời tiểu thư đến phòng khách.”

“Có chuyện gì?” Đã biết bộ mặt thật của Phó gia, ta thật sự không muốn đối diện bọn họ nữa, sợ mình không kiềm chế được lại gây gổ.

“Nô tỳ không rõ lắm, hình như là thông gia trước đến đây.” A hoàn cung kính đáp.

Ta nghe vậy cả kinh, là cha mẹ của Tôn Thừa Nghiệp. Trước đây ta không có duyên gặp mặt, nhưng ở trong trí nhớ, cha mẹ chồng Tôn gia đối xử với ta rất tốt và thân thiết. Bọn họ xuất hiện chẳng lẽ muốn ta trở về sao? Ta đổi bộ váy màu xanh nhạt, cầm một cái quạt tròn thuần màu trắng, nghĩ rằng nên nói thế nào mới không khiến cho hai người già bị khó xử.

Chậm bước vào phòng khách, Phó phụ Phó mẫu và Tôn phụ Tôn mẫu trò chuyện với nhau rất vui, thấy ta đi vào thì nhiệt tình chào đón, chỉ có Phó Thiên Du ngồi bên gương mặt lo âu.

Ta cúi chào, ngồi xuống ghế dưới, nghe thấy Tôn phụ Tôn mẫu khen ta không dứt lời, lại còn xen vào mấy câu mắng mỏ Tôn Thừa Nghiệp. Tôn mẫu nói: “Hai năm nay Tình Nhã ở bên ngoài vất vả rồi phải không? Tất cả là do tên tiểu tử hồ đồ nhà ta, thừa dịp hai vợ chồng ta không có nhà mà gây ra việc hoang đường đó, làm hại Tình Nhã...” Giọng của bà nghẹn ngào, bộ dáng có phần tự trách: “Tôn gia chúng ta thực sự rất có lỗi với Phó gia...”

Phó mẫu nhanh miệng làm dịu: “Hai vị đừng nói vậy, chuyện năm đó Tình Nhã nhất định cũng có trách nhiệm... Hơn nữa việc của con cái cứ để chúng tự dần xếp đi, giao tình của hai nhà chúng ta vẫn không bị ảnh hưởng...”

Phó mẫu đúng là biết ăn nói, hai câu đã chặn được lời Tôn mẫu. Ta cúi đầu, không nói lời nào.

Tôn phụ mở miệng: “Hôm qua chúng ta mới biết tin Tình Nhã đã về nhà, dịp này Thừa Nghiệp lại đang đi Tứ Xuyên lấy hàng, nếu không hẳn là để nó đến đây xin nhận tội với mọi người.” Lời vừa nói ra, cả bốn phía đều lặng đi, không thấy ai đáp, Tôn phụ chỉ phải ho nhẹ một tiếng rồi tiếp: “Hai năm nay Thừa Nghiệp vẫn tìm Tình Nhã khắp nơi, chuyện này ông bà thông gia chắc biết.”

Ta nâng mắt, thấy Phó phụ khẽ gật đầu.

“Tình nhã, hai năm con không ở đây nên không biết, tật xấu của Thừa Nghiệp đã bỏ hết. Nó đã không giống trước kia nữa, ta biết con còn giận nó, còn chưa tha thứ cho nó. Nhưng con có thể cho nó một cơ hội nữa được không? Ta có thể cam đoan, nó sẽ tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với con.” Giọng nói Tôn phụ mang theo chút cầu khẩn và mong đợi.

Ta gục đầu xuống, không nói tiếng nào. Chẳng lẽ Phó phụ Phó mẫu không thể nói cho họ chuyện ta đã gả cho người khác sao? Vì giữ gìn hình tượng cao thượng nho nhã của họ, chuyện này sẽ để tự ta nói ra sao, muốn ta tàn nhẫn cắt đứt hy vọng của hai người già Tôn gia sao? Chẳng lẽ bọn họ không biết rằng đưa Tôn phụ Tôn mẫu vào nhà để đưa con dâu cũ như ta giải thích hết thảy mới là sỉ nhục với Tôn gia? Lời này ta biết nói thế nào! Chẳng lẽ đây là sự biểu hiện bất mãn đối với việc ta chọn Hoa Thành Cẩm làm chồng?

Thấy ta mãi không nói lời nào, Tôn mẫu hơi nóng nảy: “Tình Nhã, chuyện hoang đường trước đây quả thực là lỗi của Thừa Nghiệp nhà ta, hại con phải xa xứ hai năm. Ta... ta thay nó nhận lỗi với con, được không?” Tôn mẫu vì kích động mà mặt đỏ bừng, nói xong định đứng dậy lễ tạ tội với ta.

Ta làm sau nhin được, vội vàng đứng dậy ngăn bà, lại bị bà nắm chặt tay, ánh mắt khẩn khoản: “Về sống với Thừa Nghiệp được không con? Đứa nhỏ kia là người cố chấp... nó nói, ngoài con ra nó không muốn ai cả... Nó làm sai, nhưng con có thể trông vào sự nhiệt tình này mà cho nó một cơ hội không? Coi như nể mặt hai người già chúng ta, được không?”

Câu nào cũng khiến ta chịu áp lực rất lớn, cơ hồ không ngẩng nổi đầu lên. Ta chỉ có thể đỡ Tôn mẫu nói: “Người đừng kích động, từ từ nghe con nói được không?”

Một hồi sau Tôn mẫu mới bình tĩnh lại, ta giúp bà về chỗ ngồi, ngừng đầu gọi một a hoàn đến: “Lấy mấy quyển sách ta mới đọc ở trong phòng đến đây.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ta miễn cưỡng cười gượng, trong lòng vô cùng nặng nề. Một lát sau, a hoàn kia bê một chồng sách vào. Ta rút ra một quyển ở giữa, lật vài tờ, không đợi mọi người đặt câu hỏi đã đưa quyển đó cho a hoàn, ra hiệu nàng chuyển cho Tôn phụ xem.

Quả nhiên, nhìn chưa được mấy trang Tôn phụ đã đập bàn đứng lên: “Vô liêm sỉ! Đúng là vô liêm sỉ!” Hành động của ông khiến mấy người còn lại kinh sợ. Tôn phụ tức giận đến mức chòm râu cũng rung rung.

Tôn mẫu nghi hoặc cũng lấy quyển sổ sang xem, lập tức ngỡ ngàng trân trối: “Tình Nhã, thứ... thứ này con lấy từ đâu vậy? Chắc... chắc không đáng tin phải không? Là lời đồn à?” Nói xong dường như sự lo lắng của bà giảm đi chút ít: “Tình Nhã đừng nghe mấy tin đồn nhảm ngoài đường ngoài chợ, đó toàn là...”

Bà chưa dứt lời đã bị Tôn phụ cắt ngang: “Đừng nói nữa, xấu mặt! Trên sổ có con dấu của Bích Thủy lâu, đã bao giờ Bích Thủy lâu đưa tin tức sai lệch ra chưa? Tên nghịch tử này!” Gân xanh trên trán Tôn phụ nổi lên.

“Đây là sự thật?” Tôn mẫu dường như vẫn không thể tin, bà nhìn chăm chăm vào quyển sách trong tay, nước mắt vòng quanh.

Thật ra trong quyển sổ chỉ ghi rằng tuy hai năm nay Tôn Thừa Nghiệp không công khai đi lầu xanh kỹ viện, nhưng vẫn âm thầm tìm người ‘thân thiết’, đây vốn không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên cho lắm, nam nhân phong lưu đã quen sao có thể nói ‘kiêng khem’ là ‘kiêng khem’ chứ? Có điều hành vi lén lút của Tôn Thừa Nghiệp quả thực khiến người ta biết mà buồn cười, cho nên trước khi về thành Gia Châu khi ta đòi Hoa Thành Cẩm tìm cho chuyện hay tin lạ trong thành hai năm vừa qua, vụ này của Tôn Thừa Nghiệp cũng là một chuyện thú vị được đưa vào sách của Bích Thủy lâu.

Thấy hai người già đã ngồi ngẩn người, ta chấp tay, đứng dậy nói: “Không phải Tình Nhã không muốn theo hai người về nhà, mà là con không thể. Năm đó con với Tôn Thừa Nghiệp chia tay vốn là do hai bên tự nguyện, con rời thành Gia Châu cũng không phải vì giận hằn, chỉ là muốn ra ngoài thăm thú mà thôi. Huống chi năm ngoái con đã gả cho người khác rồi, ở bên ngoài hai năm cũng không bị khổ sở gì. Hai người không cần tự trách mình. Việc năm đó, như mẹ con vừa nói, quả thực Tình Nhã cũng có lỗi, chẳng qua chuyện đã rồi, không thể xoay chuyển được nữa. Con nghĩ hai người cũng hiểu được.”

Ta thấy Phó phụ ngời khen nhìn ta cười, Phó mẫu cũng mang vẻ mặt hiền hậu, trong lòng chán ghét không thôi, chẳng phải muốn ta giữ thể diện cho Phó gia sao? Trước chỉ ra sai lầm của Tôn Thừa Nghiệp, sau kể chuyện mình đã lập gia đình, đã đến mức không thể vãn hồi, cũng không phải do nữ nhi Phó gia lăng lơ gả cho người khác...

Ta cúi gằm, không muốn cũng không dám nhìn tiếp vẻ mặt của Tôn phụ Tôn mẫu.

Nhìn hai người già Tôn gia hồn bay phách lạc lão đảo đi ra ngoài, lòng ta trào lên sự khó chịu khó nói thành lời. Ngẩn ngơ bước ra khỏi phòng khách, chợt nhìn thấy Minh Sùng Diên đứng bên cạnh cửa. Ta hít một hơi sâu, lập tức nhắm mắt, nhìn y từ từ lộ ra ý cười lạnh nhạt, không khí dường như đông cứng lại, một bàn tay ta siết chặt lấy góc áo, cúi người thấp giọng chào: “Biểu ca.”

Bỗng ở đằng sau có bàn tay đỡ ta: “Muội muội, ở nhà thì nên tỉnh lược bớt lễ nghi đi. Phải không, Vương huynh?” Ta quay đầu, Phó Thiên Du đang cười ôn hòa nhìn Minh Sùng Diên.

Không đợi Minh Sùng Diên gật đầu, Phó Thiên Du đã kéo ta đi, vừa kéo vừa nhìn Minh Sùng Diên áy náy nói: “Ta tìm Tình Nhã có việc, đi trước một bước.” Nhưng giọng nói lại thoải mái vui sướng, không có chút ý ănnăn nào.

Phó Thiên Du đi rất nhanh, đi xa rồi hần mới bước chậm lại, ta theo hần trốn khỏi bầu không khí ngột ngạt kia, bây giờ mới chính thức thở được. Hần lúi ta ngồi xuống một phiến đá to, quay sang nhìn bộ dáng như chạy nạn của ta.

Mây kiếm đẹp mắt của hần hơi nhướng lên: “Muội sợ y?”

Ta gật đầu theo bản năng, sau đó liền ngừng lại, quay đầu nhìn hần nặn ra một nụ cười khó coi: “Không phải, sao muội lại sợ biểu ca chứ? Chỉ... chỉ là thấy y thì muội hơi căng thẳng thôi. Huynh cũng biết mà, y làm khó muội đủ đường, không thích muội.” Lòng ta thầm kêu không ổn, sao lại bị lộ trước mặt Phó Thiên Du chứ?

Lông mày của Phó Thiên Du cũng không vì sự giải thích của ta mà giãn ra, ngược lại hần còn cảm khái thở dài: “Còn không nói thật với ta. Hai năm không gặp, muội xa cách với ta nhiều quá. Cũng vì ta làm ca ca không tốt, không quan tâm chăm sóc muội chu đáo.”

Ta cảnh giác, cười lấy lòng: “Ca ca nói gì thế? Muội chỉ có mình huynh là ca ca, không thân thiết với huynh thì thân thiết với ai chứ, huynh nghĩ nhiều rồi.”

Phó Thiên Du không nhìn ta, chuyển tầm mắt sang nơi khác: “Muội không nói cũng được. Nhất định là đang giận vì hôm nay ở phòng khách phụ thân mẫu thân không nói giúp muội.”

“Không hề không hề, nhất định là phụ thân mẫu thân có nỗi khổ của họ.” Ta vội vàng phủ nhận, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hắn vươn tay xoa đầu ta: “Con nhóc này rời nhà học cách ăn nói lắt léo từ bao giờ vậy? Tức giận thì bảo là tức giận, có gì đâu mà phải giấu... Nếu ngay cả ở nhà mà tức giận cũng không thể thể hiện, thì thà rằng ra ngoài cho xong.” Đường như hắn còn ám chỉ điều gì: “Nếu là trước đây thì muội đã sớm cự nự cha mẹ, giống như hồi muội khăng khăng gả cho Tôn Thừa Nghiệp.”

“Muội có muốn biết vì sao hôm nay cha mẹ biểu hiện như vậy không?”

Nói không muốn biết thì chắc chắn là giả. Ta không rõ trong lòng Phó Thiên Du suy nghĩ cái gì, mấy ngày nay ở Phó gia, ta cảm thấy Phó gia người nào cũng có tâm cơ sâu sắc, vì thế ta đứng giả làm tảng đá, hắn nói thì ta nghe, hắn không nói ta sẽ không hỏi.

Phó Thiên Du rút cuộc vẫn mở miệng: “Muội có tin mặc kệ muội đã lập gia đình hay chưa, nếu biểu ca Vương Quảng không tới nhà chúng ta, chắc chắn muội sẽ bị bắt trở về Tôn gia không?”

Tim ta như rơi xuống đáy vực, câu nói của hắn điểm đúng tử huyệt. Ta dự định giả ngu: “Muội không rõ ý của ca ca, ca ca muốn nói cha mẹ không thích phu quân của muội sao? Nhưng muội thấy họ đối xử rất tốt với Thành Cẩm mà...”

Hắn thần nhiên liếc mắt nhìn ta: “Sao muội có thể không biết chứ? Cha mẹ có thật sự thích Hoa Thành Cẩm hay không chẳng lẽ muội nhìn không ra? Muội cũng đừng trách bọn họ... bọn họ cũng vì muốn tốt uội, dù sao cũng là cha mẹ đẻ.” Câu nói cuối cùng của hắn nhẹ bẫng.

“Muội không hiểu, Thành Cẩm có chỗ nào không tốt?”

“Nhà chúng ta coi trọng nhất là danh dự, muội phụ thực sự phạm vào tối kỵ của nhà chúng ta. Muội cũng có thể thấy ý của mẫu thân đây, bà gán ghép muội với Vương Quảng chẳng phải muốn về sau muội sẽ được sống tốt sao? Không ai có thể cam đoan liệu muội phụ có thể trở thành Tôn Thừa Nghiệp thứ hai hay không, có thể khiến muội đau lòng một lần nữa hay không. Muội không biết lúc muội ở Phó gia gặp chuyện, phòng phụ thân mẫu thân sáng đèn cả đêm không tắt, lòng mày không thể giãn ra.”

Ta nhìn gương mặt nghiêng của Phó Thiên Du: “Ca ca muốn nói gì?” Nghĩ rằng nếu huynh dám chê bai Hoa Thành Cẩm nữa câu, muội sẽ cào lên gương mặt tuần mỹ của huynh.

“Ta cũng không biết mình muốn nói gì. Hiện tại quan sát thì muội phụ Hoa Thành Cẩm cũng không tệ lắm, đối xử với muội rất tốt, cũng nhìn ra được là hắn rất yêu muội. Muội sợ Vương Quảng như vậy... Thôi, muội yên tâm, nếu muội không thích theo Vương Quảng, ta sẽ nói với mẫu thân giúp muội.”

Ta vô cùng kinh ngạc, không ngờ hắn sẽ nói những lời này, định há miệng nhưng không thốt được tiếng nào. Hồi lâu sau mới hỏi hai tiếng: “Vì sao?”

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, cười nói: “Ta là ca ca của muội mà, chẳng phải muội đã nói sao, muội chỉ có mình ta là ca ca, ta cũng chỉ có mình muội là muội muội thôi. Đừng trách mẫu thân, thật ra bà chỉ nghĩ uội.”

Lúc này ta cảm thấy rất ấm áp, có một ca ca bên cạnh thật tốt. Ta kéo tay áo hắn nói: “Ca ca.”

Hắn vươn tay vỗ đầu ta: “Lớn như vậy còn giống trước đây, như con mèo con làm nũng. Nếu về sau Hoa Thành Cẩm ức hiếp muội thì đừng chạy loạn, nhất định phải về nói cho ca ca, để xem ta có đánh cho hắn rụng răng đây đất không...”

Ta phụt cười một tiếng, quở trách: “Huynh thô lỗ quá.”

Hắn rút tay áo về: “Thô lỗ hơn muội còn chưa thấy đâu.”

Ta bĩu môi. Bỗng nhiên tay hắn dừng giữa chừng, dường như nghĩ ra điều gì: “Muội muội, có phải muội đã biết thân phận của Vương Quảng không?”

Ta định mở miệng chối, nhưng ngấm lại cả Phó gia chỉ có mỗi ca ca chịu giúp mình, còn giấu giếm làm gì, vì thế khổ sở gật đầu.

Phó Thiên Du tặc lưỡi, cảnh cáo ta: “Chuyện này muội tuyệt đối đừng nói với Vương Quảng.”

Ta buông tay: “Muộn rồi.”

Hắn nhếch miệng, ỉu xiu nhìn ta: “Sao cái miệng muội nhanh nhẩu thế? Xong rồi xong rồi, thế này khó xử lý rồi.” Hắn ôm trán.

“Có gì có xử lý chứ?” Ta chớp mắt.

“Ta vốn nghĩ có thể để muội giả ngu lừa cho xong chuyện... Bây giờ thì khó rồi.”

Ta vỗ vai hắn: “Ca, chuyện này giao cho huynh. Chỉ được thành công không cho thất bại.”

“Muội muội.” Hắn nhăn nhó.

Mấy ngày liên tiếp ta đều bảo thân thể không khỏe, chẳng bước chân ra khỏi cửa chứ đừng nói đến chuyện dẫn Minh Sùng Diên dạo phố. Phó mẫu không kìm được, gọi ta đến muốn ta đưa Minh Sùng Diên ra ngoài, làm tròn trách nhiệm của chủ nhà.

Chưa đợi ta mở miệng, Phó Thiên Du đã nhận thay cho ta. Ca ca tốt, ta thầm khen ngợi trong lòng.

Sắc mặt Phó mẫu lúc ấy rất khó coi, Phó Thiên Du nói: “Muội muội khó ở thì về nghỉ đi, có việc ta sẽ gọi muội.”

Ta khoan thai đi về, nhớ lại vẻ mặt tuấn mỹ cương quyết khi Phó Thiên Du hứa hẹn với ta mà cảm thấy như được uống thuốc an thần. Ca ca đúng là muốn chống đỡ cả bầu trời trong Phó gia vì ta...

63. Chương 63: Cái Bẫy Của Minh Sùng Diên

Đề nghị của Phó mẫu mấy lần liên tiếp bị ca ca ngăn chặn, ngay cả ta cũng nhận thấy Phó mẫu rất bất mãn với Phó Thiên Du, nhìn là biết giông tố sắp nổi. Phó Thiên Du nói với ta: “Muội muội, muội về trước đi, lát sau ca ca đi tìm muội.”

Ta hồ nghi nhìn hắn, hắn thật sự có thể chống lại cơ giận dữ của Phó mẫu ư? Vừa định gật đầu đồng ý, lại bị Phó mẫu gọi: “Con gái.”

Ta khựng lại, cúi đầu nhìn sàn nhà. Phó Thiên Du đến trước mặt ta xoa xoa đầu ta nói: “Đi về trước đi, không sao đâu.”

Nghe giọng nói đầy khí thế huynh trưởng của hắn, ta gượng cười, đi ra khỏi phòng Phó mẫu, ngay sau đó đã nghe thấy giọng trách cứ nghiêm khắc của Phó mẫu: “Thiên Du!”

Ta không trở về phòng, đứng ngoài cửa chờ Phó Thiên Du, không nghe rõ trong phòng đang nói gì, chỉ loáng thoáng tiếng tranh cãi quyết liệt. Mùa hè rồi, mặt trời nóng bức khiến người ta cảm thấy bức bối không thở nổi, ta đứng dưới tàng cây, nhìn lá cây cắt ánh dương thành những mảnh lốm đốm to nhỏ không đều, trong đầu dần dần trống rỗng, ở thời đại mà mọi chuyện đều do cha mẹ định đoạt thế này, sự phản kháng yếu ớt của Phó Thiên Du liệu có thật sự hiệu quả?

Không lâu sau, Phó Thiên Du đi ra, thấy ta chưa rời đi thì gương mặt có vẻ ngạc nhiên. “Sao còn đứng ở đây? Không nóng à? Quạt tròn cũng không mang theo.” Bộ dáng của hắn chỉ như đang trần thuật lại một câu chuyện, cùng với sự quan tâm nhẹ nhàng, không có ý trách cứ.

Đột nhiên ta rất cảm động, ca ca không biết ăn nói của ta, vì muội muội mà dám chống đối cả mẫu thân: “Ca ca, huynh bị phạt à?”

Phó Thiên Du sững sốt, ánh mắt liếc về phía phòng Phó mẫu: “Không, phụ thân không nói gì, mẫu thân sẽ không phạt huynh, không sao đâu.” Về mặt hấn có phần cô đơn: “Tình Nhã, đừng giận mẹ, mẹ cũng chỉ muốn tốt uôi...”

Ta gật đầu, cơn bão này đã được ca ca áp chế rồi.

Buổi chiều hôm đó, ta ngồi trong phòng đọc truyện, tình tiết cực kỳ vô vị: Thư sinh tình cờ gặp một tiểu thư, hai người vừa gặp đã yêu, sau đó bị gia đình cản trở đủ kiểu, hai người bị ép chia lìa, rồi thì tiểu thư đáng thương mất mạng, đêm đêm canh hai linh hồn gặp thư sinh hẹn hò... Kết thúc tất nhiên là hạnh phúc trọn vẹn. Ta vừa đọc đoạn đầu đã biết kết thúc, tiện tay lấy quyển truyện làm quạt gió.

Đang hết sức nhàm chán, một a hoàn vội vã chạy vào: “Tiểu thư tiểu thư!”

“Làm sao thế?” Bị lửa đốt mông chắc?

A hoàn dừng lại nói: “Thiếu gia và biểu thiếu gia đánh nhau ở hoa viên!”

Nghe có vẻ thú vị, tinh thần ta lập tức được vực dậy: “Nói rõ hơn chút.”

A hoàn mặt vẫn còn hồng hồng: “Nô tỳ... nô tỳ cũng không rõ lắm, hình như có liên quan đến tiểu thư...” Nói xong a hoàn còn liếc trộm ta.

Ta giật mình cau mày, đứng dậy: “Mau dẫn ta đến đó!” Đánh nhau hả, đánh với người bình thường ta không lo lắng, nhưng vấn đề đối thủ lại là Minh Sùng Diên! Y xuất thân võ tướng, ca ca ta là thư sinh, làm sao đánh lại y? Huống chi Minh Sùng Diên xưng vương xưng bá chốn kinh thành, chỉ có y đánh kẻ khác chứ nào có chỗ cho kẻ khác đánh y, tuy y có việc nhờ Phó gia, nhưng nhìn bản mặt ngạo mạn là biết, y sẽ nể mặt Phó Thiên Du sao?

Ta càng nghĩ càng nóng lòng, thế chẳng phải Phó Thiên Du chỉ có nước chịu đòn sao? Còn liên quan tới ta nữa, chắc chắn là vì bảo vệ ta... Ca ca ngốc này, người khác miệng lưỡi lợi hại thì coi như gió thoảng bên tai mà quên đi, tội gì phải tranh cãi đen ra đen trắng ra trắng chứ? Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cần gì phải tranh cao thấp ngay lúc này?

Nửa đi nửa chạy về phía hoa viên, từ xa đã thấy đám a hoàn tiểu tư xúm xít lại, ta lập tức nóng nảy: “Các người nhìn cái gì, còn không mau tiến lên tách thiếu gia và biểu thiếu gia ra? Muốn làm phản sao!”

Mấy gã tiểu tư nghe vậy thì đau khổ nhìn ta, đám người yên lặng lùi lại nhường đường, ta tiến vào trung tâm, chỉ thấy hai bóng một vàng một xanh quần lầy nhau, hai bên so chiêu, trán đã ướt mồ hôi, quyền pháp như xé gió, không ai nhường ai.

Phó Thiên Du mặc bộ trường bào màu vàng nhạt, vạt trước xộc xệch, tóc tai hơi rối, vẻ mặt thận trọng, nghiêm túc đấu từng quyền với Minh Sùng Diên. Minh Sùng Diên khoác áo màu xanh trúc, mắt nhìn không chớp, không dám lơ là nửa phần.

Ta quả thực không hiểu, Phó Thiên Du chẳng phải là một thư sinh ư? Sao tiếp nhiều chiêu với Minh Sùng Diên như vậy rồi còn chưa có dấu hiệu bại trận? Hấn tập võ nghệ khi nào? Rốt cuộc Phó gia còn có điều gì ta không biết?

Bây giờ ta cũng hiểu vì sao đám người chỉ vây quanh chứ không ai tách hai người này ra, ai đi lên chính là muốn chết thôi, trong mắt bọn họ bây giờ chỉ có đối thủ, làm sao có thể chứa nổi người khác, nói ngắn gọn, hai người kia đánh đến đổ mắt rồi...

Bỗng nhiên ta nghĩ đến một chuyện quan trọng: “Có ai đi báo cho lão gia phu nhân chưa?”

Mấy a hoàn tiểu tư đưa mắt nhìn nhau rồi đáp: “Thưa tiểu thư, thiếu gia không lên tiếng, chưa có ai đi báo cho lão gia phu nhân.”

Tốt, ta tán dương gật đầu, xem ra quan hệ chủ tớ của Phó Thiên Du ở Phó gia cũng không tệ lắm nhỉ: “Chuyện này không ai được truyền ra ngoài, biết không?”

A hoàn tiểu tư gật đầu liên tục, vội vàng lùi xuống truyền lệnh. Nhìn hai người kia đấu qua đấu lại, lòng bàn tay ta rịn mồ hôi, tay chân dần dần lạnh buốt, bởi vì chiêu thức của Minh Sùng Diên ngày càng lợi

hại, Phó Thiên Du công lực không tệ, nhưng thiếu kinh nghiệm chiến đấu, bị thua Minh Sùng Diên chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Có người chủ động nắm tay ta, ta quay đầu nhìn sang, là Hoa Thành Cẩm, mặc dù ta tò mò vì sao trời chưa tối chàng đã trở về, mấy hôm nay chàng đều đi sớm về muộn đầu tắt mặt tối, nhưng trong lòng vẫn canh cánh cho an nguy của Phó Thiên Du. Ta siết chặt tay Hoa Thành Cẩm, giảm bớt áp lực trong lòng mình.

Hoa Thành Cẩm nói: “Nương tử đừng lo, đại cữu không sao đâu.”

Ta nhìn chàng: “Sao chàng biết?” Minh Sùng Diên giả dối đa đoan, ai biết được y có ra tay tàn nhẫn hay không chứ?

Hoa Thành Cẩm hất cằm: “Sắp sửa phân thắng bại rồi.”

Nghe vậy, ta nhìn chằm chằm hai bóng áo xanh áo vàng kia, chỉ thấy đám tay của Minh Sùng Diên vung đến, hướng thẳng vào huyết Thái Dương của Phó Thiên Du, Phó Thiên Du vội khom người xuống, quyền sượt qua phát quan trên đầu hắn. Phó Thiên Du cũng không yếu thế, thừa dịp cúi người quét chân trái, muốn hạ Minh Sùng Diên ngã xuống.

Minh Sùng Diên nhảy lên trên, không ngờ Phó Thiên Du đã nhanh chóng đứng vững đám một quyền vào ngực mình. Minh Sùng Diên đang ở giữa không trung không thể thoát được, chỉ đành nghiêng người, đồng thời ra chiêu tấn công Phó Thiên Du, hy vọng có thể nhờ vậy đẩy lùi hắn.

Ai biết Phó Thiên Du mặt không đổi sắc, chẳng tránh chẳng lùi, kiên quyết để bả vai chịu một quyền, đồng thời cũng đánh trúng được vào vai của Minh Sùng Diên.

Sau đòn này, hai người cùng lùi về phía sau vài bước. Ta vội vàng bước lên nói: “Hai người dừng tay đi!” Ta trừng mắt nhìn Phó Thiên Du: “Ca ca muốn gọi phụ thân đến đây à?”

Minh Sùng Diên quay đầu nhìn về phía ta, gương mặt lại hiện lên ý cười nhàn nhạt châm biếm. Hoa Thành Cẩm ôm ta vào ngực. Ta cảm thấy Minh Sùng Diên không có ý gì tốt, nhưng trước mặt bao nhiêu người cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể quay sang nổi cáu với a hoàn tiểu tư bên cạnh: “Còn xem nào nhiệt gì nữa, giải tán, giải tán!”

Minh Sùng Diên từng bước lại gần, hô hấp của ta bắt đầu trở nên dồn dập, y rõ ràng đang khiêu khích! Ta liếc mắt nhìn quanh, a hoàn tiểu tư đã đi hết, dựa vào người Hoa Thành Cẩm, ta cơ hồ nghe thấy được tim chàng cũng đập rất nhanh.

Minh Sùng Diên vươn tay định vén tóc ta, thần kinh của ta căng ra cực độ, định đánh vào tay y, cũng may Phó Thiên Du đứng phía sau kéo Minh Sùng Diên lại, ta mới đánh vào khoảng không. Thoáng chốc người chảy mồ hôi lạnh: Ta sao thế? Lúc này đáng ra nên bình tĩnh chứ, sao có thể xúc động để người ta tạo ra nhược điểm, tội danh xúc phạm hầu gia ta gánh sao nổi.

Phó Thiên Du nói với Minh Sùng Diên: “Võ nghệ của Vương huynh quả nhiên phi phàm, tiểu đệ bái phục.”

Minh Sùng Diên nheo mắt, tầm nhìn vẫn đang hướng về ta, miệng lại đáp: “Công phu của biểu đệ không tệ, ta ngỡ biểu đệ chỉ suốt ngày đọc sách chứ.”

Câu nói này khiến ta ngút lửa giận, nếu Phó Thiên Du chỉ là một người đọc sách, chẳng phải đã bị người đánh chết rồi à?! Minh Sùng Diên mang theo sự bức ép tiềm tàng nói tiếp: “Xem ra biểu muội phu cũng biết võ nghệ, hy vọng hôm sau có thể luận bàn với biểu muội phu một lần.” Nói xong không đợi chúng ta cự tuyệt, quay người bỏ đi.

Ta ngẩng đầu nhìn Hoa Thành Cẩm, thấy sắc mặt chàng xanh mét, nghiêng răng mím môi. Lòng ta run lên, đây là lần đầu tiên ta thấy chàng có vẻ mặt này, chàng chưa từng, ít nhất là ở trước mặt ta chưa từng biểu hiện loại cảm xúc tiêu cực mãnh liệt như thế. Minh Sùng Diên rốt cuộc muốn làm gì? Nếu y quả thật có hứng thú với ta theo lời y nói, y đã không gây hấn những khi Hoa Thành Cẩm ở bên, càng không thể ngang ngược mỗ lời khiêu khích trước mặt ca ca ta.

Biểu hiện ngang ngược hống hách ở kinh thành của y là đúng kịch, vậy những ngày này, y ngang ngược hống hách trước mặt ta là vì mục đích gì? Thật ra, ngay từ đầu ta đã cảm thấy, y không có hứng thú với ta, nói cách khác, những lời nói với ta ở núi Thanh Ngưu hay hoa viên đều là giả!

Không khó để suy đoán, việc hôm nay hẳn là Minh Sùng Diên dùng tên ta nói khích Phó Thiên Du, cố ý thử công phu của hắn.

Nếu ở hoa viên, lời của hắn không nói cho ta nghe, vậy thì nói với ai? Nhớ tới gương mặt trắng bệch của Hoa Thành Cẩm đêm đó, tim ta đập thình thịch. Chẳng lẽ, nhằm vào Hoa Thành Cẩm? Bọn họ là người tập võ, thính lực tất nhiên nhạy bén, nếu Hoa Thành Cẩm đứng ở hoa viên nghe hết được lời của Minh Sùng Diên, như vậy khả năng lúc ấy Minh Sùng Diên biết Hoa Thành Cẩm có mặt cũng rất cao, y cố ý...

Ta càng nghĩ càng kinh hãi, nói như vậy, mọi chuyện trên núi Thanh Ngưu cũng chỉ là bước đệm àn kích buổi tối đó? Không, kể cả khi không có màn kịch tại hoa viên, y cũng sẽ tìm cách, tự tạo thời cơ để diễn một vở kịch ám muội khác, không phải sao?

Chẳng trách y vừa thấy ta đã hỏi ta đã lập gia đình chưa, mang bộ dáng biểu ca tiêu chuẩn để theo ta gặp ‘biểu muội phu’ của y... Bao nhiêu dấu hiệu bất thường cho thấy, căn bản Minh Sùng Diên không có hứng thú với ta, lại càng không thích ta, người y có hứng thú là phu quân của ta, Hoa Thành Cẩm!

Nghĩ thấu đáo xong, lòng ta trào lên cảm thụ không nói thành lời, cảm thấy khắp người ứa mồ hôi, Minh Sùng Diên, y quả thực khiến người ta khó đoán!

“Nương tử, nương tử?”

Ta hoàn hồn, phát hiện mình đã về tới phòng, sắc mặt Hoa Thành Cẩm đã trở lại như thường, chàng hỏi: “Vừa rồi nàng nghĩ gì mà xuất thần thế...”

Họa hoằn lắm mới có một lần ta chủ động ôm lấy cổ chàng, cọ cọ trong ngực chàng, sau đó lập tức buông ra, lùi về sau vài bước, rút một cái khăn nhỏ từ trong tay áo, giả vờ lau khóe mắt làm bộ nức nở: “Tướng công, ta phát hiện tình địch lớn nhất của ta hóa ra là một nam nhân...”

Hoa Thành Cẩm không hiểu đầu đuôi thế nào: “Gì cơ?”

Ta bỏ khăn xuống: “Ta nói, có nam nhân để ý chàng! Đừng nói chàng không phát hiện Minh Sùng Diên tiểu hầu gia kia thật ra có hứng thú với chàng...”

“À...” Hoa Thành Cẩm đáp, gương mặt không hào hứng lắm.

Ta hoài nghi: “Chàng biết từ lâu rồi?”

“Ừ...”

“Ừ?” Chàng biết từ sớm mà không nói cho ta biết? Ta nổi giận, túm cổ áo chàng: “Vì sao chàng không nói sớm? Chàng có biết bị tên tiểu hầu gia thần kinh đó để mắt ta lo sợ thế nào không? Ta nằm ngủ cũng mơ thấy y một ngày nào đó phát điên...”

Hoa Thành Cẩm cười nói: “Ta biết nàng sẽ nghĩ ra mà.”

“Chàng!” Ta hết nói. Bỗng nhiên lại cảm thấy buồn cười: “À, tướng công, chàng nói liệu sau này y có mời chàng múa một khúc Hậu Đình Hoa[1] không?”

Hoa Thành Cẩm đỏ mặt, tức giận bảo: “Nói gì thế! Chỉ biết nghĩ vớ nghĩ vẩn, ta là tướng công của nàng đó!” Nói xong còn giả vờ đánh hai cái vào mông ta.

Ta há hốc miệng, lát sau mới tìm được đầu lưỡi, cả giận quát: “Dám đánh ta? Mới vài ngày thiếu đòn mà chàng đã được đẳng chân lân đẳng đầu rồi!” Nói xong liền xông lên vật lộn với chàng.

Kết quả ư, không cần phải nói, vật trái vật phải cuối cùng vật lên giường, chiến dịch lần này kết thúc bằng sự vừa lòng thỏa ý của chàng và một mối rã rời của ta. Ta dùng sức cắn góc chăn, không cam lòng a không cam lòng.

Chuyện Phó Thiên Du và Minh Sùng Diên đánh nhau cuối cùng cũng bị Phó phụ biết, hậu quả rất nghiêm trọng, Phó Thiên Du lớn như vậy mà vẫn bị phạt nhốt trong phòng. Nguyên nhân đánh nhau không biết được Phó Thiên Du dùng lý do gì lấp liếm, cuối cùng không dính dáng đến ta.

Ta cậy vào quan hệ tốt của Phó Thiên Du để đi thăm hắn, hắn vẫn mang vẻ mặt bình thản ngồi một chỗ, như thể không có chuyện bị giam hãm. Ta áy náy: “Ca ca, muội có lỗi.”

Hắn cười: “Muội nhìn mình đi, khách sáo thế, câu nói vừa rồi coi như huynh chưa nghe thấy nhé.” Sau đó lại nhả mặt: “Không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, muội muội, huynh không giúp được muội rồi.”

Ta nóng nực dùng quạt tròn phần phật mấy cái: “Ca ca đã giúp muội nhiều lắm rồi.” Nếu không có vụ ẩu đả của Phó Thiên Du, không biết khi nào ta mới phát hiện ra mục tiêu chân chính của Minh Sùng Diên. Sổ sách của Bích Thủy lâu chỉ nói Minh Sùng Diên thích mỹ nữ, chưa từng nói y thích nam nhân, như vậy, hứng thú của y với Hoa Thành Cẩm hẳn là ở phương diện khác. Chẳng lẽ là thân phận của Hoa Thành Cẩm? Đang yên đang lành Minh Sùng Diên xía vào chuyện này làm gì, người mắt cao hơn đầu như y làm sao biết quan tâm đến cuộc sống của dân chúng? Nhất định là y nhìn trúng một lợi thế hoặc đồ vật gì đó của Hoa Thành Cẩm, vì thế nhiều lần lợi dụng ta để khiêu khích chàng, muốn chàng lộ ra dấu vết, sau đó một mẻ bắt hết?

Phó Thiên Du khề cười thành tiếng, lấy quạt tròn trong tay ta quạt cho ta vài cái, rồi quạt cho chính hắn vài cái. Nhìn Phó Thiên Du điềm đạm như thế, ngực ta như bị một tảng đá đè lên, vô cùng khó chịu, người như thế, ca ca tốt như thế, sao lại sinh ra trong cái gia đình như thế này?

Phó Thiên Du cuối cùng cũng nhận ra sự bất an của ta, liền bảo nếu ta có khúc mắc gì thì hãy đi giải quyết. Ta then thùng lấy lại quạt tròn, chợt nhớ ra mấy ngày nay Hoa Thành Cẩm đi sớm về muộn, thế chẳng phải chàng đang bước vào cái bẫy của Minh Sùng Diên ư?

Ta phải mau mau về nhắc chàng mới được.

64. Chương 64: Thân Thế Của Hoa Thành Cẩm

Ta khẩn cấp tìm Hoa Thành Cẩm, kể hết lo âu suy nghĩ trong lòng ra, chàng cười trấn an ta: “Nương tử cho rằng Minh Sùng Diên để ý đến cái gì của vi phu nào?”

Dù sao cũng không phải sắc đẹp, ta chớp chớp mắt, không hiểu vì sao, chỉ cần nhìn thấy nụ cười bốn cột này của chàng, cho dù ngày mai trời có sập xuống ta cũng yên tâm như được uống thuốc an thần. Cẩn thận tự vấn trong chốc lát, ta e dè phỏng đoán: “Chẳng lẽ muốn có Bách Thảo đường phương Bắc sao?” Bách Thảo đường của Hoa Thành Cẩm buôn bán trải rộng khắp phía Bắc, gần như độc quyền thị trường dược liệu, chỉ điểm đó thôi, nếu Minh Sùng Diên muốn có quyền sở hữu Bách Thảo đường vì tiền thì cũng không kỳ lạ.

Minh gia không buôn bán, mấy đồng tiền lẻ trong tay kia căn bản không đủ ột thế gia vọng tộc tiêu xài, nếu Minh Sùng Diên để ý đến Bách Thảo đường, chúng ta làm thạch sùng đứt đuôi, không đầu đá trực tiếp với y, bảo tồn thực lực về sau tái xuất chẳng phải tốt sao?

Hoa Thành Cẩm liếc ta một cái: “Nàng cảm thấy khả thi à?”

Ta há mồm, cứng họng hồi lâu mới lúng túng hỏi: “Rốt cuộc y muốn cái gì?”

Nhân tinh Hoa Thành Cẩm còn cười bí hiểm, bảo: “Dựa vào sự tài trí sắc sảo của nương tử thì hẳn sẽ nghĩ ra thôi.”

Tên này, còn dám kích ta! Ta bỏ qua đề tài này, hỏi thẳng chàng: “Vì sao trước mặt Minh Sùng Diên sắc mặt chàng lại tệ thế? Từ trước đến nay ta chưa bao giờ thấy chàng thất thố như vậy.”

Sắc mặt chàng hơi cứng lại, nói qua loa: “Bởi vì y có ý quấy rối nương tử bảo bối của ta mà, ta nhẫn nhịn sao nổi?”

Không phải, ta cảm thấy lời của chàng không đúng, chàng căn bản không nói vào trọng điểm. Ta cũng không muốn ép buộc chàng, chàng không nói nhất định là có nguyên do riêng, ta cúi đầu suy nghĩ, dè dặt đoán chừng: “Nếu... ta chỉ bảo là nếu... y coi trọng Bích Thủy lâu của chàng, hay nói cách khác là đầu mối thông tin. Nhưng mấu chốt là sao y lại biết lão bản thân bí của Bích Thủy lâu là chàng!” Cẩn thận nhớ lại

lần đầu tiên Minh Sùng Diên gặp chàng: “Ta nghĩ, lần đầu tiên gặp chàng chắc y chưa biết Bích Thủy lâu là của chàng...”

Hoa Thành Cẩm hớp một ngụm trà nhỏ, nói: “Đây là sơ hở của ta, bại lộ thân phận Hoa Thành Vân ở thành Định Châu, khiến y lần được đằng đuôi, thuận tiện sở soạn lên, tuy còn chưa tìm được thóp nhưng tám chín phần cũng đoán được ta là chủ Bích Thủy lâu.”

Vị đắng chất dần dần trào lên, lòng ta trầm xuống: “Minh gia bọn họ muốn Bích Thủy lâu của chàng làm gì... chẳng lẽ bọn họ muốn tạo phản?”

Hoa Thành Cẩm phì cười mộ tiếng, vươn tay捏 hai má của ta: “Bảo nàng là cô ngọc nàng còn câu ta, ta thật nghĩ không ra trong đầu nàng chứa cái gì?”

Dám chế nhạo ta! Ta bĩu môi, nhưng cũng không đáp.

Chàng tiếp tục: “Bây giờ Minh gia bị hoàng thượng nghi kỵ, đang tìm kế sách bảo vệ mình, chứ không sao lại đến Phó gia của nàng xin chỉ bảo?”

Không khác ta nghĩ mà, có Phó gia đứng sau bày mưu tính kế sao còn muốn Bích Thủy lâu của chàng? Còn bảo không phải chuẩn bị mưu phản? Ta thầm oán, nhưng không nói thành lời.

Có lẽ nhận ra sự bất mãn trên mặt ta, chàng khẽ cười nói: “Các đời Minh gia đều giữ gia huấn kẻ khôn giữ mình, sao có thể làm việc đại nghịch bất đạo này? Chỉ trách Bích Thủy lâu có thể lực quá to lớn, từ đồn đại nhỏ nơi phố phường cho tới bí mật lớn trong hoàng cung, Bích Thủy lâu đều có thể dễ dàng nắm được tin tức. Đương kim hoàng thượng càng già càng đa nghi, ngay cả Minh gia bao thế hệ trung trinh như một với triều đình còn nghi ngờ, huống chi Bích Thủy lâu khởi nguồn từ bọn giang hồ lỗ mãng?”

Mí mắt ta giật giật, đa nghi đúng là bệnh của mấy kẻ địa vị cao. Ý nghĩ của ta rất đơn giản: “Chàng nói là triều đình muốn Bích Thủy lâu của chúng ta ư? Nhưng sao chàng có thể chống lại triều đình chứ, hay là chúng ta rút hết lực lượng của Bích Thủy lâu rồi quăng cho bọn chúng, giữ lại núi xanh không lo thiếu củi đốt.”

Hoa Thành Cẩm đột nhiên ngừng cười, hừ lạnh: “Sao ta có thể giao tâm huyết chính tay gây dựng cho kẻ thù của mình?” Giọng chàng trở nên sắc bén lạnh lẽo.

Rõ ràng đang là mùa hè oi bức, ta lại đột nhiên run mình một cái, cả người gồng lên căng cứng, bí mật không muốn ai biết của Hoa Thành Cẩm dường như đã được tiết lộ. Không muốn nhìn thấy chàng như bây giờ, nhưng ta không giữ nổi miệng mình, tiếp tục ngốc nghếch hỏi: “Kẻ thù của chàng là triều đình, là hoàng thượng?”

Hoa Thành Cẩm không nhìn ta, vẻ mặt dữ tợn hơi nhăn nhó, ta nhìn cũng hiểu được chàng đang cố hết sức không chế cảm xúc: “Trước đây nếu Hoa gia chúng ta thông minh bằng nửa Minh gia thôi thì đã không rơi vào kết cục tịch biên tru di tam tộc. Đừng nói là tìm cao nhân chỉ bảo để thoát khỏi hiểm cảnh, Hoa gia căn bản chỉ vươn cổ ngoan ngoãn chờ chết! Cái gì mà hưởng lộc của vua thì phải gánh lo âu cho vua, cái gì mà vua muốn thần chết thần không thể không chết, tất cả đều là chó má! Chó má!”

Ta hơi sợ, từng nghe chàng nói đến thân thể rồi, họa diệt môn, chàng nói bằng quơ, ta còn tưởng chuyện này đã phai nhạt trong chàng, ta còn tưởng chàng đã từ bỏ thù hận. Bây giờ ta mới biết, hóa ra sự phụ của chàng không cho chàng ra khỏi thành Định Châu, bắt chàng quy củ làm Hoa Thành Vân là rất đúng.

Chàng có thể mượn thân phận Hoa Thành Cẩm, mở Bích Thủy lâu độc quyền tin tức thiên hạ, khả năng thâm nhập tìm tin tức rất mạnh, quả thực bốn phương tám hướng không chỗ nào không có tai mắt. Nếu năm đó thành Định Châu không có Hoa Thành Vân, vậy Hoa Thành Cẩm bây giờ đã làm được những gì rồi? Liệu có thể bồi dưỡng thế lực của mình ngang nhiên chống đối triều đình không?

Ta không nói lời nào, quả thực không thốt nổi một lời, chỉ có thể nghe chàng điên cuồng trút nỗi lòng, họa diệt môn là đau thương bất tận của chàng, là vết thương vĩnh viễn không thể chạm đến của chàng. “Minh Sùng Diên muốn dựa vào cơ hội dâng Bích Thủy lâu cho triều đình, kéo dài thời gian hoàng thượng xuống tay với Minh gia, cũng để hoàng thượng càng thêm kiêng nể Minh gia.”

Chàng nôn nóng như trâu đực phát cuồng đi qua đi lại vài vòng trong phòng, bỗng nhiên cười cay nghiệt nói: “Ha! Minh Sùng Diên nghĩ y có thể đoạt lấy Bích Thủy lâu từ tay ta sao? Ta chờ, ta chờ y! Bọn chúng đúng là loại trọng thần triều đình thông thái rởm, vì sao không phản kháng? Vì sao cứ ngoan ngoãn để triều đình hưởng lợi, làm trâu làm ngựa cho hoàng gia! Ta sẽ cho Minh gia bọn chúng biết bọn chúng ngu xuẩn cỡ nào, tất cả cố gắng của bọn chúng chỉ mất công toi! Nhất định bọn chúng sẽ hối hận, hối hận...”

Chàng như điên như cuồng, lòng ta đau như cắt. Ta không thích bộ dạng hiện tại của chàng, càng không muốn nhìn chàng như thế, nhưng chàng là người thân thiết nhất của ta, là phu quân của ta, ta không thể nói gì, chỉ có khả năng yên lặng ủng hộ chàng, không để chàng gục ngã, cho chàng một không gian tìm kiếm sự an ủi.

Rất lâu sau, lâu đến mức không khí trong lòng đều đã đông cứng, chàng mới dần dần yên lặng. Chàng vùi mặt vào lòng bàn tay, giọng nói rầu rĩ truyền ra: “Tình Nhã, có phải ta đã làm nàng sợ không?”

Chàng không gọi ta là nương tử, điều này khiến lòng ta đau xót cơ hồ rướm lệ. Chàng sốt sọt lau lau mặt mình, sau đó ngược mặt lên khỏi lòng bàn tay, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Có phải vừa rồi ta rất đáng ghét?”

Ta lắc đầu, trong lòng dâng lên sự xót xa cho chàng và tự trách bản thân. Ta mở miệng, giọng khàn khàn: “Chàng có trách ta đã đưa chàng về nhà không?” Nếu không phải ta đề nghị dẫn chàng về Phó gia, chàng đã không bắt đắc dĩ đưa ra chuyện mình là ông chủ Bách Thảo đường phương Bắc để tạo ấn tượng tốt với Phó gia, rồi khiến Minh Sùng Diên tìm được cơ hội, thừa cơ tìm hiểu nguồn gốc để điều tra ra Bích Thủy lâu là của Hoa Thành Cẩm.

Ta càng nghĩ càng tự trách mình, kích động đứng dậy, chỉ chờ chàng gạt đầu một cái là ta sẽ thu dọn đồ đạc liêu lĩnh cùng chàng rời khỏi Phó gia, bỏ đi thật xa, trở ngại hay lễ giáo luân thường gì đó, giống như chàng đã nói, đều là chó má! Phó gia chỉ còn mình Phó Thiên Du có thể giữ lại ta! Nay ngày cả hấn cũng bị ta liên lụy, ta còn tư cách gì ở đây nữa?

Hoa Thành Cẩm bước tới gần, tay ôm lấy thắt lưng ta, cằm dựa trên vai ta, giọng nói ổn hơn lúc nãy rất nhiều: “Sao ta lại trách nương tử chứ? Ta biết ơn nàng còn không đủ...” Mùa hè không khí bức bối nóng nực, cực kỳ giống cách chàng đang nói chuyện: “Từ nhỏ ta đã không có nhà, mất hết người thân, bây giờ có nàng, nàng dẫn ta về giới thiệu với cha mẹ, ta rất cao hứng, rất vui mừng.”

Ta nghiêng đầu sang một bên, lòng trầm xuống: “Kể cả khi bọn họ đối xử với chàng không tốt?”

Chàng hơi sững sốt, nhận ra ta nói ‘bọn họ’ là chỉ Phó phụ Phó mẫu liền đáp: “Ta cưới nàng, yêu nàng, muốn nàng, tất nhiên muốn cảm ơn người nhà của nàng, coi người nhà của nàng như người nhà của ta...”

Không nghe được ý trọng tâm, ta ngắt lời chàng: “Có phải vừa vào Phó gia chàng đã cảm thấy thái độ của bọn họ với chàng khác thường không?”

Cằm của chàng vẫn gác trên vai ta, khiến ta sinh đau đớn. Nhận được sự thừa nhận ngầm, ta đưa tay sờ lên đầu chàng: “Chàng đúng là tên ngốc, vì sao không nói sớm?” Nếu nói, chúng ta đã có thể rời đi ngay lập tức, không đến mức lún sâu xuống cái hồ nước đục này, không đến mức bị người ta soi mói, không đến mức trở thành té phẩm trong mắt người khác...

“À.” Chàng cười: “Cô ngốc và chàng ngốc đúng là một đôi trời sinh.”

Chàng còn vui vẻ được nữa, ngốc.

*

Phó mẫu lại giả chiều cũ, lần này không có Phó Thiên Du chống đối giùm ta, nhưng ta đã hiểu rõ mọi chuyện, cho nên cự tuyệt thẳng thừng.

Dường như Phó mẫu không ngờ ta có thể kiên quyết từ chối như thế, than thở bảo, con gái, sao con lớn như vậy rồi còn tùy hứng không hiểu chuyện hả?

Ta bày tỏ rằng mình không có chút thiện cảm nào với kẻ đánh Phó Thiên Du, thậm chí còn hỏi lại, vì sao rõ ràng là ca ca bị ức hiếp, mẫu thân lại thiên vị ột họ hàng xa?

Phó mẫu giật mình, bà đáp, vốn là ca ca con động thủ trước, hơn nữa, biểu ca của con từ kinh thành ngàn dặm xa xôi tới đây, là khách, sao con với ca ca ngay cả đạo tiếp khách mà cũng không hiểu?

Ta cau mày, nếu mẫu thân đã biết rõ mọi chuyện, hẳn cũng biết nguyên nhân thật sự khiến ca ca động thủ với Minh Sùng Diên rồi.

Về mặt Phó mẫu bối rối.

Ta nói, mẫu thân không cần nghĩ nhiều, nghĩ nhiều chẳng có lợi gì ấu thân. Chi bằng mẫu thân nghĩ xem làm thế nào mới có thể dốc hết sức bảo vệ cho Minh gia đi... Nữ nhi chẳng muốn bị cuốn vào cuộc tranh chấp ở kinh thành đâu.

Sắc mặt Phó mẫu tái nhợt, bà hỏi, ai nói cho con? Có phải phu quân của con xúi bẩy không?

Ta đột ngột đứng dậy, cúi đầu làm bộ như phục tùng, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên quyết, mẫu thân đừng đụng cái gì cũng đổ hết lên đầu phu quân của con, mẫu thân ấp ủ gì trong lòng há có thể giấu được người khác? Trước nay nữ nhi không có suy nghĩ không an phận, chỉ cần ngày ngày an lành là được rồi, mẫu thân không cần hao tổn tâm trí tìm chỗ trèo cao cho đứa con đã từng bị người ta bỏ này đâu.

Phó mẫu thở dài, dù sao con vẫn còn ít tuổi, vốn tưởng rằng con ở bên ngoài chịu khổ sẽ bỏ suy nghĩ không thực tế này, không ngờ con lại cố chấp đến thế.

Mẫu thân khỏi cần thở dài, nữ nhi không phải mẫu thân, mong muốn của mẫu thân không phải ước nguyện của nữ nhi, mẫu thân như vậy trong lòng nữ nhi cũng lấy làm thẹn vì không thể thuận theo. Xin mẫu thân nghĩ lại, người như biểu ca há có thể là lang quân như ý của nữ nhi?

Phó mẫu nhìn ta hỏi, thế người như Hoa Thành Cẩm chính là lang quân như ý của con sao? Lời nói đầy vẻ châm chọc.

Ta nhún vai, mẫu thân cho rằng nữ nhi có thể trèo cao đến mức nào? Một tiểu thư quan gia thất thế, một phụ nhân từng bị chồng bỏ, một oán phụ ghen ghét không cho phu quân nạp thiếp? Mẫu thân nghĩ rằng người như nữ nhi có thể theo ý nguyện của mẫu thân, bay lên thành phượng hoàng sao?

Ta bắt đầu dồn dập tấn công, người như nữ nhi ra bên ngoài giết người không chớp mắt, có phải là loại mẫu thân khinh thường nhất không? Người như nữ nhi phải chẳng rất xứng đôi với Hoa Thành Cẩm? Liệu mẫu thân có muốn vì đại nghĩa mà quên tình nhà?

Ta dồn ép từng bước một, vừa lòng nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Phó mẫu. Bà hỏi, con gái, sao con lại trở nên thế này?

Ta thản nhiên đáp, mẫu thân đau lòng như thế làm gì? Nữ nhi cảm thấy mình như hiện tại tốt lắm, bởi vì nữ nhi vĩnh viễn cũng không giống mẫu thân. Nữ nhi thật may mắn vì trước đây không gả vào danh gia vọng tộc, nếu không, biết đâu nữ nhi đã mất hết xương cốt từ lâu.

Con... Phó mẫu lấy tay xoa ngực.

Ta không đành lòng nói thêm nữa, nghĩ rằng lần nói chuyện dứt khoát ngày hôm nay hẳn có thể thức tỉnh bà rồi. Vì thế lập tức cúi người cáo từ, thân thể mẫu thân không khỏe, cần tĩnh dưỡng, nữ nhi cáo lui trước. Nói xong quay người bỏ đi.

Sự tình đã sáng tỏ, nói cũng nói hết, tình hình hiện tại dường như đã đồng nhất, dù là đen hay trắng cũng phơi rõ dưới ánh mặt trời. Sự bất hòa giữa Hoa Thành Cẩm và Minh Sùng Diên ngày càng tăng lên, ngày càng rõ ràng, tưởng như chạm vào là bùng nổ.

Lúc đối mặt với Minh Sùng Diên ta đã không căng thẳng nữa, biết được mục đích thực sự của y, ta hiểu ra bao lần lợi dụng gây hấn với ta chẳng qua là muốn Hoa Thành Cẩm rối loạn, nóng vội, trong lúc tức giận sẽ lộ ra nhược điểm mà thôi. Chuyện đối phó với Minh Sùng Diên chỉ có thể để Hoa Thành Cẩm tự xử lý, lúc này ta mới sâu sắc cảm thụ được loại cảm giác bất lực, dùng lời của Hoa Thành Cẩm để nói, đây là một cuộc chiến của cánh nam nhân bọn họ.

Ta không thể tham gia, nhưng ta có thể yên lặng ủng hộ, không trở thành gánh nặng của chàng. Cho nên, đối mặt với sự khiêu khích của Minh Sùng Diên, ta đáp lại bình tĩnh, đồng thời lại có cảm giác phụ thê cùng

chung kẻ địch.

Không khí trong Phó gia ngày càng bất hòa, ngày càng căng thẳng, trừ lặng lẽ, lặng lẽ, vẫn là lặng lẽ. Phó Thiên Du vẫn mang bộ dáng thản nhiên như không, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ta ám chỉ nhiều lần, rốt cuộc bất đắc dĩ nản lòng, vị ca ca chân chất này của ta quả thực không biết gì hết...

Phó mẫu không còn vì chuyện của Minh Sùng Diên mà đến tìm ta, đôi khi bà sẽ kinh ngạc nhìn ta, giống như không hiểu vì sao nữ nhi của mình lại trở thành người như thế này, mỗi khi ta nhìn lại, bà liền liếc mắt đi thật nhanh, làm bộ như không có gì cả.

Thời gian Phó phụ và Minh Sùng Diên ở trong thư phòng ngày càng tăng, vẻ mặt tươi cười của Hoa Thành Cẩm cũng ngày càng nhiều, ta cười lạnh nghĩ, rốt cuộc đã đến lúc tranh cao thấp, phân thắng bại.

65. Chương 65: Minh Gia Sắp Sụp Đổ

Ta đến chỗ Phó Thiên Du làm ỏ, cầm quạt tròn nhằm chán phẩy qua phẩy lại. Hắn vốn đang cầm quyển sách, chống đầu ngồi đọc trên ghế dài, thấy bộ dạng vô vị của ta, có lẽ không chịu nổi việc phải nhìn ta ngược đãi quạt tròn về tứ đại mỹ nhân kia, bèn với tay tranh cái quạt, giống như lần trước, quạt cho ta mấy cái, rồi tự quạt ình mấy cái.

Ta thấy hắn cầm quạt tròn chẳng ra lẽ lối gì cả, cảm thấy thích thú. Phó Thiên Du liếc mắt nhìn: “Đánh bại Minh Sùng Diên thật sự khiến muội vui vẻ thế sao?”

Ta thở dài một hơi: “Giống như tảng đá đè nặng trên ngực được nhấc ra, giống như đi giữa dãy núi trùng điệp nhìn thấy một vùng cỏ xanh mơn mơn...” Ta hớn hở ví von, nhưng cảm thấy không từ ngữ nào có thể miêu tả nổi sự mãn nguyện và khoan khoái trong lòng ta lúc này. Nay thắng bại đã phân, nhìn thấy bộ dáng tức giận bùng nổ của Minh Sùng Diên, ta thật muốn ôm bụng cười lớn một lúc, chẳng mấy khi được nhìn thấy vẻ mặt này của y.

Đúng vậy, thắng bại đã phân, tình hình cụ thể ta cũng không rõ lắm, đại khái là Minh Sùng Diên dùng vài thủ đoạn nhỏ với Bích Thủy lâu, bắt đầu từ Bích Thủy lâu của thành Gia Châu, đập vỡ biển hiệu, thuê người gièm pha, muốn dần dần thôn tính như tằm ăn lá dâu, còn ngầm phái thế lực mà Minh gia gây dựng đã lâu trong tối ngoài sáng bức bách Bích Thủy lâu từng chút một, thậm chí chia mũi nhọn vào Bách Thảo đường ở phương Bắc. Trong thời gian ngắn, lời đồn thổi về Bách Thảo đường nổi lên khắp nơi, tình trạng thuốc giả, chữa bệnh làm người chết liên tiếp xuất hiện. Y muốn Hoa Thành Cẩm rơi vào tình trạng không thể cứu vãn, giữa hai bên sẽ phải bỏ một bên. Nói thật là ta không ngờ tên này lại độc địa như vậy, dường như y nhận định rằng Hoa Thành Cẩm sẽ không bỏ Bích Thủy lâu, đặc biệt thiết kế một cạm bẫy, chờ Hoa Thành Cẩm nhảy vào, sau đó khiến chàng mất hết tất cả.

Minh Sùng Diên là loại người chủ động xuất kích sao? Không phải. Y là kẻ thâm sâu không lường được, khiến người ta không đoán nổi rốt cuộc y nghĩ cái gì. Nhưng lúc nào cũng phải đề phòng một người là chuyện rất vất vả, hơn nữa, tuy ta không còn sợ hãi Minh Sùng Diên, nhưng muốn mau chóng rời khỏi Phó gia. Phó gia ngoài mặt là dòng dõi thế gia, nhưng bên trong chẳng khác nào nguy quân tử, hàng ngày phải treo lên nụ cười giả dối vờ vịt thế này thật mệt mỏi. Cho nên khi nhận sự khiêu khích của Minh Sùng Diên thì Hoa Thành Cẩm không che giấu địch ý giữa hai người nữa, dần dần phản kích, nhanh chóng khiến Minh Sùng Diên hạ bớt sự cảnh giác. Sau đó Hoa Thành Cẩm vờ như không kiểm chế được mà chủ động xuống tay trước với Minh Sùng Diên. Có điều, bệnh đa nghi của tên Minh Sùng Diên này phát tác, y không chịu đánh thật, Hoa Thành Cẩm lại được thể chơi hết mình, đánh một hơi khiến Minh Sùng Diên ngã lăn mấy vòng, làm y không thể không vùng lên tranh cao thấp với chàng.

Rốt cuộc Minh Sùng Diên chịu động thủ, điều này khiến ta và Hoa Thành Cẩm đều yên tâm, nhẹ nhõm thở phào. Chúng ta chỉ chờ có thể, Minh Sùng Diên còn bình tĩnh được thì chuyện tình sẽ khó giải quyết, bản thân y cũng trở nên đáng sợ hơn.

Minh Sùng Diên không ngờ Hoa Thành Cẩm lại tạm thời bỏ mặc Bích Thủy lâu đi cứu Bách Thảo đường, mặt khác, y càng không thể lường trước Hoa Thành Cẩm đã sắp xếp đường lui thỏa đáng từ lâu, hơn nữa chờ cơ hội thích hợp để phản kích...

Hoa Thành Cẩm thu xếp thế nào ta không hiểu hết, mấy ngày đó chàng đi sớm về muộn, ta sống một ngày như một năm, thật không thể chịu nổi, nhưng không muốn bị Minh Sùng Diên tóm ra để dọa dẫm, hoặc lỡ y chó cùng rứt giậu lôi thẳng ta đi uy hiếp Hoa Thành Cẩm, như thế thì lợi bất cập hại, nên ta chỉ có thể ề à đến chỗ của Phó Thiên Du, cầu được câu không nói chuyện với hắn để giết thời gian.

Phó phụ chắc hẳn đã nghĩ ra đối sách hay, định bàn bạc với Minh Sùng Diên. Ai biết ca ca Phó Thiên Du thật thà này của ta vào đúng thời khắc mấu chốt lại chen vào một chân, to nhỏ nửa ngày với Phó phụ trong thư phòng, ta thấy khi ra khỏi phòng sắc mặt Phó phụ vô cùng tệ, dường như già đi rất nhiều. Ta chạy tới hỏi Phó Thiên Du, kết quả chẳng hỏi được gì cả, còn bị hắn chối vòng quanh...

Lúc ấy tình hình như sau, thoát nhìn thì tưởng Minh Sùng Diên bức ép từng bước một, được đằng chân lân đằng đầu, cái bẫy vạch tính của y tiến hành rất thuận lợi, nhưng trên thực tế Hoa Thành Cẩm vừa đánh vừa lùi, không thật sự ra tay đánh lại, xem như là kế dụ địch vào tròng.

Minh gia có ba đầu sáu tay thì cũng bất lợi về vàng bạc tiền tài, tuy có thế lực chống đỡ, nhưng đụng vào Bích Thủy lâu nên lập tức bại lộ rất nhiều thế lực mà Minh gia lén lút giấu giếm không muốn ai biết. Hoa Thành Cẩm mượn gió bẻ măng, tìm thấy đầu dây. Đối với thế lực lớn rắc rối phức tạp này, tìm được trung tâm của nó chính là tìm được đầu mối chính, sau đó rút giây động rừng, chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, tất cả những thứ giấu trong bóng tối đều bị phơi bày, tựa như con cá mắc cạn, phơi trắng bụng không thể tự lật mình...

Minh Sùng Diên là người thế nào chứ, vừa thấy tình hình không ổn lập tức phản ứng lại, chỉ tiếc các thế lực đều có liên hệ với nhau, tìm được một là ra hai, tiếp tục lần đến gốc chắc chắn cũng sẽ tra được tám chín phần mười, muốn giấu cũng giấu không nổi. Đến giờ nhớ lại vẻ mặt lúc ấy của Minh Sùng Diên, ta vẫn còn hơi sợ, toàn thân y tỏa ra sát khí, nói cách khác, y thật sự muốn giết ta và Hoa Thành Cẩm. Cũng may bên cạnh còn Phó Thiên Du bảo vệ, nếu không, rất có khả năng y sẽ động thủ...

Có phải chuyện này gọi là trộm gà không thành còn mất thóc không? Buổi đêm ta hỏi Hoa Thành Cẩm. Ai ngờ nhân tinh chỉ cười, nụ cười vô cùng hả hê. Ta rất cảm khái, sao Minh Sùng Diên lại đụng phải tên nhân tinh này chứ? Mặc cho người có thâm sâu thế nào, đến lúc gặp nhân tinh cũng trắng tinh như giấy mà thôi. Trước kia ta tưởng chỉ có mình ta mới vậy, bây giờ thì hiểu rồi.

Ta hỏi Hoa Thành Cẩm, nếu Minh Sùng Diên thật sự muốn giết chúng ta thì chàng có đối sách gì không?

Hoa Thành Cẩm thản nhiên nhún vai, ít nhất bây giờ y còn chưa thể xuống tay.

Ta không hỏi nữa, tên này căn bản không muốn nói.

Sát ý trong mắt Minh Sùng Diên ngày càng rõ, ngay vào lúc ta nghĩ y thật sự muốn động thủ, tri phủ Gia Châu chợt tìm tới cửa... Ta vẫn nhớ về thẳng thốt và tức giận của Minh Sùng Diên, chắc chắn y không ngờ thân phận của mình sẽ bị bại lộ ở Gia Châu. Phải biết, y giấu giếm triều đình trên dưới ở kinh thành, thay họ đổi tên đến Gia Châu, nay lại bị quan địa phương phát hiện, cách nhanh nhất là lập tức giết vị quan kia, mau chóng về kinh.

Nhưng dù sao Minh Sùng Diên cũng không phải loại người lỗ mãng như thế, y thản nhiên tán gẫu với tri phủ Gia Châu, gương mặt không hề tỏ ra lạnh lùng tự cao. Tri phủ Gia Châu rất lo lắng, từng nghe tiếng tăm của tiểu hầu gia Minh gia, nếu thấy quan viên không vừa mắt thì tay đám chân đá là chuyện bình thường, nay tiểu hầu gia lại hòa nhã lịch sự với mình, ông liền lau mồ hôi trên trán nói một câu, khiến Minh Sùng Diên sửng sốt đương trường.

Ông nói, nghe cấp trên bảo rằng tiểu hầu gia có khả năng đến Gia Châu, ta không biết có phải đến thăm Phó đại nhân hay không, không ngờ là thật...

Lúc ấy ta cũng không sờ được đầu hòa thượng cao trượng hai,[1] chẳng lẽ chuyện này chỉ là trùng hợp?

Tri phủ Gia Châu ngồi ở Phó gia một lúc rồi đứng dậy cáo từ, rồi chưa đến nửa ngày sau đã quay lại, khiến Minh Sùng Diên chưa kịp thu xếp gì cả. Giữa mùa hè, trán tri phủ nhễ nhại mồ hôi, ông ta không có thời

gian lau mồ hôi của mình, vội nói với Minh Sùng Diên, tiểu hầu gia, cấp trên có lệnh, mới ngài lập tức về kinh...

Cấp trên là ai, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chỉ nháy mắt cả sảnh đường lặng thinh. Việc Minh Sùng Diên một mình rời kinh đô đã bị hoàng thượng phát hiện, y tất nhiên không viện cớ gì nữa, cấp tốc về kinh. Trước khi lên xe ngựa y lạnh lùng liếc xéo ta một cái, ánh mắt đầy ý cảnh cáo, ta nghĩ y đang viện vào việc cảnh cáo ta để cảnh cáo Hoa Thành Cẩm. Ta cười nhorn lúm đồng tiền, tạm biệt, không tiễn.

Lúc Hoa Thành Cẩm về chỉ nói một câu, Minh gia sắp sụp đổ.

Ta lập tức ngẫm hiểu, sự xuất hiện của tri phủ Gia Châu, thậm chí tin tức Minh Sùng Diên một mình rời kinh mà hoàng thượng nhận được, hơn thế là lệnh triệu hồi của hoàng thượng, tất cả đều có liên hệ với chàng.

Thần sắc chàng rất mệt mỏi, lại không muốn nói nhiều, ta không hỏi nữa.

Nếu bảo trong lòng không có nghi vấn thì là giả, ai có thể cam đoan Minh Sùng Diên về kinh thành giải quyết xong xuôi rồi không quay đầu đối phó chúng ta? Ánh mắt nhìn ta trước khi đi của y căn bản muốn nói, chuyện này còn chưa xong đâu!

Ta đang hoa chân múa tay diễn tả tâm tình của mình cho Phó Thiên Du, bỗng nhiên nghĩ đến rắc rối này, trong lòng lại bị bóng mây u ám che phủ. Phó Thiên Du thấy ta đột nhiên yên lặng, quan tâm ngồi lại gần, quạt tròn trong tay vẫn phe phẩy: “Lại có chuyện gì nữa?”

Ta ngẫm nghĩ, nói thẳng bất an trong lòng ra. Chợt thấy Phó Thiên Du cười ha ha: “Muội muội không cần lo lắng.”

Ta kinh ngạc nhìn về phía hần, chẳng lẽ hần có biện pháp gì hay? Chờ nửa ngày thấy hần không có ý muốn giải thích, cứ giữ nguyên tư thế quạt cho ta mấy cái, quạt cho hần mấy cái, ánh mắt lại chăm chú đọc sách, tựa như trong sách có Nhan Như Ngọc[2] vậy...

Đây là tật xấu gì thế hả, giống hệt cái tên nhân tinh nào đó. Không nhịn được nữa, ta đoạt quạt tròn đang hăng hái quạt từ trên tay hần, nghiêm mặt hỏi: “Ca ca có ý gì?”

Hần ngẩng đầu lên, thấy ta đang nắm chặt quạt tròn thì hiền lành nở nụ cười, khuôn mặt như ngọc đầy vẻ dịu dàng, khiến ta không khỏi xấu hổ trong lòng. Hần đặt quyển sách trên tay xuống: “Tính tình này của muội... may mà muội phụ có thể chịu được...”, giọng nói của hần có phần trêu đùa. “Chuyện bên Minh gia muội không cần lo, có phụ thân và ta chịu trách nhiệm cho hai người, bọn họ sẽ không làm gì hết...”

Ta khẽ lấp bắp: “Phụ thân đồng ý giúp chúng ta?” Quả là không thể tin nổi, quả là đang nằm mơ.

Phó Thiên Du xoa đầu ta: “Muội nghĩ gì thế? Người là phụ thân của chúng ta, có việc tất nhiên phụ thân sẽ giúp đỡ, muội cho là phụ thân chỉ giúp Minh gia chứ không chiếu cố nhà chúng ta sao?”

Nghe hần nói vậy, ta nhớ lại vài ngày trước hần nói chuyện với phụ thân trong phòng... Ôi, ca ca này của ta nên nói là thật thà hay thông minh đây? Từ lúc đó chắc chắn hần đã thu xếp đường lùi cho ta và Hoa Thành Cẩm rồi, thay chúng ta gạt bỏ mối lo sau này...

Ta không biết hiện tại sắc mặt mình như thế nào, đại khái cũng khó coi, Phó Thiên Du hơi bất đắc dĩ nhìn ta một hồi: “Cần gì phải oán giận chứ? Mặc dù phụ thân không biết ăn nói như mẫu thân, nhưng lúc nào cũng quan tâm đến con cái. Phụ thân không chỉ vì tương lai hạnh phúc của muội, còn vì nỗi khổ tâm của mẫu thân. Lời mẫu thân nói phụ thân đều nghe hết.”

Ta ngỡ ngàng hỏi lại: “Vì sao vợ chồng bọn họ ân ái nhưng lại không cho phép ta tự tìm người mình yêu?”

Phó Thiên Du đáp: “Đã khi nào họ không đồng ý? Lúc muội nói muốn gả cho Tôn Thừa Nghiệp, bọn họ không thuyết phục được muội, đành để muội gả đi. Nghe nói muội sống không tốt, tuy chúng ta là nhà mẹ đẻ nhưng cũng không dám can thiệp chuyện nhà người khác, cha mẹ ngày ngày tự trách. Hai năm muội không về nhà, lúc về lại mang theo một vị hôn phu khác do mình tự chọn. Đây vốn là chuyện vô cùng tốt, ai ngờ người muội mang về lại khiến bọn họ khó lòng tin tưởng...”

Dưới ánh nhìn đăm đăm của ta, hần mím môi mỉm cười. Một lát sau, hần hỏi: “Bây giờ muội có tính toán gì không?”

Ta nhìn vào quạt tròn trong tay: “Đi về thôi, về Định Châu. Đáng ra phải về từ lâu rồi, không phải sao?” Nói xong ta quay đầu nhìn hần.

Hần ngẩn người trong giây lát, chớp mắt mấy cái rồi tiếp: “Có một câu là thừa, nhưng ta vẫn muốn hỏi, hàng năm muội sẽ về nhà chơi chứ?”

Không ngờ hần sẽ hỏi như vậy, ta muốn đáp là, nếu có thể, muội hy vọng cả đời này cũng không về nữa, mang theo mặt nạ hư tình giả ý rất mệt mỏi. Nhưng nhìn thấy gương mặt khôi ngô có phần tương tự ta phía đối diện, những lời này thật không thể nói nên lời, dù sao ở đây vẫn còn một vị huynh trưởng thật lòng quan tâm ta, yêu quý ta, lời nói tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế đúng là đại nghịch bất đạo!

Phó Thiên Du cười khổ: “Biết ngay muội không muốn trở về.” Ta muốn phản bác nhưng không thể, chỉ đành rầu rĩ không đáp, coi như ngầm thừa nhận. Hần bảo: “Nay ta nói thêm gì nữa cũng chỉ là thừa, nhưng cha mẹ thật sự rất yêu muội...”

Ta bình thản lên tiếng: “Nhưng bọn họ chưa bao giờ suy nghĩ cho người khác, đặt bản thân lên trên hết!”

“Phải.” Phó Thiên Du gật đầu: “Bọn họ không hiểu tâm tình của muội, cũng như muội không hiểu họ.” Lát sau, hần nói tiếp: “Đợi khi nào vi huynh có thời gian rảnh sẽ đến Định Châu thăm muội, có được không?”

Ta cao hứng: “Thế thì tốt quá.” Sau đó ngẫm lại: “Đường xá xa xôi, như này đi, huynh tới thăm muội một lần, rồi muội về thăm huynh một lần nhé?”

Phó Thiên Du bị ta chọc cười, với tay xoa xoa tóc ta: “Nghịch ngợm.”

Đợi Hoa Thành Cẩm về, ta kể với chàng chúng ta không phải lo chuyện sau này nữa, ca ca đã dọn đường bằng cho chúng ta rồi. Hoa Thành Cẩm vui vẻ: “Ha, đại cữu tử của ta quả thực lợi hại.”

Quay đầu nhìn ta, giọng chàng có vẻ lấy lòng: “Nương tử...”

Đoán là có chuyện gì đó, ta nghiêm mặt, không để chàng có cơ hội lợi dụng, hừ mũi một tiếng: “Hử?”

Hoa Thành Cẩm đến trước mặt ta: “Chúng ta... chúng ta không cần Bích Thủy lâu nữa nhé?”

Ta nhìn chàng, vẻ mặt chàng không giống như nói giỡn. Ta đã có dự cảm từ trước, khiến Minh Sùng Diên thất bại ê chề, âm thầm đưa thế lực ngầm của y đến dưới mắt hoàng đế sẽ phải trả cái giá gì? Không ngờ, chàng thật sự dâng cả Bích Thủy lâu? Lòng ta đau đớn, chàng thật sự bỏ được sao, thật sự có thể buông tay sao? Nếu quả thực là vậy, lần này người được lợi nhất chẳng phải là hoàng thượng?

Ta hỏi chàng: “Chàng bỏ được?”

Chàng nhún vai: “Có gì để tiếc? Nếu Bích Thủy lâu đã trở thành cái gai trong mắt triều đình, tai họa này cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Ta ngập ngừng: “Nhưng... triều đình chẳng phải là...” Chẳng phải là ngư ông đắc lợi?

Ánh mắt Hoa Thành Cẩm ánh lên tia gian xảo: “Ai bảo ta để chúng được lợi? Biện pháp này là do nương tử nghĩ ra đấy chứ!”

Ta khó hiểu. Ta đã nói cái gì?

Chàng tiếp tục: “Chẳng phải nương tử đã bảo khoét sạch Bích Thủy lâu rồi chấp tay dâng biểu ư?”

Hử? Ta trợn mắt, chàng thật sự khoét sạch Bích Thủy lâu rồi?

Chàng cười sung sướng, đưa tay xoa xuống bụng ta: “Hai năm sau, trên đời này không còn Bích Thủy lâu nữa. Về phần con đường tin tức... về sau còn nhờ con của chúng ta...”

[1] Thời cổ người cao khoảng tám thước, giơ tay lên cũng chỉ đến một trượng, mà bức tượng hòa thượng ột trượng hai thước, cho nên không sờ được lên đầu bức tượng. Chỉ những việc bản thân không hiểu nổi.

[2] Nhan Như Ngọc: Chỉ nữ tử xinh đẹp. Xuất phát từ câu “Trong sách đều có Nhan Như Ngọc” trong truyện “Thư si”, thuộc tập Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh.

66. Chương 66: Trở Về

Hôm sau, ta đột nhiên quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của Phó Thiên Du, không biết ai có phúc để gả cho ca ca tốt như thế. Khi hỏi Phó Thiên Du, hiềm hơi hắt đỏ mặt, né tránh không đáp thẳng: “Muội đã thu thập hết đồ đạc chưa?”

Ta và Hoa Thành Cẩm sửa soạn đồ định về Định Châu. Nhìn thấu ý đồ định đánh lạc hướng của hắn, ta nhếch một bên môi: “A hoàn đã thu dọn rồi. Ca ca đừng đánh trống lảng, nói nhanh xem huynh có vừa lòng cô nương nào không!” Ta càng nói càng thẳng, khiến Phó Thiên Du mặt mũi đỏ bừng.

Rất lâu sau hắn mới bình thường lại, cười khổ bảo: “Mẫu thân đưa ấy bức họa của các cô nương...” Nói được một nửa liền thôi.

Ta trề môi, không cần nói cũng biết chuyện gì xảy ra, chắc chắn ca ca không thích cô nương nào vẽ trên giấy cả! Ta từng có cơ hội chiêm ngưỡng mấy nữ tử được vẽ rồi, kết quả là hãi tới mức đổ mồ hôi... Mấy khuê tú nữ tử này ai cũng đoan trang tao nhã tú lệ, có điều về mặt, tư thế, quần áo không khác nhau là mấy, nhìn mãi chẳng phân biệt được, xem một lúc còn tưởng tỷ muội nhà ai mà giống nhau thế...

Phó Thiên Du tính tình thành thật chất phác, đối nhân xử thế thì quan tâm hiếu thảo, lúc nào cũng đặt phụ mẫu lên hàng đầu, suy nghĩ cho bọn họ, chỉ vì muội muội không có tiền đồ này mới phá lệ chống đối Phó phụ Phó mẫu hai lần. Người như hắn, chắc chắn cuối cùng sẽ bị cha mẹ bắt buộc đem hôn nhân ra làm vật trao đổi, sau đó cứ thế qua cả đời!

Nghĩ đến đây, ta quả thực hơi buồn, vừa buồn Phó phụ Phó mẫu ngang ngạnh chuyên chế, vừa giận Phó Thiên Du, nhưng nghĩ lại cũng thôi, chẳng lẽ muốn cho người như hắn ngỗ nghịch cha mẹ sao?

Nhưng ta vẫn không nhịn được hỏi ra miệng: “Đừng nói đến mấy bức vẽ mẫu thân đưa cho, trong lòng ca ca có vừa ý cô nương nào không?”

Phó Thiên Du hơi lúng túng, chớp mũi lăm lăm mồ hôi: “Không có.” Ta thở dài, hắn cẩn thận tuân theo nam nữ cách biệt như thế, sao có thể quen thân với các cô nương?

Không còn cách nào, ta chỉ có thể luôn miệng dặn hắn, hy vọng tẩu tử tương lai có thể là người ca ca thật lòng yêu thương. Thấy hắn đồng ý rồi vẫn chưa xong, ta bắt hắn phải cam đoan, mãi cho tới khi hắn chịu không nổi, giơ tay giả vờ đánh ta, gương mặt còn ửng đỏ trông rất buồn cười.

Ta biết mình hơi quá, làm bộ vô tội giải thích, cũng vì tốt cho huynh.

Phó Thiên Du dở khóc dở cười.

Hoa Thành Cẩm hỏi ta: “Nàng đã tạm biệt đại cữu tử rồi hả?”

Ta liếc trắng mắt, trong lòng vẫn không yên về Phó Thiên Du. Hai chúng ta mang đồ đạc vào phòng khách chào từ biệt hai người già, Phó phụ hơi nhíu mày, rốt cuộc vẫn thở dài gật đầu. Ánh mắt Phó mẫu lóe ra vẻ bất cam, bà kích động đứng lên, hỏi ta về sau có thường xuyên về chơi không?

Ta thấy bà đang bị xúc cảm khuấy động, miệng nói đồng ý, cũng không chừng sau này sẽ có thể về chơi.

Lúc mang theo bọc đồ ra đến cửa lớn, trong lúc vô ý quay đầu, ta thấy Phó mẫu chạy đuổi theo, bởi vì đã lớn tuổi, chạy vội vội vàng vàng, chưa được mấy bước đã thở hổn hển, Phó phụ ở phía sau căng thẳng bảo vệ bà, sợ bà không chịu được té ngã.

Ta không khỏi mềm lòng, đưa túi đồ trên tay cho Hoa Thành Cẩm, bảo chàng lên xe ngựa chờ trước, nhìn sang Phó Thiên Du đứng bên, hắn đang mong chờ nhìn ta.

Phó mẫu chạy tới, nắm chặt lấy tay ta, hai dòng nước mắt chảy xuống gò má đã nhuộm màu năm tháng: “Hứa với mẹ, nhất định phải quay về, mang theo phu quân của con trở về. Mẹ và phụ thân chờ hai con.”

Ta chưa kịp phản ứng lại, điều này có phải chứng tỏ Phó gia đã thừa nhận Hoa Thành Cẩm rồi không? Nghi hoặc nhìn về phía Phó Thiên Du, thấy hắn tươi cười gật đầu nhìn ta.

Ta lại an ủi Phó mẫu vài câu, cam đoan nếu rảnh sẽ trở lại. Đang nói dở, chợt nghe thấy tiếng gọi: “Tiểu thư!”

Tiểu Thu ôm một đứa bé trong lòng, không để ý đến người đi đường kinh ngạc, mặt đầy nước mắt chạy về phía này, ta quá sợ hãi, nha đầu liều lĩnh, sao lại ôm đứa nhỏ đến đây, đến còn chưa nói, chạy nhanh như thế, lỡ may đứa nhỏ bị rơi thì làm sao?

Ta nhất thời nóng nảy: “Chạy cái gì mà chạy, ta đâu phải đi ngay lập tức, em đi chậm chậm cho ta, đứa nhỏ bị ngã thì sao!”

Tiểu Thu nghe thấy tiếng ta, bước chân chậm hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn là chạy chậm, ta can nằng mấy lần, nha đầu không biết nghe lời này!

Tiểu Thu hỗn hển đến trước mặt ta, không đợi ta nói trước, mở miệng đã oán trách: “Lúc tiểu thư vừa về có nói với ta, còn nhiều thời gian, nhưng Tiểu Thu chờ trái chờ phải, cuối cùng chờ thấy tin tức rời đi của tiểu thư! Sao tiểu thư có thể nhẫn tâm như thế! Trước đây bỏ lại Tiểu Thu một mình thì thôi, nay trở về còn...” Tiểu Thu nức nở rất gấp, lại thêm khóc không kiềm được, nói đến đoạn sau chỉ còn nghe thấy tiếng khóc...

Ta thở dài, trước đây về Gia Châu mục đích chính là thăm Tiểu Thu và Thanh Thanh, nhìn thấy Tiểu Thu, biết Tiểu Thu sống rất tốt, ta cũng an tâm. Về phần La Thanh Thanh, mỗi khi nhớ tới lúc đối mặt với ta nằng vẫn đoan trang như thường, ta rất đau lòng, thế nên trước khi đi chỉ gửi thư cho hai người, không gặp lại. Ta nghĩ, quả thực không cần gặp lại.

Ta đỡ đứa trẻ trong lòng nằng, đúng là lạ, đứa bé này bị Tiểu Thu bế chạy uỳnh ạch, bây giờ lại nghe nằng khêu khóc mà vẫn không tỉnh lại. Đưa một bàn tay vỗ vai Tiểu Thu, ta hạ giọng nói: “Chẳng lẽ em muốn đánh thức đứa bé sao?”

Lời còn chưa dứt, tiếng khóc của Tiểu Thu càng thêm dữ dội, còn trẻ con hơn cả trẻ con thật. Ta chỉ có thể cười xòa giải thích: “Được rồi được rồi, là ta không đúng. Cũng không phải ta không về nữa, chúng ta còn có thể gặp lại nữa mà.”

Tiểu Thu khóc than một hồi, tính tình của nha đầu này quả thực bị tướng công của nằng nuôi dưỡng ngày càng tệ, hơn nửa ngày nằng mới bình tĩnh. Lúc nhìn sang chung quanh lại muốn khóc tiếp, nhưng cũng đành nén lệ hành lễ: “Tham kiến lão gia, phu nhân, thiếu gia...”

Mọi người thấy chuyện vừa xảy ra thì ngơ ngác từ lâu, ta vội vàng nói với Tiểu Thu: “Không còn sớm nữa, ta phải đi rồi, thay ta hỏi thăm Lâm thúc nhé. Với cả, lần sau về ta sẽ mang cho con của em mũ da cáo, Bắc cương rất nhiều thứ này, dùng rất tốt...”

Tiểu Thu lại rơi nước mắt: “Tiểu thư...”

Ta vỗ vỗ mặt nằng, đưa đứa bé vào tay nằng: “Đúng là nha đầu không có tiền đồ, chỉ thích khóc sụt sùi.”

Tiểu Thu một tay ôm con, một tay cầm ống tay áo của ta, sống chết không chịu buông. Tiểu nha đầu bướng bỉnh, ta bất đắc dĩ nói: “Tiểu Thu, em lại không nghe lời.”

Tiểu Thu chậm chậm buông tay áo ta ra, nghẹn ngào: “Tiểu thư, nhất định phải về thăm Tiểu Thu đó.”

Ta lên xe ngựa, vẫy tay tạm biệt mọi người, Tiểu Thu bỗng nhiên nhớ ra: “Tiểu thư, em còn chưa gặp cô gia mới mà!”

Ta cười thâm trong bụng, nghĩ rằng lúc này không nên xảy ra chuyện rắc rối, chỉ làm bộ như mất kiên nhẫn nói: “Lần sau đi!”

Xe ngựa từ từ lặn bánh, La Thanh Thanh trước sau không tới.

Ta ngó ra khỏi cửa xe: “Đại ca, đúng là thiệt thòi cho huynh, mất công theo chúng ta đến thành Gia Châu lâu như vậy.”

Phu xe chất phác cười lớn: “Phu nhân đừng nói vậy, tiền xe phu nhân đưa đủ cho ta đánh xe ba năm rồi.”

Ta cũng vui vẻ, không nhắc đến nữa. Hoa Thành Cẩm tâm tình không tốt lắm, gối lên đùi của ta chuẩn bị ngủ. Ta nghĩ một lúc rồi lại ló ra nói với phu xe: “Đại ca, chúng ta đi nhanh lên một chút để về thành Định Châu nhé!”

Phu xe đáp một tiếng: “Được!” Sau đó tiếng roi quất vang lên, tốc độ của xe nhanh hơn rõ rệt.

Hoa Thành Cẩm nhắm mắt yên lặng nở nụ cười, ta bĩu môi, vươn tay nhéo mặt chàng. Chàng lắc lắc đầu, chưa thềm mở mắt, đùi ta tê tê mỗi nhừ... Đang định đẩy tên này xuống khỏi đùi mình, chợt nghe tiếng nói: “Vẫn là nương tử tri kỷ, biết tâm ý của vi phu.”

Khóe môi ta không kiềm được cong lên, tuy chàng đã khoét sạch Bích Thủy lâu đưa lên cho triều đình, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, cho nên chàng muốn nhanh nhanh trở về Định Châu, nhanh nhanh về làm Hoa Thành Vân để bình ổn tâm tình. Vì thế nhờ vào những lời này, tướng công, chàng có thể nằm yên ổn rồi.

Lắc lư trên xe ngựa hai tháng, rốt cuộc chúng ta về đến thành Định Châu bằng tốc độ nhanh nhất. Vừa vào cửa, không thềm để ý đến hình tượng, ta xoa mông, đầu óc vẫn choáng váng, dạ dày thì trướng, cảm giác như vẫn ở trên xe ngựa.

Nhưng vừa vào sương phòng, ta liền ngơ người. Run run chỉ ngón trở vào người đang nằm trên giường, ta hỏi Hoa Thành Cẩm: “Ai thế? Nhà chúng ta bán từ bao giờ vậy? Hay là chúng ta đi nhầm nhà?”

Hoa Thành Cẩm còn chưa đáp, người nằm trên giường kia đã quay đầu, nhảy dựng lên, chạy như bay về phía Hoa Thành Cẩm, miệng gọi: “Sư phụ!”

Ta nghiêng người chặn lại, nghĩ rằng, tướng công của ta há là người ai cũng có thể chạm vào, cho dù tiểu đồ đệ cũng không được!

Nghiêm Đông thấy ta ngăn cản phía trước, sự ngạc nhiên mừng rỡ lập tức chuyển thành vẻ khinh thường, còn hừ lạnh một tiếng với ta. Lòng ta bực bội, hảo tiểu tử, trước đây cấu kết với sư phụ của ngươi giấu ta thì thôi cho qua đi, giờ còn dám khịt mũi với ta. Ngươi cho là bây giờ ngươi nói trước đây mình vô tội thì ta sẽ tin sao? Vừa rồi tư thế nhảy lên khỏi giường thuần thực như vậy, nhất định là làm nhiều lần rồi hử? Nhìn ngươi đóng giả Hoa Thành Cẩm mà bóng dáng giống hệt nhau... Ngươi, hừ, ta còn hừ này, trước đây thương lượng đảm bảo không giấu ta cái gì, giờ thì xem ta tìm một nàng dâu xấu cho ngươi!

Hoa Thành Cẩm vội vàng hòa giải: “Nghiêm Đông cũng vất vả lắm rồi, chúng ta ra ngoài nửa năm, toàn nhờ nó ở thành Định Châu che giấu cho chúng ta cả.”

Ta rất muốn phản bác rằng chẳng lẽ trước kia nó không che giấu cho chàng? Nhưng rốt lại vẫn nuốt mấy lời này vào, hậm hừ không nói câu gì.

Hoa Thành Cẩm nói với Nghiêm Đông: “Sư nương của con vội vàng lên đường trở về, đang rất mệt mỏi, còn không mau đun nước?”

Nghiêm Đông được đăng chân lân đăng đầu, dám đứng tại chỗ không nhúc nhích. Ta tức nhưng không biết làm gì, chỉ thấy Hoa Thành Cẩm sầm mặt: “Nghiêm Đông, còn không mau đi!” Giọng nói rất nghiêm khắc.

Miệng Nghiêm Đông giật giật, vẻ mặt rất oan ức đi ra ngoài.

Hoa Thành Cẩm vội vàng chạy tới nịnh nọt bóp vai rồi bóp chân cho ta: “Nó còn là đứa nhỏ, đừng so đo với nó nhé.”

Ta liếc chàng một cái, cười lạnh: “Vớ vẩn, sao ta lại so đo với đứa nhỏ?” Trong lòng lại nghĩ, ta cứ so đo với đứa nhỏ đấy, thì đã sao?

Lại nói, về sau quả thực ta tìm một nàng dâu xấu cho Nghiêm Đông, không ngờ Nghiêm Đông chẳng buồn bực, ngược lại còn vui vẻ, cuộc sống rất náo nhiệt. Đúng là ứng với câu nói của ta, nàng dâu xấu là người có phúc, nàng dâu xấu có đạo quả gia. Thằng nhóc Nghiêm Đông còn nói với bên ngoài, chịu ảnh hưởng của

ta, nó cảm thấy phàm là bộ dạng xinh đẹp đều là mỹ nữ rắn rết nham hiểm, ăn tươi nuốt sống con người. Mà sự phụ của nó là ví dụ rất điển hình, để ý nữ rắn rết ta đây ăn hết không thừa xương cốt. Ta nghe được tất nhiên không chịu bỏ qua, vì thế lại nổi lên một trận phong ba... Nhưng đó lại là một chuyện rất dài rất dài...

Vài ngày sau, cảm thấy thân thể khoan khoái, tinh thần cũng khá hơn nhiều, ta bắt đầu tản bộ trên đường. Vương đại thẩm thấy ta thì rất ngạc nhiên, hỏi ta đã tìm được thân thích chưa, sức khỏe Hoa Thành Vân thế nào.

Ta nói vo nửa ngày mới biết, hóa ra Hoa Thành Cẩm nói với bên ngoài là ta tìm thấy tin tức của họ hàng xa ở tận U Châu, đi đi về về mất một thời gian dài.

Khi Vương đại thẩm nghe bảo Hoa Thành Cẩm đã khỏe lại, bà cười vô cùng mờ ám, bà bảo Hoa đại phu không chịu nổi tương tư nên mới ngã bệnh, cháu xem cháu vừa về hẳn đã khỏi rồi còn gì?

Ta không nói gì, nghĩ rằng, chắc Vương đại thẩm xem không ít vở kịch có kịch bản này rồi?

Sau đó đụng mặt Gấu Bự đã lâu không thấy, gã rất kinh ngạc khi trông thấy ta, nhưng lời nói lại chẳng tử tế, ý hẳn là, sao người vẫn còn sống?

Mặt ta lập tức nhăn nhó.

Gấu Bự giải thích rằng lúc gã nhận được tin tức nhà của Thanh Loan muốn đuổi giết ta, vội vàng chạy đến Bách Thảo đường định nói cho thì phát hiện ta với tên tiểu bạch kiểm, khụ, chính là Hoa Thành Cẩm không thấy đâu, gã cảm thấy lần này hai chúng ta dữ nhiều lành ít, thậm chí còn lập cho chúng ta một cái mộ chôn quần áo và di vật rồi.

Sắc mặt ta vẫn không thể bình thường lại nổi, về mặt này Gấu Bự thật là tích cực, còn nghĩ tới cả chuyện chôn quần áo và di vật rồi cơ đấy, không biết có cần thêm ít hương nến và tiền vàng không?

Lúc đầu Gấu Bự niềm nở nói kể, lúc sau dần dần tỉnh táo lại, sau đó nụ cười cương cứng trên mặt, cuối cùng miệng chỉ cười gượng. Gã ngồi ở Bích Thủy trà quán, uống liên tục mấy bát trà lớn, lau miệng rồi cau mày nói, Thập Na còn thường xuyên lo lắng cho người cơ, cả ngày nhắc đến người, giờ thì tốt rồi, nhất định không treo người trên mồm nữa.

Ta mỉm cười, tình bạn của nữ nhân đúng là kỳ lạ, rõ ràng trước kia ở trong trạng thái tình địch giả tưởng, về sau được nói mấy câu, công thêm ít son phấn là đảo lộn hết cả, còn bắt đầu nóng ruột nóng gan vì đối phương... Ngẫm lại quả thực khó tin.

Sau lại nhắc về mộ chôn quần áo và di vật gì gì đó Gấu Bự vừa nói, hôm nay ta không thể tha cho gã được. Về mặt đồng cảm nhìn thoáng qua ông chủ của Bích Thủy trà quán, thấy ông chẳng hiểu đầu đuôi, ta thâm nghĩ, hai năm sau phỏng chừng ông sẽ có kẻ sinh nhai khác...

Không cho Gấu Bự kịp từ chối, ta kéo gã đi chọn một đồng son phấn trang sức cho Thập Na, đương nhiên tiền do Gấu Bự chi. Sau khi hưng hăng moi tiền gã, ta vừa lòng thỏa ý rồi đi, trước khi chia tay còn bảo Gấu Bự lần sau mang Thập Na đến, ta muốn thăm hỏi một chút.

Gấu Bự lại liên tục lắc đầu từ chối, hỏi tới hỏi lui mới biết gã vẫn lo lắng, gã nói, bây giờ Thập Na chưa thấy người đã nhắc tới người suốt ngày, nếu thấy người chẳng phải còn tệ hơn à? Gã nói gã rất lo Thập Na thấy ta sẽ biến thành ma kính.

Ta cười không ngừng được, Gấu Bự không tin tưởng Thập Na hay không tin tưởng chính gã đây nhỉ?

67. Chương 67: Vui Đùa Cùng Trẻ Con

Dưới sự cản trở của Gấu Bự, cuối cùng ta không nhìn thấy Thập Na. Phấn nộ đi về, thấy phố Tây có mấy đứa trẻ đang chơi đùa, ta bèn ghé chân quan sát.

Mấy bé gái đang chơi đá cầu, quả cầu bay lên, đầu của các bé cũng theo đó ngẩng cao cúi thấp, mấy người bên cạnh đếm thành tiếng, mỗi lần đá được một quả tiếng hoan hô lại lớn hơn, nụ cười các bé gái đang đá cầu cũng tươi hơn, ánh mắt lấp lánh nheo cong cong, cặp môi màu hồng phấn đặc ý nhếch lên, kiêu hãnh như con chim công nhỏ... Nhìn sao cũng thấy đáng yêu.

Cách đó không xa còn có một nhóm bé trai đang kẹp một cành cây dài giữa hai chân, mắt mở to tròn, cành liễu trong tay trở thành roi ngựa, cầm một nhánh cây to làm đao kiếm, miệng hét xung phong chiến đấu, rất giống các chiến sĩ anh dũng đánh nhau trên chiến trường. Thỉnh thoảng còn có mấy bé giơ cành cây giả vờ đánh nhau, một bé không cẩn thận bị đánh vào tay, đau đến nhăn nhó mặt mày nhưng không nói gì, tiếp tục hô to hai tiếng ‘xông lên’, vẫn tiếp tục chạy về phía đối phương.

Bỗng nhóm bé gái ầm ĩ, hóa ra quả cầu bay cao quá, cô bé đá quả cầu ngẩng đầu quan sát, muốn chạy lên đá tiếp, nào ngờ quả cầu rơi xuống sát ngay mũi chân, lập tức tiếng tiếc nuối liên tiếp ồ lên. Ta cũng bị các bé cuốn hút, thắm thở dài. Gương mặt cô bé đá quả cầu xịu mặt, ánh mắt chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, cúi người nhặt quả cầu, thuận tay ném cho cô bé tiếp theo, đứng bên cạnh xem người khác tiếp tục đá.

Nỗi buồn của bọn trẻ đến cũng nhanh đi cũng nhanh, cô bé kia còn chưa đá đến mười, cô bé vừa rồi đã quên hết sự thất vọng vừa rồi, vui vẻ đếm cùng người đứng cạnh mình, gương mặt nhỏ nhắn rịn mồ hôi, búi tóc cột dây móc hoa hải đường rung rung, càng nhìn càng thấy hoạt bát đáng yêu.

Bọn trẻ đang náo nhiệt cười đùa, bỗng một cô bé mặc áo chèn màu xanh chuối quần gai chạy tới, ánh mắt nhỏ hẹp hơi xéch, làn da trắng mịn hồng hào, cô bé nghiêng đầu tò mò nhìn ta, sau đó nhón chân ghé cổ nhìn búi tóc của ta, do dự hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ muốn chơi cùng bọn muội à?”

Ta ngẩn người, không khỏi nở nụ cười, đây là con cái nhà ai vậy, thật thông minh, biết ăn nói! Ta ham vui xóc nổi: “Tỷ có thể không?”

Cô bé gật đầu nói: “Tất nhiên là có ạ.” Sau đó nhìn ta: “Tỷ tỷ đá cầu có siêu không?”

Ta nhăn nhó, bỗng nhiên cảm thấy có phần mất mặt, nhưng vẫn thật thà đáp: “Không giỏi đâu, nhiều nhất mỗi lần tỷ đá được có ba cái...”

Cô bé rất ngạc nhiên nhìn ta, sau đó tự tin tràn trề nói: “Không phải lo, tỷ tỷ cứ theo muội thì nhất định không thua đâu.” Ta thấy buồn cười, chỉ trong nháy mắt thân phận tỷ tỷ muội muội đã nói trơn tru, giọng điệu như thể ta là một muội muội cần người khác chiều cổ vậy.

Đi theo cô bé đến cạnh nhóm con nít, tất cả mọi người đều đổ dồn nhìn sang người lớn ta đây vừa mới tham gia, ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ, không có chút địch ý nào.

Cầm quả cầu trong tay, ta hơi căng thẳng, ta quá rõ trình độ đá cầu của mình, nghĩ như vậy, lòng tự trọng của người lớn bắt đầu nổi lên, bàn tay nhem nhớp mồ hôi. Đường như nhận ra sự hồi hộp của ta, cô bé mặc áo chèn màu xanh nõn chuối cổ vũ ta: “Tỷ tỷ ơi không sao đâu, không được thì vẫn còn có muội mà.”

Ồi, để cho trẻ con phải cổ vũ, ta ngượng ngập cười khẽ, cắn môi tung quả cầu lên, chân tay lóng ngóng bắt đầu đá, “Một, hai, ba...” Quả nhiên, dốc hết sức cũng chỉ được có ba cái, quả cuối cùng còn bị ta đá bay rất xa.

“Ha ha...” Thấy mấy đứa trẻ đã không nhìn được bắt đầu nở nụ cười, mặt ta lập tức đỏ bừng như bị lửa đốt, chậm chậm ra nhặt quả cầu quả cầu về trao cho cô bé mặc áo xanh nõn chuối.

Cô bé không hề có vẻ trách cứ ta, rất tự nhiên nhận quả cầu trong tay ta rồi đá, ta kinh ngạc phát hiện hóa ra cô bé này còn đá giỏi hơn cô bé buộc tóc bằng dây hoa hải đường lúc nãy, bước chân rất linh hoạt, ánh mắt di chuyển theo quả cầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, thỉnh thoảng còn đá bằng mấy kiểu lạ, khiến các cô bé đứng quanh xem đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi...

Chơi cùng bọn trẻ thật lâu, đến giờ cơm chiều, mẫu thân các nhà đều ra cửa gọi con về ăn cơm, đám trẻ tụ tập một chỗ, hẹn nhau sau khi ăn cơm tiếp tục chơi ở chỗ nào xong mới ai về nhà nấy.

Ta cũng về nhà, Hoa Thành Cẩm đã làm cơm tối xong xuôi, ta mang về mặt chưa đủ thỏa mãn lớn tiếng tuyên bố với chàng ta mới gặp một cô bé đá cầu siêu giỏi, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của chàng, kể lại

xem cô bé kia có vẻ ngoài như nào, ăn mặc quần áo gì, lợi hại ra sao, cuối cùng phát hiện chàng cũng dựa vào ghế ngồi nghe say sưa.

Chàng nói, hóa ra hôm nay nàng chơi cùng bọn trẻ.

Ta gật đầu, đang đói bụng, vừa nhìn lên bàn liền trầm trồ, toàn là đồ ta thích ăn, trong lòng lại cao hứng vô cùng.

Cơm no rượu say xong, kinh ngạc thấy Hoa Thành Cẩm ngồi phía trước có vẻ mặt nhing nọt. Ta cảnh giác, chàng làm gì thế?

Chàng giả bộ khóc lóc, nường tử, hai ngày nay nàng toàn chạy ra ngoài chơi, không nghĩ đến cảm nhận trong lòng vi phu.

Ta sững sờ, cảm nhận gì? Trước đây buồn chán ta cũng đi dạo trong thành mà, lúc đó có thấy chàng ý kiến ý cò gì đâu.

Chàng nhào vào lòng ta cọ đi cọ lại, nhưng ta cảm thấy mắt chàng lóe ra tia nguy hiểm. Chàng nói, nường tử, vi phu cả ngày không nhìn thấy nàng cảm thấy rất cô đơn, cần nàng sưởi ấm...

Khóe mắt ta giật giật, vẫn ngây người.

Chàng bắt đầu cởi áo, sau đó quay đầu nhìn ta bảo, nường tử, nàng cứ nhìn chăm chăm như vậy ta sẽ ngượng đấy. Cởi được nửa chùng, chàng dừng tay, nghiêm trang hỏi ta, nường tử, nàng thích ta cởi nửa người trên hay nửa người dưới?

Sao người này lại trở nên vô sỉ như thế hả? Ta lắp bắp đáp, thôi cứ nửa người trên đi.

Chàng bật cười, nường tử thật biết chọn, thế ta sẽ để nửa người trên cho nường tử cởi... Vừa nói vừa bắt đầu cởi quần.

Ta vội vàng nhảy dựng lên, lập tức đóng cửa sổ cẩn thận, tên này càng ngày càng mặt dày mày dạn. Chàng bắt đầu tiến tới cởi thắt lưng của ta, ta đề tay chàng nhắc nhở, tướng công, ở Định Châu chàng vẫn là Hoa Thành Vân đấy nhé.

Mắt Hoa Thành Cẩm chẳng thèm chớp, đáp luôn, bất kể là Hoa Thành Cẩm hay Hoa Thành Vân, ta đều phải nhần nhện rất vất vả...

Chàng nhìn ta tội nghiệp, đặt tay ta lên nút thắt áo của mình, nường tử...

Ta nghĩ, hôm nay chiều theo chàng đi, nhìn chàng dốc sức như thế, nhất định là cũng muốn có một đứa con.

*

Ta nhận ra kinh nguyệt của mình bị chậm nhiều ngày, ngực lâng lâng cảm giác ngọt ngào, lấy tay chạm vào ngực lại cảm thấy tim mình đập rất nhanh, từng tiếng đều đưa ra nghi vấn: Có phải có rồi hay không.

Ta tha thiết muốn một đứa con, hy vọng nó có thể kế thừa toàn bộ ưu điểm của ta và Hoa Thành Cẩm, đó là chuyện tốt đẹp biết bao... Là nam hay nữ cũng được, đều là thế hệ sau của chúng ta, đều là bảo bối thân yêu nhất của chúng ta...

Chuyện này khó chiều theo ý người, thành thân với chàng hơn nửa năm, trong bụng chẳng có động tĩnh gì cả. Gần như lần nào gặp ta Vương đại thẩm cũng dặn dò, bảo ta tranh thủ thời gian có con đi, nhưng chuyện này muốn nhanh mà được sao? Đối v sự sốt ruột của ta, Hoa Thành Cẩm lần nào cũng thờ ơ bảo không có gì mà vội, thời gian còn cả đời cơ mà, nhưng, tối tối chàng cũng ‘cần mẫn’ hơn...

Ta cố gắng kiềm chế đợi thêm nửa tháng, kinh nguyệt vẫn chưa đến, sự ngọt ngào trong lòng ngực dần dần lan tỏa, tựa như chuyện này đã là đinh đóng cột. Ta không vội vàng bảo Hoa Thành Cẩm bắt mạch xác định, cảm thấy nếu vội vã như thế, nhờ may không đúng, chẳng phải cả hai người đều mất vui? Vẫn nên chờ mình hoàn toàn chắc chắn rồi tính sau.

Có điều ta vẫn rất cẩn thận hành động của mình, không ra đường đi dạo nhiều, nếu buồn quá thì lượn lờ trong sân nhà thôi, không có việc gì thì ta cũng không ra phòng khách, chính là Bách Thảo đường tìm Hoa

Thành Cẩm, sợ bị lây bệnh không tốt cho thân thể. Ta cũng không tranh thủ lúc nhàn rỗi ngồi ngoài cửa phơi nắng ngắm trời đất, sợ bị nhiễm lạnh ảnh hưởng cơ thể.

Bình thường ta không làm việc nặng gì cả, gần đây càng cẩn thận ra vẻ yếu ớt, vì thể không ít lần bị Nghiêm Đông khinh bỉ. Ta thầm nghĩ, nhân nhin, thời kỳ đặc biệt không thể so đo với tiểu tử non nớt này, sao nó có thể hiểu được mấy tháng đầu mang thai của nữ nhân là vô cùng quý giá, không cần thận một chút là ra máu...

Dần dần, không biết có phải bị tác động tâm lý hay không, ta cảm thấy đôi khi tâm tình vô cùng bức dọc, có thể còn phát cáu, theo lời Nghiêm Đông chính là cố tình gây sự... Đặt tay lên bụng, cảm thấy hơi gồ lên, đến lúc đó sự bất an và nóng nảy trong lòng mới dần dần bị đè ép, bản thân cũng từ từ bình tĩnh lại.

Thật ra không phải ta không có ý muốn nhờ Nghiêm Đông xem mạch và chẩn đoán, nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ mặt bí xị của nó ta liền tức giận không chịu nổi, không cầu véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đã là tốt rồi, làm sao mở miệng nhờ nó chẩn đoán cho ta được?

Nhưng ta lại rất hy vọng cho Hoa Thành Cẩm một niềm vui bất ngờ, đương lúc do dự, ta nôn. Nguyên nhân là ta ngửi thấy mùi cá nhà hàng xóm. Mùi kia vừa xộc vào miệng, cổ họng ta đã trào lên mùi chua, rốt cuộc không kìm được nôn ra. Thấy ta nôn thốc nôn tháo, Nghiêm Đông hoảng sợ, nó lập tức nhảy dựng lên đi tìm sự phụ của nó. Ta vội vàng gọi nó lại, dặn dò không được nói chuyện này cho sự phụ, dù sao, niềm vui này chỉ có thể nói ra từ miệng ta, huống hồ mới nôn thì cũng chưa nói lên được điều gì.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Nghiêm Đông, ta giải thích vì mình ăn uống lung tung nên hại bụng, nôn xong là khỏi, không cần đi làm phiền sự phụ của nó. Nghiêm Đông nghe vậy là tin luôn, ánh mắt nhìn ta từ khinh bỉ sang thông cảm, xem ra nó còn tưởng thân thể ta yếu ớt thật cơ. Hừ, chờ qua thời kỳ quan trọng này, ta sẽ trở lại là một con rồng quẫy đuôi cho xem!

Buổi tối ăn cơm, Hoa Thành Cẩm bưng ra món ăn ta thích nhất, nào ngờ ta vừa ngửi thấy mùi là không chịu nổi, vị chua ứa ra khỏi miệng, dạ dày thắt lại, cho đến lúc ta chạy ra ngoài nôn một trận rồi mới thoải mái. Ta đứng dậy, ra thùng nước lấy ít nước súc miệng rồi mới quay người nhìn Hoa Thành Cẩm đang căng thẳng cực độ. Ta cười, trấn an sự lo lắng của chàng, nói rằng kinh nguyệt của mình đã trễ một tháng...

Nghe vậy, hần chàng có thể hiểu được nhỉ?

Sắc mặt Hoa Thành Cẩm quả nhiên dịu xuống, ánh mắt còn lóe lên vẻ vui mừng, chàng cẩn thận đưa ta vào phòng, bỏ đồ ăn khiến ta cảm thấy buồn nôn đi, kéo cổ tay ta sang bắt mạch.

Tim ta đập thành thịch, mắt không chớp nhìn chăm chú vào gương mặt chàng, không bỏ sót một biểu cảm nào... Đường như rất lâu sau, hai hàng lông mày của chàng khẽ cau lại, nhìn ta hỏi, đã bao lâu rồi?

Ta ngẩn ra, trả lời, chắc hơn hai tháng rồi.

Hoa Thành Cẩm có vẻ xoa dịu vỗ lưng ta, dịu dàng nói, là trầm cảm, gần đây có phải nàng hay cảm thấy bức bối khó chịu không?

Ta nhún mày, ý chàng là không phải ta mang thai? Chàng gật đầu, lòng ta lập tức trầm xuống, ta thở dài buồn bã, không nói nên lời.

Hoa Thành Cẩm cười bảo, vội vàng thể làm gì, chúng ta mới thành hôn được nửa năm, còn trẻ mà. Nàng lo lắng ta không thể hay nàng không thể đây?

Ta lườm chàng một cái, sửa lại đi, đã hơn nửa năm rồi!

Chàng cười, nhưng ta cảm thấy bàn tay chàng bóp trên vai ta hơi đau...

Tất nhiên cơm tối không thể ăn vô nữa, ngửi thấy mùi là ta muốn nôn rồi. Hoa Thành Cẩm nói cơ thể ta cần chăm sóc, bảo ta an tâm không được suy nghĩ lung tung...

Ta giật mình nắm tay chàng, hỏi chàng có phải ta bị bệnh hay không?

Chàng bắt đầu dĩ nhún vai, vừa bảo nàng không được suy nghĩ lung tung mà nàng đã bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ rồi...

Ta làm lơ, trong lòng nhen nhóm sợ hãi, sợ hãi khó tả, ta nhất định phải moi ra được đáp án chuẩn xác từ miệng chàng!

Dưới sự truy hỏi của ta, Hoa Thành Cẩm nói cho ta biết thật ra tâm hỏa[1] của ta quá mạnh, hàng ngày tĩnh tâm dưỡng khí là tốt rồi.

Ta hoài nghi hỏi chàng, chẳng lẽ kinh nguyệt của ta không đến cũng vì chuyện này.

Chàng gật đầu.

Ta nhẹ nhàng thở phào, trong nháy mắt lại hứng khởi, kéo chàng ra ngoài tìm quán ăn gọi mấy món đồ ăn nhẹ cho qua bữa tối.

Nhưng từ khi ta biết tâm hỏa của mình rất mạnh, phải tĩnh tâm an dưỡng, vì sao đồ ăn của ta chỉ còn mỗi dưa chuột rau xanh? Đừng nói đồ ăn mặn, đến giọt nước nóng cũng chẳng có.

Một ngày như thế, ta có thể nói với chính mình, không sao, dưỡng tốt cho thân thể mới là quan trọng. Mười ngày như vậy, ta nói với chính mình, không sao, ta cứ coi như giảm béo. Nhưng chuyện này cứ tiếp diễn liên tục, sao ta có thể chịu được?

Ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy thịt kho, chân giò... Vừa nghĩ đến là nước miếng của ta ứa ra, bất luận ăn bao nhiêu rau, cho dù ăn đến lúc căng bụng vẫn chẳng thấy no, cảm giác đói khát vẫn còn. Tóm lại, đúng là cực kỳ, cực kỳ tra tấn người!

Rốt cuộc ta chịu không nổi nữa. Ta nói với Hoa Thành Cẩm, cho dù vừa ăn vừa nôn ta cũng muốn ăn thịt ăn cá!

Hoa Thành Cẩm cười xòa, nường tử, đừng giận dữ, tĩnh tâm tĩnh tâm... Sau đó vẫn y nguyên cho ta ăn rau xanh màu lá, coi ta là thổ trắng chắc... Ta khóc không ra nước mắt...

68. Chương 68: Gục Ngã

Gần đây cảm giác chóng mặt ngày càng thường xuyên, khiến ta thấy lực bất tòng tâm. Chuyện bụng to ra không phải ảo giác, hơn nữa còn hơi đau, ngấm lại cũng phải thôi, thời gian dài như vậy không có kinh nguyệt, bụng có thể không trưởng sao?

Từ sau ngày đó, Hoa Thành Cẩm không chạm vào ta nữa, mỗi khi nằm trên giường ngủ được mùi thơm thoang thoảng truyền đến từ người chàng, ta liền bồi hồi không yên. Hoa Thành Cẩm cười xấu xa, nhưng cũng vô cùng bắt mắt, chàng nói, nường tử, nường còn phải điều dưỡng thân thể, nhẫn nại nhẫn nại. Nghe chàng nói, cứ như thể ta sốt sắng lắm không bằng...

Ngủ tới nửa đêm, sờ sang bên cạnh bỗng thấy lạnh lẽo, ta mơ mơ màng màng mở mắt, xung quanh không một bóng người. Đợi hồi lâu chàng vẫn chưa về. Trong bóng đêm tối đen, ta trợn mắt nghĩ, không phải chàng lên lút trốn ta đi hẹn hò vụng trộm gì đấy chứ? Vừa nghĩ liền bật cười. Đêm nay không có ánh trăng, màn trên đỉnh đầu cũng chìm vào bóng đêm, tay ta bắt giác sờ bụng, cảm giác bất lực chột sinh sôi, khi nào ta mới có thể có con đây?

Ta vươn thẳng tay lên cao, năm ngón xò ra rồi nắm lại, nhưng chỉ bắt được không khí, một lúc sau bàn tay cảm thấy rã rời. Ta hạ xuống gác lên mắt, nhanh chóng ngủ lại.

Cảnh trong mộng một màu tối tăm, sau đó thấp thoáng xuất hiện ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, rồi đến những khoang màu loang lổ như đường vân của thớ gỗ, tinh xảo đẹp đẽ, như xa như gần, phóng to rồi thu nhỏ, nhìn thấy mà đầu vầng mắt hoa, cảm thấy buồn nôn. Phương xa hiện lên một điểm trắng, tựa như bóng dáng một người, theo những đường vân ẩn hiện dần dần được đưa đến trước mắt, một thân áo trắng không rõ mặt mũi, mơ hồ là một nam tử trẻ tuổi. Ta thốt lên hỏi, người là ai? Người kia không đáp, chỉ hơi cúi người, chạm tay lên cổ tay ta, cảm giác lạnh lẽo, luồng hán khí truyền từ cánh tay đi lên...

Cảm giác sợ hãi theo luồng hàn khí kia lan ra toàn thân, ta không khỏi muốn rút tay về, trực giác nói cho ta biết ta đang nằm mơ, nhưng buốt giá chân thực khiến toàn bộ lông tơ của ta dựng lên. Người áo trắng kia cảm nhận được sự kháng cự của ta, nhìn ta lộ ra hàm răng trắng, dùng một giọng nói âm nhu nói, không phải sợ, chẳng phải ngươi bị bệnh sao?

Y càng như thế, ta càng sợ hãi, tuy không phát hiện ra địch ý của y, nhưng cảm giác lạnh ngắt trên cổ tay khiến cho người ta theo bản năng muốn trốn chạy. Ta há miệng kêu cứu, biết là mình đang trong ác mộng, ta nghĩ chỉ cần hét lên là có thể tỉnh lại. Ai ngờ ta hô vài tiếng nhưng vẫn ở trong cảnh mộng. Lúc này, bất tri bất giác ta đã đứng thẳng, hoa văn thớ gỗ màu đen vàng tinh xảo vẫn lóe lên trước mắt, người áo trắng không biết từ khi nào đã nắm chặt cổ tay ta, y hỏi, ngươi muốn ai tới cứu ngươi?

Ta không ngăn được hoa văn khiến người ta chóng mặt nhưc đầu kia, cúi đầu nhìn, lại thấy bàn tay người áo trắng biến thành xương cốt rợn người, mang theo màu nâu xỉn, dường như còn đang kêu lên lách cách!

Ta chảy mồ hôi lạnh toàn thân, không dám ngẩng đầu nhìn bộ dáng hiện tại của người áo trắng, ngực tựa như bị chèn ép không thở nổi. Người áo trắng hình như còn chưa buông tha ta, y hỏi lại một lần, ngươi cho là ai sẽ đến cứu ngươi? Ta cơ hồ nghe thấy tiếng xương hàm mở ra khép vào...

Ta sợ tới mức muốn ứa nước mắt, nhắm mắt lại hô to một tiếng, Hoa Thành Cẩm! Chợt nghe từ xa vang lên một tiếng nổ, mảng hoa văn thớ gỗ nứt ra thành một khe hở, trong đó bạch quang lấp lánh, ẩn giấu âm thanh tác hưởng, lực đạo trên tay bỗng nhiên biến mất, ta đưa mắt nhìn bốn phía, không thấy người áo trắng đâu.

Chợt vạt áo bị kéo xuống, ta cúi đầu nhìn, cực kỳ kinh hãi, hóa ra là một đứa bé cả người đầy máu! Nó thoạt nhìn chỉ khoảng năm sáu tuổi, vì người toàn máu nên không rõ mặt. Bỗng nhiên nó nhìn ta nhếch miệng cười, mẹ!

Ruột gan ta xoắn lại, bụng đau đớn khó nhịn, ta suy sụp ngã xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Choàng mở mắt, xung quanh vẫn tối đen, còn nghe thấy bên ngoài vườn có tiếng châu chấu kêu, người ta đau nhức không chịu nổi, hóa ra từ lúc tỉnh lại đó đến giờ mới được một canh giờ, Hoa Thành Cẩm còn chưa về.

Ta vỗ vỗ má mình, lau mồ hôi trên trán, lấy lại tinh thần xuống giường đi tìm chàng. Ra cửa lại phát hiện đèn ở thư phòng còn sáng, đi qua đẩy cửa vào, thấy trên bàn xếp đầy sách, Hoa Thành Cẩm đang ngồi trên ghế cau mày đọc sách y, vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy ta vào, Hoa Thành Cẩm lập tức nhảy dựng lên, chàng hơi nhăn mặt hỏi, sao nàng lại ra đây? Đi ra cũng không mặc thêm áo, nhờ bị cảm thì tính sao...

Ta không để tâm sắc mặt chàng đang tệ, lập tức đến bên cạnh chàng nói, ta thức dậy hai lần mà không thấy chàng, sao chàng lại làm việc lúc này? Buổi tối chong đèn đọc sách à, trời sắp sáng rồi, chẳng may ngày mai không khỏe thì sao?

Hoa Thành Cẩm lấy áo khoác của mình choàng lên người ta, lông mày cũng giãn ra, giọng nói ngả ngón, chỉ sợ đến lúc đó cả thành Định Châu đều biết thê tử của ta lợi hại đến thế nào...

Ta nghiêng răng nhếch miệng định tiến lên xử lý chàng, bỗng vô duyên vô cớ rùng mình một cái, nhớ tới giấc mộng vừa rồi, người áo trắng và tiểu hài tử cả người toàn máu kia, nó còn gọi ta là mẹ! Chuyện này sao có thể khiến ta không kinh hãi run sợ chứ?

Ta kể lại cảnh trong mộng cho Hoa Thành Cẩm nghe, cuối cùng bổ sung một câu, ta cứ nghĩ vừa rồi sẽ vĩnh viễn ở trong mộng mà không tỉnh lại ấy chứ...

Lúc này sắc mặt Hoa Thành Cẩm đã đen như đáy nồi, giọng chàng lạnh lẽo, nói xui xẻo gì vậy!

Ta sửng sốt, nhưng cũng biết chuyện này nói ra chẳng hay ho gì, ánh mắt liếc sang đồng sách y trên bàn, tùy tay cầm lấy một quyển, vừa đọc đã quăng qua một bên, chẳng hiểu gì cả. Ta mở miệng lải nhải mấy thứ này nhìn lung ta lung tung, mà chàng còn chưa nói cho ta biết giữa đêm khuya chàng cặm cùi vậy để làm gì? Muốn thi vào thái y viện sao?

Ánh mắt Hoa Thành Cẩm dao động, sắc mặt có vẻ tốt hơn, chàng nói, gần đây có một bệnh nhân gặp phải chứng bệnh kỳ lạ, ta tạm thời chưa chữa được, dù sao hôm nay cũng khó ngủ nên đến đây xem trong mấy quyển sách này có ghi chép gì không...

Ta hừ khê một tiếng, lúc rời khỏi Ung Châu chàng còn nói bệnh nhân thành Định Châu có liên quan gì đến chàng đâu, thế mà giờ lại tích cực như vậy, nói, bệnh nhân kia là nam hay nữ.

Hoa Thành Cẩm nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, chàng đáp, là một ông lão.

Ta a lên một tiếng rồi nhảy đến trước mặt chàng, với tay cốc lên đầu chàng bảo, giỏi lắm, bây giờ ngay cả người già mà chàng cũng thích, ta có nên khen chàng hay không đây...

Hoa Thành Cẩm kéo ta ngồi xuống đùi chàng, chàng hỏi, nàng còn mệt không, nếu mệt ta đi ngủ với nàng...

Nói thật, sau khi tỉnh lại từ cơn ác mộng kia lòng ta vẫn còn sợ hãi, bởi vì lúc ấy ta có cảm giác tuyệt vọng rằng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được. Ta lắc đầu với Hoa Thành Cẩm, bây giờ tinh thần đã tốt hơn, nhưng ta không muốn, cũng không dám ngủ tiếp.

Chàng cọt nhả, nường tử không ngủ thì ở đây với ta cũng được. Nói xong liền ngấm nghĩa ngực ta, thuận tiện cọt mặt lại gần.

Miệng ta méo xệch, hung hăng nghiêng hai cái trên đùi chàng. Hoa Thành Cẩm bị đau, ầm ỨC kêu, nường tử nường tử, chân sắp đứt á...

Từ sau ngày mơ ác mộng đó, ta thường thường nằm mơ, phần lớn đều khó hiểu, có đôi khi còn bị ác mộng quấy rầy. Trong cơn ác mộng luôn xuất hiện đứa bé khắp người đầy máu, nó khoái trá kéo tay ta nói, mẹ, con chờ mẹ lâu rồi. Sau đó lôi ta đến trước một con sông, dòng nước cuộn cuộn máu loãng, nó hỏi, mẹ xuống dưới với con nhé? Nói xong liền đẩy ta xuống sông, mùi máu tươi và màu đỏ thắm trời bao phủ lấy ta.

Lần nào tỉnh lại cũng đầm đìa mồ hôi, ban ngày tinh thần uể oải, thường xuyên buồn ngủ, buổi tối lại liên tục gặp ác mộng. Hoa Thành Cẩm phát hiện sự bất thường của ta, nhưng uống mấy thang thuốc an thần rồi mà không có tác dụng, ngược lại chỉ khiến miệng ta suốt ngày đầy vị thuốc Đông y chua cay đắng chát.

Đây có lẽ là di chứng của ác mộng, nhưng bụng dưới hay đau, thường xuyên nôn khan thì tại sao? Ta cảm thấy thân thể nhanh chóng gầy yếu, hai má đã hơi hõm lại, ta nghĩ nhất định là vì suốt ngày ăn rau xanh.

Rốt cuộc đến một buổi chiều, ta cảm thấy bất thường. Nguyên nhân là buổi sáng Hoa Thành Cẩm gọi ta rời giường ăn cơm, ta mơ màng mở mắt, vẫn cảm thấy buồn ngủ nên phát tay bảo Hoa Thành Cẩm, để ta ngủ thêm một chút được không?

Ngủ đến giữa trưa, ta tiếp tục dùng lý do buổi sáng xua Hoa Thành Cẩm đi, nói ta muốn ăn như thế này thế này, để cho ta ngủ thêm một chút là được rồi. Ngủ tiếp đến tận tối. Ta tỉnh lại phát hiện trời đã tối, thậm chí mình giỏi thật, thế mà ngủ suốt cả một ngày! Lúc ăn cơm tối ta cười nói với Hoa Thành Cẩm, thế này thì tốt rồi, tối không cần ngủ, về sau đêm ngày đảo điên là được.

Không ngờ Hoa Thành Cẩm nghe lời nói đùa của ta mà tròng mắt lườm ta một cái, gương mặt mang đầy vẻ sầu lo.

Vậy mà ăn xong cơm tối, cảm giác buồn ngủ díp mắt lại ập đến, ta không chống cự được, vẫn như cũ liên tục gặp ác mộng.

Tình huống này xuất hiện một lần còn có thể lý giải, nhưng xuất hiện nhiều lần thì sao? Bây giờ ta không chịu nổi bất kỳ một tiếng động to nào. Láng giềng trên phố có đám cười, tiếng pháo đùng đoàng, không hiểu sao ta cảm thấy bực bội, muốn nổi điên, muốn phá hủy hết tất cả mọi thứ, nhìn cái gì cũng chẳng vừa mắt...

Ta như người mất trí kéo chăn màn xuống, dùng hết sức bình sinh xé chúng thành từng mảnh nhỏ, nghe roẹt một tiếng, máu trong mạch máu dường như càn hưng phấn, đáy lòng có sự thoải mái khó hiểu!

Thậm chí ta còn cảm kéo rạch loạn trên người, tuy đau đớn, nhưng nhìn thấy dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ dưới làn da, chảy xuống, ta liền cảm thấy vui vẻ, cảm thấy sung sướng!

Hành vi điên rồ của ta bị Hoa Thành Cẩm ngăn chặn, chàng lớn giọng quát bảo ta ngừng lại, cho tới bây giờ chàng chưa từng dùng giọng nói lớn như vậy để nói với ta, thậm chí chàng còn gầm lên! Chàng trói tay chân ta, bắt mạch cho ta, uống mấy bát canh an thần xong, ta dần dần khôi phục thần trí.

Cơ thể vừa khó chịu vừa đau đớn, bảo mình không bệnh, bảo mình chỉ bị bệnh nhẹ, bây giờ có lừa mình dối người cũng không nổi... Nước mắt của ta trào ra, ta nhắm mắt hỏi Hoa Thành Cẩm, ta bị bệnh gì?

Hoa Thành Cẩm ngồi bên cạnh lau nước mắt cho ta, nhưng không đáp lại câu hỏi. Nước mắt ta không ngừng được.

Tình hình của ta ngày càng nghiêm trọng, thậm chí ngay cả tiếng đặt bát đĩa bình thường cũng không nghe nổi, cảm giác bứt rứt trong lòng càng lúc càng lớn, ta chỉ có thể đập phá mọi thứ, hoặc nhìn thấy chính mình bị thương mới có thể bình tĩnh lại.

Hoa Thành Cẩm ngày càng cẩn thận chăm sóc ta, tất cả mọi thứ đều làm nhẹ nhàng, có thể không gây ra âm thanh thì không ra âm thanh, ta nhìn bộ dạng của chàng mà lòng như bị kim chích... Vì thế ta bảo chàng, về sau chàng ngủ thư phòng đi.

Chàng không muốn. Nếu chàng không ngủ bên cạnh thì ai sẽ săn sóc ta? Ai sẽ đỡ ta vào giấc ngủ sau mỗi lần bùng tỉnh vì ác mộng?

Nhưng, ai có thể cam đoan khi nào ta sẽ phát cuồng kể cả khi không có tiếng động? Ai có thể cam đoan đến lúc đó ta còn có thể nhận ra chàng, có thể không thương tổn chàng? Ta tình nguyện để chàng rời xa, rất xa, chứ không muốn thấy chàng đổ máu vì ta, ta thà chết chứ không muốn hại chàng!

Dưới sự kiên trì mãnh liệt của ta, Hoa Thành Cẩm chuyển đến thư phòng. Thuốc ta uống hàng ngày nhiều hơn trước, thì ra nguyên nhân đêm nào chàng cũng đến thư phòng tìm sách y là vì ta! Ta mơ hồ cảm thấy bệnh của mình có lẽ vô cùng nghiêm trọng, ít nhất là nghiêm trọng hơn ta tưởng tượng.

Hoa Thành Cẩm không cấm cửa, thế nên ta vẫn có thể ra ngoài đi dạo như trước. Có điều âm thanh trên đường quá ồn ào, đã lâu ta chưa xuất môn.

Hôm nay, rốt cuộc ta nhẫn nại để ra ngoài, đến một hiệu thuốc bên thành Tây khám bệnh, để ta xem chung quy ta bị bệnh gì, có thể chữa hay không... Có thể sống được bao lâu...

Ta nghiêng răng găng gương đến hiệu thuốc, các loại mùi trên đường khiến ta buồn nôn, tiếng người, tiếng ngựa,... các loại âm thanh giao thoa khiến ta phát điên... Ta nghĩ ánh mắt ta có lẽ đã chuyển thành màu đỏ, bởi vì ta nhìn lâu lắm rồi, sắp không chịu nổi nữa! Muốn giết người, muốn thấy máu!

Một lão đại phu bắt mạch cho ta, ta nhìn vạt áo của ông ta, có một nút thắt bị lệch, ánh mắt ta nhìn chăm chăm vào chỗ lệch đó, âm thanh hỗn tạp trên đường vẫn thấp thoáng truyền vào tai. Lão đại phu nói gì ta không nghe ra, ánh mắt ta dường như bị nút thắt kia khóa lấy, lòng ta thầm nghĩ, mau dời tầm mắt, nhìn chỗ khác, nhìn chỗ khác! Nhưng thân thể không chịu sự khống chế của ta, ánh mắt không tài nào di chuyển được.

Ta hít sâu mấy hơi để bình ổn cảm xúc bứt rứt, nhưng tình hình vẫn như cũ. Ta nuốt nước miếng, mở miệng: “Có phải quần áo của đại phu cần chỉnh đốn không?”

“Cái gì?” Lão đại phu không hiểu ý ta.

Ta có phần không kiên nhẫn lặp lại một lần, mắt vẫn nhìn chăm chăm nút thắt lệch kia, trong lòng có tiếng nói đang gào thét: Mau thắt nó thẳng thớm, mau thắt lại, mau thắt lại, mau thắt lại...

Rốt cuộc đại phu nhận ra sự bất thường của ta, ông ta nhìn theo tầm mắt ta, thuận tay thắt lại móc áo, cười nói: “Đa ta cô nương nhắc nhở, cô nương đúng là kỹ tính.”

Nút thắt đã thẳng rồi, nhưng cảm giác cuồng loạn trong ta không hề biến mất, ngược lại còn không ngừng dâng lên! Ta cơ hồ không khống chế nổi, một tay nắm chặt mép bàn, dường như muốn đập vỡ cạnh bàn ra. Ta nghiêng răng, gian nan nói với lão đại phu: “Ông có thuốc an thần không?”

Lão đại phu sững sờ.

Ta nhắm mắt lại, hét lớn một tiếng: “Cho ta một bát thuốc an thần, mau!” Tiếng cuối cùng kia, ta gần như đã nghẹn ngào...

Uống xong một bát thuốc an thần, cảm xúc của ta yên ả hơn nhiều, ta hít sâu một hơi, nhìn lão đại phu đối diện, chờ ông ta đưa ra kết quả chẩn đoán cuối cùng.

Sắc mặt lão đại phu không tốt lắm, ông ta nói rất nhiều nhưng ta nghe không hiểu, cảm giác bức bối lại muốn dâng lên, ta đặt một thỏi năm lượng bạc lên bàn, bảo ông ta nói rõ ràng một chút.

Lão đại phu nói đi nói lại, cũng chỉ là ông ta chưa bao giờ gặp loại mạch đập kiểu này, càng chưa từng nghe thấy bệnh trạng thể này, không thể chữa trị. Nhưng qua sự miêu tả của ta và kinh nghiệm của ông ta, ta sống không quá nửa năm nữa, cuối cùng lão đại phu khuyên ta đi về thì dừng nên ra ngoài, bởi sẽ đến lúc ta không không chế được bản thân, làm chuyện tổn hại đến người khác, thậm chí là giết người...

Ta ngậm ngẩn.

69. Chương 69: Tan Vỡ

Đối với con người mà nói, cái chết vẫn là một chuyện rất huyền bí. Khi ta còn nhỏ, có đôi khi sẽ nghĩ chết là loại cảm giác như thế nào nhỉ? Đương nhiên, ta là người đã từng chết một lần. Nhưng khi đó cái chết đến quá đột nhiên, ta chưa kịp chuẩn bị, đầu óc lòng dạ chỉ tràn ngập cảm phẫn và oán hận với gã nam nhân kia, cho nên đến khi mất đi ý thức, ta cũng chưa kịp cảm nhận gì hết.

Ngồi trong hiệu thuốc, ta ngỡ ngác nghe lão đại phu đối diện tuyên bố chẩn đoán cuối cùng, rằng ngày chết đau đớn của ta sắp đến. Giọng nói của lão đại phu lộ vẻ thương cảm, ta hiểu ý ông ta, chẳng qua muốn ta sớm kết liễu chính mình, rời bỏ bể khổ.

Ta sợ hãi, ta rất sợ hãi, bây giờ ta sợ chết như thế đó. Từng hưởng thụ sự ngọt ngào trong đời, từng có yêu hận sân si trong đời, mới thấy hóa ra trần thế hấp dẫn đến vậy, đối mặt với nó, cái chết trở nên mục rữa, tanh tưởi, đầm máu... Con người càng lưu luyến mọi thứ nơi trần thế, nghĩ hết các cách hòng tránh thoát tiếng gọi của tử vong... Đúng thế, giống như ta bây giờ.

Có lẽ thời hạn nửa năm là đã kích quá lớn với ta, cơn cuồng loạn nóng nảy trong lòng bỗng nhiên bị dồn xuống, cả người đều chìm trong u ám vô tận. Nửa năm, nửa năm, ta nhất định phải chết sao?

Có sinh sẽ có tử, đó là quy luật trên đời này, quy luật của tự nhiên. Nhưng ta còn trẻ, vừa mới thành hôn, vừa bắt đầu những ngày tháng ngọt ngào với nam nhân mình yêu nhất. Vì sao, vì sao lại bị loại bệnh quái lạ này? Ta còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp, vì sao lại tước đi tất cả của ta? Đã như vậy, trước đây đừng để ta được hạnh phúc! Nếu thế ta cũng không đến mức quỵ lụy sinh mệnh...

Sinh mệnh rất mỏng manh, chứng kiến cái chết của A Lương, ta càng khẳng định chuyện này. Nhưng A Lương tự mình từ bỏ cuộc sống, còn ta, sẽ bị bức ép rời khỏi người yêu ta nhất...

Vẫn nhớ đêm trừ tịch, ta cũng từng sợ hãi hoang mang, cũng từng hồi hộp bất lực, đó là bởi ta có thể cảm nhận được sinh mệnh của Hoa Thành Cẩm từng chút một rời đi, hô hấp cũng ngày một yếu ớt. Sinh mệnh đôi khi tựa như hương thơm bay tới từ trong không khí, khiến người ta nảy sinh ham muốn giam cầm nó vĩnh viễn, nhưng bất luận thế nào cũng không thể thực hiện được.

Ta vô tri vô giác trở về nhà, mệt mỏi ngã xuống giường, lời của lão đại phu vẫn còn văng vẳng bên tai, ông ta nói cuối cùng ta sẽ không không chế được bản thân, sẽ tổn thương người khác, sẽ giết người... Hai tay ta vòng quanh người, run rẩy, có lẽ, đã đến lúc thân thể này của ta... hoặc nên nói là thân thể của Phó Tĩnh Nhã, bắt đầu tan vỡ rồi...

Bây giờ ta phải quyết định, có nên tự sát hay không? Ta khá phản cảm với những người không biết quý trọng sinh mệnh, hơi một chút là lấy tính mạng ra để đùa giỡn, họ có biết sinh mệnh yếu ớt thế nào không? Có lẽ chỉ sau một hơi thở, một sinh mệnh cứ thế rời xa chúng ta rồi... Có lẽ phút trước còn đang trò chuyện

vui vẻ, ngay sau đó đã ngã xuống đất không động tĩnh. Chẳng lẽ ta cũng phải bước trên con đường ấy, mượn một hồ nước, một mảnh lụa trắng, một cái dao găm, một ly rượu độc... để chấm dứt sinh mệnh của mình ư?

Kết thúc đi, bằng không đến ngày nào đó điên cuồng rồi, ai mà biết liệu ta có thể tổn thương Hoa Thành Cẩm hay không? Có thể đả thương đến những người vô tội không? Ta không khỏi nhớ tới thứ thuốc Vệ Phong Minh đã cho ta, trước đây cũng vì không muốn làm bị thương những người vô tội mà ta mới không dùng nữa, nay bệnh của ta như loài trùng ký sinh trong xương, đâu còn do ta kiểm soát? Cũng giống như ngày trước vứt bỏ thuốc của Vệ Phong Minh, nay ta phải vứt bỏ sinh mệnh của chính mình sao?

Nếu cho ta lựa chọn một cách chấm dứt tính mạng, ta lựa chọn cắt cổ tay. Ta muốn ở thời khắc cuối cùng của cuộc đời cảm nhận hết thấy, cảm nhận đau đớn, cảm nhận dòng máu dần dần cạn kiệt, cảm nhận sinh mệnh từng chút một rời đi, cảm nhận nhịp đập trái tim ngày càng chậm, hô hấp ngày càng yếu ớt, cho đến khi sinh mệnh hoàn toàn tan biến...

Cạch một tiếng, cửa mở, Hoa Thành Cẩm bước vào, gương mặt có nét mỗi một khó phát giác: “Nàng lại mệt à?” Đến gần mới nhận ra ta đang mở to mắt rơi lệ, vẻ mặt chàng lập tức căng thẳng: “Sao vậy sao vậy, có phải lại mơ ác mộng không? Đừng sợ đừng sợ, ta ở đây với nàng...”

Ta nhào người ôm thắt lưng chàng, vùi mặt vào ngực chàng, cảm nhận ngón tay thon dài ấm áp của chàng lướt qua lưng ta, trấn an cảm xúc của ta. Mùi hương truyền đến từ người chàng khiến ta vô cùng bi ai, trời ơi, làm sao ta có thể rời bỏ chàng được?

Rốt cuộc ta nhỏ giọng kể: “Tướng công, hôm nay ta đến hiệu thuốc thành Tây...” Bàn tay vuốt ve sau lưng nhẹ run một chút. Ta nói tiếp: “Lão đại phu hiệu thuốc bắt mạch cho ta, ông ta nói chưa từng thấy bệnh của ta, hơn nữa còn bảo ta sống không quá nửa năm...”

Giọng nói ôn hòa và bình tĩnh của Hoa Thành Cẩm truyền đến từ trên đầu: “Sao nàng lại đi xa như thế? Có mệt không? Lời lão thất phu kia mà nàng cũng nghe à... Hay nàng không tin tưởng y thuật của tướng công nàng?”

Ta cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt không mấy may kinh sợ của chàng: “Có phải bệnh của ta không chữa được không? Có phải ta chỉ còn nửa năm nữa? Có phải cuối cùng ta sẽ nổi điên phát cuồng? Chàng nói cho ta biết rốt cuộc ta bị bệnh gì!” Ta càng nói càng lớn tiếng, hơi thở cũng dồn dập.

Chàng đỡ ta dậy, bình tĩnh nhìn ta, vẻ mặt chân thành: “Nương tử, nàng nhất định phải tin ta, bệnh của nàng quả thực ta cũng chưa thấy, nhưng nàng phải tin vào y thuật của ta, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng.”

“Tin tưởng?” Ta cười thảm: “Ngay cả chàng cũng bảo chưa từng gặp loại bệnh này! Cái loại quái bệnh cuối cùng sẽ khiến ta phát điên! Ông trời bất công! Ta đã làm sai cái gì, làm sai cái gì! Vì sao lại muốn trừng phạt ta?! Ta không phục...” Ta điên cuồng túm tóc mình, lăn lộn trên giường gào thét: “Nói cho ta biết rốt cuộc ta có còn là người hay không! Có còn là người hay không...”

Hoa Thành Cẩm ôm chặt ta vào lòng, không màng đến sự vụng về dựa của ta, ta cảm thấy cánh tay chàng ngày càng siết chặt, đầu chàng vùi vào hõm vai ta: “Đừng sợ đừng sợ, sẽ không có ngày đó, nương tử, nàng nhất định phải tin ta. Ta sẽ không để nàng chịu thống khổ, chúng ta không làm sai gì cả, dù là có, ông trời báo ứng một mình ta là được rồi...”

Cuối cùng ta kiệt sức, không giãy dựa nữa, cánh tay chàng vẫn ôm chặt trên lưng ta, cơ hồ khiến ta không thở nổi. Ta suy sụp nằm úp sấp trên người chàng, nước mắt chảy dài, chàng thở hổn hển, ta có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi sâu sắc của chàng.

Ta có thể thương tổn chàng sao? Không, ta không thể. Ta yêu chàng như vậy đó, yêu đến mức nguyện ý dùng sinh mệnh để trao đổi. Ta cũng biết chàng yêu ta, ta bị bệnh lạ, chàng còn đau đớn, còn bị thương hơn ta. Dù sao đi chăng nữa, chúng ta vẫn yêu nhau như thế, cho nên ta nghĩ, có lẽ không nên tiếp tục...

Vào một đêm có trăng, ta lôi ra cái dao găm đã đặt dưới gối ba ngày, ba ngày, đấu tranh ba ngày, lưu luyến khó dứt với người yêu ba ngày!

Đêm đã khuya, ta bước nhẹ đến bên cửa sổ, bầu trời tối đen phía trên treo ột bóng trắng tròn, tỏa ra ánh sáng dịu dàng. Ta ló đầu ra, đèn thư phòng vẫn sáng.

Giờ đã là đầu thu, gió đêm lùa vào lành lạnh khiến cho con người ta cảm thấy dễ chịu, dao găm dài nhỏ tinh xảo dưới ánh trăng phản chiếu ánh kim sáng ngời, ta nhắm mắt, đưa tay ra phía trước khoát lên cửa sổ. Cửa sổ này đã từng đặt nền long phượng ngày ta thành thân với Hoa Thành Cẩm, tỏa mùi thơm ngát. Dao găm kề trên cổ tay hơi lạnh, ta mím môi, trong lòng ngập tràn quyền uy và vẫn vương, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sau đó cắn răng, tay cầm dao găm dùng sức ấn xuống...

“Phó Tình Nhã!” Giọng nói vang lên trong đêm tối yên tĩnh có phần sồn tóc gáy, ta rùng mình một cái, dao găm trượt xuống, một vết máu dài xuất hiện trên cánh tay. Ta nhú mày nhìn dao găm dính máu, ngẩng đầu lên, đã đối diện với Hoa Thành Cẩm đang tức giận bừng bừng.

Ta không tự chủ được rúm ró lùi về sau, muốn giấu cánh tay bị thương và dao găm dính máu, nhưng lại bị chàng đứng bên ngoài cửa sổ với vào đoạt cái dao găm, sau đó cầm giận đá văng cửa phòng.

‘Ầm’ một tiếng, cửa đập vào tường phát ra tiếng nổ lớn, ta nín thở, từ trước tới nay chưa từng thấy chàng như vậy, dù là khi ở thành Gia Châu kể về thân thế của mình, chàng cũng không hề có bộ dáng này. Lúc đó chàng chỉ phần nộ, còn bây giờ giữa phần nộ còn mang theo sự cầu xin vào bi ai tột cùng.

Ta ngoan ngoãn để chàng bôi thuốc, chàng không hỏi ta vì sao muốn tự sát, nghiêm mặt không nói lời nào. Ta nói rất nhiều hòng lấy lòng chàng, chàng vẫn không đáp một câu, ta cảm thấy đau lòng, lần này quả thực không phải ta cố ý làm chàng thương tâm, chỉ là đã cùng đường...

Điều khiến ta không ngờ là ngày hôm sau Hoa Thành Cẩm vẫn như trước, nhẹ nhàng gọi ta tỉnh dậy, nấu đồ ăn thơm ngào ngạt. Chàng càng như thế lòng ta càng tội lỗi, ta thà nghe chàng mắng ta té tát, thậm chí vụt hai tay ta để trút giận còn tốt hơn...

Ánh mắt chàng dừng ở cánh tay đã băng bó của ta, hơi lóe lên, ta không nắm bắt được ý nghĩ hàm chứa trong mắt chàng. Cho đến lúc giữa trưa ta mới hiểu ra, chàng cắt hết mọi thứ bén nhọn trong phòng đi rồi, không còn dao kéo gì hết... Chàng không ra Bách Thảo đường khám bệnh nữa, canh giữ bên người ta không rời nửa bước, tay còn cầm sách y...

Mắt ta cay cay, chàng đang làm gì! Đề phòng không cho ta tự sát sao? Tuy ta không đành lòng nhìn chàng tiếp tục tiêu tụy vì ta, nhưng ta cũng không thể hứa hẹn về sau mình sẽ không tìm đến cái chết nữa! Chẳng phải ta không thể tổn thương chàng sao? Hại chàng, chi bằng để ta chết đi!

Bệnh của ta ngày càng nặng, ngoài việc sợ hãi tiếng động, ta còn bắt đầu sợ ánh sáng, ánh mặt trời chói chang khiến ta hoảng hốt, đứng dưới nắng một lúc ta đã cảm thấy nước trong cơ thể bốc hơi không còn lấy một giọt, thân thể cũng không chịu nổi mà ngất xỉu.

Triệu chứng bệnh đều chưa từng nghe thấy, Hoa Thành Cẩm đã liên tục mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi, tìm hết sách y trong nhà, nhưng nhìn gương mặt ủ rũ của chàng là hiểu, bệnh lạ của ta vẫn không có cách chữa.

Người đến thăm viếng bắt đầu nhiều lên, đa phần vẫn là các cô nương, ta nghĩ trong số đó hẳn có không ít bà mối đi, bởi vì chẳng biết từ bao giờ tin ta bị bệnh lan truyền ra ngoài. Ta ở trong phòng cảm giận đập giường: Ta còn chưa có chết nhé! Vội vàng đề cử mình như thế sao!

Hoa Thành Cẩm cũng không chịu nổi phiền phức, chàng bảo Nghiêm Đông ngăn mọi người ngoài cửa, nếu ngăn không được, chàng sẽ vứt bỏ mặt nạ lạnh nhạt của Hoa Thành Vân rồi châm biếm các cô nương một phen, khiến người ta vô cùng xấu hổ. Ta tận mắt chứng kiến chàng khiến ột cô nương khóc nức nở, ta hỏi chàng, chẳng lẽ chàng không sợ cô nương kia tự sát à?

Vừa nghe hai chữ ‘tự sát’, Hoa Thành Cẩm đã nghiêm mặt, chàng xem thường bảo, nàng ta muốn chết thì chết, có liên quan gì tới ta? Nhưng còn nàng! Hai mắt chàng nhìn chằm chằm vào ta, tựa như đang uy hiếp.

Ta phỏng đoán, có lẽ một ngày không lâu nữa, có lẽ thời gian sinh hoạt của ta sẽ hoàn toàn đảo điên, ban ngày ngủ, tối ra ngoài hoạt động. Ta tự giễu, thế chẳng phải biến thành động vật trăm phần trăm rồi sao? Khi đó thật sự không còn là người nữa nhỉ?

Ta không nhớ đã bao lâu mình không soi gương, với sự gầy gò như bây giờ, ta không dám nhìn xem mình đã thành ra bộ dáng gì nữa rồi. Trước đây cánh tay trắng nõn như củ sen, bây giờ, chưa nói đến việc khô như que củi, ngay cả màu da cũng ngả vàng như nền.

Vương đại thẩm đến thăm ta, thấy ta liền rơi nước mắt. Bà vừa khóc, ta cũng không kìm được sự chua xót trong lòng, rót cuộc ôm bà khóc òa lên. Không biết có phải vì nguyên nhân này không, ngay cả Vương đại thẩm cũng trở thành nhân vật Hoa Thành Cẩm cự tuyệt lai vãng.

Ai biết tháng ngày đảo điên đen trắng tới rất nhanh, ta cơ hồ không thể thích ứng cuộc sống ban ngày được nữa, chỉ có thể mệt mỗi ngủ, sau đó bình tĩnh khỏi cơn ác mộng, rồi tiếp tục ngủ, tiếp tục tỉnh dậy... Tuần tự như thế cho đến khi bóng tối ập đến, ánh trăng treo cao. Chỉ lúc này ta mới đi dạo được trong sân, nhìn lá rơi dưới đất, ta biết mùa đông đang tới, cũng biết mình không gắng gượng được qua mùa đông này.

Hoa Thành Cẩm đi cùng ta trong sân, mấy lần ta khuyên chàng đi ngủ mà chàng không đồng ý. Hẳn chàng sợ ta lại tự sát. Ta khuyên chàng cứ kệ ta đi, ta không tìm cái chết nữa, nhưng hãy để ta một mình trải qua khoảng thời gian này, còn chàng nên bắt đầu cuộc sống mới.

Ta nói nhẹ nhàng hòa nhã, càng nói càng thấy hợp lý, không ngờ lời này lại khiến chàng sinh ra phản ứng mãnh liệt. Chàng lập tức nổi giận dưng dưng đi vào phòng bếp cầm dao ra nói với ta, nếu nàng nói thêm câu nào như thế, ta sẽ chặt đứt một ngón tay, nếu nàng tìm cái chết, ta lập tức cắt cổ đi theo nàng, tuyệt đối không sống một mình.

Chàng cần gì như thế? Ta nghĩ sau khi ta nói chàng sẽ nhảy dựng lên phản đối ta hoặc lạnh mặt không để ý đến ta, nhưng giờ chàng lại uy hiếp ta? Nhìn con dao lóe ánh sáng lạnh trong tay chàng, lòng ta sinh e ngại, không dám nói nhiều nữa.

Ta phải làm gì bây giờ? Ta ngồi phịch xuống đất khóc òa lên, chàng kéo ta đứng dậy, bảo bây giờ không phải mùa hè, ngồi đất lạnh.

Chàng uy hiếp ta... Ta vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nói sao cũng không đứng dậy, tiếng khóc càng lúc càng lớn, nước mắt ngập khóe mi.

Chàng thở dài, quẳng con dao ra xa, ngồi xuống giúp ta lau nước mắt. Chàng bảo, cho ta một chút tin tưởng, cho ta thêm ít thời gian, được không?

Ánh mắt chàng dường như cũng muốn rơi lệ, ta khó lòng cự tuyệt, đưa mắt nhìn con dao ở đằng xa, giả vờ đánh chàng một cái, nói, chàng ném dao rồi, ngày mai chúng ta nấu cơm thế nào?

Hoa Thành Cẩm thấy ta khôi phục như thường bèn nở nụ cười, ánh mắt sáng như hồ nước trong veo, chàng nói, đừng lo, ta cam đoan ngày mai có đồ ăn ngon.

Ta nhướn mày, vậy ngày mai ta muốn ăn cá kho! Bây giờ không được voi đòi tiên thì chờ tới khi nào!

Không được! Hoa Thành Cẩm nói như đinh đóng cột.

70. Chương 70: Vệ Phong Minh

Úc cười đùa với Hoa Thành Cẩm, ta vô tình kéo tay áo chàng lên, thấy mấy vết máu khô nhìn mà phát hoảng. Ta buông mắt, dùng sức cắn môi đến đau, sau đó mùi tanh tràn ra từ miệng, dạ dày lại bắt đầu cồn cào.

Hoa Thành Cẩm phát hiện ra, đưa ngón cái xoa xoa môi ta, lúc rút tay về còn dính vết máu. Chàng tách môi dưới của ta ra, vừa bôi thuốc vừa cười ta trông giống con khỉ, còn bảo ta không có tiền đồ, tham ăn đến mức này.

Suốt một canh giờ, ta cứ dẫu môi dưới, ngốc ngốc ngồi ngắm Hoa Thành Cẩm lật mở trang sách y tiếp theo.

Mấy hôm sau, vết xước trên người chàng ngày càng nhiều, tuy chàng che giấu rất kỹ, nhưng chỉ cần ta lưu ý là vẫn có thể phát hiện, ví như rình trộm chàng tắm rửa...

Ta âm thầm khinh bỉ bản thân mấy lần liền, rình trộm cái gì chứ, ta là thê tử của chàng, xem quang minh chính đại đấy nhé! Nhưng vì sao tim ta không kim được mà cứ đập rộn ràng thế này? Còn đỏ mặt tía tai nữa chứ? Thậm chí chảy cả nước miếng?

Nhưng đến lúc nhìn thấy vết cào trên người chàng, sự xốn xang trong lòng ta nháy mắt đã biến mất, nếu bên cạnh có con dao, nhất định ta sẽ đâm ỳnh vài nhát! Mấy vết cào, vết cắn này là kiệt tác của ta từ bao giờ? Vì sao ta không có chút ấn tượng nào?

Trong cơn ác mộng, ta chạy trốn bạt mạng, giống như phía sau có thú dữ lũ lớn đuổi theo, nhưng cụ thể là cái gì thì ta cũng không biết. Ta chỉ biết mình phải chạy, ra sức chạy, nếu dừng lại nhất định sẽ chết!

Con đường gập ghềnh, có rất nhiều sỏi đá nhỏ đâm vào lòng bàn chân đau đớn, nhưng ta không dám dừng lại, không thể dừng lại. Bầu trời màu đỏ, chung quanh dày đặc khói như núi lửa phun trào, nóng như bùa chú bắt mạng, mang đến dấu hiệu tử vong.

Bỗng nhiên, từ phía sau xuất hiện một bàn tay túm lấy ta, ta quay đầu nhìn, giữa một khoảng sương mù dày đặc tối mịt, một bàn tay trắng bệch gầy gò vươn ra, dùng sức kéo ta vào bóng tối bên đó.

Ta hoảng hốt, miệng điên cuồng hô hoán, nước mắt trào ra như suối. Ta muốn thoát khỏi bàn tay giết người kia, nhưng nó càng túm càng chặt, tựa như muốn bóp nát xương cốt ta...

Rốt cuộc ta không nhẫn nhịn nổi sự sợ hãi này, quay người cắn vào cánh tay kia, muốn cắn đứt một miếng thịt. Chất lỏng lạnh lạnh chảy vào miệng ta, đầu óc ta quay cuồng, vừa muốn chạy tiếp thì phát hiện đã muộn, thân thể đã đứng trong làn sương mù dày đặc...

Mở mắt ra chỉ thấy một màu đen kịt. Mùi máu tươi trong miệng từ đâu mà có? Đầu óc mơ hồ cuối cùng đã tỉnh táo, chính tay ta cào lên người Hoa Thành Cẩm, chính răng ta cắn sâu vào da thịt trên vai chàng...

Ta đẩy chàng ra, lau miệng, khóc nói, ai cho phép chàng vào? Có phải bệnh của ta lại nghiêm trọng rồi không? Vì sao chàng không tránh đi hả! Có bị thương nặng không?

Trong bóng tối không nhìn rõ vẻ mặt chàng, chỉ nghe giọng chàng nói dịu dàng, giấc mơ rất đáng sợ phải không, đừng sợ, ta vẫn ở bên nàng.

Ta đập giường, ai cần chàng tốt bụng! Ai cần chàng ở bên! Ngủ mơ ác mộng cũng chẳng chết được! Mau về thư phòng của chàng đi! Không, trị thương cho chàng trước đã!

Hoa Thành Cẩm cười khẽ, vết thương của ta? Hàm răng nhỏ của nàng mà có thể làm ta bị thương sao?

Ta không thèm để ý đến vẻ thoải mái của chàng, như điên như cuồng đứng lên châm nến, ánh nến soi rọi mái tóc rối bời của chàng, quần áo xộc xệch, trên vai có vết máu bầm. Nước mắt ta chảy càng mau...

Ngày hôm sau, ta vờ như không có việc gì ăn cơm, nhưng ăn gì nôn nấy, lòng ta giật thót, quả thực bệnh tình chuyển biến xấu.

Ta đột nhiên muốn soi gương, nhưng lục hết cả nhà lên cũng không thấy cái gương nào. Sự sợ hãi càng gia tăng, ý tưởng muốn soi gương trở thành chấp niệm, càng điên cuồng tìm kiếm mọi nơi.

Bỗng ta vỗ trán, đâu nhất thiết phải là gương? Đứng dậy ra phòng bếp lấy chậu nước trong... Làn da vàng như nến, khuôn mặt tiêu tụy, cặp mắt to tròn cơ hồ muốn rơi lọt tròng, môi trắng bệch không còn giọt máu, giống hệt một xác chết vừa ra khỏi cỗ mộ... Ta hét to một tiếng, làm rơi chậu nước...

Hoa Thành Cẩm nghe thấy tiếng động liền chạy tới, vừa nhìn thấy đã biết có chuyện gì. Chàng đỡ ta đang khóc lên, kiên nhẫn phủi bụi trên người ta. Chàng bảo, chẳng qua vì bị ốm thôi mà, khi nào thân thể khỏe lại sẽ còn đẹp hơn trước.

Thân thể khỏe lại? Ta dại ra nhìn chàng, có ngày đó sao? Nhớ tới Phó Tĩnh Nhã trước đây, mỹ nhân đệ nhất của thành Gia Châu, vừa xuất môn đi dâng hương là người người tập nập chen chúc chiêm ngưỡng dung nhan... Hồi ở thành Gia Châu, Hoa Thành Cẩm bắt chuyện, rõ là giả dạng bà cô lại bị chàng liếc mắt đã nhận ra, còn tặc lưỡi đề nghị ta mặc quần áo lụa...

Ta đột nhiên gào lên, kéo vạt áo Hoa Thành Cẩm, ta không muốn chết đâu, thật sự không muốn chết! Ta muốn sống, ta muốn sống... Tướng công, Thành Cẩm, chàng giúp ta, giúp ta! Ta thật sự không muốn chết đâu, không muốn chết! Chúng ta còn chưa có con, chúng ta còn chưa bạch đầu giai lão, chúng ta còn chưa cùng nhau đến Đông Hải Bồng Lai tìm tiên ngẩng biển! Sao ta có thể chết, sao ta có thể chết chứ?!

Hết sức lực, ta thả áo chàng ra, ôm lấy cơ thể mình run run ngồi xuống, miệng không ngừng thì thào, “Ta không muốn chết, thật sự không muốn chết, không muốn chết...”. Hoa Thành Cẩm ngồi xổm trước người ta, kéo tay ta nói, nương tử, nào, nhìn ta.

Ánh mắt ta chậm chậm ngược lên, dừng lại ở gương mặt tuấn tú nhưng lại tiều tụy đau đớn của chàng, lòng như bị kim chích. Tay ta nhẹ nhàng sờ mặt chàng, bất tri bất giác lệ đã rơi đầy mặt, ta nói, tướng công, ta phải chết... nếu không đến ngày chàng bị ta giết, vậy ta sẽ sống không bằng chết...

Hoa Thành Cẩm cười nói, nàng ư? Cùng lắm chỉ gây ra vài vết thương nhỏ mà thôi! Mạng của tướng công nàng còn dai lắm! Mới có vậy mà nàng đã muốn buông xuôi, ta không cho phép! Nếu nàng dám chết, ta sẽ tuấn táng bên cạnh nàng!

Người này trở nên cường thế như vậy từ lúc nào vậy?

Ngay lúc ta đang ngầy ngẩn, cạch một tiếng, cửa sau mở ra. Một giọng nữ phóng khoáng quen thuộc truyền đến: “Tiểu sư đệ, Tiểu Nhã Nhã, tỷ đến đây! Mau mau ra đón chào nào!”

Sau đó ta thấy gương mặt Hoa Thành Cẩm vừa xong còn cường thế không ai bì nổi nay đã mang vẻ kích động và bất đắc dĩ, ta hỏi chàng, chàng tìm tỷ ấy đến à?

Hoa Thành Cẩm gật đầu.

Ta lắc đầu, tên này, tự làm vậy, không thể sống.

Hoa Thành Cẩm thấy ta như vậy, cơ hồ muốn nhảy dựng lên cắn cổ ta, chàng vô cùng uất ức nói, ta vì ai vì ai vì ai hả!

Giọng nữ phóng khoáng dường như không có xu thế dừng lại: “Tiểu Nhã Nhã, tỷ đến rồi! Mau ra đây ôm tỷ tỷ muội yêu nhất đi! Tiểu sư đệ, mau ra đây, để tỷ xem đệ đã tuấn tú thế nào rồi! Có phải da mặt vẫn mịn màng mềm mại không...”

Ta dùng ánh mắt hỏi chàng, tỷ ấy từng sờ mặt chàng?

Hoa Thành Cẩm vô cùng bị phần thừa nhận.

Ta hừ lạnh, lát nữa rửa mặt mười lần cho ta.

Vệ Phong Minh mặc một bộ váy áo ngấn màu tím sẫm, mặt mộc không son phấn, đôi mắt biếng nhác như khép như mở, mái tóc đen búi kiểu đơn giản, cài một cây trâm gỗ mảnh, tay xách một túi vải, nghiêng người dựa vào khung cửa nhà ta.

Đây là Vệ Phong Minh, nữ nhân cuồng chế thuốc, thích lượn quán tiểu quan, nghiên cứu thứ kỳ lạ quái gở, còn đưa ta thuốc phòng ‘sói’.

Vệ Phong Minh thấy ta rõ ràng hơi sững sốt, sau đó cười cười nhào đến nhẹ nhàng ôm ta vào ngực, cười hì hì nói: “Tiểu Nhã Nhã, lâu ngày không gặp sao muội lại gầy như thế này? Có phải tiểu sư đệ của ta bắt nạt ngược đãi muội không?” Nói xong đá một cái sang Hoa Thành Cẩm cạnh ta.

Cái đá này vừa nhanh vừa chuẩn, Hoa Thành Cẩm chưa kịp né mông đã trúng một cước. Chàng ôm mông ngượng ngùng nhìn Vệ Phong Minh cười cười, không dám nói câu nào, ta ngạc nhiên nhìn chàng, oai phong của chàng đâu, kiêu ngạo của chàng đâu, cường thế của chàng đâu? Chàng gương nanh múa vuốt nữa đi! Bây giờ đã có người trị nhân tính rồi...

Trước mắt vừa nhoáng lên, ngón tay Vệ Phong Minh không biết từ lúc nào đã đặt trên cổ tay ta, chỉ một chốc nàng đã buông ra, nhíu mày nói: “Tiểu Nhã Nhã, bệnh của muội không nhẹ đâu...”

Hoa Thành Cẩm lập tức sấn lên hỏi: “Sư tỷ, tỷ có cách không?”

Vệ Phong Minh nhéo hai má Hoa Thành Cẩm, rồi vỗ vỗ vài cái, không nói gì, quay người kéo ta vào buồng trong. Ta quay đầu trừng mắt nhìn Hoa Thành Cẩm, ánh mắt quét tới quét lui trên gương mặt bị cấu hồng lên của chàng, dùng vẻ mặt cảnh cáo chàng, lát nữa rửa hai mươi lần!

Mặt Hoa Thành Cẩm nháy mắt trắng bệch.

Vệ Phong Minh kéo tay ta nói tới nói lui, từ bạn bè giang hồ tới non núi vùng miền, từ đồ ăn ngon tới quán tiểu quan ở kinh thành... Mấy lần nói dở đến đoạn kịch tính thì bị Hoa Thành Cẩm cắt ngang, nhưng dưới ánh nhìn ghê gớm của Vệ Phong Minh, Hoa Thành Cẩm chỉ có thể đứng nghệt một bên làm câm điếc.

Ta hỏi Vệ Phong Minh đã từng thấy loại bệnh như của ta chưa, có chắc chữa trị được không. Vừa quay đầu, phát hiện Hoa Thành Cẩm cũng sáng mắt nhìn nàng.

Vệ Phong Minh thẳng thắn lắc đầu: “Chưa từng thấy, cũng không chắc chắn có thể chữa.”

Hy vọng le lói của ta bị dập tắt, sắc mặt Hoa Thành Cẩm lập tức u ám. Vệ Phong Minh vẫn không đổi sắc mặt, tiếp tục kéo ta nói chuyện phiếm, nhưng một câu ta cũng không nghe lọt.

Lúc ăn cơm, Hoa Thành Cẩm tự mình xuống bếp, Vệ Phong Minh vô cùng sững sốt bảo: “Trước đây ta với sư phụ nhiều lần đe dọa dụ dỗ hãm xuống bếp nấu ăn, không lần nào thành công...” Nàng tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ, vỗ vai ta nói: “Tiểu Nhã Nhã, muội thật lợi hại!”

Lát sau lại kể sát tai ta thấp giọng nói: “Dáng người của tiểu sư đệ ta có phải rất được không?”

Ta lập tức cảnh giác, nghĩ đến chuyện lúc mới đến nàng giở trò với Hoa Thành Cẩm, lòng cảm thấy không thoải mái. Thấy sắc mặt ta không tốt, Vệ Phong Minh cười mấy tiếng, không hỏi nhiều nữa.

Ta tò mò hỏi Vệ Phong Minh vì sao trước đây muốn Hoa Thành Cẩm xuống bếp? Chẳng lẽ bọn họ biết Hoa Thành Cẩm nấu ăn ngon? Kết quả Vệ Phong Minh đáp trả một câu rất bó tay: “Mặt hãm là tướng nấu cơm!”

Ta suýt nữa cười rút ruột.

Vệ Phong Minh thần bí nói với ta, chuyện trước đây của tiểu sư đệ chắc muội không được nghe kể nhỉ, nào nào, để tỷ tỷ nói uội...

Cơm nước xong, ta với Vệ Phong Minh về phòng tâm sự, ta kiệt sức nằm trên giường nghe nàng nói chuyện xưa của Hoa Thành Cẩm, ví như vì một cái kẹo đường hình nhân mà khóc nhè lặn lộn, không cẩn thận ngã vào hồ xí giẫm phải phân mà không dám nói, chọc ong mật bị đốt kêu tru tréo, cưỡi ngựa tre chơi cũng phải chơi kiểu lạ...

Hóa ra chuyện hồi nhỏ của Hoa Thành Cẩm lại hay như vậy, ta háo hức nghe, gương mặt nở nụ cười suốt, mí mắt ngày càng nặng, ngày càng nặng...

Vừa tỉnh lại, ta ngạc nhiên phát hiện mình không mơ giấc mơ kỳ quái nữa, tinh thần cũng tốt hơn. Ta mỉm cười, Vệ Phong Minh đúng là cứu tinh của ta.

Ta bám Vệ Phong Minh bảo nàng kể hết chuyện cũ của Hoa Thành Cẩm ra, may mà nàng là một nữ tử thông minh, không cần ta nhắc nhở đã tự động bỏ qua chuyện hồi xưa nàng chồng ghẹo Hoa Thành Cẩm thế nào.

Mấy ngày sau, ta phát hiện lão đại phu thành Tây kia quả nhiên là phường lừa gạt! Cái gì mà cuối cùng có thể phát điên đánh người, giết người, bây giờ ngay cả xuống giường ta còn không xuống nổi, tự giết mình nghe còn có lý! Ta bị ai nhìn Hoa Thành Cẩm và Vệ Phong Minh, có cứu tinh cũng chẳng tác dụng mấy.

Hoa Thành Cẩm khổ sở nặn ra một nụ cười, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Phải rồi, tình hình hiện tại của ta yếu đến mức không xuống được giường, bây giờ chỉ có thể nằm giường chờ chết! Đem biết được điều đó, ta tuyệt vọng cắn chặt, dùng hết sức bình sinh muốn phát tiết hết sự khó chịu và bức bối đã dồn nén lâu ra, ta cắn, cắn đến mức răng tê nhức, cho đến khi ngay cả sức khép hàm cũng không còn...

Trong khoảng thời gian vô vọng chờ chết này, ta lén lút giấu vào trong giường hai viên đá và một sợi dây thừng chắc chắn...

Vệ Phong Minh ngày ngày vẫn đến kể chuyện cho ta nghe, sau khi nói xong chuyện hồi nhỏ của Hoa Thành Cẩm, nàng bắt đầu kể sang công cuộc săn cái đẹp của mình, nói người ở quán tiểu quan nào có da đẹp nhất, cầu một cái tướng như có thể cầu ra nước được, ai là người tri kỷ nhất, ai có kỹ thuật tốt nhất... Cuối cùng còn hỏi ta có muốn đọc quyển ‘Tổ nữ tâm kinh’ nàng vừa sáng tác không, nàng mới bổ sung mấy tư thế, rất tốt cho nữ tử...

Rốt cuộc Hoa Thành Cẩm nghe không nổi nữa, tha Vệ Phong Minh ra ngoài, to nhỏ nói chuyện.

Xem ra bất luận thế nào Hoa Thành Cẩm cũng không so được với sư tỷ của chàng, một lát sau, Vệ Phong Minh đi vào tiếp tục nói cho ta nghe cuộc sống săn cái đẹp của nàng.

Về sau ta lại thảo luận ưu khuyết điểm của thuốc phòng sỏi với nàng, Vệ Phong Minh gãi cằm, vẽ mặt nghiêng ngẫm, cuối cùng vỗ đùi, hai tay siết chặt tay ta, gương mặt ửng hồng vì kích động: “Tiểu Nhã Nhã, cám ơn muội cho ta gợi ý mới.”

Vẽ mặt thành khăn đến mức ta chẳng thể nhìn được lâu.

Sự bất an bị che giấu của Hoa Thành Cẩm và Vệ Phong Minh vẫn bị ta nhận ra, ta nhíu mày, tay bắt giắc sờ đến viên đá.

Cảm giác xù xì lạnh như băng khiến cả người ta giật nảy, tay giật vội về như đụng phải kim. Trái tim như bị thứ gì đó bóp chặt, gương mặt tử thần nhe răng cười dường như đang bay về phía ta, nhắm mắt, bình tĩnh lại, lúc mở ra nhìn thấy bàn tay thô ráp vàng như nến. Năm ngón tay ta xò ra úp lên mặt, ánh mắt nhìn chăm chăm lên màn giường, nghĩ rằng đâu mới là đỉnh màn nhĩ.

Quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, lá cây đã rụng từ lâu. Không biết mùa đông đã đến tự lúc nào...

71. Chương 71: Sống Hay Chết

Nếu con người muốn chết thì có vô số cách. Dù là lúc này, người đang yếu ớt nằm trên giường không thể xuống đất, đưa đầu ra ngoài giường, buộc dây thừng vào hai viên đá, sau đó quấn dây thừng quanh cổ là đủ để chết thẳng cẳng...

Bởi vì cơ thể suy kiệt, cho dù trong lòng có nóng nảy cũng không bộc phát, vẫn nhớ lão đại phu kia dùng giọng điệu thương hại nói dài dòng văn tự, bây giờ thực tế chứng minh cũng chỉ là vô nghĩa.

Buổi sáng ngủ dậy, phát hiện một nam một nữ đứng bên giường, ta sợ hãi giật thót, tâm trí hỗn loạn, đầu đau muốn chết. Ta gào lớn: “Các người là ai? Sao lại ở trong phòng ta?”

Nam nhân kia dờ mắt ra, nữ nhân thì ngạc nhiên không hiểu. Nhưng cũng chỉ ngạc nhiên trong nháy mắt, nàng lập tức cười hòa nhã: “Tiểu Nhã Nhã, ngủ hồ đồ rồi à?” Lấy tay chỉ nam nhân: “Ngay cả phu quân bảo bối cũng không nhận ra sao?”

Ta mở to mắt nhìn nam nhân kia, hắn cũng trừng mắt nhìn ta, ta nghĩ hồi lâu cũng không ra đầu đuôi, ta thành hôn bao giờ?

Chốc sau nàng kia bỗng che miệng cười khanh khách, cười đến mức ta phải nổi da gà. Trông nàng ta như trút bỏ được gánh nặng: “Nếu không nhớ thì thôi, vừa hay tỷ có thể cùng hấn bỉ dục song phi...”

Bỉ dục song phi cái gì? Ở đâu ra cái từ buồn nôn như vậy? Nhìn thoáng qua nam tử đang gần như phát cuồng, bỗng nhiên thấy ngọt ngào, ngực như bị chèn ép, có thứ gì đó muốn trào ra: “Vệ Phong Minh, tỷ ngậm miệng cho ta!” Trong phút chốc, trí nhớ trở lại.

Tiếng cười càn rỡ im bật, Vệ Phong Minh sờ trán của ta, sau đó chắn mạch, nói: “Tiểu Nhã Nhã, rốt cuộc đã nhận ra ta rồi, vậy muội có nhận ra hần không?” Nàng chỉ sang Hoa Thành Cẩm đang run rẩy đứng cạnh.

Ta đau lòng, Hoa Thành Cẩm rõ ràng đã bị ta dọa phát run, nhưng ngoài miệng ta vẫn không chịu nhường nhịn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta còn chưa có chết nhé!”

Vệ Phong Minh lắc đầu không nói, đẩy Hoa Thành Cẩm đang muốn lại gần xem xét tình huống cho ta ra ngoài. Cài cửa xong, nàng bảo: “Bây giờ có cảm giác gì?”

Chẳng phải vẫn thế sao? Ta cười khổ đáp: “Cảm thấy hơi bí, tỷ mở cửa sổ cho thoáng đi.”

Vệ Phong Minh quay người mở cửa sổ cho ta, một cơn gió lạnh thổi vào phòng, thổi phần phật vào quyển tiểu thuyết ta để trên giường, không giống như mọi ngày, dường như hôm nay trong gió dẫn theo cảm giác mát lạnh đặc biệt.

Ta khoác áo dày dựa vào đầu giường, cửa sổ nhìn ra một không gian lớn, mờ mịt một màu trắng: “Tuyệt vời ư?”

Vệ Phong Minh đang vắt khăn, đáp: “Phải, rơi một đêm rồi, chẳng phải đã đến cuối năm rồi sao, cũng đúng thì tuyết rơi.”

Lòng ta yên lặng bởi thêm một câu: Cũng là lúc ta phải chết. Một cơn gió lạnh lại thốc vào, ta hắt xì, người run run. Vệ Phong Minh thấy thế đặt khăn xuống, nhíu mày: “Hôm nay rất lạnh, thôi cứ đóng cửa sổ lại đi.”

Cổ họng ta vừa khô vừa ngứa, tâm trạng phiền muộn gập đầu. Mí mắt bỗng nhiên lại nặng, mắt thấy Vệ Phong Minh cầm khăn đến lau mặt cho ta, ta vội vàng nói: “Bây giờ ta mệt lắm, để ta ngủ thêm một lúc...” Không kịp nhìn vẻ mặt Vệ Phong Minh, ta rốt cuộc không gắng gượng nổi nữa, chìm vào bóng tối.

Giữa lúc mơ màng nghe thấy hai giọng nói, tựa như đang tranh chấp, thanh âm ghì rất nhỏ, nghe không rõ lắm, cố gắng mãi mới loáng thoáng được vài câu: “Chẳng lẽ không thể không dùng?”

“Không dùng thì đệ có cách gì nào?”

“Nhưng, nhờ xảy ra sơ xuất...”

“Vậy chúng ta mặc cho số phận đi...”

“Không được, không được dùng, nàng sẽ không...”

“... Đệ muốn trơ mắt nhìn nàng...”

“Không! Ta nên làm gì bây giờ...”

“Đệ cứ suy nghĩ tiếp đi...”

“... Không cần, hay cứ dùng cách tỷ nói đi... Nếu có mệnh hệ gì, ta cũng...”

...

Mở mắt ra, chỉ thấy sáng trưng. Là lúc nào rồi? Ta vươn một tay che mắt, sao không ai gọi ta? Ánh mắt vất vả mãi mới thích ứng được ánh sáng ban ngày, ta kinh ngạc nhìn cái màn xa lạ: Đây là đâu?

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, tiếng bước chân từ xa đến gần, một giọng nữ cất lên: “Tỉnh rồi?” Ta ngơ ngác nhìn nữ tử mặc áo xanh bưng bát mỹ đi về phía ta, nàng bỗng nhiên cười, nét cười rất xấu xa: “Lại không nhớ hả?”

Dường như một tia sét xẹt qua đầu ta, ta vội vàng củng cố địa vị của mình: “Không thể nào, quên ai thì quên chứ ta không quên tỷ đâu.”

Vệ Phong Minh lại cười, không so đo lời nói của ta: “Ngủ lâu như thế, chắc đói bụng rồi hả?”

Tay ta sờ lên cái bụng trướng trướng, vỗ vài tiếng, phát ra âm thanh bộp bộp, ta nhếch miệng cười: “Dưa hấu chín rồi.”

Vệ Phong Minh liếc ta một cái trắng mắt, múc một quả trứng chim từ trong bát ra bón cho ta. Mùi vị không tệ, vừa ăn là biết do Hoa Thành Cẩm nấu, ta quay đầu nhìn quanh, chàng đâu? Ăn một nửa, ta giật mình, sau đó rống lên: “Vệ Phong Minh, tỷ còn chưa cho ta rửa mặt súc miệng đã bắt ta ăn cơm à?!”

Vệ Phong Minh bắt cần đáp: “Thế đã sao, chẳng phải muối ăn rất ngon miệng à?”

Ta rất bực, không ăn nữa.

Vệ Phong Minh đặt bát, ai oán thở dài: “Biết ngay muối sẽ giở trò mà, biết ngay muối không rời được tướng công nhà mình, viện lý do làm gì hở? Muối hết nhìn đông lại nhìn tây như thế, một khắc không gặp tướng công đã hoảng hốt à? Giả vờ làm chi, muốn gặp hần thì nói ra, đồ tội cho ta làm gì?”

Thấy nàng càng nói càng phẩn chấn, bộ dạng đăm ngực dậm chân, đen cũng bị nàng nói thành trắng, rõ là lỗi của nàng nhưng cứ khăng khăng đổ sang người khác, ta tức đến mức muốn trợn trắng mắt.

Ta phát tay: “Tỷ tỷ, coi như ta sợ tỷ, được chưa? Ta không tính toán nữa, tỷ ra ngoài đi...”

“Muội không tính toán?” Vệ Phong Minh một tay chỉ ta, một tay chống nạnh, rất có dáng vẻ hào hùng khi chỉ điểm giang sơn: “Muội có gì mà tính toán? Rõ ràng muốn gặp tướng công của mình nên mới soi mói ta mà...” Nói đi nói lại, nàng vẫn nói vòng về.

Ta bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, quay đầu chuẩn bị ngủ thêm một giấc.

Hoa Thành Cẩm chạy từ ngoài vào, mang theo luồng lạnh khí, khuôn mặt chàng có phần cứng ngắc nhìn Vệ Phong Minh chỉ điểm giang sơn, giọng nói năn nỉ: “Sư tỷ, có thể xin tỷ ra ngoài một chút được không?”

Vệ Phong Minh lại được voi đòi tiên: “Tốt lắm, hai người đều bảo ta ra ngoài, muốn tạo cơ hội để ôm ấp nhau hả...”

Lòng ta hừ nói, đúng thì sao mà không đúng thì sao, có liên quan gì đến tỷ? Hoa Thành Cẩm trái một câu xin xỏ phải một câu sư tỷ, vất vả mãi mới mới được nàng ra ngoài, bưng nửa bát mỳ còn lại trên bàn xúc cho ta. Ta ngoảnh đầu sang bên: “Ta còn chưa lau mặt súc miệng...”

Không ngờ lời nói của Hoa Thành Cẩm càng khiến ta muốn học máu: “Không sao, ta không ngại...”

Ta siết tay gào lên: “Ta ngại, rất ngại! Ta muốn rửa mặt súc miệng!”

Hoa Thành Cẩm nói với ta một chuyện, bệnh của ta quả thực khó chữa. Bệnh này rất quái lạ, quái đến mức bọn họ chưa từng gặp qua, không thể chữa được, hơn nữa chuyển biến xấu rất nhanh, khiến người ta trở tay không kịp. Chàng nói, vào lúc ta suy yếu tột cùng sẽ dùng hổ lang dược[1]...

Ta biết, lúc suy yếu tột cùng mà chàng nói hần là lúc ta sắp chết, bây giờ nói chuyện này với ta, chắc thời gian của ta cũng không còn dài nữa. Ánh mắt chàng âm trầm, cố gắng an ủi ta, bảo ta không cần lo lắng, nếu cách này do sư tỷ Vệ Phong Minh của chàng nghĩ ra, vậy nhất định có thể chữa khỏi cho ta.

Ta gạt đầu bảo ta không lo lắng, bây giờ rốt cuộc chàng đã chịu thừa nhận y thuật của Vệ Phong Minh inh hơn mình một chút... Không biết vì sao, ta tự hiểu được, nếu không uống thuốc ấy, nhất định ta sẽ chết, cho dù là Đại La thần tiên cũng không cứu nổi.

Hoa Thành Cẩm kề sát lại ôm ta nói, dùng hổ lang dược sẽ rất đau, hy vọng ta có thể cố gắng chịu đựng, coi như là vì chàng. Ta vươn cánh tay đỡ xương, vỗ vỗ tay chàng để chàng an tâm.

Kỳ thật ta rất muốn nói, nếu ta thật sự không qua được cửa ải này, mong chàng có thể tìm người vợ khác, sống cho tốt... Tay của ta bắt giác sờ về phía hòn đá, thầm nghĩ: Cái này không phát huy tác dụng rồi...

Hoa Thành Cẩm cứ ở bên ta như vậy, vẫn giống như trước tán gẫu đủ loại chuyện, tâm sự thỏa thuê tới tận giờ ăn cơm, Vệ Phong Minh cười hì hì đi vào gọi chàng đến phòng bếp nấu cơm. “Có phải rất vui hay không? Gỡ nổi khổ tương tư rồi hở?” Vệ Phong Minh liếc mắt nhìn ta.

Ta cười khổ, nghĩ rằng với cái miệng của tỷ, có nam nhân nào mà chịu nổi, ta đã là một người sắp chết, ăn bữa này lo bữa mai, sao còn vui vẻ gỡ khổ tương tư cái gì chứ, nhẩn nhủ đi ngôn mới hợp lý.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy thân thể không còn trọng lượng, dường như còn nhẹ hơn một sợi lông ngỗng, bản thân chậm chậm lơ lửng, mở mắt ra, phát hiện mình đã dính sát vào đỉnh màn, nhìn xuống dưới,

thấy ta còn nằm trên giường, khuôn mặt tiêu tụy, Hoa Thành Cẩm và Vệ Phong Minh căng thẳng cầm một chén thuốc đen sì dút vào miệng ta.

Thuốc không ngừng chảy khỏi miệng rớt xuống giường, xem ra nuốt chẳng được là bao. Ta thở một hơi dài, chắc bây giờ ta đã chết rồi?

Mọi người nói người chết có thể trở về nơi mình từng đi qua, ta muốn đi đâu chứ? Vừa nghĩ như vậy, thân thể đã ra phòng ngoài. Phiền não hồi lâu, ta cảm thấy nếu được gặp La Thanh Thanh một lần thì tốt.

Lòng ta ngập tràn sung sướng, cảm giác như bay trên mây, kể cả gió cũng chỉ hiu hiu thổi qua. Không lâu sau, ta đã đến phía trên Tiền gia. Nghe thấy tiếng loảng xoảng, là cốc chén bị vỡ, La Thanh Thanh đang giận dữ nhìn nữ tử quỳ bên dưới: “Vương Thành Lan người giỏi lắm, Tiền gia đối đãi người không tệ, thế mà người lòng lang dạ sói hại đến cốt nhục của Tiền gia! Người sở chính mình xem, còn có tim phổi không!”

Nữ tử quỳ bên dưới giàn giụa nước mắt, dập đầu tới tấp: “Tỷ tỷ nghe muội nói một câu. Muội thật sự bị oan mà, muội dẫn a hoàn Tiểu Lan đun canh thịt đưa cho Ngũ tỷ, cho tới bây giờ cũng không muốn hại nàng, chưa nói đến hại đứa bé trong bụng nàng! Tỷ tỷ phải tin ta, ta có ý tốt thật mà, không biết vì sao lại trở nên như vậy... Ta thật sự oan uổng...”

La Thanh Thanh hỏi: “Tiểu Lan đâu?”

Một nữ nhân trung niên tiến lên đáp: “Bẩm nhị nãi nãi, a hoàn kia sợ tội đã tự sát rồi.”

La Thanh Thanh cười lạnh: “Tiểu Lan là a hoàn người mang vào nhà, tất nhiên là làm việc cho người, nay ả đã hại Ngũ muội và đứa con của nàng, dù có tự sát cũng không thoát khỏi liên hệ tới người!”

Tiếng khóc kêu oan và âm thanh dập đầu của nữ tử bên dưới hòa vào làm một, La Thanh Thanh vẫn mắt đét tai ngơ, nàng quay đầu hỏi một phụ nhân đang lần tràng hạt: “Tỷ tỷ xem nên xử trí ra sao?”

Phụ nhân cầm tràng hạt cụp mày buông mắt nói: “Hại đến huyết mạch nhà ta, vốn nên giao cho quan phủ trị tội chết. Nhưng Tiền gia chúng ta là người thiện lương, không muốn thấy máu, cứ đuổi nàng ra ngoài đi.”

La Thanh Thanh gật đầu, nữ tử quỳ bên dưới như bị phán tử hình, khóc kêu bị mấy phụ nhân lôi ra ngoài. Nữ tử này bị đuổi đi hẳn chỉ còn đường chết, ta lắc đầu, phụ nhân kia nói không chết ở Tiền gia, muốn nàng chết ở bên ngoài sao?

Tiền gia mù mịt chướng khí, ta liếc nhìn La Thanh Thanh lần cuối, quay người đi.

Hậu viện Tôn gia, trong một tiểu sương phòng, dù không gian không lớn nhưng vẫn hòa thuận vui vẻ. Tiểu Thu ôm con của nàng, đang dạy nó bước đi. Thân hình tròn trịa của đứa trẻ lắc lư lảo đảo bước hai bước là lại ngã vào người Tiểu Thu, ôm dính lấy nàng.

Tiểu Thu vừa định vờ không vui, bỗng nhiên cửa mở, tướng công của nàng đã về. Tiểu Thu ngạc nhiên: “Sao hôm nay chàng về sớm vậy?”

Tướng công của nàng nở nụ cười tươi: “Buổi sáng ra ngoài thấy sắc mặt nàng không tốt, nên ta xin phép thiếu gia cho về sớm, giúp nàng trông con.” Nói xong cúi người, vỗ tay gọi đứa bé đang tập tễnh học đi: “Đến đây nào, đến với cha con nào.”

Tên nhóc kia thấy phụ thân, ánh mắt tỏa sáng, nhỏ nước miếng lao tới. Đứa bé tự mình đi được, Tiểu Thu lại lo lắng, nàng vòng tay bao quanh nó, sợ nó ngã đau.

Rốt cuộc đứa bé không phụ sự mong đợi, bước đến trước mặt cha mình, sau một hồi thơm má dính đầy nước miếng, bất ngờ bị cha nó ôm lên. Tên nhóc đầu tiên là sững sốt, sau đó liền cười khanh khách.

Nhóc con nằm trong lòng cha còn chưa an phận, vịn vịn muốn túm lấy mẹ, rốt cuộc sau một hồi cố gắng, một lọn tóc của Tiểu Thu bị tên nhóc kia nắm trong tay.

Tiểu Thu rất hạnh phúc, khoe mắt chân mày đều mang vẻ sung sướng. Nhìn nàng vui vẻ, ta cũng cảm thấy hài lòng.

Chớp mắt đã trở lại Phó gia, không khí trong Phó gia vẫn trầm lắng như thế.

Phó Thiên Du đang ngồi vẽ trên bàn. Vẽ gì thế? Ta lại gần xem thử, a! Hóa ra là một bức vẽ mỹ nhân!

Hắn đã có cô nương trong lòng rồi! Phó Thiên Du vẽ tranh rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, khoe miệng hơi cong lên, ánh mắt không giấu được vẻ yêu quý.

Lòng ta vui sướng, xem ra không lâu nữa ta sẽ có đại tẩu. Đang muốn đến gần hơn xem bộ dáng của đại tẩu tương lai, bỗng nhiên toàn thân đau như bị lửa thiêu, hoặc như bong da tróc thịt vì ngã từ trên cao xuống. Một lực lớn kéo ta về phía sau, ta lại nhớ đến trạng thái nặng nề mỗi một trước đây, chẳng qua không giống những lần trước là có thêm cảm giác đau đớn khó nhin...

Ta muốn rên rỉ ra tiếng, nhưng miệng tựa như đã bị bịt kín. Ta cố gắng muốn tỉnh lại, có điều khung cảnh xung quanh không phải bóng tối thường gặp lúc ngủ mơ, mà là một khoảng trắng tinh, trắng như sương mù. Ta nỗ lực muốn thoát khỏi vùng sương trắng, giãy dụa cho đến lúc phải bỏ cuộc. Hóa ra trắng đến tột cùng cũng là một thứ đáng sợ.

72. Chương 72: Sự Sống Giữa Cái Chết

Ta vẫn bước đi trong làn sương trắng, mỗi khi cơn đau khó tả ập đến, không đi nổi nữa, ta liền dừng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó lại tiếp tục. Ta bước bình nhĩ, cái gì cũng có điểm cuối, ta không tin là lớp sương trắng này không có nơi tận cùng.

Nói không sợ hãi là không thể, đứng giữa màu trắng thuần đến mức cúi đầu nhìn không rõ chính mình, ta thậm chí không thể khẳng định mình đang đi về phía trước hay vẫn quanh quẩn một chỗ, ta chỉ có thể động viên mình rằng chân bước lên trước, tất nhiên là đi về phía trước rồi? Nhưng trong lòng vẫn bất an, rất rối loạn...

Càng chạy càng thấy xa, càng chạy càng mệt, đến khi chân không nhắc nổi nữa, ta nằm xuống đất giang tay chân thành hình chữ ‘đại’, muốn nhìn bàn tay của mình, rõ ràng dí sát vào mặt rồi nhưng tầm mắt vẫn chỉ thấy một màu trắng. Ta cười khổ, không đi nổi nữa thì bỏ cuộc thôi, có lẽ bỏ cuộc rồi còn có thể như lúc này, mang tâm trạng vui vẻ đón chào vạn vật trên đời, có thể thuận theo ý mình, có thể thoải mái tự tại bay đến khắp nơi...

Đột nhiên, đau đớn trên người gia tăng, rốt cuộc ta không nhin nổi, lớn tiếng gào lên, lăn lộn, quay cuồng, hy vọng làm thế có thể giảm bớt đau đớn. Nhưng dù ta có kêu thành tiếng thật, cũng chỉ phát ra âm thanh ứ ứ trong yết hầu.

Ta nghe thấy âm thanh mỏng manh của chính mình, mỏng manh đến nỗi tưởng như một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay nó. Tuy thân thể vẫn đau, nhưng lại nghe được một giọng nữ hét to: “Mau mau, lấy châm lại đây, muội ấy có phản ứng!” Giọng nói hào sảng như thể chỉ có thể là của Vệ Phong Minh.

Ta nghe thấy nàng nói, Phó Tĩnh Nhã, muội cố gắng kiên trì, nếu muội không kiên trì cũng được thôi, ta sẽ tìm cho tiểu sư đệ mười, hai mươi nàng thiếp, dù sao cũng không thể vì muội chết mà để sư đệ ta thống khổ cả đời mà...

Vừa nghe nàng nói những lời này, ta tức không biết để đâu cho hết, đột nhiên muốn nhảy dựng lên phản bác nàng! Nhưng bắt đắ dĩ tay chân nặng trĩu như bị xiềng xích, ta lẳng lặng nằm đó, nghe nàng nói tiếp...

Muội chắc cũng biết thân thể của tiểu sư đệ không tầm thường nhỉ, mấy năm nay, cho tới bây giờ hắn đều cô đơn một mình... Tuy bảo là lớn lên cùng nhau, nhưng sư tỷ ta đây, hay kể cả sư phụ căn bản cũng chẳng có trọng lượng gì trong lòng hắn cả. Trước nay ta với sư phụ không hề hy vọng xa vời rằng hắn có thể thành gia lập thất cưới vợ sinh con, nhưng đột nhiên muội xuất hiện. Muội biết không, nếu muội chết hắn sẽ sụp đổ hoàn toàn! Sao muội đang tâm hại hắn, sao muội có thể chết được!

Ta rất muốn khóc, nhưng không khóc nổi, vô cùng khó chịu.

Nếu muối mà chết, ta lập tức chế ra một loại thuốc quên tình quên nghĩa, khiến hần quên muối, khiến hần tưởng rằng chưa bao giờ gặp muối, quên muối hoàn toàn triệt để! Sau đó cưới một đồng cô nương về nhà, ai nấy xinh đẹp như hoa, tính tình cũng dịu dàng hơn muối, yêu thương hần đến tận xương tủy! Mà muối, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong nắm mồi nhìn hần trái ôm phải ấp!

Trong lòng ta đáp, thế là tốt nhất, điều ta hy vọng là sau khi ta chết chàng có thể trở về cuộc sống bình thường, tìm một người vợ thích hợp... Tim bỗng nhiên đau như bị ai siết, hô hấp cũng khó khăn, đau, thật sự rất đau...

Giọng nói Vệ Phong Minh kích động hần lên, nằng lớn tiếng gào, Phó Tinh Nhã muối không được chết! Muối cũng biết tính tình tên sư đệ khốn kia của ta mà, hần đã sắp xếp thỏa đáng ỳnh rồi, chỉ cần muối vừa chết, hần sẽ lập tức uống thuốc độc! Hần đã giao hậu sự của hai người cho ta từ lâu...

Đau đớn trên người dần dần thuyên giảm, có lẽ thân thể tàn tạ này đã không còn cảm nhận được đau, ý thức cũng trở nên mơ hồ, nhưng nghe xong lời nói của Vệ Phong Minh, ta liều mạng trợn to hai mắt, phía trước là đen trắng luân chuyển. Chẳng phải nằng đã bảo chế cho Hoa Thành Cẩm một loại thuốc đặc biệt sao? Độc được ở đâu ra thế? Chuyện hậu sự là thế nào? Ta muốn chất vấn nằng, nhưng tình hình vẫn không đổi, cổ họng chỉ phát ra âm thanh a a.

Vệ Phong Minh tiếp tục kể, sư đệ ta há là loại người dễ bị lừa như thế? Đương nhiên ta muốn sau này hần có thể sống bình an, nhưng hần nghe lời ta chắc? Nếu ta có thể trị được hần, mấy năm trước hần đã rơi vào nanh vuốt ta... khụ, cách chữa bệnh uội là do ta nghĩ ra... hần vốn không đồng ý, sau đó đột nhiên chuyển ý, trước khi đưa thuốc uội hần mới nói ta nghe kế hoạch của mình, hần muốn thành uyên ương đồng mệnh với muối! Dù ta có luyến tiếc tốt cùng cũng chỉ biết thuận theo thôi...

Ta không tin, ta không tin! Ta hét to.

Có phải muối thấy kỳ lạ không, đang lúc muối hấp hối mà sao hần không ở bên cạnh muối? Yên tâm, hần đang đi lấy thuốc độc không có thuốc giải mà sư phụ để lại, sắp sửa đến gặp muối rồi! Có phải muối cảm thấy vui vẻ không hở? Tiểu Nhã Nhã, có sư đệ ta chôn cùng với muối, chắc chắn, thật đúng là...

Ta cơ hồ muốn chửi thề, sao nữ nhân này có thể nói ra những lời không tim không phổi thế chứ?! Đó là sư đệ của nằng mà, nằng ở bên người sắp chết làm gì nữa? Còn không mau đi ngăn cản chàng! Hy vọng còn kịp...

Không, ta không muốn chết, chưa nhìn thấy chàng thì ta không muốn chết! Ta bám lấy suy nghĩ tỉnh táo đó, không né tránh đau đớn mà dũng cảm đối mặt, cố gắng vượt qua chướng ngại lớn lao này! Ta muốn ở lại, ta muốn sống! Ta đã hai kiếp làm người, tốn không ít thời gian mới tìm được một người yêu ta sâu nặng, chẳng lẽ cuối cùng còn muốn chàng chết theo sao? Đây là chuyện méo mó gì vậy! Ta không hâm mộ tình vợ chồng chim liền cánh! Ta chỉ muốn chàng có thể sống, sống thật vui vẻ, cho dù quên ta cũng không sao! Chỉ cần chàng vẫn sống...

Cơn đau đớn kịch liệt khiến ta không thở nổi có vẻ thặng thêm, cả người đau như bị lột da, lại giống như đun trong nồi nước sôi, nấu xong ném vào thùng nước đá... Trên người lúc nóng lúc lạnh, cộng thêm cơn đau như dao cắt, ta liều mạng giãy dụa, ý niệm sống sót ngày càng rõ ràng trong đầu, nghĩ đến Hoa Thành Cẩm, nghĩ đến Tiểu Thu cùng con của nằng, đến La Thanh Thanh, đến Phó Thiên Du, còn nghĩ đến Đại Hùng và Tháp Na chưa một lần gặp mặt...

Sự đau buốt trên đỉnh đầu truyền xuống, ta cuối cùng không trụ nổi nữa, ngã vào bóng đêm. Ta thở dài, rốt cuộc cũng không được ư?

Cảm giác trên tay lạnh lạnh mát mát, sau đó đến cánh tay, cổ, ngực, bụng... Hình như có người ôm ta giúp ta lật mình, điều chỉnh tư thế thoải mái hơn cho ta. Không khí tràn ngập vị thuốc, ngửi thôi cũng thấy mùi đắng, miệng mồm còn đắng nữa, rốt lại ta đã uống bao nhiêu thuốc vậy?

Có người lấy khăn lau mặt cho ta, lau đi lau lại, lau tái lau hồi, ta muốn nói, lau tiếp sẽ hồng da đấy!

Có người nhẹ nhàng đắp chăn lên người ta, gài chăn cẩn thận, khi cúi người, một mùi thơm quen thuộc xộc vào mũi! Người đó đặt tay trên trán ta, không nén được tiếng thở dài, ta nghe thấy mà trong lòng cũng thở dài theo, vô cùng nặng nề.

Ta cố gắng muốn mở mắt, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng hé ra được một ít. Còn chưa kịp nhìn thấy gì đã cảm giác bàn tay đặt trên trán ta run nhẹ, giọng nói cũng rung động: “Nương tử... Nàng tỉnh rồi...”

Sau khi tầm nhìn rõ ràng, ta thấy đối diện là Hoa Thành Cẩm rơi lệ đầy mắt. Nói thật, ta không quen nhìn nam nhân khóc, đặc biệt là thể loại lê hoa đối vũ^[1] như Hoa Thành Cẩm thể này luôn khiến ta cảm thấy rất buồn cười. Ta cong môi, muốn cười với chàng, nhưng cả người cứ như vừa bị đá tảng nghiền qua, còn yếu hơn lúc bị cảm nặng, cảm giác đau như kim châm. Ta chỉ có thể gật đầu, gật cũng không mạnh, thể mà nước mắt suýt chút nữa ứa ra, cổ như sắp gãy. Hoa Thành Cẩm thấy thế vội nói: “Nương tử đừng cử động, cơ thể nàng bị thương tổn nặng, cần an dưỡng dần dần...”

Ta chớp mắt mấy cái tỏ vẻ đã hiểu. Lại nhìn chàng lúng túng tự lau nước mắt, trong lòng vẫn cảm thấy buồn cười.

Không ngờ vừa nằm là nằm luôn một tháng, trong một tháng này ta không thể cử động, không thể nói chuyện, chỉ có thể nhắm mắt ra hiệu với Hoa Thành Cẩm, còn nhắm mắt với Vệ Phong Minh thì đúng là đàn gảy tai trâu! Ta muốn uống nước sẽ bị nàng cho rằng ta muốn đi vệ sinh, ta muốn đi vệ sinh bị nàng nghĩ rằng muốn ra sưởi nắng, đôi khi ta nén đau trẻ môi ra hiệu, nàng vẫn mang bộ dáng ngơ ngác không hiểu, ta cảm thấy nàng cố ý, rõ ràng là cố ý!

Trong tháng này, bởi vì công hiệu của hổ lang dược còn chưa phát huy hết, thường xuyên có thể khiến ta chịu cơn đau như bong da tróc thịt. Mỗi lần như vậy, bọn họ sẽ nhét vải vào miệng ta, dùng vải trói chặt tứ chi, phòng ngừa ta tự làm chính mình bị thương. Nhưng loại đau đớn này thật khó mà chịu nổi, ta thậm chí chửi vài câu, đúng là không phải thứ dành cho con người...

Sau tháng đó, bụng ta đau dữ dội, ta ngạc nhiên phát hiện, kinh nguyệt gần nửa năm không đến của ta lại xuất hiện, tuy chỉ là màu đen... Trong đau đớn nảy sinh hy vọng, đáng tiếc ta chưa thể mở miệng nói, không thể hỏi ai được.

Hai tháng trôi qua, bóng cây ngoài phòng phủ kín một màu xanh, mùa xuân đã đến gần, ta cũng có thể bắt đầu nói chuyện, nhưng không nói được nhiều. Tác dụng của hổ lang dược bớt dần, cơn đau cũng ngày một nhẹ, có điều lúc kinh nguyệt đến vẫn khổ sở như cũ. Ta hỏi Vệ Phong Minh, có phải chuyện này nghĩa là về sau ta còn có thể có con không.

Vệ Phong Minh nhìn ta vô cùng thận trọng, hồi lâu cũng không kết luận. Nàng đáp, chắc là có thể, nhưng lần này thân thể ta bị tổn thương nặng nề, có thể sinh được hay không còn phải xem về sau điều trị thế nào.

Có được những lời này của nàng, bất luận nàng muốn ta làm gì ta cũng ngoan ngoãn tuân theo, uống thuốc có mùi vị vừa lạ vừa hôi, nghỉ ngơi đúng giờ giấc, ta không bao giờ trái ý nàng nữa.

Về sự phối hợp tích cực của ta, người vui vẻ nhất vẫn là Hoa Thành Cẩm. Đạo này chàng mang hết các loại thuốc bổ ra bắt ta uống hàng ngày, thậm chí ta còn hoài nghi không biết chàng có phung phí hết tiền bạc của Bách Thảo đường hay không nữa...

Ngày ngày chàng trông nom cạnh giường ta, mặc cho ta tỏ vẻ mình đã không sao, chàng vẫn canh giữ bên cạnh, bảo thể nào cũng không chịu đi. Có mấy lần tỉnh dậy lúc nửa đêm, ta phát hiện chàng ngồi bên cạnh ta vụng trộm lau nước mắt, không thể không nói, vẻ mặt này của chàng rất giống nàng dâu nhỏ uất ức, khiến lòng ta xót xa không thôi, xem ra lần ốm này của ta tổn thương chàng rất sâu sắc.

Chung quy ta vẫn không thể khuyên nổi chàng, chỉ đành dịch vào bên trong giường, để chàng có thể nằm lên nghỉ ngơi. Vì thế cơ thể ta chạm đến hai viên đá và sợi dây thừng ta giấu sâu bên trong, Hoa Thành Cẩm nằm bên cạnh ta, cách ra một khoảng sợ đè vào ta. Tay ta nắm lấy sợi dây thừng thô cứng, ngửi mùi thơm tỏa ra từ người chàng, có cảm giác thật an tâm, không lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Thân thể ngày một khỏe lên, không khí nặng nề trong nhà cũng dần tan biến, khi ta được Hoa Thành Cẩm đỡ đi bước đầu tiên, ta thấy Nghiêm Đông đứng ngoài cửa nhìn lên quay người âm thầm chùi nước mắt.

Khi chúng ta đắm chìm trong khoảng thời gian sung sướng này, một vị khách không mời xông vào nhà của ta. Ta và Hoa Thành Cẩm nhìn nhau, hoàn toàn không biết vị đại hiệp mặt lạnh ôm kiếm này là ai. Ta định chọc chọc bảo Hoa Thành Cẩm mau báo quan, bởi vì ta thật sự nhìn không nổi thể loại nam nhân mặt lạnh không coi ai ra gì xông thẳng vào nhà người khác, cho dù nghe danh đến nhà thăm hỏi cũng phải

đi qua cửa chính... Loại bay trực tiếp từ nóc nhà xuống thế này, không phải đầu óc có vấn đề thì chính là thường trộm cướp.

Sự thật chứng minh, kinh nghiệm giang hồ của ta quả thực chưa đủ. Đại hiệp đó không phải đến tìm chúng ta, nhìn về mặt thân thuộc của gã nhìn Vệ Phong Minh, ta liếc mắt qua Hoa Thành Cẩm, cả hai không hèn mà cùng lộ ra nét cười xảo quyệt. Chẳng lẽ là...

Nhưng Vệ Phong Minh vẫn thản nhiên như thường, không có động tĩnh gì, ta ho khan vài tiếng để thông giọng, lập tức nhận phải ánh mắt phật ý của đại hiệp mặt lạnh.

Ta thấy đó! A! Tên nam nhân này ở trong nhà ta mà còn dám kiêu ngạo bá đạo như thế, hỏi sao Vệ Phong Minh coi gã như không khí, Tương vương nằm mộng thần nữ vô tình, gã làm sao so được với mấy tiểu tướng công tri kỷ, dịu dàng ngọt miệng trong quán tiểu quan chức, khụ, ta cảm thấy ta bị Vệ Phong Minh truyền nhiễm phần nào rồi...

Sợ vị đại hiệp mặt lạnh này vì yêu sinh hận, giữa nhà ta tạo ra vụ huyết án, ta quyết định vẫn nên đi báo quan... Kết quả còn chưa nói ra miệng đã bị Hoa Thành Cẩm ngăn lại, chàng bảo, nường tử ra ngoài lâu rồi, nên quay về nghỉ ngơi.

Ta thấy khi chàng quay người có liếc nhìn đại hiệp mặt lạnh một cái, mũi ta lập tức hừ một tiếng, mấy nam nhân này đều cùng một giuộc với nhau cả...

Sau đó ta hỏi Hoa Thành Cẩm vì sao lại muốn giúp đỡ tên đại hiệp kia, cứ kéo thẳng gã đến chỗ quan phủ, để xem lần sau gã còn dám nhảy xuống từ nóc nhà người khác nữa không! Chuyện này khiến ta rất khó chịu, nhớ tới nữ nhân thích mặc áo xanh kia...

Hoa Thành Cẩm nhìn ta chớp chớp, chẳng lẽ nàng không biết tốt nhất nên tìm nam nhân mà gã quách sư tỷ đi cho nhanh ư?

Ta hồ nghi, chàng cảm thấy nam nhân vừa rồi thích hợp với sư tỷ?

Hoa Thành Cẩm nhún vai, người như sư tỷ... có người thích đã là tốt rồi! Dưới sự cảm phần của ta, chàng đỏ mặt, còn nói, nàng không nhìn ra sự đối đãi của sư tỷ với nam nhân kia sao? Ta cảm thấy trên đời này không ai có thể đè nén được sư tỷ đâu!

Đề nén... Trong đầu ta lập tức hiện lên hình ảnh không trong sáng... Ôi chao, nhất định ta bị Vệ Phong Minh dạy thành hư rồi! Nhìn thấy nụ cười trên khóe môi Hoa Thành Cẩm, bỗng cảm thấy sự tình không đơn giản như thế.

Suy nghĩ một lát, ta cũng nở nụ cười xấu xa, để Vệ Phong Minh phiền phức một thời gian cũng tốt, ai bảo lúc ta sắp chết nàng còn ăn nói ác ý như thế, dám lừa gạt cả người sắp chết, cưới vợ lấy thiếp gì chứ, cứ để vị đại hiệp mặt lạnh này quấy rối nàng cũng không phải ý tôi...

Được rồi, ta thừa nhận đây là ý tưởng trả thù xấu xa của ta.

Trong nhà có thêm một người, tất nhiên chật thêm một phần. Ta nói thẳng rồi ám chỉ với vị đại hiệp mặt lạnh này, hy vọng gã có thể chuyển ra ở khách sạn, chỉ tiếc trình độ lãnh khốc và độ dày của da mặt đại hiệp mặt lạnh tỉ lệ thuận với nhau, trong nhà liền thêm một tên nhân rồi ăn chực... Đã thế người ta còn không có tự giác của kẻ ăn chực, cứ uống trà ngon, ăn cơm ngon, nhìn hình ảnh này, ta cảm thấy hơi quen mắt, suy nghĩ hồi lâu bỗng nhiên vỗ trán, chẳng phải giống hệt Vệ Phong Minh sao!

Hai người bọn họ... đúng là một đôi trời sinh... da mặt dày...

73. Chương 73: Nam Nhân Của Vệ Phong Minh

Đại hiệp mặt lạnh họ Triệu, tên độc một chữ Vệ. Bởi vì Vệ Phong Minh cực kỳ kín miệng, đến nay ta vẫn chưa biết rốt cuộc vị nhân huynh kia nghề gì thế nào. Mà ta cũng chẳng dám tiếp cận đại hiệp, ai mà

muốn dí mặt ấm vào mông người ta chứ, bình thường ta chỉ ho khê một tiếng, gã đứng đằng xa đã lia cặp mắt sắc như dao về phía ta, cứ như thể gã mới là chủ nhân cái nhà này, ta ngược lại trở thành đứa ăn chực. Ta kháng nghị vài lần với Hoa Thành Cẩm nhưng không hiệu quả, xem ra chàng quyết tâm gả sư tỷ của mình ra ngoài.

Chỉ nhìn vào quần áo của vị Triệu Vệ Triệu đại hiệp này thôi, mặc dù không lộng lẫy cho lắm, nhưng cũng tạm coi là loại thường thường bậc trung. Tướng mạo gã đoan chính, cách nói năng không tầm thường, nếu không phải mặt lạnh chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của Vệ Phong Minh. Nhưng gã không khỏi hơi cứng nhắc, nếu không phải tất cả sự quan tâm của gã đều dốc hết vào Vệ Phong Minh, thật sự ta không thể tin nổi người như vậy lại có thể bỏ qua quan niệm thế tục mà yêu nữ tử không tuân thủ giáo điều kia.

Từ sau ngày đại hiệp mặt lạnh đến đây, mồm miệng Vệ Phong Minh kín hẳn, không giống như trước kéo ta kể chuyện tình yêu của nàng nữa. Ta bóng gió bao lần mà không trúng, lòng sinh bực bội, xúi bẩy Hoa Thành Cẩm không nấu cơm cho bọn họ! Dựa vào cái gì mà ăn nhờ ở đậu còn kiêu ngạo hống hách như thế chứ!

Hoa Thành Cẩm thấy ta nói có lý, lần đầu tiên tiến hành bãi công. Kết quả, ta ngồi trong phòng háo hức chờ chàng đến đưa ra ngoài ăn cơm, chỉ thấy chàng mặt mũi xám xịt đẩy cửa vào. Ta xịu mặt, không cần phải hỏi, nhất định là bị Vệ Phong Minh giáo huấn rồi. Ta nổi trận lôi đình nhưng cũng chỉ có thể cắn nhai Hoa Thành Cẩm, chứ bảo ta nói thẳng với Vệ Phong Minh thì chịu, chưa kể đến chuyện nàng là ân nhân cứu mạng của ta, chỉ bằng việc trước khi ta chết nàng còn ác độc đùa giỡn ta một hồi, ta vừa nghĩ đến đã phát run.

Nếu không có sự xuất hiện của Nhan Hàm, ta còn tưởng Vệ Phong Minh với đại hiệp mặt lạnh Triệu Vệ là một đôi trời sinh, cảm thấy sớm hay muộn Vệ Phong Minh cũng không thể thoát nổi sự đeo bám của Triệu Vệ. Mặc dù Triệu Vệ lạnh lùng, nhưng bên trong lại rất quật cường, gã thích thứ gì rồi sẽ không dễ dàng buông tay. Khi nhìn ra được điểm này, ta không khỏi âm thầm cảm thán, bị người như thế thích rồi cuộc là phúc là họa hay là mừng là lo đây...

Nhưng Vệ Phong Minh vẫn ung dung như cũ, không coi Triệu Vệ là cái đinh gì. Nếu không phải hiểu rõ tính cách của nàng, ta còn tưởng nàng muốn cạo đầu làm ni cô ấy chứ, nhưng nói đi nói lại, người như nàng mà có thể cảm dục sao?

Một ngày cùng ngồi ăn cơm, chợt ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, chính là mùi son phấn. Ta lén lút phẩy phẩy tay, phát hiện mùi hương này tỏa ra từ trên người Vệ Phong Minh, người trước nay không dùng phấn son. Ta vui đầu nhai cơm trắng, tất nhiên trong lòng đã rõ, Vệ Phong Minh dám ngang nhiên đến quán tiểu quan.

Nhìn Hoa Thành Cẩm, hiển nhiên chàng cũng phát hiện ra chuyện này, sắc mặt trở nên khó coi. Quay sang Triệu Vệ, gã vẫn một bộ dạng không biết không hiểu, thong thả ăn cơm, mí mắt không thèm nâng lên một chút nào. Ta không khỏi bội phục định lực của vị đại hiệp mặt lạnh cao quá, lúc cần giả hồ đồ thì giả hồ đồ, quả là thức thời!

Nhưng sự xuất hiện của Nhan Hàm thay đổi tất cả. Khi ta hồi phục bình thường đã là cuối xuân. Tuy thân thể còn hơi hư nhược, nhưng đã không đáng lo. Vương đại thẩm cuối cùng cũng có thể đến thăm ta, vẻ mặt kính hỉ, bà nói khí sắc bây giờ của cháu không kém hồi trước chút nào cả! Trong thành còn có kẻ tung tin nhảm rằng cháu không qua nổi mùa đông, chẳng phải bây giờ đã thành vả vào miệng mình rồi sao? Nói cho cùng bọn họ chỉ ghen tị với cháu thôi...

Vương đại thẩm nói trằng giang đại hải, ta quay đầu lại, thấy cửa chính còn chưa đóng. Vừa định đi cài thì thấy một gương mặt nam tử thanh tú lộ ra bên cửa, môi đỏ khê mím, cặp mắt trong như nước hồ, gương mặt có vẻ ngượng ngùng khiến ta nhất thời ngây người nhìn. Vương đại thẩm kéo nhẹ ống tay áo của ta nói, cháu gái, đây là đệ đệ của cháu à? Ta vội vàng lắc đầu, cháu không quen y...

Vương đại thẩm nghe thế thì không cần biết đúng sai thế nào, tưởng rằng tiểu tử cần rõ nhà ai, xắn tay áo quyết đuổi người. Ta muốn chặn lại cũng không có lý do, đành phải trở mắt nhìn Vương đại thẩm chạy ra đuổi.

Nam tử đứng thẳng, quỳ củ vái chào Vương đại thẩm: “Xin hỏi nơi này là nhà Hoa Thành Vân Hoa đại phu ư?”

Vương đại thẩm sững sốt, đáp: “Đúng thế, người là ai?”

Nam tử trả lời: “Tại hạ Nhan Hàm, là người quen của sư tỷ Hoa đại phu. Biết nàng đang ở nơi này nên đến thăm.”

Ta vừa nghe là người quen của Vệ Phong Minh liền nhìn y từ trên xuống dưới đánh giá lại một lần. Ánh mắt hàm chứa vẻ quyến rũ, mũi cao thẳng, môi đỏ nhẹ cong lên, không thể nói là phong thái hiên ngang, nhưng lại có tư vị mỹ nhân. Ta run lên, không hổ là người của Vệ Phong Minh, nếu để y đi vào gặp đại hiệp mặt lạnh, lỡ may xảy ra cảnh máu me be bét thì làm thế nào? Nhìn dáng người y không giống kẻ luyện võ.

Đương vất óc nghĩ cách muốn đuổi y đi, Nhan Hàm đột nhiên nói: “Tại hạ biết chưa thông báo đã tự nhiên tới chơi là mạo muội...” Gương mặt y hiện vẻ u sầu đáng thương: “Nhưng tại hạ đã nhiều ngày không thấy Phong Minh rồi... Thật sự là khó nhịn, tương tư...” Hai từ cuối cùng, y nói cực kỳ khẽ, nhưng vẫn đủ để người ta nghe được.

Lúc này Vương đại thẩm không đành lòng, nhỏ giọng nói với ta: “Chẳng lẽ vị công tử này coi trọng sư tỷ của Hoa đại phu? Chúng ta có phá mười tòa miếu cũng không hủy một hôn sự đâu, nếu đuổi công tử này đi, cắt đứt nhân duyên của hai người thì biết làm sao bây giờ?”

Ta rất muốn bảo nhân duyên nói cắt là cắt sao, nhưng đang định nói thì thấy hai hàng lông mày của Nhan Hàm khẽ cau lại, gương mặt trắng nõn vô cùng khẩn cầu, khiến lời nói cự tuyệt khó có thể thốt ra. Câu kia cứ chặn giữa họng, suýt chút nữa nghẹn chết ta...

Phía sau có tiếng vang, chợt nghe Nhan Hàm vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ kêu lên: “Phong Minh!”

Ta quay người nhìn, Vệ Phong Minh đang thong thả cầm thảo dược bảo bối của nàng đi ra, thấy Nhan Hàm cũng hơi kinh ngạc: “Nhan Hàm?”

Vào lúc này, ta nghĩ cự tuyệt cũng muộn rồi, chỉ phải khách khí mời người quen của Vệ Phong Minh vào nhà, bụng mong vị này đừng giống đại hiệp mặt lạnh kia, khăng khăng chen chúc vào cái tiểu viện không rộng rãi gì cho cam của chúng ta...

Nhưng sự thật luôn đi ngược lại ước vọng, ghét của nào trời trao của đó, Nhan Hàm quả thực có ý muốn ở lại. Ta uyển chuyển đến không thể uyển chuyển hơn, bảo với y nhà chúng ta đang đông người, tình nguyện đưa bạc mời y ở khách sạn.

Nhan Hàm là một người hiểu lý lẽ, lập tức đồng ý, còn bày tỏ sẽ không gây thêm phiền toái cho chúng ta. Lòng ta rạo rực nghĩ, Nhan Hàm thật tốt! Nhưng nét cười còn chưa tan, khi Nhan Hàm biết có vị đại hiệp mặt lạnh tên Triệu Vệ ở đây, y lập tức đổi ý, mặc kệ cho ta nói thẳng hay bóng gió, y vẫn giả ngu giả ngốc.

Vì thế trong nhà lại thêm vị đại thần thứ hai... Không đúng, tính cả Vệ Phong Minh thì phải là vị thứ ba! Ta thở dài, đúng là mời thần dễ tiền thần khó...

Sự tình đúng như ta suy đoán, Triệu Vệ thấy Nhan Hàm liền mất hứng, vẻ mặt vốn lạnh như băng càng trở nên lãnh khốc, ngay cả không khí quanh gã cũng như ngưng tụ lại. Nhưng mà, đáng mừng là không có tình trạng vung đao múa kiếm như ta nghĩ...

Lúc sắp xếp chỗ ở, Nhan Hàm bỗng chủ động muốn chung phòng với Triệu Vệ, vì thế không khí bên người Triệu Vệ cũng lạnh hơn, mà Nhan Hàm cười tươi như hoa, vừa thấy là biết, đại hiệp mặt lạnh không cùng một tầng lớp với vị kia.

Về chuyện của Nhan Hàm, Vệ Phong Minh lại kể rất chi tiết, nàng nói Nhan Hàm là một đầu bài ở quán tiểu quan mà một lần nàng hứng lên mua về! Người này bộ dạng đẹp, tính tình tốt khó kể hết, công phu trên giường cũng tuyệt, hợp ý nàng nhất là Nhan Hàm rất tri kỷ, cái gì nên nói cái gì không nên nói, chỉ cần một ánh mắt một động tác của Vệ Phong Minh là y có thể hiểu. Thấy người lanh lợi lại đáng yêu như thế, Vệ Phong Minh thương y ở chỗ cũ sẽ bị bọn nam nhân thói tha chà đập, vậy nên chủ động chuộc thân cho y, bỏ nô tịch, còn mua một căn nhà bên ngoài để y ở...

Ta nghe mà ghen hòng nhìn trôn trời, Vệ Phong Minh thế này chẳng phải là kim ốc tàng Kiều sao... Nàng thật đúng là to gan, thế gian chắc không có nữ tử nào sống tùy tiện thoải mái như nàng nhỉ... Ngay cả ta cũng không có được sự cởi mở như thế, đúng là bản tính trời sinh...

Vệ Phong Minh nói, nàng muốn tìm một nghề nghiệp đứng đắn để Nhan Hàm sống cho tốt, không ngờ Nhan Hàm nguyên ý đi theo nàng làm người hầu, làm được đồng.[1] Vệ Phong Minh tất nhiên không muốn, vừa lúc nàng nhận được tin tức của Hoa Thành Cẩm, biết ta bệnh nặng khó chữa, vội vàng thu thập quần áo đi thẳng đến Định Châu. Trước khi đi Nhan Hàm từng hỏi nàng khi nào về, nàng nói sang năm. Kết quả...

Ta thay nàng nói tiếp, kết quả sống ở Định Châu thoải mái quá, đồ ăn Hoa Thành Cẩm nấu thơm ngon quá, tỷ liền hạ quyết tâm cứ ở lại Định Châu luôn. Vệ Phong Minh xoa xoa gáy, cúi đầu cười nói, ta quên thật mà!

Nàng bảo, nàng không ngờ Nhan Hàm thật sự có thể tìm đến Định Châu, từ nhỏ y đã sống ở chốn vui chơi, trước nay chưa từng đi xa nếm khổ. Khi Vệ Phong Minh nói lời này, ta có thể thấy vẻ thương xót và kiêu hãnh khó giấu giếm.

Có cửa rồi! Ta nghĩ. Vì thế cười đùa hỏi, bây giờ trong nhà có đến hai người ái mộ tỷ, tỷ rốt cuộc muốn chọn ai?

Vệ Phong Minh trừng mắt nói, cái gì mà người ái mộ! Triệu Vệ kia không liên quan gì tới ta hết!

Ta dờ ra, hỏi nàng, thế tỷ cho rằng tên đại hiệp kia tới nhà ta làm gì, chuyên môn đến ăn chực chắc?! Tỷ cho là ta ngốc hay Hoa Thành Cẩm ngốc đây?

Vệ Phong Minh liếc mắt nhìn ta một cái, từ chối trả lời. Ta cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời thở dài, đây là dạng nữ nhân gì thế! Nếu đại hiệp mặt lạnh nghe được câu này có phải ruột gan lập tức đứt từng khúc rồi hóa thành kẻ cuồng bạo lực không? Nhưng Vệ Phong Minh lại không chối bỏ sự ái mộ của Nhan Hàm với mình, chuyện này nói lên điều gì?

Ta bắt đầu chú ý đến Nhan Hàm. Ba phần tuần mỹ, bảy phần mị thái, tuy đã rời nơi phong nguyệt nhưng vẻ quyến rũ vẫn rung động như có như không, mị hoặc lòng người. Hoa Thành Cẩm phát hiện ra chuyện này, cần nhằn ta một phen, bảo ta cách Nhan Hàm xa xa ra, không cho ta nói chuyện với y.

Ta cười chàng ghen tuông, người ta lang tình muội ý với Vệ Phong Minh, sao đột nhiên có thể để người ngoài như ta xen giữa? Thái độ của Hoa Thành Cẩm với Nhan Hàm cũng không tốt lắm, có thể thấy giữa hai ứng cử viên Nhan Hàm và Triệu Vệ, chàng nghiêng về Triệu Vệ hơn.

Nhưng Nhan Hàm là người rất thông minh, miệng lại ngọt, vừa thấy Hoa Thành Cẩm đã Hoa đại ca này Hoa đại ca nọ, khiến cho Hoa Thành Cẩm cũng phải ngại ngùng. Lúc nấu cơm, Nhan Hàm đến phòng bếp giúp đỡ chàng, khác hẳn với kẻ nào đó chỉ bắt chéo chân chờ cơm ăn. Có khi Nhan Hàm còn giúp Nghiêm Đông phơi thảo dược, Nghiêm Đông cũng có thiện cảm với y. Không bao lâu, Nhan Hàm đã được cả Bách Thảo đường yêu thích. Ta nói với Vệ Phong Minh, Nhan Hàm quả thực có tài năng. Vệ Phong Minh kiêu căng nghech đầu, tất nhiên, xem y là người của ai chứ!

Ta cười trộm, thái độ của Vệ Phong Minh nói lên tất cả.

Triệu Vệ dường như không cảm giác được sự biến hóa của Vệ Phong Minh, vẫn ơi ới Vệ cô nương Vệ cô nương. So ra thì Nhan Hàm giỏi hơn nhiều, Phong Minh cái này nên làm thế nào? Nhan Hàm khê cong môi, bộ dáng khiến người ta sinh lòng yêu thương, chỉ một câu dạy ta đi đã bắt hết nửa cái hồn của Vệ Phong Minh rồi. Phong Minh đang làm cái gì thế, chúng ta cùng nhau làm được không? Ánh mắt long lanh ngập tràn mong đợi, nàng có thể nói không ư... Ta lắc đầu, Triệu Vệ thật sự không phải đối thủ của Nhan Hàm...

Trên bàn cơm, Triệu Vệ nói, Vệ cô nương ăn gà đi...

Nhan Hàm gấp chân gà bỏ vào bát Vệ Phong Minh, nhìn nàng cười nhẹ.

Triệu Vệ gấp cánh gà cho Vệ Phong Minh...

Nhan Hàm gấp một miếng ức...

...

Hai mắt ta đắm lệ nhìn thịt gà vào hết bát Vệ Phong Minh, cắn bát canh cách, nằng cố ý! Nhìn nàng cười sung sướng như thế, nhất định là cố ý! Con gà kia vốn được Hoa Thành Cẩm nấu cho ta để tẩm bổ, kết quả lại hời cho nữ nhân kia...

Trở về phòng, ta nhảy dựng lên túm cổ Hoa Thành Cẩm ra sức lắc, miệng còn không ngừng nói, vì sao không làm hai con gà, vì sao không làm hai con gà?

Hoa Thành Cẩm phối hợp với ta, đầu lúc lắc điên loạn, còn lè lưỡi ra. Đợi ta mỗi tay ngừng lại, chàng mới đáp, chẳng lẽ làm hai con thì không vào hết bát súp sao?

Ta vô cùng ai oán nghĩ, thôi kệ thôi kệ, coi như xong...

Quả nhiên, từ đó về sau, tất cả món thịt kho, móng giò mà ta thích ăn đều nhồi hết vào bát Vệ Phong Minh, ta chỉ biết tui hờn nhìn mỹ thực được đưa vào miệng Vệ Phong Minh, mà đầu sỏ còn ăn đến là tích cực.

Buổi tối ta nằm mơ, thấy mình không nhịn được mà đi bóp cổ Vệ Phong Minh, còn chỉ thẳng vào Triệu Vệ và Nhan Hàm, mắng họ như chan tương đổ mỡ, cuối cùng ngồi phịch xuống đất khóc kể sự bi thảm có mỹ thực mà không được ăn của mình, còn uy hiếp nếu mình không có con, chắc chắn là do mấy người xui xẻo bọn họ cứ ở đây làm ngọn nến phá chuyện tốt của người khác.

Buổi sáng tỉnh dậy, cảm thấy thể xác và tinh thần sảng khoái, cảnh trong mơ tối qua vẫn còn rõ mồn một. Ta cảm thán mình quá ư xấu tính... nhưng vẫn âm thầm vui sướng, hóa ra nằm mơ nói năng dữ dằn để phát tiết một chút cũng tốt.

Rửa mặt chải đầu xong mới ra khỏi phòng, bỗng gặp Vệ Phong Minh, Triệu Vệ và Nhan Hàm đến chào từ biệt. Ta sửng sốt, nhưng trong lòng lại mừng, sao giấc mộng linh nghiệm như vậy? Tối qua muốn bảo bọn họ đi hôm nay bọn họ đã từ biệt? Không khỏi quá tuồng rồi...

Ta thành khẩn níu kéo, thấy ba người họ vẻ mặt quái dị nhìn ta chằm chằm, miệng nói xong liền ra khỏi cửa luôn. Sau đó Hoa Thành Cẩm đứng tại chỗ trợn mắt nhìn ta hồi lâu, chợt hỏi, nương tử, vừa rồi nàng thật lòng à?

Ta trừng mắt, tất nhiên là thật lòng!

Chàng nhún vai, nhưng tối qua nàng không thể...

Tối hôm qua? Chẳng lẽ...

Ta đen mặt ngã phịch xuống. Choáng váng.

Về chuyện sau này Vệ Phong Minh gửi tình chồn nào, ba người bọn họ có khúc mắc ra sao, đó lại là một câu chuyện rất dài khác.

74. Chương 74: Chó Khôn Không Cắn Người

Vào tháng năm trời bắt đầu hơi nóng, ta hoàn toàn khôi phục cuộc sống bình thường khỏe mạnh, đó cũng là lúc Hoa Thành Cẩm rút cuộc không cần cấm dục nữa, ta nhận được bức thư Phó Thiên Du gửi đến từ thành Gia Châu, trong thư, hần dùng ngôn ngữ khó hiểu để ám chỉ ta chuẩn bị có đại tẩu, hỏi ta bao giờ có thể về nhà một chuyến...

Chuyện ta sinh bệnh không thông báo với mọi người ở Gia Châu, ta liếc về phía Hoa Thành Cẩm ướm hỏi, chàng ôm ta thật chặt, nói, nàng muốn về lúc nào cũng được. Ta nắm tay chàng bảo, chờ chàng thu xếp xong cho Bách Thảo đường thì chúng ta cùng nhau về. Dù sao Phó gia cũng đã chấp nhận Hoa Thành Cẩm rồi, không phải sao?

Chỉ cần nắm tay chàng, cho dù phía trước là núi đao biển lửa a ti địa ngục ta cũng có thể đối mặt. Ta nhìn hai bàn tay đang siết chặt vào nhau, Kinh Thi có câu như nào nhỉ... Giờ đây ta đang chan chứa chính cái cảm giác hạnh phúc ấy...

Người xưa đã nói nữ sắc mê hoặc lòng người, tất nhiên không phải giả, bậc quân vương không vào triều sớm, xung quan giận dữ vì hồng nhan,[1] cho dù dùng nữ tử làm tấm chắn nguy trang, chắc cũng không thể thiếu nữ sắc bắt rễ dưới đáy lòng, nếu không bọn họ đã không nghĩ ra một viện cố vụng về như thế phải không? Nói vậy, nam sắc mê hoặc lòng người cỡ nào?

Ta nhớ hồi mình bị bệnh, Hoa Thành Cẩm suốt ngày lạnh mặt kín tiếng với các cô nương tẩu tử, đủ khiến oanh oanh yến yến trốn xa ba thước, không ngờ bệnh vừa khỏi, mặt lạnh của Hoa Thành Cẩm cũng tan như tuyết. Từ sau khi chàng trở về bàn chẩn bệnh trên Bách Thảo đường, các cô nương bên cạnh đường như cũng phục hồi sinh lực, bao vây chàng kín mít...

Nếu đến lúc này mà ta còn không tin chàng thì đúng là kẻ ngu ngốc nhất trên thế gian, trải qua nhiều sóng gió như thế, sao ta lại không biết tấm lòng của chàng? Nhưng mà... chiếc khăn trong tay cơ hồ bị ta xé rách, ngứa mắt, khó coi! Cô nương kia chẳng phải là người từng bị Hoa Thành Cẩm mắng là không biết thẹn ư? Sao bây giờ đã sáp lại gần rồi? Rốt cuộc cô có sợ dây thần kinh xấu hổ nào không hả! Còn người bên kia, đừng tưởng rằng người khác không biết là có thể ở đây giả làm cô nương trẻ tuổi, hai ngày trước ta còn nhìn thấy cô dắt hai đứa trẻ đi dạo đó...

Được rồi, ta thừa nhận mình đang ghen, ăn dấm chua, hận không thể giấu Hoa Thành Cẩm đi, để cho cái tốt cái đẹp của chàng chỉ một mình ta có thể thưởng thức! Tốt nhất là nhốt chàng trong nhà, sau này không cho chàng ra khỏi cửa thu hút sự chú ý của người khác... Á! Đây là tư tưởng gì vậy? Xong rồi, ở cùng Vệ Phong Minh một thời gian dài, tư tưởng bị vụn vẹo đen tối rồi...

Không biết lấy từ chỗ nào ra một cái quạt rách bắt đầu ra sức quạt... Quạt đến mức Nghiêm Đông đứng cạnh thôi mà tóc cũng bay bay... Tuy thời tiết hôm nay còn chưa phải lúc cần dùng quạt...

Ta huých Nghiêm Đông bên cạnh, nháy mắt một cái, đi, nói với sư phụ của con, bảo thân thể ta không khỏe.

Nghiêm Đông đứng ngệt như hòn đá, sắc mặt còn đen hơn hòn đá, tiểu tử này, đừng thấy lúc ta sinh bệnh nó bưng trà rót nước hiếu thuận, giờ ta vừa khỏe lại, thái độ của nó cũng trở về như cũ. Quả nhiên, Nghiêm Đông cứng rắn đáp một câu, thân thể của người chẳng phải đã khỏe đến mức mùa xuân cũng quạt được rồi sao?

A, tiểu tử, ta nheo mắt, quạt trên tay ngừng lại, trưng ra tư thế của sư mẫu, sau đó một tay đặt ở bụng một tay che mắt, kêu ai ái.

Nghiêm Đông cũng không biết thật hay giả, vội vàng chạy tới gọi sư phụ của nó. Miệng ta vẫn kêu ca rên rỉ không ngừng, nhưng ánh mắt đã sớm hiện ý cười.

Hoa Thành Cẩm gấp gáp hoảng sợ hỏi ta rốt cuộc không thoải mái chỗ nào, vươn tay ra định bắt mạch. Ta lập tức rút tay, nhìn dáng vẻ của chàng, nếu bây giờ ta thú nhận là mình đùa giỡn Nghiêm Đông thuận tiện ghen tị, có thể bị đánh không nhỉ? Tuy biết nam nhân trước mắt này yêu ta, nhưng giấu lại khí thế quyết cùng sống cùng chết trước đây của chàng... Thôi đâm lao theo lao, dùng thân thể của mình làm trò đùa nhất định sẽ bị đánh...

Lời nói dối hình thành như thế nào? Nó thường là một lời nói dối vô tình, rồi như quả cầu tuyết càng lăn càng to, giống ta lúc này vậy. Ta sờ bụng một tí, rồi lại sờ cổ một tí, mặt nhăn mày cau bảo chỗ nào ta cũng đau, cả người đều đau.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hoa Thành Cẩm càng đen. Ta nhìn trộm gương mặt vừa chuyển từ ‘trai bao mặt trắng’ sang ‘Bao Công mặt đen’ của chàng, ruột lại co thắt thêm hai phát, chẳng lẽ ta không có năng khiếu đóng kịch, diễn đến mức lời cả âm mưu?

Hoa Thành Cẩm túm lấy cổ tay ta thật chặt, quả nhiên lộ rồi, ta chỉ đành nhịn đau cười làm lạnh, nghĩ rằng cổ tay nhất định sẽ bị bầm...

Mặt Hoa Thành Cẩm rất căng thẳng, ai cho nàng lấy sức khỏe mình ra làm trò đùa, hả?

Thế này gọi là ăn trộm gà còn mất nắm gạo hả? Ta ngại ngừng cười gượng, thủ thỉ sự thật, không phải nhìn thấy một đồng cô nương tức phụ vây quanh chàng nên chướng mắt sao? Nói xong lại cảm thấy nhân cách của mình méo mó quá, bực bội nói, được rồi được rồi, tại lòng dạ ta hẹp hòi. Sau đó trưng bộ dạng khẳng khái chịu chết, ném bình thì ném vỡ luôn, chờ đợi chàng quở mắng.

Ai ngờ sức bóp trên tay lỏng ra, sau đó lưng bị kéo, thân thể nhào lên phía trước, ngồi vững trên đùi nam nhân vốn dĩ nên bưng bưng lửa giận. Khí nóng phả ra sau gáy, nhiệt độ cơ thể ta đột nhiên tăng lên, tay chân luống cuống, đây là trong họa có phúc hay là vừa đắc vừa xoa?

Ta ngồi không thoải mái, quay đến quay đi giây dựa muốn đứng lên, nhưng có hai cánh tay túm chặt bên hông, cuối cùng đành thả lỏng mặc chàng làm gì thì làm. Chàng thì thâm bên tai ta, nường tử, ta không ngồi khám bệnh trên Bách Thảo đường nữa nhé?

Lời này nói đúng tâm sự của ta, càng khiến lòng ta yếu ớt. Giọng ta run run hỏi, chàng không xem bệnh thì làm gì? Dân chúng trong thành Định Châu chờ chàng khám biết làm sao? Bây giờ ta còn có thể động não suy nghĩ mà không lập tức vui mừng khôn xiết, túm ống tay áo chàng mà hô hào tốt quá, hóa ra tư tưởng ta còn chưa đến mức vạn vạ hết thuốc chữa....

Hoa Thành Cẩm bật cười, chàng đáp, những chứng bệnh bình thường để cho các đại phu bình thường chữa là được rồi, thành Định Châu cũng không thiếu đại phu.

Ta hiểu rồi, hóa ra chàng muốn làm một thần y, chính là loại quái y chỉ trị các chứng bệnh hiểm nghèo kỳ lạ. Nhưng mà... ta húng hắng, thấp giọng bảo, nhưng y thuật của chàng không giỏi bằng Vệ Phong Minh...

Nàng nói gì? Cái kẻ diễm đam vừa mới nguôi giận sau lưng kia thoáng chốc đã biến thân thành dạ xoa, bàn tay bên hông cũng bóp chặt thêm một chút, hại ta suýt nữa nôn cả diễm tâm ra. Ngữ điệu Hoa Thành Cẩm lạnh như băng, nhưng cũng vô cùng dịu dàng hỏi, nường tử, nàng vừa nói cái gì?

Bây giờ không nhìn thấy mặt chàng, nhưng ta vẫn có thể tưởng tượng ra biểu tình của chàng, có ngu mới ăn ngay nói thật, ta lập tức nín nọt, ta nói là ý tưởng của tướng công rất hay, về sau nhất định sẽ trở thành một đại phu nổi tiếng.

Sức mạnh trên lưng giảm bớt, xem ra Hoa Thành Cẩm vẫn khá vừa lòng với lời nói của ta. Bởi vì căn bệnh của ta, chàng vừa cảm kích vừa ghen tị với Vệ Phong Minh, thậm chí còn không cam lòng. Nhưng ta không ngờ sự không cam lòng này lại mãnh liệt như thế. Chẳng trách vừa rồi chàng tức giận với trò đùa của ta như vậy, hẳn chàng sợ nếu bệnh tái phát chàng vẫn sẽ bó tay không chữa được như trước.

Nghĩ đến đây, ta vỗ nhẹ vào cánh tay bên hông.

Giọng nói phía sau hơi sàu muộn, sao lâu như thế rồi còn gầy vậy?

Gầy? Ta hoa tay múa chân, nhéo một miếng thịt trên mặt, chàng muốn nuôi ta thành heo à?

Đúng lúc này Nghiêm Đông đột nhiên chạy vào: “Sư phụ, không ổn rồi!”

Ta giật mình hét to một tiếng, ban ngày ban mặt có động tác thân mật với Hoa Thành Cẩm lại bị người khác nhìn thấy! Ở thời đại này, dù là vợ chồng thân thiết, hành vi cử chỉ vào ban ngày cũng phải có chừng mực. Như ta bây giờ, nếu bị truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị mắng là dâm phụ.

Hoa Thành Cẩm thấy Nghiêm Đông hấp tấp xông vào cũng giận dữ: “Đi ra ngoài!”

Nghiêm Đông biết tình hình không ổn, mặt mũi xám xịt bước ra. Ta vội vội vàng vàng nhảy xuống khỏi đùi Hoa Thành Cẩm, nhanh chóng chỉnh đốn quần áo của mình, an ủi nói: “Đứa nhỏ Nghiêm Đông cũng không phải người ngoài, tất nhiên sẽ không tùy tiện nói lung tung.”

Hoa Thành Cẩm gọi Nghiêm Đông vào nhắc: “Tuổi còn nhỏ sao lại láu táu như vậy? Có chuyện gì mà nhất định phải ồn ào xông vào?”

Nghiêm Đông bị dạy bảo đoạn rút cổ, lúng ta lúng túng đáp: “Sư phụ, có hai người đến đây bảo muốn phá Bách Thảo đường, còn chỉ đích danh muốn gặp người... không, gặp Hoa Thành Cẩm.”

Ta cả kinh: “Chẳng lẽ đến đây trả thù?” Vừa trở lại những ngày an ổn, mà năm ngoái Hoa Thành Cẩm cũng an phận ở bên cạnh ta, không làm chuyện gì đuổi lý, sao còn có kẻ thù tìm đến tận cửa? Chẳng lẽ là... Ta suy nghĩ đến khi thông suốt, cuối cùng quyết định đi với Hoa Thành Cẩm ra phòng khách xem sao.

Phòng khách loạn hết cả lên, cửa bị hai đại hán đứng chặn, bên góc tường là mấy lão nhân và các cô nường tức phụ, ngoài cửa là một nhóm người không sợ nguy hiểm đến xem náo nhiệt. Thấy chúng ta đi ra, hán tử áo đen đứng chắn cửa cười lạnh nói: “Nghe bên ngoài đồn hái hoa tặc nổi danh giang hồ Hoa Thành Cẩm

đã rửa tay chậu vàng vì một nữ nhân, còn cười nữ tử cũng không biết xấu hổ như người về làm vợ, xem ra là thật rồi.”

Ta trêu chọc gì ai mà vừa đi vào đã xưng tên ta đầu tiên thế này? Gã là một hán tử cao lớn thô kệch, thể mà mở miệng trước, lại còn mấy móc châm chọc nữ tử như ta một hồi, đây là đạo lý gì? Nói cho cùng cũng chỉ là phường tiểu nhân vô sỉ thôi.

Hán tử áo xanh ngắt lời: “Nhị đệ, đừng nói nữa.” Ta nhìn kỹ, thấy bộ dạng hán tử này có vẻ còn hiền lành.

Ta giận tái mặt, đáp trả: “Huynh đài dừng như chó điên cắn loạn. Chỗ này làm gì có bóng dáng Hoa Thành Cẩm? Có thể mĩa mai một nữ tử như ta, thật đúng là xứng danh anh hùng hảo hán.” Có ta ở đây, ai dám đụng vào một ngón tay của tướng công nhà ta?!

Hán tử áo đen bị ta nói cho nghẹn họng, dừng một chút mới đáp: “Tại sao không đúng? Người cạnh người chẳng phải là Hoa Thành Cẩm ư? Hắn làm nhiều việc ác, hôm nay người bao che cho hắn, người dám nói người không phải dâm phụ thông đồng với hắn sao?”

“Nhị đệ!” Hán tử áo xanh ngăn lại.

“Chỉ bằng những lời này, ta hoàn toàn có thể tố cáo người lên công đường!” Ta tức giận nói: “Người này là ai, ta nghĩ các vị láng giềng trong thành Định Châu đều biết rất rõ. Ta thành thân với tướng công, quan phủ còn đăng ký trong danh sách, há để cho các người vu tội gièm pha? Huống hồ tướng công nhà ta không phải kẻ người muốn tìm, mấy năm qua, chàng phải nhận bao nhiêu tội oan vì Hoa Thành Cẩm, hỏi xem dân chúng thành Định Châu có ai không biết? Tướng công nhà ta chưa bao giờ ra khỏi thành Định Châu, hôm nay các người lại chạy đến Bách Thảo đường gây hấn, đúng là không có đạo lý!”

Nam tử áo đen á khẩu, nam tử áo xanh liền đỡ lời: “Phu nhân, nhị đệ nhà ta lỡ mồm, mong phu nhân thứ lỗi.”

Lòng ta run lên, gã hán tử này khó đối phó.

Lại nghe gã nói tiếp: “Huynh đệ chúng ta ở tiêu cục Uy Hồ thành Ung Châu, ba năm trước Hoa Thành Cẩm đùa giỡn muội tử nhà chúng ta, phá hỏng danh giá của nàng, lần này hai huynh đệ chúng ta đến đây cũng không phải muốn phá Bách Thảo đường, mà muốn đòi lại công bằng.”

“Đòi công bằng?” Ta trừng mắt: “Đòi công bằng sao còn để cách ba năm?” Lời vừa nói ra, hai gã kia toát mồ hôi. “Thật không dám giấu giếm, Hoa Thành Cẩm các người nói đến là bào đệ của tướng công nhà ta, xưa nay hắn không hợp với huynh trưởng, chúng ta không biết hành tung gần đây của hắn.”

Hán tử áo đen không nhịn được nói: “Hoa Thành Cẩm, trốn đằng sau vợ mình là có ý gì? Có gan thì đi ra đánh với hai chúng ta một trận, mặt mũi đã giống nữ nhân, tính tình càng giống nữ nhân, nửa thân dưới chắc cũng không phải như thế chứ?”

Nghe thấy từ ngữ như nhuốc của gã hán tử này, ta quay đầu nhìn Hoa Thành Cẩm, thấy chàng vẫn nở nụ cười vân đạm phong kinh mới yên lòng. Ta phì phui một tiếng, nói: “Ồ đâu ra một gã lỗ mồm, mồm miệng bắn thiu như vậy? Tướng công nhà ta không phải người các người muốn tìm, lại càng không biết võ công, các người hùng hổ hăm dọa như thế chẳng lẽ muốn âm mưu sát hại chàng ư?! Loại người vô sỉ như người sao xứng nói chuyện với tướng công nhà ta, đúng là sỉ nhục chàng!” Lời nói vừa dứt, bốn phía vang lên tiếng phụ họa.

Hán tử áo đen không nhịn được nữa định xông lên, bị hán tử áo xanh ngăn lại. Nam tử áo xanh nói: “Phu nhân đừng trách, huynh đệ nhà ta chỉ sốt ruột. Phu nhân nói tướng công không biết võ, ai có thể chứng minh?”

Ta lườm gã: “Người muốn chứng minh thế nào? Chẳng lẽ muốn chàng vô duyên vô cớ chịu mấy đòn của người chắc, dựa vào cái gì? Chỉ bằng câu chuyện giả dối của người sao? Ta hỏi người, vì sao chuyện cách ba năm mới vì muội tử xuất hiện? Còn nữa, chuyện người nói là thật sao? Có bằng chứng gì? Chỉ sợ tất cả đều do người đặt điều cũng chưa biết chừng!”

“Đúng là một phụ nhân miệng lưỡi lợi hại!” Hán tử áo xanh nói.

“Đại ca, người phí lời với ả làm gì! Chúng ta áp tải tiểu tử này về cưới muội muội chẳng phải là được sao? Ta không tin ả đánh đá này có thể ngăn chặn được!” Hán tử áo đen nói.

Ta bước lên hai bước lớn tiếng hô: “Có còn vương pháp hay không! Các vị phụ lão hương thân trong thành Định Châu ơi! Mọi người đã nghe rõ chưa? Hai gã này muốn cướp phu quân của ta đi làm muội phu cho bọn họ, ai biết muội tử của bọn họ là yêu ma quỷ quái phương nào! Giữa ban ngày ban mặt mà không coi vương pháp ra gì muốn cướp người! Các vị láng giềng hãy phân xử cho ta, như thế này thì ta biết sống sao đây...”

Không phải bảo ta đánh đá sao? Đã thế ta đánh đá cho người xem! Ngay lập tức, tiếng bàn luận nổi lên bốn phía, đều chỉ trích hai hán tử kia, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, đợt sau cao hơn đợt trước.

Nam tử áo xanh nhú mày: “Phu nhân bảo không biết chúng ta có đáng tin không ư? Nhưng phu nhân nói hán không phải Hoa Thành Cẩm thì ai có thể chứng minh? Ai mà biết hán có dùng thủ thuật che mắt gì không?”

Ta vươn cổ cãi: “Nếu không tin thì chúng ta đến nha môn, hỏi cái là biết. Nếu không dám đi chứng tỏ các người không đứng đắn, ngay cả vương pháp cũng không để vào mắt!”

Lời vừa nói ra, hai gã trầm mặc. Không bao lâu, mọi người vây xem tách ra nhường đường, một nhóm nha dịch đi vào: “Ai gây chuyện ở đây?”

Sau đó chúng ta đi theo nha dịch đến nha môn, kể lại sự tình. Quan phủ kiểm tra thực hư, tin tưởng tướng công ta là đại phu Hoa Thành Vân của thành Định Châu mà không phải Hoa Thành Cẩm làm xằng làm bậy trên giang hồ... Hai gã hán tử không còn lời nào để nói.

Ra nha môn, ta dốc hết khó chịu vào một câu: “Chớ khôn không cần người!”

Hai gã hán tử tức thì xanh mặt.

Mọi chuyện được giải quyết êm thấm, Hoa Thành Cẩm dựa vào vai ta nói quả nhiên nương tử lợi hại nhất. Nhưng việc này vẫn có ảnh hưởng đến Hoa Thành Cẩm, không biết từ khi nào, phở lớn ngõ nhỏ bắt đầu đồn đại Hoa đại phu ở Bách Thảo đường sợ vợ một phép...

75. Chương 75: Ngày Vui Vẻ Cùng Thập Na [thượng]

Đầu đường cuối ngõ thành Định Châu đều lưu truyền: Vợ của Hoa đại phu Hoa Thành Vân ở Bách Thảo đường về ngoài dữ tợn, hành vi hung hăng, Hoa đại phu sợ hãi nên không dám đề cập đến việc cưới thiếp, không thể gần gũi các cô nương khác, thậm chí nghe lời vợ rầm rập. Ai ngờ tình trạng hung ác của bà vợ này ngày càng nghiêm trọng, quát tháo Hoa đại phu mà Hoa đại phu cũng chỉ biết vâng vâng dạ dạ, không dám phản bác. Một đại phu tốt như vậy lại cưới phải bà vợ tệ hại, đúng là đáng thương, đáng tiếc!

Nhìn mà xem, dù quan hệ của Hoa Thành Cẩm với dân chúng thành Định Châu có tốt cũng không cần tốt thế chứ, thế này chẳng phải là công kích hội đồng sao? Tôn ta lên thành quỷ Dạ Xoa chắc? Có phải bước tiếp theo là đồn ta làm bánh bao nhân thịt người không? Người gièm pha nhất định là nữ tử, không phải ghi hận ta trong lòng thì chính là ghen tị với sắc đẹp của ta... Tha thứ cho tính hư vinh thái quá của ta, nhưng những lời đồn này ngày càng lan rộng, ngày càng quá đáng quá thể, ta còn có thể ra ngoài gặp người khác sao?

Hoa Thành Cẩm lại bình chân như vại, chàng gói trên đùi ta hờn hờ nghe, ta tức giận nhéo tai chàng, không phải bảo ta hung hăng à? Hôm nay ta hung hăng một lần cho biết mùi!

Hoa Thành Cẩm miệng hô đau, nhưng tay không hề nhàn rỗi, tranh thủ lúc ta không phòng bị vươn hai ngón tay cù lưng ta, ta á một tiếng, không còn sức cầu nữa. Cái tên này! Ta lườm chàng. Danh dự của nương tử chàng bị tổn hại mà chàng không sốt ruột à?

Hoa Thành Cẩm nhướng mày nhìn ta đáp, ta ước ao thể mà, có vậy thì nương tử xinh đẹp của ta mới không có ai thương nhớ... Nhìn nụ cười ôn hòa của chàng mà xem, nếu không phải vành tai đỏ đỏ tổ cáo chàng, người khác nhất định sẽ nghĩ chàng là kiểu người biết tu thân dưỡng tính thật. Nhưng thực ra chàng là một nhân tinh chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Chàng nghĩ rằng mình nói mấy câu dễ nghe như thuốc mê là ta có thể bị lừa chắc? Ta hừ mạnh một tiếng, nói, đêm nay chia phòng mà ngủ! Gương mặt không lộ chút lưu luyến nào, chỉ một mực lạnh lùng tuyệt tình.

Hoa Thành Cẩm rú lên, lập tức nhào tới. Ta vội vàng né sang bên cạnh, chạy vội tới cửa, nghiêm mặt nói với chàng, chàng đừng mơ!

Chàng làm bộ khóc lóc rút nước mắt, chỉ thiếu nước đến ôm đùi ta, nương tử, mấy tên cả gan nói xấu nương tử nhất định sẽ không được chết tử tế, oa oa, nương tử, bọn họ không biết nương tử nên mới nói vậy, chứ nương tử hiền lương thực đức, đâu có giống như lời đồn...

Trước kia ta chưa từng thấy một nam nhân phút trước còn dịu dàng khoan thai như trích tiên, phút sau đã vô lại giả vờ khóc gào ầm ĩ, bây giờ có phúc được thấy, kết quả là... ta hy vọng cả đời sẽ không gặp phải tình huống nào như thế nữa! Bởi vì màn kịch của ta bị phá hỏng, rốt cuộc không giữ được gương mặt lạnh lùng ăn nói nghiêm nghị, cười gập cả bụng, suýt chút nữa nghẹn thở.

Chuyện cứ như thế, chẳng giải quyết được gì. Đáng ra ta nên biết trước rằng Hoa Thành Cẩm tuyệt đối sẽ không để ý người ngoài nói cái gì, chàng là người luôn làm theo ý mình, mặc cho bên ngoài thị phi đen trắng, chứ không thì thanh danh hái hoa tặc trước đây cũng không vang dội đến thế...

*

Gặp Gấu Bự ở Bích Thủy trà quán là chuyện nằm trong dự kiến, thế nhưng Gấu Bự lại mang vẻ mặt như gặp quỷ, trừng mắt nhìn ta hồi lâu, ngay cả câu mời ngồi cũng không thốt ra được.

Ta đặc biệt chạy đến đây chờ Gấu Bự là có nguyên nhân, Hoa Thành Cẩm đang thu xếp cục diện phức tạp của Bách Thảo đường, chuẩn bị tìm một đại phu y thuật tốt nhận việc ngồi chẩn bệnh trong Bách Thảo đường thành Định Châu. Chờ chàng bố trí xong xuôi, chúng ta sẽ khởi hành đến Gia Châu gặp tẩu tử tương lai. Kế hoạch của chúng ta là ở Gia Châu vài ngày, sau đó sẽ ngao du khắp nơi, xem hết phong cảnh. Ta kể nguyện vọng đến Bồng Lai tìm tiên của mình, chàng xoa đầu ta bảo sao nàng không nói sớm, nhưng ngắm cảnh thì được, còn tìm tiên thì miễn! Ta cười nói chàng nghĩ nhiều, ta tìm tiên, nhưng chắc gì tiên đã để ta vào mắt! Hoa Thành Cẩm kiên quyết không bỏ qua, nằng nặc đến khi ta chính miệng ưng thuận mới thôi.

Ta nghĩ, lần này đi không biết bao giờ mới về. Nghe bên ngoài phố lớn ngõ nhỏ đồn thổi ta thành quỷ Dạ Xoa, ta cũng chẳng lưu luyến thành Định Châu nữa. Dù sao bảo bối lớn nhất trong thành là Hoa Thành Cẩm đã bị ta túm được rồi. Có điều, ta rất tò mò về người được Gấu Bự giấu giếm ếm nhem – Thập Na, rốt cuộc nàng là nữ tử như thế nào?

Gấu Bự kể, nàng là viên ngọc của thảo nguyên, lòng dạ rộng hơn cả bầu trời mà cánh chim có thể sải đến. Nữ tử như thế rốt cuộc có bộ dáng ra sao? Oai hùng mạnh mẽ, hay chẳng hào kiệt trong nhóm nữ tử, hoặc là một bông hoa nhỏ hòa theo tiếng sáo mục đồng?

Gấu Bự cười mất tự nhiên, ta chặn họng trước khi gã kịp mở miệng, cười tùm tùm hỏi, có phải lại ngạc nhiên sao ta không chết không? Có phải muốn kể rằng đã hóa vàng mã cho ta rồi? Hay bảo ta cần phải đào một cái mộ chôn quần áo và di vật?

Hỏi ba câu xong, Gấu Bự đã khôi phục thái độ như thường, gã cười lớn bảo, ngươi vốn đang ở Định Châu, cần gì phải đào mộ chôn quần áo và di vật chứ, nếu chết thì chôn xác thật... Nói xong lập tức ngậm miệng cười ngượng. Ta biết thừa tên này chẳng biết cách ăn nói, mở mồm ra là khiến người khác tức chết.

Gã là người thô lỗ, ta không so đo, ta tốt tính nghĩ vậy, sau đó thản nhiên nói, tiếc thật đấy, ta còn chạy nhảy được, gặp nạn lớn không chết tất sẽ hạnh phúc đến cuối đời!

Gấu Bự biết vừa rồi mình lỡ lời, vội vàng gạt đầu a dua, lúc này nhìn mặt gã chẳng hề có vẻ hung dữ, quả thực khác xa với lúc xưa định bắt cóc ta.

Ta hỏi Gấu Bự, lâu rồi không gặp, Tháp Na có nhắc đến ta không?

Sắc mặt Gấu Bự trầm xuống, ta làm bộ vô tội. Gã bảo, cứ cách mấy ngày là Tháp Na lại hỏi một lần, về sau thành Định Châu truyền đến tin người bị bệnh khó chữa, Tháp Na biết chuyện muốn đến thăm... nhưng bị ta cản lại.

Ta nhún vai, thờ ơ nói, có sao đâu, hồi đó ta ốm cũng không muốn lấy cho nàng, hơn nữa, tướng công ta khi ấy sốt ruột nóng tính như lửa, hai người có đến cũng không gặp được ta.

Gấu Bự thấy ta không để bụng mới nhẹ nhõm phần nào. Ta kể lại kế hoạch của mình với Hoa Thành Cẩm cho gã, bày tỏ chúng ta phải rời khỏi thành Định Châu, không biết khi nào mới gặp lại, cho nên trước khi rời đi muốn gặp Tháp Na... để gỡ mối tương tư, nửa câu cuối bị ta nuốt vào, nếu Gấu Bự nghe thấy mà không lập tức lật bàn bỏ chạy mới là lạ.

Gấu Bự không phản ứng lại ngay, xem ra bóng ma trong lòng gã còn chưa tiêu tan. Lòng ta hân hoan, rốt cuộc trong đầu gã Gấu Bự này chứa cái gì vậy?

Ta còn nói nếu Tháp Na biết chúng ta rời Định Châu, mà người lại không kể với nàng, chắc chắn nàng sẽ nổi giận với người, sau đó nướng thịt cháy khét...

Gấu Bự khó khăn nuốt nước miếng, sau đó uống ực một cốc trà lớn, đặt lại cốc về bàn, đáp, rồi, ngày mai ta sẽ đưa Tháp Na đến! Khí thế này, sao lại giống quyết tâm cắt tay của tráng sĩ thế chứ...

Ta nghiêng đầu nói, tốt! Cứ đến Bách Thảo đường tìm Hoa đại phu và Hoa phu nhân là được, bảo là bạn cũ tới thăm!

76. Chương 76: Ngày Vui Vẻ Cùng Tháp Na [hạ]

Sáng hôm sau, cuối cùng ta đã gặp được viên ngọc của thảo nguyên. Dáng người cao gầy, không phải kiểu hình hoa nhỏ gió thổi đã bay, làn da óng ánh màu mật ong, trơn bóng như ngọc, cặp mắt to tròn ngỗ ngỗ như chứa nước, sống mũi cao cùng cặp môi đầy đặn thâm màu, nở nụ cười liên lộ ra hàm răng trắng sáng, nàng chạy ủa vào như một cơn gió, vừa liếc mắt đã nhận ra ta, tựa như quen biết đã lâu mà kéo tay ta hỏi: “Là Phó Tinh Nhã ư? Là Hoa phu nhân ư?”

Nàng oai hùng mạnh mẽ sao? Phải. Nàng là hào kiệt trong nhóm nữ tử sao? Phải. Ta cũng nắm tay Tháp Na, cười đáp: “Đúng đúng, ta là Phó Tinh Nhã cũng là Hoa phu nhân.”

Ta lặng thầm đánh giá Tháp Na một cách tỉ mỉ, nàng không ngại ngần bày tỏ sự quan tâm lo lắng đối với ta, giờ phút này nàng thuần khiết như đám mây trắng lững lờ trên thảo nguyên, vòng eo của nàng không thon gọn như nữ tử Trung Nguyên, nhưng lại thể hiện được vẻ khỏe mạnh và phóng khoáng của nữ nhân thảo nguyên. Giọng nói của nàng khá lớn, âm thanh rất vang dội, rất trong trẻo, mang theo phần ngang bướng, làn da màu mật ong nổi bật mê người trên nền tóc đen.

Tháp Na nói nhanh, lông mày khẽ cau lại, nhưng ánh mắt lại sáng ngời khiến người khác ngỡ ngàng. Ta đang đắm chìm trong khoảnh khắc thưởng thức mỹ nhân, nghe lời thăm hỏi liên tiếp như pháo nổ của Tháp Na, chợt thấy có điểm bất thường, vừa ngẩng đầu liền đối diện với gương mặt giận dữ của Gấu Bự và vẻ mặt kinh ngạc của Hoa Thành Cẩm.

Ánh mắt Gấu Bự cứ di chuyển tới lui trên hai bàn tay nắm chặt của ta và Tháp Na, có thể thấy gã đang cố gắng kiềm chế để không xông lên gỡ chúng ra... Tuy chủ nhân của hai bàn tay này đều là nữ tử... Ta âm thầm thở dài, sao Gấu Bự vẫn hiểu lầm như thế? Chẳng lẽ biểu hiện của ta chẳng khác nào ma kính, hay chẳng giống hệt quỷ háo sắc sẽ xuống tay với nữ nhân?

Đúng là lo bò trắng răng, gã mới là kẻ suy nghĩ bậy bạ. Ta lặng lẽ rút cánh tay đang được Tháp Na kéo về, mới thấy mặt mũi Gấu Bự đỏ hơn một chút. Ta đưa Tháp Na đến giới thiệu với tướng công nhà ta, đến lượt Tháp Na giật mình, nàng nói chuyện thẳng như ruột ngựa, không ngần ngại khen Hoa Thành Cẩm tướng mạo đoan chính, là nam nhân anh tuấn. Gấu Bự nghe xong lại sa sầm mặt.

Lời của Thập Na còn chưa hết, nàng bảo tiếp, chẳng trách trước đây muội không theo cái gã nhà ta... Nghe ra Thập Na còn đang khúc mắc chuyện hồi trước Gấu Bự định cướp người trên đường, ta chưa kịp giải thích đã thấy mặt Gấu Bự đen sì.

Ta vội vàng lắng sang truyện khác, khen quần áo Thập Na mặc rất đẹp, hỏi trang sức trên đầu nàng có phải do Gấu Bự chọn mua hay không, mắt nhìn thật tốt... Thập Na thừa dịp này thì thầm với ta, ta chỉ muốn cho gã nhà ta không thoải mái, muội đừng để ý nhé. Nói xong còn nghịch ngợm nhìn ta cười, ta kinh ngạc, nữ tử này có thủ đoạn, quả thực khá trí tuệ.

Hoa Thành Cẩm hỏi: “Trước đây hai người từng gặp nhau rồi à?”

“Chưa từng gặp.” Ta nhún vai.

Về mặt chàng ngạc nhiên, cuối cùng cũng chỉ cười cười. Ta nghĩ, đây chính là chỗ khác biệt đó, nhìn xem Gấu Bự đề phòng ta như đề phòng cướp, chẳng lẽ ta là một nữ hái hoa tặc? Còn tướng công nhà ta chỉ hỏi han qua loa, tìm hiểu đại khái, đây mới là sự ủng hộ lớn nhất với tình bạn của nữ nhân.

Cuối cùng trở thành ta tán gẫu với Thập Na quá say sưa, đã quên mất đạo tiếp khách phải rót trà! Đúng là một sơ suất lớn, cũng may lúc ta đang vội vàng định đi đun nước, Hoa Thành Cẩm đã bưng ấm trà pha xong xuôi lên.

Thập Na rất sững sốt, Hoa phu nhân, tướng công của muội thật biết quan tâm. Giọng nói không hề che giấu sự hâm mộ và kính trọng.

Gấu Bự ở bên ghen tị nói, tên mặt trắng... khụ... Hoa đại phu, xem ra lời đồn trong thành Định Châu không sai nhỉ, người đã hạ cấp xuống thành thê nô rồi! Nhưng ta thấy không phải vì nương tử nhà người hung hăng tàn ác, mà do người... ha ha... nói xong câu cuối gã còn cười thành tiếng, giọng cười mang ý xấu xa.

Ta nhú mày, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Thập Na nói, Hoa đại phu làm thế mới là đúng cách thương yêu nương tử, người thô lỗ như chàng thì biết cái gì!

Không hiểu vì sao, ta cảm thấy hôm nay thái độ của Thập Na với Gấu Bự có vẻ bất thường, chẳng lẽ trước khi đến đây có xích mích gì?

Gấu Bự tính tình nóng nảy, đương trường đập bàn đứng dậy, nàng nói cái gì!

Thập Na giống như một con ngựa hoang không chịu thua, ngẩng đầu lên, cằm và cổ hợp thành một đường cong xinh đẹp, ta bảo chàng là người thô lỗ như vậy, sao hiểu được cách yêu thương nương tử!

Gấu Bự tức giận như trâu đực phát điên không tìm thấy mục tiêu, gã hậm hực đi đi lại lại vài bước, bỗng nhiên lớn tiếng hỏi, nàng bảo tên mặt trắng này tốt hơn ta? Nàng nói là nàng thích tên mặt trắng này? Gấu Bự càng nói càng kích động, nhưng thật không may, gã tìm nhầm trọng tâm...

Ta với Hoa Thành Cẩm bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau, xem ra Hoa Thành Cẩm không để ý việc Gấu Bự gọi mình là mặt trắng, nhưng chẳng phải chúng ta đang làm mâu thuẫn giữa Gấu Bự và Thập Na gay gắt thêm sao, quả là không thể hiểu nổi...

Thập Na cũng đập bàn đứng dậy, hẳn đúng là tốt hơn chàng, hẳn đúng là mạnh hơn chàng! Hôm nay Ô Cát Lực với Cát Nhã nói gì với chàng... Chàng lại dám, lại dám... Ngực Thập Na phập phồng, dường như bị kích thích rất lớn.

Ô Cát Lực là ai? Cát Nhã là ai? Nghe hồi lâu mới hiểu, hóa ra đây là hai thê tử khác của Gấu Bự... Lúc này ta nhớ lại, Gấu Bự từng kể gã có ba thê tử, nhưng khi đó gã nói yêu nhất là Thập Na, chỉ bảo rằng hai người kia là con gái của trưởng lão trong tộc, chẳng lẽ chuyện trong nhà của Gấu Bự nổi lửa rồi? Nghĩ như vậy, ta cảm thấy mắc cười.

Nhưng nhìn về mặt kích động của Thập Na, ý cười của ta đã không cánh mà bay, ngược lại cảm thấy âm ỉ chua xót. Ta khuyến khích Gấu Bự đối xử tốt với Thập Na, nhưng có tốt thế nào, con người chung quy cũng là động vật có lòng tham, nữ nhân càng thế, có được tình yêu của nam nhân sẽ muốn hoàn toàn chiếm lấy lòng hắn, có được lòng hắn, sẽ muốn hoàn toàn chiếm được con người hắn.

Vương lão từng nói, không thể đối xử với tình cảm như đối xử với đồ vật có quyền sở hữu, tình cảm vốn là một thứ trao đổi. Nhưng mấy ai hiểu được chuyện này mà có thể làm được chứ? Nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng thương, nữ nhân thời đại này phải trả giá toàn bộ những gì mình có, thân thể, tình cảm mọi mặt, đổi diện với nam nhân của mình, các nàng mỏng manh như một tờ giấy. Nhưng nam nhân thì sao? Hắn không thể báo đáp hết tình cảm của thê tử, đơn giản là vì hắn không chỉ có một thê tử... Chung quy sẽ có một người phải đau lòng phải oán hận, hoặc là... ai cũng phải đau lòng phải oán hận...

Ta ngỡ ngẩn suy nghĩ, không để ý ngọn lửa giữa Gấu Bự và Tháp Na có xu thế bùng to hơn. Cho đến khi Hoa Thành Cẩm nhẹ nhàng ôm ta ra ngoài, đóng cửa lại, ta mới hoàn hồn.

Hoa Thành Cẩm bảo, cho bọn họ ở một mình, để họ cãi mở nói chuyện với nhau chẳng phải là được sao?

Nhưng ta vẫn hơi lo lắng, lửa đấu với lửa, rốt cuộc sẽ tạo ra cái gì?

Hoa Thành Cẩm cười, nắm lấy tay ta nói, bọn họ đều là người hào sảng bộc trực, giấu giếm sinh bực bội sẽ không tốt, chia sẻ hết mọi chuyện, gỡ bỏ hiểu lầm chẳng phải tốt sao? Tức giận cãi nhau chưa chắc đã là chuyện xấu.

Ta gật đầu, việc xấu trong nhà không thể truyền ra, để lại căn phòng thành nơi cãi cọ cho họ cũng được. Những chuyện thế này, chàng luôn thấu hiểu hơn ta.

Hình như chàng phát hiện ra ta muốn nói gì, nhếch miệng cười, đó là đương nhiên, ta có kinh nghiệm mà, trước đây chẳng phải cũng như vậy mới bắt được nàng vào tay sao?

Mười ngón tay của chàng và ta đan chặt, ta cười, ta không có sức bằng chàng, nhưng không thể chịu thua như thế! Đầu húc lên phía trước, ngay giữa ngực chàng. Chàng kêu ôi chao, miệng nói, đúng là độc nhất lòng dạ phụ nhân.

Ta dựa đầu vào ngực chàng, không rời khỏi, đột nhiên lâm bầm, như thế này thật tốt.

Dường như Hoa Thành Cẩm cũng rung động, thở dài cười bảo, đúng là rất tốt.

77. Chương 77: Người Là Cái Cọng Hành Gì!

Nghe thấy tiếng khắc khẩu trong phòng nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn thì thầm nỉ non, ta khẽ nở nụ cười, lời nói của nhân tình Hoa Thành Cẩm quả nhiên không sai.

Chẳng bao lâu sau, tiếng đẩy cửa vang lên, Gấu Bự và Tháp Na sóng vai bước ra. Gấu Bự nhìn chúng ta hơi bối rối, chắc giờ mới thấy mất mặt vì hồi nãy cãi nhau trước mặt chúng ta. Nhưng ngọn lửa là do gã thổi bùng lên, dù sao cũng chẳng liên quan đến chúng ta.

Trên làn da màu mật ong của Tháp Na ẩn hiện màu phớt hồng, theo ý ta là thẹn thùng, không còn vẻ ngang ngược không chịu thua kém như vừa rồi, mà giống một con mèo nhỏ đang thỏa mãn vì thắng lợi.

Hoa Thành Cẩm trưng nụ cười lừa gạt chết người của mình ra, hỏi: “Có phải tướng quân Ba Đặc Nhĩ cũng hạ quyết tâm giống Hoa mã hay không?”

Gấu Bự chưa hiểu ra sao: “Cái gì cơ?”

“Hạ quyết tâm trở thành một thê nô chứ sao.” Hoa Thành Cẩm vẫn mỉm cười như cũ.

Suýt chút nữa ta không nhịn được cười, không phải chàng không để ý việc gã kia náo loạn nửa ngày, mà đang chờ cơ hội tốt nhất đâm cho người ta một nhát, đúng là quân tử báo thù mười năm không muộn!

Gương mặt Gấu Bự vốn đã hơi xấu hổ, nay mặt mũi càng không chịu nổi, cau có muốn phản bác, nhưng Tháp Na bên cạnh tròng mắt lườm gã một cái, Gấu Bự lập tức rút cổ không dám làm càn. Ta âm thầm sung sướng, thế này mà còn không phải thê nô? Đúng là làm bộ làm tịch!

Tháp Na rất vui vẻ bước vội đến cạnh ta, kéo tay ta lại bắt đầu líu ríu. Khi ta biết Tháp Na đã có hai đứa con đáng yêu, bản thân còn hơi ảm đạm, trong lòng có phần ước ao...

Có lẽ Tháp Na đã từng nghe Gấu Bự nói về bệnh của ta, đề tài nhanh chóng được thay đổi. Các nam nhân bàn chuyện quốc gia đại sự, các nữ nhân tán gẫu việc nhà, không khí lập tức náo nhiệt...

Qua bữa trưa, ta với Tháp Na ra ngoài dạo phố. Tháp Na rất ít khi đến thành Định Châu, càng chưa từng đi dạo trong thành, nàng bảo mình rất bận, việc trong nhà vô cùng nhiều, trẻ con này, nữ nhân này, nàng thật sự không có thời gian rảnh.

Nghe thấy nàng nói trẻ con ta liền hâm mộ, nhưng nghe đến nữ nhân thì không, thật đúng là mỗi nhà mỗi cảnh. Hai người chúng ta đi đằng trước, hai nam nhân theo phía sau, ừm, chuyên môn trả tiền.

Dường như trong lần đi dạo này Tháp Na rất hãnh diện, mắt to tròn sáng rực, đầu ngẩng cao, vẻ ngang bướng cùng tự tin đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn. Ta đột nhiên hiểu ra vì sao Gấu Bự không cho nàng ra ngoài, quay đầu nhìn Gấu Bự, vẫn một bộ dáng hậm hực không thể giấu nàng đi...

Trời còn chưa tối, Gấu Bự đã vội vội vàng vàng muốn lôi Tháp Na về nhà. Nếu không đem con nhỏ ra uy hiếp, suýt chút nữa Tháp Na đã ôm ta bảo muốn ở đây vài ngày, cuối cùng vẫn lưu luyến bị Gấu Bự kéo đi. Trên mặt Gấu Bự viết rõ ràng: Đáng ra trước đây không nên đồng ý lời đề nghị vợ vắng của người!

Ta càng mừng thầm, đổ thêm dầu vào lửa nói, Tháp Na à, có rảnh tỷ cứ tới chơi với ta, không cần báo trước với phu quân mình đâu, chẳng lẽ đến đây còn sợ mất người hay sao?

Tháp Na sáng khoái đồng ý, ta thấy mặt Gấu Bự càng thêm đen, trong lòng lại sung sướng một hồi.

Ta nghĩ chắc mấy ngày sau Tháp Na lại đến nhà, nhưng sau vài ngày, Tháp Na chưa thấy tới, ta lại nhận được một phong thư, vấn đề là thư gửi đến từ kinh thành.

Có người quen ở kinh thành không? Có, Dương Vi và Minh Sùng Diên. Phong thư này gửi cho ta và Hoa Thành Cẩm có thể là ai, sẽ là ai? Ta tin lúc Dương Vi rời thành Gia Châu nhất định chưa biết chuyện của ta và Hoa Thành Cẩm, nhưng cũng không thể gạt bỏ khả năng Minh Sùng Diên kể chuyện của ta và Hoa Thành Cẩm cho Dương Vi nghe... Ta với nàng là tình địch cũ, không còn liên hệ, đột ngột có thư gửi tới, quả thực không biết nói gì.

Hoa Thành Cẩm giở bức thư trong tay lên, xem xong thư về mặt chàng cũng chẳng thay đổi gì. Chàng nói, Minh tiểu hầu gia mời chúng ta đến kinh thành làm khách đó, lấy thân phận là biểu huynh của nàng. Ta giả ngu, biểu huynh gì cơ? Ta chỉ nhớ ở kinh thành có một biểu huynh tên Vương Quảng, không biết Minh tiểu hầu gia gì đó đâu.

Hoa Thành Cẩm bảo, chiêu giả ngọc của nàng không qua cửa được đâu, ai bảo trước đây nàng tự vạch trần thân phận y, vạch trần cũng nhanh chóng quá, nhanh tới mức ta không kịp ngăn cản.

Ta chạy đến góc tường ôm đầu không ngừng tự trách, sao trước đây ta lại lảm chuyện thế chứ, chắc lúc này Minh Sùng Diên đã thu xếp xong cục diện phức tạp của nhà y rồi, xuất ngay công phu thu thập hai bọn ta... Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, hiện tại giả chết không biết có kịp không?

Nụ cười của Hoa Thành Cẩm rộng hơn, ta nhìn mà kinh hãi, tên nhân tinh này có cách gì? Chàng nhướn mày hỏi ta, nàng không muốn đến kinh thành chơi à?

Chơi? Là đâm đầu vào chỗ chết thì có! Ta lập tức lắc đầu lia lịa.

Chàng xé lá thư trong tay, vậy không đi là được.

Ta chớp mắt, thế là ý gì? Chàng nhéo mắt ta đáp, dù sao y cũng không dùng thân phận tiểu hầu gia để ra lệnh cho chúng ta, không phải sao?

Ta cười ngây ngô, sau đó lại nghĩ đến một chuyện, lỡ đâu tiểu hầu gia thật sự lấy thân phận của y ép chúng ta đến kinh thành thì sao? Nghĩ đến việc phải ngồi xe chở tù, ta không rét mà run.

Hoa Thành Cẩm bắt đầu đi liếc ta một cái, nói một câu muôn thuở...

Bình đến tướng chẵn, nước đến đất chặn? Ta vẫn như cũ không hiểu gì cả.

Hoa Thành Cẩm lại giả nụ cười thâm sâu của chàng ra. Ta âm thầm kỳ thị, nhân tinh!

Quả nhiên Minh Sùng Diên vẫn chưa từ bỏ ý định, nửa tháng sau, chúng ta nhận được phong thư thứ hai, phong thư này tinh xảo hơn phong lần trước rất nhiều, giấy viết được thêu viền hoa bằng kim tuyến, kẻ sát lại vừa ngửi được mùi thơm của mực trên thư, vừa ngửi thấy mùi hoa như có như không. Càng lạ lùng là bức thư này do Dương Vi gửi đến! Thần kinh rồi à?

Bây giờ ta có thể khẳng định Minh Sùng Diên và Dương Vi đã thông đồng với nhau, đến kinh thành là bước vào địa bàn của họ, đến lúc đó chúng ta có mọc cánh cũng khó thoát. Nhưng bọn họ dựa vào đâu mà cho rằng ta sẽ đồng ý lời mời của Dương Vi?

Có lẽ nếu là nữ nhân ở thời đại này, các nàng sẽ vui vẻ nhận lời mời của Dương Vi, mặc cho hiềm khích trước đây... Nhưng ta là loại người này chắc? Ta với Dương Vi chung quy không phải người cùng đường!

Ta vẫn ngẩn ngơ nhìn lá thư vô cùng tinh xảo trong tay, cũng chỉ có Hoa Thành Cẩm hiểu ta, lại gần hỏi, tiếc không muốn xé?

Ta bất đắc dĩ gật đầu. Đây là tờ giấy tinh xảo nhất ta từng nhìn thấy mà, ngay cả giấy của loại điều đất nhất mua ở Bích Thủy lâu cũng kém tờ này. Tuy ta rất muốn xé nó làm đôi, nhưng mùi hương vẫn vút của mực và hoa lại khiến ta không xuống tay được...

Hoa Thành Cẩm ôm vai ta hỏi, chẳng lẽ ta nghèo đến mức không mua nổi cho nương tử một tờ giấy viết thư sao?

Nhưng loại giấy này không phải có tiền là mua được mà? Dường như tượng trưng cho thân phận.

Hoa Thành Cẩm thì thầm bên tai, sao, nương tử không tin à?

Trúng tà rồi, nhất định ta bị chàng mê hoặc, chứ không vì sao vừa nghe chàng nói xong ta đã không chút do dự giơ cao lá thư lên, xoẹt một tiếng xé nó làm hai nửa...

Ba ngày sau, Hoa Thành Cẩm đưa cho ta một xấp giấy viết thư, trên tờ giấy trắng như tuyết được thêu hoa mai bằng kim tuyến, có cái thêu mỹ nhân dáng dấp yếu điệu, có cái đơn giản cắt xếp thành hình đám mây... Không ngờ giấy viết thư còn hoa lệ phức tạp như thế, mùi hương của giấy xộc vào mũi, ta thở dài, giấy như thế này thì ta thật chẳng nỡ dùng.

Hoa Thành Cẩm cười ta, không dùng để viết, chẳng lẽ còn muốn cắt đi hay sao?

Ta lườm chàng, vì sao không thể cắt? Nhớ ngày nào đó gia cảnh sa sút, con cháu chúng ta lấy tờ giấy đi cầm đồ cũng có thể chống cự một thời gian.

Chàng dí chóp mũi ta nói, nàng nghĩ xa quá, nhưng nếu có ngày đó thật cũng không đến lượt chúng ta lao tâm khổ trí, con cháu có phúc của con cháu.

Ta bĩu môi, chàng đúng là nghĩ thoáng.

Sao Minh Sùng Diên có thể nhẹ nhàng buông tha cho chúng ta như thế? Y mời không đi, Dương Vi mời không đến rửa, rượu mời xong rồi có phải sẽ đến rượu phạt không? Ta oán trách Hoa Thành Cẩm, sao trước đây không hạ thủ ác thêm chút nữa... Nhưng nghĩ lại cũng thôi, dù ác hơn có thể tránh việc y tìm chúng ta gây sự sao?

Nửa tháng sau, quả nhiên Minh Sùng Diên lại gửi một lá thư tới, giấy viết thư lần này còn hoa lệ hơn của Dương Vi, hơn nữa phía trên thiếp vàng mấy chữ to: Minh hầu phủ chế tạo. Ta tặc lưỡi, đây có phải thiện ý muốn phạt rượu hay không nhỉ? Ngay cả hầu phủ cũng lôi ra được... Nếu lần này cự tuyệt, nói không chừng lần sau sẽ phải đón xe chở tù...

Ta đảo mắt nhìn Hoa Thành Cẩm, ai ngờ chàng vẫn cầm sách y trong tay, bộ dạng không để ý đến chuyện khác. Nhìn sao mà ngứa mắt thế chứ, từ khi chàng không lên Bách Thảo đường khám bệnh nữa, cả ngày cứ cầm sách y ngồi bên cạnh ta... Ôi, sao ta lại có cảm giác bị giám thị nhỉ? Con người là thế đấy, khoảng cách tạo nên cái đẹp, mấy ngày không gặp sẽ tương tự, ngày ngày đối mặt lại thành ra ngán. Tuy ta còn chưa đến mức ngán ngấm, nhưng cả ngày cứ dính lấy nhau, ôi chao, ôm trán...

Hoa Thành Cẩm ngẩng đầu lên khỏi sách, nhìn lá thư Minh hầu phủ trên tay ta, truyền sang ánh mắt an tâm. Thật kỳ lạ, ta không lo âu như kiến bò chảo nóng, cho dù ngày mai xe chở tù có xuất hiện trước mắt

ta cũng không sợ hãi. Ngắm lại, có tướng công nhân tinh thật tốt.

Nói cho cùng thì cũng phải từ chối chuyện này, ta đột nhiên nhớ tới một đồ vật, nằm trong đồng sinh lễ mà Hoa Thành Cẩm đưa ta. Hoa Thành Cẩm nhìn ta lục lọi, cuối cùng lấy ra một cây hành xanh bằng ngọc. Cây hành dài dài, lá màu xanh tươi rói, hình dạng cực kỳ giống, ta vừa lòng gật đầu.

Hoa Thành Cẩm thấy ta lời thứ này ra, bật cười một tiếng, chàng hỏi, chẳng lẽ nàng muốn đưa cây hành này cho Minh Sùng Diên? Ái chà, đúng là chỉ có tướng công hiểu ta. Không gì qua được mắt chàng, ta trịnh trọng gật đầu.

Tên này cười càn sung sướng, bắt tay vào thu dọn căn phòng bị ta lục lọi bừa bộn. Chàng bảo, thật không hổ là nương tử của ta, loại lễ vật thế này cũng nghĩ ra được.

Ta nhún vai. Minh Sùng Diên á, ấn tượng của y trong lòng ta thật sự không được tốt lắm, từ ngày đầu gặp mặt đã chèn ép ta, đến núi Thanh Ngưu động chân động tay, được rồi, cho dù là lợi dụng ta để kích thích Hoa Thành Cẩm, cũng không thể che giấu được sự thật y là tên khốn kiếp. Hàu háu Bích Thủy lâu của Hoa Thành Cẩm, cuối cùng khiến ta không được uống trà ngon ở Bích Thủy lâu trong khoảng hai năm. Người như vậy, vất vả lắm mới ổn định được sự tình, xong lại tới đây gây chuyện với nhà chúng ta, y ăn no rừng mỡ chắc?

Đối mặt với kẻ thích giở trò vô vị đó, sao ta có thể buông tha, tuy quyền thế của đối phương ở kinh thành có thể xưng bá xưng vương, nhưng đối với chúng ta ở tận Định Châu Bắc cương thế này cũng chỉ ngoài tầm với thôi. Y đưa một lá thư do Minh hầu phủ làm ra, ta tặng lại một cây hành xanh đáp lễ có gì sai? Ta muốn nói với y, y là cọng hành gì mà dám đến Định Châu khiêu khích!

Cây hành vừa đi liền mất hút. Ta vẫn hơi đau lòng, đó là viên ngọc tốt á, trắng trắng xanh xanh cực đáng yêu, thế mà phải gửi cho Minh tiểu hầu gia xấu xa xác xược, đúng là phung phí của trời, phung phí của trời quá.

Mặc dù Hoa Thành Cẩm không lộ gì trên mặt, nhưng ta biết chắc chắn chàng ngậm giở thủ đoạn nào đó. Nếu không, vì sao cây hành của ta gửi đi cứ như đá chìm đáy biển? Cuối cùng ta cảm thấy hành vi liều lĩnh của mình đã khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn, có khi xe chó tù sắp sửa đến đây rồi.

Thế nhưng Hoa Thành Cẩm lại có thể phóng túng cho sự lớn mặt lỗ mãng của ta, chuyện tặng cây hành chàng cũng hết sức cổ vũ, có lẽ chàng đúng là cái tên e sợ thiên hạ không loạn...

Chuyện kinh thành ta không biết, dù sao thành Định Châu vẫn yên ổn tốt lành, thư từ của Minh Sùng Diên cũng không xuất hiện nữa. Hình như chuyện này đã bị Hoa Thành Cẩm thu phục hoàn toàn, về sau không cần lo lắng.

Nhìn bộ dáng thanh thoi của tướng công nhà ta, ta cũng dần yên lòng, trải qua cuộc sống mình hằng mơ ước, thanh thản, thoải mái! Lúc nhàn rỗi ngắm hoa chăm cá treu chim, lúc bận rộn thì hồng tỵ thiêm hương[1] cho tướng công nhà mình một lần, làm hiền thê lương mẫu.

Chuyện tình ở Định Châu được Hoa Thành Cẩm giải quyết xong, sắp có thể cùng ta đến Gia Châu gặp tử tướng lai. Ta vui mừng khôn xiết, nhưng mặt mũi Nghiêm Đông cứ sầm sì cả ngày, giống như có người nợ nó tiền không bằng,

Thiếu niên có lòng luyện sư đã dần dần trưởng thành, không còn là một tiểu được đồng đi sau sự phụ. Hoa Thành Cẩm bảo nó đã có thể một mình đảm đương Bách Thảo đường nữa. Ta nghĩ, có phải đến lúc tìm một cô vợ cho nó rồi hay không?

Ta đây chính là kẻ xấu xa muốn tìm một nàng dâu xấu cho Nghiêm Đông, cho dù bảo ta tâm lý vụn vụn ta cũng kệ, chỉ cần nghĩ đến chuyện về sau Nghiêm Đông bị một nàng dâu xấu quản lý, ta liền vui vẻ không rõ lý do, tâm tình cực kỳ tốt.

Ta đã gửi thư cho Phó Thiên Du ở Gia Châu, bảo rằng ít ngày nữa sẽ khởi hành về nhà.

Một buổi sáng, lúc Hoa Thành Cẩm bưng đồ ăn lên, dạ dày ta đột nhiên thắt lại, buồn nôn không chịu được, chạy đến góc tường nôn khan một hồi. Trong lòng cả kinh, chẳng lẽ bệnh lại tái phát? Lúc này đang giữa hè, thời tiết nóng bức, ve kêu râm ran chói tai, lòng ta thấp thỏm không yên, lại bắt đầu cấu kính nóng này.

Hoa Thành Cẩm thấy ta như vậy cũng khó tránh khỏi lo lắng. Tay ta đặt lên bụng, kinh nguyệt đã bao lâu chưa tới? Chẳng lẽ bệnh lần trước thật sự chưa trị tận gốc?

Vẫn là Hoa Thành Cẩm trấn định, chàng rót cho ta một cốc nước trắng súc miệng. Chàng bảo, không sao đâu. Ta hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm trạng.

Ngón tay hơi lạnh của Hoa Thành Cẩm khoát lên cổ tay ta, ánh mắt khi ngẩng đầu nhìn ta lại có vẻ khó tin và hưng phấn. Chàng nhẹ nhàng nói, nương tử, chúng ta có con rồi. Mặc dù chàng bình tĩnh, nhưng âm điệu khó nén được sự rung động, tiếng nói còn có phần run run.

Chàng nói, bởi vì lần trước bệnh nặng nên thân thể nương tử hao tổn nhiều, muốn giữ đứa bé thì không được cực nhọc quá sức, cần tĩnh dưỡng nhiều, cho nên chúng ta để sau này đi thành Gia Châu thôi. Ánh mắt chàng sáng ngời dị thường, sáng đến mức ta nghĩ chàng sắp bật khóc.

Ta cốc đầu chàng một cái, bất mãn bảo, chúng ta có con, có con! Thế mà chàng nói lung ta lung tung gì thế!

Chàng ôm chầm lấy ta, hơi thở dồn dập, đúng, chúng ta có con, Hoa Thành Cẩm và Phó Tĩnh Nhã có con! Ha! Chàng cười lớn một lúc, bảo rằng, ta muốn nói cho tất cả mọi người biết, nói cho tất cả mọi người biết chúng ta có con!

Khoe khoang! Ta lại cốc đầu chàng, nhưng ta cũng như chàng, hưng phấn đến mức hận không thể khoe với tất cả mọi người... Hạnh phúc lớn lao khiến ta cảm thấy choáng váng, hạnh phúc luôn tới bất ngờ như vậy đấy...

78. Chương 78: Sản Tử Phong Vân

hông đến thành Gia Châu được nữa, chúng ta lập tức viết phong thư gửi về Gia Châu, không biết khi Phó Thiên Du nhận được phong thư thứ nhất, sau đó lập tức nhận phong thư hai đối ý thì sẽ khóc hay cười. Nhớ lại gương mặt có phần nghiêm trang kia của Phó Thiên Du, nếu vẻ mặt vừa muốn cười vừa muốn khóc chắc chắn sẽ rất khôi hài.

Bây giờ Hoa Thành Cẩm đã ném hết sách thuốc của chàng, bắt đầu sát sao chăm sóc ta, chưa kể đến việc hàng ngày uống thuốc bổ, còn quy định mỗi hôm phải ăn bao nhiêu thứ... Ăn rồi nôn, nôn rồi ăn, đúng là vất vả!

Nhưng tâm tình Hoa Thành Cẩm rất tốt, trên cơ bản là ta nói gì chàng nghe răm rắp, nhân cơ hội này ta đưa ra việc bàn hôn sự cho Nghiêm Đông. Hoa Thành Cẩm không thêm nghĩ đã đồng ý luôn, hoàn toàn không để ý đến gương mặt đáng thương của Nghiêm Đông bên cạnh.

Ta lập tức lia mắt sang phía Nghiêm Đông, nhóc con, lần này rơi vào tay ta rồi hửm? Ta cười xấu xa, ra đường tìm các bà mối nhiệt tình nhất để thu thập các bức vẽ của cô nương chưa chồng.

Ta nhìn cuộn tranh xong lại nghĩ đến các bức vẽ tiểu thư khuê các trước đây Phó mẫu đưa cho Phó Thiên Du, ai nấy đều cùng một tư thế, một dáng dấp, bây giờ nhớ lại cả người vẫn run rẩy. Nghĩ đến đây, ta lập tức đẩy cuộn tranh ra xa, hận không thể tống nó đi cho khuất mắt.

Thật ra, nếu muốn tìm cô nương nhà tử tế thì vẫn còn một cách dân gian nữa, chính là thăm hỏi. Nếu gia đình có vợ chồng đảm đảm, đứa con hản cũng không thể tệ được, gia thế trong sạch, gia giáo nghiêm khắc, con cái tất nhiên cũng không có tư tưởng làm điều phi pháp. Nhưng chuyện này cũng chưa chắc chắn, cha mẹ sinh con trời sinh tính, huống chi con người dễ thay đổi? Gia thế không tốt, con cái chưa chắc đã không tốt, những đứa trẻ có chí khí thường xuất thân từ đây...

Ta bóp đầu, tốt nhất cứ chuẩn bị ra ngoài hỏi thăm cho Nghiêm Đông thì hơn. Không hỏi thăm thì thôi, vừa đi nghe ngóng ta đã sợ hãi nhảy dựng. Hóa ra Nghiêm Đông đi theo Hoa Thành Cẩm lâu năm, dựa vào thanh danh tốt của Hoa đại phu nên cũng được coi là thanh niên tài tuấn đáng coi trọng trong thành

Định Châu, huống chi diện mạo Nghiêm Đông không tầm thường, không biết có bao nhiêu tiểu cô nương âm thầm để ý nữa.

Âm thầm để ý, để với chả ý cái gì, tuổi còn nhỏ mà đã biết tìm lang quân à! Ta đảo mắt xem thường, nhưng cũng khá bối rối. Ai mà biết tiểu tử Nghiêm Đông có nhận túi thơm khăn thêu của cô nương nào không, nhờ ta gán ghép duyên ương bừa bãi, cuối cùng kết thành một cặp vợ chồng bất hòa thì sao? Bây giờ không hỏi rõ, đến lúc chuyện đã rồi thì thức ăn cũng nguội!

Gọi Nghiêm Đông tới, tiểu tử này vẫn mang vẻ mặt đau khổ, hỏi gì cũng ngơ ngác nói không biết, nhìn thần sắc nó, đến tám phần là còn chưa hiểu biết gì, nhắc đến cô nương nhà nào cũng cau có ghét bỏ, không phải chê bộ dạng xấu thì cũng phê phán là không hiền lành.

Không phải bảo không biết gì ư? Sao nghe giọng điệu có vẻ còn biết nhiều hơn ta, thông tin cũng không ít, ngay cả cô nương nhà nào không thích tắm rửa cũng rõ... Xem ra nó còn hỏi thăm toàn diện hơn ta nhỉ, ta siết tay.

Hoa Thành Cẩm nhìn ta giầy vò Nghiêm Đông, thì thoảng lúc ta phàn nàn còn đưa ra một hai đề nghị. Rốt cuộc ta đã hiểu, hóa ra nhân tình này sợ ta nhầm chán nên mới cống Nghiêm Đông ra để ta đùa giỡn. Đứa nhỏ đáng thương...

*

Hôm nay ta nhàn rỗi, cùng Vương đại thẩm ra ngoài đi dạo, lúc ngang qua một ngõ nhỏ thì nghe thấy tiếng cười đùa truyền tới. Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, hóa ra là một vài cô bé đang đá cầu.

Sao cô bé mặc áo xanh ngọc trông quen mắt vậy? Gương mặt trái xoan trắng nõn, cặp mắt xéch hẹp dài, miệng nhỏ nhắn mím chặt, quả cầu dưới chân bay lên, vừa đá vừa biểu diễn kỹ thuật... Kỹ thuật cao như thế, khiến cho người không biết đá cầu như ta thật sự rất xấu hổ...

Ta đột nhiên vỗ tay ‘bốp’ một phát, dọa cho Vương đại thẩm nhảy dựng. Bà đỡ ta hỏi, có chỗ nào không thoải mái? Ta cười ngượng, bảo rằng mình đã từng gặp cô bé đá cầu kia rồi.

Cô bé áo xanh hình như đã mệt, ngừng lại, giao cầu cho người bên ngoài. Cô bé nhìn sang phía ta hồi lâu mới chậm rãi bước tới, ăn nói lễ phép: “Chào thẩm thẩm, chào tỷ tỷ.”

Cô bé này chắc khoảng mười hai mười ba tuổi, trên khuôn mặt thon gọn còn đầy vẻ non nớt, nhưng ánh mắt lại có sự điềm tĩnh và quả quyết mà những đứa trẻ cùng tuổi không có. Ta cười hỏi bé: “Muội còn nhớ tỷ sao?”

Cô bé gật đầu nói: “Tất nhiên là nhớ ạ, tỷ tỷ tới đây vì muốn đá cầu cùng bọn muội à?”

Vương đại thẩm vội vàng ngăn cản: “Không được, tỷ tỷ này đang có thai.”

Cô bé ra vẻ hiểu rõ, gật đầu. Ta hơi ngại ngùng: “Tỷ xem các muội đá là được rồi. Muội là cô nương nhà ai? Tên là gì?”

Cô bé đáp: “Muội họ Trương, khuê danh Đào Đào, nhà ở phố Tây, phụ thân làm nghề rèn.”

“À.” Vương đại thẩm sáng tỏ: “Cháu là khuê nữ nhà thợ rèn Trương?”

Đào Đào gật đầu.

“Chữ đào trong cây đào ư?” Hai chữ Đào Đào nghe thật êm tai.

Cô bé lại gật đầu, bộ dáng rất lanh lợi. Ta không khỏi mỉm cười: “Đúng là một cô bé vừa lanh trí vừa thông minh.”

Đào Đào mở to mắt: “Tỷ tỷ không chê muội xấu ư?”

Xấu? Xấu đâu mà xấu? Cô bé này thân thể khỏe mạnh, ngũ quan đoan chính, làn da trắng mịn, sao lại xấu? Ta quay sang Vương đại thẩm, mặc dù bà đang cười, nhưng vẻ mặt cũng khó nói.

Đào Đào lại không để tâm: “Mọi người đều bảo mặt muội giống hồ ly, cực kỳ cực kỳ xấu, về sau khó lập gia đình.”

Mặt trái xoan với mắt xéch hẹp dài, chóp mũi nhọn kết hợp khuôn miệng nhỏ... Quả thực có hơi hướm hồ ly, nhưng trông không xấu mà, sau này lớn lên sẽ có vẻ phong tình riêng. Nhưng xem thái độ của Vương đại thẩm, hình như đã nhận định cô bé này là xấu, ôi chà, ta yên lặng thở dài.

“Không gả đi thì muội định thế nào?” Đột nhiên ta nghĩ ra vấn đề này.

“Vây ở nhà chăm sóc cha mẹ thôi ạ.” Đào Đào nghiêm túc đáp, ánh mắt trong veo không chút đắn đo. Ta đột nhiên cảm thấy bức mình, cô bé tốt như thế, làm sao có thể để những thành kiến thế tục phá hỏng cả một đời được?

Ta lại hỏi: “Đào Đào ở nhà là con thứ mấy?”

“Trong nhà chỉ có mình muội là nữ, dưới muội còn hai đệ đệ.”

Trên đường về nhà, ta hỏi Vương đại thẩm tình hình trong nhà của Đào Đào, khi biết nhà cô bé thuộc dạng tử tế, ta bỗng thở phào nhẹ nhõm. Một ý tưởng xuất hiện trong đầu, ta cười thầm, Nghiêm Đông à, ta tìm cho con một nàng dâu xấu nhé, nhưng nếu con dám nói cô bé xấu, ta sẽ bảo sự phụ của con cho con ăn đòn!

Ta càng nghĩ càng vui, vào nhà đúng lúc bắt gặp Hoa Thành Cẩm đang cắt một khối vải làm quần áo. Ta hỏi chàng đang làm gì, ai ngờ chàng đáp lại là làm tã. Ngày này, mới có ba tháng thôi mà đã làm tã, chờ đến ngày sinh chẳng phải tã đã chất đầy phòng rồi?

Nhưng ta không dám nói ra miệng, nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của chàng, ta không đành lòng dội nước lạnh. Hoa Thành Cẩm đưa cho ta một mảnh bảo ta sờ xem có mềm không, chàng sợ cọ xát móng đứa bé. Ta cầm lấy, cảm giác trên tay vô cùng mềm mại, đường vắt sổ cũng được chàng khâu xong xuôi, không nhìn thấy sợi chỉ thừa nào cả. Ta lập tức cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Lúc sáu tháng, bụng to ra rõ rệt. Hôn sự của Nghiêm Đông và khuê nữ Trương gia Trương Đào Đào đã là chuyện chắc chắn, điều khiến ta giật mình là Nghiêm Đông lại không chạy đến kháng nghị với ta, càng không chê bộ dạng Đào Đào xấu. Chẳng lẽ tiểu tử này có thể bỏ qua quan niệm thế tục?

Bây giờ đứa bé trong bụng đã có máy thai, khiến cho ta trải nghiệm được cảm giác vui sướng khi làm mẹ. Hoa Thành Cẩm thường xuyên ôm ta, kê đầu lên bụng ta nói chuyện với con. Dường như đứa bé có cảm ứng với chàng, đầu của chàng vừa áp vào, chân đứa nhỏ đã đá đến nơi. Đương nhiên, lần nào cũng là ta chịu khổ.

Hoa Thành Cẩm nói nên đặt tên cho đứa bé, chàng cầm mấy quyển sách cổ không rõ tên tuổi, miệng lầm bầm, nếu là con gái thì gọi là... Nếu là xú tiểu tử thì đặt là...

Ta rất khí phách phẩy tay, không cần nghĩ nữa, ta đã chọn xong rồi. Hoa Thành Cẩm hào hứng, ngẩng đầu lên khỏi mấy quyển sách vở vẫn, nói nhanh đi, nàng đặt là gì?

Ta tự đắc nói, đặt là... Tiểu Hoa thôi!

Gương mặt cha để hào hứng của Hoa Thành Cẩm lập tức chuyển thành mặt cha ghê ảm đạm, môi run run, Tiểu... Hoa? Tuyệt đối là câu nghi vấn, tuyệt đối không đồng ý.

Phản đối vô hiệu. Ta miễn cưỡng nói, tên tầm thường mới tốt, gọi Tiểu Hoa là được, vừa dễ viết, vừa dễ nuôi... Nhìn là biết mà, Đại Hoa Tiểu Hoa, dựa vào thái độ không hữu nghị của cục cưng trong bụng với Hoa Thành Cẩm là có thể đoán, đứa bé này tám chín phần mười là nam.

Hoa Thành Cẩm thê lương quay người đi, chỉ còn mấy quyển sách vở vẫn bị gió thổi phất phật.

Kết quả, tên đứa bé đã được quyết định như vậy, chỉ có nữ danh, chưa có đại danh, Tiểu Hoa mãi bảy tuổi mới có đại danh... Trọng điểm là, cuối cùng đại danh cũng do ta đặt...

Phó Thiên Du vội vàng từ Gia Châu tới đây, chuyện này khiến chúng ta chấn động, không phải hấn đang dự thi ở kinh thành sao?

Phó Thiên Du chỉ cười nhạt, nói rằng đã bỏ rồi. Lúc ta đang tự trách mình thì lại nghe hấn tiếp tục, bởi vì muốn thành thân nên năm nay hấn bỏ thi Hương.

Cầm ta suýt nữa rớt xuống. Ngó ra sau hần muốn tìm đại tẩu, hần lại bảo, mới đưa sính lễ, quyết định hôn sự thôi, còn chưa quá môn.

Thất vọng, ta bĩu môi.

Phó Thiên Du kể, vốn phụ thân mẫu thân cũng muốn đến, nhưng đường xá từ Gia Châu đến Định Châu xa xôi, hai người bọn họ đã già không chịu nổi đường đi xóc nảy, đều phải từ bỏ.

Ta còn biết nói gì nữa? Chỉ đành hàm ơn cười cười, không cần nhiều lời.

Tháng thứ chín, thân thể của ta béo dã man, tay chân bị phù, ấn vào một phát là lồm xồm, hồi lâu cũng không trở về như cũ được. Buổi tối muốn xoay người rất khó khăn, nếu ngủ cùng tư thế thì sau khi tỉnh dậy sẽ tê cả người, mà cái loại mỗi một nhừ xương này thật khiến cho người ta hận đến ngứa răng.

Cũng may Hoa Thành Cẩm phát hiện ra việc này, nửa đêm luôn giúp ta xoay người, mát xa thân thể bị đè của ta, gương mặt đầy vẻ thương xót. Nhìn thấy biểu tình này của chàng, ta chấp nhận chín tháng khổ sở, vui vẻ chịu đựng.

Ta bảo với Hoa Thành Cẩm, con của chúng ta đúng là có phúc, không sớm không muộn, ngay lúc này đến với chúng ta. Hoa Thành Cẩm cười đồng ý, cúi người hôn trán ta.

Trong tháng thứ chín, ta rất ít khi xuống giường. Tuy biết thường xuyên đi lại sẽ có lợi khi sinh đẻ, nhưng chân của ta đã phù quá rồi, làm sao đi nổi nữa.

Đang ăn mỹ thực của Hoa Thành Cẩm nấu, ta thấy Vương đại thẩm đi vào. Hai chúng ta trò chuyện trên trời dưới biển, bỗng bụng có cảm giác đau âm ỉ, ta đặt bát xuống, ôm bụng nhủ mày. Vương đại thẩm quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Ta ôm bụng: “Không biết hôm nay làm sao, bụng cứ một hồi là đau...”

Sắc mặt Vương đại thẩm nghiêm trọng, thỉnh thoảng đưa tay vào sờ chỗ đệm dưới thân ta, tức thì cả kinh: “Trời ạ, cháu sắp sinh rồi...”

Vương đại thẩm vội vàng đi ra gọi Hoa Thành Cẩm, chỉ thấy Hoa Thành Cẩm kích động chạy vào, tay khoát lên mạch ta hơi run rẩy, sau đó lắp bắp nhờ Vương đại thẩm đi mời mấy bà đỡ giàu kinh nghiệm đến.

Tiếng động này làm kinh động đến Phó Thiên Du, hần vẫn mang vẻ mặt ngơ ngác. Hoa Thành Cẩm cau mày hỏi, sắp sinh mà nàng không biết?

Ta đau bụng nên nóng nảy, tức giận đáp, sao ta biết được, ta đã bao giờ sinh đâu!

Giọng nói Hoa Thành Cẩm khó nén được sốt ruột, sao nàng đau bụng mà không gọi!

Ta không chịu nổi quát chàng, không đến mức chết, kêu cái gì mà kêu!

Mặt Hoa Thành Cẩm trắng bệch, Phó Thiên Du phát hiện ra, lập tức tiến lên giữ chặt chàng, quay đầu bảo ta, muội muội, muội phụ quan tâm muội thôi, đừng để bụng.

Thấy sắc mặt tái nhợt của chàng ta liền hối hận, quan tâm sẽ bị loạn, sao ta lại tranh cãi mấy chuyện này. Nhưng bụng ngày càng đau, ta chỉ có thể cắn môi gậm đầu.

Hoa Thành Cẩm gạt Phó Thiên Du ra, bước đến bên cạnh ta, vươn ngón cái vuốt môi ta, chàng bảo, đừng cắn. Sau đó gơ cánh tay ra nói, cắn ta đi.

Ta khiếp sợ nhìn chàng, Phó Thiên Du cũng nhủ mày, muội phụ! Thời đại này khi nữ tử sinh đẻ, nam tử kiêng dè còn chưa kịp, sao còn có thể canh giữ trước giường cam nguyện vươn tay giúp vợ chia sẻ nỗi thống khổ?

Ta cắn răng cố nén cơn đau nói tiếp, bắt buộc chính mình không nhìn cánh tay trắng như tuyết của chàng. Thế nhưng chàng đưa cánh tay đến sát miệng ta, bắt ta mở miệng cắn tay chàng.

Đau đớn ngày càng gia tăng, Hoa Thành Cẩm cũng phát hiện, chàng gào lên với Phó Thiên Du, sao bà đỡ còn chưa đến? Ta nghĩ, nhà bà đỡ chắc ở rất xa...

Phó Thiên Du vừa chạy ra thì gặp bà đỡ vào. Bà đỡ thấy tư thế của ta và Hoa Thành Cẩm thì sửng sốt, sau đó vội vàng tách hai chúng ta ra, Hoa Thành Cẩm rất ngang ngược, nói thế nào cũng không chịu rời đi, thậm chí lối tư cách đại phu ra để áp chế mọi người.

Nhưng có trường hợp nào mà các bà đỡ chưa từng gặp? Các bà chỉ nói một câu, nam tử ở trong phòng bất lợi cho việc sinh đẻ của phụ nhân, nghe xong lời này, Hoa Thành Cẩm lo lắng đầy mặt bị đuổi thẳng ra ngoài.

Bà đỡ nói, Hoa phu nhân, tướng công thương thế tử như thế không có nhiều đâu, lần này dù thế nào cô cũng phải cố gắng nhé.

Đau đớn giảm đi, ta hít sâu một hơi, gạt đầu. Vương đại thẩm đưa một miếng vải mềm cho ta cắn, gương mặt bà vừa vui mừng vừa lo lắng, bà nói, là nữ nhân đều phải trải qua việc này, đại thẩm tin cháu tuyệt đối có thể sinh ra một tiểu tử béo cho Hoa đại phu.

Ta vừa định cười cảm ơn bà, cơn đau lại ập đến. Loại đau đớn này không thua kém nỗi đau khi ta uống hổ lang được lúc bệnh nặng. Ta chìm chìm nổi nổi trong cơn đau, ý thức mơ hồ, chẳng thể nghe nổi tiếng động xung quanh, giống như tất cả âm thanh đều đang rời xa dần.

Hình như ta nhìn thấy ai đó, một nữ nhân, nằm trên giường đẻ, máy móc bật sáng, áo khoác trắng và bao tay cao su của bác sĩ, kẹp cầm máu kim loại bóng loáng, một dụng cụ hình thìa đưa vào hạ thân của nữ nhân, nữ nhân đau đến mức mặt mũi trắng bệch, chiếc thìa đang đảo lên, nữ nhân lớn tiếng hô đau, máu dưới thân chảy không ngừng...

Một cơn đau kịch liệt giúp cho thần trí ta tỉnh táo, chẳng lẽ vừa rồi nhìn thấy nữ nhân bị sảy thai ư? Bà đỡ nói, phu nhân, chỉ còn một chút nữa! Vương đại thẩm bảo, khuê nữ đừng sợ, vận sức!

Ta gào to, dùng hết sức bình sinh, cho dù chết cũng phải giữ được đứa bé!

79. Chương 79: Cuộc Sống Của Chúng Ta Thật Đẹp

Lúc mở mắt, Hoa Thành Cẩm đang nắm tay ta căng thẳng quan sát ta, tầm mắt ta trượt theo tay áo chàng, cánh tay chàng đầy vết thâm tím, ta lập tức cả kinh, chẳng lẽ ta lại vô thức phát cuồng ư?

Thấy ta tỉnh lại, Hoa Thành Cẩm nhíu mày hỏi, nàng còn đau không?

Ta gạt đầu, đau chết đi được, lần thứ hai ta cảm nhận được cái gì gọi là sống dở chết dở. Ta đau đến mức không muốn nói chuyện, dùng ánh mắt ra hiệu hỏi vì sao tay chàng lại có vết thương?

Nhưng Hoa Thành Cẩm lại quay sang nhờ Vương đại thẩm bế đứa bé đến đây. Vương đại thẩm cẩn thận ôm con tới trước mặt ta, chúc mừng khuê nữ, là một tiểu tử bụ bẫm! Ta bối rối nhìn đứa bé có làn da đỏ hồng như một con chuột con quần trong tã lót, tóc máu lơ thơ, không có lông mày, cặp mắt nhắm, hình như còn mập hơn người làm mẹ như ta, đang ngủ say.

Ta vừa muốn khóc vừa muốn cười, đây là cục thịt từ người ta đó, là tiếp nối của sinh mệnh ta, là hậu sinh của ta và Hoa Thành Cẩm... Mặc cho hạ thân đã đau đến tê cứng, mặc cho ta không muốn mở miệng nói lãng phí sức, nhưng nhìn đứa bé còn nhiều nếp nhăn này, ta vẫn nhịn không được mà mỉm cười muốn trêu chọc nó, rút bàn tay đang được Hoa Thành Cẩm cầm, ta nhẹ nhàng chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm kia, vẫn ngủ à, con sâu lười...

Vương đại thẩm vội vàng ôm đứa bé lùi ra, sợ ta chọc nhiều không tốt. Ta không khỏi mỉm cười. Hoa Thành Cẩm lại đỡ hơi kéo tay ta về để nắm, giống như buông lỏng thì ta sẽ bay đi mất. Thấy Vương đại thẩm bế con ra ngoài rồi, ta hỏi chàng, tay của chàng bị làm sao?

Dấu răng thâm tím trên tay chàng thì ta biết, đó là vết cắn lúc đầu khi ta đau đớn. Nhưng những vết bầm to nhỏ dày đặc còn lại từ đâu mà có?

Phó Thiên Du đặt một lò sưởi bên cạnh ta, giọng nói mang theo sự hưng phấn, muội tử, muội phu của ta không đơn giản, mỗi lần muội kêu đau một tiếng, hần liền cầu mình một cái thật đau, muội đừng trờng ta... ta không kịp ngăn cản mà, hần còn cầu ta hai cái... Phó Thiên Du giơ tay ra, chỉ thấy mu bàn tay trắng hiện lên hai vết đen nhìn thấy ghê.

Phó Thiên Du thuận thế cúi người xuống nói với ta, muội muội, lần này muội chọn không sai người! Giọng nói không che giấu sự tự hào và thỏa mãn...

Hoa Thành Cẩm bắt tay Phó Thiên Du sang bên cạnh, nhân thể đẩy hần ra. Ta nghĩ tướng công nhà mình then thùng muốn nói gì đó, kết quả mãi sau chàng mới nặn ra một câu, sao lại lâu như vậy?

Đầu óc ta chưa kịp thẩm thấu, chỉ nhìn thấy Phó Thiên Du rón rén đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng. Hoa Thành Cẩm nhẹ nhàng nủ tay ta, lại hỏi một câu, sao lại lâu như vậy?

Ta nghĩ, chắc chàng muốn hỏi ta sao lại sinh lâu như vậy nhỉ? Ta muốn nhòm dậy nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ai ngờ thân thể nặng nề, ngay cả khí lực cựa quậy cũng chẳng có. Hoa Thành Cẩm phát hiện ra ý định của ta, lườm ta một cái rồi vươn tay chặn hai vai ta nói, trời đã tối rồi.

À, ta thở ra một hơi, nhoén cười nói, chỉ một ngày thôi mà, ta nghe nói có người mất ba ngày ba đêm mới sinh được cơ! Lời vừa nói xong, lập tức nhận được ánh nhìn trân trối của Hoa Thành Cẩm, ba ngày ba đêm mới sinh xong, phỏng chừng cách cái chết không xa... Không phải mất máu chết thì là đau đến chết...

Vốn muốn an ủi chàng, thấy cánh tay bầm tím của chàng ta vô cùng đau lòng. Nhưng ai bảo tính tình ta không nhanh nhạy, đưa ra ví dụ cũng chọn nhầm ví dụ... Ta ngậm miệng, không nhắc lại nữa. Chàng đột nhiên thở dài, úp mặt vào lòng bàn tay ta, chàng nói, nhất định rất đau, cực kỳ cực kỳ đau... Ta biết sẽ rất đau, nhưng không ngờ lại đau như vậy...

Lòng bàn tay ẩm ướt, hốc mắt của ta lập tức cay cay, ta tức giận bảo, nói chuyện này để làm gì, chàng muốn ta phải khóc sao? Chẳng lẽ chàng không biết nữ nhân đang ở cỡ không được khóc à?

Mặt chàng vẫn vui trong lòng bàn tay ta, chàng nói, nằng nhắm mắt lại đi.

Ta nghe lời nhắm mắt lại, nghĩ rằng nhất định chàng không muốn cho ta thấy bộ dạng quần bách rơi lệ của mình. Chàng khẽ thủ thủ bên tai ta, nếu đau như vậy, chúng ta chỉ sinh Tiểu Hoa thôi nhé? Chúng ta...

Ta lập tức mở to mắt cắt lời chàng, không được! Chúng ta không chỉ có Tiểu Hoa, còn phải có Tiểu Thảo, Tiểu Thụ... Có rất rất nhiều con! Ta nghĩ thôi đã thấy hưng phấn, tuy rằng sinh con rất đau, đau đến mức muốn chết, nhưng vừa nhìn bộ dáng đỏ đỏ nhiều nếp nhăn như con chuột sơ sinh của Tiểu Hoa, ta liền cảm thấy hạnh phúc.

Nhận thấy cảm xúc của mình hơi kích động, ta nhắm mắt lại, muốn bản thân trấn định một chút. Ta nói với Hoa Thành Cẩm, nữ nhân sinh con chẳng phải là rất bình thường sao? Không cần lo lắng, trước lạ sau quen, lần sau sinh Tiểu Thảo sẽ không đau... Bây giờ chàng đừng học thói hay nghĩ lung tung của ta, nữ nhân sinh con là chuyện hiển nhiên! Ta muốn có rất nhiều con, chàng không được uống thuốc gì kỳ lạ đâu đấy, nghe chưa?

Ta lập tức cảnh giác, nhớ chàng uống loại thuốc kỳ lạ khiến cho ta không được hưởng quyền lợi của nữ nhân thì làm sao bây giờ?

Hoa Thành Cẩm cười khỏ, lại xoa xoa tay ta, không trả lời thẳng vào vấn đề, chỉ đáp đến lúc đó tính sau.

Đúng vậy, có Tiểu Hoa, ngày tháng về sau còn rất dài.

Hoa Thành Cẩm đột nhiên hỏi, Tiểu Thảo là ai?

Ta cố gắng ra vẻ vô tội chớp mắt, là tên đứa con thứ hai của chúng ta á!

Mặt chàng lập tức nhăn nhó khỏ sở, ta không đồng ý!

Ta cười, phản đối vô hiệu! Hoa Tiểu Hoa, Hoa Tiểu Thảo, còn cả Hoa Tiểu Thụ... Tên nghe sao mà đáng yêu...

Cảm giác mệt mỏi ập đến, ta lâm vào bóng tối hạnh phúc. Đột nhiên trong bóng tối truyền đến tiếng nữ nhân vùng vẫy, tiếng kim loại lách cách, hình như còn tiếng bác sĩ y tá hô hoán... Ta đột nhiên nhớ tới cảnh nữ nhân sẩy thai mình đã thấy trong lúc mộng lung, trái tim đột nhiên đập thành thịch, ta cố gắng khống chế bản thân, suy nghĩ hết từ đầu đến cuối. Bởi vì khi ta sinh Tiểu Hoa có lộn lờ trước cửa âm phủ, trong lòng sợ hãi cực độ, nếu sinh được Tiểu Hoa thì tốt, nếu không được thì một xác hai mạng... Lúc con người ta sợ hãi thường vô thức nghĩ đến chuyện khiến bản thân run sợ, cũng chính là kiểu tự dọa bản thân, cho nên thấy nữ nhân sẩy thai thực ra là ám chỉ chính mình, nếu không thể vượt qua, Tiểu Hoa vốn quây tay đập chân trong bụng sẽ giống như bùn nhão rời khỏi ta...

Ta cảm thấy mình phân tích rõ ràng hợp lý, lòng cũng dần yên ổn, những tiếng ồn ào, tiếng gào thét, tiếng hô hoán đều trở nên xa dần, trong mộng chỉ còn mùi sữa trên người Tiểu Hoa...

*

Bốn năm sau, ta cầm quyển tiểu thuyết mới nhất, vừa ăn mút đào vừa đánh giá nam nữ nhân vật chính. Một cục bột đột nhiên chạy vào phòng, nhào tới lòng ta, thuận tiện lên lấy một miếng mút đào bỏ vô miệng, còn dùng hai bàn tay nhỏ che miệng, cho rằng ta không thấy.

Coi mẹ của nó là gốc chắc? Ta trừng mắt, Tiểu Hoa, lát nữa đi súc miệng ẹ!

Tiểu Hoa tội nghiệp chớp mắt, cái miệng đỏ đỏ mím lại, giống như lúc nào cũng có thể bật khóc. Chiêu này không hiệu quả! Tiểu Hoa vươn hai tay ôm eo ta, tiếng nói non nớt cất lên, mẹ ơi, con sinh ra từ đâu?

Ồi, ta cảm thán, rốt cuộc đã đến lúc này rồi sao? Rốt cuộc đã gặp câu hỏi tất yếu mà trẻ nhỏ sẽ hỏi sao? Ta rối rắm, nghĩ hồi lâu cũng chưa ra nên trả lời thế nào, chỉ có thể đáp qua loa, hỏi cha con ấy!

Tiểu Hoa cọ đến cọ đi trong lòng ta, cha bảo hỏi mẹ mà!

Ta bó tay, cái tên Hoa Thành Cẩm dám tiên hạ thủ vi cường à! Giao vấn đề khó giải quyết này cho ta... Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể dùng câu lừa gạt muôn thuở để bịp con mình: Con... là do mẹ nhặt từ ngoài cổng thành về...

Cái đầu tròn tròn nhỏ xinh không cọ nữa, khuôn mặt nhỏ như cục bột ngẩng lên, nghiêm túc nhìn ta, ánh mắt tròn đen láy hoàn toàn được di truyền từ Hoa Thành Cẩm: Mẹ, là thật ạ?

Ta gạt đầu tỏ vẻ chắc chắn. Tiểu Hoa hơi chu môi chứng tỏ vẻ quật cường: Mẹ, thật rất thật?

Ta lại gạt đầu. Tiểu Hoa đột nhiên rời khỏi vòng tay ta, gương mặt tủi thân do bị đả kích, sau đó giơ tay che mặt, òa khóc chạy đi.

Ta nhíu mày, động tác cuối cùng của nó sao trông quen mắt thế? Cứ như con gái ấy... Đột nhiên ta nhớ ra hai ngày trước có một đôi cãi nhau trên phố Đông, nữ nhân giậm chân ôm mặt nói một câu “không chịu nổi cuộc sống thế này nữa” rồi òa khóc chạy về nhà mẹ đẻ... Tiểu Hoa, chẳng lẽ con không thể học cái tốt được à?

Ngoài sân truyền vào tiếng Tiểu Hoa cao giọng tố cáo với Đại Hoa, tiếng khóc ngập tràn sự bất mãn và lên án với người làm mẹ như ta. Ta tự kiểm điểm, chẳng lẽ mình hơi quá đà? Ta đã nói gì ấy nhỉ? Chẳng phải chỉ bảo nhặt từ cổng thành về sao? Hồi xưa, năm ta ba tuổi lần đầu tiên hỏi mẹ ta câu này, mẹ ta còn đáp là nhặt ta về từ bãi rác... Ta nhất quyết không tin!

Năm bốn tuổi, lần thứ hai ta hỏi mẹ câu này, mẹ ta trả lời nhất được trong gầm cầu... Từ đó về sau ta không hỏi lại vấn đề gốc gác như vậy, hỏi thêm lần nữa, chắc sẽ thành nhặt từ hố phân về mất...

Nhìn bộ dáng hiện tại của Tiểu Hoa, nào có được phong độ năm xưa của ta? Chẳng lẽ giống Hoa Thành Cẩm? Không đâu, Hoa Thành Cẩm là nhân tinh mà, nếu Tiểu Hoa có được nửa trí tuệ của cha nó thì không thể bị vấn đề ngớ ngẩn này hành cho thâm chứ?

Rốt cuộc nó giống ai? Bên ngoài truyền đến tiếng Hoa Thành Cẩm đang cố gắng nín cười dỗ con, sao nghe giọng này quái lạ thế, thà cứ cười luôn đi cho xong... Mà thôi đừng cười, nếu cười rồi, tinh thần Tiểu Hoa bị đả kích lần thứ hai, liệu có thể học theo người ta mà bỏ nhà ra đi không?

Tiếng nức nở của Tiểu Hoa truyền đến, con không muốn cha ôm đâu! Con muốn mẹ ôm! Người mẹ mềm hơn người cha, lại còn thơm nữa! Nhưng mà... nhưng mà... mẹ nói là nhạt được con... oa... Thấy tình hình sắp chuyển sang mưa to gió dữ, Hoa Thành Cẩm vội vàng an ủi tiếp, thậm chí nhận lời đưa nó ra ngoài mua một cái mặt nạ giống ta, tiểu tử kia mới nín khóc bật cười.

Tiểu Hoa được hời còn làm cao, nói với Hoa Thành Cẩm, cha ơi, cha con mình lên ra ngoài chơi, không đưa mẹ ra ngoài được không?

Ta nhướn mày, tiểu tử kia muốn chia rẽ nội bộ à? Hoa Thành Cẩm hỏi, vì sao?

Tiểu Hoa hậm hực nói, mẹ bảo nhạt được con, con thấy mẹ mới là được nhạt về...

Ta đẩy mạnh cửa ra, nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ kia giật nảy lên. Ta nhàn nhạt hỏi, ai được nhạt về?

Không gian yên tĩnh, vẻ mặt Hoa Thành Cẩm cười khở, lại có phần xem trò vui. Tiểu Hoa vẫn chưa cử động. A, con yêu à, tình tình kiên cường lắm... Ta lại hỏi, ai nói ra ngoài không đưa mẹ theo?

Tiếp tục trầm mặc, toàn thân lặng ngắt. Ta làm bộ tức giận, nếu Tiểu Hoa bảo không cần mẹ, vậy mẹ cũng không cần Tiểu Hoa là được, dù sao Tiểu Hoa cũng muốn đi mua mặt nạ mẹ rồi...

Bóng dáng nhỏ bé vội vàng xoay lại, chạy như bay vào lòng ta, ôm đúi ta làm nũng, Tiểu Hoa đã bao giờ nói thế đâu ạ... Là cha nói, cha đi mua mặt nạ mẹ cho Tiểu Hoa, chứ con vẫn thấy mẹ tốt nhất...

Quăng hết tội lên đầu cha nó, mà cha nó còn cười đến sung sướng. Cái nhà này đúng là một người muốn đánh đòn một người muốn chịu đau, ta chịu không nổi, chỉ đành bế đứa con thơm thơm mềm mềm của mình lên, ra ngoài vậy!

Hôm nay ánh mặt trời chói chang, khiến tầm mắt người ta chỉ thấy trắng xóa, đến nơi trước đây là Bích Thủy trà quán, ta để hai người kia đi chơi tiếp, còn mình ngồi uống trà tại Bích Thủy trà quán.

Hai năm trước Bích Thủy trà quán đã tuyên bố đóng cửa, trà quán bây giờ vẫn do ông chủ cũ buôn bán, nhưng nơi khởi nguồn con đường tin tức đã biến thành trà quán đơn thuần. Dân chúng thành Định Châu không để ý đến sự thay đổi này, họ vẫn trước sau như một thích uống tách trà lớn ở trà quán, nguyện ý ngồi trong trà quán tán gẫu chuyện con gà con kê...

Nhìn hai bóng dáng một lớn một nhỏ, lòng ta vô cùng thỏa mãn. Bóng cao cao là tướng công của ta, ngoại hình đẹp, tính tình tốt, lại biết chiều chuộng, nhân duyên danh tiếng trong thành Định Châu không tồi; bóng bé bé là con của ta, tròn tròn trắng trắng như cục bột, miệng ngon ngọt, người gặp người thích, trừ tình trạng thi thoảng ngốc nghếch ngờ ngác trước mặt ta và Hoa Thành Cẩm ra, không còn tật xấu khác.

Đang đắm chìm trong cảm xúc vui sướng khôn cùng, trước mắt xuất hiện một vị khách không mời. Người tới tùy tiện ngồi đối diện ta, ngữ khí ngả ngớn: “Cô nương, không phiền nếu tại hạ ngồi đây chứ?”

Ta nhìn người tới, mặc đồ đồ thêu vàng, coi như thiếu gia nhà phú quý, gương mặt trắng trẻo nhẵn nhụi lộ ra sự ưu việt của cuộc sống trong nhung lụa. Cô nương? Người này chắc đến từ nơi khác nhỉ? Nếu nói là công tử nhà giàu trong thành Định Châu, mấy năm nay ta đã gặp rất nhiều, nhưng vị trước mắt lại cảm thấy là lạ.

Khóe mắt đảo sang xung quanh, kể cả ông chủ của Bích Thủy trà quán trước đây, đám đông xem náo nhiệt đồng loạt lùi ra. Ôi, từ lúc lan truyền tin Hoa đại phu sợ vợ cùng với sự hung dữ của bà vợ này, mọi người thấy ta đều đi đường vòng, khiến ta bực bội không nguôi. Còn có người truyền lại việc ta đứng ra đuổi cừu gia tới nhà trả thù, thêm mắm dặm muối thành ta tung một đám khiến cả hai đại hán ngã vật ra đất, máu me bắn khắp nơi, khung cảnh đầm máu vô cùng thê thảm...

Lực lượng quần chúng quả nhiên vĩ đại, hiệu ứng dư luận càng không thể coi thường, suýt chút nữa ta đã thành nhân vật công chúng được người người trong thành Định Châu thảo luận... Người trước mắt hình như không biết ta, mở mồm còn gọi cô nương... Tuy thái độ khiến người ta buồn nôn, nhưng tiếng gọi cô nương kia thật khiến ta khoan khoái...

Công tử nhà giàu thấy ta không trả lời, tầm mắt đưa xuống nhìn tay ta, giọng nói cảm thán: “Ngọc thủ tiêm tiêm, cô nương đúng là một người ngọc!”

Tên này đích thị chó đội lốt người, nói cho cùng cũng chỉ là một đảng đồ tử thôi! Đây gọi là bắt chuyện nhĩ? Ta nương mày, không ngờ mình đã hơn hai mươi tuổi còn bị nhận lầm thành cô nương chưa chồng... Ôi, ta lén thở dài, trong lòng mừng thầm, mặt lại nhăn nhó, quả thực mâu thuẫn không thôi.

Ta không muốn dây dưa nhiều với người này, bèn hỏi thẳng: “Công tử quá khen, duyên bèo nước, ta không nhận nổi... Không biết rốt cuộc công tử muốn gì?”

80. Chương 80: Cùng Nhau Đi Ngắm Biển Thôi

Công tử nhà giàu rất ngạc nhiên nhìn ta, nụ cười ngả ngớn trên mặt nhạt đi không ít, nhẹ nhàng gõ quạt lên mặt bàn nói: “Cô nương quả nhiên là người thẳng thắn, tại hạ cũng không phải kẻ dài dòng... Chỉ cần cô nương có thể theo tại hạ, những chuyện khác không cần quan tâm.”

Những chuyện khác? Thời điểm này tuyệt đối không thể tranh cãi với y, thu hút sự chú ý của đám đông, trở thành đề tài đàm tiếu chung. Sự kiện hôm nay khác, trước kia vì có tướng công ở bên, bất luận nào loạn thế nào cũng được. Nhưng âm ỉ với loại đảng đồ tử, kết quả cuối cùng có thể nào thì người bất lợi vẫn là ta. Cho nên, dù có muốn đánh đá cũng phải chờ tướng công nhà ta trở về... ít nhất cũng phải trong tầm mắt chàng...

Ta bắt đầu nói chuyện với vị công tử nhà giàu, đổi một cách khác, hỏi xem y có phải người Định Châu không, gia thế như nào, nghề nghiệp gì, đã có thê thiếp chưa...

Công tử nhà giàu không hề giấu giếm, ta chỉ hỏi hời hợt, ai ngờ y phun hết ra, nào là phụ thân làm chức thứ sử U Châu, trong nhà có hai thiếp, mẫu thân là khuê tú nhà ai, tổ tiên từng được thánh thượng ân sủng... Suýt chút nữa ngay cả tên tuổi tổ tông nhà y, cùng với các công lao vĩ đại từng đạt được cũng kể ra hết...

Nói xong câu cuối, công tử nhà giàu nghiêm mặt, vẻ tươi cười lảng lơ ban đầu không thấy nữa, gương mặt đứng đắn đến không thể đứng đắn hơn: “Cô nương, sau buổi nói chuyện vừa xong, tại hạ cảm thấy cô nương là thê tử mà tại hạ đã tìm kiếm nhiều năm, nếu cô nương không chê, tại hạ nguyện mang vị trí chính thê trong nhà ra hỏi cô nương.”

Ta tinh mắt nhìn thấy xa xa có hai bóng người một to một nhỏ đang đi về phía này, bỗng nhiên bóng nhỏ tăng tốc, hình như đang chạy... Ta hơi lo lắng, chạy nhanh như thế, nếu bị ngã chắc chắn rất đau...

“Công tử cất nhắc rồi, ta đâu có bảo mình là một cô nương?” Ta cười tủm tỉm.

Công tử nhà giàu sững sốt.

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt vang lên “Mẹ...”, Tiểu Hoa lao vào lòng ta. Thằng bé còn nhỏ mà chạy nhanh, ngực vẫn phập phồng, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên, trên trán lấm tấm mồ hôi, ánh mắt long lanh.

Tiểu tử kia ôm chặt ta một cái, sau đó quay người lại, mồm miệng tròn tru nói với công tử nhà giàu: “Chào ca ca, vừa rồi ca ca nói chuyện với mẹ đệ vui lắm nhĩ?”

Ôi chà, té ra nhóc muốn tuyên bố chủ quyền. Một tiếng ca ca lập tức phân rõ khoảng cách giữa ta và công tử nhà giàu, ta là mẹ của nhóc, nhóc gọi y là ca ca, vai vế lập tức được sắp xếp... Ta thầm vui sướng, quả nhiên là con của nhân tinh, không đứng, nhờ đâu là do Đại Hoa dạy nó thì sao?

Công tử nhà giàu cứng họng, hình như y chưa rõ tình hình, lúc lâu sau mới làm ra vẻ tỉnh ngộ, bỏ qua câu hỏi của Tiểu Hoa, cười bảo: “Vì sao ở đây chỉ có phu nhân và con, chẳng lẽ phu quân của nàng...”

Hử? Không tệ, người này không bị tiếng gọi mẹ của Tiểu Hoa dọa cho chạy mất, ngược lại đổi giọng gọi phu nhân, lá gan không nhỏ...

Chưa đợi ta tiếp nhận đức tính mới khai quạt được của công tử nhà giàu, một giọng nam ôn hòa đã xen vào: “Xin lỗi, tình cảm của chuyết kinh và tại hạ rất tốt.”

Công tử nhà giàu nhất thời cứng lưỡi, sợ tới mức run rẩy, sau đó nhảy dựng lên quan sát Hoa Thành Cẩm: “Tình cảm tốt? Tình cảm tốt có thể bỏ mặc thê tử ở chốn xô bồ đông người? Tình cảm tốt lại để phu nhân một mình chờ đợi khổ sở? Cũng may hôm nay tại hạ đi ngang qua gặp chuyện bất bình, nếu phu nhân không ngại, lúc nào cũng có thể tìm tại hạ. Ý của tại hạ vẫn thế, nguyên dăng vị trí chính thê.”

Hoa Thành Cẩm nguyên ý xuất đầu lộ diện giải quyết hộ ta chuyện nhảm chán này, tất nhiên ta mừng rỡ xem kịch. Nhưng vị công tử nhà giàu quả thực không giống loại ăn chơi trác táng tầm thường, tướng công chính quy của người ta lên đài rồi, y còn không mau mau thu binh tìm một bậc thang bước xuống ư? Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ để tranh giành, khiến ta cảm thấy Hoa Thành Cẩm thật sự có lỗi với ta... Nhưng mà vị trí chính thê của công tử nhà giàu quả thực quá rõ ràng, chỉ dựa vào một vài câu ngắn ngủi và gương mặt xinh đẹp là đạt được... Chẳng phải của hiếm gì...

Hoa Thành Cẩm không hề bực bội, vẫn nở nụ cười vân đạm phong khinh: “Công tử nói sai rồi, chỉ vài câu ít ỏi sao công tử có thể hiểu tính tình của chuyết kinh, mà công tử cũng chẳng cần biết, dù sao đây cũng là việc nhà ta mà thôi. Có liên quan gì đến công tử đâu?”

Lời này khiến công tử nhà giàu ghen hống nói lắp: “Người... người vừa nhìn đã biết không phải loại nam nhân biết thương vợ, làm sao... làm sao có thể bắt vị phu nhân này nâng khăn sửa túi cho người? Người...”

Tiểu Hoa ra vẻ ngây thơ ôm lấy chân ta, cặp mắt to chớp chớp: “Mẹ ơi, vị ca ca này nói chuyện làm sao thế? Nói không nên lời được thì đừng nói... chắc không phải bị bệnh chứ?”

Ta còn chưa đáp, Tiểu Hoa lại tiếp: “Mẹ ơi, vị ca ca này tức giận à? Bộ đáng tức giận của ca ca trông ghê quá, mẹ nhìn mà xem, cổ của ca ca đỏ bừng, trán nổi gân... thật đáng sợ... mẹ, mẹ có sợ không?” Cuối cùng còn chêm thêm câu: “Mẹ đừng sợ, có Tiểu Hoa với cha bảo vệ mẹ rồi. Ca ca rất đáng sợ, thôi mẹ cứ nhìn cha đi, ít ra cha vẫn đã mắt thỏa lòng,[1] tú sắc khả xan[2] hơn một chút...”

Ta ngơ người, ai dạy thành ngữ này cho nó? Dùng như thế mà được à? Ta xác định những lời Tiểu Hoa vừa nói đều xuất phát từ cái não nhỏ của nó, quả nhiên là con của nhân tinh Hoa Thành Cẩm...

Giọng nói non nớt khờ khạo của Tiểu Hoa khiến gương mặt công tử nhà giàu biến từ đỏ thành đen, ta lập tức kéo Tiểu Hoa ra phía sau, nhìn y cười tỏ ý xin lỗi, không nói thêm gì nữa, thể hiện bộ dáng chuẩn mực tỳ phu quân giải quyết.

Công tử nhà giàu không dám đứng đây nữa, nhưng vẫn ngẩng cao đầu chấp tay chào ta: “Tại hạ đã nói tuyệt đối không dối ý. Nếu ngày sau phu nhân cần thì có thể trực tiếp tới tìm.” Sau đó lạnh lùng hừ một tiếng với Hoa Thành Cẩm, phẩy tay áo bỏ đi.

Thật ra, tuy vừa rồi y nói nhiều như thế, nhưng ta còn chẳng nhớ y tên là gì...

‘Ca ca xấu’ đi rồi, ta kéo Tiểu Hoa phía sau ra: “Sao vừa rồi con chạy nhanh thế? Nhỡ ngã thì làm sao?” Hết việc mới tính sổ là tác phong trước sau như một của ta.

Tiểu Hoa cười ngây thơ: “Vì cha nói nếu con chạy chậm, mẹ sẽ bị ca ca đáng sợ vừa rồi cướp đi... Cha bảo không có Tiểu Hoa cũng chẳng sao, nhưng không có mẹ, thì ngay cả Tiểu Hoa cũng không có...”

Ta ôm trán, có tướng công và đứa con như vậy, tương lai vô cùng mù mịt á... Làm cha mà câu đó cũng dạy được... ta là người đứng núi này trông núi nọ chắc?

Tiểu Hoa kéo tay áo ta: “Mẹ, con nói thật này, tối nay có thể bảo cha không ngủ cùng mẹ không?”

Hoa Thành Cẩm bên cạnh mặt biến sắc, biểu tình vân đạm phong khinh vừa rồi lập tức bị quăng lên chín tầng mây, bước lên vài bước định tách Tiểu Hoa ra. Tiểu Hoa lại nhanh tay nhanh mắt, quay người ôm chặt chân ta, í ới kêu gào: “Mẹ, cứu con! Nhất định cha sẽ đánh con! Mẹ? Cha... cha đừng mơ, đêm nay mẹ tuyệt đối là của mình con...”

Trời ạ, vẫn đang ở trên đường đó! Ta không chịu nổi sự mất mặt này, thấp giọng quát: “Một đứa lớn không biết xấu hổ cộng một đứa bé không biết xấu hổ, hai người hay thật đấy, khiến cho ta mất thể diện ngay giữa đường!”

Lời vừa nói ra, hai người đều im lặng, đóng vai dân lành.

Ta nhìn ánh mắt xem kịch vui ở bốn phía, bây giờ mới làm bộ hả? Chậm rồi!

Trên đường về nhà Đại Hoa Tiểu Hoa vẫn đại chiến bằng mắt, cuối cùng ta hạ lệnh: “Tối nay ta ngủ một mình!” Hai người một lớn một bé chạy phía sau gào khóc thảm thương...

Dù sao Tiểu Hoa vẫn là Tiểu Hoa, sao có thể đấu với Đại Hoa kinh nghiệm lão làng, từng trải phong phú, đã sớm thành tinh? Đêm hôm khuya khoắt, Tiểu Hoa ngủ say, Hoa Thành Cẩm lén lút đi vào bằng cửa sổ, bộ dạng rón ra rón rén rất giống tiểu tặc lén vào nhà...

Nhìn thấy chàng như vậy, ta không nhịn được nở nụ cười.

Chàng nhanh chóng cởi đồ, trợn như một con cá chạch tuồn vào trong chăn, vòng tay ôm ta, kề cận một lúc chàng mới mở miệng nói: “Chúng ta ở Định Châu thoát cái đã năm năm rồi...” Giọng nói có phần cảm khái.

Ta đá chàng: “Chàng đang buồn ngủ vì năm năm không rời Định Châu hử?”

Chàng cười ha ha: “Ta vẫn nhớ rõ nàng tâm tâm niệm niệm muốn đến Bồng Lai ngắm biển đầy.” Chàng không hề đề cập đến chuyện ta muốn tìm tiên. “Hay là nàng muốn về Gia Châu gặp tẩu tử trước?”

Bị câu hỏi của chàng quấy nhiễu, ta mơ hồ đáp: “Không đi, người ca ca chọn chắc chắn không tồi...” Ta vẫn nhớ hồi mình ở cũ, Phó Thiên Du thỉnh thoảng xuống bếp nấu canh gà màu đen có mùi khen khét, lại còn thần nhiên như không bắt ta uống... Đúng là mư sất! Không có kim cương thì đừng lôi đồ gốm ra thể chõ! Tài nấu ăn của tướng công nhà ta há ai cũng có thể học được sao? Hại ta vừa nghĩ đến Phó Thiên Du đã nhớ đến mùi vị quái lạ gay mũi này... Thật là khó tiếp nhận...

Ta lập tức hoàn hồn, phản bác nói: “Chàng muốn bỏ hai mẹ con chúng ta ra ngoài phong lưu khoái hoạt thì cứ đi đi, không ai ngăn cản chàng, cũng không ai trói chân không cho chàng ra ngoài, chàng đừng có lôi ta vào! Ta đi rồi, Tiểu Hoa làm sao bây giờ?”

Giọng nói Hoa Thành Cẩm rất có hiệu quả trấn an: “Nàng đừng nóng, ta chỉ nghĩ, mấy năm nay chúng ta không rời Định Châu chẳng phải vì Tiểu Hoa ư? Bây giờ Tiểu Hoa đã lớn rồi, nàng nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Hoa hôm nay rồi đấy, còn lo lắng sao?” Hóa ra, nhân tình này quả thực đã có âm mưu từ sớm... Ta nghĩ chàng khuyến khích con ra giải vây cho ta cũng chẳng phải ý tốt, nhưng không ngờ chàng lại có mục đích này!

Ta hơi dao động, biểu hiện hôm nay của Tiểu Hoa quả thực là... nhưng ta vẫn lo lắng: “Tiểu Hoa còn nhỏ, nó mới bốn tuổi, không chịu nổi đường dài khổ cực, ai có thể chăm sóc nó?”

Hoa Thành Cẩm thấp giọng cười vài tiếng: “Tiểu tử kia chắc chỉ giả ngốc trước mặt nàng thôi nhỉ? Ở trước mặt nàng, nó mãi mãi không lớn lên nổi... Ta thật muốn nhìn cảnh nó đã hai mấy tuổi vẫn còn bám dính lấy nàng đấy...”

Ta tưởng tượng theo lời chàng, bỗng cảm thấy ớn lạnh, da gà lập tức nổi đầy tay. Đường như Hoa Thành Cẩm đã dự đoán trước được phản ứng của ta, vô cùng hiểu ý xoa xoa tay ta: “Còn nữa, chẳng phải nàng tâm niệm muốn đi Bồng Lai ư? Nàng cảm thấy, ở trước mặt nàng, bao nhờ Tiểu Hoa mới tính là trưởng thành?”

Ta nghĩ một hồi, thật sự không nghĩ ra được, cho dù Tiểu Hoa có hai ba mươi tuổi, trong mắt ta nó vẫn là đứa bé...

“Nàng xem nó cùng ngủ với Nghiêm Đông, không náo loạn gì hết. Ta thấy tình cảm của nó với Nghiêm Đông ca ca và Đào Đào tỷ tỷ không phải thân thiết tầm thường đâu.” Lý do của Hoa Thành Cẩm rất nhiều.

Vì thế, ta không cốt khí bị chàng thuyết phục như vậy đó, Tiểu Hoa à, không phải mẹ không thương con, không phải mẹ muốn bỏ rơi con, mà là cha con, cha con quả thực rất gian xảo... Về sau nhất định con không được học cha mình... mà không, con cứ học theo cha đi, làm nhân tình thứ hai, như vậy mới không chịu thiệt thòi trong cuộc sống... Giống cha con này, chưa bao giờ thấy chàng chịu thiệt...

Ôm sự lưu luyến và áy náy với Tiểu Hoa, buổi tối ngày kế đó Tiểu Hoa ngủ xong, ta với Hoa Thành Cẩm ngồi lên xe ngựa đi về phía Đông... Dưới ánh mắt cực lực không tán thành của Nghiêm Đông và ánh mắt thông cảm của Đào Đào, xe ngựa lộc cộc chạy ra khỏi cửa thành...

Đối với sự rời đi không từ biệt của chúng ta, nhất định Tiểu Hoa sẽ rất tức giận. Nhưng nếu nói với nó, chúng ta có thể đi được không? Nhất định nó sẽ vừa khóc vừa nháo đòi theo chúng ta, nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại lại trắng trẻo của nó, ta rất muốn khóc.

Hoa Thành Cẩm ôm vai ta, nhẹ nhàng vuốt ve mặt ta: “Chúng ta nhất định sẽ đi nhanh về nhanh, được không? Chờ chúng ta về rồi, chắc chắn Tiểu Hoa đã lớn hơn...”

Ta gật đầu. Tiểu Hoa, nhất định phải ăn cơm ngoan, thật nghe lời, chăm sóc bản thân cho tốt, chờ cha mẹ trở về...

Người đánh xe cho chúng ta vẫn là vị phu xe đại ca kia, vốn là người quen, dọc đường tán gẫu vui đùa liên miên, không cảm thấy tịch mịch. Có điều, ngày đầu tiên nhớ Tiểu Hoa, ngày thứ hai, nhớ Tiểu Hoa... Ngày thứ ba mươi, vẫn nhớ Tiểu Hoa như cũ...

Thường bảo cuộc đời có đến tám chín phần mười là không như ý, lời này vận dụng vào thời điểm nào cũng đúng. Ai bảo phải đi nhanh về nhanh? Ngày thứ ba mốt, ta nhảy xuống xe ngựa nôn thốc nôn tháo, rõ ràng đã quen xe ngựa xóc nảy mà, sao còn có thể... Ta nhú mày.

Tay bắt giắc đặt trên bụng, cảm giác này dường như từng quen biết... Ngẫm lại đã bao lâu rồi chưa có kinh nguyệt? Ta quay người súc miệng, cười nhìn Hoa Thành Cẩm đang lo lắng, gơ cổ tay ra: “Có lẽ Tiểu Thảo đến rồi...”

“Tiểu Thảo?” Hoa Thành Cẩm chưa kịp phản ứng, tay sờ lên mạch, ánh mắt vừa kinh hãi vừa lo lắng.

Ta cong môi: “Chàng yên tâm đi!”

Hoa Thành Cẩm nắm chặt tay ta: “Bất kể lúc nào, ta vẫn ở bên cạnh nàng.”

Ta nhắm mắt lại, tâm tình rất tốt. Tiểu Hoa, lúc về nhà, con đã có thể trở thành một ca ca cao lớn tự lập chưa? Mẹ rất mong chờ biểu hiện của con đấy...

Hoa Thành Cẩm nói với phu xe đại ca: “Đại ca, xin đi chậm một chút, nường tử của ta mang thai rồi...”

Phu xe đại ca cười ha ha: “Ta biết rồi, chúc mừng nhé!”

Hoa Thành Cẩm lo âu bảo: “Hay chúng ta ở lại thành trấn kế tiếp cho đến khi Tiểu Thảo sinh ra?”

“Không!” Ta phản đối: “Ta muốn đứa bé này sinh ra ở biển!” Vớ vẩn, ở lại, chẳng lẽ ở liên tục năm năm? Nghĩ thôi đã thấy khổ!

Không có cách nào khác, lúc này ta to nhất, Hoa Thành Cẩm chỉ đành nghe theo ta.

Xe ngựa lộc cộc đi về phía Đông, Tiểu Thảo, đề nghị của mẹ con thấy sao? Nghe nói những đứa trẻ được sinh ra bên bờ biển đều vừa thông minh vừa xinh đẹp đấy...

- Hoàn chính văn -

81. Chương 81: [ngoại Truyện 1 - Người Chồng Kiếp Trước] Biết Chuộc Tội Nơi Đây

ị Lệ đã rời khỏi tôi ba tháng, đầu ngón tay dường như còn vương lại mùi máu tươi, dưới bậc thang tòa án, gương mặt em đầy máu, nói: “Trời xanh làm chứng, lên trời xuống đất tôi cũng không tha thứ cho anh...”

Tôi sai rồi, thật sự sai rồi. Khi tôi đề nghị chia tay với người đàn bà xinh đẹp thích diện đồ đỏ kia, ả chẳng thèm suy nghĩ đã đồng ý, mở miệng ra đòi hơn mười vạn phí chia tay. Trên người ả tỏa ra mùi ân ái, tôi sáng tỏ, nhất định ả đã tìm được một người đàn ông có tiền có thế hơn tôi. Tôi không hiểu trước kia bị ma xui quỷ khiến thế nào lại thấy thích ả? Một người đàn bà dung tục như vậy sao lại khiến tôi mê muội?

Hơn mười vạn đã là gì, nếu có thể đưa Lị Lị trở lại, cho dù táng gia bại sản, cho dù đền cả tính mạng tôi cũng không tiếc! Tôi đánh mình mắng mình hận mình! Ba tháng trời, ngày nào tôi cũng nằm trên giường, ôm quần áo của Lị Lị, tham lam ngửi mùi máu tươi như có như không, hy vọng em có thể đi vào giấc mộng của tôi, cho dù là mắng tôi cười nhạo tôi châm chọc tôi, chỉ cần có thể cho tôi thấy em một lần là tốt rồi.

Lị Lị không xuất hiện, thật sự như câu nói trước khi chết của em, em không bao giờ tha thứ tôi, lại càng không muốn gặp tôi, ngay cả người nhà và bạn bè của em cũng không ai có thể tha thứ cho tôi. Nhớ tới lần đầu gặp mặt, tôi đã bị chính tính cách mạnh mẽ đó của em hấp dẫn, tình cảm của em giống như mặt trời ngày hè, chói chang tới mức nghẹt thở. Tôi theo đuổi cuồng nhiệt, nói với em, anh mãi mãi yêu em.

Tính cách của em yêu ghét quá rõ ràng, yêu chính là yêu, hận chính là hận, đôi khi còn hờn mát, tôi khuyên em, tính cách của em rất khó sống ngoài xã hội, nếu trung dung một chút nhất định em sẽ hoàn mỹ hơn.

Em cười bảo, nếu trung dung một chút, anh còn có thể yêu em hay không?

Tôi mân mê vành tai em, khẽ khàng nói, anh, sẽ chỉ càng yêu em...

Em gả cho tôi, nụ cười ngọt ngào của em trong ngày hôn lễ tôi suốt đời khó quên. Trước mặt mọi người chúng tôi tuyên thệ, khi đó tôi nghĩ, tôi vĩnh viễn không phụ em...

Nhưng không biết từ khi nào, hào quang của em không còn hấp dẫn ánh mắt tôi, không biết từ khi nào, trong mắt tôi em cũng na ná những bà nội trợ khác? Tôi không tìm thấy tình cảm dạt dào ban đầu, chẳng lẽ giống như tiểu thuyết nói, một khi bước vào hôn nhân, tình yêu sẽ chết?

Say sưa ở quán bar rồi về nhà nghe em nói chuyện dông dài, tán thưởng đáng người xinh đẹp của người đàn bà áo đỏ rồi về nhìn em suốt ngày mặc đồ ở nhà, lên giường với người đàn bà kia xong về nhà đối mặt với một tư thế quen thuộc của em mà qua loa...

Bây giờ nhớ lại, tôi nhất định bị ma xui quỷ khiến, sao tôi có thể làm cái chuyện hồ đồ như thế! Biết rõ em ở nhà chờ đợi mòn mỏi, lại thường xuyên nửa đêm mới về, biết rõ em có nhu cầu, lại luôn kêu mệt rồi quay người đi ngủ, biết rõ em muốn tâm sự chia sẻ với mình, lại suốt ngày nóng nảy không nghe em, thậm chí còn nạt: Em nói đủ chưa?!

Cho đến khi em bình tĩnh hỏi tôi có phải có bồ bên ngoài không, tôi mới chợt dạ. Nhưng lập tức nghĩ, xã hội này có người đàn ông nào chỉ chịu ôm bà vợ ở nhà? Có người đàn ông nào không gặp gỡ vài tri kỷ bên ngoài? Nghĩ đến đây, tôi không khỏi thẳng lưng thừa nhận với em.

Sự bình tĩnh của em khiến tôi bất ngờ, không nghe thấy em ầm ĩ, tôi thậm chí còn cảm thấy mát mẻ. Tôi tự mắng bản thân, như vậy không tốt sao, chẳng lẽ thiếu đòn ư!

Nhiều năm trôi qua như thế, tình cảm mãnh liệt của em không thay đổi, chỉ là thu liễm hơn, yêu ghét vẫn rõ ràng như cũ, chỉ là thêm phần bình thản. Đối mặt với các chứng cứ xác thực trên tòa, mồ hôi lạnh của tôi chảy ròng ròng, rốt cuộc ý thức được, hóa ra em vẫn không thay đổi, hóa ra em vẫn là em của trước đây.

Khoảnh khắc tòa tuyên án, tôi nhìn thấy sự đau đớn trong mắt em, chẳng phải em vẫn yêu tôi sao? Em vẫn lưu luyến tôi, lưu luyến gia đình này mà? Rồi khỏi tòa, tôi chặn trước mặt em, nếu có thể bù đắp lại, tôi nguyện ý vứt bỏ mặt mũi của đàn ông!

Em lại nhẹ nhàng tránh đi, em bảo, đừng đụng vào tôi, tôi ghét anh bẩn. Thời khắc này, tôi rốt cuộc cũng hiểu báo ứng đến rồi, sự trừng phạt lớn nhất với tôi chính là mất em! Gương mặt em thậm chí còn nở nụ cười thản nhiên, nhìn tôi như người đứng, tôi cơ hồ bật khóc.

Cuối cùng, em nằm trong tay tôi, nói xong lời tuyệt tình thì khép mắt lại. Hai tay tôi đầy máu, màu đỏ ngập tràn đầm vào hai mắt tôi, đầm vào tim tôi. Bạn bè người thân của em xông lên, cướp em khỏi tôi, bọn họ nói, mày không xứng!

Tôi đỡ em, em cứ thế đi rồi, em nói xong lời tuyệt tình rồi bỏ lại mình tôi trên đời này. Bọn họ không cho tôi nhìn di thể của em, bảo rằng tôi chỉ làm em nhục nhã. Tôi thừa nhận, cho nên tôi nghĩ, nếu em có thể xuất hiện trong giấc mơ, tôi sẽ giải thích tất cả với em, sau đó tự sát đến gặp em...

Nhưng chung quy em không chịu tha thứ cho tôi, chẳng lẽ lời từ biệt kia sẽ thành vĩnh viễn?

Tôi vội vàng bỏ đi, trao hết toàn bộ tài sản cho người nhà của em, tuy tiền bạc chẳng là gì, nhưng hy vọng có thể bù đắp phần nào tiếc nuối của em. Tôi biết, em không yên lòng nhất về người nhà mình.

Trong chùa, bảo điện rộng lớn, trước phật, bảo tượng trang nghiêm. Tiếng niệm kinh quanh quẩn, tôi quỳ trên gối bồ đoàn, thắp hương niệm, thành kính cầu xin thần phật cho tôi cơ hội chuộc tội, để tôi có thể gặp em một lần.

Từ ban ngày ánh sáng chiếu rọi, cho đến buổi đêm bóng tối bao trùm toàn bộ ngôi chùa, một chú tiểu ra gọi tôi: “Thí chủ, thí chủ, chúng tôi phải đóng cửa.”

Tôi không để ý, thần phật còn chưa cho tôi câu trả lời, còn chưa trao tôi cơ hội. Chú tiểu thở dài, rời đi.

Một lát sau, phương trượng đi vào: “Thí chủ, trong lòng ngài có phật không?”

Lòng tôi sững sờ, lão phương trượng muốn nói tôi cuống lên mới ôm chân phật sao? Nếu ngay cả thần phật cũng bỏ tôi, tôi nên làm sao bây giờ? Không phải thần phật phổ độ chúng sinh ư? Không phải muốn bao dung người có duyên ư? Nay tôi đã thành kính quỳ gối trước phật để cầu xin, vì sao không để ý tới tôi? Vì sao không độ tôi? Vì sao?

Tôi vốn không phải người có tình cảm mãnh liệt như Lị Lị, Lị Lị từng bảo tình cảm của tôi giống như một hồ nước lặng, chỉ khi có gió mới gợn sóng. Nhưng bây giờ tôi chán chường rồi, cảm phần rồi!

Lão phương trượng chỉ thở dài: “Nếu duyên đã đứt, cưỡng cầu làm chi?”

Tôi như bắt được cọng rơm cứu mạng: “Không không, tôi có tội, không phải cưỡng cầu, tôi muốn chuộc tội, muốn chuộc tội mà!”

Lão phương trượng không nói nữa, quay người rời đi.

Tôi có phần thất vọng, chỉ đành sám hối trước phật. Tất cả đều là lỗi của tôi, em yêu tôi như thế, vì một câu băng quơ trung dung của tôi, em có thể hạn chế cá tính của mình, việc gì cũng một mình cắn răng chịu đựng. Em có lỗi gì đâu, toàn bộ là lỗi của tôi, đáng ra người lăn xuống bậc thang phải là tôi, đáng chết phải là tôi! Lỗi của tôi, vì sao em phải chịu?

Tôi nhận tội, tôi sai rồi. Tôi không thể kiềm chế dục vọng của bản thân, không thể khống chế đời mình. Nhớ ngày kết hôn với em, suy nghĩ rất đơn giản, thậm chí có nhà, trong nhà có em, có con của chúng tôi, tuy không giàu có nhưng nhất định sẽ rất ấm áp, tràn ngập tiếng cười, trở thành một gia đình mẫu mực ai nấy đều hâm mộ.

Nhưng từ khi nào tất cả đổi khác? Điều gì đã cải biến ước nguyện ban đầu của tôi, khiến tôi mất phương hướng, không thấy rõ lòng mình, thậm chí xúc phạm tới người tôi yêu nhất? Thế giới này tràn ngập tội lỗi, tôi đã bị lấy nhiễm không thể thoát thân, tất cả tội ác sinh ra từ tâm, cho nên tôi nhận tội, tôi chuộc tội, xin thần phật cho tôi cơ hội này.

Tôi yên lặng nhớ lại những tháng ngày vui vẻ hạnh phúc bên em, càng nhớ càng thống khổ, càng thống khổ càng nhớ...

Ánh mặt trời ló lên, một ngày mới bắt đầu, tiếng a di đà phật của lão phương trượng cắt đứt dòng hồi tưởng của tôi. Lão phương trượng vẻ mặt hiền lành: “Thí chủ cầu phật tổ, tất nhiên trong lòng có phật, không biết trải qua một đêm thí chủ nghĩ như thế nào? Có nguyện quy y cửa phật không?”

Tôi hít một hơi dài, đây là cơ hội cho tôi chuộc tội, tôi đồng ý!

Chín giờ, tiếng chuông quy y vang lên, giọng nam mô đồng đều, ba ngàn mỗi tờ vò cắt đứt như thế. Tóc như tuyết, phảng phất không có sức nặng mà lướt qua thân thể rơi xuống. Nhắm mắt lại, phía trước có một bóng hình mơ hồ...

Một người phụ nữ xinh đẹp mặt quần áo cổ đại phức tạp cười rất vui vẻ. Nàng khẽ phe phẩy quạt tròn, lanh lẹ tránh thoát cú chụp của một đứa bé trai, miệng còn nói: “Tiểu Thảo, bắt nữa đi, bắt nữa đi...”

Bé trai phấn đấu ngọc mài khoảng hai ba tuổi, chap chững không bắt được người phụ nữ kia, lập tức bĩu môi, nhưng nghe thấy lời người nàng nói, tự nhiên cười khanh khách rồi tiếp tục đuổi bắt...

Một bé trai bảy tám tuổi đi ra chắn trước mặt bé con: “Tiểu Thảo, đừng có đùa với mẹ, mẹ là của mình ca ca.”

Bé trai con con mở to mắt, dường như không tin, chu mỏ đáp: “Ca ca không biết xấu hổ! Rất không biết xấu hổ!”

Đứa bé kia mặt đỏ bừng: “Ca ca nói mà đệ không tin hả? Vậy đệ hỏi mẹ xem đệ sinh ra từ đâu! Nhất định là được mẹ nhặt từ ngoài biển về!”

Bé con lắc đầu: “Nói dối! Tiểu Thảo không phải bị nhặt!”

Bé lớn chống nạnh: “Không tin đệ hỏi mẹ ấy!”

Bé con: “Mẹ!”

“Hử?” Người phụ nữ đang hớn hử xem trò vui bị gọi.

“Ca ca bảo mẹ nhặt con từ biển về!” Bé con nói rất lưu loát.

“Ồ.” Người phụ nữ ngơ ngác.

...

Im lặng một hồi, bé con khóc òa lên. Bé lớn lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Một người đàn ông tuấn mỹ đi ra khỏi nhà, người phụ nữ mắt tỏa ra ánh sáng như thấy cứu tinh: “Tướng công!” Lại quay ra nói với bé con: “Mau đi hỏi cha con, cha con giải thích cho!”

Nói xong nàng định chui vào nhà tránh đầu sóng ngọn gió, bé lớn kéo tay áo nàng, bộ dáng vốn kẻ cả lập tức trở nên đáng thương: “Mẹ ơi... trẻ con nhà khác đều có đồ chơi vải...”

Nàng ghệt hết cả mặt, mắt đảo mấy vòng: “Ngoan, đi tìm cha con, cha con làm được!”

Bé trai không chịu: “Nhà khác đều là mẹ làm.”

Nàng trấn an nó: “Ngoan, mẹ nhà nào chả biết làm đồ chơi vải, nhưng duy nhất nhà mình mới có cha biết làm đồ chơi vải thôi nhé...”

“Thật ă?” Ánh mắt bé trai long lanh.

Nàng gật đầu quả quyết.

“Cha ơi...” Bé trai cũng đi tìm cha nó.

Người đàn ông đang đỡ đứa bé nhỏ nghe thấy tiếng gọi, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nàng, ánh nhìn này bao hàm rất nhiều, có tình yêu nồng nàn, có bao dung, có cả bất đắc dĩ...

Nàng nghịch ngợm lè lưỡi với chàng, trốn vào phòng. Sau đó chàng bắt đầu hành trình vất vả đỡ đứa nhỏ của mình.

Bên cửa phòng, người phụ nữ ngồi trên một chiếc ghế lạng lẽ nhìn, gương mặt ngập tràn hạnh phúc cùng ý cười giảo hoạt. Ánh mắt ranh mãnh kia, nét cười, thậm chí động tác nhỏ vuốt tóc khi âm mưu chuyện xấu đều rất giống Lị Lị!

Tôi rơi lệ đầy mặt, chẳng lẽ đây là Lị Lị đầu thai? Tốt rồi tốt rồi, em đã có hạnh phúc của chính mình, tìm được một người đàn ông quý trọng em, yêu thương em, che chở em... Tôi cũng nên chuộc tội cho những hành vi của bản thân...

Mở to mắt, tôi chấp tay trước ngực niệm a di đà phật, quay lại đối mặt với mọi người.

Từ hôm nay trở đi, trên đời không còn tôi, tôi chỉ là một đệ tử phật môn mà thôi. Lị Lị, bất luận em đang ở nơi nào, anh đều cầu phúc cho em, hy vọng em vĩnh viễn hạnh phúc bình an.

82. Chương 82: [ngoại Truyện 2 - Chồng Cũ Kiếp Này] Không Thể Có Cả Cá Và Tay Gấu[1]

Trời tối. Trong từ đường của Tôn gia, Tôn Thừa Nghiệp quỳ trên mặt đất lạnh như băng, đầu buốt từ đầu gối đến tận xương. Hắn không hiểu, cũng không nghĩ ra, rốt cuộc mình đã sai ở đâu?

Tôn phụ mặt mày giận dữ: “Ngươi là đồ bất hiếu, ta với mẹ ngươi vừa mới đi được một năm, ngươi đã quản lý nhà thành cái dạng này rồi? Làm ăn thất bại thảm hại, ngay cả nòng dậu nhà mình cũng không giữ được! Ngươi nói xem... ngươi nói xem ta biết làm gì với ngươi đây? Ngươi thật sự làm mất hết mặt mũi của Tôn gia chúng ta!”

Tôn mẫu chỉ liên tục ôm mặt thở dài, không nói gì.

Chỉ có Phúc thẩm đứng ra nói giúp hắn vài câu: “Lão gia phu nhân, ta thấy thiếu phu nhân đã sớm có dự định này rồi, gần đây ta cứ cảm thấy hành vi của thiếu phu nhân quái dị, cả ngày mặc đồ trắng, thái độ bất thường hay ra ngoài đi dạo. Nói không chừng...” Phúc thẩm hạ giọng: “Nói không chừng thiếu phu nhân có người bên ngoài... làm gì đó với người ta... Tóm lại thiếu phu nhân ngoại tình, không liên quan đến thiếu gia.”

“Nói vậy!” Tôn phụ quát.

Tôn Thừa Nghiệp cũng thấy lời nói của Phúc thẩm quá càn quấy, Phó Tĩnh Nhã là loại người nào hắn biết rõ ràng, lòng nàng tuyệt đối không có nam nhân thứ hai, về phần lý do nàng trốn đi, hắn không rõ, càng không hiểu thông. Hắn tình nguyện cho rằng lời nói của nàng đem ra đi là một giấc mộng, còn tờ giấy ly hôn chẳng qua cũng chỉ là một tờ giấy hoang đường mà thôi!

Sao nàng lại có ý nghĩ như thế? Chẳng lẽ nàng không biết nàng đã phạm phải tội ‘đổ kỵ’ trong Thất xuất[2] sao? Gia thế như hắn sao lại không có tam thê tứ thiếp chứ? Hắn nghĩ rằng hắn đã nói rất rõ, hắn nghĩ rằng nàng đã hiểu rất rõ, phụ thân của hắn chỉ là ngoại lệ mà thôi, ông nội ông ngoại hắn có ai không thê thiếp thành đàn, nữ nhân vây quanh? Sao nàng không hiểu chứ?

Tôn Thừa Nghiệp nhíu mày. Gió lớn bên ngoài cuộn lên, phương Nam sầm sì, ánh mặt trời hoàn toàn bị bao phủ bởi mây đen, Tôn phụ nhìn hắn chằm chằm, nói: “Đi đến nhà nhạc phụ xin lỗi rồi tìm vợ ngươi về đi! Đúng là đồ vô dụng!”

Lúc Tôn phụ nói lời này, bên ngoài có một tia chớp chói lòa xé tan tầng mây dày, sau đó chỉ nghe thấy đùng đoàng, tiếp theo là tiếng mưa rơi nặng hạt.

Tôn mẫu đột nhiên lên tiếng, giọng nói nhẹ đến mức khó nghe: “Các người... vốn không hiểu ý nghĩ của nữ nhân chúng ta...”

Trong phòng tĩnh lặng, tiếng mưa ào ào bên ngoài hoàn toàn át đi câu nói tiếp theo của Tôn mẫu. Tôn Thừa Nghiệp gân cổ nói: “Cha, con đã thông báo cho nhạc phụ rồi. Con nghĩ Tĩnh Nhã chỉ tùy tiện ra ngoài đi dạo thôi, không thể đi quá xa. Con rất hiểu tính tình của nàng, không lâu sau nàng sẽ về.”

Lại thêm một tia chớp nữa lóe lên, tiếng sấm rền vang chấn động đến mức mặt đất cũng chao đảo. “Nghịch tử!” Tôn phụ đập bàn đứng dậy: “Ngươi có tự mình đến gặp nhạc phụ của mình không? Có chính mồm nói cho đại cữu tử của ngươi không? Chắc ngươi sai người hầu qua nói một câu thôi chứ gì... Sao ngươi dám như thế? Hắn ngươi sợ tự đến nhà nhận tội thì đại cữu tử sẽ đánh chết ngươi phải không!”

Tôn Thừa Nghiệp run rẩy, hắn sợ thật. Trước khi Tĩnh Nhã được gả về, đại cữu tử của hắn – Phó Thiên Du, đã từng cảnh báo hắn, không cho phép muội muội bảo bối của mình xảy ra bất trắc gì!

“Ngươi cho là việc hoang đường ngươi làm có thể giấu trong nhà sao? Ngươi cũng chỉ có thể giấu vợ của mình thôi!” Tôn phụ tiếp tục nổi giận: “Không, nay ngay cả vợ ngươi cũng không giấu nổi! Sao ta với mẹ ngươi lại sinh ra loại súc sinh như ngươi chứ! Tự vợ ngươi quay về? Ngươi có mặt mũi bảo nàng trở về sao? Trước khi nàng được gả vào đây, nếu biết chuyện của ngươi thì liệu nàng có chịu lấy ngươi hay không? Ngươi chỉ có bản lĩnh lừa bịp giấu giếm nữ nhân mà thôi!”

Tôn phụ càng nói càng tức, cả người run run: “Huynh đệ tốt mà ngươi chơi cùng kia... đúng là huynh đệ tốt nhỉ, ngay cả mối làm ăn nhà chúng ta cũng không tha...”

“Đừng nói nữa!” Giọng nói sắc bén của Tôn mẫu vang lên, bà vội vàng đẩy cửa chạy ra ngoài.

Mọi người ở đây đều ngăn ra, Tôn phụ đuổi theo vài bước rồi dừng lại, quay người phân phó: “Lão Lâm!”

Lâm thúc đáp lời: “Lão gia!”

“Đưa thiếu gia đến từ đường, quỳ một đêm! Để nó tỉnh táo lại!”

“Vâng!” Lâm thúc nói.

“Lão gia!” Phúc thắm hoảng hốt: “Lão gia, từ đường lạnh như thế, không có đèn hương bồ, quỳ một đêm sợ thiếu gia chịu không nổi...”

“Chịu không nổi cũng phải chịu!” Tôn phụ quát, sau đó lạnh lùng nhìn Phúc thắm: “Đừng nghĩ cách giúp nó! Nếu không ngay cả bà cũng bị xử theo gia pháp!”

Trên đường đến từ đường, Tôn Thừa Nghiệp bức bối trong lòng, hắn còn chưa giải thích được câu nào đã bị cha hắn quy kết tội. “Lâm thúc.” Hắn rầu rĩ hỏi: “Vì sao cha lại muốn phạt ta? Đây là lỗi của ta sao? Rõ ràng là Tĩnh Nhã không hiểu chuyện...”

“Thiếu gia.” Lâm thúc kính cẩn đáp: “Chuyện của thiếu phu nhân, lão nô không dám nói bừa. Đã đến từ đường rồi.”

Mưa to tới cũng nhanh đi cũng nhanh. Mây đen tản đi, ráng chiều chiếu rọi, đã đến chạng vạng. Sắc màu rực rỡ nơi phương xa chỉ duy trì được trong phút chốc, sau đó hoàn toàn chìm xuống chân trời. Tôn Thừa Nghiệp chán nản quỳ gối trên từ đường, đối mặt với bài vị của liệt tổ liệt tông, yên lặng gắng gượng. Trời đã tối đen.

Quỳ chưa đến hai khắc, đầu gối đã đau nhức không thôi, dần dần cơn đau buốt đến xương, mặt đất lạnh lẽo khó chịu muốn chết. Hắn bắt đầu oán giận, oán giận sao lúc này không lót thảm, hoặc mang thứ gì đó giữ ấm.

Vừa nghĩ đến cái gì đó ấm áp liền nhớ tới Dương Vi, thân thể của ả mềm mại, ấm áp như lửa, cho dù con người có sắt đá đến đâu mà nhìn thấy dáng người ngọc của ả cũng sôi trào nhiệt huyết. Cặp môi của ả đầy đặn, lúc nở nụ cười như câu hồn đoạt phách người đối diện... Không giống như Tĩnh Nhã, kể cả khi kích thích thân thể cũng lạnh lạnh, rõ ràng cơ thể mềm mại như nhau, vì sao lại khác biệt lớn thế? Một người nóng đến mức nung chảy người, một người lại khiến người lạnh đến tận xương...

Tôn Thừa Nghiệp vừa nghĩ đến đây, thân dưới bắt đầu có phản ứng. Hắn phát hiện sự thay đổi của mình, gượng gạo cười, tự giễu nghĩ, trước mặt liệt tổ liệt tông mà như vậy, đúng là mất thể diện.

Buổi đêm, chợt nghe thấy một tiếng nói quen thuộc: “Thiếu gia, thiếu gia?”

Tôn Thừa Nghiệp quay đầu, hóa ra là bóng dáng tròn vo của Phúc thắm, tay bà ôm cái rổ, hắn vốn đang đói meo lập tức ngửi thấy mùi cơm thơm nức mũi. Hắn vui mừng kêu lên: “Phúc thắm!”

Phúc thắm là nữ nhân, không thể vào từ đường, chỉ đành đứng bên cửa đưa rổ cho hắn. Hắn phấn khởi lấy cơm ra khỏi rổ, chần chờ một lúc rồi quay lưng về phía bài vị tổ tiên, hạ quyết tâm, bưng bát lên ăn.

Ăn gần xong, Tôn Thừa Nghiệp vẫn ngồi quay lưng lại bài vị, cầm đũa khều khều vài hạt cơm trong bát, hỏi Phúc thắm: “Phúc thắm, bà nói xem vì sao Tĩnh Nhã phải đi?”

Phúc thắm vừa định đáp, hắn đã ngắt lời: “Đừng nói linh tinh là Tĩnh Nhã chạy theo người khác. Ta không tin, bà đừng hủy hoại danh dự của nàng.”

Phúc thắm thở dài, ngồi xổm xuống trước cửa: “Nếu thiếu phu nhân biết thiếu gia còn muốn giữ gìn danh dự của nàng, chắc ít nhiều cũng được an ủi.”

Tôn Thừa Nghiệp nhú mày: “Phúc thắm, bà nói vậy là có ý gì?”

“Phận nữ tặc cũng chỉ mưu cầu một phu quân có thể chống trời thôi. Thiếu gia, trước đây chuyện ngài và thiếu phu nhân gặp gỡ ở sau chùa ta cũng có nghe qua, phải hiểu rằng thiếu phu nhân không chỉ ưng ý con người của thiếu gia, còn có một phần danh tiếng của lão gia nữa.”

“Cha ta?”

“Tình cảm của lão gia và phu nhân toàn thành Gia Châu đều biết mà. Phó lão gia và phu nhân tình cảm sâu nặng, chuyện này cả thành cũng biết. Chẳng lẽ nói đến đây thiếu gia còn không rõ?”

Tôn Thừa Nghiệp nhíu mày: “Đó là chuyện của thế hệ trước, liên quan gì tới ta đâu?”

Phúc thẩm cười hiền hòa: “Thiếu gia, chính vì thanh danh phu thê hòa hợp của lão gia và phu nhân, nên trước đây thiếu phu nhân mới liều lĩnh vượt qua mọi ngăn trở, khẳng khái muốn gả cho ngài.”

“Thật không?” Tôn Thừa Nghiệp hơi sững sờ: “Rốt cuộc ta vẫn được hưởng danh tiếng của cha...”

“Không phải danh tiếng của lão gia, là danh tiếng tình cảm tốt của lão gia và phu nhân.”

“Hóa ra, nàng muốn thế...” Tôn Thừa Nghiệp rất muốn nói nếu nàng muốn, hắn sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống. Bởi vì hắn nhớ tới giọng nhẹ nhàng nũng nịu của Dương Vi, nhớ tới ánh mắt mị hoặc như mèo của Dương Vi, nhớ tới thân thể nóng như lửa của ả... Sao hắn có thể buông tha cho báu vật như thế!

Vì vậy hắn hừ lạnh: “Đại trưởng phu sao phải lo không lấy được vợ!” Lúc nói câu này, trong lòng dường như trống rỗng, rất khó chịu. Trong tiềm thức hắn vẫn hy vọng vài ngày sau Phó Tĩnh Nhã sẽ trở về.

Phúc thẩm đứng dậy, bàn tay theo thói quen phẩy phẩy người, nói: “Lời của thiếu gia không sai, có biết bao cô nương tốt đang xếp hàng chờ gả cho ngài mà!” Bà ôm rổ muốn đi, lúc sắp đi lại nói một câu: “Trừ Dương Vi hồ ly tinh kia!”

Tôn Thừa Nghiệp muốn gọi Phúc thẩm lại hỏi vì sao. Vì sao? Trước đây Phúc thẩm đã cho hắn đáp án: “Dương Vi kia vừa nhìn đã biết là một kẻ gây họa, ngồi yên trong phòng một khắc cũng không được, lúc nào cũng nghĩ xem phải làm sao để dụ dỗ nam tử, ai cưới ả đúng là thê thảm!”

Tiếng nói chắc nịch của Phúc thẩm lại quanh quẩn bên tai, nữ nhân này quả thực không thể cưới sao? Đúng là một chuyện đáng tiếc...

Nhưng lại nói, ngay cả một nữ nhân thoát nhìn thanh cao trình tinh như Phó Tĩnh Nhã còn có thể chủ động viết giấy ly hôn, Dương Vi ư... có chuyện gì ả không thể làm được?

Quỳ cả đêm... chi bằng nói là nửa quỳ nửa ngồi cả đêm, Tôn Thừa Nghiệp rất mệt mỏi, hắn cam đoan mình sẽ cố gắng hết sức đi tìm Tĩnh Nhã, Tôn phụ mới hậm hực tha cho hắn về nghỉ.

Còn chưa bước ra khỏi phòng khách đã thấy người hầu bẩm báo: “Lão gia, thiếu gia, cửu gia nhà thông gia đến đây.”

Vừa nghe thấy Phó Thiên Du tìm đến nhà, Tôn Thừa Nghiệp đã sợ đến mức hồn phi phách tán, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu: “Cha, tuyệt đối đừng để cho hắn biết con ở nhà... Cứ nói... cứ nói là con ra khỏi thành tìm Tĩnh Nhã chưa về... nếu không, hắn nhất định sẽ đánh chết con!” Tôn Thừa Nghiệp rụt cổ, cơ hồ quỳ xuống lạy cha hắn.

“Nói xằng! Phó gia là gia đình văn nhã, sao lại đánh người?” Tôn phụ cả giận.

“Cha... là thật, là thật đấy... Hắn rất lợi hại...” Tôn Thừa Nghiệp lắp bắp không thành lời.

Thấy con mình sợ hãi thành dạng này, Tôn phụ cơ hồ tức hộc máu, ông phất tay bảo người hầu dìu Tôn Thừa Nghiệp ra ngoài, rồi sai người mời cửu gia nhà thông gia vào...

Trong phòng, Tôn Thừa Nghiệp cuống lên như kiến bò chảo nóng, nhưng sự lo âu cũng tan thành mây khói khi Phó Thiên Du rời đi.

Hắn bắt đầu nhớ nhung vị ngọt của Dương Vi, thừa dịp đêm tối, hắn ra cửa, nhanh như chớp đi đến biệt viện hắn mua cho Dương Vi.

Sau một hồi mây mưa, hắn hôn đỉnh đầu Dương Vi: “Chấm dứt đi.”

Dương Vi hiểu hắn đang nói gì, màu đỏ ửng trên mặt còn chưa tan hết, đáp lời rất sáng khoái: “Được.”

Tôn Thừa Nghiệp không ngờ, hắn nghĩ Dương Vi sẽ sống chết không chịu, còn đòi hắn tiền... Ai mà biết...

Trong lúc hẩn ngây ngẩn, Dương Vi đã xuống giường mặc quần áo.

Hắn đột nhiên nhớ tới lời đồn trên phố: “Nàng đã tìm được chỗ dung thân tốt?”

Người thẳng thắn không nói quanh co, Dương Vi cười khanh khách: “Không phải.” Quần áo xộc xệch, ả ngồi bên mép giường, ngón tay thon dài mơn trớn bộ ngực còn đang phập phồng đập dồn của hắn: “Chẳng qua là chán thôi.”

Tôn Thừa Nghiệp trừng mắt, hắn vẫn không chịu tin lời đồn đại, thế nhưng tất cả đều là sự thật! Hắn rốt cuộc là một kẻ ngu ngốc: “Nàng... đêm đó uống rượu là lần đầu tiên của nàng?”

Dương Vi cười điệu nói: “Uống công chàng là lão thủ tình trường, đi qua bao thanh lâu như thế mà một mảnh lông nhỏ cũng không nhìn ra? Chẳng qua, chàng là loại lão thủ như chàng, chàng nhìn không ra nhỉ...” ả cười đến đắc ý.

Tôn Thừa Nghiệp đẩy ả ngã xuống đất: “Tiện nhân! Vô sỉ! Rốt cuộc ngươi đã ngủ cùng bao nhiêu nam nhân?!”

Vốn là lời nói lúc tức giận, thế mà Dương Vi còn quỳ trên mặt đất đếm thật.

Hắn càng nhìn càng tức, cảm giác thoải mái khi vừa ân ái bất giác hóa thành hư ảo. Hắn cảm giận mặc quần áo, đẩy cửa phòng ra ngoài, một cơn gió lạnh lùa vào, cả người lập tức tỉnh táo hơn nhiều. Hắn hỏi: “Ngươi... vì sao đến giờ ngươi mới nói thật?”

Phía sau truyền đến tiếng nói thờ ơ của Dương Vi: “Đương nhiên, cha mẹ chàng đều đã về rồi, kể cả đuôi thê tử kết tóc của chàng đi, ta cũng không lên được chính thê! Nên buông tay thì buông tay thôi, sao chàng còn lảm lời hơn cả mấy bà già thế...”

Tôn Thừa Nghiệp đập cửa rời đi, lòng của hắn rối như mớ bòng bong... Hắn chạy về nhà, chỉ có căn phòng tối tăm lạnh lẽo tiếp đón...

*

Một mỹ nhân áo trắng, ánh mắt thâm kín đưa tình, môi hồng khê mím, như muốn nói còn dùng dằng, dáng vẻ tương tự khôn tử. Trong khoảnh khắc, hai mắt ẩn tình của mỹ nhân biến thành phần hận: “Phó Tĩnh Nhã trong lòng ngươi đã chết, đã chết rồi! Chính ngươi giết nàng, chính ngươi hủy hoại nàng!”

Tĩnh Nhã! Tôn Thừa Nghiệp bừng tỉnh, gơ tay sờ, trên trán rịn đầy mồ hôi. Hắn đè nén sự lo lắng trong lòng, hít sâu hai hơi. Cuối cùng vẫn sốt ruột lật chăn, xuống giường.

Mở cửa sổ, ánh mặt trời chói chang, nhưng ánh dương có rực rỡ đến đâu cũng không chiếu rọi được cõi lòng âm u của hắn. Hắn rốt cuộc đã mất đi cái gì, chính hắn cũng không hiểu rõ. Hắn chỉ cảm thấy trái tim như bị sâu một đục khoét, mà Dương Vi chính là con sâu một kia.

Bây giờ nghĩ lại, hắn chỉ cảm thấy ghê tởm, coi loại nữ nhân lấy thiên hạ làm chồng này như bảo bối, còn tâm tâm niệm niệm muốn cưới ả về nhà, chỉ sợ hắn đã trở thành trò cười của toàn thành Gia Châu rồi? Ai cũng đang cười hắn, có trời biết hắn đã đội bao nhiêu cái mũ xanh.

Còn Tĩnh Nhã nữa, ả đã bức ép Tĩnh Nhã rời đi... Tôn Thừa Nghiệp nghiêng răng.

Ngày qua ngày, thời gian cứ vội vàng trôi qua, tính cách Tôn phụ ngày càng nóng nảy, hơi một chút là mắng đứa con không ra gì của mình. Đường như Tôn Thừa Nghiệp cũng đã đến đường cùng, vợ bỏ đi, bằng hữu tin tưởng một lòng đâm dao sau lưng, tiện nhân Dương Vi coi hắn là loại công tử tiêu tiền như nước... Đều nghĩ hắn là thằng ngu sao?

Sao hắn lại không biết thất bại đầu tiên của mình chính là do người bạn từ nhỏ Tiền Hạo Vân giở trò? Nhưng hắn không hiểu vì sao Tĩnh Nhã nguyện ý giúp Tiền Hạo Vân? Có khi nào bọn họ... lập tức hắn muốn tát mình một cái, nghĩ như vậy, hắn thật vô sỉ.

Chẳng lẽ hắn đúng như lời Tĩnh Nhã, đã tổn thương nàng sâu sắc sao? Hắn vẫn không hiểu, nam nhân tam thê tử thiếp con cháu đông đúc có gì không tốt.

Tiền Hạo Vân mời hấn đến chơi. Hấn cười lạnh, dù sao người cũng chưa trở mặt, sau này chưa biết ai thắng ai đâu...

Đi qua cửa phụ của Tiền gia, một người được khiêng từ trong nhà ra, quần chiếu, tỏa ra mùi tanh hôi. Thế là thế nào? Tôn Thừa Nghiệp ngẩn người, chẳng lẽ Tiền gia có người chết? Nếu Tiền gia bị kiện cáo, liệu hấn có thể nhân cơ hội đập đổ Tiền Hạo Vân không?

Tôn Thừa Nghiệp lập tức loại bỏ ý nghĩ không có khả năng này, hấn kéo một gã hầu hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Gã hầu thấy là khách của chủ, vội vàng cung kính đáp: “Bẩm Tôn thiếu gia, đây là tam phu nhân nhà ta, đêm qua bị bệnh chết.”

Chết hôm qua? Tôn Thừa Nghiệp nhướng mày, tỏ vẻ không tin: “Đêm qua chết, mà hôm nay đã thối như thế?”

Gã hầu nói: “Ôi, chúng ta đâu dám lừa ngài. Tam phu nhân nhà ta quả thực mới chết đêm qua. Ăn cơm tối xong, tam thiếu phu nhân kêu đau bụng, đến đêm càng đau hơn, kêu la thảm thiết...” Gã hầu kể lại chi tiết, bắt đầu từ vốn từ nghèo nàn: “Kết quả tam phu nhân còn chưa chờ được đại phu đến đã chết rồi.”

Người này chết thật kỳ lạ, Tôn Thừa Nghiệp cười nhạt nghe gã hầu tiếp tục kể.

“Đại phu đến thì người đã mất. Đại phu kiểm tra qua loa một chút, xác định là chết vì bệnh. Đại phu nhân cảm thấy dễ thi thể ở nhà sẽ xui xẻo, liền sai chúng ta mang đi. Dù sao...” Gã hầu lập tức ngậm miệng.

“Dù sao cái gì?” Tôn Thừa Nghiệp hỏi lại.

“Ôi, Tôn thiếu gia đừng trách ta lắm lời, ta cũng chỉ nghe nói thôi, tam phu nhân này chết, vị trí tam phu nhân mới đã có người ngồi rồi... Hình như cô nương kia trước đây là hồng bài trong thanh lâu, Tôn thiếu gia có lẽ biết...”

Có điểm đáng nghi, Tôn Thừa Nghiệp âm thầm suy tính. Hấn cười nói: “Bất kể là hồng bài ở thanh lâu nào, làm gì có ai ta không biết?”

Gã hầu vội vàng gật đầu hòa theo: “Tôn thiếu gia nói phải, nói phải...” Rồi bổ sung một câu: “Tôn thiếu gia, lời nói hôm nay đừng để cho gia chủ của chúng ta nghe thấy nhé...”

Tôn Thừa Nghiệp bực mình: “Người nghĩ ta có thời gian rồi truyền lời cho người không bằng...”

Ngồi ở phòng khách Tiền gia, nhìn Tiền gia đại phu nhân phong thái quý phái chậm rãi đi vào, nhớ tới tam phu nhân bị đắp chiếu khiêng ra ngoài, dường như hấn đã hiểu được cảm nhận của Tĩnh Nhã.

Bên tai quanh quẩn câu nói: “Phó Tĩnh Nhã kia đã chết từ lâu! Người bức tử nàng! Người hủy hoại nàng! Nàng yêu người như thế, nàng chẳng có gì hết, mà người lại muốn cưới người khác, người giỏi thật...”

Hấn cụp mắt, trong lòng yên lặng biện giải thay mình: “Ta cưới người khác, nhưng vẫn rất yêu nàng, thật đấy...”

Ở Tiền gia, Tôn Thừa Nghiệp gặp hồng bài thanh lâu được lên vị trí tam phu nhân Tiền gia kia. Bộ dáng yếu đuối, vóc dáng phong lưu nhưng không kém phần e thẹn... Sao trông quen mắt như vậy? Hấn xác định, hấn đã gặp vị tam phu nhân mới này rồi.

Tam phu nhân đến chào: “Tôn thiếu gia.”

Hấn nhấc tay, không phải chính thê, hấn không cần đứng dậy đáp lễ. Khi tam phu nhân đứng dậy, nhẹ nhàng nhìn lướt qua hấn, hấn lập tức nhớ ra, đây chẳng phải là người từng là quản lý một thanh lâu... nàng tên gọi là gì nhỉ.

Hình như nhìn ra nghi vấn của hấn, Tiền Hạo Vân giới thiệu, nàng là La Thanh Thanh.

La Thanh Thanh ư? Đây chắc là tên thật của nàng, ở chốn thanh lâu, không phải Đào Hồng thì là Liễu Lục, làm gì có tên đứng đắn như thế? Nhưng chẳng phải Tiền Hạo Vân vẫn giữ mình trong sạch ư? Sao lại cưới một kỹ nữ?

Chỉ nghe La Thanh Thanh thản nhiên hỏi: “Không biết tỷ muội thân thiết của ta thế nào rồi, Tôn thiếu gia?”

Tỷ muội của nàng? Hắn biết sao? Tôn Thừa Nghiệp không hiểu.

La Thanh Thanh nghi hoặc nói: “Chính là Tĩnh Nhã đó, nghe nói mấy ngày trước hai người có mâu thuẫn, nàng ra ngoài giải sầu? Nay đã có tin tức chưa? Nàng đã về chưa? Ta đang muốn gặp nàng đây.”

Hành vi cử chỉ của La Thanh Thanh đâu giống một cô nương xuất thân từ lầu xanh? Nói nàng là tiểu thư khuê các cũng có người tin. Nhưng sao Tĩnh Nhã lại quen biết kỹ nữ, còn là tỷ muội thân thiết gì đó, Tôn Thừa Nghiệp thực khó lòng tin tưởng.

Lời nói của La Thanh Thanh đánh vào đúng nỗi đau của Tôn Thừa Nghiệp, Phó Tĩnh Nhã là tâm bệnh của hắn đã nhiều ngày nay. Hắn nói chuyện đưa đẩy, vòng vo qua lại, càng nói càng khéo, vốn muốn dò hỏi tình hình Phó Tĩnh Nhã từ La Thanh Thanh, ai ngờ càng nói đề tài càng xa, không quay trở lại chuyện này.

Hắn rối loạn, lòng của hắn rối loạn.

Rốt cuộc Tiền Hạo Vân và La Thanh Thanh nói thẳng. Điều khiến hắn không ngờ là bọn họ lại chủ động đề nghị giúp hắn tìm Phó Tĩnh Nhã. Hắn khó hiểu, thậm chí còn vừa mừng vừa lo, chẳng lẽ hắn và Tiền gia không phải đang ở cục diện không đội trời chung sao? Hắn không đoán nổi người bạn từ nhỏ này của mình.

Rốt cuộc hắn cũng nhìn thẳng được vào tình cảm của bản thân, chỉ tiếc đã quá muộn, Phó Tĩnh Nhã từng cho hắn nhiều cơ hội, nhưng hắn không hay biết...

Tôn Thừa Nghiệp nói, theo tính tình của Tĩnh Nhã, khả năng nàng sẽ đi về hướng Nam, cho nên ta đi về phương Nam tìm nàng, phương Bắc phiền Tiền huynh. Tiền Hạo Vân đồng ý.

Những lời này vừa nói ra miệng, nữ tử thanh nhã như sen trong ấn tượng của Tôn Thừa Nghiệp bỗng nhiên biến thành một nữ tử nóng như lửa, nàng trừng mắt hận thù nói với hắn, Phó Tĩnh Nhã trước đây đã chết.

Tim hắn đập dồn.

Một ngày không gặp, tương tư muốn điên. Loại cảm xúc này, hắn đã nếm trải. Qua những buổi đêm dài vô tận, hắn nhớ tới từng nét mặt từng nụ cười của nàng, trái tim đau thắt. Mỗi lần như vậy, hắn liền uống rượu. Vừa uống rượu vào hắn đã khát vọng, rất cần sự ấm áp của nữ nhân. Hắn rốt cuộc cũng biết Phó Tĩnh Nhã không thích hắn đến thanh lâu, nhưng hắn không thể không chế được...

Mỗi đêm như thế, tất cả dục vọng đều được che giấu dưới tấm màn đen. Luồng nhiệt nóng lan tỏa trong bụng, hắn thấy trước mắt hiện lên một nữ tử quyến rũ như rắn, ả cởi từng lớp quần áo, hắn cố gắng kìm chế chính mình, nói với bản thân, nghĩ đến Tĩnh Nhã, nàng không thích như vậy!

Nhưng máu toàn thân đều kêu gào, muốn được giải thoát, giải thoát! Rốt cuộc, nữ tử hoàn toàn trần trụi, ả mang theo nụ cười mỉm bước lại gần hắn, thân thể mềm mại quấn lấy hắn, dùng đôi môi mọng đỏ kề sát tai hắn thổi một hơi nhẹ...

Đây là dục vọng xấu xí của hắn! Hắn nhắm mắt lại, nói với bản thân tất cả đều là ảo ảnh không tồn tại! Nhưng bàn tay của nữ tử kia như rắn trườn trên người hắn, luồn vào ngực hắn, lưng hắn, bụng hắn, cuối cùng nắm lấy thân dưới của hắn...

Cả người hắn run run, hắn muốn gào to lên, cảm giác đấu tranh với dục vọng khiến người ta muốn nổ tung! Hắn không thể chịu đựng được, càng không cách nào miêu tả khoái cảm khi được bàn tay sờ nắn, đúng vậy, khoái cảm, hắn thừa nhận. Hắn bị dục vọng đánh bại, hắn điên cuồng tiến vào thân thể của nữ tử, đùa bỡn ả, chà đạp ả, rốt cuộc lên tới đỉnh! Hắn sụp đổ, mang theo nước mắt, để lại trong khóe mắt màu trắng chứng tỏ sự thảm bại của hắn. Thời khắc này, hắn tự hỏi rốt cuộc đã bao lâu mình chưa chạm vào nữ nhân, vài ngày, hơn mười ngày, hay là một tháng? Sau đó hắn tự nhủ, đây là dục vọng bình thường, hắn không thể nhịn.

Nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, hắn kinh ngạc, rồi lập tức tiếp nhận. Mở mắt ra, quần áo vẫn nguyên vẹn, gối bên cạnh trống không, nào có nữ nhân giống như xà?

Hắn thất bại.

Nhưng hắn không thừa nhận.

Hắn lấy dục vọng của bản thân thành một viện cớ. Tuy nhiên hắn cũng không tìm thấy Phó Tĩnh Nhã ở phía Nam.

Hắn tiếp tục âm thầm ra vào thanh lâu, chẳng qua bảo tú bà chọn vài người mới vào nghề đưa đến phòng riêng, sau đó giải quyết dục vọng của mình, giấu giếm ánh mắt người đời.

Tất cả mọi người cảm thấy thiếu gia Tôn gia đã một lần nữa làm người, ngay cả chính hắn cũng cho là vậy. Cho nên, khi hắn tìm thấy thê tử ở Định Châu Bắc cương, hắn cảm thấy nàng chơi đủ rồi, nên trở về.

La Thanh Thanh nói, bây giờ Tĩnh Nhã có thể đang thích một người tên là Hoa Thành Cẩm. Hắn đi tra xét một chút, cười nhạo nghĩ, đó chẳng phải tên hái hoa tặc nổi danh trên giang hồ sao? Tĩnh Nhã thích một hái hoa tặc? Đánh chết hắn cũng không tin.

Nhưng khi hắn tận mắt nhìn thấy nam nhân tên Hoa Thành Cẩm kia, hắn vẫn ghen tị. Nam nhân đó thật sự là hái hoa tặc sao? Chưa kể đến bộ dáng tuấn mỹ, trên người còn không có mùi son phấn... Hắn mượn tay Thanh Loan, trói tên hái hoa tặc này lại.

Nhớ tới Thanh Loan, trong lòng Tôn Thừa Nghiệp dâng lên cảm giác chán ghét. Nữ nhân kia ngang ngược vênh váo, ả nghĩ rằng ả là công chúa nhà ai, hay là hoàng thân quốc thích? Tự cao tự đại không ai bì nổi... Nhưng mà theo lời Thanh Loan, người này tên là Hoa Thành Vân.

Nam nhân đó là Hoa Thành Vân hay Hoa Thành Cẩm? Tôn Thừa Nghiệp hạ quyết tâm, mặc kệ!

Nhưng hắn không ngờ, Phó Tĩnh Nhã thấy hắn trói tên hái hoa tặc lại kích động như thế. Hắn theo lời nàng ra ngoài hỏi han, nam nhân này là đại phu Hoa Thành Vân nổi danh khắp thành Định Châu, không phải hái hoa tặc gì hết!

Phản ứng đầu tiên của hắn là hắn bị lừa dối!

Nhìn thấy thái độ của Phó Tĩnh Nhã, cuối cùng hắn cũng biết mình đã mất đi nàng vĩnh viễn! Nàng bảo nàng không phải Phó Tĩnh Nhã trước đây, quả thực, nàng trở nên mạnh mẽ, trở nên bén nhọn cay nghiệt, thậm chí còn có phần xấu xa... Tuy hắn vẫn thích Phó Tĩnh Nhã thanh tĩnh như sen như trăng thuở xưa, nhưng nàng vẫn là thê tử của hắn mà...

Không ai có thể lý giải sự tuyệt vọng trong lòng hắn, ngay cả thê tử kết tóc cũng bỏ hắn, hắn nên làm gì bây giờ? Đột nhiên hắn mất đi mục tiêu, nhập ma!

Trong lúc mơ màng, dường như hắn nhìn thấy nam tử tên Hoa Thành Vân kia ôm Phó Tĩnh Nhã lên giường điên loạn đảo phượng, hắn kinh hãi, rút kiếm của người hầu bên cạnh để đâm. Máu phun ra khắp nơi, chảy đầm đìa, nam nhân ngã xuống giường mềm oặt, tiếng thét của nữ nhân không dứt. Tiện nhân! Tiếng thét chói tai kia khiến hắn đau tai, hắn bực bội, rút kiếm ra giải quyết nữ nhân kia...

Đúng là một đôi gian phu dâm phụ! Lòng hắn thích thú vô hạn, bỗng nhiên ý thức được, hắn đã giết người? Nàng còn là nữ nhân hắn yêu nhất? Hắn sợ hãi tốt đỉnh, quăng kiếm, nhìn thân thể trắng bệch và máu tươi thấm ướt giường...

Kinh hoàng khiến hắn bừng tỉnh khỏi ác mộng. Mùi máu tươi vẫn còn lượn lờ trong không khí...

Hắn nhập ma.

Ngày hôm sau, hắn dùng phương thức ti bỉ nhất muốn ép nàng vào khuôn khổ, trở về bên cạnh mình. Kết quả bị người ngăn chặn. Hắn nhìn kẻ không biết là Hoa Thành Vân hay Hoa Thành Cẩm kia, hết lần này đến lần khác muốn đánh bại nam nhân đó, nhưng lần nào cũng bị nam nhân đánh ngã.

Nam nhân đó dùng ngữ khí cực kỳ âm lãnh nói với hắn, Phó Tĩnh Nhã sớm hay muộn cũng là nữ nhân của ta, người tốt nhất cách xa nàng một chút.

Ngữ khí như vậy khiến hắn nghĩ đến, từng có một nam nhân mạnh mẽ nói với hắn, Phó Tĩnh Nhã là muội muội của ta, nếu không thể cho nàng hạnh phúc thì cách xa nàng một chút.

Nam nhân như thế không chê được điểm nào. Hấn suy sụp.

Trên đường về Gia Châu, Tôn Thừa Nghiệp bị một đám thổ phỉ cướp bóc. Bị đói, bị đánh là chuyện thường, hấn biết gia nhân của hấn đã chết hết, thổ phỉ là ác ma giết người không chớp mắt!

Ở thời điểm gian khổ nhất, hấn vẫn nghĩ đến Phó Tĩnh Nhã. Nữ nhân nhàn tĩnh kia vì bị hấn thương tổn mà tính cách thay đổi như hiện tại, hấn đau lòng, càng hận chính mình. Hấn cảm thấy mình không sống lâu nữa, nên gửi vài lời cho người mình yêu nhất.

Thổ phỉ biết ý tứ của hấn, chỉ châm biếm cười lớn một trận, không đánh đập, cũng không móc mỗ nhục nhã hấn nữa. Nhưng hấn thấy nụ cười châm biếm này còn đau đớn hơn bất kỳ lăng mạ đòn roi nào...

Cuối cùng thổ phỉ không cần mạng của hấn.

Hấn cảm thấy mình sống lại một lần nữa, tái thế làm người, hấn cảm động dạt dào. Hấn bắt đầu dốc lòng lo việc làm ăn của Tôn gia, Tôn phụ Tôn mẫu đều cảm thấy vui mừng.

Nhưng hấn sống lại lần nữa, vẫn không đấu nổi với dục vọng trong nội tâm. Hấn nghĩ, đời này hấn không rời được cơ thể nữ nhân.

Cho đến một ngày, Tôn phụ lại nổi giận đùng đùng bắt hấn quỳ xuống.

Hấn không hiểu ra sao.

Tôn phụ ném tờ giấy, trên đó viết các tình huống hấn âm thầm tìm kỹ nữ. Hấn sợ hãi, nhưng thất lúng lại thẳng tắp. Chẳng phải là phát tiết dục vọng sao?

Tôn phụ dí đầu hấn nói, nghịch tử!

Tôn mẫu yếu ớt mở miệng: “Vài ngày trước, Tĩnh Nhã đã trở về.”

Hấn ngẩn người.

“Chúng ta đến xin nàng về cho con.” Tôn mẫu tiếp tục nói.

Ánh mắt hấn dừng lại trên tờ giấy kia, dường như hiểu được.

“Nhưng đồ bất hiếu nhà ngươi, lại vẫn... vẫn chưa bỏ thói quen này! Thể diện của Tôn gia đều mất hết vì ngươi!” Tôn phụ nổi giận.

“Nhưng Tĩnh Nhã cũng thành hôn rồi.” Tôn mẫu nói.

Hấn trừng mắt nhìn tờ giấy kia.

Trở về phòng của mình, trên bàn đang để Đông Cung đồ bản mới nhất hấn mới mua về, còn chưa xem được mấy trang. Nay vừa thấy, hình vẽ rực rỡ màu sắc, cảm thấy phiền muộn, thuận tay quăng đi, quyển tranh đập vào cửa, rơi xuống đất.

Hấn nằm trên giường, nghĩ rằng, rốt cuộc nàng đã gả cho nam nhân kia sao? Nghĩ một hồi lại không giận nữa. Hấn có phần nhàm chán, xuống giường nhặt bản Đông Cung đồ kia lên, cẩn thận mở ra nhìn, hình vẽ bên trong nhanh chóng hấp dẫn hấn... Tư thế này quả thực chưa từng thử...

Đột nhiên, trong đầu hấn hiện ra một câu: Hóa ra ta thật sự không xứng với nàng...

Ý niệm này chỉ lóe qua, hấn lại nghĩ, đêm nay hình như có kỹ nữ mới định khai bao,[3] hay là đi thử?

Về phần cưới vợ, là ai cũng được...

83. Chương 83: [ngoại Truyện 3 - La Thanh Thanh] Tiểu Thư Khuê Các Là Cái Gì?

La Thanh Thanh dựa lưng vào cửa sổ lầu hai, nhìn người đi đường vội vã qua lại, thì thoảng thấy mấy khách quen sẽ lập tức nâng quạt tròn che nửa khuôn mặt, dịu dàng liếc mắt một cái, đảm bảo xương cốt hần mềm nhũn...

Hình như đám người xa xa vang lên tiếng ồn ào, nàng chán chường phe phẩy quạt, thoảng nhìn về phía đó, bỗng tỉnh mắt thấy người mình thường để ý, nữ nhân kia.

Nữ nhân kia là đệ nhất mỹ nhân thành Gia Châu, tên gọi Phó Tĩnh Nhã, là một tiểu thư nhà quan chức, tính tình tốt, phẩm hạnh đoan trang, lần nào ra khỏi cửa cũng có thể khiến cả thành Gia Châu náo động.

La Thanh Thanh không phục, luận về thân thể phong lưu, tư thái mị hoặc, nàng còn hơn đệ nhất mỹ nhân kia vài phần, vì sao nữ nhân kia có thể gả vào nhà giàu làm thiếu phu nhân, còn nàng lại phải ở thanh lâu mua vui? Đơn giản vì gia thế sao?

Bảy tuổi nàng bị cha ruột bán vào địa ngục ăn thịt người này, mười hai tuổi có kinh nguyệt, chuyện này ở thanh lâu có nghĩa nàng đã có thể dùng thân thể của mình để kiếm tiền. Một bà lão ở nhà bếp giấu hộ nàng chuyện kinh nguyệt, không nói cho tú bà, còn tạo cơ hội cho nàng chạy trốn. Nàng đồng ý.

Nhưng chuyện vẫn không giấu được, không biết là ai bán đứng nàng. Sau khi bị đánh, nàng bị tú bà quăng vào nhà chứa củi, tú bà tay đánh chân đá, nhưng không đụng vào mặt của nàng, nàng hiểu rằng số kiếp của mình đã tới.

Quả nhiên, đêm đầu của nàng đắt giá, nàng một bước thành danh, tất cả đều nhờ công lao của một lão già hôi hám. Trước bảy tuổi, nàng từng ngượng ngùng mơ mộng lần đầu tiên của mình, sẽ là khăn đỏ vén lên, phu quân tuấn dật nhìn nàng cười nhu hòa... Sau bảy tuổi, nàng không suy nghĩ, cũng không mơ mộng vậy nữa.

Nàng cam chịu, nàng hiểu được giá trị của chính mình, nhưng vì sao đến thời khắc đau đớn kia, nàng vẫn kháng cự, thậm chí đau khổ rơi lệ? Lão già trên người nàng dường như rất hưởng thụ sự kháng cự yếu ớt này, nàng hiểu, nam nhân đều là quái vật.

Nàng không gặp lại bà lão kia, chắc đã chết, đâu ai biết. Năm tháng ở thanh lâu, nói khổ cũng không hẳn, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, tú bà sẽ tử tế gọi mình, xin mình, nói năng nhẹ nhàng. Nàng thấy rất nhiều nữ tử không nghe lời, sống chết không chịu tiếp khách. Nàng lắc đầu, để làm gì chứ? Đã bước vào nơi ong bướm này còn muốn trong sạch sao? Làm kỹ nữ còn đòi lập đền thờ danh tiết? Trên đời nào có chuyện tốt như thế?

Tú bà rất vừa lòng với sự biết điều của nàng, còn thường xuyên nhắc nhở không thể tin lời nói của nam nhân, bảo các nàng không được để nam nhân lừa mất trái tim. Nam nhân? Nàng hừ lạnh, chẳng qua chỉ là quái vật thôi.

Chuyện đã định sẵn liệu có thể thay đổi không? Nàng giao thiệp với các nam nhân, không thể tránh việc gặp gỡ Tôn thiếu gia Tôn Thừa Nghiệp, kẻ không buông tha bất kể mỹ nhân nào. Chẳng lẽ nàng yêu kẻ trăng hoa này sao? Nàng cười lạnh, khinh thường, sao có thể đem tên trăng hoa này ra nhục nhã nàng? Gặp Tôn Thừa Nghiệp, chỉ là bước đệm để gặp Phó Tĩnh Nhã kia thôi.

Nàng bị Phó Tĩnh Nhã hấp dẫn. Nhưng nàng không thừa nhận, nàng luôn cho rằng nữ nhân chỉ là một ả ngu ngốc mà thôi, không có gương mặt xinh đẹp thì chẳng là cái thá gì.

Nhưng nàng thật không ngờ, có một ngày nữ nhân này lại công khai đi vào quán tiểu quan của nàng. Lúc ấy nàng ngỡ ngàng đến mức không nói nên lời.

Không phải nữ nhân này đặt nặng phẩm hạnh sao? Đến chơi quán tiểu quan? Nàng tiếp cận châm chọc khiêu khích một phen, không ngờ mềm mại tiểu thư khuê các lại lợi hại, nàng lần lộn mãi chốn phong nguyệt, thế nhưng không cãi nổi. Nàng tự nói với mình, chẳng qua mình chưa tung chiêu thật sự thôi.

Thế nhưng buổi tối nàng lại ngủ mơ thấy nữ nhân này, không chỉ một lần! Trong mơ, nếu Phó Tĩnh Nhã không phải cười cười nói nói thì chính là tức giận mắng thẳng vào mặt nàng, vậy mà nàng còn vui vẻ cười. Nàng giơ tay tát mình một cái, thăm mắng bản thân, đúng là ti tiện!

Phó Tĩnh Nhã đến quán tiểu quan tìm một nữ nhân. Nữ nhân kia là người giang hồ, khách quen của quán. Nàng không biết rốt cuộc Phó Tĩnh Nhã định làm gì, dù sao, nhất định là chuyện lớn, nàng nghĩ thế. Bỗng nhiên cảm thấy hơi sùng bái.

Nàng không ngờ kế hoạch của Phó Tĩnh Nhã lại đại nghịch bất đạo như vậy, nàng tắc lưỡi, nhưng cũng có một loại kích động nóng lòng muốn thử! Nàng rất muốn tham gia, thậm chí còn nghĩ chỉ cần có Phó Tĩnh Nhã bên cạnh, dường như cuộc sống không còn trống rỗng thiếu sức sống như trước!

Lúc Phó Tĩnh Nhã muốn nàng đến Tiền gia làm cầu nối, nàng sung sướng muốn chết. Có trời biết, nàng muốn vào nhà giàu, muốn làm người trong sạch đến phát điên rồi. Nay chuyện tốt như vậy lại rơi xuống đầu nàng, bảo nàng sao không vui mừng?

Nàng thừa nhận mình bỉ ổi, lợi dụng Phó Tĩnh Nhã. Nàng khóc kể thân thể bi thảm của mình, hờ hững thuật lại chuyện chốn phong nguyệt, sau đó vừa lòng nhìn thấy Phó Tĩnh Nhã xúc động, mục đích của nàng đã đạt được.

Đây là một nữ nhân hiểu rõ bộ mặt thật của mình, đối mặt với nữ nhân này, nàng cơ hồ không giữ bí mật gì hết. Nữ nhân kia tận tâm nhắc nhở nàng phải tiếp tục giả vờ nhu nhược, nàng ấy nhất định không biết, La Thanh Thanh trong mắt mọi người đều là nữ nhân yếu đuối khiến ọi người thương yêu.

Phó Tĩnh Nhã lo lắng trong lòng, đặc biệt là sau khi nàng tuyên bố hùng tâm tráng chí của mình. Cả hai đều không có đường lui, nhất là nàng, nàng đã lật mặt với ông chủ lớn của quán tiểu quan. Phó Tĩnh Nhã mang vẻ mặt băn khoăn nói với nàng, muốn nàng thủ hạ lưu tình với vợ cả.

La Thanh Thanh muốn cười lớn, Phó Tĩnh Nhã đề cao nàng, hay vẫn chưa nhìn rõ cái thế giới này? Vợ cả của Tiền gia là tiểu thư khuê các tam môi lục sáp sinh cưỡi hoi đằng hoàng, còn nàng, dù có bỏ được nô tịch vẫn là một tiện nhân...

Nàng đột nhiên hiểu được sự khác biệt giữa mình và Phó Tĩnh Nhã, tiểu thư nhà giàu thấp hơn tiểu thư nhà quan một bậc, tiểu thư nhà trung lưu thấp hơn tiểu thư nhà giàu một bậc, còn kỹ nữ đi ra từ chốn phong nguyệt như nàng, không chỉ thấp hơn các tiểu thư kia một bậc đâu.

Nàng biết mình còn không chấp nhận nổi chuyện Phó Tĩnh Nhã đã gả chồng. Không làm một tiểu thư nhà quan, lại thích gả ột thương nhân địa vị thấp. Thương nhân có tiền thì sao, chẳng phải vẫn bị người ta coi thường ư? Nàng giận Phó Tĩnh Nhã, thật ra nữ nhân này không có mắt, chọn ai không chọn, lại chọn một kẻ trắng hoa để gả. Gả chồng bằng cách chọn mặt mũi sao, bộ dạng đẹp có tác dụng gì, có thể ăn cơm không?

Cũng may, Phó Tĩnh Nhã lạc đường nhưng biết quay đầu. Nàng không giận nữa, nhưng lại phát hiện sự chênh lệch giữa hai người, chỉ cảm thấy bức bối.

Khi Tôn Thừa Nghiệp thấy La Thanh Thanh, ánh mắt có vẻ rung động, La Thanh Thanh dựa vào nhiều năm kinh nghiệm của mình, dễ dàng hiểu được bụng dạ nam nhân này. Nàng tin chắc mình sẽ thắng. Nàng luyến tiếc Phó Tĩnh Nhã.

Thậm chí nàng còn đuổi theo sau nữ nhân này, sau đó thấy tên hái hoa tặc trong truyền thuyết kia. Đây là hái hoa tặc ư? Nàng nghi hoặc, vì sao nam nhân này còn đứng đắn hơn tất cả các nam nhân nàng từng gặp?

Vừa nhìn đã biết nữ nhân kia lại ngốc nghếch, như vậy cũng tốt, nàng đỡ phải thấy nam nhân kia ở bên nữ nhân nàng thích, chướng mắt!

Thích? Nàng thích một nữ nhân? Nàng cười khổ.

Vừa uống nước ở Tiền gia, nàng đã biết có vấn đề. Nàng làm nũng, nhất định đòi uống nước suối ở ngoài thành hai mươi lăm dặm. Tiền Hạo Vân đồng ý.

Tiền Hạo Vân sủng nàng, ai có mắt cũng nhìn ra, nàng biết, sự sủng ái này có khi còn vượt qua ý nghĩa sủng ái thông thường. Nếu là hồi xưa, trong giấc mộng trước năm bảy tuổi của nàng, nam nhân này nhất định là vị hôn phu nàng ngưỡng mộ nhất. Nhưng bây giờ, trái tim nàng đã trao ột nữ nhân, nàng không lấy lại được.

Hóa ra tiểu thư khuê các không giống như nàng nghĩ lúc đầu, nếu Phó Tĩnh Nhã biết tình trạng của nàng liệu có cười khở thu lại câu nói buông tha cho vợ cả trước đây không? Với tình hình này, hẳn nên bảo vợ cả buông tha cho nàng đi?

Tuy Tiền Hạo Vân bảo vệ nàng cẩn thận, nhưng cũng có lúc sơ suất, may mà nàng đã lẫn lộn nhiều ở nơi phong nguyệt, lần nào cũng có thể tỉnh táo trốn được cửa tử. Nhưng mấy tỷ tỷ muội muội kia không tốt số như vậy, không chết thì bị đuổi, kết cục cuối cùng không cần phải nói, nhất định là chết hết.

Sau hai năm, nàng gặp lại người mình tâm tâm niệm niệm.

Phó Tĩnh Nhã cuối cùng cũng theo nam nhân kia. Nàng đã bảo mà, nữ nhân này rất ngốc, rõ ràng nam nhân không đáng tin, thế nhưng cứ trăm phương ngàn kế tìm nam nhân.

Phó Tĩnh Nhã thay đổi, trở nên hạnh phúc, hào quang sắc nhọn trên người nàng ấy đâu? Nhất định đã bị nam nhân kia rút hết, mài mòn. Nàng rất ghét nam nhân kia, sao không quy củ làm một hái hoa tặc, dụ dỗ nữ tử nhà lành làm gì?

Nay giữa hai người không chỉ có sự chênh lệch giai cấp, còn cả cảm giác hạnh phúc. Nàng đã rơi vào tận cùng đen tối, khi nàng xuống tay hại người, nàng biết, nữ nhân kia đã cách nàng ngày càng xa.

Nàng không vui vẻ nổi, thậm chí cảm thấy sự xuất hiện của Phó Tĩnh Nhã rất gai mắt. Cảm giác này thật kỳ quặc, tựa như vừa yêu vừa hận.

Nàng không thể ung dung đối mặt tất cả, nếu đối mặt, nàng sẽ cách Phó Tĩnh Nhã xa hơn. Nhưng Phó Tĩnh Nhã hẳn đang khinh thường nàng phải không? Nàng tự giấu, chìm đắm trong sự phán đoán chủ quan của mình, càng ngày càng xa.

Cho nên, ngày Phó Tĩnh Nhã rời đi, nàng không ra khỏi nhà, càng không gửi lời nào. Đầu nàng chỉ vang vọng câu hỏi của nữ nhân kia: Vào Tiền gia, người có hối hận không?

Không hối hận! Sao có thể hối hận? Lúc còn sống rồi cuộc cũng trong sạch, có chết cũng không bị cuốn chiếu ném vào bãi tha ma, cuối cùng nàng cũng thấy mọi người cung kính với nàng, nghe theo lời nàng phân phó làm này làm nọ, mặc cho nàng đánh chửi vẫn phải cười làm lành. Nàng vô cùng vui vẻ, có điều ở một nơi nào đấy trong lòng, trống rỗng.

Nàng dùng vài thủ đoạn, loại bỏ một đứa bé còn chưa thành hình, đuổi một tiểu mỹ nhân vừa được đưa tới. Nàng khiến ánh mắt mọi người đổ dồn vào vợ cả, nàng thành công. Nhưng sao nàng lại cảm thấy Phó Tĩnh Nhã đang nhìn nàng?

Nàng lo lắng khiếp đảm.

Nàng không thể chớp mắt.

Nàng mơ nữ nhân mình yêu đang đau đớn kêu gào. Nàng khóc, nàng không thoát nổi cơn ác mộng cùng tình yêu dành cho nữ nhân kia.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày mình có thể yêu, yêu mãnh liệt như vậy. Những đêm Tiền Hạo Vân không đến, nàng luôn cầm chiếc khăn Phó Tĩnh Nhã đưa mình khóc nức nở.

Có người hầu đồn, nhị phu nhân tương tư khóc cả buổi tối. La Thanh Thanh tùy tiện lấy cớ trừng phạt kẻ lảm lời kia, nhưng lời này vẫn lọt vào tai Tiền Hạo Vân.

Tiền Hạo Vân nghe vậy rất hài lòng. Nàng nghĩ, nam nhân đều quái vật thế đấy.

Nàng phải sống cùng quái vật này cả đời. Đây là con đường của nàng, do chính nàng lựa chọn. Nếu có thể quay trở lại, liệu nàng có bỏ ý định vào nhà giàu làm phu nhân, rồi cùng Phó Tĩnh Nhã lên phương Bắc không?

Nếu có thể quay trở lại, nàng nghĩ, nàng vẫn sẽ không do dự trở thành phu nhân Tiền gia. Bởi vì chung quy nàng không phải Phó Tĩnh Nhã, lại càng không phải tiểu thư nhà quan.

Từ nhỏ nàng đã không có vận may như thế, chỉ có thể tự mình tạo nên. Bây giờ, nàng đã có được, vậy tiểu thư khuê các là cái gì? Bùn nhão mà thôi.

84. Chương 84: [ngoại Truyện 4 - Thanh Loan] Phượng Hoàng Gặp Nạn Mặc Người Chà Đạp

Sự ra đời của ta là vinh quang của cả gia tộc. Bởi ngày ta sinh ra, phụ thân vững vàng ngồi lên chiếc ghế mình chủ võ lâm, địa vị giang hồ đệ nhất trang cũng đã nắm chắc trong tay. Ngày ấy, toàn trang trên dưới ăn mừng, ngày sinh của ta bỗng trở nên long trọng. Phụ thân nói, ta mang vận may đến cho ông, là chim thanh loan[1] trời cao phái xuống.

Ta cũng biết mình là chim thanh loan, không phải chỉ là một con chim xanh nhỏ nhoi. Chi phí ăn mặc của ta ngay cả công chúa cũng không bì nổi, trước đây ta ngồi trên đùi phụ thân nghe ông ra lệnh, dần dà, mặc dù không giống cũng học được ba phần, phụ thân luôn cười lớn, dí chóp mũi gọi ta Thanh Loan, cái gì ông cũng chiều ý ta.

Ta muốn bảo vật gì, không quá vài ngày, nó nhất định sẽ xuất hiện trong phòng ta, chưa từng có ngoại lệ. Không ai dám chê trách ta... Không, có lẽ rất lâu trước đây từng có người phản đối, nhưng người đó không phải đã chết thì cũng thành câm điếc.

Ta không sợ bọn họ tìm ta báo thù, phụ thân bảo, người hành tẩu trên giang hồ sao có thể không có vài kẻ thù? Ta rất tin lời phụ thân.

Nhưng khi ta muốn một nam nhân thì sao?

Phụ thân chưa từng đề cập đến vấn đề này với ta, hỏi mẫu thân, bà luôn ấp úng nói qua loa. Lúc ta cầm gien hồ lên ta muốn một nam nhân, phụ thân vốn luôn yêu chiều lần đầu tiên mừng ta.

Ta không hiểu, chẳng lẽ nam nhân không giống đồ vật? Vì sao có thể cho ta những thứ kia, lại không thể cho ta nam nhân?

Sau đó phụ thân chuẩn bị tìm nhà chồng cho ta. Thiên kim tiểu thư của giang hồ đệ nhất trang, hòn ngọc quý trên tay võ lâm minh chủ, há có thể để cho người ta tùy ý cưới về? Phụ thân chưa tìm được con rể thích hợp, ta chưa tìm được lang quân như ý. Chuyện tình cứ tạm lắng xuống như thế.

Bọn họ không hiểu, ta không muốn hôn nhân, chỉ muốn nam nhân, cả ngày có thể giữ bên cạnh để ngắm, bộ dáng trông đã mắt thỏa lòng là tốt rồi.

Nữ nhân giang hồ lang bạt là lẽ đương nhiên, có gia tộc chống lưng, ai có thể tranh giành hào quang với ta? Khi ta đang tự đắc hào hứng, có một nam nhân lọt vào tầm mắt ta.

Hắn trở thành bảo vật của ta. Hoa Thành Cẩm. Ta nhớ kỹ ba chữ này, tên của hắn, ta không quan tâm thanh danh hái hoa tặc gì đó, ta muốn hắn, ở cạnh ta làm vật trang trí là đủ rồi.

Bây giờ ngẫm lại, khi đó ta thật đơn thuần, không hiểu thế nào là lợi hại. Nếu sớm biết người này có khả năng phi thường... Sớm biết thì làm sao? Ta vẫn sẽ trước sau như một truy đuổi hắn, đánh nhau, chưa biết ai thắng ai.

Hắn căn bản không nên xuất hiện! Ngày ngày đêm đêm trong Trần vương phủ, ta không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc sai lầm ở chỗ nào. Vì sao nhà ta có thể bị triều đình vây quét? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có hắn.

Ta không ngu ngốc, có điều tính tình khó tránh khỏi kiêu ngạo. Ở Trần vương phủ bị đánh không ít lần, nhục nhã không ít lần, nhưng điều khiến ta không chịu nổi là phải dạng hai chân ra ột lão già còn lớn tuổi hơn phụ thân của chính mình!

Gia tộc suy vong, con chim thanh loan không còn sự giúp đỡ. Ta cầu hoan với tên Trần vương gia háo sắc kia, lão tươi cười sung sướng, ai mà ngờ được lão chỉ có cái hư danh vương gia, quyền lớn trên tay đã bị người ta cướp mất từ lâu, ta nghi hoặc, sao trước kia ta lại gả vào đây? Ai mới là người giả dối?

Gia tộc không bảo vệ được ta, ta cần một chiếc bùa hộ mệnh khác. Kẻ thù tới cửa, Trần vương gia không chịu nổi phiền toái, lão đã chán ngán ta, trừng mắt nhìn thân thể trắng trẻo của ta nói, giang hồ danh môn cũng chỉ đến thế, sau đó đá một cước vào ngực ta, ta không đỡ được, lăn từ trên giường xuống đất. Ta cảm thấy, bây giờ ta không còn là chim thanh loan, mà là một con chó.

Không thể ngỗ nghịch lão, phải chiều theo ý lão, ta nghĩ. Ta đứng dậy, cười quyền rũ, không hề che giấu vết bầm tím trên người, nhìn ánh mắt lão già kia tỏa sáng. Ta biết, lão lại hứng thú, có trò mới.

Ta từng thấy kết cục thị thiếp thất sủng của lão già này, không phải bị lão mang tặng người khác thì chính là phải đi làm người hầu. Bảo ta không từ thủ đoạn tranh đoạt sủng ái cũng được, ta còn tốn số tiền lớn đi tìm tú bà của thanh lâu học hỏi mị thuật, kỹ năng phòng the...

Mấy ả được sủng ái cười nhạo ta: “Ồi chào, đây chính là đại tiểu thư Thanh Loan sao?”

Thanh Loan? Từ lâu ta không còn là Thanh Loan nữa, Thanh Loan đã chết từ thời khắc gia tộc suy tàn, nay sống trong Trần vương phủ chỉ là một con chó ti tiện mà thôi. Nhưng dù là một con chó, ta vẫn muốn sống.

Sở thích của lão già thay đổi rất nhanh, lão không còn thích đấm đá, quất roi vào cơ thể ta, càng ghét việc thưởng thức vết thương trên người ta. Rốt cuộc, lão nhú mày nói: “Thu dọn một chút rồi đến phòng giặt giũ đi.”

Quần áo ta rách bươm, thậm chí không chịu nổi. Ta nhẫn nhục sống qua ngày, vì sao cuối cùng vẫn là kết cục này?

Cơn giận dữ cuộn cuộn trong lòng, ta xuống giường rút ra thanh kiếm đã lâu không sờ đến. Lưỡi kiếm lóe lên, chiếu rọi cơ thể ta, nhìn vào sự khuất nhục của mình, ta nghĩ, nếu đâm vào một kiếm sẽ khoái cảm thế nào?

Về mặt lão già hiện lên nét hứng thú, ta kinh ngạc phát hiện, lão vẫn còn hứng thú. Cuối cùng ta không phải đến phòng giặt, mà lỏa lồ cơ thể múa kiếm, lão già chơi không chán, ta cũng đỡ phải lao lực suy nghĩ. Rốt cuộc ta hiểu ra, không phải lão muốn chà đạp ta, mà muốn chà đạp ta và kiếm của ta. Thế thì đã sao? Lão muốn chà đạp, ta cho lão chà đạp là được.

Lão già tuổi cũng đã cao, ta lén lút rời mục tiêu sang con lớn nhất của lão, chính là thế tử. Con lão cũng háo sắc như lão.

Đôi khi, ta cũng nhớ tới những ngày trước đây. Truy đuổi một người, cho đến khi không đi nổi nữa, nếu ngày đó hấn rơi vào tay ta, đại khái tình cảnh cũng sẽ không khác ta với Trần vương gia bây giờ là mấy... Thời điểm đó, tất cả còn chưa thay đổi... Thời điểm đó, tựa như đã là chuyện kiếp trước. Kiếp trước, có liên quan đến kiếp này sao?

Thế tử vuốt ve cơ thể của ta nói, nàng chính là con phượng hoàng chẳng may gặp nạn kia ư?

Phượng hoàng? Ta chỉ là Thanh Loan, không, bây giờ không phải là Thanh Loan, chỉ là một con chim xanh. Nằm dưới mặt đất, mặc cho các người chà đạp...

85. Chương 85: [ngoại Truyện 5 - Dương Vi Và Minh Sùng Diên] Đây Chính Là Một Cuộc Chiến

“Phu nhân, thiếp mời của Minh tiểu hầu gia.” Thị nữ cung kính bẩm báo.

Dương Vi vỗ về mèo con đang chơi đùa trong lòng mình, chán chường đáp lại một tiếng. Minh tiểu hầu gia này, chẳng lẽ nàng không biết ý đang ý đồ gì sao? Chẳng qua chỉ coi trọng đầu óc và bộ dạng của nàng, nên muốn kéo nàng vào phe cánh của y mà thôi. Nàng không ngu đến mức không nhận ra rốt cuộc một người nam nhân có thích mình hay không. Nàng đã cự tuyệt rồi mà? Sao lại tới làm phiền nữa?

Dương Vi miễn cưỡng đưa bàn tay nòn nà lên che miệng, bấu xì một cái, tiểu hầu gia lớn mật đến mức ngay cả phu nhân thứ sử cũng không tha... Khẽ vẩy tay bảo thị nữ trình lên tờ thiệp mời, đã có người lập tức mang khăn đến giúp nàng lau mặt, trang điểm. Làm con gái trong một gia đình thường thường, gặp qua biết bao nam nhân, vẫn chỉ có mình ‘biểu ca’ thứ sử là tri kỷ nhất...

Trên thiệp mời viết rõ muốn nàng đến núi Thanh Tuyền chơi cờ. Y hiểu sở thích của nàng thật đấy, nữ tử xuất thân tầm thường như nàng sao biết học đòi mấy trò văn vẻ như đánh cờ? Cũng may phu quân yêu dấu của nàng bắt tay vào dạy, không ngờ vừa học nàng đã thấy hứng thú... Tin tức của Minh tiểu hầu gia quả thực mau lẹ.

Nàng suy nghĩ đắn đo rất lâu, mặt không thay đổi gấp thiệp mời vào, nói: “Hôm nay không có ai đến đưa thiệp, hiểu không?”

“Dạ hiểu.” Đám thị nữ đồng thanh đáp.

Nếu phu quân nhà nàng biết Minh tiểu hầu gia lại tới đây đưa, chẳng biết sẽ khó chịu đành hanh thế nào. Chỉ cần trong nhà giấu được, bên ngoài... hừ, lời đồn đại kinh khủng hơn nàng cũng từng trải qua, còn sợ cái này sao? Lúc ở thành Gia Châu... khụ, nghĩ đến chuyện đó để làm chi?

*

Đầu tháng chín, núi Thanh Tuyền. Dương Vi cờ trắng, Minh Sùng Diên chọn cờ đen.

“Quần áo của phu nhân có phải hàng mới hôm qua ở Cẩm trang không?” Minh Sùng Diên nhìn bàn cờ.

“Ôi, ánh mắt tiểu hầu gia thật tinh tường.”

“Phu nhân mặc quần áo này vào trông còn yêu kiều hơn hoa nữa.” Minh Sùng Diên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn nàng.

Ánh mắt nàng không rời bàn cờ, tránh né tầm mắt nóng rực: “Tiểu hầu gia tăng bốc rồi.” Giọng nàng tràn đầy vẻ tự hào. Trong lòng lại nghĩ, hoa? Hoa ở đâu ra?

“Phu nhân chắc cũng biết mấy ngày trước ta rời kinh thành đến Gia Châu nhỉ.”

“Cả triều đình đều biết mà.”

“Thật ra ta vì phu nhân thôi.”

“A?” Dương Vi ngược mắt, đối diện với ánh mắt của Minh Sùng Diên, cặp mắt y quá sâu thẳm u ám, dễ khiến người khác mê muội. Dương Vi bật cười thành tiếng: “Sao tiểu hầu gia lại nói vậy?”

Minh Sùng Diên không đáp vào trọng tâm: “Nếu không nói thế, e rằng ngay cả liếc nhìn ta một cái phu nhân cũng không chịu. Ta lại không thích chơi cờ với một khúc gỗ.”

Dương Vi hạ một nước cờ: “Ta lại không thích chơi cờ với người mở miệng là tán dóc. Tiếc rằng tài nghệ của tiểu nữ tử tầm thường quá, quả thực không đáng kể, nếu không nhìn chăm chú vào bàn cờ mà cân nhắc, chỉ sợ sẽ thua thê thảm mất.”

“Ta đã gặp Tôn Thừa Nghiệp ở Gia Châu.”

Dương Vi ừm một tiếng, mí mắt không động đậy, tựa như đó chỉ là người qua đường.

“Còn gặp được cả biểu muội của ta, người mà nàng từng đề cập đến.”

Ta đề cập đến biểu muội của người khi nào? Dương Vi trầm oán. Nàng tươi cười: “Tiểu hầu gia lại đùa rồi, Dương Vi gặp biểu muội của ngài lúc nào chứ?”

“Chưa từng gặp sao? Hình như nàng là nương tử của Tôn Thừa Nghiệp, nàng nói nàng gặp rồi.”

Dương Vi đặt quân cờ trên tay xuống, nhìn về phía Minh Sùng Diên nở nụ cười, nét mặt dường như có vẻ kinh hãi: “Phó Tĩnh Nhã?”

“Đúng thế.”

Phó Tĩnh Nhã là một nỗi tâm bệnh trong lòng Dương Vi, bỏ chồng rời đi, đây là người duy nhất. Dương Vi quả thực hơi để ý nàng ta.

“Nàng ta bị bắt... về Gia Châu?”

“Không.” Minh Sùng Diên bình chân như vại: “Nàng ấy tự trở về, mang theo phu quân về thăm nhà.” Nói xong, y hạ một nước cờ.

Dương Vi cầm viên cờ trắng đặt bừa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Minh Sùng Diên: “Là Tôn Thừa Nghiệp sao?”

Ánh mắt Minh Sùng Diên không rời bàn cờ, tựa như đang trầm tư tính nước đi tiếp theo. Dương Vi không nhận được câu trả lời, trong lòng nôn nóng, ánh mắt đảo quanh bàn cờ, có điều không nhìn thấy gì hết. Nàng hiểu lòng hiếu kỳ bị che giấu từ lâu của mình đã bị nữ nhân Phó Tĩnh Nhã kia khơi dậy một lần nữa, cho nên càng tò mò càng nóng nảy bất an. Thế mà Minh Sùng Diên...

“Cạch”, tiếng quân cờ chạm xuống bàn. Minh Sùng Diên cười khê, nheo mắt nói: “Nàng ấy... tất nhiên là tự tìm phu quân rồi về... Nói mới nhớ, chắc nàng chưa từng thấy phu quân của nàng ấy, nhưng nhất định đã nghe tên của hắn rồi.”

“Ai?” Ánh mắt Dương Vi lấp lánh một cách khác thường.

“Hoa Thành Cẩm.”

Dương Vi ngẩn người, nàng cũng từng nghe nói nữ tặc Hoa Thành Cẩm cưới vợ rồi rời khỏi giang hồ, hóa ra là Phó Tĩnh Nhã! Nàng thở dài thỏa mãn, thậm chí còn cảm thấy niềm kiêu hãnh khó hiểu trỗi dậy, ánh mắt một lần nữa nhìn lên bàn cờ.

Minh Sùng Diên vẫn mang vẻ mặt mỉm cười nhìn Dương Vi: “Biểu muội của ta đó...” Y hứng thú nhìn ánh mắt nhiệt tình của Dương Vi ngược lên khỏi bàn cờ theo giọng nói của mình. “Nếu không phải nàng, A Vi, sao ta lại chú ý tới nàng ấy chứ?”

Dương Vi không hiểu rõ, mỉm cười không lên tiếng.

“Phó Tĩnh Nhã giống như lời nàng nói, thức thời, không phải loại nữ nhân ngu ngốc. Nhưng nàng ấy không bằng nàng.” Y nhìn Dương Vi, thanh âm trầm thấp dễ nghe như đang nói lời âu yếm với tình nhân: “Nàng ấy không thông minh bằng nàng, cùng lắm chỉ có thể nói là hơi khôn ngoan. Biết cách xem xét thời thế, lựa chọn con đường tốt nhất ỉnh... Không bằng nàng, có thể nháy mắt đoạt lấy hồn phách của nam nhân. Không phải sao?”

Dương Vi nhanh chóng liếc nhìn thế cục trên bàn cờ, quân cờ trong tay rơi xuống bàn: “Tiểu hầu gia đang khen ta sao? Ta thua rồi.”

Minh Sùng Diên cười như không cười: “Ta chỉ không hiểu, vì sao nàng lại chú ý đến biểu muội ngây ngô hồ đồ kia của ta?”

Dương Vi giật thót, mỗi khi y có vẻ mặt này, tim của nàng liền đập thành thịch, tăng sương mù che phủ trong mắt y lại càng thêm dày đặc, không ai có thể nhìn thấu thứ gì đằng sau nó. Nàng nở nụ cười ngọt ngào, hồ hững dựa vào bàn đá, chiếc gậy trắng nỏ lộ ra: “Bởi vì... chúng ta đều là nữ nhân...”

“Thật không?” Giọng nói Minh Sùng Diên như thể hỏi lại, hoặc như đang tự nhủ. “Phu nhân có muốn chơi thêm lần nữa không?”

“Cầu còn không được.” Dương Vi đáp. Nàng không để tâm sự khác biệt giữa xưng hô A Vi và phu nhân, nàng nghĩ, chắc nam nhân này cả đời cũng không có người yêu.

Nàng không ngu ngốc. Nữ nhân ư, trong mắt y chính là một món đồ chơi. Lúc cao hứng thì trêu chọc, lúc mất hứng ném sang một bên, không thèm để ý. Đối với nàng, y cũng chỉ thích thú chứ chẳng phải đắm chìm gì.

Nam nhân và nữ nhân sao? Chẳng qua chỉ lấy thứ mình cần thôi. Bọn họ muốn sắc đẹp của nàng, nàng muốn vàng bạc tiền tài, uy vọng danh tiếng của họ.

Cờ còn đang hạ, cuộc chiến giữa nam nhân và nữ nhân vẫn diễn ra. Cờ, có thắng có thua, cuộc chiến này, e rằng đến giây phút cuối cùng của sự sống cũng chưa có kết cục...

86. Chương 86: [ngoại Truyện 6 - Hoa Thành Cẩm] Mưa Rơi Góc Nhỏ Gian Quế,[1] Mỹ Nhân Đang Vọng

Vui sướng là gì? Hoa Thành Cẩm cảm thấy, phạm là việc tùy tâm sở dục[2] ắt sẽ vui sướng. Lưng đeo thanh danh 'hải hoa tặc' khá nổi tiếng trên giang hồ, hẳn tuyệt đối không hối hận, thậm chí còn cảm thấy may mắn, nếu không phải lần đó tình cờ 'chòng ghẹo' trên đường, căn bản hẳn sẽ không chú ý tới Phó Tĩnh Nhã đang giả dạng bác gái.

Tất nhiên hẳn không cho rằng Phó Tĩnh Nhã cải trang không có sơ hở, chẳng qua hẳn nghĩ ánh mắt của mình có vấn đề. Đặc biệt là sau khi biết nàng là đệ nhất mỹ nhân thành Gia Châu, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Có thứ tình cảm khởi nguồn từ lòng hiếu kỳ. Không ngoài dự đoán, Hoa Thành Cẩm hẳn chính là một trong số đó. Mỹ nhân với hẳn chỉ là đồ trang trí cho vui tai thỏa mắt thôi, thích cái đẹp là thiên tính của con người, vậy nên hẳn bình thần xác định, thích tìm mỹ nhân nói chuyện là một cách hưởng thụ. Hẳn cho là thế.

Lòng dạ của con người là thứ khó đo đếm nhất, mỹ nhân càng như vậy. Ai có thể ngờ một mỹ nhân lúc này còn cười như hoa với mình, ngay sau đó vì một câu bất hòa đã trừng mắt lườm nguýt? Có người chưa nói được câu nào đã khóc sụt sùi bỏ chạy, quanh đi quẩn lại cứ há miệng ra là "Sắc quý, hạ lưu, đáng đồ tử", ông trời chứng giám, hẳn chưa làm gì hết... Nhưng hẳn không thèm để ý đến những chuyện này, hẳn thích cảm giác không ràng buộc, hư danh chẳng qua chỉ là nhất thời!

Hắn cảm thấy mỹ nhân là tạo vật nhìn xa thì được, nếu đưa về nhà, không gà bay chó sủa một phen mới là lạ. Những người lê hoa đối vũ thường mang tư thế Tây Thi ôm ngực, không thì cả ngày ôm tấm vải thêu đến thêu đi, quanh quẩn chỉ uyên ương, hoa sen với mẫu đơn, còn cố gắng hỏi người xem có đẹp không, nếu nói một câu không vừa ý, chắc chắn sẽ ốm nặng ba ngày, rầu rĩ không vui nửa năm. Người tháo vát mạnh mẽ, tốt số thì gả đi làm phu nhân nhà giàu, quản lý chặt chẽ tiền tài trong nhà, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm người, đừng hòng có nổi hồng nhan tri kỷ bên ngoài; nếu gả vào nhà nghèo, sẽ trở thành mấy phụ nhân đánh đá xách giày đuổi đánh trượng phu ngoài đường, với trường hợp thứ hai, hẳn cũng hơi thương cảm. Nhưng bảo hẳn cưới vợ, hẳn xin miễn.

Thậm chí hẳn cảm thấy người như mình sẽ sống không thọ, năm đó hẳn nên chết theo người nhà trong họa diệt môn...

Nếu không phải sự phụ hạn chế, hẳn không biết mình sẽ như thế nào... Đại khái là thủ lĩnh của nhóm phản tặc. Nay, sự phụ đã mất, sở dĩ mỗi năm hẳn dành một nửa thời gian thành thực làm đại phu trong thành Định Châu là xuất phát từ lòng tôn trọng sự phụ, tuy hẳn có phần kín đáo phê phán việc sự phụ không dốc lòng dạy dỗ.

Khi mới gặp Phó Tĩnh Nhã, hẳn cảm thấy nàng rõ là một tiểu mỹ nhân, nhưng lại cam chịu ăn mặc bình thường, nữ nhân như thế rất bí hiểm, khiến người ta nảy sinh ham muốn tìm hiểu đến cùng. Lần thứ hai gặp nhau, thấy nàng khóc lê hoa đối vũ, dường như bị thương không kiềm chế được vì bị phụ quân bạc bẽo,

nhưng nhìn kỹ lại phát hiện gương mặt nàng không hề có vẻ bi thương. Hắn sàu sàu, nữ nhân như thế, không phải thủ đoạn sắc bén thì chính là tâm địa hung ác. Rốt cuộc nàng là loại nào?

Có đôi khi, tìm hiểu đến cùng cũng không phải chuyện tốt. Hắn từng bước một tiếp cận, từng chút một thăm dò, giống như thấy mỹ thực, dần dần nhấm nháp, cuối cùng muốn ngừng mà không được, chỉ muốn nuốt chửng. Nữ nhân tên Phó Tĩnh Nhã này hoàn toàn khác biệt những nữ nhân khác hắn từng gặp. Thoạt nhìn vô cùng độc địa, nhưng lại sơ hở khắp nơi, nàng nghĩ rằng nàng lợi dụng Tiền Hạo Vân là có thể đạt được mục đích sao? Nàng nghĩ rằng tin tức hàng ngày nàng lên lút tìm hiểu đều là chính xác?

Nếu không phải Lâm thúc của Tôn gia đã bắt tay nhất trí với Tiền Hạo Vân từ lâu, làm gì có chỗ cho nàng nói chuyện? Nếu không phải Lâm thúc cố ý thả nàng, nàng nghĩ rằng mình có thể đi thoải mái như thế sao? Còn nữa, nàng tưởng nàng mua đứt tin tức của Bích Thủy lâu thì mọi chuyện đều suôn sẻ?

Nàng rất khờ, nhưng không ngu ngốc. Buổi đêm ở Tôn gia, Hoa Thành Cẩm ngồi xổm trên đầu tường, nhìn qua cửa sổ thấy nàng mặt ủ mày chau, nước mắt không ngừng tuôn rơi, trước nay hắn không biết nước mắt của nữ nhân lại có ma lực đến thế, khiến hắn cảm thấy không đành lòng, có phần thương xót. Thật là khó hiểu. Không phải nàng không thêm để ý đến sự vô tình của phu quân sao? Nước mắt của nàng vì ai rơi? Hắn để ý.

Sự quyết tuyệt của nàng làm hắn kinh ngạc. Nữ nhân như vậy, nếu bị ép buộc ở lại Tôn gia, nhất định khó tránh khỏi con đường tự sát. Rõ là một nữ nhân tao nhã, lại có tính tình mạnh mẽ, hắn nghĩ, nếu đến lúc đó Tôn gia không tha người, nhất định hắn sẽ giúp nàng một tay, nhất định!

Hắn bám lấy nàng, trong xe ngựa có mùi hương của nàng. Có lẽ, thành gia lập thất cũng không phải chuyện tệ nhạt. Khác hẳn trước đây, hắn bắt đầu cảm thấy mong đợi.

Tiếc rằng, hắn không ngờ hư danh lại trở thành chướng ngại vật của mình. Hắn nghĩ mình đã giải thích rất rõ, nhưng hắn vẫn nghe thấy nữ nhân kia nói nàng sẽ không chấp nhận hắn! Lần đầu tiên hắn đau lòng vì một nữ nhân, tuy vậy hắn không oán giận nàng, rốt cuộc tên khốn nạn nào đã thương tổn nàng đến mức nàng phải chui vào vỏ ốc, không chịu trao chút tín nhiệm nào nữa! Cứ như vậy, cả đời này nàng cũng không chịu chấp nhận hắn.

Hắn nghĩ ra cách. Sống trên đời mấy chục năm, không việc gì có thể làm khó Hoa Thành Cẩm hắn, chuyện này cũng không ngoại lệ. Hắn lựa chọn cách thức ngu ngốc nhất, cũng là cách nhanh nhất, lừa Phó Tĩnh Nhã đến Định Châu, còn hắn ngoan ngoãn ở Định Châu làm Hoa Thành Vân, để nàng tiếp nhận hắn! Thật là đơn giản.

Hắn cũng cố gắng giảm thiểu thương tổn tới mức nhỏ nhất khi sự tình bị bại lộ. Dù sao, hắn chỉ giấu giếm chứ không lừa gạt. Nàng hắn có thể thấu hiểu chứ? Hắn không chắc. Hắn thậm chí còn không thể xác định liệu mình đã có được lòng nàng hay chưa.

Sự thật chứng minh, phán đoán của hắn chính xác. Người hắn yêu thương nhất ngay cả một chút giấu giếm nhỏ ấy cũng không thể nhận... Hắn thống khổ mà ngọt ngào.

Trước nay hắn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ vì một nữ nhân, cam nguyện ở lại Định Châu làm một đại phu nho nhỏ. Thế nhưng, khi nàng nằm trên giường bệnh thoi thóp, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình là nam nhân vô dụng, một thân y thuật lại không thể cứu được mạng của nàng. Hắn gần như phát điên. Sư phụ có nhiều môn không dạy hết cho hắn, nhưng y thuật lại chẳng giữ lại chút gì. Vậy mà hắn lại không cứu được nàng!

Cũng may hắn có vị đại sư tỷ quái gở, cứu mạng nàng, cũng cứu mạng hắn.

Điều khiến hắn vui vẻ nhất là nàng có thai! Trải qua vô số ngày đêm, lòng hắn tràn ngập mong đợi, suy nghĩ xem đứa con của bọn họ sẽ trông như thế nào, nhất định là nhân trung long phượng.

Nhưng lúc sinh, tiếng gào thét đau đớn bị kìm nén kia khiến hắn kinh hãi. Hắn hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh của một đại phu, trong đầu chỉ nghĩ đến những ca chết vì khó sinh đã từng nghe trước đây. Mỗi khi nường tử của hắn kêu một tiếng, hắn bèn cầu mệnh một cái lên người, dù cho hắn biết sự đau đớn này không bằng một phần nổi đau nàng đang chịu đựng...

Hắn vô cùng cảm kích nàng, là nàng đã cho hắn một gia đình hạnh phúc, một đứa con đáng yêu. Sự tà ác trong người hắn dần tan biến, không thể tìm thấy nữa. Suốt ngày hắn chỉ suy nghĩ xem làm thế nào để vợ con có cuộc sống tốt đẹp. Báo thù gì đó? Bỏ đi thôi!

Quý trọng người trước mắt.

Rất nhiều năm sau, đôi khi hắn sẽ nghĩ tới cuộc mình thích nữ nhân này ở điểm gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ ràng. Chết tiệt, hắn như bị ma ám, thành hôn đã mấy năm, con cũng có ba đứa, hắn vẫn có thể nhìn về mặt ngủ say của nàng mà chảy nước miếng...

Bây giờ hắn nghĩ không phải mắt hắn có vấn đề, nhất định nữ nhân này là một yêu ma mê hoặc người như truyện viết... Nhưng mà, yêu ma thì đã sao? Hắn tự nguyện. Hắn yêu cảm giác được ôm nàng vào lòng, thân thể mềm mại, hơi thở thơm mát. Cảnh tiên chốn nhân gian cũng không hơn gì thế này.

Vừa hoài niệm một chút, chợt thấy dưới chân có cái gì mềm mại, ngoái cổ nhìn, hóa ra là Tiểu Thảo. Hắn liếc người trong lòng, gờ chân đá thẳng nhóc có ý đồ leo lên giường tìm mẹ ôm ấp xuống, còn đe dọa tiếp: “Muốn đánh thức mẹ con à? Bất hiếu!”

Bé trai méo máo muốn khóc, nhưng nghe thấy lời răn đe của Hoa Thành Cẩm, mắt to nhanh chóng đảo vòng quanh, giọng nói có phần nức nở: “Tiểu Thảo muốn tìm mẹ...”

“Con lớn rồi còn tìm mẹ ngủ hử, không giống nam tử hán gì hết!” Hoa Thành Cẩm nhẹ giọng giáo huấn đứa nhỏ.

“Vì mẹ, con không cần làm nam tử hán!” Giọng nói non nớt của Tiểu Thảo nghe có vẻ bức bối: “Chẳng phải cha vẫn ngủ cùng mẹ sao?!” Lên án.

Người trong lòng không thoải mái tựa quạ, Hoa Thành Cẩm lập tức điều chỉnh tư thế thoải mái cho nàng: “Cha là cha con, tất nhiên không giống con!”

“Sao lại không giống ạ?” Hỏi đến nơi đến chốn.

“Ờ thì...” Hoa Thành Cẩm đau đầu: “Đến hỏi ca ca con đi!”

Bé trai lăm chằm trèo lên cửa sổ ra ngoài. Hoa Thành Cẩm bắt đắc dĩ đứng dậy đóng cửa sổ, rón rén trở về, lên giường, giở trò với nường tử thân yêu của mình.

Trong một gian phòng khác.

“Ca ca, vì sao cha có thể ngủ với mẹ, chúng ta thì không thể?”

“Bởi vì cha cưới mẹ.”

“À, ngày mai Tiểu Thảo cũng muốn cưới mẹ!”

Cốc một cái rơ vang: “Ngốc! Lớn mới được cưới! Có huynh ở đây, đâu đến lượt đệ?”

“Ca ca cũng muốn cưới mẹ?”

“Đương nhiên! Chờ huynh trưởng thành sẽ đuổi cha đi!”

“Đúng, cha rất hư!”

...

Bên kia, giày vò quá nửa đêm, Hoa Thành Cẩm mới vừa lòng thỏa ý ôm nường tử của mình chìm vào giấc ngủ.

Ngoài trời, trăng đang tròn, đêm vẫn dài. Từ bỏ vài thứ, hạnh phúc sẽ luôn nằm trong lòng bàn tay.

87. Chương 87: [ngoại Truyện 7 - Tiểu Hoa] Có Hoa Có Cỏ Còn Có Cây

Tiểu Hoa không vui, rất không vui. Rõ ràng nó có đại danh rõ kêu, Hoa Bình Lan, thế nhưng chẳng ai gọi, cả ngày cứ Tiểu Hoa ơi Tiểu Hoa ơi, có phải tất cả mọi người đã quên nó còn có một đại danh không đây?

Đúng rồi, suýt thì quên giới thiệu, Tiểu Hoa là một thằng nhóc, năm nay mười tuổi.

Vì cái tên này, không biết nó đã bị bao nhiêu tiểu tử cười nhạo rồi. Vô cùng tàn nhẫn là mấy hôm trước gặp Trần Phách bên phố Tây, tên nhóc này mang theo hai hàng nước mũi vẫn còn lòng thòng tưởng nó là con gái mà đùa giỡn! Tuy rất muốn đánh nó, nhưng Tiểu Hoa thấy nước mũi như thác đổ của đối phương, cuối cùng nhẫn nhịn, nó tự nói với bản thân, chỉ tổ bẩn tay mình, trông ghê quá.

Sau đó Tiểu Hoa chạy đến nhà thím Trương ở phố Tây, vờ vịt giúp người ta làm mấy việc vặt vãnh. Phụ nhân kia thấy Tiểu Hoa tuần tú đáng yêu, vô cùng lạnh lợi, không khỏi vui mừng, chỉ lát sau đã bị cái miệng nhỏ của Tiểu Hoa dỗ ngọt cho cười phở lớ. Tiểu Hoa ấp úng nói với thím Trương là trứng chim bị trộm, âm thầm chĩa mũi nhọn vào Trần Phách...

Thím Trương nghe vậy giận dữ, mắng tên tiểu tử kia chẳng biết học điều hay. Tiểu Hoa vội vàng thanh minh, việc này chưa chắc đã do Trần Phách làm. Nhưng phụ nhân đã khẳng định trong lòng, há có thể nghe lọt lời khuyên can? Tiểu Hoa âm thầm sung sướng.

Đêm đó, tiếng gào khóc vì bị ăn đòn của Trần Phách phố Tây vang vọng khắp đêm trời thành Định Châu.

~*

~Có một việc, Tiểu Hoa rất khó chịu, nhưng không cách nào thay đổi. Nó thường xuyên nghĩ, sao mẹ lại gả cho người như cha? Khi lớn hơn, cuối cùng nó đã hiểu, hóa ra, mẹ bị lừa!

Nhìn điệu bộ của cha ở trước mặt mẹ mà xem, mặc dù không đến mức động chân động tay liếc mắt đưa tình, nhưng cả ngày chỉ cầm cuốn sách vở vắn ra vẻ đọc, mười mắt nhìn sách thì đến bảy mắt liếc mẹ rồi... Nó khó hiểu, thường xuyên như thế, sao mắt cha còn chưa lác?

Lại nhìn điệu bộ của cha trước mặt nó, ra vẻ thâm trầm, không phải lắc đầu vênh mặt nói luyên thuyên lừa bịp nó, thì chính là uy hiếp đe dọa một hồi, nói tóm lại chính là cảnh cáo nó đừng có bám dính lấy mẹ. Nó cảm phần, đáng ra mẹ nên nhìn thấy bộ mặt này của cha! Nhất định trước đây mẹ bị cha lừa vào tròng!

Điên người nhất là hồi nó bốn tuổi, cha lừa mẹ đến phía Đông ngắm biển! Nói đến là đường hoàng, cái gì mà muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ! Lòng nó rõ như gương sáng, nếu không phải cha ở bên khuyến khích, sao mẹ có thể nhẫn tâm bỏ lại đứa con 'bé bỏng' đến Bồng Lai ngắm bờ biển vô bổ kia?

Ngắm biển thì ngắm biển, kết quả lại mang về một đứa em, từ khi có đệ đệ, sự quan tâm của mẹ với nó càng ít. Mẹ thường bảo, Tiểu Hoa là ca ca, phải có phong thái của ca ca, chăm sóc cho đệ đệ, yêu quý đệ đệ. Nó luôn mồm đồng ý, véo mặt đệ đệ cười không ngừng.

Sau đó, nó không bắt nạt đệ đệ nữa, bởi vì nó phát hiện đệ đệ còn đáng thương hơn nó. Chứ ít nó còn có thể phá vỡ vài lớp phòng thủ của cha để nhào vào lòng mẹ ôm một cái, còn đệ đệ ngốc của nó... Hầu như toàn bị cha dụ khị đến khi đầu óc choáng váng, kết quả ngay cả góc áo của mẹ còn chưa sờ được đã ngơ ngác sung sướng đi về...

Càng đáng sợ là mẹ không mấy may biết những chuyện này... Hoặc là nói, mẹ biết tất cả nhưng không lên tiếng? Nó rùng mình, không đâu, thế thì mẹ còn đáng sợ hơn...

Năm ngoái, mẹ sinh ra một muội muội, gọi là Tiểu Thụ. Cha thương bé như bảo bối, đúng là hòn ngọc quý trên tay... Nhưng vì sao con gái lại đặt tên là Tiểu Thụ! Nó con trai lại đặt Tiểu Hoa! Không công bằng!

Kết quả, cha thần nhiên như không nói một câu, mẹ con đặt.

Sau khi tìm mẹ chứng thực, nó không tức giận nữa, lời mẹ nói đều đúng... Nhưng mà... nhưng mà nó vẫn không tìm được muốn hỏi một câu, vì sao lại đặt như thế hả trời????

Cha xấu xa cười nói, bởi vì dễ nuôi. Đây cũng là lời mẹ.

Quả thật, so với Đại Mao Nhị Cầu phổ biến đầy đường, gọi là Tiểu Hoa như nó rất may mắn. Nó nghĩ, nó nên thấy hài lòng rồi.

Nhưng nó nhìn con khỉ đỏ trong tã lót kia không vừa mắt! Tên, cha mẹ, thậm chí là bà Vương hàng xóm... thiên thời địa lợi nhân hòa bé đều chiếm! Vì sao bé lại được ưu ái nhiều thế? Nó giả vờ ngây thơ cũng chỉ có mình mẹ quan tâm...

Chỉ bởi khỉ đỏ là con gái? Trước đây lúc đệ đệ còn nhỏ cũng không có thanh thế lớn như vậy... Có người nói khỉ đỏ trông giống mẹ, sao nó không thấy? Không có lông mày, mắt vẫn như sợi chỉ, giống mẹ chỗ nào? Nịnh hót, tuyệt đối là nịnh hót!

Nhưng lúc này... “Ca ca...” Một cô bé bước đi lững chững vươn tay về phía nó, mái tóc đen nổi bật gương mặt tròn trịa trắng mịn, cặp mắt đen lầy to tròn, khuôn miệng nhỏ nhắn ửng hồng hơi mím, sao lại đáng yêu như thế, sao trông giống như... đứ từ cùng một khuôn với mẹ...

Bản sao thu nhỏ của mẹ... Nó bất đắc dĩ thở dài, không thèm đếm xỉa. Cho đến khi bé con vỗ tay, khẽ nhủu mày: “Ca ca, ôm...”

Nó không thể chịu được vẻ mặt này của khỉ đỏ, vừa đáng yêu, vừa đáng giận... Nó không quen gọi muội muội, càng không quen gọi tên Tiểu Thụ, cứ gọi là khỉ đỏ cho dễ. Nó quay người ôm bé con, bé con vui vẻ bá cổ nó, dùng nước miếng trát khắp mặt nó...

Tiểu Thảo bên cạnh thèm muốn: “Cho đệ ôm muội muội một cái, cho đệ ôm muội muội một cái...”

Nó liếc nhìn đệ đệ: “Đệ làm muội ấy ngã thì sao?”

Tiểu Thảo nhỏ giọng thì thầm: “Ca ca xấu xa như cha vậy...”

Nó giả bộ không nghe thấy.

Trước đây nó có hùng tâm tráng chí, chính là xé rách mặt nạ của cha sau đó cưới mẹ! Bây giờ nó đã biết chí hướng này vĩnh viễn không thể hoàn thành được... Thật là tiếc nuối...

Nó nhìn bé con còn chưa mọc hết răng trong lòng, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: Nó có thể bảo vệ khỉ đỏ để khi trưởng thành không bị một nam nhân như cha lừa đi...

Đột nhiên nó cảm thấy mình viên mãn...

Khỉ đỏ, về sau phải nghe lời của ca ca đó nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chia-re-uyen-uong-vo-toi-bo-chong-co-ly>